

MEHSA
MIH

~ SAĞIR YÜREK ~

EPHESUS

MEHSA

МІН

III

MIH 3: Sağır Yürek

Yazar: Mehsa

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzeltili: Şule Yetim

Kapak Tasarımı: Hatice Çetin

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2025

ISBN: 978-625-5701-10-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, MEHSA

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No*8

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

3: SAĞIR YÜREK

MEHSA

Düzenleme
Ny.ozlem

Ablama...

Bana göre bu hikâyede sevgiye dair en güzel cümle **yolumu
aydınlatanımdır**. Sen de benim yolumu aydınlatanımsın.

1 VEDA

Uçurumun şahit olduğu o hazin sonun bir de başlangıcı vardı. Gün doğmuş, yağmur dinmiş ve kendini bir *hiç* olarak adlandıran adama gerçekleri göstermişti. Uçurumun kenarında, o sert kayaların arasında minik bir çiçek açmıştı.

Bir uçurum çiçeği.

Her şeye inat umut gibi doğmuş ve hayata tutunmuştu. Tıpkı tüm hayatlarını etkileyen fırtınaya rağmen doğacak olan o minik can gibi.

Oysa bundan bir saat önce kendini ölüme hazırlamış bir adam vardı bu uçurumun kenarında. O adam yaşamın en uç noktasında, ölümün kıyısında daydı. Yaşadıklarına isyan etmenin yoluydu aslında ölüm. Yanlışları kontrol edememişti. Zihnini kontrol edememişti. Yaptıklarını kontrol edememişti. Yaşadığı acıları kabul edememişti. Kaldıramadığı geçmişini sevdiği kadının duymasını kabullenememişti.

Sonunda her şeyi berbat etmişti.

Dilemişti ki Allah'tan, bir tek ölüm onun elinde olsun. Ölüm ile ona bunu yapanları, sonra da kendini vursun ama Yaradan izin vermemişti.

Cana karşılık can. Hayata kökten bir bağlılık.

Şimdi karısının neden bu denli ısrarla onu hayata bağlamaya çalıştığını anlayabiliyordu çünkü Elif görmüştü. Karısı onun intihara meyilli olduğunun farkındaydı ve bütün korkularına rağmen kendi imkânlarıyla büyük bir savaş vermişti.

Karısı onu o kadar iyi tanıyordu ki hayatına uçurumda son vermek isteyeceğini bile tahmin etmiş ve onu burada bulup tekrar yaşama döndürmüştü.

Oysa şu birkaç gündür Sıraç için her saniye cehennem gibiydi. Bahar Hanım'ın öldürüldüğünü sandıkları andan itibaren yapılan hatalar silsilesi, onları hapisane koridorunda karşılaştırmış ve karısının gözlerindeki acıyı gördüğünde sanki o an ölmüş gibi hissetmişti.*

İntikam oradaydı. İkinci kişiliği zihninin tamamını kaplamış durumdaydı çünkü Emir piçiyile yüzleşmişti ve artık *öfke* kontrolü tamamen ele geçirmişti.

Elif'in yüzünde gördüğü o acıma sanki bunca zamandır verdiği bütün mücadeleyi bir *hiç* etmişti.

Böyle olurdu zaten, *öfke* ayyuka çıktığında kontrol Sıraç'ta olmazdı. Sıraç bu duyguyu yoğun bir şekilde hissettiği anda kontrol ikinci kişiliğine geçerdi. O kontrol ise yok etmek istediğini elde edemediği sürece ona yalanlar söylerdi.

Yine aynısı olmuştu.

İntikam, ona âciz olduğunu söylemişti. Üstelik karısı bu yüzden ona acıyordu. Artık güçlü değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın güçlü olamayacaktı çünkü karısı gerçekleri biliyordu. Onun zamanında boyun eğmek zorunda kaldığının farkındaydı. Kendini yine kulübenin içerisinde ellerinde kelepçeler varken boyun eğdirilmiş o zavallı gibi hissetmişti.

O zavallıya karşı Elif ancak acıma ve tikslenme hissederdi. Zihnini ele geçiren ikinci kişiliği tam olarak bunu söylemişti.

Yaşadıklarını öğrendikten sonra seni sevmeyecek. Sana dokunurken hep geçmişte yaşadıklarını düşünecek.

Aptal! Bunca güç oyunu böyle bir âcizlik için miydi? Bunca zafer böyle bir hezimet için miydi?

İkinci kişiliğinin güce takıntısı vardı ve Elif'in gerçekleri öğrenmiş olması yalnızca Sıraç için değil, ikinci kişiliği için de büyük bir yenilgiydi çünkü geçmişte öğrenen kimse onları sevmeyecekti.

Sıraç'ın çarpık zihninde böyle hissetmesinin birkaç sebebi vardı: Birincisi; Esin'in, kocasının uyguladığı taciz ve şiddete dair gerçekleri öğrendiğinde Sıraç'ı suçlamış olmasıydı.

Başta şiddetin ve tacizin sebebini kendisi sanan o çocuk, sonunda bunun vanlış olduğunu anlayınca tek sığınağı olan annesine gitmişti. Sonuçta annesiydi, onu koruması gerekirdi ama bu cümledeki hiçbir şey gerçek değildi.

O çocuk sonunda susmayı bırakıp her şeyi anlattığında annesi sandığı kadın yüzüne asla unutamayacağı bir tokat atmıştı. Bu tokat ise gerçekleri ortaya çıkarmıştı.

Annesi her şeyi biliyordu. Annesi bile bile susuyordu. Oysa çocuk da içten, içe farkındaydı, şiddetin sesi duyulacak kadar fazlaydı ama annesinin bilmediğini sanmıştı. Belki duymamıştı ve bu yüzden onu bir kere bile kurtarmamıştı.

Yine de bu hikâyede ne annesi sandığı kadındı ne de babası olarak gördüğü o adam bir kahramandı.

Üstelik Esin'in yüzündeki tiksinti o çocuğun bütün hayatına sirayet etmişti. *"Git, şu pisliğini temizle!"* demişti. *"Başına ne geliyor, hak ettiğin içindir!"*

Küçük Sıraç ne kadar kabul etmek istemese de ona uygulanan her türlü şiddeti hak ettiğini sanmıştı çünkü annesi bunu teyit ediyordu.

Babasının yaptıklarını haklı görüyordu.

Sonra teyzesi onun yüzünden neredeyse öldürülecek kadar dövülürken Esin bir kere daha oğlunu günah keçisi ilan etmişti. Çenesini tutan o uzun tırnaklar çocuğun yüzünü kanatırken, “*Senin yüzünden!*” demişti. “*Senin pisliğini temizleyeceğim diye teyzenin geldiği hâle bak!*” Üstelik günahını yıktığı o masum sabiyi zorla susturmuş ve “*Eğer birine gerçekleri söyleyecek olursan baban bu sefer köpeklerin seni parçalamasına izin verir,*” diyerek tehdit etmişti.

O çocuk köpeklerden çok korkuyordu. O çocuk kan revan içinde kalsa da kulübenin önünde Emir’in vahşi köpekleri nöbet tuttukları için defalarca dışarı çıkamamıştı.

Üstelik o çocuğun, annesinin bu sözlerinden sonra kendini kirli görmekten başka çaresi kalmamıştı.

İkinci kişiliğinin oluşumu, babası gibi gördüğü o adam ve bu kadının eseri-ydi. Başta zihnindeki Esin’in sesiydi ama sonrasında kendine ait bir kişilik geliştirmiş ve bazen ayrı bir kişiliğe bürünecek kadar ileri gitmişti.

Sonra mahzenlerde onun yüzünden zarar gören çocuklarla birlikte ikinci kişiliği, kendine Emir’in koyduğu adı vermişti.

Önce *öfke*, sonra ona bu adı veren adamı öldürmek için *intikam*.

Düşmanları için ise *Azrail*.

Intikamın tek korkusu gücü yitirmektir. Çünkü senelerce güçlü olacakları günlerin hayaline tutunmuşlardı ve sonra hayatlarına bir kadın girmişti. *Intikam* başta bu kadını asla kabul etmemişti.

Sıraç’ın ikinci kişiliğinin Elif’i kabul etmesi çok zor olmuştu. Çünkü Elif, güçlerine engel olabilecek bir zafiyetti.

Elif’le evlilik kararı verildiğinde bu planın içine duygularını katmamak da onun eseri-ydi çünkü Elif’i gördüğü andan itibaren onu güçlerine karşı bir tehdit olarak görmüştü. Bu yüzden Elif’i başta düşmanın eline teslim ettirmişti. Nişanda Elif’i düşmanın önüne çıkarması bile Elif’in onlara engel olmayacağından emin olabilmek içindi.

İkinci kişiliğinin Elif’i tehdit olarak görmeyi bırakması ise Elif kaçırıldıktan sonra gerçekleşmişti çünkü farkındaydı, zihninde barınan bu adam, Elif’i olmadan yaşayamazdı. Yine de gerçekleri öğrenen Elif’le birlikte onu yaşatmazdı çünkü aynı âcizliği bir daha yaşayamazlardı.

Bu yüzden gitmesi durumunda ardında bıraktıklarının önünde sonunda hayatına devam edeceğini sanmıştı. Elif’in ondan çok daha iyisine layık olduğuna dair zihnindeki o şeytani fısıltı, defalarca aynı cümleyi kurarak onu bu gerçeğe inandırmıştı.

Dokunuşu onu kirletmeyen bir adamı önünde sonunda sevecek. O kadar güzel ki biz cehennemde yanarken onu elde etmek için peşinde koşturacaklar.

Sıraç, bu sese karşılık aynadaki yansımasından bir kere daha tiksinişmiş ve aynayı paramparça olana kadar yumruklamıştı. Yine de yetmemişti. Silahın namlusunu çenesinin altına dayamıştı. Susturmak istiyordu artık bu sesi, ona gerçekleri söylemesin istiyordu.

O yalnızca ona her şeyiymiş gibi bakan karısını istiyordu. Değil onu bir başkasıyla düşünmek, yüz metre yakınında bir adamı görmeye tahammül edemiyordu.

Yine de bir gerçek vardı ki Elif'in bakışları gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Elif, onu bu hâlde kabul etmezdi. Kendisini bu kadar kirli hissederken etmezdi.

Yapamazdı, yapmamalıydı da zaten. Sevdiği kadın kendisini bu kadar aşağıya çekmemeliydi.

Bu anlarda kontrol onda değil, *intikamda oluyordu*. Bu düşünceler ikinci kişiliğinin yansımalarıydı.

Bu yüzden kendi tahammül edemediğini Elif'e yapmıştı. Ona oyunlar oynayacak kadar rezil bir adam olmuştu çünkü *intikam*, Elif'in onu bırakmayacağını biliyordu ama yine de bir acıma uğruna ona katlanacak olmasma tahammül edememişti.

Şebnem'i kullanarak oynadığı bu oyun, aslında zihni ona oyunlar oynadığı sürece kendini ne kadar aşağıda gördüğünün göstergesiydi. Bu aşağılık hissiyle birlikte sanki tekrar mahzene girmiş gibiydi çünkü mezarlarla konuşan bu adam artık *ışığını* kaybetmişti.

Ona giden bütün yolları kapattıktan sonra ise delirmişti. Artık Elif yoktu. Bu saatten sonra değil yüzüne bakmak, onu görmeye bile tahammül edemezdi.

İkinci kişiliğinin ona yaptırmış olduğu bu hata ikisinin de sonunu hazırlamaya yetmişti.

Elif olmayınca da yaşamının bir anlamı yoktu. Bu yüzden pes etmişti. Kendi ihanetini bile omuzlayamayınca onun gibi olan altı çocuğa ulaşmıştı. *Altı günah, altı as.*

Uzun arayışlar sonunda onlara yaklaşık iki sene önce ulaşabilmişti çünkü güçlülerdi, çok iyi eğitilmişlerdi ve en önemlisi de güvenmiyorlardı.

Sıraç tam olarak bu sebepten bir yıl boyunca güvenlerini kazanmaya çalışmıştı. Bu hiç de kolay olmamıştı çünkü mahzenlerden kaçan çocuğun o olduğunu bilmiyorlardı. Daha önceki *asları* onun öldürdüğünü bilmiyorlardı.

Bu yüzden onlara kendi hikâyesini anlatmak zorunda kalmıştı. En önemlisi de mahzendeki isyan cümlelerini onun yazdığını söylemesi olmuştu.

Bu ormana gitmiş, bu bulmuş, bu tutmuş, bu kesmiş, bu hazırlamış, bu pişirmiş, bu ise yemiş. Kimse de bu zulme bir dur dememiş. Hepsi ölecek, hepsi ölecek!

Bir çocuk tekerlemesinden uyarlanan bu intikam sözlerinin her bir cümlesi, bir kurul üyesini temsil ediyordu.

Tıpkı yedi ölümcül günah gibi.

Bu noktada Sıraç güvenlerini kazanmıştı çünkü hepsi bu tekerlemeyi biliyordu. Zamanında hepsi yaşamak için bu intikam sözlerine tutunmuştu.

O intikam ayaklarına geldiğinde ise sonuna kadar sahiplenmişlerdi. Yardım edecek, kurtaracak, öldürecek ve kurtulacaklardı. Ama planları istedikleri gibi gitmemişti.

Onlara gelen bu güçlü adam, kendi acısına yenilmişti. Bu acı, Sıraç'ın ikinci kişiliğini cezalandırmasıydı çünkü asıl âcizlik Elif'in onlardan tiksini-mesi veya acıması değildi, onlardan ihanetle birlikte gitmesiydi.

Sıraç, kendisiyle büyük bir mücadeleye girmişti çünkü senelerdir uğraştığı intikamı, mahzenlerde kurtarılmayı bekleyen çocukları, kurulu yıkmak için canını dişine taktığı o günlerin hepsini Elif'i kaybettiği anda bir *hiç* etmişti.

Nasıl ikinci kişiliği Elif'e onu layık görmüyorsa o da ikinci kişiliğini *in-tikam* almaya layık görmüyordu çünkü bir zavallı gibi onu ihanete ve pislige sürüklemişti.

Bu yüzden tek çaresi planlarını teşkilata ve *aslara* devrettikten sonra bir zavallı gibi ölmekti.

Her şeyin başladığı o noktada ayakları çıplak olan o çocuğun zafer saydığı ölümü bugün kaybederek bitirecekti.

Bu aslında bir insanın kendine düşman olma öyküsüydü. O düşmanlığın sonucu zavallı bir ölümdü. Sıraç da ölmek için saniyeleri saymıştı. Saniyeleri sayarken gözünün önünde yalnızca sevdiği kadının görüntüsü vardı.

Ona gülümsüyordu, dünyası sarsılıyordu. Ona gülümsediğinden beri her gün cehennem gibi gördüğü dünyaya karşı bir duvarı daha yıkılıyordu.

Ona bakarak ağlıyordu. Dünya tekrar cehenneme dönüşüyordu. Her zer-resinden tiksiniyordu. Yok olmak, defalarca ölmek istiyordu. Elif de onu tam bu anlarda bulmuştu. Çarpık zihnindeki şeytanın fısıltılarını duyar gibi konuşmuştu.

Kendisini zavallı gibi görüyordu. *Ne zavallısı, ben seninle gurur duyardım, demişti.*

Tiksinir sanıyordu. *Ben seni sevdim, nasıl böyle görürsün, demişti.*

Unutulur sanıyordu. *Babam bunun için kendini feda etmedi, demişti.*

Hayatına bir şekilde devam eder sanıyordu. *Baba olacaksın, demişti.*

Baba olacaksın.

Baba...

Hayatı boyunca nefretin yerine koyduğu sıfat... Hiç tanımadığı bir adamın bıraktığı kocaman bir boşluk. O boşlukta defalarca zifirî karanlık bir çukura düşmüştü. Küçüklüğünün en büyük korkusu da en büyük umudu da bir babaydı. Emir'in öz babası olmadığını öğrenince gerçek babasını kısa bir dönem için bir kahraman olarak hayal etmişti.

Çünkü bir baba, ona o şerefsiz gibi zulmetmemeliydi. Demir'in babasının, babası zannettiği o piç herif gibi olmadığını fark ettiğinde yaşı daha beşti. Bir şeyler yanılttı. Birçok şey yanılttı. Bunu öğrendiğinden beri o boşluğu doldurmaya çalışıyordu ama olmamıştı.

Kafasındaki baba figürünün içini birkaç cümleyle doldurmaya çalışmıştı.

Ona zulmetmeyen. Onu yalnız bırakmayan.

Güçlü, onu ve bütün çocukları koruyacak kadar güçlü.

Bir baba bırakıp gitmezdi. Bir baba asla elini bırakmazdı. Bir baba çocuğunu hangi koşulda olursa olsun korurdu. Anne bir çocuğun koruyucu meleğiye baba da onların koruyucu muhafızıydı. Onun kafasındaki baba figürüne ait tek doğru buydu.

Her şeyi yakmış, yıkmıştı. Giderse sevdiklerinde bırakacağı hasarı yok saymıştı ama ardında tıpkı kendisi gibi yarım bir çocuk bırakacağını hesaba katmamıştı.

Ölürse şayet, ona yapılanları kendi çocuğuna yapmış olacaktı.

Mahzenlerdeki çocukların kurtuluşunu ayarlamış ama kendi çocuğunu hiç hesaba katmamıştı. Aslında bu ihtimalin olduğunu elbette biliyordu çünkü Elif ondan çocuk istediğini açıkça belirtmiş, o da sevdiği kadına kıyamadığı için en düşük olasılıkta bunu deneyeceğini kabul etmişti. Fakat son zamanlarda tekrar korunmaya başlamışlardı çünkü gireceği yolda intikamıyla birlikte kontrolünü de kaybedeceğinin farkındaydı.

Ölürse sevdiği kadınla birlikte masum bir çocuğu da yalnız bırakmış olacaktı. Elif tüm bunları bilerek çarpık zihnindeki tek doğrudan vurmuştu onu.

Zihnindeki ikinci kişiliği durduran da bu olmuştu. Çocuklar onların en büyük zafiyetiydi ve hiçbir çocuk onlarınki gibi bir kaderi hak etmezdi. Kendi çocuğuna bunu yaparsa onu terk eden adamdan da ona bu zulmü yapan şerefsizden de hiçbir farkı kalmayacaktı.

Elif, ikinci kişiliğine dair hiçbir şey bilmemesine rağmen onu öyle bir noktadan yakalamıştı ki şimdi ikiye bölünmüş zihninin kaçacak bir yeri yoktu.

Elif geçmişini bilmesede onu biliyordu. Onları tamamen görmese de onu tanıyordu ve bütün bildikleriyle birlikte Elif, baştan beri onun kendisini yüce

olarak görmesinden hep korkmuştu. Çünkü yücelik aslında bir nevi kendini altta görmek demektir.

Sevdiklerini yüce görenler, kendilerini de vazgeçilebilir olarak atfederlerdi.

Sıraç da tam olarak bunu yapmıştı. Onu daha iyisi için bırakmıştı ama Elif onun köklerini kendi toprağına bağlamıştı. Şimdi her zerresi dünyaya bağımlıydı.

Yine de daha bunu idrak edemeden bir başka tokat atılmıştı. İhanetin acısına rağmen köklerini tekrar hayata bağlayan kadın onu terk etmiş ve tekrar karanlıkta bırakmıştı. Sıraç'ın ne kadar bencil olduğunu suratına haykırmış, sonra da arkasına bakmadan tıpkı onun istediğı gibi hayatından çıkıp gitmişti.

Elif'i gitmişti. Güneşi onu terk etmişti.

Artık kendi günahlarıyla baş başaydı. Güne kör, güneşe âmâydı.

Zaten Sıraç'ın da en büyük sorunu buydu. Mahzenlerden kurtulduktan sonra yeniden başladığı hayatta sevilmesine o kadar kör olmuştu ki sadece Elif'i değil, bu zamana kadar çevresinde onu seven insanları da yok saymıştı.

Yok sayılmanın öfkesini ilk kez Demir'de görmüştü. Demir, onu uçurumun kenarından çektikten sonra Elif gibi öfkeyle haykırmıştı.

“Sen ölürsen ardında bıraktıklarının hayatta kalacağını mı sanıyorsun, kahrolası!” demişti. Yakalarından tutup sarsmıştı onu. “Eylül bir daha bir ailesi olacağına inanmazdı. Ben bir daha sırtımı yaslayacağım bir kardeşim olacağına inanmazdım. Yıllardır sen yaşa diye kendi torununu bile vurduran ihtiyar kahrından ölürdü, ölürdü! Umut'u nasıl toparlardım, söylesene! Sen onun kardeşi gibisin. Çıkardığın bataklığı unutup yerin dibine batırırdın. Sen pes edince onların dayanacağını mı sanıyorsun?”

Bunları söylerken ağlayan Demir'in yüzünde kaybetme korkusu vardı. “Dayanmayacaklar çünkü hepsi seni örnek alıyor. *O dayandıysa, o bizi toplamak için bu kadar çaba gösterdiyse, bize tekrar yaşama amacı verdiyse biz de çabalarız*, diyorlar ama sen ne yaptın?” Kendini feda etmeyi görev edinmiş bir adama gerçekleri anlatmaya çalışıyordu. “Umutlarını ellerinden almaya kalktın!”

Sıraç ise karşısında sanki ruhu çekilmiş gibi duruyordu. Bakışları hâlâ Elif'in gittiğı yoldaydı. Demir de fark etmişti bunu. “Lan karın!” demişti tekrar onu sarsarak. “O kız kahroldu! Sararıp soldu gözlerimin önünde.” Sıraç'ın yüzünde beliren acı, Demir'in de yüzünde belirmişti. “Sürekli kusuyordu. O kadar kötüydü ki hastaneye götürmek istedik ama senin yokluğunda birimiz zarar görürüz diye hastaneye gitmeyi bile reddetti.”

O anları tekrar hatırlayınca Sıraç'ı savururcasına bırakmıştı. “O hâldeyken sen kıza başka kadınla fotoğrafını yollattın.” Başı eğik olan Sıraç'ın üstüne

eğilmişti Demir. “Senin aklına tüküreyim!” demişti eliyle onu işaret ederek. “O kız canını yakmana rağmen o kadının yanına gitti, senin haberin var mı?”

Sıraç başını kaldırıncı bir bir sıralamıştı onun için yaptığı fedakârlıkları. Sanki oracıkta bir kez daha öldürmüştü Sıraç’ı.

“Çünkü sen o kadar aptalsın ki senin bu zavallı planına inanacağını düşündün ama o kızcağz ayakta bile duramıyorken senin için o kadınla yüzleşti. Her şeyi öğrendik. Bir de gazetede yayınlatacaktıydın.”

Demir ona vurmamak için kendisini zor tutuyordu.

“Ulan, ulan!” Sağa sola yürümüşü kendini zapt etmek için. “Senin bu yaptığın hangi adamlığın kitabında yazar? Haydi, adamlığını geçtim. Senin hiç mi aklın yok? Kadın seni kameraya almış, kameraya! Kameralı odaya yerleştirmiş. Senin karın, canını yakmana rağmen seni o hâlde görmenin acısından kollarıma yığıldı. Öldü sandım, o kadar beyazdı ki acısından kollarımda can verdiğini sandım!”

Seni o hâlde görmenin acısından...

Öldü sandım.

Tek çare olan ölüm de elinden alınınca bu sözlerden sonra cayır cayır yanıyordu. Eğer sevdiği kadın ölme ihtimalini de alıp onu terk etmeseydi yaşadığı utançla o an düşünmeden kafasına sıkardı ama sıkamamıştı. Yüzleşmek zorunda kalmıştı. Hiçbir şeye yüzü yokmuş gibi hissederken Demir’in yüzüne de bakamamıştı.

Sanmıştı ki hak ettiğini düşündüğü gibi herkes ona sırtını dönecekti ama dönmemişlerdi. Demir bu sözlerin acısından sonra elini uzatmıştı. Sesi soğuk olsa da kıyamadığını anlamak için yüzüne bakması yeterliydi çünkü koskoca adam sanki kardeşini kaybetmiş gibi ağlamaya devam ediyordu.

Ellerinden kayıp gitmesinden hâlâ deli gibi korkuyordu.

Bu yüzden, “Kalk ayağa!” demişti sert bir sesle. “Diz çökmek senin gibi bir adama yakışmıyor.” Sesi titrerken iç çekmişti. “Benim kardeşime pes etmek yakışmıyor.”

Dokunmaktan tiksinen o adam ilk defa bir çocuk gibi kardeşinin elinden tutmuş ve yardım istemişti çünkü ne gücü ne de dermanı vardı. Bu yüzden Demir sarıldığında da geri çekilememişti. Demir ona sarılıp ağlarken ölü sandığı kalbi cayır cayır yanıyordu, ilk defa ona verilen sevgiyi kabul ediyordu.

“Abi!” demişti Demir titrek bir sesle. “Sen gitseydin biz de ölürdük. Neden yaptın?”

Yılların hasretiyle sarılmıştı ona Demir. Sıraç ona sarılamasa da geri de çekilememişti. O gün mılarların günüyüdü ve bu da büyük bir adımdı. Çünkü hayat, yıkıldığında elinden tutacak insanlar olduğunu acıta acıta göstermişti.

Demir'in ardından ona acı dolu bir ifadeyle bakan Umut'un, "Gitmemiz gerekiyor! Burası saldırıya açık bir yer," cümleleri de bu desteğin ne kadar büyük olduğunun bir göstergesiydi.

Bu yüzden ayağa kalktı. Tıpkı yedi yaşındayken olduğu gibi ayakları çıplak, kıyafetleri kana bulanmıştı.

Artık tüm kusurları ortadaydı. O kusurlu adama büyük bir hediye vermişti Tanrı.

Yine de canına kastının bir bedeli olmalıydı. Bu bedel canına karşılık canının alınmasıydı. Bu yüzden o uçurumdan bir kez daha *hiç* olarak ayrıldı.

Karısı tekrar ona dönmeden, bir baba olmayı öğrenmeden asla tam olamayacaktı.

Ölenle ölümediği gibi zaman hiçbir acıyı da beklemiyordu. Günler bir-biri ardına geçerken Sıraç gibi ölümden döndürülen bir adam için hayat, ona düştüğü yerde kalması için hiç fırsat vermiyordu.

Güçlü bir şekilde ayağa kalkması, sorumluluklarına kaldığı yerden devam etmesi ve en önemlisi de bu süreçte yaptığı hataları teker teker düzeltmesi gerekiyordu.

İlk aşamada hedefi karısına ulaşmaktı çünkü onsuz akıl sağlığını koruması imkânsızdı ama hem yüzü yoktu sevdiği kadının karşısına çıkmaya hem de yüzü olsa bile artık karşısında Elif'in dedesi Mehmet vardı.

Mehmet, Sıraç'a çok öfkeliydi. Elif'i alıp babaevine, Konya'ya dönmüştü. Evin etrafına teşkilattan korumalar dikmişti. Sıraç onun yaptıklarını oldukça haklı buluyordu ama bu yine de karısına ulaşamamasının vermiş olduğu acıyı dindirmiyordu.

Evlerine döndüğünde karşılaştığı o kocaman boşluk ona o kadar ağır gelmişti ki sanki bir kere daha mahzenlerdeydi. "Gitti!" diye fısıldamıştı. "Güneş'im gitti."

Işık yoktu, bu ev artık ölü gibiydi.

Karısının eşyaları da gitmişti ve en acısı da giderken ardında ona dair her ne varsa bırakmıştı. Nişan yüzükleri, fotoğrafları ve ona verdiği çiçekleri kurutup sakladığı defter.

Kokusunun bile silikleştiği yatak, nefes almaktan bile mahrum kaldığının göstergesiydi.

Elif'i kaybetmişti. Nefesini kaybetmişti. O uçurumdan atlamamış olabilirdi ama böyle de yaşıyor sayılmazdı. Zihnindeki ikinci kişilik bile bu acıya karşı sessizdi çünkü farkındaydı, yaptıkları kocaman bir hataydı.

Ardında bıraktıkları masumların başını artık kendi çocuğu çekiyordu. *İnkam*, çocuğu düşünürken kendisi ise hem karısını hem çocuğunu düşünüyordu.

Çifte azap gibiydi ve ne yapacağını bilemedikçe bu azap daha da şiddetleniyordu.

Bundan sonra aldığı darbe ise çok daha ağırdı. Elif'in dedesi onu boşanmak için avukatla görüştürmüştü. Sıraç için üst üste yaşadığı kayıpların ardından çaresizliği en çok hissettiği an buydu.

Elif kabul ederse ölüm fermanını imzalardı. Yapabildiği en çaresizce şey gözü dönmüş bir öfkeyle ofisi basıp avukatı tehdit etmek olmuştu. Adam da tembihlenmiş olmalıydı ki korkmuş olsa da Demir onu ofisten çıkarana kadar hiçbir şey söylememişti.

Zaten Demir, bu sürecin başkahramanı gibiydi. Kardeşi gördüğü adamı bu zor zamanında hiç yalnız bırakmıyor ve nereye giderse peşinden geliyordu. Sıraç evin boşluğuna dayanamayınca Elif'in peşinden giderek Konya'daki şirkette kalmaya başlamıştı. O günden beri Demir de onunla birlikte şirkette kalıyordu.

Eylül ise evsiz gibi şirkette kalmaları karşısında sitemkârdı. Hiç yoksa kendi evi vardı ama Sıraç, Elif 'siz herhangi bir evde kalmayı reddediyordu.

Aslında o da Sıraç'ı anlıyor hatta en az Demir kadar kardeşi gibi gördüğü bu adama üzülmüyordu ama aynı zamanda Elif'in de günden güne eridiğine tanık olduğundan Sıraç'a kızıyordu.

Demir nasıl Sıraç'm yanından ayrılmıyorsa o da aynı şekilde Elif'i asla yalnız bırakmıyordu. Tam olarak bu yüzden Sıraç'ın tek bilgi kaynağıydı çünkü Levent dâhil kimse ona bilgi vermiyordu.

Eylül şirkete temiz kıyafetler getirdiği bir gün, Sıraç'ın laboratuvar bölümünde olduğunu öğrendi. Aşağıya indiğinde ise Sıraç'ı göremese de Demir'i çıkıştaki bekleme odasında, koltukta uyur vaziyette buldu.

Sıraç uyumadığı için Demir de uyumuyor, geceleri ayakta duruyordu. Bu yüzden uyku düzeni altüst olmuştu. Eylül, kocasının ayaklarının yarısının sığıdığı koltukta uyuyakaldığını görünce önce sinirlendi ama sonra Sıraç'ın olduğuna emin olduğu ceketin üstüne örtüldüğünü görünce günlerdir olduğu gibi içi acıyla doldu.

Bu yüzden sessiz bir şekilde kıyafetleri bıraktı ve personel kartıyla laboratuvar bölümüne girdi. İçeride özel odalar ve bir personel vardı.

Eylül şu an neyle uğraştıklarını maalesef ki biliyordu.

Gerçekleri öğrendikten sonra Demir'i yakaladığı ilk anda tüm bildiklerini anlatması için onu zorlamış ve burnunun dibinde Sıraç'a nasıl zulmedildiğini

öğrenmişti. Elbette ağlamıştı ama sonrasında zihninde oturan taşlarla birlikte tam olarak neyle mücadele ettiklerini de anlamıştı.

Bu bir örgüt değildi, bu bir mafya işi değildi, bu başlı başına masumlar için kurulmuş bir cehennemdi ve Sıraç, bu cehennemden çıkıp onu yıkmaya ant içmiş masumlardan biriydi.

Şimdi de mahzenlerden çıkardıkları bir çocuk için uğraşıyorlardı. Onu uyandıramıyorlardı çünkü vagus sinirine yakın bir yere yerleştirilmiş olan çip, uyandığı anda tekrar devreye giriyordu ve ne kadar veri engelleyici kullanılırsa kullanılsın farklı konumda olduğu tespit edilebiliyordu.

Eylül bu tespitin sonucunda tek bir komutla çocuğun felç kalarak öldürüldüğünü öğrenince de ağlamıştı. Vicdanını kaybedince insanoğlu şeytana değil, şeytan ona hizmet ediyordu.

Sıraç çocuğa zarar verecek herhangi bir risk almamak içi hafif anestezi ile çocuğun bedenine zarar vermeden sürekli uyutturuyordu.

Eylül'ün bildiği tüm detaylar bunlardan ibaretti. Müdahale odasına girmesine izin yoktu, bu yüzden personel Sıraç'a haber verdi. Levent'le birlikte dışarı çıkan Sıraç'ı ilk kez bu hâlde görünce bir kere daha kardeşi gibi gördüğü adama üzüldü.

Durumu içler acısıydı. Yüzüne yansıyan saf acının elle tutulacak kadar görünür bir hâli vardı. Göz altları mosmordu, benzi atmıştı. Uzun zamandır tıraş olmayı unutuyor olmalıydı çünkü sakalları uzamıştı.

Uyumuyordu, bu açıkça belliydi. Ona bakan gözlerde ölümün acısı vardı ve Eylül'ü en çok bu kahrediyordu. Onu görür görmez bakışlarındaki beklenti, karısına dair bir haber alabilmenin umudu içindi.

Konuşmak için ağzını açtı ama Levent'in sorusu yüzünden tekrar ona doğru dönmek zorunda kaldı.

"Hiçbir risk almayacaksan bu çocuğu böyle sonsuza dek uyutacak mısın?"

Levent de yorgun gözükiyordu. Bu süreçte hem iki taraf arasında mekik dokuyor hem de ona verilen ipuçlarını çözmeye çalışıyordu. Üstelik hayatını kurtarmak için ömrünü adadığı çocuğun kendini kaybetmesinden de torununun zarar görmesinden de deli gibi korkuyordu.

Yine de hiçbirinin üzerine düşen yorgunluk, Sıraç'ın yüzüne yansıyan acı kadar etmiyordu.

"Çipin etrafındaki nano dikenler bize hata yapma lüksü vermiyor," derken yüz ifadesi sadece kendi acısı için değildi. Ardında bıraktığı çocuğa karşı da vicdan azabı çekiyordu. "Bu çocuğun elimde ölmesine izin veremem."

Kurtarılan çocuğun da durumu içler acısıydı.

Fabrikaya sızan köstebekler özellikle ölmek üzere olan bir çocuğu seçmişlerdi çünkü onlar zayıf olarak kabul ediliyordu. Zayıf olanlar ise ayrı bir

hücrede tutularak ya yem olarak kullanılıyor ya da son bir ölüm görevine gönderiliyorlardı.

Bu yüzden kaybolduğunun fark edilme olasılığı düşüktü. Yine de bu, çocuğun işkence gördüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

Levent bu yüzden bugün buraya gelmişti çünkü Sıraç'ın çocuğu gördüğü anda kriz geçirme olasılığı çok yüksekti fakat Sıraç bu sefer onu şaşırtmıştı. Öfkelenmiş, çocuğu incelerken defalarca küfretmiş ama asla kontrolünü kaybetmemişti.

Üstelik ilk defa çocuğun hâline karşı acısını saklama gereği duymamıştı. Ona dokunurken takındığı nezaketi Levent'in bile gözlerini doldurmuştu.

Yine de çocuğun durumu çok kötüydü. Makinelerle hayata tutunmaya çalışıyordu. Doktorlar uzun bir süre oksijensiz ortamda kaldığını, bu yüzden ciğerlerinin iflasın eşiğine geldiğini söylemişlerdi.

Levent sebebinin ne olduğunu bilmiyordu ama Sıraç'a baktığında o çocuğun bu hâle nasıl geldiğini bildiğini fark etmişti.

Bildiklerine rağmen kriz geçirmemesi mucizeydi. Bildiklerine rağmen ilk defa merhametini açıkça göstermesi, sonucu kötü olsa da Elif'in doğru yolu seçtiğine dair bir delil gibiydi çünkü bu sefer Sıraç farklıydı.

Net bir şey söylemek için erken olsa da Levent akıllı bir adamdı. Bu küçük alametler iyileşmeye dair bir umut taşıyordu.

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu Levent.

“O piç Yousef'i bulmaktan başka çarem yok.”

Sıraç gerekirse bizzat kendisi peşine takılacak, ülke ülke gezmesi gerekse de onu bulacaktı. “Analog frekanslarla çalışan eski cihazlarla çipi kandırmaya çalışabilirim ama tahmin ettiğimden de tehlikeli bir sistem kurulmuş.” Bu zamana kadar bu adamı bulamamış olmasının öfkesini taşıyordu. “Yazılımı çözmek için çipi çıkarttırmaya çalışabilirim ama bunu ona yapamam. Doktorlar bir teminat vermiyor.”

Doktorların umut vadedememesi Sıraç'ı delirtiyordu çünkü çaresizlik şu an hissettiği yegâne duyguydu. Güce takıntılı adamın üst üste aldığı darbelerden biri de buydu.

Yine de Levent bir kriz geçirecekse bile bunun yanında birileri varken gerçekleşmesi için onu zorlamaya devam etti.

“Doktorlar sana o teminatı veremez,” dedi. Sesi sert olsa da bakışlarındaki merhamet onun da çok üzüldüğünün göstergesiydi. “Çocuk zaten ölmek üzere.”

Ama bazı gerçekler kolayca kabullenilmezdi. Levent, karşısındaki adam aniden yükselen öfkesiyle ona doğru döndüğünde sessizce beklemeye başladı.

Önce vücudu titreyecekti, sonra öfkeyle ona bağıracaktı, belki de ortalığı yakıp yıkacaktı. Ona saldırması bile olasıydı ama bütün bu riskleri göze almıştı çünkü şüphelendiği ihtimali test etmeye ihtiyacı vardı.

Torununu boşuna bu yola sokmadığından emin olmalıydı. Zamanında kurtardığı çocuğun iyileşeceğine dair bir ipucu bile yakalasa çekilecek bunca acıya değecekti.

Bekledi, vücudu alışkın olduğu kavgalardan birine daha hazırdı ama ilk defa beklediği olmadı.

Sıraç'ın sesi yükseldi: "Sakın!" Sonra duraksadı, kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. Levent'e bakarken öfkesinin ardında yatan acıyı ilk defa saklamadı. "Yaşayacak, ihtiyar! Yaşamak zorunda."

Diğer ihtimalleri yok saydı ama bu ihtimalleri yok etmek istercesine yakıp yıkmadı çünkü o öfke, bu çocuğu iyileştirmeye yetmeyecekti. O öfke çocuğu sarıp sarmalamayacak, onu iyileştirmeyecekti.

Bunu en iyi kendisi biliyordu.

Yine de Levent ağır ağır gülümsediğinde test edildiğinin de farkına varacak kadar akıllı bir adamdı. Bu yüzden bakışlarını ondan kaçırdı ama Levent'in respitinden kaçamadı.

"Merhametin, seninle aynı kaderi yaşamaması için mi yoksa artık baba olduğun için mi?"

Baba kelimesini duyduğu anda irkilişini onu izleyen iki kişi de fark etmişti. Cevap vermedi çünkü bu sorular için daha çok erkendi. Baba olacağını bile henüz idrak edememişken yaralı bir çocuğu görmek aslında hastalıklı zihni için ağırdı ama ardında bıraktıkları ile yüzleşmek ve kendisine hak ettiği cezayı vermek istiyordu.

Yine de ikinci kişiliği şu anda sessizdi. Çocuğu gördüğünde hissettiği acı ve vicdan azabıyla birlikte ilk defa yüreği sıkışmış gibi hissetmişti. Duyguları tanımlayan zihni bu hissi merhamet olarak adlandırırken kalbi ise verdiği tepkiyi tanımlayamıyordu çünkü çoğu zaman hissettiği yoğun duyguların hepsini öfkeyle yok ederdi.

Şimdi ise bütün duygularla baş etmek zorundaydı. Üstelik artık tek başınaydı. Elif'i de yoktu.

Bu yokluğun acısı tüm hislerine bedeldi.

Bakışlarını çevirdiğinde Eylül bir kere daha karşısındaki adamın gözle görülür acısıyla sarsıldı. "Karım nasıl?" derken bu acı sesine bile yansımıştı. "İyiler mi?"

Sıraç'ın bu kadar acı çektiğini görmek sarsıcıydı. Onun gibi güçlü bir adamın gücünü kıran tek şeyin Elif olması inanılmazdı ama bu gerçek tam olarak karşısındaydı.

Bu adam Elif olmadan yarımdaydı.

Normalde ona cevap vermeyecekti çünkü bir tarafı, neredeyse canına kıymak üzere olduğu gerçeği yüzünden hâlâ kırgın ve kızgındı ama onun Elif hakkında alacağı tek bir habere bile muhtaç olduğu o kadar belliydi ki kıyamadı.

“Evde,” dedi üstü kapalı bir şekilde. “İstirahat ediyor.”

Aslında çok daha fazlası vardı ama zaten ikisi de acı çekiyordu. Bu yüzden sustu ancak Levent için yeterli bir bilgi aktarımı değildi.

Gerçekler acı verse de ortaya çıkmalıydı. “Düşük tehlikesi var.”

Sıraç başını aniden çevirip Levent’e dehşetle bakarken Eylül oldukça kızgındı.

“Dede!” dedi o kızgınlıkla. Şimdi kışkırtmanın hiç sırası değildi ama Levent her zamanki gibi sınırları zorluyordu.

Sonunda o sınıra ulaşmıştı. Sıraç’ın gözünü bürüyen öfkeye Levent alışkın olmasaydı mutlaka bir adım geri çekilirdi ama Sıraç üstüne doğru yürürken sessiz kaldı.

“Bana derhâl karımın ve bebeğin iyi olduğunu söylüyorsunuz yoksa o evi basarım! Ne demek düşük tehlikesi var? Böyle bir tehlike varken evde ne işi var?” dediğinde ve parmağını onu tehdit edercesine salladığında da sessiz kaldı.

Hepsini yapacağını da biliyordu, bunların hiçbirisi tehdit değildi ama onu ıstırsıyla tekrar tekrar yüzleştirmekten zevk alıyordu. Bu yüzden üzerine yürüyen devasa öfke tufanını görmezden geldi ve Eylül’ü muhatap alarak, “Ne?” dedi. “Yaptığı hatanın sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyor. Ayrıca Mehmet onu yurt dışına götürmekten bile bahsetti.”

Sıraç’ın yüzü öfkeden simsiyah kesilmişti. Bunun sonu artık cinnetin eşiğiydi.

“Ölümü çiğnemesi lazım.”

Yine de Levent’in umurunda bile değildi. Sıraç’a doğru ağır ağır döndü.

“Yakın bir vakte kadar pek de diri kalmaya niyetin yok gibiydi,” dedi. Şimdi denk olmasa da ikisi de öfkeliydi. Levent karşısındaki çocuğa ilk başta merhamet edendi, kendi hayatının karmaşası içerisinde onun hayatını kurtarmak için elinden geleni yapmıştı ama bazen ne yapsa yeterli gelmiyordu.

Uçurumdan döndüğü gün onu gördüğünde kızarken sarılamaması bunun en büyük göstergesiydi ve aynı zamanda en çok ağırına giden şeydi.

Kıyamıyordu ama kızılıyordu da. Pes etmemişti ama aynı zamanda bir çözüm yolu için torununun da bu kadar acı çekmiş olmasının vicdan azabını

çekiyordu. İşte, bu yüzden bulabildiği her fırsatta karşısındaki genç adamın yüzüne gerçekleri vuruyordu ki unutmasın.

Unutup da bir daha kendini ölümün kıyısında bulmasın çünkü artık hem torununun eşi hem de bir baba adayıydı.

Yine de karşısındaki adam zaten yeterince acı çekiyordu.

Kendini neredeyse öldüreceği gerçeği bir kere daha yüzüne vurulunca öfkesini yutarcasına dişlerini birbirine kenetledi. Burnundan derin bir nefes aldı ama acısı bir türlü geçmek bilmedi çünkü karısının ondan gittiği yetmiyormuş gibi bir de daha varlığını bile idrak edemediği çocuğunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyalardı.

İntikam zihninin derinliklerinde tısladı.

Zavallı! Ne karını ne de çocuğunu koruyabiliyorsun.

Bu sırada sanki Sıraç'ın zihnindeki savaşı görebiliyormuş gibi yine en merhametli olan taraf Eylül oldu. Sesi de bakışları da acıma doluydu. Nazikçe, karşısındaki adamın daha da acı çekmesini istemeyerek, "Doktor stresten olduğunu söyledi," dedi.

Sıraç'ın tek derdinin şu an bilgi almak olduğunu biliyordu. Çaresiz olduğunu da çok iyi biliyordu. "Doktoruyla görüşmek istiyorum," derken de amacı tam olarak buydu.

Levent ise öfkesini atamadığı için bir kere daha müdahil oldu. "Ben ayarlarım ama ne faydası var?" dedi. "Eşkıya gibi avukatı, doktoru tehdit etmekten başka ne bilirsin sen?"

Bu da Levent'in bir başka yarasıydı. Mehmet, bu tehdit olayını öğrendikten sonra neredeyse Elif'i alıp götürecekti de zor tutmuştu. Şu an hata yapma lüksü yokken bir de üstüne Mehmet'i kızdırtarak resmen aptallık ediyordu.

Eylül de durumu çok iyi biliyordu ama dedesinin de öfkesini bu şekilde kusmasını doğru bulmuyordu. Bu yüzden, "Dede, yeter artık!" dedi.

Uyarı dolu bakışlarını dedesine dikerken amacı karşısındaki adamın zaten yeterince zorluk çektiğini, hasta olduğunu ona hatırlatmaktı. Suçlu olabilirdi, hata yapmış olabilirdi ama bu hataların sebeplerine bakınca yüreği acımadan edemiyordu.

Bu yüzden Sıraç'ın tekrar ona doğru dönüp, "Bir şey söyledi mi..." deyişini, sonra duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Benim hakkımda," diyerek cümleyi zorlukla tamamlayışını görünce neredeyse ağlayacak hâle geldi.

Elif'in de yıkıldığını bildiği için ikisinin ayrıyken yaşayamadıklarını görmek için daha çok acıtıyordu.

"Söylersem sakın kalabilecek misin?" derken bakışlarındaki merhamet, sesindeki yatıştırıcı tını da bu yüzdendi. "Şu an her şey çok taze ve oraya

gidersen Mehmet dede seni vurur. Bu kızın da daha fazla strese tahammül etmek gibi bir lüksü yok.” Son cümleyi kurarken onun da içi yandı. “Elif bebeği kaybederse bir daha toparlayamaz.”

Sıraç ise sanki cehennemde alev alev yanıyordu. Karşısındaki adamın acısı öyle belirgin bir hâl almıştı ki Eylül ağlamamak için bakışlarını ayaklarına çevirdi.

Sıraç, “Tamam,” dedi çarelice. “Bir şey yapmam.”

Eylül ağlamamak için dudağını kanatacak bir şiddetle ısırды, sonra bakışlarını Sıraç’a dikti.

O bakışlarda sorgulama vardı çünkü ne kadar acısını görüyor olsa da ne kadarını kaldırabileceğini tahmin edemiyordu. Sıraç ise bu sorgulamayı güvensizlik olarak algıladı.

Tam olarak bu yüzden sitem edercesine, “Yapma, Eylül,” dedi. “Kıyar mıyım ben karıma?”

Bir cevap alamayınca daha da sinirlendi ama öfkesi yine çaresizliktendi. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, bunun bile sorgulanıyor olması o kadar ağırlığına gitmişti ki ileri geri adımladı.

Derin nefesler aldı ama yetmedi.

Yetmiyordu, Elif’i olmadan hiçbir nefes bir tam etmiyordu.

Başını çevirip yalvarırcasına Eylül’e baktı. “Söz veriyorum,” dedi. Kör karanlıkta kalmış bir adam gibi bakıyordu. “Eylül, lütfen!”

Levent bile Sıraç’ın bu çaresiz halini görünce öfkesini yitirdi. Eylül ise çoktan pes etmişti.

“Çok ağlıyor,” dedi ilk önce. Bunu söylerken neredeyse o da ağlayacaktı çünkü Sıraç’m, Elif’in ağladığını duyunca bile yüzünde beliren acı dolu ifade dayanılmazdı. Yine de anlatmak için kendini zorladı.

“Ben Elif’i hiç böyle görmemiştim. Onu kendi terapistimle görüştüyorum. Normalde her terapist gibi Beyza Hanım da hasta gizliliğine oldukça önem verir ama o da durumun farkında olduğu için bize bilgi verdi.”

Çünkü Elif için çok endişelenmişlerdi. Sanki Sıraç’ı kaybetmiş gibi yas tutuyordu. Üstelik uyumuyordu, tıpkı kocası gibi o da sabaha kadar ayakta bekliyordu.

“Terapistimin söylediğine göre zihni seni kaybetme korkusuyla babasının kaybını birleştirmiş. Bu yüzden geceleri sürekli seni sayıklayarak uyanıyor.”

Yıllardır en büyük acıları çeken bu adamın ilk defa gözlerinin dolduğunu gördü ve bu da Eylül için son sınırdı. Ona sarılamıyordu ama o kadar çok sarılmak istedi ki gözlerinden istemsizce yaşlar süzüldü.

Bunca zaman bu adamın işkence çekmesine nasıl kör kalmışlardı? Nasıl görmemiş, nasıl engel olamamışlardı?

Şimdi bile kendini çaresiz hissediyordu. “Üzülme bak!” derken dahi sanki teselli edişi yetersiz gibiydi. “İyi olacak, iyi olacaksınız. Zamanı gelince birbirinizin yaralarını birlikte saracaksınız. Sadece hamilelikten kaynaklı mide bulantısı da çok olunca her şey üst üste gelmiş oldu sanki.”

Sıraç bir şey demedi ama demesine de gerek yoktu. Acısı, kendine olan kızgınlığı öyle belirgindi ki elinde olsa kendini öldüresiye dövecek gibiydi.

Tek bir gerçek vardı bu anda, Eylül de bu gerçeğe tutundu. “Sana ihtiyacı var,” dedi.

Sıraç bakışlarını ona doğru çevirdi, *öyle mi* dercesine ona baktı. Eylül tereddüt etmeden başını salladı. Şu anda tek gerçek buydu. Bir araya geldikleri takdirde üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey yoktu.

Sıraç sadece kendisinin ona ihtiyacı olduğunu düşünse de Eylül, Elif’in gün geçtikçe daha da kötüleştiğini gördüğü için bu fikre asla katılmıyordu.

Zaten tam olarak bu sebepten bu hâle gelmişlerdi. Sıraç’ın şu an buna inandırılması gerektiğinin farkındaydı.

“Ama şimdi değil, her şey çok taze.”

Bu konuşmayı sessizce izleyen Levent bir kere daha müdahil olsa da bu sefer kızgın değildi. Sadece Elif’in dedesi Mehmet, torunu adına çok öfkeliydi ve yanındaki yaralı çocuğun, yaşlı kurdun gazabına uğramasından korkuyordu.

Sıraç, Levent’e cevap vermedi. Bakışlarını Eylül’den ayırmıyor, ona uzatılan umut dalından emin olmaya çalışıyordu.

“Boşanmayı karım da istiyor mu?” diye sorarken bu sorudan nefret ettiği o kadar belliydi ki Eylül ellerinin tersiyle yüzünü silerken buruk bir şekilde gülümsedi.

“Bence sadece seni de bebeğini de kaybetmeyeceğine inanmaya ihtiyacı var çünkü yaşadığı...” Bir an duraksadı çünkü idrak anı yaşadı. Eğer Elif engel olmasaydı belki de şu an Sıraç karşısında olmayacaktı. Bunun acısı kalbini öyle bir sarmıştı ki cümlesini tamamlarken sesi titredi. “Yaşadığımız korku çok büyüktü.”

Sıraç sustu. Eylül’ün sözleri umut dolu olsa da hiçbir umut, ona karısını geri getirmiyordu.

Eylül’ün bakışlarındaki acıma da tahammül edemiyordu. Bakışlarını ondan kaçırdı.

Eylül, “Sen de bu sırada dinlenmelisin,” dese de kendine o kadar acıması yoktu ki bu tavsiyeyi göz ardı etti.

Levent'in ise tam olarak kızgın olduğu şey buydu. "Kabul etmiyor," dedi sitem edercesine. "Eski doktoruyla görüşmesini istedim, onu da kabul etmedi."

Uçurumdan döndüğü günden itibaren Levent aslında sürekli uğraşıyordu ama Sıraç'ın düşünceleri değişmiyordu. Büyük bir kayıp vermiş olsa da tedaviyi kabul etmek onun için bir başka bir işkence gibiydi.

Eylül Levent'i destekleyerek, "Bu şekilde karşısına çıkarsan senin için çok üzüldür," diyerek onu yine Elif'le kandırmaya çalışsa da düşünceleri asla değişmiyordu.

"Biliyorsun, kıyamaz o sana."

İşte, tam olarak bu sebeple Elif'i haricinde kimsenin önünde boyun eğmezdi. Bir daha kendini zincire vuracaksa şayet, bunu yapan tek kişi karısı olacaktı.

Bir tek ona güvenirdi, bir tek ona inanırdı ama şimdi bu güveni de paramparça etmişti.

Düzeltilmek için ne yapacağını bilmiyordu.

Bir tek nereden başlaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu yüzden, "Önce sebep olanlar hesap verecek," dedi. Bunca acının bedelini sadece kendisi ödemeyecekti. Zihnindekiyle uyuştukları tek nokta buydu. Bu bilinmeyen her kimse yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Tanımadığı bir adama karşı öfkesi ve nefreti o kadar büyüktü ki Levent'in sözleriyle birlikte ilk defa kontrolünü yitirecek sınıra geldi.

"Onun baban olabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Levent. "Artık bu ihtimali göz ardı edemezsin."

En çok da bu ihtimali göz ardı ederdi çünkü bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu. "Ben ihtimallerin ne olduğunu biliyorum, ihtiyar!" dedi çıkışarcasına. Ona bakarken lacivertleri gazap doluydu. "Beni zorlama!"

Üstelik bunu Eylül'ün yanında söylüyor olması da onu öfkeliendiren bir unsurdur. Eylül'ün yüzüne baktığında onun da kafası karışmış bir şekilde dedesine baktığını fark etti.

Sabır dilenircesine iç çekti bu yüzden. Yine de Levent'in gerçeklerin saklanmasına artık tahammülü yoktu.

"Son mektupta adının Aziz olduğunu söylemiş," dedi. "Yüzükteki N harfiyle uyuşmuyor. O patlamada hastane çalışanının adını vermesi de boşuna değildi. O adamın peşine takıldığımız anda da kaçtı. Sanki uzun zaman önce bunun için tembihlenmiş gibiydi ama bulacağız."

Sıraç bunların hepsini öğrenmişti ve çoktan bahsi geçen hastane görevlisinin peşine adamlarını takmıştı. Bu yüzden, "Bana bırak!" diyerek tekrar uyardı ama Levent'in artık tahammülü kalmamıştı.

“Sen şu adama bak!” dedi. “Ben onu hallederim.”

Eylül kafası daha da karıştığı için kaşlarını çatarak dedesine döndü ve sonunda, “Hangi adam?” diye sordu.

Levent bakışlarını torununa çevirdi ve “Babası işte,” dedi çıkışarak.

Eylül daha annesinin âşığı olduğunu bile kabul edememişken Levent’in açık açık bu ihtimal hakkında konuşması sonunda Sıraç’ı o sınırdan geçirmişti.

“İhtiyar!” diye bağırdı.

Zihnini öfkenin pusu sarmıştı. Böyle anlarda o pusun ardında yalnızca nefretin sesi yankılanırdı.

Öldür onu! Neden geçmişimizi deşip duruyor? Öldür haydi, bize düşman olan bir adamın baba olduğunu nasıl iddia edebiliyor?

Levent ona doğru döndü. Burun buruna geldiklerinde ise gülümsedi.

“Geç be o sınırı, oğlum,” dedi onu kışkırtırcasına. “Haydi, geç de kaç gerçeklerden!” Burnunun dibinde en büyük tehlike dursa da o hâlâ kurtardığı çocuğu görüyordu. “Kaç bakalım da kaçtığın her gerçek seni ardından yakalasın. Yoksa sen bu adamı şimdiye kadar yakalayamaz mıydın?”

Yakalardı. Bunu ikisi de hatta zihnindeki de dâhil olmak üzere üçü de çok iyi biliyordu. Levent onu çok iyi tanıyordu. En çok da buna tahammül edemiyordu.

Eylül araya girmeseydi kavga etmeleri kaçınılmazdı.

“Annemle alakası ne o zaman?”

Sıraç başını çevirip onun korkmuş hatta tedirgin yüz ifadesini gördüğünde zihnindeki pus dağılır gibi oldu. Verecek cevabı yoktu, bu kıza yapacak bir açıklaması yoktu çünkü en nihayetinde o da zamanında kandırılmış masum bir çocuktü.

Levent hedef göstermek istercesine konuşmaya devam ettiğinde onu tutan da bu masum çocuk oldu. “Murat piçi de onun adamı,” dedi. “İzin alıp kaçmış.”

Sıraç tekrar Levent’e doğru döndü. Elif’i gittiğinden beri ölüden farksız olabilirdi ama Levent’in unuttuğu bir şey vardı. En âciz hissettiği anda bile *intikam* onu kazanmanın hırsıyla diri tutmuştu.

Şimdi ise o *intikamın* sebebi karısını kaybetmekti.

Hiçbir öfke bu sebebin yerini tutamazdı. Çocukken çektiği işkenceler bile. Bu öfkeden nasibini alacak kişilerden biri de Murat’tı.

“Yerini biliyorum,” derken sesi buz kesti. “Herkesin yerini biliyorum.”

Hepsinin eceli olacaktı.

Levent'in gülümsemesi genişledi. "Uyumayınca araştırmak için bolca zamanın oluyor demek ki," dedikten sonra Sıraç bir adım geri çekilip bekleme odasından ayrıldığında da gülümsemeye devam etti.

Her şeyden habersiz bir şekilde uyanan Demir'i görünce, "Yanında kıyamet kopsa ruhun duymayacak, oğlum!" derken de gülümsüyordu. Hatta Eylül onu gerçekler hakkında sorgularken de gülümsemeye devam etti çünkü biliyordu.

Burası en karanlık noktaydı. Bu noktada bile bu yaralı çocuk tutunacak bir doğru bulabiliyorsa bu hikâyenin sonunun mutlu olması kaçınılmazdı.

Bu anda o doğrunun Elif olması onu bir kere daha gururlandırdı. Doğru olanı yapmıştı, bunu bir kere daha kendine kanıtlamış olmasının mutluluğu vardı içinde.

Belki çok ağır bir seçim yapmış ve torununu riske atmıştı ama bunun sonucunda oluşan büyük aile için kimse onu tebrik etmese de o ilk kendi zaferini kудayacaktı.

O gece Eylül'le yaptığı konuşmadan sonra Sıraç ilk defa Elif'in kaldığı eve gitti. Evin karşısındaki yola park ettiğinde bile evin etrafındaki korumalar arabanın çevresinde dolanmaya başladı ama o hiç arabadan çıkmadı.

Sadece zamanında Elif'i çekip aldığı o eve ve ona ait olduğunu bildiği odanın camına bakıyordu.

O ışık hiç sönmiyordu. Işık sönmedikçe Sıraç acı çekiyordu. Normalde onu görmek için sokağın etrafındaki kameraları ve her türlü teknolojik aletin kameralarını kullanırdı ama Elif'i gördüğü anda duramayacağını biliyordu. Diğer sebep ise evdeki mahremiyeti ihlal ettiğini öğrenirse karısının ona kızacağından oldukça emin olmasıydı.

Onu kollarına alıp kızgınlığını geçiremedikten sonra da karısını kızdırmanın hiçbir faydası yoktu.

Bu yüzden korumalar onu uyarırcasına arabanın camını tıklattığında da sesini çıkarmadı. Pars gece vardiyasında gelip onu buradan göndermeye çalıştığı da sakin kaldı.

Yine de her gün istisnasız camı tıklatılıyor, Pars da dâhil olmak üzere herkes Elif'in dedesi Mehmet'in büyük olay çıkaracağını söylüyordu.

İlk gittiğinde neredeyse bu gerçekleşecekti çünkü Mehmet'in ön kapıyı bir hışımla açtığını görmüştü. Sonra zarif bir el uzanmış ve Mehmet'i kapıdan içeriye nazikçe çekmişti.

O elin kime ait olduğunu elbette biliyordu Sıraç. O eli tutmuştu, öpmüştü. O el onu kurtarmış, yüzünü sevmiş, yüreğini çalmıştı. O el en son gördüğünde ona tokat atmış ve evlilik yüzüklerini tam önüne fırlatmıştı.

Yüzüğünü yanında taşıyordu. Onu görememenin hasreti kor alev gibi canını yakıyordu. Mehmet kesin kararlıydı; değil yüzünü göstermek, parmağının ucunun görülmesine bile izin vermiyordu.

Yine de gitmeyecekti. Karısı onu buradan göndermek için çıkmadıkça, ona ihtiyacı olmadığını söylemedikçe buradan ayrılmayacaktı. Evden hiç çıkmamıştı ama onu göndermek için bir şey de yapmamıştı. Üstelik her gece perdenin ardında kısa da olsa gölgesini görmek onu karanlıkta diri tutan tek umut ışığıydı.

Bu umut ışığı ile birlikte geceleri arabada çalışmaya başladı.

Aslında ilk hedefi Murat'tı. Onu bulup öldürecekti ama kaçtığını ve kaçarken bilinmeyen düşman tarafından korunmaya alındığını bildiği için önce sorunun köküne inmesi lazımdı.

Üstelik bu sırada kurul da ayaklanmıştı. Emir'i dövdüğü ve kurulun *Deep Web* ağını çökerttiği için ilk saldırı, ağı yöneten Palalı Yusuf'tan geldi.

Deep Fake üzerinden planlanarak yapılan drone saldırısını, sanki kendi toplantı odasında talimat vermiş gibi asıl hedefinin evlerine yakın oturan büyükelçilerden biri olduğuna dair bir video hazırlanmıştı fakat Sıraç bu tür saldırılara karşı oldukça hazırlıklıydı.

Yapay zekâ sahte videolar ürettiği ilk andan itibaren kendi yapay zekâsını geliştirerek dünyanın herhangi bir yerinde yüzüne dair herhangi bir paylaşım yapıldığı anda görüntüyü tespit edip silecek bir sistem geliştirmişti. Bu yüzden hiçbir internet ağı, kendisinin veya ailesinden herhangi birinin görüntüsünü barındırmıyordu.

Bu videoda da yüzü tam manasıyla kopyalanamadığı gibi daha yayılmadan yayımlanan bütün platformlardan kaldırılmıştı.

Bu ilk saldırıydı ama devamının geleceğini çok iyi biliyordu. Şirketine, evine ve bütün banka hesaplarına saldırılar düzenlendiğinde karşılığını vermek onun için zor değildi ama Elif'in şu an babaevinde olması onu deli ediyordu.

Bu yüzden izleneceğini bildiği günlerde buraya gelemiyordu. Üstelik teşkilatın korumaları haricinde iyi bir konumdaki iki binaya da keskin nişancılar yerleştirmişti.

Yine de asıl tehlike şu anlık kurul değil, gizli düşmandı.

Gizli düşmanla oynadığı bu kovalamaca oyununda Levent'in dediği gibi onu yakalamak için yeterince çaba göstermediğini kendisi de biliyordu.

Özellikle avukat olan Hasan Akbaş'ın açık artırmada geri aldığı yüzük ve fular, düşmanın geçmişte Melek'le ilişkisi olduğuna dair büyük bir kanıttı.

Üstelik muhtemelen klinikten kaçan o adam da bizzat o düşmandı. Yine de kaçmasına izin vermişti çünkü içten içe bunun ardından çıkacak hikâyenin kendisiyle bağlantılı olduğunu biliyordu ama yüzleşmek istemiyordu.

Yine de bu adam her kimse aptal değildi. Hasan Akbaş'ın açık artırmada yaptığı şovdan sonra ödediği kaynağın herhangi bir dijital izini bulamamıştı. Bu kadar yüklü miktarda paranın da nakit olarak ödenmiş olması düşmanın ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi.

Adamı yakalayıp sorgulamak istediği süreçte ise üst üste üç çocuk istismarı davasını gönüllü olarak üstlenmişti.

Düşman onu tanıyordu, düşman onu ne yazık ki en büyük zafiyetini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Klinikten kaçarken izini kaybettirdiği noktadaki mülk sahibini de araştırmıştı. Vorona Balabanov şu an en güçlü Rus mafya ailesinin başındaydı ama mülkleri ve küçük yatırımları haricinde Türkiye'yle hiçbir bağlantısı yoktu.

Derin bir araştırma sonucunda bulduğu tek bağlantı, zamanında kendi otoparkında öldürdüğü Kuznetsov'un eski lideriyle düşman olmasıydı ki bu bağlantıyı görmek bile aslında tehlikeyi sezen içgüdülerini uyandırmıştı.

Bu içgüdüler bastıran şey ise ikinci kişiliğiydi.

İstemiyordu. Zamanında birlikte yalnız kalmışlardı. Şimdi güçlenmişken bu güce ortak olacak herhangi bir tarafa ihtiyacı yoktu. *Aile* dedikleri kavramda bir *baba* bundan sonraki süreçte yalnızca bir yük olurdu. Üstelik hayatındaki baba figürleri hep onlara düşman olarak geliyordu.

İntikam şimdi de bu adamı araştırmasından hoşnut değildi ama sessiz kalıyordu. Çünkü zamanında onu bu konuda bastırmıyordu şimdiye çoktan bir tuzak kurup onu yakalamış olurlardı.

Şimdi bu bırakmanın bedelini en ağır şekilde ödüyorlardı.

Yine de bu süreçte tamamen kör ve sağır taklidi yapmamıştı. Sadece intikam arifesinde uğraşmayı ertelemişti çünkü kafes dövüşü yapacağı gün eline güçlü bir delil geçmişti.

Hasan Akbaş normalde dijital iz konusunda oldukça dikkatliydi. Yaptığı her görüşmeyi şifreleyen özel uygulamalar kullanıyor ve telefonunda sürekli VPN açıkken mesajlaşmalar yapıyordu.

Sıraç ve siber şirketi için bu yazılımların içine sızmak zor değildi ama çift korumalı özel uygulamalar, büyük devletlerin bile güvenebileceği şifreli korumalara sahipti. Bu uygulamalara yapılan siber saldırılar ise çoğu devlet tarafından bizzat kendilerine yapılmış bir saldırı olarak kabul ediliyordu. Hasan da bu uygulamaları kullanabilecek kadar güçlü bağlantılara sahipti.

Yine de Hasan Akbaş, İstanbul'a gittiğinde sonunda bir açık vermişti.

İstanbul'da bir restoranda yapacağı sıradan bir görüşmede bir ara kullandığı şifreli uygulamanın VPN'ini açmayı unutunca sonunda mesajlaşmalarının şifresi görünür hâle gelmişti.

Bundan sonrasına ait başarı Sıraç'ın, Hasan Akbaş operasyonu için atadığı siber ekibe aitti. Bu açığı fark ettikleri anda gizli uygulamaya sızmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Hasan, bu uygulama üzerinden Rusya'daki bir numaraya mesaj atmış ve IP'sini böylece ifşa etmişti. Bu ifşa sonrası ise siber ekip için çocuk oyuncuğu olmuştu. IP üzerinden numara ve konumu bulduklarında artık ellerinde somut bir kişinin ismi, Hasan Akbaş daha önceki mesajlaşmaları sildiği için kısa bir mesaj, bir de konum vardı.

Aleksey Morozov.

Ankara'daki Vorona Balabanov'a ait bir mülkteydi ve birkaç gün sonra acil bir görüşme talebinde bulunuyordu.

Sıraç'm o zamanlar bu adamı araştırmak için vakti yoktu ama şimdi gideceği yolu biliyor, düşmanın kim olduğuna dair güçlü bir tahminde bulunuyordu. Üstelik adamın telefonunu tespit ettikten sonra güncel konumları içerisinde Emir'in bulunduğu hapishaneye yakın bir yeri bulmak da bu bağlantıları güçlendirmişti.

Bu bağlantı sonrası cihaz kapatılarak konum bilgisine erişim engellense de aslında bu delil, Sıraç'ın Vorona Balabanov'a saldırması için yeterliydi. Fakat üst üste yaptığı hatalardan sonra şu an hata yapma lüksü yoktu. Her şeyi öğrendikten ve düşmanın kim olduğunu tespit ettikten sonra misillemesini ziyadesiyle yapacaktı.

Demir'in anlattığına göre hapishanede Murat piçine yardım eden Aleksey olabilirdi ama Aleksey'in de Vorona Balabanov'un da dijital görüntü kaydına hiçbir şekilde ulaşamamışlardı.

Hapishanenin dijital kayıtlarına ulaşılmasının diye tüm kamera odası taranmıştı. Bütün bu deliller, onların da arkasında güçlü bir siber ekip veya bu işlerden anlayan birileri olduğunu doğruluyordu.

Üstelik Aleksey'in ilk etapta Balabanovlarla hiçbir bağlantısı yoktu ama derin bir araştırmadan sonra ortaya çıkan sonuç çok ilginçti. Aleksey, MIT'in ajan kayıtlarına göre Rus istihbarat hattı FSB'nin muhbir konumundaki ajanlarından biriydi.

Genelde muhbir konumundaki ajanların uyruklarında o ülkeye ait bir bağlantı da olurdu. Bu da Aleksey'in daha fazla araştırılması için bir delildi.

Adamın Rusya ve Türkiye arasındaki uçuş kayıtları neredeyse haftada birdi ama onun hakkındaki konum ve uçuş kaydı haricinde neredeyse tüm bilgiler

gizliydi. Telefonunu temiz kullanıyordu. Belli ki cihaza sızılmasına karşı önlemler alınmıştı ama bu yine de öfkeli ve karısı onu terk etmiş bir adamı asla durduramazdı.

Sıraç *Bluetooth* eşleşmelerinin geçmişini araştırarak kadar şartları zorlamış ve nihayet bulmuştu. Delil en önemsiz dijital izin ardında saklıydı.

Aleksey İstanbul'da, üstelik gümrüklü alanda bir arabayla kendi telefonu arasında *Bluetooth* eşleşmesi yapmıştı. Bu eşleşme kaldırılmış olsa da cihazın dijital hafızasında bu hâlâ mevcuttu.

Aracın sahibi Vural Kızılıçık'tı. Neden gümrüklü alanda olduğunu bilmiyordu. Bu adam Aleksey miydi, bilmiyordu ama her türlü delili araştırmak zorundaydı ve tam olarak bu titiz ve detaylı araştırması ona gerçekleri kazandırmıştı.

Vural gibi önemsiz görünen bir ismi araştırırken bulduğu sonuç, günlerdir uyumayan bu adamı sonunda acımasızca olsa da gülümsetti.

Bulmuştu. Sonunda bu adamların Türkiye ile bağlantısını bulmuştu.

Gizli düşman hakkında bulduğu bütün delilleri topladığı dosyada Melek Hanım'ın yüzüğünün üreticisi olan, Hasan Akbaş'ın çalıştığı Huda şirketine ait belgeler de vardı. Bu belgeler içerisinde Vural'ın ismini ararken Uluslararası Tedarik ve Lojistik Sorumlusu gibi düşük bir pozisyonda bulması da sonunda Huda şirketinin bu işle bağlantısını anlamasına sebep oldu çünkü ne kadar Hasan Akbaş, onlar için manevi bir değeri olduğu için yüzüğü aldığını söylese de yüzükle şirketin hiçbir bağlantısını bulamıyordu.

Şimdi ise vardı, Vural burada kilit noktaydı.

Üstelik ailenin soyağacına baktığında Vural ile Huda şirketinin kurucusunun arasında akrabalık bağına da keşfetmiş oldu. Vural, şirketin kurucusunun yeğenydi ama ilişkilerine dair edindiği bilgiler bundan ibaretti.

Vural'a dair belgeleri araştırdığında ise sıklıkla Rusya'ya gittiğini fark etti. Üstelik bu gidiş gelişler Aleksey'in seyahat vakitleriyle de örtüşüyordu.

Aleksey'in dijital kayıtlarda yüzü gizleniyor olabilirdi ama Vural'ınki açık bir şekilde ortadaydı ve adamın buz mavisi gözlerini gördüğü anda fotoğrafı Demir'e atmıştı.

Demir'in mesaja karşı cevabı ise netti: "Bu o orospu çocuğu!" Sonunda gizli düşmanının adamı tespit edilmişti.

Vural Kızılıçık ile Aleksey ya aynı kişiydi ya da birlikte hareket edecek kadar yakınlardı. Bu bağlantı sadece bunlarla da sınırlı değildi. Vural'a ait bu aracın sigorta kayıtlarında tutarsızlıklar da vardı. Bu araç bir keresinde gümrüklü bir bölgede beklenenden çok daha uzun süre kalmış, yaklaşık dört gün boyunca orada park hâlinde beklemişti.

Araştırmayı derinleştirdikçe gümrük evrakında farklı bir imza örneği bulmuştu. Üstelik bu imza Vural'ın imzasından farklıydı. Bu imzayı incelediğinde bunun bir taktik olduğunu ve özellikle teslim edilmemiş fatura kayıtlarının olduğu teslimatlarda kullanıldığını görünce bunun bir kaçakçılık taktiği olduğunu anlamıştı. Ayrıca faturaların referans numaralarının düzeni de bir başka istihbarat taktiği idi.

Aleksey'in, Vural'ın bizzat kendisi olduğuna dair kanıt ise faturaları araştırırken ortaya çıkardığı bir başka gerçek üstüne kuruluydu. Vural, Rusya'da Huda şirketine ait bir mücevher ofisinin adresini kaydettirmişti. Bu adres ise Moskova'da Balabanovlara ait bir mülktü.

Sıraç'ın bütün bunlardan çıkardığı sonuç ise şuydu; Vural, Vorona Balabanov'un hem istihbarat üzerinden adamı hem de Türkiye için güçlü bir bağlantısıydı.

Muhtemelen aynı zamanda onun sağ koluydu. Bratva kast sistemini çözmek hiçbir zaman kolay olmazdı. İçeri adam sızdırması gerekiyordu ama ondan önce bu adamı yakından takip ettirmeliydi.

İkinci kişiliğiyle ortak fikirde buluşuyorlarsa tahminlerinde kolay kolay yanılmazlardı. *İntikam*, zihninde güce dair bir bağlantı keşfettiği anda kibirle yükselip kendini yenilmez ilan ederdi.

Başardık! Güç yine bizde.

Bu sefer Sıraç onunla aynı fikirde değildi. Bir arabanın içerisinde karısına ulaşamadıktan, çocuklarını koruyamadıktan sonra o artık güçlü değildi.

Bu gücü tekrar elde etmedikçe o da *intikamı* tıpkı onun kendisine yaptığı gibi aşağılamaya devam edecekti.

Kendi içinde de savaşımaya devam ederken Vural'ın, Nehar olma ihtimali üzerinde de durmuştu ama çıkarımlarına göre Melek'in gizli âşığı bizzat Vorona Balabanov'du çünkü Vural ne kadar güçlü bağlantısı olsa da mali araştırmalarına göre bir yüzüğe milyon dolarlık para verecek kadar güçlü değildi ama Vorona öyleydi.

Bunun için önce Vural'a, sonra ise tasmaşım tutan patronuna ulaşması gerekiyordu.

Vural'a ulaşabilmesi için ise en son kullandığı maşasını bulması gerekiyordu. Artık Murat'ı sakladığı ininden çıkarmanın zamanı gelmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

2 BEDEL

Vural'ın son maşası Murat, bizzat onun adamları tarafından korunuyordu. Antalya'da küçük bir köyde saklanıyordu. Normalde onun da konumunun bulunmaması için elinden bütün cihazlar alınmıştı ama Vural'ın unuttuğu bir şey vardı.

Murat uzun zamandır Sıraç tarafından mimli olduğu için teknolojik cihazları haricinde kendi aracı ve soruşturma sürecinde alınan şahsi silahının içerisine de takip cihazı yerleştirilmişti.

Bu yüzden onu bulmak kolaydı ama Sıraç Antalya'ya gitmeden önce karısına yollanacak çiçekleri bizzat seçmek istediği için serasma uğramak istiyordu.

Bu ise sürekli onu takip ettiren Çakılı için sonunda bir fırsat olmuştu çünkü sera uzaktaydı ve yol, pusu kurmaya oldukça müsaitti. Seraya giden dağların arasındaki virajlı yolda trafik kazası süsü verilmiş bir kapan kurulmuştu.

Sıraç normalde bu tip saldırılara alışkındı. Bu yüzden uzun yolculukları yalnız yapmazdı ama bu sefer hazırlıksız yakalandığı detay Çakılı'nın büyük bir orduyla karşısına çıkmış olmasıydı. Etraflarını sardılar ve onları sıkıştırdılar. Üstelik tedbirsiz asla hareket etmeyen Çakılı da bu güç gösterisinin ardından aralarındaki boşluğa çıktı.

Elinde tespihi, omuzlarına atılmış paltosuyla birlikte araçların farıyla aydınlatılan yolu ağır ağır adımladı. "Vuslat!" dedi onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Çık da konuşalım!"

Sıraç bu meydan okumayı asla karşılıksız bırakmazdı. O daha ortaya çıktığı anda arabadan inmişti. İki tarafın da adamları birbirlerine silahlarını doğrultmuş olsalar da onlar silahsızdı.

"Ne istiyorsun?"

Bu bir meydan okumaydı. Çakılı eski kabadayılardan olduğu için ağır ağır gülümsedi.

“Senin o zehir gibi aklını hep kıskanmışımdır ama bu sefer Emir’i neden dövdüğünü bir türlü anlamıyorum,” dedi. O da bir türlü taşları yerine oturamayan taraftı. “Kimi kızdırdıysan ona verilen cezanın düşürülmesi için harekete geçmiş.”

Böylece Emir tekrar kurulun başına geçecekti ve Çakılı geri çekilmek zorunda kalacaktı. Sıraç bu haber karşısında şaşırmadı ama kurulu bile yönetebilecek kadar onunla uğraşan kişiyle büyük bir hesabı vardı.

“O herif senin arkadaşın değil mi?”

Çakılı incelercesine karşısındaki genç adama baktı. Bu çocuk zamanında avuçlarının içindeydi ama Emir’in aptallığı yüzünden onlara düşman olmuştu.

Çakılı onu küçümsüyordu ama kafes dövüşündeki meydan okumasından sonra gardımı kuşanmış ve misilleme yapmak için hazırlığını yapmıştı.

“Kimse benim arkadaşım değildir,” dedi. “Sen de çok iyi bilirsin ki benim yalnızca müttefiklerim vardır ve o müttefiklerden birisi sana düşman gibi davranırsa da bana hiç güven vermiyor.”

İşte, tam olarak yüzleşmesinin sebebi buydu çünkü *Deep Web* saldırısından sonra kurulda bu sistemi kuran yurt dışındaki büyük güçler de ayağa kalkmıştı. Çakılı, Emir gibi değildi. Onun gibi onlara yardım eden dış güçleri sakınleştirmek için itaatkâr rolünü oynayamazdı.

Üstelik Vuslar’a karşı yapılan hem devlet içindeki köstebeklerin saldırıları hem de yurt dışından onlara yardım eden dış güçlerle iş birliği içinde yapılan saldırıların hepsi bertaraf edilmişti.

Bunlardan en işkillendiği ise dış güç baronlarından birisi, *Interpol* üzerinden kara para aklama suçuyla Sıraç’ın şirketini suçlayıp kırmızı bültenle arama emri çıkarttırmak istediğinde sahte belgeler hazırlayan her adamın daha müdahale etmeden teker teker yok edilmiş olmasıydı.

Rus mafyası diyorlardı. Rusların yaptığını söylüyorlardı.

Üstelik bu büyük bir güce işaretli ve o büyük gücün aynı zamanda onu kurulun başına geçirdiğine de gitgide emin oluyordu.

Bunun sebeplerinden birisi ise ona para aktarımına gelen, onunla anlaşmaya oturan buz mavisi gözlü adamın anlaşma sürecinde sürekli patronuyla Rusça konuşmasıydı. Yanında getirdiği adamlar da Rus’tu. Çakılı herkese kolayca güvenmezdi. İsterse Karun kadar zengin olsun, bir müttefikliği hemen kabul etmezdi ama güçlü sebepleri vardı.

Bunlardan ilki, bu adamın ona kurulun Türkiye’deki sisteminin kurulmasına sebep olan Mason bir baron tarafından gönderilmiş olmasıydı.

Üstelik adını gizli tutmak istese de iyi bir müttefik olduğuna dair büyük teminatla ve Çakılı’yla özel olarak anlaşmaya varmak istediğine dair vaatle

gelmişti. Çakılı onun amacının Sıraç olduğunu öğrendiğinde başta şaşırmıştı. Bu kadar güçlü bir adamın, zamanında onlara kölelik yapmış bir zavallıyla ne işi olabilirdi?

Sorgulamıştı ama yine de adamın bu isteğine karşılık vermiş olduğu gücün cazibesine de karşı koyamamıştı.

Adam Karadağ'da uyuşturucu için trans geçiş yeri olarak kullanacağı Kotor Körfezi civarındaki bir bölgeyi Sırp üstünlüğüne rağmen hiç zorlanmadan ele geçirmiş, sonra da ona değerinden çok daha düşük bir miktara vermişti.

Üstelik sadece ona da değil, kuruldaki her üyeye istediklerini vermişti. Elbette bu güvenmeleri için yeterli değildi. Verdiği şeylerin karşılığında istedikleri olduğu belliydi ama dış güçlerin her zaman istedikleri olurdu.

Mühim olan bu süreçte koparabildiğini koparmaktı ki Çakılı şu an ziyadesiyle kârdaydı. Yine de bu son olaylardan sonra o da bu gizli müttefiki araştırmış ve bu araştırmanın sonucunda *dur* uyarısı alınca işkillenmeye başlamıştı.

Adam, Rus olması dışında hakkında herhangi bir şeyin öğrenilmesini istemiyordu. Bu da Çakılı'nın şüphelenmesi için yeterliydi.

Bu adam, Vuslar'a düşman olarak gelmiş; sonrasında ise Emir'i öldüresiye dövdükten sonra hapse tıkmıştı. Her ne kadar Çakılı'nın işine gelmiş olsa da bu drone saldırısı haricinde açıkça bir yok etme girişimi olmamıştı.

Olaya kendi tarafından değil de düşmanının tarafından bakınca burnuna iyi kokular gelmiyordu. Şu an bu yaptığı pusu güçlü bir misilleme olsa da aynı zamanda düşmanıyla masaya oturma isteğinden de kaynaklanıyordu.

Sıraç da bu isteğini hemen anlamıştı. "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda bir pusunun ortasında düşmanıyla hesaplaşmaktaydı.

Çakılı ciddi bir şekilde baktı ona. Üstünlük onda gibi gözüксе de "Dokunulmazlık," derken ilerisinin hesabındaydı.

Sıraç şaşırmıştı ancak belli etmedi.

"Benden mi?"

"Senden."

Altında bir sebep olduğu belliydi. O sebebin peşine düşmek gerekiyordu. Sıraç, "Ne yapacağımı zannediyorsun?" dedi bu yüzden.

İntikamı mı öğrenmişti?

Bu düşük bir ihtimaldi. Çakılı zeki bir adam olsa da o da her kurul baronu gibi güç konusunda büyük bir kibir içerisindeydi. Nitekim, "Seni tek başına yeterli görmüyorum," cümlesi de tam olarak bunu kanıtlar nitelikteydi. Yine de bu cümlenin bir *aması* vardı. Bu ama da "Yine de onun bize yaptığı

yatırıma bakınca bugün dost görünüp bizi güdenin yarın koyun gibi derimizi yüzmeyeceğinden de emin olamıyorum,” diyerek tamamlandı.

Çakılı ilk defa farklı birinden bahsediyordu. Yardım aldığını kabul ediyordu. Sıraç aynı kişinin peşinde olduklarını bilerek düşmanını sorguladı.

“Sana yardım eden kim?”

Çakılı kendisinin de bilmediğini belli etmeden karşısındaki adama bilgi verdi. “Adı yok ama adının önemi olmayacak kadar gücü var. Üstelik karını kaçırdığı günden beri sana düşman. Emir’i hapse soktuğu gibi üstündeki suçlamalardan kurtulacak kadar da güçlü.”

Bildiği şeyleri bir kere de Çakılı’nın ağzından duymak, düşmanıyla karşılaştığı andan itibaren ilk defa Sıraç’ı öfkelenmişti. Üstelik Emir piçinin hapisten çıkacağını öğrenmek de tam bir öfke tetikleyiciydi.

Tahmin ediyordu, böyle bir hamle bekliyordu ama yine de o öfke güce aç olan *intikamı* uyandırmıştı.

“Senden de mi güçlü?” diye sordu *intikam*. “Bizden de mi güçlü?”

Intikam zihnini ele geçirirken gözünün önünü kaplayan öfkenin pusuyla birlikte zalimce gülümsedi. “Madem bu kadar güçlü; *dur* dediğinde duracak, *havla* dediğinde havlayacak mısın, Çakılı?” dedi nefretle.

Bu cümlesinden sonra Çakılı’nın korumaları öne doğru ilerlerken aynı şekilde Demir ve Umut önderliğindeki korumalar da öne çıktılar.

“Ağır ol, köle!” dedi Çakılı onun damarına daha da basarak.

Sıraç’ın zalim gülümsemesi genişledi. “Siktir git!” dedi meydan okurcasına. Bu anlarda kontrol *intikama* aitti. “Benden dokunulmazlık dilenen sensin!”

Çakılı, düşmanının öfkesini fark etmeden önce hissetti. Karşısındaki adamın gözleri yetersiz ışığa rağmen delicesine nefretle parlıyordu.

Bunun sonunun ölümüne kapışma olacağını önceden hissetti ama şu an değildi. Şu an bir ölüm dövüşüne girişemezdi.

“Dilenmiyorum,” diyerek geri adım attı. “Tedbir alıyorum.”

Sıraç sorgularcasına üstüne gitti. “Kimden korkuyorsun?” diye sordu.

Tuttuğu yardım ipinin boynuna urgan olmasından korkuyordu. Bu adam ona düşman olursa ülkenin en güçlü mafyası olma hayalleri suya düşecekti ve Çakılı gücün sadece meydan okuma olmadığını biliyordu.

Üstelik Emir’i çıkarttıracağını da öğrenmişti. Bu plana göre onunla bir piyon gibi oynaması an meselesiydi.

Bu yüzden, “Bilmediğimden,” dedi. Yine de korku, onun gururuna yedirebileceği bir kelime değildi. Köle olarak gördüğü adama da asla boyun

eğmezdi. Onu tekrar zayıflığından vurmak istercesine, “Gerçi sen de bilmiyorsun, değil mi? Belki bana *havla* diyen seni de sevdiklerini de paramparça eder,” dedi.

Bu sözlerden sonra tanıdığı köle, ona öfkeyle saldırırdı. Yine de “Benimle ittifak kurmak bir lütuf değil mi, köle?” demekten kendini alamadı çünkü ne kadar akıllı bir adam olsa da zamanında onlara boyun eğen bu adamla ittifak yapmaya tahammül edemeyen büyük bir kibri de vardı.

Sıraç ona normalde saldıracaktı. O her zaman gözü kara olandı ama bu sefer bir şey onu durdurdu.

Kısa bir an Çakılı’nın yolu kapatan adamlarına, biraz ilerideki deponun önünde duran arabalara baktı. Arabadan inmeden önce ona dağda bile keskin nişancılar olduğunu haber veren Umut’un uyarısını hatırladı.

Kontrol *intikamda* olsa bile ölüm ihtimalini düşündüğü anda aklına Elif’i geldi ve durdu. Sanki bir anda öfkesinin kaynağı kesilmiş gibi gözünün önünü bürüyen pus dağılır gibi oldu.

Intikamın sesi zihninde yankılandı:

Saldır! Bizzi zayıf gördü, saldır!

Saldırmadı çünkü şu an ölüme bile bile yürüyeceği herhangi bir ihtimal bile onu karısından ve doğmamış çocuğundan sonsuza kadar koparabilirdi.

Bu yüzden tüm iradesini kullanarak zihnindeki ondan nefret ederken ve onu zayıf görürken arkasını döndü. Mantıklı olan tarafı, gücün sadece gösteriş olmadığını çok iyi biliyordu ama *intikam*, onun zihninde bu şekilde çalışmıyordu.

Bu yüzden savaşı, *öfkenin* günahına karşıydı. Düşmana meydan okumasa da kendi savaşından zaferle çıkmıştı ama tam arabasına binecekken Çakılı tarafından durduruldu.

Çakılı blöfünün tutmadığını görünce bariz bir şekilde bozguna uğramıştı. Bu noktadan sonra kibri ile aklı arasında seçim yapması gerekiyordu. Onun zaafı ise *kibir* değil, *kıskançlıktı*.

Bu yüzden aklını seçti.

“Dokunulmazlığıma karşılık ben de fabrikadaki sevkiyatı durduracağım.”

Sıraç durdu. Düşmanına hâlâ arkası dönüktü çünkü ona silah doğrultan adamlarına itimadı tamdı, düşmanının onu sırtından vuramayacağını bilecek kadar da kendine güveni vardı.

Arkasını dönmeden, “Şeref de yok namusun da!” dedi. “Neyin üzerine yemin edeceksin de sana güveneceğim?”

Çakılı iki parmağıyla arkasındaki adamlara talimat verdi. İki ceset arabadan çıkarılıp yola atılırken tüm korumalar teyakkuz hâline geçti. Sıraç da

ağır ağır önüne dönerken Demir'in ağzından çıkan küfürle birlikte adamların çoktan kim olduğunu tahmin etmişti.

"Siktir! Siktir!"

Yolun ortasına atılan adamlar fabrikaya yerleştirdiği ajanlarıydı. Çakılı'nın yüzünde gücüyle meydan okuyan bir ifade vardı. "Bunlara ne dersin?" dedi. "Ölü adamlarının üstüne yemin ederim ki fabrikadaki sevkıyatı durduracağım."

Sıraç hiçbir şey söylemedi. Uzun süre boyunca eğittiği ve mahzenlere girmek için sistemin iğrenç görevlerine katlanmak zorunda kalan en iyi iki adamının yerdeki cesetlerine baktı.

Yüzündeki gazabın ardında yatan acıydı. Çakılı'nın sesi ise arkada yankılanıyordu. "Dediğim gibi şu aklını hep kuskanmışımdır. Sen benim *asım* olsaydın ben seni asla kendime düşman etmezdim ama bilirdim ki bir zaafın var." Sıraç başını kaldırıp ona bakarken öfkeyle titriyordu. "O zaafının adı merhamet. O merhametin de seni hep yetersiz kılacak."

Saldıracaktı. Şu an zihninde *intikam* bağırıırken saldırmalıydı da.

Aptal! Senelerimizi verdik onları yetiştirmek için. Ayinlere bile katıldılar, her türlü iğrençliğe maruz kaldılar. Aptal, nasıl gözden kaçırırsın?

Yine de durdu.

Sesi nefret doluyken düşmanını sorguladı: "Nasıl buldun?"

"Güzel taktik," dedi Çakılı takdir edercesine. "Normalde hiçbir adam Emir'in kendi eğitiminden geçmeden mahzenlere giremez. Temelden yetiştirmişsin."

Öyle yapmıştı. Emir'in güvenini kazansınlar diye her türlü zaafına oynamış, ikisine de resmen Emir'e göre bir hayat hikâyesi yazılmıştı. O adamın özellikle tacizcileri seçtiğini bilerek inandırıcı olabilecek tüm unsurları kullanmıştı ve şimdi bunca emek ve fedakârlık hiç olmuştu. Kurtardıkları çocuk ölmek üzereydi.

Kendileri de bir hiç uğruna ölmüşlerdi.

"Şeflerinin dediğine göre Emir'i dövdüğün gün biri aniden izin almış. Şefi de bunların birinden zaten işkilleniyormuş, takip ettirdiğinde de evinde kılık değiştirirken yakalamış."

Umut sebeplerini anlamıştı. Sıraç'ın ardında kısa bir an için yüzü öfkeyle buruştu. Muhtemelen muhbirler Sıraç'ın kaybı hakkında bilgi almışlardı ve daha fazlası için teşkilata gelmeyi amaçlamışlardı.

Bu yolda da kendilerini feda etmişlerdi.

"Diğeri de bunu kurtarmak için kendini harcadı." Çakılı acıyormuş gibi baktı adamlara. "Merak etme, çok işkence çektirmedim. Kafes dövüşüne

götürecektim, son anda vazgeçtim. Senin adamların olduğunu öğrendiğim anda sıktım kafalarına. Benim de hep yersiz anlarda merhamet edesim gelir.”

Yerde yatan iki cesede baktı.

İntikam, dedi zihnindeki. *İntikam!*

Şimdi değildi o intikamın vakti. Şu an değildi. Belki şu an çatışmaya girse Çakılı'yı yenerdi ama yenilme riskini göze alacak kadar güçlü değildi ve ilk defa gücünü sınamak istemedi. İleride düşmanını daha büyük bir hezimete uğratmak için geri adım atmayı tercih etti.

“Sözünü kabul ettim,” dedi buz gibi bir sesle. “Zamanı gelince korunacaksınız.”

Ölümü sona yakın olacaktı.

Çakılı zaferle birlikte gülümsedi. “Şimdi sözüme geldin işte!” dedi ama sonra aynı hızda ciddileşti. “Yine de bu, mahzenlere karşılık misillememdi.” Kafasındaki aç tilkiler saldırmak için harekete geçmişti. “Kafeste yaptığın için başka bir bedel gerek!”

Sıraç silahın ateşleneceğini daha ilk andan itibaren biliyordu. Bu yüzden arabayı kendine siper etmesiyle kurşunun sıkılması bir oldu.

Ciddi bir çatışma yaşandı ve her iki taraftan da kayıplar verildi. Hatta Demir dikkatli olmasaydı muhtemelen Sıraç da yaralanacaktı çünkü keskin nişancı sadece onu vurmak için uğraşıyordu.

Bu gözdağının bir diğer sebebinin Çakılı'nın kendini kurula kanıtlama isteği olduğunu Sıraç çok iyi biliyordu. Aynı zamanda aralarındaki sözleşmeyi örtbas etmek için de bir gösterişi.

Yine de pusudan kolayca kurtulabilmelerinin tek sebebi Sıraç'ın daha önceden her türlü tuzak için detaylı güvenlik protokolleri hazırlamış olmasıydı. Elif'in babasını kaybettikleri gün pusuya düşürüldükleri için o günden itibaren bu ihtimallerin hepsini kendini düşmanının yerine koyarak olasılıklar hâlinde incelemiş, sonra da buna karşı güvenlik protokolleri oluşturmuştu.

Bunlardan en sonuncusu aslında en riskli olandı ama kaybı gittikçe artarken başka bir alternatifi olmadığı için her aracının egzozuna yerleştirdiği yönlendirici bombaları aktifleştirdi ve en öndeki iki aracı pusuya doğru gönderdi.

İki araç da pusunun içine girerek patlarken kalan araçlarla U dönüşü yaparak oradan ayrıldı.

Çakılı elbette ölmemişti çünkü önünde bir koruma ordusu vardı ama iki araç da yönlendirici ile patladığı için pusuyu delmiş ve bu patlama da adamların dağılmasına yetmişti. Üstelik araçlar yanarken çıkardıkları ateşle birlikte duman da görüş açısını büyük ölçüde engelleyecekti.

Demir'in bu pusudan sonra tek tesellisi ise, "En azından kendi aracını yakmadın. Elif o araca binmek için tırmanırken çok eğleniyordum," oldu.

Sıraç'ın kısa bir an hissettiği mutluluğun sebebi de karısının adının anılmasıydı ama verdiği kayıplar gözünde o kadar büyüktü ki bu yüzden ilk defa ölümün yasını sessizce tuttu. Bu yasla birlikte *intikamın* sabotajları haricinde yine ilk defa Elif'inden ayrıken ölme ihtimalini düşünüyordu.

Ölüm artık beklediği bir unsur değildi. Hala ölüme karşı bir korku hissetmiyordu ama beklemiyordu da.

Üstelik *intikam* bu pusuyu yenilgi olarak görüyorken gözünü bürüyen yalnızca hırsı ama aynı zamanda artık eskisi gibi bu yolda yok olmaya gönüllü de değildi.

Bu hisle birlikte ayrıldıklarından beri ilk defa Elif'ine mesaj atma cesaretini kendinde buldu. Elif'in hattı değiştirilmiş ve Sıraç'ın numarası teşkilat tarafından engellenmişti ama bu, Sıraç'ı durdurabilecek bir engel değildi çünkü teşkilatın siber sisteminin içerisinde yetkisi en yüksek kişi oydu.

Mesajın ulaştığından emin oldu. Onun korkularını bir nebze olsun dindirebileceğini umdu.

Gönderilen: Edelweiss

Bugün ölmedim.

Aslında onsuz her gün ölse de kurabileceği tek cümle buydu. Devamına yüzü yoktu. O gece ilk defa odasının ışığı söndüğünde ise dudakları ondan ayrıldığından beri ilk defa gerçek bir gülümseme için kıvrıldı.

"Benim güzel karım!" Kendi kendine acıyla fısıldadı: "Sensiz yaşamak neydi, unuttum." Sanki kendi kazdığı mezarının içinde ağır ağır çürüyordu. "Öldüm bir tanem, bu sefer de hasretinden öldüm."

Ona ulaşamamanın acısı o kadar büyüktü ki arabanın içi sanki ona mezar olmuştu. Yeryüzü daraldı, gökyüzü kara bulutlarıyla cehennemin bekçisi gibi başında bekler oldu.

Olduğu yerde boğuluyordu sanki.

Bu acıyla birlikte arabayı çalıştırdı ve uzun zaman sonra ilk defa kendisini mezarlıkta buldu. Hata yaptığını bilmek, onu nasıl düzelteceğini bildiği anlamına gelmiyordu. Üstelik bu büyük bir hataysa ve bunu yapan hastalıklı bir adamsa kendini sadece çaresizken gittiği yerde buluyordu.

Gecenin zifirî karanlığını aydınlatan tek bir sokak lambası mezarın dibinde oturan Sıraç'ın yüzünü de zar zor aydınlatıyordu. Uzun bir süre boyunca Korkut'un mezarını sessizce izledi Sıraç. Buraya her geldiğinde yaşadığı için utanırdı ama ilk defa o yaşama son vermeye çalıştığı için utandı.

Birçok his vardı bu anda. Utanç, umutsuzluk, kendine dair öfke, hüznün ve kendisine itiraf edemese de özlem. Şu an bir ihtimal vardı önünde.

Düşmanınin yine babası olduğuna dair bir ihtimal. Bu ihtimale karşılık ona gerçekten babalık yapmış tek kişi ise şu an baktığı mezardaydı.

Böyle anlarda istemsizce hayatın adaletsizliğini sorguluyordu ama bu sorgulamasına cevabı da yine şu an mezarda yatan adam vermişti.

Bu dünyaya sadece yaşamak için gelmedik abim, demişti Korkut. Gelseydik imtihan dünyası olmazdı. Ahirete inanmayınca da bu dünyanın bir manası kalmıyor çünkü çocukların öldüğü, masumların eziyet gördüğü bir dünyayı sadece yaşayıp geçmek için geldiğimiz bir sistemi aklım da kalbim de kabul etmiyor. İnsan bu yüzden hangi tarafı seçtiğini iyi bilmeli.

“Sen doğru taraftaydın,” diye fısıldadı Sıraç. “Ben ise doğruyu isteyip yanlış yaptım.”

Neredeyse kendisini öldürecek olduğu gerçeğiyle hâlâ yüzleşemiyordu. Üstelik Korkut sanki karşındaymış gibi şu anda mahcup bir çocuktü. Bu yüzden *intikam* sessizleşti, güce takıntılı o adam artık burada değildi.

O sadece hayatında ilk defa onun için kendi canından bile vazgeçebilecek kadar çok seven bir adamın karşısındaki çocuktü. O çocuğun utançtan sesi titredi. “Abi...” dedi. “Özür dilerim.”

Bu cümleye sığdırılacak birçok şey vardı aslında ama baştaki sebep de kendi canıydı. “Özür dilerim, bana yaşamak için en büyük sebebi vermene rağmen kontrolümü kaybettim.” Mezarın kenarındaki taş ağız ağız otururken gardım indirmişti. “Bu yüzden yaşama sebebimi de kaybettim, abi. Elif’imi de kaybettim.”

Bunun acısı onun için o kadar büyüktü ki her an büyüyor ve korkularıyla perçinleniyordu. O korku gitmekle başlıyor, terk etmekle bitiyordu. Her gece kapısının önünde beklese de Elif’in ondan tamamen gitmesi an meseleydi. Bu korku da onu deli etmek için yeterliydi.

Kara toprağı izlerken bir cevap beklemiyordu. Sadece güçsüzlüğünü yarğalamayacak olan tek adamın karşısında duruyordu. “Baba olacağım.” Dudağının kenarı burukça yukarı doğru kıvrıldı. “Torunun olacak.”

Bu haberi mezarında vermiş olmanın ağırlığı vardı üstünde ama en çok da bunu söylerken bile hissettiğı duyguları anlamlandıramıyor olmasına içerliyordu.

Elif burada olsaydı ona tanımlayamadığı bu duygunun ne olduğunu söylerdi. Korkut burada olsaydı ona tecrübelerinden bahsederdi ama biri onun için, diğeri de onun yüzünden gitmişti.

“Nasıl baba olunur, onu da bilmiyorum,” dedi bu yüzden büyük bir yalnızlıkla. Baba olacağını öğrendiğinden beri hissettiğı duyguları bir türlü tanımlamamıyordu ama korkuyordu. Kötü bir baba olmaktan çok korkuyordu.

“Sahi, nasıl iyi baba olunur, abi?” dedi bu yüzden mezarla konuşarak. “Bir sen anlatsan dinlerdim.” Hayatında gördüğü en iyi baba figürü oydu. “Keşke ölmeseydin.”

Bunu o öldüğü günden beri her Allah’ın günü söylemişti ama ilk defa yanına *keşke senin yerine ben ölseydim* cümlesini ekleyemiyordu. Onun yerine, “Keşke ikimiz de yaşasaydık da kızının kalbini kırdığım için beni bir güzel dövseydin,” diyerek bu mezardaki konuşmalarında bir ilki yaparak yaşamak istediğini söyledi.

Üstelik bir baba gibi düşündü o anlarda. “Yapardın, değil mi?” dedi. “Ben olsam yapardım.”

O olsa yapardı. Farkında olmasa da ölü bir adamı, iyi bir babayı şimdiden örnek alıyordu. O tanımlayamadığı duygular içerisinde merhamet şimdiden var olmaya başlamıştı.

Yine de buruktu bazı şeyler. Yarımdı, acıydı. Bu acıyla birlikte, “Keşke yaşasaydın, abi,” dedi bir kere daha. “Ben bu yaşam borcunu nasıl taşıyacağımı hâlâ bilmiyorum.” Bilinmezlikler onu boğuyordu. “Nasıl doğru tarafta olacağımı bilmiyorum.” Bu anlarda yalnızca yanlışlarla eziyet gören bir çocuktur. O çocuk büyümüştü ve şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

“Zihnimde düşmanım yatıyorken aklımı nasıl koruyacağımı bilmiyorum.”

Bu bilinmezlik çaresizlikti. Tuhaftı ama güçsüz kalmaktan nefret eden *intikam* tam da bu anlarda sessizdi. Sanki yasına saygı duyuyormuş gibi mezarlığa geldiği her seferde bu şekilde sessizleşirdi.

Yine tuhaf hatta tüyler ürpertici bir an yaşadı. Zihninde hep çift taraflı bir savaş yaşanırdı ama ilk defa kafasında farklı bir ses duydu.

Hiç tanımadığı, duymadığı bir sestir bu. Bazen zihin doğruyu da fısıldardı.

Yanlış biliyorsun, diye fısıldadı o ses.

Yaratıcının kuluna ulaştığı bir sestir sanki. Koruyucu meleklerin yardımındı belki de. Yine de gerçektir.

Doğrunun gerçeğiydi bu ve tutunulacak umut dalı olmak için yeterliydi. Ne yapacağını bilmiyor olabilirdi ama ne yapmayacağını çok iyi biliyordu çünkü çocukluğu boyunca bir masuma yapılmaması gereken her şeyi ona yapmışlardı.

Belki bir başlangıç değildi ama en nihayetinde sonunu görmek için iyi bir adımdı. Bu yüzden her zaman yükü bir nebze olsun azalmış şekilde ayrıldığı mezarlıktan bir kere daha sanki mezardaki bir adamdan tavsiye almış gibi ayrıldı.

Güçsüzlüğünü de korkularını da yine orada bıraktı.

O gittikten sonra mezar taşının üstüne bir karga kondu. O karganın gözleri hüznün doluydu çünkü bu yalnız çocuğu yalnızca uzaktan izlemekle yetinebiliyordu.

Gerçekleri ortaya çıkarmış olsa da dileklerini asla yerine getiremiyordu.

Bir *baba* gibi.

O yalnızca tek bir şey olabiliyordu.

Düşman gibi.

Gerçekler ortaya çıkmıştı ve artık bu düşmanlığa karşı mücadele etmekten yorulmuştu. Üstelik her şeye rağmen onun yanında olan bir ailesi varken kendisi bu ailenin içerisine müdahil olabileceğini zannetmiyordu.

Bu yüzden geri çekildi, Melek'i de onu da uzaktan izlemeye devam edecekti ama bilmediği tek şey, izlediği adamın onu bulduğu gerçeğiydi. Bir sonraki gece *Balabanovların* Ankara'daki evinin önünde bir drone patlatıldı.

O evin giriş kapısında kocaman bir karga sembolü vardı. Karga'nın ayağına dolanmış sarmaşıklar büyük bir mahkûmiyeti temsil ediyordu.

Patlama ise ilk olarak karga sembolünü vurdu. Ev büyük bir hasar aldı ve düşman bu saldırıyı beklemediği için adamlarından kayıpları da vardı.

Bu bir misillemeydi. Düşmanın kim olduğunu bildiğine dair bir göndermeydi.

Karga ne kadar saklanmaya çalışsa da artık geçmişten kaçamayacaktı. Şimdi yüzleşme zamanıydı.

O istese de istemese de.

“Orada manzara nasıl, komiser?” Yüzü duvara dayalı olan Murat'ın hezimetini büyüktü çünkü kurt dileyince surları bile aşarak kuzuyu avlardı.

“Siktir git!” dedi yakalanmanın verdiği öfkeyle. Murat aptal değildi. Vuslar'ın üvey babasıyla yüzleştiği günün ardından olacakları tahmin ederek yıllık izne ayrılmış ve ona yardım eden adamın korumaları eşliğinde memleketi Antalya'ya gitmişti.

Bu noktaya kadar teminatını aldığı korumanın onu Vuslat'ın gazabından koruyacağından gayet emindi.

Ta ki dün korumalar onu birden bırakıp gidene kadar.

İşte, o vakit ona vadedilen hiçbir şeyin gerçekleştirilmeyeceğini anlamıştı. Ne Elif ona verilecekti ne de onlar tarafından kullanıldıktan sonra rütbesi yükseltilecekti.

Kandırıldığını anlamak için bir korkak gibi kaçıp saklanıyor olması yeterliydi. Bu noktadan sonra deli adamın gazabından kaçmak için kendi başının çaresine bakması gerekiyordu.

İzi bulunmasın diye kılık değiştirmiş; avucunun içi gibi bildiği bir köyde kiraladığı, gözlerden uzak sayfiyelik bir evde kalıyordu ama yine de Sıraç onu eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Gecenin bir vakti köyün marketine giderken geçtiği ıssız yolda iki kişi aniden önüne çıkmıştı. Karanlıkta belirsiz olan bu iki silüet, ardına bile bakmadan kaçmasına sebebiyet vermişti. Silahlar ateşlenmişti ama faydasızdı. Açık ve savunmasız bir alandaydı.

Ayağından vurulmuştu. Çevresindeki adamların gittikçe arttığını biliyordu. Hapishane günü nasıl üstünlüğü kendi adamlarıyla sağladıysa şimdi bir av gibi yakalanmıştı.

Kovalamacanın sona erdiği yer terk edilmiş bir ahırdı. Bir adam onu omzundan yakalamış ve dirseğine vurduğu sert darbeye elindeki silahını düşürmüştü. Sonra onu yakınında saklandığı ahırın dış duvarına dayamıştı.

Sesini duymasa bile kim olduğunu biliyordu. Bu yüzden yenilginin acısı dayanılmazdı.

En büyük düşmanının eline düşmüştü. Üstelik onu en son gördüğünde üvey babasını öldüresiye dövüşüne şahitlik etmişti.

Üstünlük ondayken bile ürktüğü bu manzarayı şimdi kendisinin yaşayacağını biliyordu.

“Sana seni yakalamayacağımı düşündüren şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum.” Ecelinin sesi kulağına gazap gibi geliyordu. “O ufacık olan beynin mi buna sebebiyet verdi yoksa beni yenmeye çalışan hırsın mı?”

Vuslat’ın sıkıca tuttuğu kollarını kurtarmaya çalışan Murat buna cevap vermedi. Şu an onu kıskırtmaması gerektiğini bilecek kadar akli vardı. Karşısındaki adamda öyle bir güç vardı ki yerinden bile kıpırdamıyordu.

Sesindeki gazabın ise ölüm fermanı olduğunu biliyordu.

Demir’in neşeli sesi duyuldu. Murat bu ses karşısında yüzünü buruşturdu. “Günaşırı kendi mekânında sabah horozu gibi öten komiser de bakın!” dedi. İçinden bir ses, ona işkence edilirken bu adamın oturup keyifle izleyeceğini söylüyordu. “Çöplüğünden çıkınca dut yemiş bülbüle döndü.”

Sıraç, Murat’ın nefesini kesmek ister gibi daha sertçe duvara yasladı. “*Kalabalıkta artistlik yapanın tenhada affı olmaz*, derler. Hiç mi sonunu düşünmedin, komiser?”

Onları aydınlatan tek bir sokak lambasının altında, “Hiçbir şey yapamazsınız, ben devletin adamıyım,” dedi Murat. “Vuslat benimle ellerini kirletirse

zamanında devlet sırtını yarmaktan neredeyse yiyeceği hükümle bir daha paçayı kurtaramaz.”

Demir’in gülüşü bu tehditten sonra kahkahalara dönüştü.

Bu ise Murat’ın bir kere daha bozulmasına sebep oldu. Sebepleri onu yakalayan bu öfke dolu adamların umurunda bile değildi. Üstelik arkasındaki adamın nefret dolu sesi yalnızca onu öldürmeye odaklanmış gibi çıkınca kurulamayacağını bir kere daha anladı.

“Senin hâlâ devletin adamı olduğunu düşündüğün noktada hatalarının silsilesi ardı ardına geliyor,” dedi o adam nefret dolu bir sesle. “Aptal olduğunu bilmesem bir bildiğin olduğunu sanacağım ama sen her fırsatta karıma yaklaşmaya çalışarak nasıl bir akıl fukarası olduğunu gösterdin.” Elif’ten bahsedince öfkesi öylesine arttı ki neredeyse kullandığı acı güçle birlikte Murat’ın kolunu koparacaktı. “Yine de bugün iyi niyetli günümdeyim, komiser,” dedi öfkesinin aksine onunla alay edercesine. “Üzülme sakın! Vakit bol, sabaha kadar birlikteyiz. Ben elbette sana gerçekleri bir bir öğreteceğim.”

Sonra Sıraç vaadini gerçekleştirmek için silahın kabzasıyla Murat’ın başına sert bir darbe vurup onu bayılttı. Başına çuval geçirip bagaja attıktan sonra yola çıktılar. Murat’ı almalarına rağmen Sıraç’ın hâlâ keyfi kaçıktı.

Mezarlıktan ayrılalı dört gün olmuştu. O günden beri *Balabanovların* misillemeye dair hiçbir adımı olmamıştı. Etrafta bunu araştırdıklarına dair bir şey de duyulmamıştı. Sıraç gerçeği bilmesee mülkün boş olduğunu düşünürdü ama her ne kadar sinyal bozucular olmadan hareket etmeseler de görüntü alabildiği bütün sokak kameralarından ölümlerin taşındığını izlemişti.

Yine de sanki bu saldırı hiç olmamış gibi sessizlerdi.

Bu sessizlik de hayra alamet değildi. Bu sessizlik Sıraç’ı daha da delirtiyor ve hedefin doğru olduğuna dair onu onaylıyordu.

Üstelik aynı sessizlik karısında da vardı. Elif ona cevap vermedikçe evi basma istediği gün geçtikçe artıyor, uykusuzluktan içi geçtiği her anda karısının ondan gitiğini gördüğü kâbuslarla çıldırmanın eşiğine geliyordu.

Bu öfkeyle birlikte şu an tek motivasyonu hıncını alabileceği adamı yakalamış olmalarıydı. Onu getirdikleri depoda bir saat boyunca iğnenin etkisinin geçmesini beklediler. Bir iple kollarından tavana bağlamışlardı.

Sıraç, Demir’e baktı. “Uyandır şunu!” dedi aksi bir sesle. “Ben dokunursam öldürene kadar duramam. Bize şimdilik canlı lazım.”

Hissizce söylenmiş sözler, ayların öfkesini taşıyordu.

Umut ise deponun arkasında cansız bir heykelmiş gibi onları izliyordu. O da öfkeliydi ve Demir’in yerine geçerse Sıraç kadar acımasız olacaktı. Bu yüzden uzakta durmayı tercih etmişti.

“Bak, sakın öldürme!” diye uyardı onu Demir. “Başımızda yeterince bela var, bunun leşi de başımıza musallat olmasın.”

Sıraç sustu. Bu konuda söz veremezdi. Üstelik Elif’in yanındaki görünüşü, ona bakışı gözlerinin önünde canlanırken bu sözü tutamazdı.

Demir, *en azından benden günah gitti* dercesine Sıraç’a baktıktan sonra iğnenin etkisinin geçtiğini bilerek bir kova buzlu suyu Murat’ın üstüne boşalttı. Murat nefessiz kalmış gibi uyanıp kâbusuna gözlerini açtı.

“Günaydın, prenses!” dedi Demir şeker kadar tatlı bir sesle. “Umarım güzellik uykun seni dinlendirmiştir.”

Murat’ın odağını kaybetmiş şaşkın gözleri, sudan çıkmış balık gibi çırpındı. Sonra karşısındaki simsiyah giyimli adamın yüzüne odaklandı. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, nefret dolu bir ifadeyle onu izliyordu.

O adamın bugün kendisinin eceli olacağını idrak ettiğinde kanı çekildi.

İşte, gerçek bir kâbustu. Murat, “Hiçbir şey konuşmayacağım,” dediğinde karşısındaki adamın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Başını hafifçe eğdi. “Karımın yanında bülbül gibi şakıyordun,” dedi. Gazabı boş depoda yankılandı.

Ölüm fermanı tam olarak karşısındaydı. Yanında ise onun aksine oldukça neşeli bir adam vardı.

“Bittin, Murat!” dedi Demir keyifli bir sesle. “Bu adamı tutacak bir şey de yok artık. Ölüm fermanının taze taze çıktı.” Önce havayı kokladı, sonra soğuk depoda lezzetli bir koku almış gibi gözlerini yumdu. “Mis gibi toprak kokuyor!”

Murat’ın kalbi, sonunun geldiğini bilerek öyle hızlı atmaya başladı ki kulakları uğulduyordu. Sanki suru üfleniyordu. “Bir sikim yapamazsınız,” dedi yine de korkusunu saklayarak.

“Senin sikine kalsak bir adım ilerleyemeyiz, komiser.” Sıraç ona doğru tehditkâr bir şekilde bir adım attı. “Zaten sana kalsak senin kallesliklerini dinlemekten bize sıra gelmez. Korkut abinin ölümünde rol oynayan köstebek de sendin, öyle değil mi?”

Murat’ın bu sözlerle gözleri büyüdü. Başını sağa sola şiddetle sallarken yüz ifadesini dehşet kaplamıştı. “Asla!” dedi. “Bana bunun için soruşturma açtırdın ama bir şey çıkmadı işte. O gün ihanet eden şubeden bir memurdu. Silahımı da onun sayesinde almışlar. Bana böyle bir iftira atamazsın!”

Sıraç ona külyutmaz bir bakış attı. “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Gizlice yaptığın soruşturmadan neden bahsetmiyorsun?”

Murat’ın öfkeli yüz ifadesi bir anda dağıldı çünkü Sıraç’ın bu soruşturmayı biliyor olabileceğini tahmin etmiyordu. Üstelik bu gerçeği hâlâ kabul edemiyordu ama düşmanı onun suratına çarpmaktan hiç çekinmemişti.

“Çünkü ihanet en yakınındandı,” dedi. “Köstebek Eren’di.”

Düşmanının ağzından en yakın arkadaşının ismini duymak en az yakalanmış olması kadar canını yaktı.

“Anlat!” dedi Sıraç. “Yaptığın soruşturma raporlarını biliyorum ama sen yine de anlatacaksın.”

Normalde Murat bu operasyondan asla bahsetmezdi ama bu yakalanmanın sonunun ölüm olma ihtimali yüksekti ve Eren daha gözaltındaydı.

Eğer o ölürse yardım aldığı kişiler kolayca onu oradan çıkarırlardı. Bu yüzden anlatmaya başladı:

“Yapılacak operasyon zamanında o yalnızca bir memurdu. Masabaşı işlere bakıyordu. Hiç kimse ondan şüphelenmedi çünkü suç başka birinin üstüne kaldı. Sen bana soruşturma açtırdıktan sonra ben de bu konuya takıldım çünkü bir şeyler yanlıştı. Ona yardım etmesi için bu meseleden bahsettiğimde aslında bana ilk açığını verdi. Onda hiç görmediğim kadar şüpheli hareketlerde bulundu. Suçlanan masum memuru da o zamanlar tanımıyor olmasına rağmen sanki tanışmışlar gibi kötülemeye başladı. Ben de onu yakalayıp sorguladım.”

Murat sorgulamaya başlamadan önce uzun bir süre boyunca inkâr evresini yaşamıştı çünkü çok yakın olmasalar da onun da Korkut Komiser’i sevdiğini çok iyi biliyordu.

“Uzun bir sorgu sonunda ona yalnızca rüşvet teklif edilmediğini öğrendim. İleride seni durdurabilecek bir operasyonda yönlendiren kişi olmak için uzun bir süre tutulmuş. Hem tutulduğu adamlar tarafından delil karartılıyor hem de sana yapılacak operasyonlarda bir piyon olarak orada tutuluyormuş.”

Bunu öğrendiği anda Eren’e vurmuştu. Eren ise onu da aynı ihanetle suçlamıştı. Sıraç’ı yakalamak için o da iş birliği yapıyordu. Bunun, onun yaptığından hiçbir farkı yoktu.

“Aramada sizi durdurduğumuz gün bile normalde orada görevimiz yoktu ama yanlış bir ihbardan sonra Eren bir arkadaşını ziyaret etme bahanesiyle bizi orada durdurdu. Sonra siz geldiniz.”

O gün Elif ile Murat’ın ilk kez karşılaştığı gündü. Sonra her fırsatta karşılarına çıkmaya başlamıştı. Böylece Murat’ın da neden baştan beri onların peşinde olduğu ortaya çıkmış oldu.

Sıraç, Umut’a döndü. “Mehmet Bey’e mi teslim ettiniz?”

Umut başını aşağı yukarı salladı. “Adana yolundaki depoda.”

Sıraç başıyla ağır ağır onayladı. “İşi bitmemişse ben de ziyaret edeceğim.”

Mehmet bu olayı öğrendiğinde ilk başta inkâr etmiş hatta yine Sıraç’a sinirlenmişti ama ona yollanan raporlarda gerçekler ayan beyan ortadaydı. Normalde Sıraç bu ihaneti affetmez, Eren’in hesabını bizzat kendisi görürdü

ama evlat acısı çeken bir babanın da bu hakka sahip olduğunu düşünmüş ve kendini geriye çekmişti.

Murat, meselenin çoktan Sıraç'ın kontrolüne geçtiğini fark ettiğinde dehşete kapıldı.

“Yakaladınız mı?”

Sıraç ona cevap vermedi. Onun yerine Demir, Murat'a küçümseyerek baktı ve “Sence?” dedi. “Meğerse ihanet çetesi Korkut abinin burnunun dibindeymiş.”

Murat öfkeyle bağırdı: “Ben ona ihanet etmem, o adam bana babalık yaptı.”

Demir ona tiksinererek baktı. “O adam seni büyütseydi böyle orospu çocuğu olmazdın!” dedi. Yine de Murat'ın ihanetine dair gerçekten de bir delil yoktu ama biriyle iş birliği yaptığı da ayan beyan ortadaydı.

Bu yüzden tek bir soru sordu Sıraç: “Sen kimin adamısın, komiser?”

Murat bakışlarını Demir'den ayırmadan, “Kimsenin,” cevabını verdi.

Bu noktada yalan söylediği açıkça belliydi. Başını çevirdiği için Sıraç'ın gözü dönmüş ifadesini görmedi. “Cık!” dedi dilini damağına vurarak. “Yanlış diyorsun ama.” Yüzündeki öfke, *intikamın* onu ağır ağır ele geçirdiğinin bir göstergesiydi. “Bizde doğru söylemeyi eğri tutup sikiyorlar, bilmiyor musun?”

Murat bu sözlerin bir tehdit olmadığını biliyordu. Şimdi, buradayken değildi. Bu adam onu yakalamışken sonunu getirecekti. Bu yüzden yüzüne ilk darbeyi aldığı anda yıldızları sayması ona yangın sonrasındaki kavgalarını hatırlattı.

Üstelik bu sefer yüzünü kapatacak bir savunması da yoktu. Yüzüne vurulan birkaç yumrukla bile neredeyse bilincini kaybedecek seviyeye gelmişti ama bu durum Sıraç'ın hoşuna gitmemişti.

Üstelik sorduğu sorulara da hiçbir cevap vermiyordu. Bu böyle olmayacaktı. Arkasını dönmeden Demir'e seslendi: “Demir, çivili çekicimi getir!” Başını kaldırıp Murat'ın bağlı kollarına baktı.

Sanki hatırladığı bir anıyı izliyordu o ellere bakarken. “Komiser, karımı sağ eliyle tutmuştu.” Zihnindeki anın öfkesinin yanında bakışlarında da nefret ve saf bir acımasızlık belirmişti. “Evli bir kadını kendine zorla yakınlaştırmaya çalışmanın bir bedeli olmalı, değil mi?”

Murat bu sözlerle birlikte tekrar dirildi ama sonra kendini bilincini kaybetmeyi dilerken buldu. Korkusu nüksederken bir saatlik işkence serüveni başladı. Murat'ın parmakları düz bir zemine zorla açılmıştı. Konuşabilsin diye yüzüne vurmak yerine parmaklarını kırmayı tercih ediyordu.

Bu işkence Murat'ın çılglık çılgılığa bağırmasına sebep oluyordu. Sıraç onunla öyle büyük bir psikolojik oyun oynuyordu ki içten içe sorulara cevap verirse belki kurtulabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Yine de gururunun son kırıntılarına tutunuyordu. “Bu bir yere varmayacak,” dedi soluk soluğa. “Siz de bunun bedelini ödeyeceksiniz.” O gurur, onu son kez intikam almaya itti.

“Elif seni terk etmiş,” derken zorlukla gülümsedi. Haince bir zevk alıyordu. “Sonunda dediğimi yapmış gibi gözüküyor. Ona senin bir canavar olduğunu söyledim.”

Sıraç buz gibi bir yüz ifadesiyle onu izledi.

“Bu yüzden çabaladım zaten. Sen onu hak etmiyorsun.”

Kocaman bir sessizlik girdi araya. Umut ve Demir de bu sessizliğin hayra alamet olmadığını çok iyi biliyorlardı. Nitekim o sessizliği çekiç sesi deldiğinde ikisi de bu noktadan sonra Murat'ın kurtulmasının çok zor olduğunu biliyordu.

Murat'ın tam elinin ortasına vurulan çekiç darbesi, avazı çıktığı kadar bağırmasına sebebiyet verdi.

Sıraç boştaki eliyle onun yüzünü kavradı. “Senin gırtlığını sökerim!” dedi, onun acı dolu bağışlarına zıt bir sakinlikteydi. “Değil karımla kendini aynı cümlede anmak, ondan bir daha asla bahsetmeyeceksin! Sırf o üzülmesin diye aylarca kendimi tuttum. O benim aksime insanlara acıyor ama ben onun merhametine sahip değilim!”

Bunları söylerken kırdığı elin üstüne çekici bastırıyordu. Sıraç'ın kendini kaybetmek üzere olduğunu bilen Umut, onun geri çekilmesi için seslendi:

“Patron, sana yalan söylüyor,” dedi. Sıraç depoda yankılanan sesle durdu. “Sen gittikten sonra Elif, bu aptala yumruk attı.”

Sıraç çekici bastırmayı bırakmadan Umut'a döndü. Arkasında hâlâ acı dolu inleme sesleri yükseliyordu. Umut çok gülümsemezdi ama Sıraç başını çevirdiğinde yüzünde keyifli bir ifade vardı. “Elif'in ona ne dediğini duymak ister misin?” Başıyla arkasındaki Murat'ı işaret etti. “Yoksa o mu söylesin?”

Sıraç günler sonra ilk defa içinde bir umut kıvılcımı hissetti. Elif'in adının anılması bile onun için o kadar fark ediyordu ki sanki öfkenin pusu geri çekilir gibi oldu.

Başını Murat'a çevirdi. Acıyla kıvranan Murat'ın elinden çekici çekti. Bileği bağlı olduğu için başını eline eğmekten başka bir şey yapamamıştı.

Gerçekleri öğrenmek için ona bir vaatte bulundu. “Söyle!” dedi. “Söyle de sol elini sağlam bırakayım.”

Yüreğinin aksine sesi sanki hevesizmiş gibi aynı öfkeyle doluydu. Geri çekilip karşısında durdu. Demir ise Murat'a doğru hevesle bir adım attı.

“Lütfen ayrıntılarıyla anlatır mısın?” dedi. Buraya geldiğinden beri ilk defa heyecanlanmıştı.

Umut ve Sıraç hatta acı çeken Murat bile tuhaf bir şekilde ona baktılar. “Ne?” dedi kendini savunmak için. “Karım öyle seviyor, ne yapayım?”

Kimse onu ciddiye almadı hatta Sıraç öfkeli bir şekilde kuzenine baktı. Yine de Demir onu umursamadan, “Eee?” dedi sabırsızlıkla. Murat Komiser bakışlarını zorlukla ona doğru çevirdi.

Yüzü dağılmıştı, elini kaybetmek üzereydi, zorlukla nefes alıyordu. Düşmanı ise elindeki çekici döndürmekle meşguldü. Elllerinde kan vardı ama yetmiyormuş gibiydi.

Kana susamış bir şekilde Murat’a bakmaya devam ediyordu.

Bu bakışları görünce pes etti Murat. Diğer elini kurtarmak için gururundan vazgeçmek zorunda kaldı.

“Bir daha sana yaklaşırsam beni öldüreceğini söyledi,” dedi. Sesi sanki bu sözler onu zehirlemiş gibi çıkıyordu. Yüzündeki ifade hem acı çektiği için hem de söylenen sözler içindi.

Arkadaki Umut eklemeye yaptı: “*Yüz metre yakınına yaklaşırsan*, dediğini de söyle!” dedi.

Sıraç’ın günler sonra ilk defa yüzü gerçek bir gülümsemeyle aydınlandı. Gamzeleri yanaklarında iki derin çukur olarak çökerken sebep olduğu vahşete rağmen melek gibiydi.

Murat başını eğince Umut anlatmaya devam etti: “*Değil benden sana yâr olmak, yara bile olmaz*, dedi. Tabii, Murat bunları duymamış olabilir çünkü o zaman da yediği darbelerden dolayı acı çekmekle meşguldü.”

Demir’in kahkahası depoda yankılandı. “Yenge terbiyeli bir kadın. Senden yarak bile olmaz diyememiş.” Demir’in kahkahası, Murat’ın gururuna çekiç darbelerinden daha sert çarpıyordu.

Sıraç ise tebessümünü saklamak için başını hafifçe eğmişti. Delicesine hoşuna gitmişti bu sözler. Aynı zamanda delicesine özlediğini de hatırlatmıştı.

Çok özlemişti. Çok hasretti. Bu kadın onun her şeyiydi.

Karısının gövdesi minik olabilirdi ama devasa bir gücü ve yüreği vardı. Her zaman onun arkasını toparlamış ve sonuna kadar onu savunmuştu.

Bunlara rağmen kendi yaptıkları ise kocaman bir rezaletti. Karısı onu savunurken o kaçmıştı. Üstelik onu kendisinden uzaklaştırmak için de ihanet kılıfını hazırlamıştı.

Tiksinti dört bir yanını sardı. Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Zihnine nefretle fısıldadı:

Senin yüzünden.

O nefret ise güç haricinde hiçbir şeyi tek başına kabul etmezdi.

Bizim yüzümüzden.

Başını kaldırdığında öfkesi artık kendineydi. “Şu işi bitirelim artık,” dedi kendine olan öfkesinin hıncını Murat’tan çıkarmak istercesine. “Karım benim yerime cevap verdiğine göre benim de kendi cevaplarımı almamın vakti geldi.”

Murat’a doğru yürüdü. İlk bir saat oynamaysa, ikinci saat dehşetti. Bedeni tekrar kum torbası olarak asılan Murat’ın yüzünde kanamayan tek bir yer kalmamıştı.

Konuşmuştu. Zorlukla da olsa anlatmıştı ama onun da çok fazla bir şey bilmediği ortaya çıkmıştı.

Yanına gelen adamın adı Vural’dı.

Sıraç aynı adamın ismini duyunca bir kere daha düşmanını gerçekten bulduğunu anladı.

Bir iş adamıyla bağlantısı olduğunu biliyordu. Emir’in operasyonu için ilk defa iletişime geçmişlerdi.

Vural’la ilgili bildiği başka bir şey yoktu. Adamla yan yana gelince konuş- tuları sadece gerçekleştirecekleri adımdı. Onu ilk defa bu işe kabul ettirmek için operasyon amirini işin içine sokmuşlardı.

Normalde kabul edilmeyecekti ama ona cazip bir teklif sunulmuştu.

Murat, Elif’ten bahsedilince yardım tekliflerini kabul etmişti çünkü ona ırac’ın hastalığı anlatılmıştı.

Anlaşılan oydu ki Murat bunu öğrenince tıpkı Sıraç gibi Elif’in onu terk edip gideceğini düşünmüştü. İki erkeğin tek ortak düşüncesi bu olmuştu. Sıraç hastalığı hakkında konuşulmasını umursamamıştı ama bunu bir koz olarak görmelerinden nefret etmişti. Artık değildi. Elif öğrenip kabullen- dikten sonra deli olması bile umurunda değildi.

Murat baştaki adamla hiç iletişime geçmemişti ama sınırsız bir gücü oldu- ğunu iddia ediyordu çünkü devlet içinde tanıdıkları büyük adamlardı.

Elif de isterse Murat’a verilmesi teklif edilmişti.

Sıraç bunu duyunca onu öldüresiye dövmüştü. Öyle ki hem Murat’ın hem de kendisinin üstü kan içinde kalmıştı. Yine de öldürmedi. *İntikam* oradaydı, kontrol ondaydı. Gücü elde edip bu adamı öldürmek üzere olmasının zevkini çıkarıyordu ama o şu an karısının ne düşüneceğini hesap etmek zorundaydı.

Elif istemez, dedi kendi kendine. Elif’im bu adam için üzülürse ben de bundan nefret ederim.

Murat'ın bir sıkımlık canı kaldığında durmasının sebebi de buydu. Yine de "Bir daha karımın ve benim karşıma çıkarsan senin canını alırım!" diyerek son kez tehdit etti onu. "Ne dirini anarlar ne de ölünü bulurlar!"

"Tamam," dedi Murat çaresizce. "Söz veriyorum, tamam!" Zorlukla nefes alırken son cümlesini söyledi: "Zaten tayin istemiştim."

"Çoktan çıktı say!" dedi düşmanı. "Şükret ki cehenneme çıkmadı, komiser."

Murat tepki vermedi çünkü yaşamak istiyordu. Artık Elif'ten de ümidi kalmamıştı. Bu yüzden bu merhamete hazırlıksızdı. Sıraç ise her an fikrini değiştirmeye meyilliydi ama yapmadı. Murat zorlukla kafasını sallarken Umut'un şaşkın ifadesine bakmadan, "Atın şunu tekrar evine!" dedi ve oradan ayrıldı.

İhanetin affı yoktu elbette ama karısının karşısına çıkacaksa, kendini ona tekrar kanıtlamak için bir fırsatı olacaksa bundan sonra hata yapma lüksüne sahip değildi.

İntikam bundan nefret etse de gerçek buydu.

O gün oradan çıktıktan sonra açıkça izlemek üzere Vural'ın sistemdeki adresine adamlarını gönderdi. Düşman kendini saklamaya devam ettiği sürece yakalandığını göstererek onları kışkırtacaktı.

Artık sıra ondaydı. O da düşmanı ile aynı şekilde oynamadan bu savaş bitmeyecekti.

3

ÇARE

Vural'ın evine adam göndermek aslında onu yakalamak için bir çözüm değildi çünkü adam resmiyetteki evi kullanmıyordu. Bu sadece bir gözdağı ve düşman ortaya çıkıp onunla mertçe yüzleşmedikçe zorla ortaya çıkaracağına dair bir işaretti.

Sıraç bu süreci *beklemek* olarak tanımlıyordu. Beklemekten de hiçbir zaman bu kadar nefret ettiğini hatırlamıyordu.

Düşmanını bekliyordu, bir gelişme bekliyordu ama en çok da Elif'ini bekliyordu çünkü Elif evden hiç çıkmıyor, onun orada olduğunu bildiği ve mesajları gördüğü hâlde asla tepki vermiyordu.

Tam iki haftadır ondan ayrıydı.

Sıraç için ise bu çaresizlik sebebiydi. Onu göremediği her gün umutsuzluk sınırına bir adım daha yaklaşıyordu. Bu sınıra ulaşıncı ne yapacağını kendisi de tahayyül edemiyordu.

Umudunu baltalayan bir başka durum ise mahzenden kaçırdıkları çocuktü. Durumu gittikçe kötüleşiyordu. Bu yüzden müdahale etme riskini alamıyorlardı.

Gündüzleri şirkette kendini işe adayarak ya da yorgunluktan bayılıp şirket odasında bir veya iki saat uyuyarak geçiriyordu ama geceleri tam bir işkenceydi. Sıraç, Elif'e ulaşamayıp *intikam* yüzünden krizin eşiğine geldiği her anda soluğu ya mezarlıkta ya da çocuğun yanında alıyordu.

Bir ümit ya da bir çare arıyordu bu anlarda ama ikisi de ona bir türlü verilmiyordu. Ta ki durumunun kötüleştiğini fark eden Levent'ten bir haber alana kadar.

Bir gece yarısı yanına gelmiş ve Sıraç'la birlikte çocuğu izlemişti. Sonra, "Elif'in doktoruyla görüşme ayarladım," demişti sanki bir müjde verir gibi. "Mehmet normalde izin vermiyor fakat aptallık ediyor. Köstebeği yakalamanın onu yumuşatacağını düşünmüştüm ama hiçbir etkisi olmadı."

Sıraç, sırf bu yüzden Eren'e hiç dokunmamıştı. Mehmet'in cezası ise ölümüne attığı dayaktan sonra adamı hapse tıktırmak olmuştu. Sıraç'a kalsa şu an ölüsünün bile esamesi okunmazdı.

"Mehmet şu an kızdığından böyle hareket ediyor. Ben senin de bilgi almanı istiyorum."

Sıraç zaten kliniğin sistemine düşen bütün bilgilerden haberdardı. Karısının değerleri çok düşüktü. Bulantıdan kaynaklı yetersiz beslenme ve stres kaynaklı baş dönmeleri de mevcuttu.

Doktorun verdiği bütün takviyeler ve ilaçları araştırmış, kendisini gittikçe ruh hastası gibi hissederken karısının değerlerine bakarak bir geceyi daha atlatmaya çalışmıştı ama uzaktan bir yabancıymış gibi bilgi edinmek o kadar ağırla gidiyordu ki bu görüşmeyi bile çare görecekt kadar acınası hâldeydi.

Görüşmeye Demir'le birlikte gittiler.

Özel klinikte Elif'in doktorunun katına çıktıklarında koridorda iki takım elbiseli adama tuhaf tuhaf baktılar. Asıl tuhaflık ise doktorun odasının önünde gerçekleşti.

Onları ilk gören Eylül oldu. Dün gece Elif'in yanında kalmış, bu yüzden kocasını da arayamamıştı. Sadece sabah kocasının, Levent'in onlara bir görüşme ayarladığına dair mesajıyla ondan haber almıştı.

Şimdi bu görüşmenin ne olduğunu anladığı anda bunun dedesinin kumpası olduğunu idrak etti. "Eyvahlar olsun!" dedi dehşete düşmüş bir sesle. Yüzü bembeyaz kesildi. Yanında Mehmet de vardı. Korkuyla, öfkeli ona baktı.

Sıraç da Eylül'ü gördüğü anda ihtiyar tarafından tuzağa düşürüldüğünü anlamıştı.

Üç koruma da odanın karşısında duruyordu. Mehmet, Eylül'ün tepkisiyle birlikte başını çevirdi. Bunun üstüne durum daha da tuhaflaştı ve kapı açıldı. Kapıdan Bahar çıktı. O kısa şok anıyla o da yüzleşti. Arkasında Elif vardı. Henüz kimseyi görmemişti. Mehmet bir Sıraç'a bir de kapıdan çıkan Bahar'a baktı.

"Kapatın kapıyı!" diye kükredi.

Herkes donmuşken bu bağırışın, kopacak olan fırtınanın habercisi olduğunu biliyorlardı. İki koruma kapıya doğru ilerlerken Mehmet ayağa kalktı.

Sıraç'ın gözü ise kapıya kilitlenmişti. Orada olduğunu biliyordu, karısı oradaydı. Elif'i oradaydı. Ondan sadece birkaç adım uzaktaydı.

Onu görmenin umudu göğüs kafesini doldurmuştu. Sonra bu umut Mehmet'in bağırışıyla sekteye uğradı.

"Sen ne hakla buraya gelirsin, adi herif!" Mehmet ona doğru yürürken Bahar ve Eylül aralarına girmek için koşturdular.

“Baba sakın! Baba, Elif!” dedi Bahar. Onun düşük tehlikesinden bahsediyordu. Doktor daha az önce asla stres yaşamaması gerektiğini söylemişti. Üstüne yaşanan bu olay ya hayatın bir şakası ya da babasının bir oyunu olmalıydı.

Sıraç yerinden kıpırdamadı bile. Gözü hâlâ kapıdaydı. Sevdığı kadının yüzünü görür diye gözünü bile kırpmıyordu. Bir ümit belki açardı kapıyı. Belki ona bakar, bir nebze olsun acırdı.

Sanki o kendisine bakmadıkça yokmuş gibi hissediyordu.

Bir *hiçmiş* gibiydi.

“Senin ne haddine burada olmak!” dedi Mehmet bağırarak. “Değil yanına gelmek, yüzünü bile görmeye hakkın yok!” Mehmet iki kadın tarafından engelleniyordu ama isteseydi çoktan saldırmıştı. Elif için tutuyordu kendisini. “Git buradan! O kız senden boşanacak. Hiçbir bağınız kalmayacak!” Acı sözler bir bir Sıraç’ı vururken hiç sesini çıkarmıyordu. *Boşanma* kelimesi bile normalde onu delirtecekken sırf Elif’i görme umuduyla kapıya bakıyordu ama umut var olduğu hızla söndü.

Elif dışarı çıkmadı. Görmedi onu. Eskiden olsa kim engel olsa karısı ona meydan okur, yine çıkardı karşısına ama kapalı kapıların ardına saklamıştı kendisini.

Yüzünü göstermeyecekti. Aralık kapı tamamen kapandığında vurulmuş gibi irkildi.

Sanki bin defa kapı suratına kapatılmış gibi hissetti.

Demir, Sıraç’ın önüne geçti. “Mehmet dede, o çocuğun babası bu adam!” dedi sinir olmuş bir şekilde. Mehmet’in bu düşmanca tavrı, kardeşi gibi gördüğü adamın hâlini biliyorken onu çileden çıkarıyordu. “Ne demek hakkı yok? Bir bebekleri olacak, elbette nasıl olduğunu bilmeye hakkı var. Suçlu görebilirsin, tamam da böyle bir muameleyi hak etmiyor. Her şeyi başından beri biliyorken haksızlık ediyorsun.”

Bu sözler Mehmet’i delirtti. O eski topraktı. Bilmezdi bazı şeyleri, anlamazdı. Onun bildiği tek şey, bir kadının asla bir adamın ardında bırakılmayacağıydı. Erkek adam kaçmaz hatta sırtını bile dönmezdi. Üstelik korumak için can verir ama canından vazgeçmezdi.

Kaçmak, kendini kaybetmek korkaklara özgüydü.

“Ne demek bir şey yapmadı lan?” dedi bu yüzden çıkışarak. “Hamile karısını ardında bırakıp gitmek hangi adamlığın kitabında yazıyor?” Sıraç’a doğru bir hamle yapmamak için zor tutuyordu kendisini. Torununun günden güne eridiğini görmek Mehmet’i daha da kızdırmıştı. “Defolun gidin, gözüm görmesin bu herifi!” dedi bu öfkeyle.

Durmasının tek sebebi Elif'ti. Ne kadar kızgın olursa olsun, böyle bir durumda Sıraç'a zarar vermesini Elif'in kaldıramayacağını çok iyi biliyordu.

Sıraç ise Mehmet ona vursa sesini bile çıkarmaz hatta kısa bir an da olsa belki huzur bulurdu ama Mehmet buna bile layık görmedi. Onu işkencesiyle ve suratına kapanan kapıyla baş başa bıraktı.

Sıraç ilk defa *intikamın* serzenişlerine rağmen yenilgisini saklamadı çünkü o kapanan kapı artık bu dünyada cehennemi yaşamaktan başka çaresi olmadığını gösterir gibiydi.

Affetmeyecek, diye fısıldadı zihnindeki. *Terk etti, seni asla affetmeyecek.*

Demir ona döndüğünde göz göze geldiler. Sıraç'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Gidelim abi, boş ver! Şimdi her şey çok taze," dedi onu teselli etmek için. Bu tesellinin karşısındaki adamda zerre işe yaramadığını biliyordu.

Çünkü o adamın geniş omuzları çökmüştü. Murat'tan kalan izlerle dolu elleri boşlukta sallanırken yaşamı elinden alınmış gibi mahzunlaşmıştı. Bir adım geriye gitti. Sonra arkasını döndü. Dimdik geldiği koridordan omuzları çökmüş bir şekilde çıktı.

Aşağı inerken her şey bitmiş gibiydi Sıraç için. Eskiden kurumuş kalbi yalnızca öfkeyi duyumsardı. Şimdi o kadar acı çekiyordu ki elini göğsüne bastırmak istiyordu.

Bahçeye çıktıklarında soğuk havayı bile tadamadı. Sanki aldığı nefes yetmiyormuş gibiydi. Arkasından hızla yaklaşan ayak seslerini Demir duydu. Eylül geliyordu. Sanki büyük bir aciliyeti varmış gibi koşturuyordu.

"Sıraç!" diye seslendi. "Durun!" Öyle hızlı koşmuştu ki nefes nefese kalmıştı.

Sıraç korktu. Yüzündeki telaşlı ifadeyi görünce Elif'e bir şey olduğunu sandı. "Ne oldu? Karıma bir şey mi oldu?" dediğinde tekrar içeri girmek için hareketlenmişti bile.

"Hayır!" dedi Eylül kesik kesik aldığı nefeslerinin arasında. "Kötü bir şey yok! O iyi."

Nefes almak için kamburlaşmıştı. Bu sırada Demir de karısının sırtını sıvazladı. "Madem kötü bir şey yok, neden ardında düşmanın varmış gibi koşuyorsun?" Eylül'ü kendine doğru çekerken o da kendi karısı için üzülüyordu.

Eylül başını Demir'in göğsüne yasladı sonra ise Sıraç'a baktı.

Karşısındaki adamın yüz ifadesindeki rahatlamayı görünce içi yandı. "Sana bunu vermemi istedi," dedi elindeki minik kâğıdı uzatarak. Sıraç soru işaretleri dolu gözleriyle ona baktı. "Kıyamadı sana, mahrum kalma istedi."

Sıraç kâğıdı aldığı anda konuşmaya devam etti: “Yani ben öyle yorumladım. Sonuçta ben insanı gözünden tanırım.”

Eylül heyecanla konuşmaya devam ediyordu. Demir’in nemli saçlarını geriye itip başının üstünü öptüğünün farkında bile değildi.

Sıraç için ise minik kâğıdı açtıktan sonra tüm sesler kesilmişti sanki.

Ultrason kâğıdı...

Minik kâğıdın ortasında, siyahlığın içinde küçük bir kese vardı. Sıraç’ın gözleri ultrason kâğıdındayken Eylül şakıyordu. “Sekiz haftalık oldu, babası!” dedi neşeyle. *Baba* sıfatını duyunca irkildi Sıraç. Büyülenmiş gibi elindeki kâğıda bakıyordu.

Göz pınarları yanarken geçmişten gelen bir ses fısıldadı zihninde:

“Ağlama lan, ağlama!” Tokat sesi yankılandı zihninde. *“Nefes almak da haram sana ama dua et, ben lütfediyorum da yaşamana izin veriyorum.”*

Zamanında babası yerine koyduğu adamın sesini duyarken ağlamanın sınırında olduğunu hissediyordu. O da baba olacaktı ama yaşadıklarının aksine yüreğini öyle bir koruma isteği sarmıştı ki bir an nefes alamadığını sandı. Nasıl koruyacaktı, o kadar küçüktü ki! Onu bu kötü dünyadan nasıl sakınacaktı?

Güçlü olmalıydı. Asla yenilmemeli, düşmanına fırsat vermemeli ve her zaman ailesini korumalıydı. *İntikamın* sesi zihninde yankılandı.

Onu bütün kötülüklerden koruyacağız.

Bu kolay kolay yaşanan bir şey değildi. Nadir de olsa uzun zaman sonra ilk defa aynı fikirdelerdi.

“Çok küçük,” diye fısıldadı. Başını kaldırıp baktığında gözlerinin dolu olduğunu farkında bile değildi. O gözlerde saf bir hayranlık ve büyük bir korku vardı. “Daha minicik!” Hayret ediyordu. Bu öyle bir mucizeydi ki inanmıyordu.

Karşısında duran iki kişi ise onun hayretinden, hayranlığından ziyade hüznüne takılı kalmıştı. Eylül, Sıraç’ın gözlerinin dolduğunu görünce ağlamamak için ellerini yumruk yaptı. Demir ise bakışlarını kaçırdı.

Eylül, “Evet, küçük ama büyüyecek. Kocaman olacak,” dedi sesini neşeli tutmaya çalışarak. Eylül’ün umut dolu sesine rağmen Sıraç’ın koruma içgüdüğü o kadar yüksekti ki binlerce duyguyu aynı anda hissediyordu.

Bu duygulardan biri ise zayıflıktan nefret eden *intikama* rağmen korkuydu. O korkuyla, “Ya bir şey olursa?” dedi. “Karımın düşük tehlikesi devam ediyor mu?”

Eylül *ne yazık ki* der gibi başını salladı. Sıraç farkında değildi ama ultrason kâğıdını tutan eli titremeye başlamıştı.

“Hiç mi görmek istemiyor beni?”

Bunu sorarken öyle çaresizdi ki Eylül’ün bile boğazına bir düğüm oturdu. Elif hiç konuşmuyorken ne söyleyebilirdi ki?

“Bence şu an sadece korkuyor,” dedi karşısındaki çaresiz adamı teskin etmeye çalışarak. “O kadar çok kaybetme korkusunu üst üste yaşadı ki aklını toplayıp doğru düzgün düşünemiyor.” Doktoru da hamile kadınların çok daha hassas olabileceğine dair onlara bilgilendirme yapmıştı. Bu hassasiyetin üstüne Elif’in yaşadıkları da çok ağırdı. “Bu yüzden ona biraz alan tanı. Şu an yüzleşmek istemiyor.”

Sıraç bir şey söylemedi ama çok acı çektiği o kadar belliydi ki bir şey söylemesine de gerek yoktu. Bakışlarını tekrar elindeki ufak kâğıda çevirdi. Dakikalar geçti üstünden, Sıraç gözünü ayıramadı o ultrason görüntüsünden. Oysa küçük bir kese haricinde hiçbir şey gözükmüyordu.

Yine de anlamı büyüktü bunun. Şu an Elif’i de yokken tutunacağı tek dal bu kâğıttı. Sanki küçücük bir el parmaklarını tutmuş, onu ayağa kaldırıyordu. Bunun hissiyatıyla birlikte Elif’in yukarıdan onu izlediğinden habersiz Demir’e ve Eylül’e bakarken yüzünde küçük ama buruk bir tebessüm belirdi.

Sonra hiç istemeyerek gittiler.

Ardında sessizce ağlayan bir kadın bıraktı. Aralarındaki tek bağ elbette bebekleri değildi ama yine de o uçurum, onlara bir tek tutunacak bu minik bağı bırakmıştı.

Günler birbiri ardına akarken her gün yaraların üstünü kabuk bağlatmak yerine kanatıyorlardı sanki. Zaman geçtikçe soluyordu belki yaşananlar ama konuşmanın verdiği kırgınlıklar giriyordu araya.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olunca bazı kararlar daha kolay alınıyordu. Elif’in avukatla konuşması bunun bir örneğiydi. Mehmet, avukatı eve çağırmıştı.

Yine de Sıraç’ın Levent’ten öğrendiğine göre Elif istediği için değildi.

Fakat o gün her hâlükârda Sıraç için yas sebebiydi. Evi yıkmak ve karısını oradan çekip almak istiyordu. Kimsenin evliliklerine yaklaşmasını istemiyordu. Elif’ten başka kimsenin bu konuda fikri olsun istemiyordu ama onunla da konuşamıyordu çünkü Elif dışarıya çıkmıyordu.

Sadece bir kere yuvaya gitmişti. Tercih sonuçları da açıklanmıştı bu süreçte ama görünen oydu ki istediği bir yer değildi. Bu yüzden kayıt yaptırmamıştı.

Yolladığı çiçekler bahçenin kapısında soluyordu. Yazdığı mesajların hiçbiri ona ulaşmıyordu.

Yüzünü mahrum ediyordu, sesini mahrum ediyordu. Sıraç öyle bir hâle gelmişti ki bazen sesini duyar gibi oluyordu. O gülümseyince kalbi hızlanır, sanki bahar gelirdi.

Şimdi o kadar mahrumdu ki bazen bu sesi duyduğunu sanıyor, ardına bakıyor, onu göreceğini sanıyordu ama yanılıyordu. Elif'i onu görmek istemiyordu. Elif'i onun yüzüne bakmak bile istemiyordu.

Akli dengesini korumasını sağlayan tek umudu elindeki küçük bir kağıt parçası olan ultrason görüntüsü, bir de Ali'yi her gün ziyaret edişindeydi. Her gidişinde ona sarılan bu küçük adamla bir saat boyunca konuşuyorlardı.

Ondan bile Elif hakkında bilgi alacak kadar çaresizdi çünkü Eylül'e sorduğunda daha hazır olmadığıyla ilgili onu teskin edip geçiştiriyordu. Nergis ise Elif'e o kadar sadıktı ki şahsi korumalığın verdiği kurallarla ilgili bir şeyler zıvalayarak asla bilgi vermiyordu.

Yuvaya gittiği bir gün Bahar çıkmıştı karşısına. Elif'in amcaları ve dedesinin aksine ne kızgındı ne de öfkeliydi. "Zaman verin birbirinize, oğlum," demişti. "Şimdi sana çok kırgın ama yaralarım sarınca seninkilere de yetişir o. Benim kızım kıyamaz sevdiklerine." Yüzünde anne şefkati vardı. O da yaptığı hatanın vicdan azabını çekiyordu. "Senin de bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Yanlış yapmış olabilirsin ama sebeplerin vardı. Sana sırt dönmek de doğru değil." Şayet Sıraç ona izin verseydi bir anne gibi ona daha da yakın olurdu ama Sıraç'm Elif dışında herkesin önüne koyduğu kalın bir duvar vardı. Yine de Bahar bu sınıra saygı duydu ve bir büyüğü olarak tavsiye verdi. "Babamı da anla," dedi. "Korkut'un boşluğunu kendince doldurmaya çalışıyor."

Herkes kendi vicdan azabının bedelini ödüyordu ama en çok uzakta kalan iki yarım yürek yanıyordu.

Onun ruhunu en iyi okuyan kişi Ali'ydi sanki. Sıraç'ı her gördüğünde korkmadan sımsıkı sarılıyor; geçmişini tamamen ortaya çıkan bu yaralı çocuk, başını Sıraç'm kalbinin üstüne koyuyor ve orada konuşuyordu.

"Özledim," demişti bir gün.

Sıraç, "Kimi özledin?" diye sorunca başını kaldırıp burukça gülümsemişti. "Elif'i çok özledim. Hastaymış, iyileşince gelecek mi?"

Sıraç onu başıyla onaylarken minik çocuğa hüznle bakıyordu. "Gelir o, bırakmaz seni." Kıyamazdı bu masuma ama aynı durum kendisi için geçerli değildi. Sanki Elif gün geçtikçe onu ağır ağır terk ediyordu.

Ali bu cevap karşısında tatmin olmuş, tekrar gülümsemiş ve başını Sıraç'ın göğsüne koymuştu. Onun da şu an teselli eden birisine ihtiyacı vardı. Ali de sanki acısını hissediyormuş gibi, "Sen de özledin mi?" diye sorunca Sıraç'ın nefesi kesilir gibi olmuştu.

Bu sorunun cevabı tek kelimelik bir *özledim* idi ama o özlemi tarif etmesini isteseler hiçbir kelime bunu anlatmaya yetmezdi. Bu yüzden sessiz kaldı.

İntikam ise susmuyordu.

Gitti, diyordu. *Bizden gitti*.

Eğer düşük ihtimali olmasaydı ucunda ölüm bile olsa evi basacak raddeye gelmişti ama yapamıyordu. Onlara istemeden de olsa zarar verebilme ihtimaline karşı hiçbir riskli adım atamıyordu.

Sabrının da umudunun da tükendiği bu anlarda kurul, Çakılı'nın son miksilemesiyle sessizleşmişti. Balabanovlar ve Vural'dan ise ses çıkmıyordu. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuş ve hiçbir şekilde dijital iz kullanmadan hayatlarını devam ettiriyorlardı.

Sıraç'a ise yeryüzü dar geliyordu. Şiddet arıyordu zihni, ölümler istiyordu ki sussun. Susup ona eziyet etmesin. Sırf Elif'i kaybetmenin acısını çıkarmak ve yapılanlara karşılık vermek için adımlar atmaya başlamıştı.

Buna karşılık düşmanı adım adım kışkırtmak için ilk olarak Huda şirketine gitti. Şirketin sahibi Murat Lâl yoktu ama yeğeni Mustafa oradaydı. Adamın o kadar tedirgin bir hâli vardı ki daha ilk andan itibaren ondan korktuğunu anladı. Belliydi, bu adam da düşmanın kim olduğunu gayet iyi biliyordu ama konuşma tarzı tedirgindi, sanki bu meseleden uzak durmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Onunla konuşurken, "Biz güvenlik ihlali teşkil edecek herhangi bir işten uzak durmayı tercih ediyoruz," diyerek kendince bu meseleden uzakmış gibi bir imaj çizmeye çalışmıştı fakat durum gayet açıktı.

Bu ailenin ve Vural'ın Vorona Balabanov'la bir ilişkisi vardı. Bu artık saklanamayacak bir gerçektir. Yine de adam o kadar korkmuş gözüküyordu ki onu sorgulamak yerine karısı için özel bir kolye tasarlanmasını istedi ve oradan ayrıldı.

Bu andan sonra ise tam manasıyla roller değişti. Düşman kendini ortaya çıkarmamak için sanki hiç var olmamış rolünü oynuyordu ama Sıraç artık onu tanıyordu.

Balabanovların sistemini çözmek için de çoktan güvenilir birkaç adamını Rusya'ya göndermişti. Bu sırada buradan da baskılarına devam etmesi gerekiyordu.

Bu yüzden bu kovalamacanın üçüncü haftasında sonunda yemi attı. Madem herkes zafiyetlere oynuyordu, o da düşmanın geceleri yakalanma pahasına geldiği o masum kadını hiç istemese de kullanacaktı.

Melek'e verilen özel bir ilaç sayesinde kadını kalp krizi geçirmiş gibi gösterdi. Bu planı başta bir tek Eylül ve Demir biliyordu. Onlar da oyunlarını oynarken özel bir hastanede yatan kadına bakan bütün ekibi suçlayarak bir

gün içerisinde tüm ekibi değiştirdiler. Köstebek olma ihtimaline karşılık temizlik yaptıktan sonra pusuya yattı.

Bu sırada hâlâ bekliyordu.

Elif'ten en ufak bir umut ışığı dileniyordu ama yoktu.

Bir kere daha Ali'nin yanındayken bu sefer Nergis geldi yanına. Patronu olmasına rağmen o kadar ketumdu ki Sıraç onunla çatışmamak için kendisini zor tuttu. Nergis ise tam bu anlarda patronunun nasıl tükendiğini görünce acımayla karışık bir şaşkınlık içerisindeydi. Uyumadığı o kadar belliydi ki sanki şu bir ay içerisinde yaşlanmıştı.

Bu acımayla birlikte, "Biraz hava değişikliği iyi gelir diye düşük tehlikesi geçtikten sonra Erzurum'a gitme ihtimalini düşündü," demişti gönülsüz bir şekilde. Sıraç için ise bu ihtimal kâbus gibiydi. Elif ondan daha çok uzaklaşmayı planlıyordu.

"Nasıl olduğunu niye anlatmıyorsun, Nergis?" dedi. Nergis anlatamazdı çünkü Elif bu kadar zayıf hissediyorken onu her şekilde korumak, kardeşi gibi gördüğü kadına borcuymuş gibi hissediyordu.

Yine de patronunun hâline kıyamadı. "Bana artık bir şey söyleyin!" dediğinde ilk defa açıkça cevap verdi.

"Mide bulantısı yüzünden rahatsız," dedi. "Odasından neredeyse hiç çıkmıyor. Bir tek bugün farklı bir şey yapıp saçlarını kestirmek istedi."

Karşısındaki adam bu cevaptan sonra sanki hayalet görmüş gibi bembeyaz kesildi. Bu zamana kadar onu sadece gücüyle tanımıştı. İlk defa karşısında bu denli yıkıldığını görüyordu.

"Yapmasın," dedi sanki yaparsa ölüm fermanını imzalamış gibi. "Hayır, yapmasın!"

Nergis karşısındaki adamın neden bu denli etkilendiğini bilmiyordu. Sadece bir saç kesimiydi.

Oysa o anlarda Sıraç'ın aklında kriz geçirirken Elif'in saçlarını kesme ihtimalinden bahsettiği anlar canlanıyordu. Ona ait herhangi bir şeyi yok etme ihtimali Sıraç'ı kendine getirmişti. Elif'in zaten *kesmedim ki* derken ona gülümsemesi anılarındaki cennetiydi.

Şimdi ise bunun Sıraç'ı delirteceğini bile bile saçlarını kesiyor, sanki aralarındaki bağları bir bir koparıyordu. Çaresizlik dört bir yanını sarmıştı. Saldırsa ters tepeceğinden korktu. Susarsa kaybedeceğini düşündü.

O an tek çare Nergis ve Ali'ydi ama o da yetmedi.

O günün akşamında uyumadığı kırk sekizinci saatine girmişti. Artık gece de gündüz de cehennem gibiydi ve *intikam* da ondan nefret ediyor olmalıydı ki kriz geçirdikten sonraki o baygınlık hâlini bile yaşayamıyordu.

Demir'in evine gitmişti. Demir de yanında sessiz bir şekilde bir ona bakıyor bir mesajlaşıyordu.

"Eylül'e git!" diye mırıldandı Sıraç. "Evlendiğinizden beri bir türlü yan yana gelemediniz."

"Sanki siz böyleyken mutlu olabilecekmışiz gibi."

Sıraç dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Bileğinde sargı vardı çünkü aldığı haberdan sonra şirketteki cam masayı paramparça etmiş, bileğini çatlatmıştı.

Gözleri uykusuzluktan yanıyordu. Göğüs kafesi ise Elif'sizlikten yangın yeriydi.

"Çok özledim," diye fısıldadı kendi kendine. "Bir aydır bir kere bile yüzünü görmedim."

Dönüp Demir'e baktı kısa bir an. "Bebeğe zarar geleceğinden korkmasam çıkarım karşısına ama onu bile yapamıyorum." Rezil bir durumdaymış gibi hissediyordu.

Sanki artık sadece yaşayan bir ölü gibi hissedecekti. Yaradan onu dünyada bu cezaya mahkûm etmiş gibiydi.

Demir ise onun bu hâline üzüyor ve bir çare bulmaya çalışıyordu. Tam bu sırada Eylül'den bir mesaj aldı.

Gönderen: Bal Kazanı

Bence hazır bu fırsatı yakalamışken artık yan yana gelmeleri lazım.

Demir de aynı şeyi düşünüyordu çünkü Sıraç'ın kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi. Uyumuyordu, sürekli acı çekiyordu ve bundan arta kalan zamanda sürekli bir şeylerin peşindeydi.

Dikkati yerinde olmadığı için kör bir kurşuna kurban gitme ihtimali de ne yazık ki çok yüksekti. Bugün Palalı, *Deep Web*'de kendi sistemlerini ele geçirmek için tekrar harekete geçmişti.

Sıraç'ın, Elif'in saçlarını kestireceğini öğrendikten sonra yaşadığı o kötü anların üstüne bir de bu meseleyle uğraşması gerekmişti. Her şey üst üste geliyordu.

Böyle anlarda tekrar onunla birlikte yurt dışına gittiği zamanlar gibi çaresiz hissediyordu. İlk kez kriz geçirdiğinde ne yapacağını şaşırılmış, sonra ise her seferinde çare aramıştı.

Şimdi de aynı çaresiz durumdaydı.

"Bence o zaten bunu yapmanı bekliyor çünkü öfkeyle hareket etmene alışkın. Bunu yaparsan senden daha fazla uzaklaşır," dedi bir çare düşündüğü için dalgın bir sesle.

Sıraç ona bakarken artık ümidini yitirmiş gibiydi. “Peki ya benden ne görmeli?” dedi.

Demir uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. Bu sırada kalktı ve babasından yadigâr kalan çalışma odasında ağır ağır dolaştı. En nihayetinde o da babasını erken yaşta kaybeden bir çocuktuk ama yine de mutlu bir çocukluk geçirmiş ve her zaman babasından kalanlara saygı duyan bir evlat olmuştu.

Bunun örneklerinden birisi de çok nadir içen biri olmasına rağmen babasının çalışma odasındaki mini bar bölümünü muhafaza ediyor olmasıydı. Etrafta dolaşırken viski şişesinin çalışma odasının soluk ışığındaki parıltısı gözüne çarptı. Bir anı canlandı aklında, bu anıya ait hissiyatı yalnızca çok genç ve cahil oluşlarıydı.

Bu hissiyattan sıyrılıp cevap vermesi uzun sürse de “Onsuz yaşayamadığını, ona nasıl da deli gibi ihtiyacın olduğunu,” diyerek kendi kendine mırıldandı.

Yine de Sıraç duydu onu. “Nasıl yapacağım, Demir?” dedi. “Çıkmıyor karşıma, görmüyor beni!”

Sesi acı doluydu, sanki her zerresi acı çekiyordu. Demir ise kilitlenmiş bir şekilde içki şişesine bakıyordu.

Sonra birden bakışlarını ona doğru çevirdi. “Bu hayatta en nefret ettiğin şey nedir?”

Aklına bir fikir gelmişti. Sıraç ona elbette istediği cevabı vermeyecekti, bu yüzden kendi sorusunu kendi cevapladı: “Zayıf olmak.” “Zayıf gözükmek.”

Karşısındaki adamın kaşları çatıldı. Bu cevap bile zihnindeki düşmanını uyandırmıştı ama Demir alışkındı bu hâllerine, o yüzden umursamadan soru sormaya ve sorularına kendisi cevap vermeye devam etti: “Elif seni kriz anında zayıf görünce ne yaptı?” O da o gün oradaydı ve Elif âdeta dişi kaplan kesilip Sıraç’ı zincirlememek için Demir ve Umut’a çıkmıştı.

Demir yine kendi sorusunu kendi cevapladı:

“Korumaya aldı.” Sonra birden gülümsedi. “Hatırlıyor musun, biz üniversitedeyken bir kere seni uyutmak için içki içmiştik.”

O günü ikisi de çok iyi hatırlıyordu. Sıraç’ın yine uykusuzluk yüzünden delirme seviyesine geldiği bir dönemdi ve Demir artık ona doktora gitmesi için dil dökmekten çok yorulmuştu. Üstelik aşırı agresifti ve fevri bir anında ettiği kavga yüzünden neredeyse okuldan kovulma noktasına gelmişti.

İşte, o günlerden birinde belki onu biraz rahatlatır umuduyla onu içki içmeye ikna etmişti. İlk içişlerinde Sıraç hiçbir tepki vermemiş hatta iyi gelir gibi olduğu için biraz olsun uyuyabilmişti ama ikinci seferde kontrolünü kaybetmeye başladığı için ikinci kişiliği bundan nefret etmiş ve ortalığı birbirine katmıştı.

Bu yüzden bu Sıraç için çözüm olamazdı. “Hayır,” dedi direkt kestirip atarcasına. “Elif nefret eder.”

Elif hassasiyetleri olan bir kızdı. Hiçbir şeye karışmıyor olsa da onun karşısına ayyaş bir şekilde çıkarak aralarındaki uçurumu daha da büyütemezdi.

Yine de o kadar çaresizdi ki Demir hevesle, “Önce beni dinler misin?” dediğinde onu dinlemeye devam etti. “İkinci içişimizde o kadar sersemlemiştin ki en çok bundan nefret etmiştin.”

İntikam zihninde bu anlarda ayaktaydı.

Bizim kötülüğümüzü istiyor. Belki de bize zarar verecek.

Demir ise ona zarar verecek en son insan bile değildi. Bu yüzden ona gerçeği söyledi: “Çünkü zayıf hissettiriyordu.” Şimdi de karısı olmadan tam olarak öyle hissediyordu.

Demir ise sanki en büyük buluşu yapmış gibi karşısında sırıtiyordu. “Çünkü zayıf gözüküyordun,” dedi. Sonra mini bardan iki bardak aldı ve ikisine de viski doldurdu.

Bardaklardan birini masaya koydu ve eliyle ileriye doğru itirdi. “Bir kere bana güven,” dedi. “Güven bana, işe yarayacak.” Sıraç’ın kafasında hâlâ bir şey canlanmıyordu.

“Neymiş bu plan?” diye sorgulaması bu yüzdendi.

Demir ise ısrarcıydı. Onu teşvik edercesine viskiden bir yudum aldı ve boğazını yakan tatla yüzünü buruşturmamaya çalıştı. “Hayır,” dedi sonra. “Bilirsen rol yapamazsın.”

Eylül’den öğrendiğine göre Mehmet bir geceliğine Erzurum’a gitmek zorundaydı. Bu bilgiyle birlikte önüne çıkan kocaman bir fırsattı ama Sıraç bunu bilirse hiç de istediği o acınası rolü oynayamazdı.

“Bir seferlik bana güven,” dedi Demir. Kısa bir an bakiştılar. “Bir bildiğim var.” Sıraç’ın sorgulayacağını fark ettiği zaman onu susturdu. “Yoksa niye sana bilerek yanlış yapayım? Eylül şu yaptığımı görse kafamı kırar.”

Sıraç karşısındaki adamı biraz olsun tanıyorsa o olmasa bile sırf Eylül’ün kızmasından korktuğu için bile bile yanlış yapmayacağını çok iyi bilirdi. Üstelik Demir’di karşısındaki. Onunla birlikte çok kez sorgusuzca ölüme yürüyendi.

Yine de bir daha hata yapmak, Elif’ini kızdırmak istemiyordu fakat başka çaresi yoktu. Üstelik uykusuzluktan halüsinasyon görme evresine geçmesine ramak kalmıştı.

Bu yüzden geri çekilmek istese de yapamadı.

Zihni daha fazla tartmak istedi, sanki bu ana inat kafasında ilk defa ona itiraz eden *intikamın* sesini duymadı. Sonunda sadece farklı hissetmek için bile olsa bardağı kafasına dikti.

İçki bardakları birbiri ardına doldurulurken atacağı mesaj kenarda duruyordu.

Gönderilen: Edelweiss

Bugün de ölmedim.

O gün ilk defa mesajı atamadı.

4

BIÇAK

ELİF

Gönderen: Bilinmeyen Numara

Bugün de ölmedim.

Buruk bir tebessüm ettim. “Ben bugün de öldüm, sevdiğim,” diye fısıldadım. Düne ait olan mesaj, her zamanki gibi başka bir numaradan gelmişti ama ben kime ait olduğunu biliyordum. O ise her gün bana attığı bu mesajdan sonra gözümü kapatıp birazcık da olsa uyuyabildiğimi bilmiyordu.

Bir aydır ondan ayrıyım ve bu süreçte her gün birbirinin aynısıydı. Evden ayrılmıştım ve babaevine dönmüştüm. Sanki her şey sıfırlanmıştı ve en başa, onsuz olduğum zamanlara dönmüştük ama artık hiçbir şey aynı değildi.

Buradan bir genç kız olarak çıkmıştım. Şimdi yaralıyım ve bir anne adayıydım.

O anne adayı hiçbir şeyle savaşıyor gibi hissediyordu. O anne adayı sanki babasını kaybettiği yas dönemine geri dönmüştü. Ölmediğini gözümle görmüş olmama rağmen yüreğim sevdiğim adamı kaybetmenin yasını tutuyordu. Zihnim ise her gece kâbuslarla birlikte bana uçurumun kenarında paramparça olmuş sevdiğim adamın görüntüsünü sunuyordu.

Kâbuslarla geçirdiğim her gecenin sabahında mide bulantısıyla savaşıyordum. Midemde tutmaya çalıştığım üç lokma için savaş veriyordum sanki.

O savaşta da ne yazık ki yenik düşüyordum.

Bazı günler mideme tek lokma girmiyordu. Eve her gün gelen hemşire birkaç kere serum takmak zorunda kalmıştı. O hemşire bana düzenli olarak düşük riskini düşürmek için iğne vuruyordu.

Günün kalanı hareketsiz geçiyordu çünkü hafif de olsa kanamalarım oluyordu. Bunun riskli olduğunu duyduğumdan beri kan korkum yerini acıya bırakmıştı.

Azıcık da olsa lekelenmelerim olduğunda bile acı çekiyordum. Kaybetme korkum, uçurumun kenarında yaşanan o kâbus gibi andan sonra o kadar

artmıştı ki dışarı çıkmak istemediğim için *online* olarak psikiyatrist ile görüşmeye başlamıştım.

Travma sonrası stres bozukluğu yaşadığım için verdiğim tepkilerin çok normal olduğunu söyleyen Beyza Hanım çok tatlı bir kadındı ama yine de onunla her seansında kurduğum cümle sayısı onu geçmiyordu.

Susuyordum, çoğu zaman içimde fırtınalar kopsa da susuyordum. Bir tek kâbuslar konuşturuyordu beni. O anlarda da zorlukla uyuduğum her an o kâbuslarla birlikte ağlayarak annemin kollarında uyanıyordum.

Sonrasında daha da kötü hissediyordum çünkü yoktu. Annem yanımda olmasına rağmen o kadar yalnız hissediyordum ki annemin göğsüne başımı gömerek içim kuruyana kadar sessiz sessiz ağlıyordum.

Sesli ağlasam duymuş gibi geliyordu. Camımın ardında duran arabasından çıkar, yanıma gelirmiş gibi geliyordu. Ben ise ilk defa gelmesini istemiyordum.

Ondan ayrıldığım günden itibaren neredeyse her gün kapımın önüne arabasını park etmeye başlamıştı. Orada olduğunu biliyordum. Arabadan çıkmamasına rağmen beni beklediğini tahmin edebiliyordum.

Dedem buraya ilk geldiğinde ortalığı birbirine katmak istemişti ama onu ben tutmuştum çünkü istediği olmayacaktı. Onun yüzüne bakmayacaktım.

Yüzleşme korkusu nedir, bilmezdim ama ilk defa kalbim o kadar kırılmıştı ki ona olan hasretim boyumu aşarken bile bir adım atamıyordum. Pes etmiş gibi hissediyordum. Yüzünü görmezsem güç kazanacağımı zannedişiyordum ama şimdiye kadar hiç yol katedememişim.

Bazı günler toparlanamayınca onu suçlarken buluyordum kendimi. Öfkeli oluyordum. O öfkeyle kalan bütün bağlarımızı da yakmak istiyordum.

Adım atıyordum, bir şeyler yapıyordum ama hep elim boş dönüyordum.

Boşanmak için avukatla görüştüğüm gün de bu ruh hâlindeydim. Sonra gittiğim anda içimi bir korku sarmıştı, bir korkak gibi oradan kaçmıştım.

Dedem konuyu açtığında hep susup dışarıya bakıyordum. Uzaklaşmak, gitmek istiyordum. Erzurum'a bile gitsem aklımı toparlarmışım gibi geliyordu. Sonra akşam arabası yanaşıyordu camımın önüne. Ondan daha fazla uzaklaşamazmışım gibi hissediyordum.

Aklımı toparlamak istiyordum ama her yerde o varmış gibi geliyordu.

Evin her tarafında limon çiçeği kokusu vardı. Eylül ona mide bulantım olduğunu söylemişti. "Bundan dolayı yollamış olmalı," diyerek sözlerini tutamayan bir adam için teminat vermişti.

Dedem her seferinde onları bahçeye koyuyordu ama yine de kokusu odama kadar ulaşıyordu. Bir tek o koku iyi geliyordu şu aralar.

Dedem, Sıraç'a benden daha çok öfkeliydi. Her seferinde onu öldürmek için ant içiyor, evde ona dair hakaretler havada uçuşuyordu. Bir yanım bu yüzden acı çekiyor, diğer yanım ise susuyordu.

Kendime kızırıyordum aslında. Ben de her daim öfkeli olmak istiyordum. Kızmak, kendimi tamamen uzaklaştırmak istiyordum çünkü beni ezdiği gibi sevdiklerini ama en çok da babamı ezip geçmişti.

Sonra durmuştu ama geç kalmıştı. Bu geç kalmışlık ise bizim sonumuz olmuştu. Bu yüzden yapabildiğim tek şeyi yapmaya ve yas tutmaya devam ediyordum.

Bu süreçte ruh hâlim o kadar dengesiz, o kadar yaralıydı ki aslında en çok da bu yüzden kaçırıyordum. Annemle dertleştiğimiz bir gün ağlayarak, "Anne, yolumu kaybettim," demiştim. "Bir yanım hasta olduğu için ona sırt çevirdiğime kızıyor ama diğer yanım da beni hiç sevmemiş gibi hissediyor."

Annemin cevabı bu aralar hissettiğim tek şeydi. "Yaralısın, kızım," demişti. "Yaralı insanlar hep aynı tepkiyi vermez ki. O yarayı sarmak için kızarlar, küserler. İnsan yaralanınca hayata karşı gardım yitiriyor sanki. Sen ilk defa bu kadar büyük bir yara aldın. Kendini korumak için bir adım atmaya sonuna kadar hakkın var ama susma! Susup da içine atma."

Yine de susmuştum çünkü hislerim o kadar ağırdı ki bir türlü dilimden döküleliyordu. Sanki taşacak takati bile bulamıyordum.

Kaybolmuştum. Zihnim sürekli geçmişi sarıyor, sardığı yerde yakıyordu. Bir tek namazlarda susturuyordum onu. Bir tek Allah'a sığınınca yaralarımın sızısı geçiyordu ama ona bile sessizliğimle dua eder olmuştum.

"Yardım et, Allah'ım..." diyordum fakat cümlemin devamı gelmiyordu. Sanki bir başlasam susamayacakmışım gibi geliyordu ama o başlangıcı da bir türlü yapamıyordum. Tıkanıp kalıyordum. Kendimi kızdırmaya çalışıyordum bazen, içimdekiler dökülsün diye geçmişi tekrar tekrar anıyordum ama her girdiğim savaşta yine ben mağlup oluyordum.

Bir kadına gitti, diyordu zihnim.

Dokunamadı bile, kriz geçirdiğinde nasıl yıkıldığını görmedin mi, diye cevap veriyordu kalbim.

Aklım sinirleniyordu. Sana olan sözünü çiğnedi, ölüme bile bile yürüdü, di-yordu.

Sen ondan tiksiniyorsun sandı. Çocukluğunda neler yaşadığını duymadın mı? Şimdi yalnız bırakarak sadece yaralarını kanatıyorsun, diyerek karşılık veriyordu kalbim.

Seni geçtim, babanı ezip geçti. Baban o ölsün diye mi kendini feda etti? İnsan hiç mi düşünmez? Aklımın içindeki düşünceler öfkeyle yanıyordu.

*Onun yerinde olmak istiyordu, Elif, diyordu kalbim. Nasıl değersiz hissetti-
rilmiş, bilmiyor musun sanki? Anne olacaksın. O da bir annenin evladıydı ve
yakıp yıktılar çocukluğunu. Nasıl elini tutmazsın? Her şeyi öğrendikten sonra ona
nasıl sırtını dönersin?*

Kalbim de aklım kadar kızginken ikisini de söküp atmak istiyordum. Ara-
larında o kadar sıkışıp kalmıştım ki evin içindeki dört duvar beni boğuyordu.

Karanlıkta kalamıyordum artık, nefes alamıyordum. Yalnız ışık açıkken
uyuyabiliyordum. Ben onun gün ışığıydım, o gidince karanlıktan bile korkar
olmuştum.

Aslında sorunun yaşadıklarımınla birlikte kendim olduğunu biliyordum.
Boyumdan büyük bir mücadeleye girmiş, sevgim kazanır sanmıştım fakat
sevdiğim adamı uçurumun kenarında bulduğum anda yenildiğimi anla-
mıştım.

Bu yüzden öz güvenimi yitirmiş gibiydim. Öyle ki kendimden ciddi ma-
nada tiksindir olmuştum.

Hamilelikle ilgili koku hassasiyetlerinden bahsedilirdi ancak kendi koku-
sundan tiksinen hamileler çok nadirdi ve ne yazık ki ben bunlardan biriydim.

Bir insan günde üç dört defa duş alır mıydı? Sürekli soğuk soğuk terler,
etrafındaki insanlar defalarca teminat vermesine rağmen koktuğunu düşün-
düğü için kaçarcasına onlardan uzaklaşır mıydı?

Ben öyleydim.

Yeni giydiğim kıyafetlerim bazen üç saat durmuyordu üzerimde. Sanki te-
nimde ekşimsi bir koku vardı ve bu kokuyu aldığım an midem bulanmaya
başlıyordu.

Saatlerce de bulantımı geçiremiyordum.

Elim sürekli karnımdaydı. Kendimi koruyamıyorken onu koruyabilmek
istiyordum. Bu ruh hâlimden etkilenmesin istiyordum. Bazen onunla konu-
şuyordum. “İyisin,” diyordum beni bırakmasından deli gibi korktuğum için.
O da beni terk eder diye ödüm kopuyordu. “Birlikteyiz,” diyordum sürekli
kendimi teselli etmek için. Bu koku durumundan sonra ise, “Sen de mi, be-
beğim?” demiştim. “Sen de mi anneni uğraştıracaksın?”

Onun için acı çekmemeyi deniyordum ama olmuyordu. Sürekli onu kay-
betme korkusu zihnimde dolanıyordu. Bu anları Sıraç’la paylaşamamanın
hüzünü de eklendiğinde ise kendimi bile çekemeyen bir insana dönüşüyordum.

İlk kez kontrole gittiğimde ve ultrason görüntüsünü gördüğümde öyle bir
ağlamıştım ki doktor bile bana üzülmüş, teselli etmeye çalışmıştı ama yine
de kendimi durduramamıştım. O da bir şey yapamayınca mecburen beni
annemle yalnız bırakmıştı. Bir yanımda bu mucize karşısında mutluluktan ağ-
lıyordu, diğer yanımda ise yalnızlık hissiyatına büründüğü için hüznüydü.

O küçücük can sanki benim hayattaki en büyük bağımdı ama onunla tek başıma tanışmıştım.

Sevdiğim adam yoktu. Babası yoktu. Sebep bendim ama yine de çok ağı-
rıma gitmişti.

Hiçbir kontrolüme gelememişti.

Daha doğrusu bir kere gelmiş ama onda da engellenmişti. O gün sonradan öğrendiğime göre tesadüfen oradaydı. Doktorumla konuşmak istemişti ama istediği olmamıştı. Ben korkak gibi kaçmıştım, dedem ise aşırı derecede öf-
keli bir tepki vermişti.

Kendime ve verdiğim tepkiye kızmıştım, sürekli kendimi suçlamıştım ama yine de kendime çare olamamıştım çünkü o kapıyı açsaydım ya yakıp yıka-
caktım ya da koşarak bütün özlemimle sarılacaktım. Kendime güveneme-
diğimden geri adım atmıştım fakat onun tepkisini uzaktan izlemekten de kendimi alamamıştım.

Gölüşünü görünce de kırık kalbim yerinden sökülüyordu sanki. Ağır adımlarını, çökük omuzlarını izlemiştim. Uzaktan da olsa nasıl yorgun olduğunu görünce kalbim o kadar acımıştı ki nefes alamamıştım.

Yine de bir adım atamamıştım. Yine de bir adım atamıyordum.

Odamdan banyoya gitmek bile zor geliyordu. Yuvaya gittiğim tek seferde bile zorluk çekmiştim. Çocukları kucağıma alamıyordum. Yalnızca izleyebiliyordum.

Yağmur ve Zeynep birkaç kez yanıma gelmişlerdi. Onlarla bile doğru düzgün sohbet edememiştim. Okulları başlamıştı. Bu yüzden çok yanımda olamıyorlardı ama hâlimi görünce hamile olmamın sevincini bile onlara yaşatamamıştım.

Aslında bu hâlim yüzünden bazı şeylerin benden saklandığını biliyordum. Birkaç gün boyunca Eylül ortadan kaybolmuştu. Annem ise bir gün telaşla dışarı çıkmıştı. Kimse bana bir şey söylememiş, sonra da bir bahane uydurmuşlardı.

Laf arasında Sıraç'a bir şey olmadığını söyleyince umursayamamıştım. Bedenim, temel yaşam fonksiyonlarım haricinde yalnızca acı ve yorgunluğu hissediyordu.

Bu sabah banyoya girince doğru dürüst bakamadığım yüzümdeki tek ifadenin bu olduğunu biliyordum ama bir farklılık yaptım, bu sefer saçlarıma takıldı gözlerim. Artık kalçama kadar uzanan saçlarım dağınık bir şekilde yüzümün etrafını çevreliyorlardı.

"Toparlan artık!" dedim tekrar aynaya bakarak. "Hayat devam ediyor, bir karar ver artık! Bir yol seç artık!"

Karşımdaki kız o kadar yılmış duruyordu ki bu bakışma savaşını da kaybettim. Ona daha fazla bakamadım, gözlerimi kaçırdım.

Hisler dört bir yanıma sardı. Sanki ardımda hissettim onu. Ardımdayken başımın üstünü öpüp bana sarılışı hatıralarımda canlandı. Ben unutmaya çalışsam da her zerrem onu hatırlıyordu.

Bu histen kurtulmak için aynadan uzaklaştım ama kendimden kaçamadım.

Saçlarımı toplamaya çalışırken ağırlığını kaldıramazmışım gibi hissedince sınıra yaklaştım. Elimdeki tokayı sert bir şekilde saçıma dolarken tokenin kopması ise son nokta oldu. Öfkemi tutan son ip de yok oldu sanki. Tokayı banyonun diğer tarafına fırlatırken saçlarımı tuttum.

Sonra kafamda onun sesi yankılandı. Bu ise benim dolup taşıtığım andı.

"Saçının teline zarar gelse dünyayı yakarım! Sen nasıl kıyarsın saçlarına?"

Krizden kurtulduğunda söylemişti bu sözleri. Bana bakarken yüzündeki çaresizlik o kadar gerçekçiydi ki nefes alamadım. O kadar özlemiştim, o kadar çaresizdim ki kurtulmak istedim bu histen.

"Sen bana kıydın!" dedim hiddetle. "Sen beni yok saydın." Sanki karşımdaymış gibi sesim titredi. "Ben de keseceğim saçlarımı! Benden gittiğin gibi ben de senden gideceğim!"

Banyonun boş duvarlarına doğru kendi kendime bağıırıyordum. Sanki karşımdaydı. Bana bakarken çaresiz ve en az benim kadar korkaktı.

Yine de yüreğim hayaline bile sarılmak isteyecek kadar aptaldı.

Hislerimin patlaması o kadar büyüktü ki öfkem, özlemime defalarca yenildi lakin gücüm o kadar azdı ki bu savaş başladığı hızla bitti. Tükendiğimi hissederken saman alevi gibi birden söndüm ve ağırlığımı bile taşıyamayacağımı hissederek klozetin üzerine çöktüm.

Sanki ruhum çekilmişti. Kalbim sökülmüş gibiydi. "Toparlanmalıyım," diye fısıldadım. "Artık bir adım atmalıyım."

Yoksa hiçbir şeye iyi gelmediğim gibi bebeğime de iyi gelmeyecektim.

Bunu düşündüğüm anda bile çenem titredi. "Neden yetemedim ki ben sana?" diye fısıldadım. "Hiç mi iyi gelmedim?" Gözümden bir damla yaş çeneme doğru süzülürken o kadar eksik, o kadar yetersiz hissettim ki o an gözüme değen paspas kadar bile değerim yoktu sanki.

İçten içe kendime de ona da haksızlık yaptığımı biliyordum aslında ama kalbim o kadar ağrıyordu ki ikiyle ikiyi bile bir araya getirsem sanki hiç edeceğim gibi hissediyordum.

Bu anlarda ben de bir hiç gibiydim ama onun hiçbir şeyi olmasam bile artık bir bebeğin annesiydim. Bu yüzden bir elimi korumak ister gibi karnıma bastırırken diğer elimle destek alıp zorla ayağa kalktım.

Gittim ve ilk defa bir kararımın ardında durdum. Boynuma bir urgan gibi dolanan tüm yüklerimden bir bir kurtulacaktım. Ne kendime ne de ardımda bıraktıklarımı acıyacaktım.

Yalnızca bebeğimi düşünecektim. Kendi adıma vermem gereken tek karar buydu.

Bunları düşünürken bile aslında içten içe öfkeyle hareket ettiğimi biliyordum. Öfkeyle kalkan yalnızca zararlar değil, pişmanlıkla da otururdu ama o kadar uzun zamandır hareketsiz bir şekilde acı çekiyordum ki artık harekete geçmeye ihtiyacım vardı.

Kendim için olmasa bile bebeğim yapacaktım çünkü görünen oydu ki kendimden çoktan vazgeçmiştim.

Bir saat sonra kuaför evimizdeydi. Annem beni ikna etmeye çalışmıştı. Eylül benimle tartışmıştı ama hiçbirini dinlememiştim çünkü inat etmiştim. Eylül hâlâ beni ikna etmeye çalışıyordu. Ben ise verdiğim karardan dolayı sanki daha da hassaslaşmıştım. Öfkeme tutunmaya çalışıyordum.

“Emin misin, Elif?” diyordu.

Uzun zamandır bu soruyu o kadar çok duyuyordum ki artık kulağım aşinalığı yüzünden eski sorularla yankılanıyordu.

Boşanmak istediğine emin misin, Elif?

Onu bu hâlde terk edip gitmek istediğine emin misin, Elif?

Taşınmak istediğine emin misin, Elif?

Ben yaptıklarımın sonuçlarını düşünmekten vazgeçiyordum. Önünü, ardını düşündüğüm tek şey yalnızca bebeğim olacaktı. Böyle telkin ediyordum kendimi. Böyle olacağına inandırıyordum ama bu inanç da kısacık bir an sürüyordu.

Yine de bu sefer bu inancıma bütün gücümle tutundum.

“Eminim,” dedim Eylül’ün yüzüne bakmadan. Değil onun yüzüne bakmak, şu bir aydır olduğu gibi karşımda duran aynadaki kendi yüzüme bakmak dahi istemiyordum. Bu yüzden babaevimin duvarlarına baktım. Eve gelen kuaför son hazırlıkları yapıyordu.

Başımı eğdim ve kollarıma değen saçlarıma dokundum. Bir bir sıraladım zihnimde onu kesmemin sebeplerini. Kendimi cesaretlendirmeye çalıştım.

O kadar uzamışlardı ki yaşadıklarım gibi onlarla da baş edemez olmuştum.

Karnım büyüyecekti, okuduklarıma göre bel ağrıları çekecektim. Gittikçe kilo alacak, kolayca hareket edemeyecektim. Bunun üstüne şimdi bile kalçama kadar gelen saçlarımla baş edemezdim.

Tek başımaydım, yapamazdım.

Yüreğim yine geçmişle sızladı.

Tek başıma bırakmıştı beni, başa çıkamazdım.

Tıpkı benim gibi yalnız bırakılmış annemle göz göze geldim. Yüzündeki acı o kadar barizdi ki her zamanki gibi gözlerini ilk kaçırın ben oldum ama bu yine de annemin konuşmasına engel olmadı.

“Yapma, annem,” dedi. “Sen uzun saç çok seversin. Bari bu kadar kısa kestirme.” Sesindeki acıyı duyunca irkildim. Annem beni teselli etmekten başka bir şey yapmıyordu ama içte içe hata yaptığımı düşündüğünü biliyordum.

Omuzlarım kendini korumak için yükseldi. Canım yansa da ilk defa bir kararımın ardında durdum.

Yanıma gelen kuaföre, “Siz istediğim gibi yapın,” dedim. O da aramızdaki tartışmayı gördüğü için bana tereddütle bakıyordu ama bir kere daha sözlerimi tekrar edince mecburen işine başladı. Tam saçlarımı ıslatmak için spreyi eline almıştı ki odanın kapısı açıldı ve kucığında Ali’yle Nergis içeri girdi.

Ali beni görünce neşeyle güldü. “Elif!” diye o çocuk neşesiyle seslendi. Onu görmenin mutluluğuyla gülmeyi unutmuş dudaklarım kıpırdadı.

“Ali’m!” dedim küçük bir heyecanla. Eskiden ayağa kalkar, onu hemen kucığıma alırdım ama düşük riskim yüzünden artık bunu yapamıyordum. Bu yüzden Nergis onu bana getirsin diye kollarımı açtım.

Nergis isteğimi anlayarak Ali’yi kucığıma verdi ve koşarcasına odadan çıktı. Ali’nin elinde bir şey olduğunu düşündüm ama emin olamadım çünkü Nergis uçarcasına hareket etmişti.

Onun bu tepkisini garipsesem de düşünmeye fırsatım olmadı. Ali’nin minik ellerinden biri yüzümü kavradı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. Ben de onu öptüm.

Mis gibi kokuyordu. Belki biraz huzur bulurum diye başımı boynuna gömdüm.

O huzuru buldum, yaşamak için nefes aldım. Bir an yaşadıklarımı unuttum sanki. Sonra Allah bana acımış olacak ki bir başka hediyeyle ödüllendirildim. Ali’nin kokusu haricinde bir başka kokuyu daha aldığımda donup kaldım.

Sanki zaman durdu. Her şey durdu, göğüs kafesimdeki acı bir anlığına yok oldu. *Deliriyor muyum acaba*, diye bir an sorguladım çünkü cidden bu aralar kafayı kokularla bozmuştum.

Bu yüzden Ali'nin boynunu bir daha kokladım. Aynısını üstündeki ka-
zağına da yaptığımda Ali onunla oynadığını sandığı için kıkırdadı ama ben
oynamıyordum. Aldığım kokuyla birlikte bir aydır hasret kalmış yüreğim ilk
defa tesellisini buldu.

Gözlerim doldu, nefes alamadım. Allah şahitti, onun kokusunu alınca
sanki ciğerlerim gerçek bir nefesle dolmuştu. Bir an huzur buldum, gergin-
likten çalkalanan boş midem bile sakinleşti.

Onu o kadar özliyordum ki kalbim buradaymış gibi tepki vermeye baş-
ladı. Bunca acıyı çektikten sonra ilk defa neşeye hızlandı. Başımı geriye çek-
tiğimde Ali'nin diğer elindeki küçük zarfı fark ettim.

Rengi siyahtı. Bana yalnızca birini hatırlattı. Ali o küçük zarfı avucumun
içine koydu buraya geliş amacını göstermek ister gibi.

“Sanırım birileri Mehmet dedenin nöbet tuttuğu kapıları aşmanın yolunu
bulmuş,” dedi Eylül. Sesini sabit tutmaya çalışıyordu ama heyecanlandığını
biliyordum.

Aslında isterse o kapıyı aşabilirdi, bunu hepimiz biliyorduk ama aşmı-
yordu. Beni görmek istediğini biliyordum ama ilk defa bunun için agresif bir
şekilde harekete geçmemişti.

Eylül bir kere ağzından kaçırarak *düşük tehlikesi yüzünden çekindiğini* söy-
lemişti ama ben tek sebebin bu olduğunu düşünmüyordum. Belki de yüzleş-
mekten korkan yalnızca ben değildim. Bilmiyordum ama yine de çok kor-
kuyordum.

Eylül kendini tutamayarak ellerini çıırttı. Uzun zaman sonra ilk defa onun
sesinde bu heyecanı duyuyordum. Annem sessiz kaldı, bu sessizliğin sebebinin
de biliyordum. O da benden taraf değildi ama yine de yanımdaydı.

Ali yüzüme baktı. “Sıraç verdi,” dedi tatlı sesiyle. Adını duyunca irkildim.
“Öp, öyle ver, dedi,” derken son kelimeyi *dedi* değil de *didi* diye telaffuz ederek
söyledi ama onun tatlılığına değil, sözlerine takılı kaldım.

Bakışlarımı kaçırdım. Gözlerim öyle doldu ki tek bir kez gözümü kır-
parsam gözyaşlarım pes edecekti. Şu an yüzleşemezdim, yapamazdım. O
kadar özlemiştim ki kaldıramazdım.

“Bakmak istemiyorum,” diye fısıldadım Eylül’e. “Elimden alır mısınız?”

Eylül yanımda duruyordu. Bakışları hüznüydü. “Elif,” dedi beni ikna
etmek istercesine uysal bir sesle. “Anlıyorum, çok kırgınsın, kırgınsın. So-
nuna kadar da hakkın var ama sen adamı süründürmüyorsun.” Solgun yü-
züme bakarken tek yananın o olmadığını biliyordu. “Resmen onu hayatından
çıkardın. Sana ulaşacağı bütün yolları kapattın.”

Biliyordum ama bilerek yapmıyordum. Kendimi koruyacak başka çare bu-
lamıyordum.

Eylül, elimde tuttuğum kâğıda baktı. Gülümsemesi hüzünlüydü. “Bak-sana, o kadar çaresiz ki Ali’yi ulak olarak kullanmış.”

“O birbirimize ulaştığımız her yolu kapattı.”

Sesim fısıltıdan ibaretti çünkü ağlamama ramak kalmıştı. Eylül de görüyordu bunu ama artık kendime gelmemi istiyordu.

Bu yüzden, “Evet, yaptı,” dedi. “Ama çabalıyor!” Elimdeki mektuba baktı. “Herkes karşısında şu an, üstelik sen de çok hassassın. Bu yüzden yapabilecekleri sınırlı ama yine de pes etmiyor. Gitmediğini her gece buraya gelerek kanıtıyor. Mehmet dedeye rağmen sana ulaşmaya çalışıyor.”

Çenem titreyince kendime gelmek için alt dudağımı ısırdım. Ağlamak üzere olduğumu görünce bana kıyamayarak baktı. Yine de pes etmedi. Başıyla zarfı gösterdi. “En azından bir baksan...” Bakışları umut doluydu. “Hiçbir şey kaybetmezsin ki.”

Eğildi ve avucumu zarfın üstüne kapattı. Avucumda mektup değil de taş taşıyordum sanki. O kadar ağırdı ki bir an nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Hâlâ korktuğumu görünce son kozunu oynadı. “En azından bebeğiniz için. Teyzesinin bir tanesi için.” Beni yine en büyük zaafımdan vurdu. Kontrollere gelmesine izin vermediğim için vicdan azabı çektiğimi biliyordu.

Bilerek bebeğimizi öne sürdü ve tüm sebeplerim hiç oldu.

Hâlâ onun için sızlayabilen vicdanıma kızmak istiyordum. Oysa o bana hiç acımamıştı.

Anneme kısa bir bakış attığımda kabul ettiğimi anında anladı. “Biz biraz çıkalım mı, Mehtap?” dedi. Böylece o da istediğini belli etmiş oldu. Ali ise kucığımda kıpır kıpırdı.

Sanki mektubu bize gelen bir hediyeymiş gibi gördüğünü biliyordum. Ali’yi kucığımda sabitleyerek zarfı açtım. İçindeki kâğıdı çıkarırken ellerim titriyordu.

Kâğıt küçüktü. Üstündeki el yazısını tanıyınca ağlamamak için dişlerimi birbirine basturdım. Yazanları gördüğümde ise bir aydır gündüzleti tuttuğum göz yaşlarım pes etti. Satırları okurken titrek bir soluk aldım.

Kuşlar bugün camının penceresine konup hasret kaldığım yüzünü izlemişler.

Bana haberini getirdiler. Duydum ki öpmeye doyamadığım saçlarına kıyıyormuşsun.

Duyduğumdan beri dar geliyor yeryüzü, sana ulaşmak için çırpınıp duruyorum.

Bir çocuğa medet umdurdu beni Allah. Öyle âciz düştüm ki çaresizlikten en son çareyi Ali'de buldum.

Kıyma... Ben sana kıydım ama sen bize kıyma, benim güzel karım.

Her saç teline bir ömür vereyim. Her saç telin için bir garibin yüzünü güldüreyim, yedirip içireyim. Sözlerime değil, kıydıklarına kefarete say ama ne olur kıyma.

Sen bize kıyma...

Yüzüm yok senden bir şey istemeye ama ben yaptıklarımın bedelini çok ağır ödüyorum. Yaşarken kaç kere kendimi o mezara koyduğumu unuttum ama hiçbir ölüm sensizliğin cehennemi gibi yakmadı beni.

Razıyım, yemin ederim ki razıyım ama kıyma o güzel saçlarına çünkü sen kıyarsan bileceğim ki acıtsa da benimle olan bağlarını bir bir keseceksin.

Dayanamam, ben bunu kaldıramam.

Yalvarırım, yapma...

Sanki sesi kulaklarımda çınladı. Özlem dört bir yanıma sardı. Çaresizliğini duydum. Korkusu hemen ardındaydı. Okuduğum her satırla birlikte kendimle savaştım, özlemimle savaştım. Vicdanım da ondan taraftı.

Yine de kırgınlığım kazandı. Gözlerimi kapattım sanki o karşımdaymış gibi. Sözlerine, yalvarışlarına gözlerimi yumdum. Gözyaşlarım, kapalı göz kapaklarımdan ardından süzülürken kahroluyordum.

Küçük bir el yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Elif," dedi Ali'm. "Neden ağlıyorsun?" Gözümü açıp baktığımda o güzel mavi gözleri de hüznlenmişti. "Sıraç abi sana hediye almamış mı?"

Başımı sağa sola sallarken gülümsemeye çalışıyordum. "Hayır, almamış."

Sesimin titrediğini duyunca Ali daha da üzüldü. Minik elleri yüzümü kavradı. Dudaklarını yanağıma bastırınca gözlerim tekrar kapandı ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. "Küstün mü sen ona?" dedi Ali geri çekildiğinde. "Küsme ama."

Sesine bile o hüzn yansımıştı. Çocuğa buna yapmaya hakkım yoktu. Bu yüzden kendimi toparlamaya çalıştım. O geri çekildiğinde elimin tersiyle bu sefer yüzümü ben temizledim.

Dudaklarıma o eğreti gülümsemeyi tekrar yerleştirdim. "Neden?" dedim.

Ali yine de rol yaptığımı anladı. İki eli yanaklarımdan ayrılmadan sevmeye devam etti. "Çok üzgün," dedi sonra ondan bahsederek. "Sen sarılmıyor musun artık ona?" Karşımdaki minik bir çocuktu ama tek sözüyle en az mektup kadar darmadağın etmişti beni. "Özlemiş seni."

Mektupta bahsettiği gibi gerçekten de Ali'yle dertleşmişti. Bu kadar mı çaresiz hissetmişti? Bu kadar mı kötü durumdaydı?

Göğsüm o kadar ağrıdı ki boştaki elimi göğsüme bastırdım. Bensizlik nasıldı, bilmiyordum ama onsuz olmak ölüm gibiydi.

Onun hakkında konuşurken yokluğunun acısı bu yüzden daha derindi. “Ben de özledim,” derken bir tek karşımdaki minik çocuğa bunu itiraf edebiliyordum. “Yine de yok,” diye mırıldandım. “Beni bırakıp gitti.”

Kalbim o kadar sızlıyordu ki bu gerçeğe tutunmak artık her zamankinden daha da zordu fakat uzun zaman sonra bir karar vermişken ilk defa bir kararımın ardında durmaya ihtiyacım vardı.

Kendim için, iyi olduğuma kendimi ikna edebilmek için. Bu yüzden, “Eylül,” diye seslendim. Birçok insan için basit olan sözleri söylerken sanki canımdan can gitti ama yine de söyledim. “Çağır annemleri, saçlarım kesilecek.”

Önce Eylül içeri girdi. Suratı asılmıştı. Ümitlendiği çok belliydi ama bir mektupla çözülecek mesele değildi. Bu yüzden Eylül kâğıdı elimden alıp okurken sessiz kaldım. Ali'ye sımsıkı sarıldım yara almışım gibi.

Mektubu bitirdikten sonra bana doğru eğildi. Yüzündeki hüznü ifadeye bakmak istemedim. “Yapma!” dedi. Sesi titreyince dökülen gözyaşlarımı sildim. Güçlü durmaya çalıştım. Ali'yi göğsüme yaslamak canımın acısını dindiriyordu ama hâlâ onun kokusunu duyuyordum. Başımı Ali'nin boynuna gömüp uyanmayacağım bir uykuya dalmak istiyordum.

“Elif!” derken sesinden bile sitem akıyordu. “Bak, çok acı çekiyor. Biliyorum, sen de acı çekiyorsun ama bu böyle olmaz. Hiç değilse yüz yüze oturup konuşun. Siz anne, baba olacaksınız. Boşansan bile bebeğiniz için yüz yüze bakacaksınız.”

Bunların hepsini ben de biliyordum ama yüzüne bakmaktan korktuğumu kimse bilmiyordu. Bakarsam tüm gardımı indirirmişim gibi hissediyordum.

“İstemiyorum,” dedim omuz silkerek. “Ayrıca bu kadar dramatize etmesin! Alt tarafı saçlarım kesilecek. Boynum ağrıyor.” Ağlamak üzere dudaklarım bükülürken sitem ettiğim oydu aslında. “Ben çocuğu dokuz ay karnımda taşıyacağım, o değil.”

Burada olsaydı nazlanacağım da oydu.

Eylül'e kaçamak bir bakış attığımda gülümsediğini gördüm. “Sen bir yumuşadın sanki,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Mehtap ablayı çağırır mısın lütfen?” dediğimde gülümsemesi yine de bozulmadı.

Annemleri çağırdığında iki kadının da suratı asıktı. Hatta Mehtap abla hamileyken saç kestirmekle ilgili hurafelerden bahsetti ama umursamadım. En sonunda omuzlarıma kadar kestirmekte anlaştık.

Kesti saçlarımı.

Keserken boğazıma oturan düğümün sebebini sormamaya çalıştım kendime. Ali'ye bakıp gülümsedim. Onunla uzaktan oyunlar oynadık.

Düşünmedim çünkü düşünürsem ağlardım.

Saçlarım kesildikten sonra, "Yüzün çok güzel, bu kesimle daha da ortaya çıktı. Hamilelik sana şimdiden çok yakışmış, Elif," dedi Mehtap abla.

Annem övdü saçlarımı, Eylül övdü ama hiçbiri teşvik edemedi beni. Yüzlerindeki zoraki gülümseme mektubun ardından seçtiğim yoldu aslında ama görmezden geldim bu yolu. Aynaya bile bakmadım. "Teşekkür ederim," dedim sadece.

Tam karşımda duran Ali hayranlıkla bana bakıyor, sonra yere düşen saçlarımı izliyordu.

"İstersen bir incele. Sevmediğin bir şey varsa düzeltiriz," dedi Mehtap abla ısrar ederek. Sıkışmış gibi hissetmeye başladım. Zoraki bir tebessümle ona baktım. "Yok abla, teşekkür ederim. Ellerine sağlık," dedim. Yüzündeki samimi nezaket yerini soru işaretlerine bıraktı.

Annemle kısa bir an bakiştılar. Bu bakışlarda sorgulama olduğunu çok iyi biliyordum. Ben ise Ali'ye döndüm. "Güzel olmuş muyum?" dedim içten bir şekilde gülümseyerek.

Başını yukarı aşağıya salladı hevesle. "Çok!" dedi o huzur kokan sesiyle. Gülümsemem genişledi. "Ne kadar çok?" dedim onda teselli bularak. Kollarını açabildiği kadar açtı. "Bu kadar çok!" dedi. Ben çabasına gülerken o da benimle birlikte güldü.

"Çiçek gibi," dedi saçlarım hayranlıkla bakarak. Bu iltifatı nereden öğrenmişti, bilmiyordum ama o bakışlarıyla yüreğim ısındı.

Bana birini hatırlattı. Üstümdeki örtü kaldırıldıktan sonra Ali kucağıma oturunca o *biriyile* aynı hareketleri yaptı. Hayranlıkla saçlarımı okşadı. Sonra da öptü.

Bu hareketi içimi öyle hasretle doldurdu ki başımı gömdüm boynuna. Gözlerimin dolduğunu kimse görmesin istedim. Ne kadar özlediğimi kimse bilmesin istedim. Ondan öğrendiğim gibi kaçmayı tercih ettim.

Onsuzlukla yanmayı seçtim.

Akşam Levent dedem geldiğinde bana kızgın olduğunu fark ettim. Mehmet dedemle konuşmaya gelmişti ama içeri girdiğinde bana bakışları da öfkeliydi.

Evet, artık *dede* diyordum çünkü bu süreçte desteğini çok hissetmiştim. Bu yüzden kendimi alıstırmıştım dede demeye. Bu yüzden tavrını garipsedim.

Sonra saçlarımı görünce kaşlarını çatı, böylece bana bir ipucu verdi fakat görmezden gelmeye çalıştım. Yaptıklarımın hesabını kendime yeterince veriyordum zaten. Bir başkasına hesap verecek takatim yoktu. Mehmet dedemle konuştuktan sonra odaya girdiler. Mehmet dedemin de canı sıkkın gözüktüyordu.

“Benim Erzurum’a gitmem gerekiyor,” dedi.

Salonda ayrı ayrı koltuklara oturduk. Annem bir kolunu Eylül’ün omzuna atmış, korumak ister gibi ona sarılmıştı. Ben ise bacaklarımı kendime doğru çekmiş, koltuğun bir kenarına oturmuştum.

Dedem oturmadan önce üstüme bir battaniye örtmüştü.

“Neden, dede?” diye sorduğumda sıkıntıyla bana baktı.

“Yakalanması gereken bir adam var. Onun için oraya gitmeliyim. Orası benim ve kuracağım ekibin çok iyi bildiği bir bölge.”

Kim diye sormadım, neden olduğuyla ilgilenmedim. Bu aralar hiçbir şeyi sorgulamaya hâlim yoktu.

Annem ise benim yerime sorguladı:

“Baba bizimle ilgili mi?”

Levent dedem cevapladı onu: “Siz boş verin, bizim hallededeceğimiz bir durum. Konuşmaya bile değmez.” Bu onun geçiştirme sözlerinden birisiydi. Sonra bana döndü. Kafamın üstünde topladığım saçlarıma baktı.

Mavi gözleri incelercesine kısılmıştı. Gözleri bana döndüğünde öfkeliydi. “Saçlarını kestirmişsin,” dedi yargılayıcı bir ifadeyle. Onu başımla onaylamakla yetindim. Bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceğini hissediyordum.

“Çok yakıştı, yadigârım,” dedi Mehmet dedem. O da olayları duymuş olmalıydı. Bu yüzden yanımda olduğunu bu şekilde gösteriyordu.

“Teşekkür ederim, dedem.”

Levent dedemin gözleri ise üstümden ayrılmamıştı. “Selçuk geldi yanıma. Bileğini çatlatmış.”

Son cümle zihnimde yankılandı. Korkularımı bir bir ayağa kaldırdı. Kendine yine zarar vermişti. Saçlarımı kestiğim için.

Sözlerine tepki veriyormuş gibi davranmak istemedim ama canım yanmıştı. Bu acıyı saklamak için başımı eğdim. Yine de acısına sebebiyet verdiğim için kalbim sızlamaya devam etti. Aklım *senin suçun değil*, derken kalbim ise canımı yakmak istercesine endişeyle doluyordu.

Mehmet dedem, “Ne gerek vardı da şimdi bunu söyledin, Levent?” dedi kızarak. “Bu kız o adamdan uzaklaşmaya çalışıyor. Sen ise gelip yarasına tuz basıyorsun.”

Yarama tuz basmasaydı bile onun tekrar bir araya gelmemizi istediğini biliyordum.

“Gerek vardı çünkü çocuk gibi davranıyor,” dedi Levent dedem öfkeli bir sesle. “O adamın yerine getirmesi gereken büyük bir sorumluluk var. Tamam, gitsin ondan.” Bunu söylerken bile sanki fevri hareket ediyormuşum gibi konuşuyordu. “İsterse boşansın da. Bu konuda hakkı var ama çocuk gibi küsmek ne demek?”

Bu sözler benim aksime Mehmet dedemi kızdırdı. “O çocuk dediğin kızı bu işin içine sen soktun,” dedi bastonundan güç alıp dikleşirken. “O çocuk dediğin kız, kocasını ölümün kıyısından aldı.” Bunu söylerken parmağını hesap sorarcasına Levent dedeme doğru sallıyordu. “Üstelik o şerefsiz bir de kızı hamile bırakıp gitmiş.”

Son cümleyle birlikte yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum çünkü Sıraç’ı her konuda suçlamaya hakkı olsa da bebek sahibi olmaya onu ben zorlamıştım.

“Ben hatalı demiyorum ama böyle inat etmek de doğru mu, Mehmet?” dedi Levent dedem. “Sen de ben de bu çocuğun neler yaşadığını biliyoruz. Sıraç’ı on yaşından beri ben büyötmeye çalıştım. Şimdi senin arkanı dönme sebebini anlayabiliyorum ama nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun, bunu asla anlamıyorum.” Sonra bana da döndü. “Sen de öyle!” dedi. Mavi gözleri bana bakarken sanki yüreğimi deliyordu. “Sen bu çocuğun neler yaşadığını öğrenmedin mi? Şimdi ondan uzaklaşarak ne yaptığını sanıyorsun? Senden gitme sebebi, yaşadıklarım öğrenince tiksineceğini düşünmesi değil miydi?” Yüzüme baka baka beni suçladı. “Sen de gittin be kızım! Sen bu从小tandan gittin ve alter kişiliğini, o kafasındaki düşmanı haklı çıkardın.”

Suçlamalarıyla birlikte içime doğru bükölmek, yok olmak istedim. Sanki vicdanımın sesi gibi konuşuyordu. Kalbim gibi suçluyordu beni. “Ben bunu istemedim,” dedim yine de öfkesiyle aynı karşılığı verirken. Canımın acısını bu şekilde bastırmaya çalıştım.

“Karşımda kafasına silah dayadı, silah!” dedim. “Gözümün önünden gitmiyor bu görüntü. Aylarca yalvardım ben ona. *Ne olur bile bile ölüme yürüme. Ben varım, seviyorum seni*, dedim.” Bunu söylerken bile sesim titredi. “Ama o gözümün önünde kendini öldürmeye kalktı!”

Yaşananları tekrar konuşmak bile içimi bulandırmaya başlamıştı.

“Ben orada bile canımı yakmasına rağmen kendimi anlatmaya çalıştım! Siz zannediyor musunuz ki biz tek bir olayla bu hâle geldik?” dedim. Ellerim

bartaniyenin üstünde yumruk oldu. “Hayır, biz bu döngüyü defalarca yaşadık.” Hepsinin yüzünde ilk defa o günü konuşmamın şaşkınlığı vardı ama ben o kadar öfkeliydim ki bunun idrakini bile doğru düzgün yaşayamadım.

“O defalarca o uçurumun kenarında, ölümün kıyısındaydı. Mecazen de olsa böyleydi. Allah şahit, bazı geceler o evde yokken bir şeyler olacak korkusuyla gözüme bir damla uyku girmede.” O anlarda hissettiğim çaresizlik şu an hâlâ benimleydi. O çaresizlik beni tüketmişti. “Ama olmadı. Duymadı beni.” Pes edişim gözlerimin önünde canlandı. Pes edişim zavallı gibi hissettirdi. “Şimdi bana onu dinlemem için gelse yine dinlerim çünkü ben yalnızca onun sevdiği kadın değildim. Ben onun yürümeye çalıştığı yolda destek alması için bir adım ardında, bir adım önünde ama en çok yanındaydım. Bu yüzden onu yine dinlerim.” Oysa artık eskisi gibi olmazdı çünkü ben eski Elif değildim. “Yüzüne bakamam belki ama dinlerim.”

Levent dedemin yüzündeki öfke soldu. Benim ise hüznüm bakiydi.

“Ama onu seven tarafım onu affetmez çünkü beni en büyük korkumdan vurdu.” Onun yüzünden şimdi gölgemden bile korkar olmuştum. “İnsana en ağır yarayı hep sevdikleri açarmış. Sevdiklerimin ölümünden bu kadar korkarken gözümün için baka baka beni sınadı.”

Bu anda kırgınlıklarımı hissettim. O kırgınlıklar sanki göğüs kafesimi parçalamış, beni her acıya karşı savunmasız bırakmıştı. “Ben onun yaralarını sararım. Ben zaten ömrüm yettiğince onun sebeplerinin, korkularının, acısının ve amacının ardında duracağım.” En yaralı anımda bile bu şekilde düşünmüştüm çünkü ben ve biz haricinde gerçekleştirmesi gereken bir intikam ve kurtarması gereken masumlar vardı.

Yine de iş kendime gelince artık ziyadesiyle yorgundum. “Peki, öncesinde kendi yaralarımı kendim sarmak zorunda kalmamın nesi çocukluk oldu?”

Herkes sustu çünkü bu cümlelerimin tamamı kocaman bir yalnızlıktı. Karşımdaki adamın hep benden beklentisi vardı. Bu konuda ona elimden geldiğince hak veriyor olsam da şu an öyle yaralıydım ki bu konuşma bile beni yapayalnız ve kırgın hissettirdi.

Yavaş hareketlerle ayağa kalktım. “Siz yine de yardım edebileceğim bir şey olursa söyleyin bana,” dedim acı bir tebessümle. “Çocuk aklımla yine de elimden geldiğince yardım ederim.”

Levent dedemin yüzü acıyla sarsıldı. Giderken ardımdan seslendi ama durmadım çünkü kendi sorguladıklarımın yüzüme vurulması canımı yakmıştı. Ben zaten kendi kendime yeterince zulmediyordum, bir başkasının da aynı-sını yapmasına ihtiyacım yoktu.

Gece uyku tutmamıştı çünkü bir aydır ilk defa mesajım gelmemişti. Saatler geçti, belki de engellenmiştir diye düşündüm ama yine de huzursuzluk dört bir yanıma sardı. Camın kenarına geçtim. Arabası da yoktu.

Belki pes etmiştir, dedim kendi kendime. Zaten karşıma çıkamıyordu. Belki böyle yaparak tamamen önünü kesmişimdir.

Doğru olanın bu olduğunu düşünmeme rağmen ümidini kestiğim için de zulmettim kendime. Pencerenin kenarından ayrılmadan bekledim, bekledim, bekledim.

Gelmedi.

Pes edip döndüm ardımı. Uyumaya çalıştım.

Olmadı.

Kafamda bitirmeye çalıştım. Gönlümden sökmek istedim bu gece sevdamı.

Bitmedi.

Camın kırılma sesini duyduğumda sırtüstü yatmış, çocukluğumda defalarca baktığım tavanı izliyordum. Hiç yapmamam gereken bir hızla ayağa kalktım ve pencereye doğru koştum.

Işığın vurduğu bahçede üç kişi vardı. Biri diğerinin omzuna yaslanmıştı. Karşılarında duran adam ise onlardan kısaydı. Yerde kırılmış bir şişe vardı. İlk Sıraç'ı tanıdım. Demir'in koluna yaslanmıştı. Sanki ayakta duramıyor gibiydi. Soluk ışıktaki gözükken saçları ve diğerlerinden daha uzun oluşu onu ayırt etmeme sebep oldu. Yoksa bu yıkılmak üzere hâlinin krizleri haricinde yabancıydım.

Karşılarındaki adamın dedem olduğunu anladığımda ise başıma bir yazma geçirdim ve pencereyi sonuna kadar açtım. Soğuk yüzüme değerken dedemin bağırışı bana kadar ulaştı.

"Leş gibi kokuyor! Alkol almışsın lan! Bir de yüzün varmış gibi kıızı görmeye geliyorsun!" dedi.

Alkol.

Kafamda bu kelime yankılanırken onunla film izlediğimiz bir gün bir çiftin bir barda içki içip eğlendiği sahnede cesaret edip alkol kullanıp kullanmadığını soruşum aklıma geldi.

Kullanmam, demişti. Zaten ben sarhoş da olmuyorum.

Neden, diye sormuştum.

Çünkü kontrolümü kaybediyorum. Üstelik bu kontrol kaybıyla ilgili her şeyi de hatırlıyorum. Bu yüzden içmem. İçmek hiçbir şeyi unutturmaz ve hiçbir sorunu çözmez.

Dedem hatıralarımın ardında konuşmaya devam ediyordu: “Haydi, kendini umursamadın; onu üzmeye ne hakkın var? Senin burada olmaya ne hakkın var?”

Başımı eğip onlara baktım. Sıraç olduğu yerde dikleşti ve dedeme doğru bir adım attı.

“Elif’i görmem lazım,” dedi. Neredeyse bir ay olacaktı, ilk defa sesini duyuyordum. O hasretle birlikte kalbim göğsümde öyle bir attı ki bir an göğüs kafesimden çıkacağını sandım.

Sesinde hüznün vardı. Duruşunda ise onda sadece kriz geçirirken gördüğüm bir âcizlik. Bununla birlikte heyecanla atan kalbim üzüntüyle doldu.

“Göremezsin!” dedi dedem yüksek sesle. Sanki kendisini saldırmamak için zor tutuyordu. Bunu benim kavgayı duyup görmemem için yaptığını biliyordum. Nitekim sonra sesini kısarak aynı cümleyi tekrar etti: “Göremezsin!”

Sıraç ise aksine sesini duyurmak istiyor gibiydi. “Görmek istiyorum. O benim karım! Bir aydır yüzünü görmedim!” Sesi yükseldi. Öfkesini, hasretini, hüznünü bile en derinlerimde hissediyordum. “Hemen görmem lazım.” Bir adım daha attı. “Şimdi, şu anda görmem lazım.” Sesindeki çaresizliği duydukça nefes alamıyordum. “Ben onsuz daha ne kadar nefes alayım?”

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sesindeki acı o kadar belirgindi ki elimi ağzıma kapatırken sanki ben de nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Sözleri gibi kendisini de kontrol edemiyor gibiydi. Dedemin üzerine doğru sarsak adımlarla geliyordu.

Kimse tehlikenin farkında değildi. Demir sakince izliyordu. Belki o da sarhoş olduğu için müdahale etmiyordu ama yangına körükle gidiyordu.

“Bırakın, göreyim!” dedi. “Bırakmazsanız da gitmem buradan.” Sesi sona doğru mahzunlaştı. “Gidecek başka yerim de yok zaten.”

Onun çaresizlikle söylediği, benim ise için için yandığım sözler dedem için bardağı taşıran son damla oldu. Amcalarım hep dedemin Osmanlı tokaadından bahsederlerdi. İkisi de bir kere deneyimlemişlerdi. Dedem onlara yavaş vurduğunu iddia etmiş olsa da hâlâ acısını unutamadıklarından, çok ağır olduğundan söz ederlerdi.

O tokadı benim kocam yedi. Sarsılan bedeni yana savrulurken dedem bastonunu bıraktı ve gömleğinden asıldı.

Canımdan can gitti sanki.

“Ulan it!” dedi dedem ona. “Biz burada bostan korkuluğu muyuz?” Yakasından asılıp kendine doğru çekiştirdi. Yüreğim ağzıma gelmişti. “Sen hamile bırakıp giderken karın değil miydi? Şimdi mi aklına geldi karın olduğu!”

Onu benim zorladığımı dedeme nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama Sıraç bunun sözünü geçirmede bile.

“Evet, yaptım,” dedi. “Hepsi benim suçum!” Suçunu kabul etti ama yine de dedeme öyle bir bakıyordu ki onu gördüğümde beri boğazıma oturan düğüm büyüdü. “Bırakın da görevim, lütfen!”

Aklım ve kalbim bu anlarda ilk defa ona gitmem için hemfikirli. Daha fazla öfkeme tutunamıyordum. Zaten onu görünce bunun başıma geleceğini tahmin ettiğim için kaçmıştım.

Tam olarak tahmin ettiğim başıma gelmişti.

Ağzının kenarından çenesine doğru kan süzüldüğünü fark edince daha fazla dayanamadım. O çaresiz hâline istesem de göz yumamazdım.

Aşağı inmek için geri çekildim. Odamdan çıkıp merdivenden aşağıya inerken bu işin daha çok kızışacağını biliyordum. Koştum, yetişmeye çalıştım. Kapıyı ardımdan açarken dedem konuşmaya devam ediyordu:

“Dua et ki gidiyorum!” diyordu. Bir kez daha vurduğunu kaşının patlamış olmasından anladım. “Yoksa seni öldüresiye döverdim.”

Onu tekrar kendine çevirip bir kez daha yumruk attı. Dedemin karşısında cüssesi iki katı olmasına rağmen tepkisiz duruyordu. Çıkan sesle irkildim. Ona vurdukça ben acıyordum.

O benden gitmiş olabilirdi ama hâlâ canımın ta kendisiydi.

Bu sırada yüksek sestten birkaç ışık yanmıştı. Biraz daha bağırşırlarsa tüm mahalle başımıza toplanacaktı. Müdahale etmek istedim. Bir adım daha attığımda Demir’le göz göze geldik. O, ben onu görmeden daha önce beni görmüş gibiydi.

Başını sağa sola doğru yavaşça salladı. “Gelme!” dedi dudaklarım kıpırda-
tarak. Işıkların aydınlattığı bahçede yüksek seslerin arasında onu anladım.

Duraksadım. Ne için böyle dediğini anlamaya çalıştım. Bir daha aynı kelimeyi söyledi. Sanki *beni dinle* der gibi ısrarcıydı bakışları.

Ben de dinledim.

Geri adım attım ama içim yandı. Gitseydim dedemin daha da delireceğini düşünüyordu muhtemelen. Gidersem yüzünü dağıttığı adamı yollayacaktı. Ben ise ona ne olduğunu düşünerek geceyi sabah edecektim.

Bu yüzden zor da olsa sözünü dinledim. Geri adım attım ve dedemin Sıraç’a bir kere daha vurmasını izledim.

“O kız gözümün önünde günden güne eriyor. Senin yüzünden torunum ne hâle geldi!” dedi.

Demir’in arkasından bahçenin kapısı açıldı. Siyah giyinmiş bir adam ortaya çıktı. “Mehmet Bey, uçağı kaçıracaksınız,” dedi gergin bir yüz ifadesiyle. Bir an bakışları olduğum yere dönünce karanlığa çekildim ve kapıyı kısıtım.

Bakışları Sıraç ile dedeme doğru çevrildi. Dedem uyarıdan sonra Sıraç’ı serbest bıraktı. Kaşı ve dudağı patlamış, yüzü dağılmıştı.

Sarhoştı, biliyordum ama yine de sendelese de yıkılmadı.

“O kız bir daha sana eş olmayacak!” dedi dedem. Son sözünü söylemişti. Yıkup geçmişti karşısındaki adamı.

Hani bazen aldığı nefes bile insana ateş soluyormuş gibi hissettirirdi. Bu sözlerden sonra başını geriye atıp öyle bir nefes aldı ki sanki her zerresi yanıyordu. Ondan farksızdım ama yine de bu hâlini görünce onu ne kadar özlediğimi bir kere daha hissettim.

Dedem arkasındaki Demir’e döndü. “Götür onu buradan, bir daha da gelmesin!” dedi azarlarcasına. “Elif’i de sakın uyandırmayın.”

Bir kez daha görevli koruma tarafından dedem ikaz edildi. Bu yüzden aceleyle gitti. Normalde onlar gidene kadar gitmezdi ama önce o terk etti bahçeyi.

Sıraç’ın omuzları çökmüştü. Demir, ona doğru yaklaşırken bana bakıyordu. Normalde çıkacaktım karşısına, içim acıyordu çünkü. Yüzünün geldiği hâl yüzünden kahroluyordum. İlk adımı attım.

Ama devamı bir türlü gelmedi.

Birden bir şey oldu, bir duvar örüldü sanki aramıza. Bir uçurum girdi. Korku sardı dört bir yanıma. Yapamazmışım gibi hissettim. Gardım düşer diye korktum.

Ta ki Demir ona dokununca yıkılır gibi oluncaya kadar. İşte, o zaman tüm korkularım var olduğu gibi yok oldu.

Asıl o bu hâldeyken yapamazdım. O zayıfken ya da âciz hissediyorken ona bir darbe de ben vuramazdım. Ben bu adamı bunun için sevmemiştim. Babam, bu adam için kendini bu yüzden feda etmemişti. Attığım adıma ben değil, yüreğim sebep olsa da gerçek buydu.

Beni görmedi. Baş eğikti. “Göremeyeceğim,” dedi kısık sesle.

Sesindeki hüznü duyunca ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Hüznü içime işledi. Hasreti beni baştan ayağa yaktı sanki.

“Çok özledim,” dedi. “Ben onsuz nasıl yaşayacağım, Demir?”

Daha fazla dayanamadım. “İyi mi?” diye sordum Demir’e bakarak.

Sesimi duyduğu anda şaşkınlıkla başını kaldırdı. Öyle bir şaşkınlıktı ki bu sanki umutsuzluğun ardındaki umuttu.

Göz göze geldik. Donup kaldık ikimiz de. Yüreğim yüreğine değdi sanki. Yaralı kalplerimiz duyumsadı birbirini. Dağılmış yüzünü, yorgun gözlerini görünce onun gibi yıkılacağımı hissettim.

O kadar çok özlemiştim ki her zerrem sancıdı hasretiyle. Gözleri yüzümde dolandı. İnanamıyormuş gibi bakıyordu. Doyamıyormuş gibi gözlerini yüzümden asla ayırmıyordu.

Çok özledim.

Zihnimde defalarca aynı cümleyi fısıldadı. Sanki tekrarladıkça bu özlem diner sandı ama dinmedi.

Kırgınlıklar aramıza duvar oldu, bir türlü geçmedi.

Nefes aldım, geçmiş i andım. Nefesimi verdim, yüreğ im yine de onu özlemeye devam etti.

Bakışlarımı zorlukla ondan uzaklaşt ırdım. Demir'e doğru döndüm. "Bu hâldeyken ne diye onu buraya getiriyorsun?" dedim ona kızamayacağ ım için. "Dedem onu bu hâlde gördüğü için bile zarar vermeye kalkabilirdi. Hiç mi düşünmedin bu ihtimali?" Demir yayvan olarak tarif edilecek bir şekilde gü-lümsedi.

"Biliyorum, yenge," dedi. "Ama seni görmeyi çok istedi. Deli gibi de özledi. Bu yüzden ikna edemedim." Demir'in gözleri neşeyle parıldıyordu.

Ben bu bakış ı biliyordum. Aynı bakış karısında da vardı ve genelde bir şeyler yapmak üzereyken böyle bakıyordu. "Götür de pansuman yapsınlar," dedim. Bakışlarım kısa bir an için ona kaydı. Hâlâ gözünü ayırmadan bana bakıyordu. Sanki bakışlarını çevirse ortalıktan kaybolacaktım.

Öyle bir bakıştı bu. O bakışlarda kaybolabilirdim çünkü içim gidiyordu. Yaralıydı, özlemiştim.

Bakışlarımı kaçırdım. Yaralıydım, kırgındım.

"Yenge, izin vermez," dedi zaten bildiğ im şeyi dile getirerek. "O zaten eskiden de sadece kendi kendine pansuman yapardı. Şimdi bir de sarhoş."

Tekrar göz göze geldik. Hayranlık dolu bakışlarıyla birlikte yavaşça gü-lümsedi. Gamzelerini görünce onları defalarca öptüğüm anlar canlandı hatıralarımda. Dudağının kenarından kan sızmaya devam ediyordu. Yaralı hatta yorgun olabilirdi ama kalbimi ağ ıtacak kadar yakışıklı görünüyordu.

"Çok özlemişim," dedi kısık bir sesle.

Kısık sesini de hasretini de yüreğimde hissettim. Öyle bir bakıyordu ki o bakışlarda kendimi kaybettim.

Ben de, dedi yüreğ im. Ben de ama sen beni çok kırdın, sevdiğ im.

Acı sanki kalbimi saran bir katran gibiydi. Tekrar tekrar soldum. Yüreğimin gerçeklerini söyleyemedim bu yüzden. Ardımı döndüm. Kaçmak istedim. Birkaç adım attım zorlukla. Gitmek istedim ama aklımla katıldığ ım bu savaşta yüreğ ime de vicdanıma da yenik düştüm.

Konu o olduğ u sürece ben hep yenik düşecektim.

Derin bir iç çektim. Ellerim yumruk oldu. Başımı çevirip ona baktım ve arkamı dönünce hayal kırıklığına düşmüş iki adam gördüm.

"Ne bekliyorsunuz?" dedim hissiz tutmaya çalıştığ ım sesimle. İkisi de anlamamış gibi bana baktılar. "İçeri gelin."

Tepkilerini görmeden önüme döndüm çünkü daha fazla yüzüne bakarsam
tüm kırınlıklarımı unutmaktan korkuyordum.

5 GÜZ

Kapı ardımdan kapatıldığında derin bir nefes aldım. Soğuk birden kesildi ama içim üşüyordu. Kendimden de tepkilerimden de korkuyordum.

Oturma odasına doğru ilerledim. İkisinin de sarsak adımları beni takip ediyordu, yumuşak halının üzerindeki sert adım seslerini duyabiliyordum.

“Eylül’ü arayacağım,” dedim arkama bakmadan. “Senin bu hâle geldiğini biliyor mu?”

Bilerek onu görmezden geliyordum.

Oturma odasının ışığını yaktığımda Demir’in kısık gülüşünü duydum. “Bilmiyor, yenge. Muhtemelen paralayacak beni. İçkiden nefret eder.”

Bu paralamayı umursamadığı gibi bir de üstüne keyifle bekliyordu. Derin bir nefes aldım. Benim de sevmediğim bir gerçektir. Arkamı dönerken ellerimi önümde birleştirdim. Yüzüne bakmak istemiyordum.

“Bunu bile bile yapman da ayrı bir ironi,” dedim. Demir’e baktım. Hâlâ gevrek bir gülümseme yüzüne hâkimdi. “Onun görüşlerini önemsemiyorsan ona hiç saygı göstermiyorsun demektir. Madem öyle, ne diye onunla evlendin ki?”

Sözlerim Demir’eydi ama onu da vuruyormuşum gibi hissettim. Nitekim Demir’in gülüşü solarken kendime kızdım.

Dilim bugün öfkem gibiydi. Vurduğumun acısını görmek için ona baktım. Göz göze geldiğimizde solgun yüzündeki yaralarla yüzleştim.

Nefesimi tuttum.

Kaşı patlamış, dudağı yarılmıştı. Gözünün altındaki morluğu gördüğümde tırnaklarım tenime battı. Canı yanarken canım yandı. Gözlerinde sebep olduğum acıyı gördüğümde canını yakarken de canım yandı.

“Haklısın,” dedi Demir yerine. “Çok haklısın.” Lacivertleri yüzümde dolandı. “İnsan terk edilmedikçe yaptığı aptallığın nelere mal olabileceğini anlamıyormuş.”

Demir'e yaslanmadan olduğu yerde dikleşti. "Umarım o yaşamaz bu acıyı." Bunu öyle bir içtenlikle söyledi ki sanki cayır cayır yansa da tövbesi kabul olmayan bir günahkâr gibiydi.

Beyaz gömleğindeki kanı fark ettim. Yüzündeki çaresizlik tüm odayı kaplıyormuş gibiydi.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Şimdi bana yaptığının hata olduğunu söylüyordu ama ne faydaydı? İş işten geçtikten sonra geriye yaktığı yangının külü kalmıştı.

Yanımda getirdiğim telefonumla Eylül'ü ararken, "Onu koltuğa oturt," dedim Demir'e. "Ben de ilk yardım malzemelerini alıp geliyorum."

Bir daha ona bakmadım. Kapıdan çıktıktan sonra elimi göğsüme bastıra bastıra çıktım merdivenden. Canım çok yanıyordu.

İlk yardım çantasını buldum. Eylül'ü aradım. O da uyanık olmalıydı ki olayları anlattıktan sonra hemen geleceğini söyledi. Telefonu kapattım. Tam bu sırada annem kapısını açtı. Uyanık olduğunu görünce telaş yaptım. "Anne..." dedim olanları açıklamak için ama daha açıklamaya girişmeden kapının pervazına yaslanıp o konuştu:

"Biliyorum." Yüzünde beni yatıştırmak istercesine bir gülümseme vardı. "Hem pencereden izledim. Hem de iki komşum ne olduğunu öğrenmek için aradı." İçim sıkıntıyla doldu. Kim bilir ne düşünmüşlerdi. Resmen bir çocukmuş gibi dedem ona vurmuştu. O ise hiçbir şey yapmamıştı, sanki bütün bu acıyı kabullenmiş gibiydi.

"Yardım etsen olur mu?" dedim. Yanımda olursa kendimi daha güçlü hissedirdim çünkü tek başıma yüzleşmeye cesaretim yoktu.

Ama böyle düşünen sadece ben olmalıydım ki sırtıma dokundu ve sanki *devam et der* gibi ileri itti beni.

"Benim bir faydam olmaz," dedi. "Yine de miden bulanır da kaldırmazsan çağır beni. Şimdi ben aşağı inersen çocukları utandırırım. Belli ki bir hata yapıp kendilerini kaybetmişler." Başı hafifçe eğildi durumu kabul eder gibi. Yüzündeki anne tebessümüydü. "Mazur görmek lazım."

Kolumu okşadı. Bu aynı zamanda benim de aynısını yapmam için bir tavsiyeydi. "Kendini sakın yorma, annem," dediğinde boynumu büktüm.

Annem yalnız kalmamızı istiyordu ve ben ne kadar ısrar etsem de fark etmeyecekti. O bizi yalnız bırakmak için yine bir yol bulacaktı.

"Peki annem, sen yat o vakit. Ben hallederim," dediğimde gözlerinin içinin bile gülmesi bu sebeptendi. Kapı kapandığında tek başıma kaldım. Elimi yüreğime bastırdım. Onu gördüğünden beri çırpınıp duruyordu.

"Sus artık," diye fısıldadım. "Ne olur sus, bizi nasıl bıraktığını ne çabuk unuttun?"

Susmuyordu. Tek çaresi oymuş gibi tepki veriyordu ve ben öyle yaralıydım ki kendi kalbime bile inanmıyordum. Bu yüzden hiçbir şeyi hissetmesini istemediğim bebeğimin üstüne koydum elimi. Kendimi onun için sakinleşmeye zorladım.

Yine de olmadı çünkü onu da kaybetmekten korkuyordum.

Aşağı indiğimde duygularımın pimi çekilmiş gibi hissediyordum. Kendimi zorlayarak içeri girdim. Demir'in, Sıraç'ın ceketini eline alıp kaşındaki yaraya bastırıldığı saçma bir manzarayla karşı karşıya kaldım.

"Ne yapıyorsun?" dedim sert bir sesle. "O kumaş kirli olabilir. Steril olmayan hiçbir şey yaraya sürülmez."

Demir başım bana doğru çevirdi. Sıraç'ın yüzü duvara dönüktü. Sesimi duyunca dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Yenge, ben akmasın diye şey etmişim," dedi Demir tereddütle. Öfkemle bocalamış gibiydi. Bu saçma açıklaması ise benim daha da kaşlarımın çatılmasına, onun ise tamamen tereddüde düşmesine sebep oldu.

Sonra ayağa kalktı ve "Ben daha ayığım. Gideyim de kahve yapayım," dedi.

Ensesini kaşıyarak suçlu bir çocuk gibi olay yerinden kaçtı. Onun ardından ters ters bakmakla yetindim.

Sonra yalnız kaldığımı idrak ettim. İlk yardım çantasını ve diğer elimde tuttuğum bir kâse temiz suyu sertçe koltuğun önündeki orta sehpayaya koydum.

Aramızdaki gerilim elle tutulur cinstendi. Bakışlarının izini yüzümde, ruhumda hatta kalbimde hissedebiliyordum sanki. Kendime defalarca sakin olmamı söyleyerek ona doğru döndüm. Yaralı yüzüyle karşı karşıya geldim.

Yüreğim yanmaya başladı. Güzel yüzünü görünce özlem, acımla birlikte dört bir yanıma sardı. Benim aksime onun bakışları yumuşacıktı.

Sanki doyamıyordu bakmaya. Öyle güzeldi ki mahvoluyordum o bakışlarda.

"Öfkeni ondan çıkarma," dedi. "Hazır yanındayken ben öfkene bile razıyım." Sesindeki hasret yüreğime işledi.

Bakışlarımı ondan esirgedim. Verecek bir cevabım yoktu. Bir parça pamuk aldım ve temiz suya batırdım. Yüreğim özlemini yazıyor, aklım öfkesini haykırıyordu ama ben susuyordum.

Konuşursam zorlukla topladığım parçalarımın dağılmasından korkuyordum. Üstelik ellerim titriyordu. Biliyordum ki özlemdendi. Biliyordum ki çok özlediğimdendi.

Pamuğu kaşına değdirmek için eğildiğimde ilk önce ağır bir koku geldi burnuma. İçim kalktı. Muhtemelen hayatımda ilk defa içki kokusunu alıyordum.

Ağır koku genzimi yaktı. Tam geri çekilecekken onun kokusunu hissettim. Hızlanan soluğum bir anda gerçek bir nefes almışım gibi dinginleşti.

Titreyen ellerimle pamuğu kaşına bastırdım ama başı geriye doğru gitti. Kendini kontrol edemiyordu. Bu yüzden diğer elimle başını tuttum.

Yumuşak saçları parmak uçlarıma değince hatıralar tenimi sardı. Bunun adı hasretti, biliyordum ama inkâr etmeyi tercih ettim. O ise dokunuşumla birlikte gözlerini yumdu ve dudakları huzurlu bir gülümseme için yukarı doğru kıvrıldı.

O birkaç saniye gözlerimi yüzünden ayıramadım. O kadar özlemiştim ki irademin zerresini bile kullanamadım. İç çektim, içim çekildi sanki gözlerimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken.

“Elif,” dedi kısık bir sesle. Pamuğu tekrar kaşına bastırdım. Bir daha ona bakmadım.

Ondan uzak durmaya çalışıyordum ama sesinin titreşimi sanki göğüs kafesime değiyordu. Artık yüzünü görmüyordum ama bu kadar yakından ona baksaydım ağlamaya başlayacağıma adım gibi emindim.

“Elif’im,” dediğinde boğazıma bir yumru oturdu. Ağlamamak için alt dudakımı kanatırcasına ısırdım.

“Gün ışısı...” dediğinde ise daha fazla tahammül edemedim.

“Yapma,” dedim. Devam ederse tutamazdım kendimi. “Ben o kadın değilim artık.” Sesim titreyince derin bir nefes aldım. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Gözleri açıldı. Gür kirpiklerinin ardındaki hapsolmuşlukları gördüm. Yüzündeki acı ifadeyle karşılaşınca elimdeki pamuğu sıktım.

“Sen bana yanınca ben sana kanmıyorum. Artık değil. Artık ben o Elif değilim,” dedim. Bakışlarındaki acıya daha fazla tahammül edemeyerek bakışlarımı kaçırıp yarayı temizlemeye başladım.

Kısa bir sessizlik oldu aramızda. Onun nefes alıp verışıyle benim suya batırduğım pamuğun hafif sesi haricinde hiçbir şey duyulmadı.

Konu kapandığı için rahatlamış hissettim ama sonra konuştu: “Olsun. Ben sana yanarım. Ben senin yerine de sana kanarım.” Teslim olmuş gibi huzurluydu sesi. Duraksadım. O kadar uzun zamandır sesini duymuyordum ki sanki aramızdaki o günlerin uçurumu sesine işlemiş, her sözü bana daha çok etki eder olmuştu. “Karşımdasın,” diyerek devam etti. “Güzel yüzün hayal değil. Varsın önüme dağlar, yollar koy. Ben onları da aşarım, güzel karım.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. Ona bakınca güzel tebessümüyle karşı karşıya gelmeyi beklemiyordum. Bu şekilde huzur dolu olmasını da beklemiyordum. Sanki içki içmemiş gibiydi.

Sonra sarhoşluğunu ilk defa fark ettiğim bir an yaşadım.

“O zaman sana kolay gelsin,” dedim kendimi aklım gibi acımasız olmaya zorlayarak. “Bu yol bir yere varmıyor. Varınca da sonu uçurum.”

Acı sözlerim onu yalnızca bir an duraksattı. Uçurumu anınca şimşekler çaktı aramızda sanki. Yağmur dinmeden yağdı ve o ana götürdü bizi. Ben o anda kayboldum ama o yapmadı bunu.

Göz gözeyken tane tane anlattı kendini.

“Bu yol bizimse şayet, bir kere düştük o uçuruma. Sen ise o yolun da önünü kapattın,” dedi sanki tek doğrusu buymuş gibi. “Bir daha ne giderim ne de düşmek için heves ederim.”

Sesindeki samimiyetle birlikte gözlerimi ona çevirdim. İnancıyla birlikte sarsıldım. Bu konuşmayı beklemiyordum çünkü.

“Zihnimdeki iki sesin de ortak olduğu tek gerçek bu.”

Kendi hastalığından hiç çekinmeden bahsetmesi ise tabiri caizse beni dumura uğrattı.

Hastalığından bahsediyordu. Kendi yanlışlarından bahsederken gülümsüyordu. Kaşının kenarındaki kanı temizlerken gözleri de aynı hisle parlıyordu.

Dilinin bağı çözülmüştü sanki.

Rolleri değiştirmiştik sanki.

Ben kendi hislerimi konuşmak istemiyordum. Bu sözlerden sonra nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için kaçmak istiyordum ama o bunun farkında değildi.

Ellerim sürekli işliyordu. Yüzündeki yaraları teker teker temizliyordum. Başı hafifçe sallanıyordu. Gözleri yüzümde dolanıyordu.

Bakma demek istiyordum. *Bakma, içim gidiyor. Ben de çok özledim. Bir bakarsam kendimi kaptırmaktan korktuğum için kaçıyorum.*

Dokunmak istemiyordum. Dokundukça sanki parmak uçlarımdan göğüs kafesime bir zincir uzanıyor, beni ilmek ilmek ona bağlıyordu.

O benim sustuklarıma tercüman oldu. Dudağındaki yaraya dokununca hafifçe irkildi. Bu yüzden tekrar ona bakmak zorunda kaldım çünkü canını yakmış olmaktan korktum.

Tekrar göz göze gelince daha yakın olduğumuzu fark ettim.

“Nasıl güzelsin...” dedi içi gider gibi. Dondum. Tüm vücudum olduğu yerde kilitlendi sanki. “Gözümü ayırsam yok olacaksın sanki. O kadar korkuyorum ki...”

Gözleri yüzümde dolandı. Sanki bir rüyaydım. O rüyadan uyanmaktan korkuyormuş gibi bakıyordu. “Bana arkanı döndüğün günden beri bir kere nefes alamadım sanki.” İtiraflarını birbiri ardınca sıralarken ağlamamak için kaskatı kesilmiştim.

“Zincire vurdular bedenimi.” Yutkunamadım.

“Kaç ölümü izlemek zorunda kaldım...” Yüzüne bakamadım.

“Kaç ölümün sebebi oldum da bu kadar yanmadım.” Gözlerim yanmaya başladı.

“En korkunç gece bile sabahı buldu ama sen gittiğinden beri gün doğmadı.” Başımı eğdim. İtiraflarıyla birlikte canım parça parça yok oluyordu sanki.

“Gün doğmadı, benim güzel karım.” Kolları bana doğru uzandığında geri çekildim. Sol elindeki kalın sargıyı da bu anda fark ettim.

Gerçekten çatlatmıştı bileğini. Omuzları çöktü ben geri çekilince. Geniş gövdesi bu yıkılmışlıkla içeri doğru büküldü sanki.

Yüz yüze geldik. “Ne olur inan bana, konuşalım,” dedi. Ondan kaçınca fiziksel olarak canı yanmış gibi tepki verdi. Yüzü acıyla buruştu. Yalvarırcasına konuşuyordu. Elleri havadaydı. O çaresizlik hissiyatı aramızda asılıydı sanki.

“Lütfen, sadece konuşmak istiyorum,” dedi. İlk andan itibaren bu kadar açık olacağını düşünemeyen aklım sadece kaçıp gitmemi istiyordu çünkü çaresi yoktu.

Tam bu sırada kapı çaldı da çare oldu bana.

“Kapı,” dedim elimle dışarıyı göstererek. “Kapı çalıyor.” Acısına da yaralı hâline de arkamı döndüm. Oturma odasından çıktım. Kaçmak o an benim için nefes almak gibi bir gereksinimdi.

Tam bu sırada Demir kapıyı açıyordu. Eylül, Demir’i görmeden benim yüz ifademi fark etti.

“Ne oldu sana?” dediğinde bir elimde pamuk vardı. Sarsılmış olduğumu hatta ağlamak üzere gözüktüğümü biliyordum.

Demir’e doğru döndüm. “Demir, ben yapamam,” dedim ona bakarak. Panik olmuş hissediyordum. “Hazır hissetmiyorum kendimi. O...” Beni duyduğunu biliyordum ama durduramıyordum kendimi.

“O konuşuyor ama ben... Ben...” dediğimde Eylül elini koluma koydu.

İçeri girmişti. Dışarının soğuşunu bana dokunan elinden hissettim. Demir’e ters bir bakış attı.

“Sana demiştim,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Demir’in suratında sıkıntılı bir ifade vardı. Olayı anlamak çok zamanımı almadı. Tahmin de ediyordum zaten.

“Bir şeyler planladınız,” dedim. İkisinin de yüzü aynı mahcup ifadeye büründüğünde tam üstüne bastığımı anladım.

Kaşlarım çatıldı. Korkumun üzerine daha da panikledim.

Demir kapıyı kapattı ve bana doğru döndü. “Bak, yenge...” dedi kısık sesle. “Bu adamın alkolle falan alakası yok. Biraz şeytanice oldu ama bunu ona ben yaptım.”

Hafif bir şekilde gülümsedi. Onun da içtiğini anlayabileceğim şekilde gülüşü bile aşırı rahattı.

“Çok çaresizdi,” dedi. Sarhoş olduğunu sanırken birden ciddileşince ne düşünmem gerektiğini şaşırdım. “Konuşmuyordu da. Bu yüzden çareyi daha önce onu konuşturduğum bu yöntemde buldum. Biz yurt dışındayken onu birkaç kere alkole teşvik etmiş olabilirim.”

Eylül’e kaçamak bir bakış attı. Karşılığında ters bir karşılık aldı.

“Uykusuzluktan öldüğü bir gün, belki çok içerse sızabileceği ile ilgili bir şeyler zırvaladım. O zaman üç gündür uyuyamamıştı. Ağzından girdim, burundan çıktım. Bir ara Rusların ilaç niyetine çocuklarına içki içirdiğinden bile bahsetmiş olabilirim.”

Demir başını iki yana doğru sallayarak kendi kendine güldü. Bu hâli sevimli olmasaydı onun da biraz sıyırdığını düşünebilirdim çünkü güldükten sonra tekrar ciddileşti.

“O zaman bana yaşadıklarının bir kısmını anlattı. Biz bunu iki kere yaşadık.” Eliyle iki değil de üç işareti yaptı ama bu hatasını yüzüne vurmamıştı.

“Diğer olayın sebebini anlatmak istemiyorum ama ikincisinde öfkesinin kurbanı oldu. Sanırım üniversitede sürekli onunla uğraşan bir oğlanı öldürsiye dövmüştü.”

Gevezelik yapıyordu. Tahmin ettiğim şeyleri anlatıyordu. Konudan sapacağını, “Neyse, zaten o adama ben de sinir oluyordum. İyi oldu, kibirli bir İngiliz piçiydi!” dediğinde anladım.

Eylül onu dürttü. “Bana bundan bahsederken hesapta senin içmen yoktu, dağ ayısı!” dedi. Kafasındaki bereyi düzeltti. Kızgın gözüküyordu ama kendisi de iş birliği yaptığını hesaba katmıyordu.

Demir omuz silkti. “O efkârlanınca ben de efkârlandım,” dedi. Masum bir şekilde baktı Eylül’e. Bana oyun oynamasına rağmen bu hâline kıyamadım.

Eylül hiç kıyamazdı. Zaten yüz ifadesi de hemen yumuşadı.

Demir tekrar bana doğru döndü. “Yenge, valla çok üzülüyorum!” dedi kendini anlatmak için. “Bak, bir ay olacak. Gözümün önünde kahrından ölüyor. Eskiden en azından hissizdi. Şimdi yüzünde hep aynı acılı ifade var.” İlk defa ne hâlde olduğunu dinliyordum. Kimse anlatmıyordu onun durumunu. Zaten ben de istemiyordum ama şimdi öğrenme arzuma engel de olamıyordum.

Bütün hisler birden hücum ediyordu sanki üstüme.

“Biliyorum, sen de kahroldun. Ben de yanındaydım,” dedi tüm içtenliğiyle. Elleri çaresizlikle bana doğru uzandı. “Haklısın, sonuna kadar haklısın ama bir dinlesen. Hazır dili bağlı değilken kullansan bu fırsatı.” O da yalvarınca kendimi daha da çaresiz hissettim.

Bana doğru sarsak bir adım attı. “Uyuyamıyor zaten. Bari bugün uyusun.”

Beni en zayıf noktamdan vurdu. Uyuyamadığını söylediğinde sanki en derinlerime dokunmuştu. Ben bunları duymamak için kaçıyordum ama ilk fırsatta bu tuzığa düşmüşüm gibi hissettim çünkü ben de uyuyamıyordum.

Uyuyamayınca aklımı yitirecekmişim gibi hissediyordum.

Eylül’e döndüm. “Ben korkuyorum,” dedim çaresizce. Her zerrem haykırıyordu bu gerçeği.

Anlayışla gülümsedi.

“Korktun, kaçtın da bir iş yaradı mı? Bir aydır yanındayım. Demir onu anlatırken sanki senden bahsediyormuş gibi hissettim. Şu hâlin senin için de bebek için de iyi değil. En azından konuşsanız sen de sakinleşeceksin,” dedi.

Emrivaki yapılmasından nefret ederdim. Şu an ikisi de bunu yapıyordu ama kızamıyordum bile çünkü içeride yaralıydı. İçeride çaresizdi.

Panik yapсам da öylece kapının önüne koyamazdım.

Yine de “Yapmayın,” dedim. “İyilik etmeye çalışıyorsunuz ama onunla nasıl baş edeceğimi bile bilmiyorum. Buna gücüm olduğunu size düşündüren ne?” dedim.

Eylül sert bir tepki verince telaşlandı. “Hayır, hayır. Baş etmen gereken bir şey yok,” dedi. Demir’e doğru döndü. Demir sırtını duvara yaslamıştı.

“Bir şey desene!” dedi. Ondan destek istiyordu.

Demir de sinyali alınca başını olumsuz anlamda salladı. “Eskisi gibiyse sadece kriz öncesinde olduğu gibi biraz ateşlenir ama onun haricinde bir şey yok, yenge.” Bu bile küçük bir şeymiş gibi dile getiriyordu.

Ateşlenirse ona bakmak zorunda kalacaktım. Bunu düşünmüyorlardı.

“Dili bile dolanmıyor. Sadece aklından ne geçiriyorsa hemen söylüyor. Zihnindeki ikinci kişiliğine *intikam* adını verdiğini de böyle öğrenmiştim zaten,” dedi.

Kendimi kapı önü tanıtım görevlisine maruz bırakılıyormuşum gibi hissettim.

Beni cezbetmek için iddialarını güçlendiriyordu. “Bak, aylardır cevap alamadığın şeyleri bile sorabilirsin. Zaten o da konuşmak istiyor, biliyorum ben. Sadece cesaret edemiyordu.”

Eylül ellerimi tuttu. “Lütfen!” dedi. “İkiniz için de çok üzülüyoruz. Siz bu hâldeyken düğün falan yapamam ben.”

Eylül'ün düğün planı yaptığını biliyordum. Arada bana da fikrimi soruyordu ama ona istesem de şevkli cevaplar veremiyordum. Şimdi böyle dile getirince bencillik yapıyormuşum gibi hissettim. Sadece kendi hayatımı değil, sevdiklerimin hayatını da etkiliyordum, bunu biliyordum ama dile getirilince daha da kötü hissettim.

“Burada kalamaz,” diyerek zayıf bir itirazda bulundum. Eylül'ün yüzü ikna edebileceğine dair bir umut görmüşçesine aydınlandı.

“Uyursa salonda bırakırsın. Uyumazsa söz, saat kaç olursa olsun...” Başıyla Demir'i gösterdi. “Şunu yollayacağım. Alıp benim evime getirsin,” dedi.

İç çektim. Bu bir yere varmıyordu. O hâlâ ardımdaydı. Yaralıydı. İşler git-tikçe sarpa sarıyordu ve yüzleşmezsem daha da karışacaktı.

Olgun davranmak zorunda hissettim kendimi. Karşımdaki sevdiğim iki insan da bir çocuk masumiyetiyle bana bakarken kıyamadım onlara.

Kalbimin derinliklerinden bir ses fısıldadı. *Aslında ona. En çok ona.*

Susturdum onu. “Tamam,” dedim. “Ben hallederim.”

Böyle söyleyince ikna olacaktı zannedi-yordum ama bu sefer de Demir vicdan azabı çekmeye başladı. “Yenge, miden bulanırsa ya da ağır kaldırman gerekirse?” dedi. Daha yeni beni ikna etmeye çalışan adam tam tersini söyleyince Eylül vururcasına Demir'in ağzını kapattı ve sahte bir şekilde gülüm-sedi.

“Tabii ki bizi çağırır. O asla yeğenimi tehlikeye atmaz.” Sahte gülümsemesi genişledi. “Değil mi, annesi?” deyince iç çektim.

“Gidin Allah aşkına!” dedim. İstesem de onları benimle iş birliği yapmaya ikna edemezdim. “Hanginiz sarhoşsunuz, ayırt edemiyorum. Ben halle-derim,” dedim. Bu iş bir yere varmadığı gibi kapı önünde kurdukları çocuk planı yüzünden birbirlerine gireceklerdi.

Eylül'ün suratı asılsa da bir şey demedi. Elindeki poşeti bana doğru uzattı. “Sıraç için,” dedi. “Yedek kıyafet koydum birkaç tane. Bu dağ ayısı ateşlene-bileceğini söyledi.”

Demir, “Yenge, bünyesi sağlam gibi ama hareketlerini kontrol edemiyor, sen de bilirsin. Krizde soğuk soğuk terler, bunda ateşleniyor. Tecrübe ettim ben,” dedi. Sanki büyük bir deneyimmiş ya da deneymiş gibi ciddiyetle anla-ıyordu, bu yüzden sinirlenmek istesem de bir türlü beceremiyordum.

Eylül ise suçlu suçlu baktı bana. Kıyafet değiştireceğini düşünecek kadar planlamışlardı her şeyi.

Demir'e başımı çevirdim. “Tamam,” dedim. “Sorun yok.” Sonra Eylül'ü de teselli ettim. “Sen de git, kocanı ayılt.”

Suçunu yüzüne vurmayınca rahatladı. Bir daha tekrarlatmadı sözlerimi. Demir'i kolundan tutup kapıya doğru sürükledi.

Demir bana seslendi: “Kahve yapıyordum, yenge ama o da mahvoldu.” Yüzünü ekşitti. “Taştı,” dedi iki kolunu da bir çocuk gibi açarak. Sonra utangaç bir şekilde gülümsedi. “Kremasını kaynarken dökmüyor muyduk?”

Türk kahvesine krema koymaya çalışmıştı.

Onlar buraya geldiğinden beri ilk defa gülümsedim. “Sorun değil, temizlerim,” dedim ama Eylül’den fırça yiyeceği belliydi. Nitekim ikisi de dışarı çıktıktan sonra Eylül söylenmeye devam ediyordu.

Eylül, “*Full* paket beceriksizsin. Ben olmasam aç kalacaksın, Demir Efendi!” diyordu.

Kapıyı kapattıktan sonra sessizlikle yüzleştim. Cesaretimi toplamak için kısa bir an bekledim. Onlara *hallederim*, demiştim ama nasıl halledeceğimi bilmiyordum. Paniğim devam ediyordu. Hâlâ kendi hareketlerimin yönünü tahayyül edemiyordum.

O paniğe rağmen yaralı olduğu için içeriye girmeye zorladım kendimi. Kesin dedemin onu görmesini de planlamışlardı çünkü yaralı olmasaydı onu içeri almazdım.

Bunu onlar da çok iyi biliyorlardı. İçeri girdiğimde onu iki büklüm olmuş, yumruk yaptığı ellerinin üstüne alnını yaslamış hâlde buldum.

Mırıldandığını işittim.

Sessizce yaklaştım bu yüzden ona. Adımlarım istemsizce ona doğru yöneldi.

“Dinlemeyecek bizi,” dedi. Yüzü dirseklerinin arasında olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

Bir de hüsrân doluydu. O hüsrân bu sefer paniğimi tetiklemedi. Onun kriz anındaki hâlini hatırladım. Üstelik beni ilk kez öpmeden önce de aynı çaresizlikle kendi kendine konuşmuştu.

Aslında kendi kendine eziyet ettiğini bir kez daha anladım. Bu da bir kere daha gardımı kırdı.

“Haydi, kaldır başını!” dedim onu gördüğümünden beri ilk defa yumuşak bir sesle. Başını kaldırıp beni ilk gördüğü anki gibi şaşkınlıkla baktı bana. “Yaralarını temizlemeyi bitirmedim. Biraz daha bekletirsek mikrop kapacak.” Beni gördüğünde gülümsedi. Öyle güzel gülümsedi ki gamzeleri eşlik etti bu gülüşe. İçim gitti. Yüreğim harap oldu sanki.

“Olur,” dedi. “Sen nasıl istersen.”

O gülümsemeye her zerrem karşılık vermek isterken kırgınlıklarım buna engel oldu. Başımı eğdim, yeni bir pamuk aldım ve temizlemeye devam ettim.

Başını geriye atmış, beni izliyordu. Bu sefer yüzüne bakmaktan çekinmedim. Yüreğimin susturamadığı bir tarafı, bir aydır göremediğim o güzel yüzüyle hasret gideriyordu.

“Sanırım seni kandırdılar,” dedi. Ona baktım. Bu sefer çekingendi. Sanki tekrar kaçıp gitmemden korkar gibiydi.

“Haberin var mıydı?” dediğimde ellerimin arasındaki başını hafifçe sağa sola salladı.

“İlk başta yoktu,” dedi. Bir açıklama beklemedim. Eskiden yapmazdı, ben onu teşvik etmek zorunda kalırdım.

Bu sefer yapmadım.

Ama o konuşmaya devam etti: “Ben sadece sen saçlarını kesince çaresizlikten ne yapacağımı bilemedim.” Sargılı eline baktım. “Ellerimden kayıp gidiyordun. Sana ulaşabileceğim en küçük bilgi kırıntısına bile razıyım.”

Bu sefer duraksamadım. Hâlâ yüzünü temizlemeye devam ediyordum.

“Demir’in aklında bir şeyler olduğunu biliyordum ama bu benim için bile bir mucize.” Bakışları hafifçe aşağıya doğru indi. Onun karnıma baktığını hissettiğimde ürperdim.

Bütün tüylerim diken diken oldu. “Öyle güzel bir mucize ki...” dedi daha kısık bir sesle. Hayranlığını hissettiğimde onun daha bebeğimizle tanışmadığını fark ettim.

Ama o hâlde bile sanki sesinde bir hayranlık vardı. Bu hafta kalp atışını duymak için kontrole gidecektim. Gelmesine izin verme fikri, sesindeki bu hayranlığı duyduğumda filizlendi ama susmakla yetindim.

Şimdi sırası değildi.

“Dedemin sana vuracağını bile bile gelmemeliydin,” dedim. Kaşındaki yaranın üstüne antiseptik solüsyonlu bir başka pamuğu bastırdım ama irkilmedi bile. “Resmen durdun ve dayak yemeyi göze aldın. Seni bu hâlde görmesine de izin verdin!”

Yarasını daha sert temizlediğimi fark ettiğimde duraksadım. Canını yakıyordum ama sesi çıkmıyordu. Hatta gülümsemeye devam ediyordu. Alkol kokusunu da kan kokusunu da alabiliyordum ama midem ilginç bir şekilde o kadar da bulanmıyordu.

Sanki kokusu daha baskındı. Sanki o kokusu benim yaşamımdı.

“Olsun,” dedi. “Hak ettim.”

Sanki bunu istiyormuş gibi konuşuyordu. Yarayı temizlemek için alnına düşen bir tutam saç geriye doğru ittim. Parmak uçlarımda bıraktığı hissiyatla iç geçirmemek için kendimi zor tuttum.

Bu hareketim ise bana daha geniş bir gülümseme kazandırdı. Gözlerine bakmak zorundaydım çünkü gizli bir el bunu yapmam için çeneme baskı uyguluyormuş gibiydi.

Gözlerine bakınca huzura kavuşmuş yüz ifadesiyle karşı karşıya geldim. Lacivertleri bir manzaraya bakar gibi hayranlıkla bakıyordu bana. “Her şeyi hak ettim. Keşke daha fazla vursaydı,” dedi. “Seni gördüm ya, hepsine değerdi.”

O gülümserken benim suratım asıldı. “Bazı şeyler değişmiyor,” dedim hidrofil pamuk almak için arkamı dönerek. “Kendine acı çektiirmeden bir şeyleri kazanamayacağını düşünmek görünen o ki senin için hâlâ normal.” Dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırdım. “Sen acı çekerken seni sevenlerin de acı çekeceğini düşünemiyorsun.”

Gözümün önüne telsize uzanışı geldi. O zaman da gözümün içine baka baka kendini feda etmişti. Şimdi de aynısını yapıyordu.

Değişen pek bir şey olmamıştı. Sargılı eli bileğimi tuttuğunda duraksadım. “Yanlış anladın,” dedi. Daha yeni diline de gözlerine de değen huzur onu terk etmiş gibiydi.

Geriye kocaman bir pişmanlık kalmıştı.

“Bu sana karşı hatamın bedeli bile değil, Gün Işığı. Ben sana yaptığım her hatanın bedelini çok daha ağır ödemeliyim. Bunu her gün zihnimdeki de öylüyor bana. *Affetmeyecek bizi*, diyor.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Korkularını gördüm ona bakınca. Verdiği savaşa yüzleştim. “Affetmeyecek,” dedi.

Yüreğim acıdı. Ona elimi uzatmamak için tüm irademi kullandım ama dilimi de tutamadım. “Büyük konuşmasın,” dedim ona ümit verdiğimi bile bile. “Ben bile ne yapacağımı bilmiyorken peşin hükümlülük bu.”

Kaşındaki yarayı kapatmak için pamuğun üstüne şeffaf bant yapıştırdım. Başı hafifçe yana doğru eğildi. Yanakları yukarı doğru yükseldiğinde gülümsemediğini tenimde hissettim.

“Öyle mi?” dedi. “Dürmedin mi defterimi?” derken sesi o kadar masum ve bunu ifade edişi o kadar absürttü ki dudaklarım neredeyse bir tebessüm için kıvrılacaktı. Yine de tuttum kendimi. Ama cevap da vermedim. Çünkü ne söylersem söyleyeyim, ben de kendimden emin değildim.

O ise bunun bile umut olduğunu düşünmüş olmalıydı ki konuşmaya devam etti: “Konuşmama izin verecek misin ya da af dilememe, benim güzel karım?”

Yine cevap vermedim. Sesindeki çaresizliğe dayanmak en zor olanıydı. Geri çekileceğimi hissettiğinde ellerinin yanında küçük kalan bileklerimi sardı.

Buraya geleceğimizi biliyordum. Yine ısrarcı olacağının farkındaydım ama bu sefer susmadım. Ona doğru döndüm ve ağzımdan çıkan tek bir cümleye bile muhtaç görünen ifadesiyle yüz yüze geldim.

Bu bir an duraksamama sebep oldu ama yine susamadım.

“Aylardır ya yanında ya da bir adım ardındaydım. O zaman niye konuşmadın?” Ellerimi yüzüne yasladı sanki bu temasa ihtiyacı varmış gibi. Geri çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

Konuşarak uzaklaştım ondan. “İllaki senin gibi yapıp sırtımı mı dönmem gerekiyordu? İkimizin de canını mı yakmalıydım senin konuşman için? Bitmeli miydi her şey?”

Bitmekten bahsedince daha sert bastırdı ellerini. Başını hızla sağa sola salladı.

“Şimdi ben seni yine dinlerim ama hiçbir şey eskisi gibi değil, Sıraç. Sen benim sana olan sonsuz güvenimi yakıp kül ettin.”

O yangın hâlâ göğsümdeydi. Sönmüyordu bir türlü.

“Gitmeyeceğim, dedin ama gittin.” Gözleri doldu.

“Bırakmam, dedin ama bıraktın.” Ellerinden kaçıp gitmemden korkar gibi daha da sıktı ellerimi.

“Şu yüreğimi hiçe saydın da benim canımı yakacağını bile bile bir başka kadına gülümsedin.” Başparmağım yanağını okşarken aynı zamanda ağladığımı fark ettim.

Yüzündeki acı aynı yerden canımızın yanmasındandı. Pişman olduğunu anlamak için konuşmasına gerek yoktu. Ben onu görmeden de pişman olduğunu biliyordum ama düzeltmek için bir şey yapmayışı ilk değildi.

Ağzını açtı. Konuşmak istedi, konuşamadı. Dili tutuldu sanki. Çaresizliğini hissederken de kahroldum.

“Hepsinin sebebini bir nebze de olsa anlayabiliyorum,” dedim onun yerine de kahrolurken. “Anlamaya çalışıyorum ama yine de güvenim kırıldı. Bir şeylerin sabırla düzeleceğine dair inancım azaldı.”

Onun karşısında bu kadar açık konuşabildiğime şaşınyordum. Tekrar, “Kalbim kırıldı,” derken avuçlarımda paramparça oldu sanki.

“Kalbim kırıldı,” dedi gözlerimin içine baka baka. Kalbinin ben olduğunu anlatmak istercesine. Sebep olduğunu bile bile. Sonra eğildi ve göğsüme bastırdı dudaklarını. Yanmış gibi geri çekildim. “Yapma,” dedim. Sitemim tek kelimedeydi.

Dokunmasına hazır değildim. Ona dokunmaya da hazır değildim aslında.

Konuşurken hatıralar ortaya çıkmıştı sanki. Ondan kaçınca da canı yandı ama ellerimi bırakmadı. Baş göğsümün tam önündeydi.

Gözlerini sımsıkı yumdu. “Ben yaptım. Sana zulmettim resmen,” dedi. Hâlâ ellerimi sımsıkı tutuyordu. “Ama ben seni gördüğüm ilk günden beri bu korkuyla sınıyordum, Elif'im.”

Yaşadıklarından dem vuruyordu. İlk defa geçmişinde sınıandıklarını anlatıyordu. “Değil bir kadına dokunmak, hiçbir insanın yanıma yaklaşmasına tahammülüm yoktu benim ama sonra sen girdin hayatıma.” Avucumu yasladı yüzüne. Dokunuşumda huzur buldu sanki. “Sana dokunduğumdan beri doğru ve yanlış birbirine girdi. İlk defa birine arzu duydum ben. Bu arzudan nefret ettim çünkü her dokunuş beni geçmişe götürecek bir kâbus olabilirdi.”

Acılarını anlatırken ağlayışım dindi. Daha çok ağlarım sanıyordum ama acım bile sessizleşti. O konuşunca sustu her şey.

“Olmadı, sen her dokunuşunla bana huzur verdin. Arzunun ne demek olduğunu öğrettin ama aynı zamanda bir başka korkumun da sebebi oldu dokunuşun.” Alnını göğsüme yasladığında bu sefer geri çekilemedim. “Sen bana dokunurken aramızdaki fark gözüme daha çok takılmaya başladı. O kadar masum, o kadar el değmemiştin ki sanki dokunurken sana kirimi bulaştırıyormuşum gibi hissettim.”

Ellerim bunun bir hata olduğunu göstermek istercesine yüzünü sardı. Tutamadım kendimi. O kadar arafta kalmıştım ki kendi çelişkilerimde boğuldum.

“Tiksinirsin sandım,” dediğinde başımı iki yana salladım ama gözleri kapalı olduğu için görmedi. Aylardır yaşadıklarımızın özetiydi bu an. “Ben kendime dokunurken bile tiksiniyorken seninle kendimi aynı kefeye koydum. Senin benimle aynı olmadığını akıl edemedi şu bozuk aklım.”

Başını hafifçe vurdu göğüs kafesime. Kalbimin kapısını çaldı sanki. Ellerim uzanmak, saçlarını okşayıp acısını dindirmek istedi ama yapamadım.

“Akıl edemediğinden bu hâle getirdim bizi. Akıl edemediğimden oyunlar oynadım, seni kandırmaya çalıştım, kendimi kandırmaya çalıştım ama olmadı. En büyük yenilgiyi de ben aldım.”

Başını kaldırıp bana baktı. Lacivertlerinde tutsak kalmış bir çocuğun izleri, yıkılmış bir harabenin geçmişi vardı. “Öyle bir yenilgi aldım ki şimdi seninle tanışmadan önceki hâlimden de beterim.”

İçim acıdı, onu hiç tanımasam da bu hâline içim acırdı.

“Yazık ettin,” dedim. Şu an yan yana olsak da paramparçaydık. “Seni kandırmak için çırpınıp durdum. Sen bana hiçbir şey söylemesen bile tahmin ediyordum çok yaralı olduğunu ama hiçbirini görmemişsin. Bu yüzden yazık ettin zaten. Eğer çabalamamış, bilmeden yaralarını kanatmış olsaydım yine anlardım ama ben sana dokunurken bile içim gidiyordu.” Başımı ona doğru

eğdim. “Hiç mi görmedin beni?” dedim. “Hiç mi fark etmedin sevgimi?” Dudağının kenarında çizgiler belirdi. Sıkıntının izleriydi bunlar.

“Fark ettim.” Bu cümlenin bir devamı vardı.

“Ama inanmadın,” dedim. Ellerimi yüzünden çektim. Dokunuşumun da sevişimin de bir manası kalmıyordu.

Sanki onu tekrar terk etmişim gibi baktı bana.

“İnanıyorum,” dediğinde yüzümü döndüm ve diğer yaralarına pansuman yapmak için malzemeleri aldım.

“Ne garip,” dedim ona dönmeden önce. “Şimdi de ben inancımı yitirdim.”

Vurmuşum gibi tepki verdi. Başı geriye doğru gitti, derin ve uzun bir nefes aldı. Sonra soluğunu bıraktı acısını hafifletmek ister gibi. Sanki ne yaparsa yapsın, onu sonsuz bir acıya mahkûm etmişim gibiydi hâli.

Başını kaldırıp bana baktı. “Bittim mi yani sende?” Zaten dağılmıştı, şimdi ise parçalara ayrılmış gibiydi.

Öfkem aniden nüksetti. Ben bir aydır kendi kendimi yiyordum. Ağzıma bile alamıyordum onun adını. O basit bir şeymiş gibi onu hayatımdan çıkar-mamdan bahsediyordu.

“Kolay mı başladın da kolay biteceksin!” dedim. Malzemeleri sertçe yanına koydum. Makası unuttuğumu fark edince tekrar orta sehpa döndüm ama gülümsediğini fark ettim.

“Ne aptal sorular bunlar!” diye mırıldandım kendi kendime. Dişlerimin arasından nefes alırken bile ensemin öfkeden yandığını hissedebiliyordum. Makas orta sehpa da iç gıcıklayıcı bir sesle elime geldi.

Ona doğru döndüğümde yüz seksen derece değişmişti. Olduğu yerde dikleşmiş, bana en içten şekilde gülümsüyordu. “Doğru,” dedi. “Ben senin sevdiğinim.” Sonra gözleri aşağıya doğru kaydı. “Bir çocuğumuz olacak bizim.” Sanki kutsal bir şeyden bahseder gibiydi.

Onun ağzından ilk defa duyunca kalbim tekledi. Öfkem bile bir an duraksadı. Böyle güldüğü sürece yüreğim ağzımda dolaşmaya devam edecektim.

Zorlukla toparladım kendimi. “Kafan cidden güzel senin, değil mi?” dedim. Hiç sekmeden başıyla onayladı. Masum hatta tatlı gözüktüyordu. İçim gidiyordu bu hâline, yüzüme yansımam diye büyük bir savaş veriyordum.

“Konuşacak cesarete ihtiyacım vardı. Ben sana bahsetmişim,” dedi. Gözleri hâlâ karnımdan ayrılmamıştı. “Sarhoşken kendimi konuşurken ya da sebepsizce birilerini döverken buluyorum. Avucumda kalan azıcık kontrolümü de kaybediyorum.”

Bana baktı. “İlk defa kontrolümü kaybetmem bir işe yaradı,” dedi. Başını eğdi. “En azından zihnim sakın.” O hastalığından bahsettiğinde bir an

duraksadım. Ona bakarken o kadar normal gözükiyordu ki krizlerini görmesem asla çift kişilikli olduğuna inanmazdım. Hastalığı benim zafiyetim olma yolunda ilerliyordu ne yazık ki.

Bu yüzden tekrar yaklaştım.

“Canımın yanışını, seni affetmeyişimi bir kenara koyuyorum,” diyerek başladım konuşmaya. “Bugün Levent dedeme söylediğimi sana da söyleyeceğim.” Dudağındaki yaraya krem sürmeye başladım.

Cesaretimi toplarken o da sessiz kaldı. Bu sözlerimin onun için açık bir kapı olabileceğinin farkındaydım. Bu yüzden önce zihnimdeki savaşı susturmak istedim.

Başaramasam da yine yenilen kalbimi dinledim.

“Bir tedavisi varsa ve cesaret edemiyorsan yanındayım. Tedavi olmak istediğin sürece destek olurum sana. Yoksa da seni anlamaya çalışırım. Hiçbir tıbbi, psikolojik bilgim yok. Bu yüzden *sen hasta değilsin, aslında şunun yüzünden böyle oldun* ahkâmlarını kesemem. Hastalığı tespit etme yetkim de yok ama yine de anlamaya, yardım etmeye çalışırım. En önemlisi de bir daha zihnine kötü şeyler fısıldarsa o kafadaki sesler...” Nefesimi cesaretimi toplamak için verdim. “Söyle ona, ben kabullendim. Bir yanın kontrolünü kaybediyor ve acımasızlaşıyorsa bunu da kabul ediyorum. Kendine bunu hatırlat. Zaten...” Son kez kremi sürüp bıraktım. Gözünün altına da morluğu azaltsın diye jel sürerken cümlemi yarıda bıraktığımı fark ettim. “Ne yaşanmış olursa olsun, ne kadar kaçıyor olursam olayım bir gerçek var ki...” Dönüp ona baktım. “Anne ve baba olacağız.”

Bunun ağırlığı ikimizin arasında asılıydı. Sesini çıkarmadı. Ben jel sürerken onun yüzüne bakamadım uzun bir süre. Bu sözlerimin aşırı olmasından, kendimden ödün vermekten korktum.

Baktığımda ise huzurla gözlerini yumduğunu fark ettim. İçimden bir ses fısıldamayı kesmiyordu.

Yüreğimin sesi, *yeter ki huzur bulsun, iyi bir hâle gelmesi için yaşadığımız her şeye değer*, diyordu.

Beni görmüyordu ama bakışımı hissetmiş gibi konuşmaya başladı:

“Teşekkür ederim.” Konuştuğu ben değildim, Allah’tı. Onun şükredişine şahit olduğumu fark edince boğazıma bir düğüm oturdu. Ben fazlalıkmışım gibi hissettim. “Beni böyle yüce bir kadınla ödüllendirecek ne yaptığımı bilmiyorum ama teşekkür ederim.”

Teslim oluşunu en derinlerimde hissettim. Güzel gözleri açıldı. “Çok teşekkür ederim,” derken mahzun bir yanı vardı.

Gözlerim doldu, kurumuş gözyaşlarımın tekrar akacağını hissettiğimde bakışlarımı kaçırdım. “Ben bir şey yapmadım,” dedim kısık sesle. “Bu benim

insanlık görevim. Sana sırtını dönenler insanlığını yitirmiş olanlardı. Şu an etrafında seni ailesi olarak gören hiç kimse sana sırtını dönmez çünkü insan olmak bunu gerektirir.”

Yaralarımı temizlediğimi fark edince bir adım geri çekildim.

“Sevdiğinden değil mi yani?” dedi bir kez daha teminat bekleyerek. Geri çekildiğimde boşluğa düşmüş gibiydi. Ellerini birleştirip dirseklerini dizlerine yasladı.

Hafif kambur duruşu sanki hâlâ yaralıymış gibi gösteriyordu onu.

Ama ben de yaralıydım. “Benden teminat bekleme artık,” dedim kendimi korumak zorundaymışım gibi hissederken. O ısrar ettikçe bende ters tepiyordu ama bunu anlayamıyordu. “Bunları konuşmak benim için hiç kolay değil ve ısrarının da hiçbir faydası yok çünkü daha yaralarımı bile sara-madım,” dedim.

Bu sözleri söylerken yalnızlığımı hissettim. Bunu Levent dedeme de söylemişim. Böyle anlarda kendimi tamamen yok saydığımın ben de farkındaydım ama karşımda böyle dururken de kıyamıyordum ona.

“Ben sararım,” dediğinde bu yüzden bunca zaman konuştuklarımız arasında en çok bu sözleri etkiledi beni. Elimdeki kirli bezi sıktım. “Bana izin ver, tüm ömrümü sana kendimi inandırmaya harcayayım. Yeter ki itme beni.” Elleri iki yana doğru açıldı bu sözlere inandırmak ister gibi. “Ne istersen yaparım, benim güzel karım.”

Her bir yara yüreğimle kanıyordu. Aptal yüreğim bir teminat almış gibi minik bir mutluluğa tutundu ama ben inancımdan vurulmuştum, bu yüzden hiçbir şey söyleyemedim.

Sessizlik girdi yine aramıza. Bana bakarken elim ayağım birbirine dolanı-yordu. Bu yüzden kendimi etrafı toplamaya verdim.

Pansuman malzemelerinin son kısmını toparlarken, “Saçını görebilir miyim?” dedi. O anda başımda hâlâ aşağı inerken aldığım yazma olduğunu fark ettim. Üstümde de dizlerime kadar uzanan bir yün yelek vardı. Kolları uzundu. Normalde sürekli terlerken bunları üstümde nasıl unuttuğumu düşündüm. Hem de sürekli koktuğumu düşünürken unutmuştum. Sanki o geldiğinden beri kendimle savaşmaktan vazgeçmiş gibiydim.

Bunu düşünürken bile isteğini göz ardı edemedim. Bunu yapmamın canını çok yaktığını görmek zor değildi.

Yazmayı çıkardım.

Ona bakarken saç lastiğini de çözdüm. Gözleri yeni kesilmiş saçlarımda dolandı. Hiç hissetmediğim öz güvensizlik dört bir yanıma sardı. Bana bakarken gözlerinde beliren hayranlığa rağmen hâlâ yetersiz hissediyordum.

Bu da ne yazık ki o uçurumdan mirastı. Kısa saçlarıma bakarken kaşlarını çatmasına rağmen o bakışlarda hasret ve acı da vardı. “Çok yakışmış,” dedi. Bunu içten bir şekilde söylemişti, anlayabilecek kadar tanıyordum onu.

Yine de kırılgan olduğunu görebiliyordum.

“Zaten sana ne yakışmaz ki!” İç geçirdi ve bakışlarını üstümde hissederken uzun zaman sonra ilk defa utandım. “Güzellik bizzat sensin.”

Ayağa kalktı, hafifçe sendelediğinde telaş ettim. Onun cüssesi yanında benimki küçük kalıyordu elbette ama korktum düşmesinden.

Gölgesi üstüme düştü. Başımı kaldırdım. Şimdi sarhoş olduğu daha çok belliydi çünkü hafifçe sallanıyordu. Kollarından tutmak zorunda kaldım. O da saçlarıma bakmaya devam etti. Onu tutunca dudağının bir tarafı yamuk bir gülümseme için yukarı doğru kıvrıldı.

“Neden kestin?” dedi. Gülüşüne rağmen sesi acı doluydu. “Kokun tenime işlerdi başımı saçlarına gömünce. Ardına dönsen bile kollarımla sımsıkı sarardım seni. Kokunda uyurdum.” Elini uzatıp bir tutama dokundu. Bana dokunmasa da parmak uçları sanki yüreğime dokundu.

“Uykumun beşiğiymiş saçların. Şimdi yuvamdan kovulmuşum gibi hissediyorum.”

Öksüz kalmış gibi söylüyordu yaşadıklarını. Onun bakış açısını dinliyordum sessizce. Onu anlıyordum ama kendi çektiğim acıyı da görmezden gelemiyordum.

Artık değil. Artık tahammülüm kalmamışken değil.

“Ben yoruluyordum,” dedim Eylül’e söylediklerimi tekrarlamak zorunda hissederek. “Çok ağırlaşmışlardı. Şimdi böyleysem karnım büyüyünce hiç taşıyamazdım.” Sonra ağzımdan çıkanlar benim değil, yüreğimin onun tesellisini arayıyordu. “Zaten kokusuna tahammül edemiyorum.”

Son sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ama iş işten geçmişti bir kere. Kollarını bırakıp arkamı döndüm. İç su dolu kâseyi aldım. Anlamasın istedim. Bu konunun üstüne gitmemesi için dua ettim içimden ama olmadı.

“O ne demek?” diyerek duymaktan korktuğum soruyu sordu.

Ben ise soruyu duymazlıktan gelip, “Senden ayrılığım bir tutam saça bağlı olamaz. Senin aramıza koyduğun bir uçurum var. Bir sebep göreceksen bunu görmeliydin. Saç bu, elbette uzar,” dedim. Ona baktım. Gördüğüm sadece yanlışlarında kaybolmuş bir adamdı. “Ama kırdığın gönül tekrar tek parça olmaz.” Yüzüm hissettiğim acıyı ilk defa ona yansıttı. “Derdin bile yanlış senin.”

Kaçmak için söylediğim sözler işe yaramış olmalıydı ki ben oturma odasından çıkarken yerinden kıpırdamadı. Onu tekrar tekrar vururken sesini bile

çıkarmadı. Mutfağa giderken bacaklarımın dermanı tükenmiş gibi hissediyordum.

Sanki başımı göğsüne koysam bütün yorgunluğum geçecekti. Bitecekti bütün dertler, kapanacaktı tüm yaralar ama yapamıyordum.

Kâseyi tezgâha bıraktım, birden her şey üstüme üstüme gelmeye başladı. Üstümdeki yelege çıkarıp yanımdaki sandalyeye fırlattım. Kış geliyor olmasına rağmen üstümde siyah bir askılı bluz vardı çünkü sürekli terliyordum. Sıcak basıyordu tıpkı şimdi yaşadığım gibi. Tahammül edemiyordum. Kendime, kararlarım, kararsızlığım... Hiçbirine tahammül edemiyordum.

Destek almak için ellerimi tezgâha dayadım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Başım eğildi, boynum büküldü. Tenimin kokusunu alınca yüzümü ekşittim. O kadar yüzleşme yaşamıştım ama ilk defa kokumu aldığım anda ağlamak istedim.

“Rezil bir hâldeyim,” diye fısıldadım. Tüm bedenim titremeye başladı. Birazdan tekrar midemin bulanmaya başlayacağını bilecek kadar çözmüştüm vücudumun düzenini. Bu hâlimi görmesini istemedim. Gitsin istedim. Bunu söylemek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Tam kafamı kaldırdığım anda kulağında soluğunu hissettim.

“Bence beni kendinle karıştırıyorsun,” dedi. Başımı öyle hızlı çevirdim ki boynumda bir kas sıkıştı. İçim daha çok bulandı. O da bunu fark etmiş olmalıydı ki eli dirseğimi kavradı. “Ani hareket etme!” dedi geldiğinden beri ilk defa sert bir sesle. “Çok tehlikeli.”

Elimi acıyan boynuma götürürken ağlama isteğim daha da yükseldi. Öfkesi bir aydır bunlarla tek başıma mücadele ettiğimi hatırlattı bana. “Biliyorum ben!” dedim. “Düşük tehlikem var, farkındayım her şeyin.”

Sesim birden yükselince kulağım uğuldamaya başladı. Elini boynuma doğru götürdü. Muhtemelen sınırda olduğumu fark etmişti. Zaten fark edilmeyecek gibi değildi. “Tamam,” dedi. “Sakin ol. Biliyorum, acıyor.”

Dudaklarım titredi. “Çok acıyor,” dedim. Sesimin sitem eder gibi çıktığını fark edince utancımdan gözlerimi kapattım. Ben bu kadar kontrolsüz değildim. Bu hormonlar dengemi altüst etmişti. Diğer eli yüzümü kavradığında geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi.

“Geçecek,” dedi. Sesinde merhameti, şefkati duyduğumda daha kötü oldum. “Geçireceğim, söz veriyorum.”

Teminatı daha kötü olmama sebep oldu. Başımı göğsüne yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Dişlerimi sıktım bunu yapmamak için. Ellerimi boynuma bastırdım daha çok acısın da kendime geleyim diye.

Bunu da fark etmiş olmalıydı ki sıcak parmakları elimin üstüne kapandı. Parmakları hafifçe hareket etti. Yumuşatmaya çalıştı sıkışan kası.

“Hareketsizlikten kasların sertleşmiştir muhtemelen. Bu yüzden uyardım,” dedi.

Ürkütmekten korkar gibi tane tane konuşuyordu. Sanki sarhoş olan o değildi de bendim. İyice saçma sapan bir hâle bürünüyordu içinde bulunduğumuz durum. Gözlerimi açtım ve bana doğru eğilmiş yüzüyle karşı karşıya kaldım.

Yüzündeki tebessüm her şeyin farkında olduğunu gösterir gibiydi. Bakışları yumuşamıştı. Buradaki ışıpta gözlerinin rengi daha açık gözüküyordu. Eli rahatlatırcasına boynumda hareket ediyordu. Böyle bakmaya devam ederse gardımı indireceğimi biliyordum.

“Tamam,” dedim tekrar. “Geçti, gitti.” Başımı geriye doğru çektim. O da ısrar etmeden elini indirdi ama geri çekilmedi. “Ayılman için kahve yapacağım. Sonra Demir’le Eylül’ü çağırırım,” dedim. Daha konuşmamı bitirmeden başını sağa sola sallamaya başladı. Sonra, “Gitmem,” dedi. “Daha anlatacaklarım bitmedi.” Bunu, aksini kabul etmeyecekmiş gibi söylüyordu.

Kontrolümü kaybettiğimin o da farkındaydı ve bunu kullanacağına adım gibi emindim. Nitekim sözlerini tekrar ederken niyetini de açığa vurdu. “Gitmem,” dedi beni ikna etmek ister gibi. “Daha söyleyeceklerin var.”

“Benim söyleyeceklerim bitti,” dedim.

“Bitmedi,” dedi inatla. İki eliyle tezgâha tutundu ve kollarının arasında hapsetti beni. Bunu yapmasıyla daha da gerildim.

Başıyla beni işaret etti. “Odada, beni yerin dibe sokmadan önce...” Bunu yapmam hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “*Saçlarımın kokusuna tahammül edemiyorum*, diyerek neyi kastettin?”

Tuzağa düşmüşüm gibi hissettim. Bir kere takmıştı bu açığıma. Sonuna kadar ısrar edecekti. Başını bana doğru eğdi. Soluğu yüzüme değdiğinde nefesindeki içki kokusunu tam olarak aldım. Hazırlıksız yakalandığım için midem birden bulanmaya başladı.

“İçki kokuyorsun,” dedim elimin tersini ağzıma bastırarak. Midem içkinin sert kokusu yüzünden resmen takla atmıştı.

Yüzünde acı bir ifade belirdi.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim,” dedi, sesi de bakışları gibi samimiydi ama bunu söylerken başını yüzüme doğru eğmeye devam etti. “Ama bana ne demek istediğini söyleyene kadar çekilmem, Gün Işığı.” Yüzündeki acı ifadeye rağmen durmadı.

“Sıraç!” dedim uyarıcı bir sesle, kişisel alanımı çoktan ihlal etmişti. Şimdiye kadar uyarılarımı dinlemişti ama son söylediğim sözle onu resmen ateşlemiştim.

Durmuyordu.

Ona dokunmak istemiyordum. Bu yüzden yaklaşmaya devam ederken, “Geri çekil,” dedim dişlerimin arasından. Tezgâhla onun arasında sıkışmıştım. “Geri çekil, midem çok hassas.”

Sözümü dinledi, durdu ama sonra delice bir şey yaptı ve arkamdaki kâseyi alıp içindeki suyu başından aşağı boşalttı.

Bunu yapmasının şokuyla başımı kaldırdım ve yüzüne yapışmış saçlarını geriye iten, ıslak kirpiklerinin arasından göz bebekleri büyümüş lacivertleriyle bana bakan hâliyle burun buruna geldim.

Boş kâseyi tezgâha koydu. Kol kasları, saçlarını geriye doğru iterken gerildi ve karnımın altında uzun zaman sonra ilk defa mide bulantısı hariç farklı bir kıpırtı hissettim.

“Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi? Pisti o!” dedim etkilendiğimi hissettiren kalp atışımı görmezden gelerek.

“Delirdim!” dedi. “Zaten deliydim.” Bunu derken bile sanki sıradan bir sohbet içerisindeymiş gibiydi. “Ayrıca kendi kanım. İlk kez kendi kanımda yıkanmıyorum.” Benim aksime oldukça sakindi. “Su, kokuyu biraz azaltır. Sonra kahve de içeceğim. “

Sözleri normal şeylermiş, canımı yakmıyormuş gibi davranıyordu ama yakıyordu işte. Gönlümü ondan uzakta tutamıyordum. Gözlerimi güzel gözlerinden kaçırdım. Bakışlarımı aşağıya indirdiğimde ise bunun yanlış bir hareket olduğunu fark ettim ama çok geçti.

Beyaz gömleğı üstüne yapışmıştı, göğsündeki tüm girinti ve çıkıntıları hatta hiç dövmesinin mürekkep izini bile görebiliyordum.

Geniş bir gövde, kas ve ellerimin neredeyse dokunmak için uzanacağı daha fazla kas vardı.

Ağzımın kuruduğunu hissederken kendi bedenimin kontrolünü kaybetmeye yakın olduğumu fark ederek ellerimi göğsümde birleştirdim ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Sabır dilendim Allah’tan çünkü hormonlarım bana düşmandı. Bunu, sevdiğim adam karşıma geçeli daha yarım saat olmasına rağmen anlamıştım.

Gözlerimi açtığım da hafifçe sendeledi, bu da kendini ıslatmasına rağmen tam olarak ayık olmadığını gösterir nitelikteydi.

Yaralı yüzünde mahzun bir ifade vardı. “Bana ne ima ettiğini söyle!” dedi.

Bu bakış yeniydi. Geldiğinden beri sürekli bu bakışa maruz kalıyordum ve kendimi kaptırmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Yavru bir köpeğı kışkışlamışım gibi hissedeceğim bir bakıştı. Ali de bazen aynı bakışı atıyordu ve o bana böyle bakarken her seferinde içim ateşe tutulmuş *marshmallow* gibi erirdi.

Sonra ıslak dudaklarını yaladı ve işler daha beter bir hâle büründü.

Kahretsin, dedim içimden. Aklımı yitiriyorum galiba.

Yine aynı şeyi hissetmeye başlayınca başımı aşağıya doğru eğdim. “Önemsiz bir şeydi,” dedim daha zayıf bir sesle. Soluğunu saçlarımdan üstünde hissettim. Başımı geri çektim kokumu almasın diye.

“Senin her sözün önemli. Söyle bana,” dedi kısık bir sesle. Sesinin titreşimini ta kalbimde hissettim sanki. “Ne bu koku takıntısı?” dedi. Sürekli itiraz edişim, kaçışım onu daha da kıskırtmıştı.

Durmayacaktı, biliyordum. Bende bu kontrolsüzlük olduğu sürece onu kendimden ne kadar itersem iteyim yine de öğrenecekti. Bu yüzden pes ettim.

“Hamilelik hormonları yüzünden sanırım. Ben...” diye başladım. “Ben güzel kokmuyormuşum gibi hissediyorum.”

Dinlerken kaşları çatılmaya başladı. Neye kızdığını bilemedim ama karşımda olması bile konuştukça bütün duygularımın soluğunu hissetmeme engel olamadı.

“Biliyorum, hormonlardan. Dedem başta olmak üzere herkes bunu defalarca söyledi bana ama...” Sesimdeki öz güvensizliği duyunca ağlamak istedim. Bu ben değildim. Daha sert durmam gerekiyordu çünkü kalbim acıyordu ama dilimi tutamamıştım.

Kaçıp gitmek için içimde büyük bir baskı hissederek beni sıkıştıran gövdesini ittim. Muhtemelen sarhoş olduğundan bir adım geriye gitti ama yine de o kadar sarhoş olmamalıydı ki kaçacağımı anlayınca bileklerimden tuttu.

“Gitme!” dedi. İlk önce bakmadım ona ama sesindeki korkuyu duyduğumda başımı çevirdim.

Bileklerimi ellerinden kurtarmama izin verse de geri çekilmedi.

Güzel gözleri yüzümde dolandı. Bana bakarken lacivertleri yaralarımı görüyormuş gibi yanıyordu. Yüzünde hâlâ o korku vardı. “Bir de ben bakayım,” dedi.

“Neye?” dedim başını eğerken. Yüzündeki ifadeyi, ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ve başını eğdiği yer yüzüm de değildi. Kısa devre yapan beynim bu yüzden ne yapmaya çalıştığını hemen anlayamadı.

Soluğunu alımda hissettim ve derin bir nefes aldığını fark ettim. Korktuğum başıma gelmişti, kokumu içine çekiyordu.

Başımı panikle kaldırdım. Kapalı gözleri, huzurlu yüz ifadesiyle burun buruna geldim. Gür kırpikleri ıslaktı. Sanki güzel bir rüyanın ortasındaydı.

Kırpikleri yavaşça aralandı. Huzura kavuşmuş lacivertleri ortaya çıktı. Bir insanın gözlerinin içi bile parlar mıydı? Sanki bir anda o lacivert gözlerin içine güneş doğmuştu.

Yine de içimdeki kötü his beni kemiriyordu. Kötü bir şey demezdi ama *ya beni teyit ederse* korkusuydu bu.

Konuştığında ise yaralarım bir anlığına sızlamayı bıraktılar. “Haksızlık ediyorsun,” dedi hafif bir tebessümle. Gözleri yüzümde dolandı. “Ben bu kokuya ömrümü veririm.” Kalbim tekledi. “Bu koku benim nefesim.” Sözleri vurgularken bakışları ve ses tonuyla kalbim ellerimden kayıp gidiyordu sanki.

Sonra yüzüne hüznün gölgesi düştü.

“Ben bir aydır nefes alamıyordum. Sen kendine de bana da o nefesi haram ediyormuşsun meğerse.”

Konuşamadım. Konuşursam ağlardım çünkü. Başımı eğdim. Bir süre kendimi kontrol etmeye çalıştım. Başımı kaldırdığında yüzünde aynı hüznün vardı.

“Yalan söylemiyorsun, değil mi?” dediğimde ikimizin de canını yakmıştım. Ona güvenmediğimi göstererek onu yaralamış, kendime güvenim kalmadığını göstererek kendimi yakmıştım.

Yine de kendini ardına koydu. Önce beni düşündü. Buna ihtiyacım olduğunu hissetti “Hayır,” dedi ellerini kollarıma sararak. “Sana yemin ediyorum, yalan söylemiyorum. Bir aydır uyuyabildiğim tek zamanlar yatağımızdaki kokunu aldığım zamanlardı.”

Elleri kollarımı yukarı aşağı hafifçe sıvazladı. “Sonra kokun silindi, geriye kâbuslar kaldı.”

Alnını başımın tepesine yasladı. Gözlerimi yumdum. “Çok yaraladım seni, değil mi?” dediğinde boğazımdaki düğüm büyüdü. Bunun bir cevabı vardı ama sözlerle dile getirseydim kendimi daha da zavallı hissederdim.

Sessizliğimle aldı cevabını.

“Çok...” dedi. “Nasıl kıydım?”

Ağlamamak için alt dudağımı ısırdım.

“Şimdi sana sarılamıyorum bile,” dedi. Sesindeki acı ikimiz arasındaki çaresizlikti. “Hiç sarılamaz mıyım?” dediğinde ise o çaresizlikte bile benden umut dilendi. Başımı yavaşça sağa sola salladım. O umut şu anki yaralarımın baş edemiyordu.

“Peki.” Geri çekildi. Ellerini göğsünde kavuşturdu. Sanki ona *hayır* dememe rağmen yine de sarılmak istiyordu.

“Gitmemi istiyor musun?” derken de aynı acıyı çekiyordu.

Bu sefer de yaralarım, onu isteyen yüreğimle baş edemedi.

Başımı tekrar sağa sola salladım.

Dudakları hafif bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Lacivert gözlerinde ise hâlâ acı vardı.

“Beni hâlâ çok seviyorsun, değil mi?” dediğinde çenem titredi. Yıkılmak üzereydim. O karşımda acı çekerken ayakta duramıyordum.

Yüreğim sevgimi haykırıyordu ama ben yine susmak zorundaydım.

Cevap veremedim ona. Bakışlarımı aşağıya indirdim. “Oturma odasında bir poşet koydum. İçinde yedek kıyafet var. Gidip üstünü değiştir. İçerisi sıcak ama yine de ıslak gömlekle dolaşman iyi değil.” Ona arkamı dönüp tezgâha doğru ilerledim. Taşmış kahveyi bile gözüm görmüyordu. Öylesine kaybolmuştum.

“Ben de kahve yapacağım.”

Hep sığındığım göğsünü sırtımda hissettiğimde tüm ayakta durma çabam boşa gitti. İki kolu gövdeyi sarıp beni kendine çekti. Sımsıkı sarıldı. Çenesini başıma yasladı.

Hasret ve özlem dört bir yanıma sarmıştı.

Başımı eğdim ve ona yaslanmadan duramadığım için sessizce ağlamaya başladım. Dudaklarını başımın üstüne bastırdı.

Omuzlarım çöktü, ne arkamı dönüp ona sımsıkı sarılabildim ne de sırtımı ona yaslamaktan vazgeçebildim.

İçim sökülürcesine ağlamak istiyordum. Buna ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi daha da sıkı sardı kollarını. Başımın üstüne defalarca öpücük kondurdu.

Her öpücüğünde şifa bulduğumu hissettim ama yine de canım yandı.

“Kokuyorum, yapma,” dedim ağladığımı ona ifşa ederek çünkü yaralarım ağır basıyordu.

“Çiçek gibi...” Dudaklarını sol şakağıma bastırdı. “Bahar gibi...” Başını diğer tarafa eğip dudaklarını sağ şakağıma bastırdı. “Benim cennetim gibi kokuyorsun.”

Saçlarımı ensemden çekti ve dudaklarını enseme bastırdığında hıçkırıkları arttı. “Yapma!” dedim ama ruhum bile canı çekilircesine onun dokunuşlarına ihtiyaç duyuyordu.

“Sen bana sevdiğini söylemesen de...” Dudaklarını ensemden boynuma kaydırıldı. “Her hareketin, benî her düşünüşün, o güzel gözlerinin bana kıyamıyormuşçasına bakışı sözlerinin yerine konuşuyor benim için.” Ensemde soluklandı.

Başımı geriye doğru çekince boynumu öpmeyi ama başını eğip dudaklarını omzuma bastırdı. “O kadar korktum ki bir daha bana böyle bakmayacaksın diye. Gözlerinde hep baharı görürdüm. Benden nefret edersen o kahverengiler mezarımın toprağı olurdu bana.”

Ölümden bahsedince ipler kopmuştu. Kollarını tutup açılması için zorladım. “Ölümden bahsetme!” Beni bırakmadı. “Bahsetme!”

Çırpındım kollarında. “Anma bir daha!” dedim. Ölüm bir bitiş değildi ama bizi öyle bir hâle getirmişti ki ölümden her bahsettiğinde sanki dipsiz bir kuyunun içine düşmüşüm gibi hissediyordum.

“Tamam, Gün Işığı!” dedi. “Bahsetmem bir daha, yemin ederim.”

Elleri iki yana doğru düştü. Ona dönmeden ocağa doğru ilerledim. “Sözlerine güvenmiyorum ben,” dedim.

Elimin tersiyle yanaklarımı kuruladım. Sesim öfkeli değil de sanki sitemli gibi çıkıyordu. Buna da tahammül edemiyordum. Sanki yanıma gelince nazlanasım tutmuştu. Çelik gibi durmam gerekirken yerlerde sürünüyormuşum gibi geliyordu.

“İnandırana kadar ben çabalarım bu sefer de,” dedi. Sesinde acı yerine kararlılığı duyunca işleri daha beter bir yere getirdiğimi fark ettim.

Şimdi daha da ısrarcı olacaktı. Kısa bir an ikimiz de sustuk. Bu suskunluğu bozan yine o oldu.

“Ayrıca ağlama bir daha, benim güzel karım,” dedi. Dönüp ona baktığımda şoke olduğum bir görüntüyle karşılaştım.

Gömleğinin düğmelerinden sonuncusunu açarken bana bakıyordu. “Bebeğe de iyi gelmez, biliyorsun.”

Ellerini belinin iki yanına doğru koydu ve bana baktı. Gömleğinin aralığından bütün kasları gözüktüyordu. Adonis çizgilerini görünce omurgamdan yukarı doğru yayılan bir ürperti tüm bedenimi sardı.

Elinin birini göğsüne koydu.

“Ne yapıyorsun sen?” dedim dehşete düşmüş bir sesle. Düşmüştüm çünkü biraz önce ağlıyordum, şimdi ise bedenimin tepkilerini kontrol etmeye çalışıyordum. O ise gözümün önünde soyunuyordu.

Burnumu çektim. Ona karşı verdiğim en iyi tepki buydu. “Bilmem,” dedi. Ben ona bakarken elini göğsünde dolaştırdı. “Burada tuhaf bir şey hissettim.”

Hipnoz olmuş gibi elinin hareketlerini izlerken, “Ne hissettin?” dedim kaşlarımı çatıp hissettiklerimi ona yansıtmamaya çalışarak.

“Bilmiyorum,” dedi. “Göğsüme bir buz kütlesi saplanmış gibi.”

Gözlerimi ona doğru çevirdim. “O biri ben miyim yani?” dediğimde sırtıttı. Acısı geçtikçe daha çok sarhoş oluyordu sanki.

Hiç beklenmedik anlarda beklenmedik tepkiler veriyordu.

“Sen olsaydın zevk almam gerekirdi,” dedi. Bunun sonu iyiye gitmeyecekti, biliyordum. Bakışlarımı onun gücünü gösteren, ona karşı fiziksel çekimi tetikleyen geniş göğsünden ayıramıyordum.

Arkamı döndüm ve çok da batmamış olan ocak için alt dolaptan temizlik malzemelerini çıkardım. “Sen benim acı çektirmemden hoşlanıyor olabilirsin ama inan bana, benim için aynısı geçerli değil,” dedim.

Tekrar güldü. Gülüşü sanki göğüs kafesimde yankılandı. Tekrar yaralarım dokundu. Bilmeden şifa verdi.

“Nasıl olsa bundan sonra yapmayacağım. Bu yüzden istediğin gibi bana kızabilirsin,” dedi.

Konuşursam ağır konuşacaktım, bu yüzden sustum. Gitmesini beklemeden kurumamış kahve lekesini temizledim ve ocağın kirlenmiş bekini ve tek parça ızgarasını yıkamaya başladım. Bu arada oluşan sessizlikte gittiğini zannettim ama arkama baktığımda mutfağın masasının kenarına tünediğini gördüm. Üstelik gömleğinin önü hâlâ açıktı.

Bir elini çenesinin altına koymuş, beni izliyordu.

Allah'ım, dedim içimden. *Neyle sınıyorsun beni, ya Rabb'im?*

“Gidip üstünü değiştirsene!” dedim yüksek sesle. Öfkem hissettiklerimi bastırmak içindi. Hıncımı ondan çıkaramazsam temizlediğim ocağı sınırdan sürtmeye başladım.

Beni dinlemedi. “Çok bulantın oluyor mu?” dedi. “Eylül bana bahsetti ama eksik bahsetmiş olacak ki bu koku mevzusunu bile bilmiyordum.”

Tekrar önüme döndüm çünkü ona bakarsam gözlerim aşağıya doğru kayacaktı. Çekmeceden yeni bir cezve çıkardım ve kahveyi hazırlarken hem kendimi oyaladım hem de konuştum:

“Oluyor. Daha onuncu haftadayım, olması da normal.” Kendimi bu şekilde teselli ediyordum. “Bazıları dördüncü ayına kadar mide bulantısı çekiyormuş. İnşallah anneme çekmişimdir de iki buçuk ayda biter,” dedim.

Bazen kusarken midem o kadar boş oluyordu ki artık midemden kan geliyordu. Doktor hamilelikte bunların yaşandığını söylese de kusarken ağladığım günler de az değildi.

“Zayıflamışsın,” dedi. Bunu söylerken sesine tekrar hüzmün değmişti. “Buna bir çare bulmamız lazım. Başka doktora gidelim,” dedi.

Ona doğru başımı çevirdim. *Biz* diyordu, *birlikte* yapmamızı istiyordu. Ters bir cevap vermek için ona doğru dönmüştüm ama yüzündeki endişeyi görünce sözcükler bir türlü dilime gelmedi.

“Her şey iyi, merak etme,” dedim. “Doktorum da çok iyi birisi. Yemek yiyebilsem çok daha iyi olacak ama sorun yok, idare ediyorum.”

Tekrar önüme döndüm ve cezvedeki kahveyi yavaşça karıştırmaya başladım. “Nasıl...” diye başladı cümlesine. Tereddüde düştüğünü görmesem bile hissettim. Dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum. “Nasıl hissettiyor?”

Bir an duraksadım. Geçen bir ayı düşündüm kendimce. O kadar çok acıyı ve boşluğu bir arada yaşamıştım ki hislerim yumak gibi birbirine dolanmıştı.

Dudaklarım buruk bir tebessüm için kıvrıldı. “Bilmem,” dedim. “Şu ana kadar hiç tadını çıkaramadım.” Daha kısık bir sesle korkularımı dile getirdim.

“Sadece kaybetme korkusu vardı.”

Düşük iğnesi vurulurken canım çok yanıyordu ama bunu ona söylemek istemiyordum. Etim yaptığım spordan dolayı çok sıkışmıştı. Üstüne zayıflamaya başlayınca enjekte ettikleri ilaç kolay kolay dağılmıyordu.

Onu hissetmeye çalışarak kendimi teselli ediyordum.

Sesindeki acıyı duyunca kalbim sızladı. “Benim yüzümden,” dedi. “O kadar üzdüm ki seni o da hissediyor olmalı.”

Bir şey söylemedim. Onu teselli etsem üzgün olmadığım gibi bir sonuç ortaya çıkarırdı ama üzgündüm. “Hissediyor,” dedim sadece. “Kırkıncı günde ruhu üflenirmiş. Öyle anlatıyorlar.” Sonra çenemi tutamadım. Yine teselli ettim onu.

“Bu benim ilk hamileliğim,” dedim. “Kadınların çoğunun ilk hamileliğinde düşük tehlikesi yüksek oluyormuş.”

Ayağa kalktığımı duydum. Kahve taşmasın diye gözümü cezveden ayırmıyordum. “Ayakta çok durmaman, sürekli dinlenmen tavsiye ediliyor. Düşük iğnesiyle birlikte aldığın progesteron hormonu aşırı hâlsizlik ve beyin sisi gibi yan etkilere sebebiyet verebiliyormuş.”

Görünen oydu ki araştırmıştı hatta yan etkilerine kadar bakmıştı. Sesi gitikçe yakınlaşıyordu. “Kahveyi ben yapayım, sen otur,” dediğinde arkamdaki sıcaklığını hissettim. “Hayır,” dedim. “Bacaklarımı biraz hareket ettirmek iyi geliyor. Yoksa kaslarım çok ağrıyor. Ben bu kadar hareketsizliğe alışkın değilim.”

Hamile olduğumu öğrenmeden önce sürekli spor yapıyordum ve o günleri özlemiştim. Şimdilerde sadece Aslı ablanın yolladığı alıştırma videolarını izleyebiliyordum.

Elini omurgama bastırduğunda yerimde sıçradım. “Ne yapıyorsun?” derken geri çekilmeye çalıştım ama bu sefer de neredeyse ocağın üstüne devriliyordum.

Parmakları belimde tam ağrıyan noktaya masaj yapmaya başladı. “Burası ağrıyor mu?” dediğinde inlememek için kendimi zor tuttum çünkü ağrıyordu ve yaptığı masaj başta acıtsa da hemen ardından çok iyi gelmeye başlamıştı.

Bu yüzden neredeyse bir dakika boyunca sesim çıkmadı. Bedenim istem-sizce ona doğru çekilmeye başladı.

Sonunda, “Geri çekil,” dediğimde ikimiz de başta itiraz etmediğimin farkındaydık. Üstelik sesimin boğuk çıkması da cabasıydı.

Sırf utancımı örtbas etmek için, "Bizim barışmadığımızın farkındasın, değil mi?" dediğimde yine aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Bana yaklaşılmaya çalıştıkça sözlerimle onu haşerliyordum ama o bunu hiç umursamıyordu. "Sence..." dedi. "Beni de hisseder mi, Gün Işığı?"

Masaj yaptığı için kısa devre yapan beynim ilk önce neyi kastettiğini anlamadı. Soruma cevap bile vermemişti. Sonra bebeğimizi kastettiğini anlayınca kollarından kurtulmaya çalışmayı bıraktım.

Bunun onun için hassas bir konu olduğunu ona bakmadan bile anlayabiliyordum. Hâlâ belime masaj yaparken çenesini omzuma koyduğunda sakalları omzuma battı.

Başımı çevirip ona baktım. Yüzünde tam tahmin ettiğim gibi kırılğan bir ifade vardı. Sanki onu reddedecekmişim gibi ya da bu konuda da yaralayacakmışım gibi bir ifadeydi bu.

Benim ona kırgınlığım başka sebeptendi ama konu bebeğimizse canım yansa da onu anlayabiliyordum. Bu yüzden canını yakmadım. Ona buruk da olsa gülümsedim.

"Hissediyecektir tabii ki," dedim. Bu his benim için de yeniydi. "Sen onun babasıydın." Ben gülümseyince gözleri dudaklarıma kaydı. Sonra bakışları gözlerimi buldu. Öyle güzel gülümsedi ki konuşmasaydı gözlerinin dolduğunu fark etmeyecektim bile. "Babasıydın," dedi.

Babası.

Bu kelime aramızda asılı kaldı. Bu kelimeyi yüreğinde anlamlandırmaya çalışıyordu sanki. Söylerken zorlanmıştı.

"Babasıydın," diyerek teyit ettim onu. Bakışlarımız birbirine kenetlendi. O an izin verseydim beni öpecekti. Bunu biliyordum ama önüne dönerek bununla ilgili ne hissettiğini söyleme fırsatının da önüne geçtim.

"Aç mısın?" dedim başımı kahveye doğru eğerek. "Önce sana yemek hazırlayabilirim. Açken içersen miden bulanabilir."

Mide bulantısından bahsedince bile içim bulanmıştı. "Hayır, değilim," dedi. "Ama sen bir şeyler yiyebilecek gibi hissediyorsan ben sana hazırlayayım."

Eli hâlâ belimden çekilmemişti. Tekrar ileri doğru hareket ettim ama bırakmadı. İyi geldiği için de çok itiraz edemedim. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Canım istemiyor," deyince ısrar etmedi.

Kahve hazırlanana kadar ayakta bekledi. Hazır olunca kendisi aldı. Muhtemelen onun için bir şey yaptığımda vicdan azabı çekiyordu. Oturduktan sonra kahveyi bir yudumda yarılardı. Ona bakarken gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark ettim.

Yanaklarında ise morluk haricinde kızarıklıklar vardı. Göğsüne doğru gözlerim kaydığında teninin kabardığını görünce kaşlarım çatıldı.

Sanki üşüyordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

“Sen iyi misin?” dedim. Başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

“Sen yanımdayken kötü olmam imkânsız,” diyerek cevap verdi ama inanmadım. Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. Elimin tersini alına yasladığımda cayır cayır yandığını fark ettim, elimi sanki yanmış gibi geri çektim.

“Yanıyorsun sen!” dedim. Onu ilk kez sevdiğimi itiraf ettiğimde de aynen bu şekilde ateşlenmişti.

Yüzüne bakarken korku zihnimde şekillenmeye başladı. Zaten yorgundu, şimdi gerçekten hastalıklı gözüktüyordu.

Gülümsedi. “Yanıyorsam sana yanıyordum,” dedi. Bakışları baygın gibiydi. “Ama şu göğsümdeki soğukluk arttı sanki.” Sözleri beni utandırır da kendinde olmadığını biliyordum. Biraz önce ayaktayken göğsündeki buz kütlesi de muhtemelen ateşinin çıkmasından sebep hissettiği bir şeydi.

Hastaydı. Bu yüzden ona bu hâldeyken kızmadım.

Elimi aşağı doğru indirdim ve boynuna koydum. Gözlerini yumdu ve başını elime doğru eğdi. “Çekme elini,” dedi. “O kadar iyi geliyor ki! Hep dokun sen bana, güzel karım.”

Onu ciddiye almadım. Sanki ateşlenince daha çok kafası güzelleşmişti.

“Ne yapsam, ıslak bez mi koysam alına acaba? Yoksa önce duş mu alırsam?” Ateşi o kadar yüksekti ki Demir’in söyledikleri birebir gerçekleşmişti.

“Seni terletmemiz lazım,” derken kendi kendime konuşuyordum ama onunla konuşuyormuşum gibi üzerine alınmıştı.

“Ben bunun için birlikte yaptığımız birkaç yöntem biliyorum,” derken gözleri hâlâ kapalıydı ama gülümsemesi sırtımaya dönüşmüştü. Dudaklarının her iki yanındaki gamzeler yaralı yüzüne rağmen içten gülüşüne güzellik katıyordu.

“Yaptıklarını unutacak kadar ateşin çıktı herhâlde,” diyerek tersledim onu ama umursamadı.

“Şansımı denemek istemiştin,” dedi. Gözleri kapalıyken haylaz bir çocuk gibi görünüyordu.

“Şansına sonsuza kadar küs,” dediğimde suratı asıldı.

“Benden boşanacak mısın?” derken birden değişen ruh hâline yetişememiştin. Benim cevabını bilmediğim, bir türlü giremediğim yollar hakkında sorular soruyordu. Susmaktan başka bir çare bulamıyordum.

“Haydi, kalk!” dedim ona. “Duş alman lazım. Vücut ısını düzeltemezsek hasta olacaksın bu soğukta.”

Dudağı büküldü. Gözleri hâlâ açılmamıştı. “Bana cevap ver, Elif'im,” dedi. “Ateşlenmem umurumda değil.” Sesi sanki duygularını itiraf etmekten korkarcasına kısılmıştı. “Kalbim acıyor.”

Böyle sözler söyleyince hem onun acısından hem kendi acımdan daha çok canım yanıyordu. “Sen buraya benimle konuşmaya gelmemiş miydin?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Hâlâ anlattığın pek bir şey yok.”

Omuz silkti. Yanında minicik kalıyordum ama şimdi o davranışlarıyla bana çocuk gibi sitem ediyordu. “Anlatacağım, ne istersen anlatacağım ama sen benden gidersen ne anlamı var? Bilmek, pisliğin üstünü örtecek mi?” Canının yandığını dokunarak bile hissedebiliyordum. “Üstelik bildikten sonra beni terk edeceksin.” Ellerim dirseklerini kavradı. “Ben de kafamdaki sesle baş edemeyeceğim. Şu an bile gideceğini söylüyor bana.”

Kaşlarım çatıldı. “Sussun o da artık!” dedim birden yükselen sinirimle. “Ne yapacağımı bilmediğimden susuyorum ben.” Benim de kafayı yememe az kalmıştı. “O nereden biliyor?” Öyle hızlı yükselmişim ki bağırığımı ve onun da bu hâlime güldüğünü sonradan fark ettim. Gözleri açıldı.

Gözlerinin beyazları kızarmış olsa da lacivertleri de gülüyordu sanki. “Bence senden korkuyor,” dedi. Sonra erkeksi bir şekilde kıkırdadı. O gülüşle aklımı kaybetmeme sebebiyet verebilirdi. “Tek bir sözünle susmasının başka bir açıklaması olamaz.” O böyle gülümserken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bazı insanlar gülümsediğinde istemsizce sizin de gülesiniz gelirdi ya, ona bakarken onun gülüşüne karşılık vermek istiyordum ama bir yandan da sorguluyordum çünkü o bilmese de şu bir ayda gizli gizli hastalığını araştırmaya devam etmişim.

Alter kişiliğinin ondan ayrı bir karakterde olduğunu, kontrolünü ele geçirdiğinde bazı hastaların yaptıklarını hatırlamadıklarını biliyordum ama gözlemlediğim kadarıyla Sıraç'ın hastalığı bu şekilde çalışmıyordu.

Her ne kadar öfkeliyken kontrolünü kaybetse de o yaptıklarını hatırlıyor ve anlaşılan ikinci kişiliğiyle sürekli mücadele ediyordu.

Sanırım bilmeden ben de onunla mücadele etmişim.

“Aylardır bana aslan terbiyecisi muamelesi yapıyorsun, farkındasın değil mi?” Bunu söyleyince tekrar güldü. O kadar güzel gülüyordu ki bir aydır sanki hem kör hem de sağırım gibi hissettiriyordu. Tekrar yaşamaya başlamışım gibi geliyordu. Aynı zamanda onu da anlamaya çalışıyordum. “Onu sen susturuyorsun, sessizleştiriyorsun Sıraç. Bence bu benimle alakalı değil.”

Dirseklerinden tutup kaldırmaya çalıştığımda bu sefer itiraz etmeden kalktı. “Sadece benim yanımda sen, sensin. Bir başkası olmak zorunda değilsin.”

Sustu. Ayağa kalkınca dengesini koruyamadığını fark ettim. Kolumu beline doladım. O da elini omzuma koydu. Ağırlığını bana vermiyordu ama hareketlerinin sarsak olduğunun o da farkındaydı.

Yukarı çıkmak için mutfaktan çıkıp merdivene doğru ilerledik.

“Bilmiyorum,” dedi düşüncelerinde kaybolmuş gibi. “O benim nefretim ve bazen ellerimin kontrolünü kaybettiğimi hissettirecek kadar üstümde kontrol sağlıyor. Sanki kan bürüyor dört bir yanımlı. Bu çağrıya cevap vermezsem kendimi çok âciz hissediyorum.”

Onun hastalığını araştırırken en çok bahsedilen durum buydu. Kişi çocukluğunda büyük bir travma yaşarken onu koruyacak birini bulamazsa zihninde kendini koruyacak yeni bir kişilik yaratıyordu.

Kişinin asıl kişiliğinden farklı olarak ikinci kişilik daha güçlü oluyordu.

“Güç istiyor, değil mi?” dedim merdivenden çıkarken. Durup bana baktı. “Onu niye anlamaya çalışıyorsun?” dedi. “Sana zarar vermek istedi. Beni buna teşvik etti. Ondan nefret etmen gerekmiyor mu?” Birden karamsar bir ruh hâline bürünmüştü. “Bizden nefret etmen gerekmiyor mu?”

Bu öyle bir çaresizlikti ki kendi kendini bile reddettiğini bakışlarından görebiliyordum. O güçlü duruşun altında büyük bir öz güvensizlik vardı.

“Bana kaç kere zarar vermeye çalıştı?” dedim. “Tahminimce kuyu bu yüzdendi. Başka bir zaman oldu mu?” O konuşmadan acı kalbimdeki kanı birden çekti. Bir anıyı daha hatırlamıştım çünkü. “Şebnem’e gitmeni de sayalım tabii ki.”

Acımı görünce daha da mahzunlaştı. Başını yavaşça sağa sola salladı. “Olmadı,” dedi.

Ciddiye alabilirdim. Uzun uzun açıklamalar yapabilirdim ama bunları defalarca yapmıştım. Bu yüzden umursamaz görünmeyi seçtim.

“O zaman senden pek bir farkı yok demektir. Bunlar sana kırılacağım olaylar. Senden neredeyse nefret etmemi sağlayacağın sadece bir olay yaşattın bana. O da bizi bu hâle getirdi.”

Yüzüne bakmadan onu yukarı çıkması için teşvik ettim.

“Olayları gözünde küçültüyorsun. Nasıl canileştiğimi görmedin,” diyerek itiraz etmeye devam etti.

Bu döngü hep devam ediyordu zaten. Son basamağa geldiğimizde birden durdum. O da durmak zorunda kaldı. Başımı kaldırıp ona baktım.

“Gördüm,” dedim ciddi bir sesle. “Gözümün önünde başına silah dayadın. Bile bile canımı yaktın.” Yüzündeki acı dolu ifade daha beter bir hâle büründü.

“Sana rahatsızlığın olmadığını söylemiyorum ama benim gözümde bunlar senin parçaların. Ben seninle yaşadım. Aynı yatağı paylaştık. Seni öptüm. Seni sevdim. Seni uzaktan izledim. Hislerini her gün kendi kafamda analiz etmeye çalıştım. Hâlâ da bunu yapıyorum.”

Böyle anlarda öfkelenmekten kendimi alamıyordum.

“Yanlışlar yaptığının farkındayım ama bu yanlışlar hep en çok sana zarar verdi. Sen birini öldürdükten sonra o an kendini kaybediyor olabilirsin. Bundan zevk aldığım da düşünüyor olabilirsin. İşte, bu hastalık olan kısmı ama sonrasındaki pişmanlığın senin sadece rahatsızlığın olduğunu gösteriyor.”

Son merdiveni çıkıp ona tepeden baktım.

“Ben sordum.” Neyi sorduğumu sorgularcasına baktı. “Levent dedeme de Demir’e de bir çocuğa ya da kadına hatta suçsuz olan herhangi birine bilerek acı verip vermediğini sordum.”

Gözlerini kaçırdı benden.

“O altı çocuk...” dedi. Sonra kendine karşı en acımasız, en öfkeli hâliyle konuştu: “Yaptım, zarar verdim.” Kendine olan öfkesi yine ortaya çıkmıştı.

“Bunlar haricinde, o bataklıktan kurtulduktan sonra yok işte. Onları da bana anlatacaksın zaten.” Bu talebime itiraz etmedi bile. “Tam olarak ne olduğunu bilmesem bile bunun hakkında düşüncemi sana uçurumun kenarında söyledim. Hâlâ anlamak istemiyorsan bu senin problemin.”

Önüme döndüm sonra. Yumuşak davranacak kısmı ne yazık ki geçmiştik. Onunla bu acı konuları konuşurken ben de şefkat göstermek isterdim ama defalarca denemiştim ve olmamıştı.

Kolum beline sarılıyken yine ondan kilometrelerce uzakta gibiydim.

“Yaşadıklarının sende bıraktığı hasar büyük. Bunu asla inkâr etmedim ama sende kum tanesi kadar bir etkim varsa şayet, bil ki bu yaşadıkların seni güzel bir adam yapabilir. Çoğu zaman da yapıyor.” Sonra ileri doğru hareket ettim. “Bizim aramızda ne olursa olsun, sen çok iyi bir baba olacaksın.”

Bu son sözüm onun olduğu yerde taş kesilmesine sebep oldu. Hareket etmedi. Bu yüzden geri dönüp ona bakmak zorunda kaldım. Öfkeden hezimete dönüşen ifadesiyle yüz yüze geldim. Gözlerini zorlukla açık tutarken orada kendine karşı en büyük hayal kırıklığını taşıyordu.

“Olur muyum cidden?” dedi. “Ben iyi bir baba olabilir miyim?”

Korkularımız, bizi boğulduğumuz derinliklere taşıyan yüklerdi. Onun sırtında kocaman bir dağ vardı sanki. Ağlamak isterken zorlukla gülümsedim.

“Olursun. Çünkü kötü bir çocukluk yaşamının bir insanın hayatına ne kadar büyük zarar verebileceğini en iyi sen biliyorsun.”

Çocukluğunda büyük acılar yaşamış birçok yetişkin, büyüdüğünde iyi bir ebeveyn olamayabiliyordu ama ben onun çocuklara düşkünlüğüne şahit olmuşum.

Bu yüzden ona dair bir şüphem yoktu. Kendime dair vardı ama ona dair yoktu.

Sözüme inandı. Sanki bugün ne söylesem inanacaktı gibiydi. Bununla birlikte biraz daha huzura kavuşmuştu.

Tekrar yukarı çıkmak için hareket ettik. Benim katımda koridorun başında annemin odası, ucunda ise benim odam vardı. Arada üç oda daha vardı. Bu yüzden annemi rahatsız etmeyeceğimizi düşünüyordum.

Ama biz onun katına geldiğimizde kapı aralandı ve annem başında bir yazmayla koridora çıktı. Sıraç onu fark ettiği anda arkasını döndü çünkü gömleğinin düğmeleri açıktı.

Utandığını fark ettiğimde gülesim geldi. “Koridorun sonunda odam, oraya gir,” dedim. Annem benim yerime çoktan gülümsüyordu. Sıraç ikiletmedi, yalpalayarak da olsa gitti.

Kapı kapandığı anda annem güldü. “Utandı,” dediğinde ben de gülümsedim.

“Rahatsız mı?” dediğinde başımı onu onaylamak için salladım.

“Ateşi çıktı, anne. Duş aldıracağım,” dediğimde tebessümü soldu.

“Deden boşuna oraya küvet almadı. Onu kullan. Yorma kendini sakın.” Bu benim aklıma gelmemişti. Düşük tehlikem olduğundan beri ayakta durmamı gerektiren hiçbir şeye izin vermiyorlardı. Bu yüzden banyoma büyük bir platform üstünde bir küvet alınmıştı.

Dedem bizzat adamları seçmiş ve bir gün içerisinde işi halletmişlerdi.

“Hallederim ben,” dedim. Sonra onun bizi bekliyormuş gibi görünen hâlini görünce sorgulamadan edemedim.

“Neden uyumadın sen?” dedim.

Omuz silkti. “Bir şeye ihtiyacın olabilirdi.” Şefkatini hissettiğimde omuzlarımdaki yük azaldı. “Yüzüne kan gelmiş resmen.”

Bana bakarken tebessümüne rağmen hüznlendiğini görebiliyordum. Kendimi üzerken ne yazık ki sevdiklerimi de aynı girdaba sürüklemiştim.

Onun bana iyi geldiğini söylemeden duramamıştı. “Bir şeyleri düzeltebiliriz mi?” dediğinde ellerimi önümde birleştirdim.

“Pek değil,” dedim. Sadece konuşuyorduk ama sözlerin değil, kritik anlarda yapılan doğru hareketlerin bizi düzeltebileceği bir sınırdaydık.

Bu yüzden ne kadar konuşursak konuşalım, yaşamadan tam manasıyla çözülmeyecekti hiçbir şey.

“Annem,” dedi bana bakarak. “Biliyorum, çok yara aldın. Hakkın da var şu an bu mesafeyi koymaya ama bir anne olarak sana bir tavsiye vermek istiyorum.”

Ben annemde her zaman huzurlu bir dinginlik görürdüm ama şimdi bana bakarken bunun altında yatan derin üzüntüyü hissettiğim nadir bir anı yaşıyordum ve onun hüznü beni daha da zayıf hissettirmişti.

Çünkü anne, bizim dünyamızda güneş demekti.

“Tek başına evlat yetiştirmek çok zor. Etrafında kim olursa olsun, bir şeyler hep yarım kalıyor ne yazık ki. Ben, seni babanla büyütmeme rağmen onun kaybindan sonra çok bocaladım,” dedi.

Babamı anınca gözlerim doldu. Kaybını bu zamanlarda daha çok hissediyordum. Sanki benim yerime Sıraç’ı sarsıp kendine getirebilirmiş gibi geliyordu. “Bunu düşünerek karar ver, olur mu anneciğim?” Annem uzanıp omzumu sıvazladı. “Onun kötü bir adam olduğunu düşünseydim ben de dedenin yanında olurdum ama değil.” Tam olarak bu konuşmaya ihtiyacım varmış gibiydi. “Bunu en iyi sen biliyorsun.”

Dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırdım.

“Düşüneceğim, anne,” dedim. Hemen *evet* deseysen her şey eskisi gibi olacakmış gibi geliyordu. Bu benliğime saygısızlıktı ama içimden bir ses Sıraç bana bir adım atarsa, değişirse benim de buna uzun süre kayıtsız kalamayacağımı söylüyordu.

İşte, biz tam olarak bu sınırdıydık.

Eğer o sınırı geçemezsek bu sefer o uçurumdan sağ çıkamazdık.

Düzenleme

Ny.ozlem

6 SIR

Eşyalarını unuttuğum için tekrar aşağı inip geri çıktım. Odaya girip ışığı açtığımda onu yatağımda yan yatmış hâlde buldum. Yatak küçük olduğu için ayakları yerdeydi. Bir elini alnına yaslamıştı.

Göğüs kafesi düzenli soluklarıyla inip kalkıyordu. Gömleği iki yanına açılmıştı ve seyirlik bir manzara sunduğundan habersiz gözleri kapalıydı. Bir adamın göğüs kasları niye bu kadar ilgi çekici gözükürdü?

Aferin, Elif! Muhteşem iradene karşı kocaman bir alkış!

İç sesimin alaycılığını duyduğumda kaşlarım çatıldı. Haklı olduğu için ona kızamıyordum çünkü ona bakarken canım yansa da kendimi ona çekilmekten alamıyordum.

Benim geldiğimi fark edemeyecek kadar kendini kaybetmiş durumda olmalıydı ki gözlerini bile açmadı. Poşeti yanına koydum ve ona seslendim.

Duymadı.

Tekrar seslendim.

Yine duymadı.

Ona doğru eğildim. Gövdesi bile yatağı kapladığı için bir elimle yataktan destek aldım. “Sıraç, kalk haydi! Bu hâlde uyuyamazsın,” dedim. Yanımda ateşölçer de getirmiştım ama dokunduğum anda ateşinin çok yüksek olduğunu anlayabiliyordum.

“Biraz daha eğil,” diye mırıldandı. Boğuk sesini duyduğumda çıplak kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Eğil ki kollarıma kolayca düşebilesin.”

Sıkıntıyla iç çektim. Yine dilinin bağı çözülmüştü. Anlaşılan mükemmel bir banyo merasimi olacaktı.

“Bence sus,” dedim düşüncelerimin aksine daha sert bir sesle. “Yoksa seni cidden kapının önüne koyarım.” Bunun blöf olduğunu ikimiz de biliyorduk ama yine de işe yaradı.

“Sadece başımı göğsüne yaslayacaktım.” Ellerini iki yana açtı ve kafasını hafifçe kaldırdı. Sanki kocaman sarılacaktı.

Bunu yaptığını hissettiğimde vücudum sızladı. Göğüslerim de dâhil olmak üzere tüm tenim hamilelikten dolayı ekstra hassastı ve acıyorlardı.

Yine de bunu yapmasına bir yanımda çok ihtiyaç duyuyordu. Gözleri açıldı ve kısıp gözlerle bana bakıp gülümsedi.

“Sevdim bu görüntüyü, Gün Işığı,” dedi. “Zaten ben hep seni üstte seviyordum.”

Kan yüzüme hücum etti. Elimle çıplak göğsüne vurdum. Gülerek başını yana doğru attı. Boynundaki kasları gerildi. Alnına düşen kum rengi saç tutamlarını geriye itmemek için kendimi zor tuttum.

“Kalk dedim sana!” Sesimi sert tuttum ve geri çekildim.

“Bence yanıma uzanırsan çok daha çabuk iyileşirim,” dedi. Sesi sanki yanı uyukluymuş gibi geliyordu. Bu da beni yerden yere vuruyordu.

Geri çekilince başını hafifçe eğip bana baktı. “Çok beklersin,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Bakışları kollarımı kavuşturduğum yere baktı ve kısıp gözleri daha da kısıldı.

Ev sıcaktı çünkü kombi sonuna kadar açıktı. Sebebi de benim gereksiz terlememdi. Bu yüzden şu an siyah askılı bluzlaydım ve başımı eğip ona baktığımda cömert bir dekolte verdiğimi fark ettim.

Kumaşı tutup yukarı çekerken, “Bari öpsen,” dedi. Bakışlarında yaptığım harekete karşı imalı bir ifade vardı. “Öptüğün anda zimba gibi olacağıma eminim.”

Aramızda kırgınlıklar olmasaydı bu hâliyle eğlenebilirdim ama vardı. Gerçi bu hâldeyken bile gizliden gizliye bir keyif hissediyordum. “Senden şu an değil zimba, ataş bile olmaz,” karşılığını verince güldü ve onu kaldırmam için ellerini uzattı. Elini tutmadan önce onu uyardım.

“Sakın üstüne çekmeye kalkma!” dedim. Şaşırtıcı bir şekilde beni dinledi ama avucumun içini öpmeden elimi bırakmadı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan derin bir nefes aldım. Sınırdaki hissetmeye başlamıştım yine kendimi çünkü dokunmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Şu hâlde olmasa seni yanıma bile yaklaştırmam,” dedim onu banyoya sürüklerken.

Baygın bakışları üstümde dolandı. “Biliyorum. Ben de merhametli karımın vermiş olduğu bu fırsatı kullanıyorum zaten.”

Dudaklarını saçlarımda hissettim. “Şunu yapıp durma!” dedim. İnadına başımın üstünden öptü. Banyonun içindeyken onu ittim.

“Şu ellerine hâkim ol.” İşaret parmağımı ona doğru salladım. “Yoksa beş dakika sonra Demir’i çağırıyorum,” dedim. Bu sefer sözlerimi ciddiye aldı ve *ben suçsuzum* der gibi ellerini iki yana açtı.

“Tamam, dokunmak yok.” Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Eli açık gömleğinin iki tarafına gitti ve omuzlarını oynatarak gömleğini çıkardı.

Manşetleri açık olan gömlek kuruduğu için yere düştü. İnce ince kaslar işlenmiş bedeninde tek bir gram yağ yoktu. Benim aksime o zayıflamamıştı. Yüzü çökmüş, sakallarıyla birlikte daha yorgun gözüküyor olsa da sanki daha da irileşmiş gibiydi.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, “Spor acımı hafifletiyor,” dedi. “Bu yüzden sürekli çalışıyorum.” Bunu fark etmesi bile utanmama sebep oldu. Hislerim bu kadar mı yüzüme yansıyor?

Sonra eli kemerine doğru gitti. Başını eğip bana doğru baktı. Bir şey düşünmedim, daha doğrusu ona bakmakla meşgul olduğum için kısıp bakışlarını düşünmekle uğraşmadım.

Kemerini açtıktan sonra eli fermuarına gittiğinde biri arkamdan dürtmüş gibi irkildim. “Neden soyunuyorsun ki sen?” dedim.

Peştamalla mı girecek banyoya, seni aptal?

İç sesim benden daha akıllı bir cevap verirken onun ise tek kaşı kalktı. “Sen izle diye,” dedi. Beni izlerken dili alt dudağını ıslattı. “Şu an izlediğinin hoşuna gitmesi tek temennim.” Pantolonunun düğmesini açarken her tepkimi dikkatle izliyordu.

Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Bu ses sanki tenimde usulca dolandı. Bunu yapmasının sebebini anlamamıştım ki “Yanakların kızardı,” dedi.

Kafamda sesi tekrar yankılandı. Etkilendiğimi anladığı için o tepkiyi vermişti.

O an kıt akıllı biri gibi hâlâ ona cevap vermediğimi fark ettim. Küvete doğru ilerledim ve suyu açtım. “Başın dönerse haber ver,” dedim.

Sesim soğuk çıksın diye kendimi kastım ama yeterince sert olmadığını fark edince elimi karnıma bastırdım ve “Umarım beni daha çok seversin çünkü şu an vücudumdaki bu fazla hormonların bana hiç yararı yok,” diye mırıldandım.

Hoş, hamileliğimden önce de böyle akıl tutulmaları yaşıyordum. Çocuğa suç atmanın manası yoktu.

Su dolarken arkamda çıkardığı kıyafetlerin hıştırtısını çok az duyuyordum. Bu sürede küçük bir leğen alıp içine su doldurdum ve minik bir havlu aldım. Bir yandan da gidip gelip sürekli elimle küvete dolan suyun ısını kontrol ediyordum. Ses kesildikten sonra vücudunun sıcaklığını yakınımda hissettim.

Omzuma tutunarak geniş küvete girdi. Su ılıktı ama ona buz gibi geldiğine emindim.

Yine de sesini çıkarmadı. Gözümü, çıplak olduğunun farkındalığını aşırı yaşadığım için duvardaki fayansa diktim.

“Sakın yüzünü ve elini ıslatma,” dedim ona bakmadan. “Pansumanlarını ıslatmayacağım. Alnına ıslak bez koyacağım.”

Başımı indirip ona baktım. Gözlerini bana dikmişti. Başını geriye atıp saçlarını ıslattı. Dudakları morarmıştı. Yüzündeki morluklar ve yaralar şimdi daha belirgindi. Saçlarını ıslatınca geriye doğru yapıştı ve boynuna doğru kıvrıldı.

Kollarından ikisini dışarıya koydu ve bana baktı. Sargısız olan elinin parmak uçlarından yere su damlamaya başladı.

Göğsü ıslandığı için parlıyordu ve ışıkla birlikte minik yıldızlar sanki göğsüne yapışmış gibiydi. Elime bir bez aldım ve suyu ıslatıp göğsünde dolaştırdım. Islak beze rağmen teni yanıyordu.

Gözlerini hiç ayırmadan beni izliyordu. “Erkeklerin kasıklarını soğuttuğunda ateşin düştüğünü duymuştum,” dedi. Ona bakmadım, bakarsam ya kavga edecektim ya da sinirden gülecektim.

“Suya buz eklemeliyim o zaman,” dedim hissiz bir sesle.

“Doğru,” dedi. “Sen dokunsan yanardım zaten.”

Birden öfkelen dim. Artık kendimi tanıyamıyordum resmen. Elimdeki bezi ona doğru fırlattım. “Bence gayet de kendin halledebilirsin!” dedim. Hissiz olmaya çalışsam da sinirleniyordum. Arkamı döndüğüm anda bileğimi yakaladı.

Kendine çektiğinde direndim ama imkânsızdı. Üstüne doğru devrildim. “Bırak!” diye bağırdım. Annemin duyması umurumda bile değildi. Yarı yarıya üstüne düşmüştüm. Küvetin köşesine tutunmasam çoktan suyu boy-lardım. Dengemi sağladım ama bileğimi kurtaramadım.

Kısık gözleri üstümde dolaştı. Bakışları karanlıktı. “Acaba benden tiksiniyor olabilir misin?” dedi karanlık ifadesine yakışır, kışkırtıcı bir sesle.

Bütün şalterlerim atmıştı. Sanki biri gerilerde yatan öfkemin iplerini ko-parmıştı. Tüm sınırlarım büyük bir patlamayla yıkılmış gibiydi. Ona doğru eğildim ve ensesindeki saçlarını yakaladım.

“Seni öldürürüm!” dedim kendimi cinnetin eşiğinde hissederken. Baş geriye doğru çekildi. Sert tutmama rağmen yüzü sözlerimle birlikte aydınlandı. “Sana söylediklerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığını biliyorum ama bir daha benim söylediklerime saygısızlık edersen seni cidden öldürürüm!”

O kadar sert konuşmama rağmen sırtıttı. Öyle güzel gülümsedi ki öfkeli olmasaydım beynim kısa devre yapardı. “Siktir!” dedi boğuk bir sesle. “Şu an nasıl tahrik olduğumu tahmin bile edemezsin, Gün Işığı.” Sonra başı hafifçe aşağı indi. “Gerçi...” dedi tekrar başını kaldırıp. Yüzünde imalı bir ifade vardı, lacivertleri koyulaşmıştı. “Tahmin edebilirsin.”

Yanaklarıma ateş bastı. Bakmamak için tüm irademi kullandım ve başını itip geri çekildim. Yaptığım işe devam etmek çok zordu.

Hatasını anladığını düşünmüyordum ama yine de “Özür dilerim,” dedi. Sorun onu anlayıp anlamam değildi. Onun hâlâ konuşmuyor olmasıydı.

Cevap vermeyince sessizleşti. Uzun süren bir sessizlik sardı dört yanımızı. O sessizlikte birazcık olsun sakinleşebildim. Bu sırada önüne döndü ve onu yıkamama izin verdi. Konuştuğunda sesi banyoda yankılandı: “Sen yıkarken bile kendimi pis hissediyorum. Sanırım bazı şeyler değişmiyor.”

Elim boynundayken durdum. Avucumdaki bezi sıktım.

“Ne yaşadın sen?” diye sordum ilk defa açık açık. Kaldıramayacağımı biliyordum ama yine de tutamadım kendimi. Yan profilinden görebildiğim gözlerini gür kirpikleri gölgeliyordu. Rengi yerine gelse de hâlâ iyi gözüküyordu.

Duruşundaki her şey geçmişe dair hüznü taşıyordu.

“Anlatamam,” dedi, sanki anlatmak istiyordu da diline kilit vurulmuştu. “En azından hepsini anlatamam.” Daha az şiddetle itiraz etti.

“Neden?” dedim. “Üstü kapalı bile bahsedebilirsin ama artık öğrenmek istiyorum. Sanki seni yarım tanıyorum gibi, senin hakkında bilmediklerim beni hep yenik düşürdü.”

Zaten sürekli tehlikeyle yüz yüzdük. Ben de kaçmak istemiyordum.

Benim tarafımdaki elini küvetin içine koydu ve avucuna biraz su aldı. “Kriz geçirmekten korkuyorum,” dedi. “Sana zarar vermekten çok korkuyorum.”

Sesi titrediğinde boğazıma bir yumru oturdu.

“Korkma,” dedim. “Bana uçurumda zarar verdiğin kadar olmayacaktır. Eğer bir tehlike hissedersen kendimi korumayı da biliyorum ama olmayacak. İlk defa kriz yaşamayacaksın yanımda.”

İlk defa bu riski de almayacaktım. Parmaklarını araladı ve avucundaki su parmaklarının arasından süzüldü. Cevap vermedi ama soru sorarsam geri çevirmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordum.

Korunmasızdı. “Bana o altı çocuğu anlat,” dedim. “Kriz geçirirken susmasını istediğin o çocuklar mıydı?”

Su bittiğinde elini yumruk yaptı.

“Evet.” dedi. “Onlardı.”

“Hepsi erkek miydi?”

Başını onaylamak için bir kez salladı. “Kızları zayıf görüyordu. Erkeklerle boyun eğdirmeyi daha çok seviyordu. Bu yüzden kızları genelevlere satardı.”

Hiçbir şey yemememe rağmen midemin bulandığını hissettim.

“Nasıl zulmediyordu size?”

Bana doğru döndü. Gözlerinde acı vardı, yüzünde eziyet edilmiş bir çocuğun ifadesi vardı.

“O...” dedi. Sustu, sustu. Sustuğu yerde oluk oluk kanayan bir yara vardı. “Dokunurdu,” diye tamamladı cümlesini.

Midemin bulantısı daha da arttı. Dişlerini birbirine bastırdı. Yüzü bembeyaz olmuştu. “Zulmetmek için, zarar vermek için, gururumuzu kırmak için. Öyle bir döverdi ki iki gün gözümüzü açamazdık.”

Tekrar önüne döndü. Yüzündeki ifadeye, kendi sözlerine tahammül edemiyordu sanki ama susmadı. “Hepimizin ayrı mahzenleri vardı. Oraya en erken ben getirildim. Bizi bir suikastçı, gerektiğinde taşıyıcı, her türlü pazarlayacağı bir malmış gibi yetiştiriyordu. Bizi korkutmak için her birimizin mahzeninin önüne bir köpek koymuştu. Köpekleri öyle vahşileştirmişti ki sanki bizim gardiyanlarımızdı.”

Bacağını kaldırdı ve baldırındaki bir izi gösterdi. Dört uzun beyaz izdi. Bir hayvan ısırığının iziydi.

“Bir defa beni ısırdı ama diğerleri benden daha şansızdı. *Aslardan* birinin kulağını koparacak kadar vahşilerdi. Ben başımda dikilen köpeği öldürdüm. Hangi köpeği getirirse getirsın hep öldürdüm. Bu yüzden hiçbir köpeğe yaklaşmıyorum. Bir tek...” duraksadı. “Benim de eğittiklerim var.”

O hissiz bir şekilde anlatırken ensesine havluyu bastırdım. Ağlamaya başlamıştım ama konuşması bitmesin diye sesimi çıkarmıyordum.

Gerçekten şu an kafası bulanık olmasa anlatamayacağı şeyler olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Boğazımı temizledim sesim boğuk çıkmasın diye. “Onların bir adı var mıydı?” dediğimde başını olumsuz anlamda salladı.

“Birbirimizin ismini bilmemiz yasaktı. Bize lakaplar takmıştı. Yedi ölümcül günah olarak anıyordu hepimizi.” dedi. Dudakları gerildi.

“Ben öfkeydim.”

Şimdi zihnindeki ikinci kişiliğe de bunu diyordu. Resmen o şerefsiz bile bile Sıraç’ı bu hâle getirmişti. Karşımdaki adamın acıları bizzat onun eseriydi.

“Kafes dövüşleri yaptırdı. Birbirimizin hedef olduğu silah talimlerine zorladı. Bir doktoru vardı. Orosu çocuğu Şevket!” Başını geriye doğru attı. Güldü ama acı bir gülüştü bu.

“Bizi canlı canlı dikerdi. Hiçbir bağırışımızı da umursamazdı. Onu geçen sene yakaladım. Bana yalvaramasın diye canlı canlı dudaklarını diktim. Bir gram da vicdan azabı çekmedim ona yaptıklarım için.”

Acısını en derinlerimde hissederken elim saçlarını geriye itti. Dokunmadan duramadım, okşadım. Yaptıklarını ve yaşadıklarını yargılamak benim haddim değildi.

Böyle bir anda onu anlardım yalnızca.

“Yakın mıydınız?” diye sordum boştaki elimin tersiyle yüzümü silerken.

“Değildik,” diye karşılık verdi. “Olmamıza da izin vermezdi zaten. Yakınlaştığımızı hissettiği anda birbirimizin gözü önünde işkence çektirirdi bize ya da birimizi götürürdü. Götürdüğü yerde her türlü eziyeti eder, sonra bir de çocuk peydahlatırdı.”

Çocuktan bahsedince elim karnıma gitti. Küçücük bir cana edilen zulme yanıyordum. İnsan kalbini kaybedince en büyük canıye, vahşiye dönüşüyordu.

Böyle bir zulmü aklım da kalbim de almıyordu.

“O zaman tek değildiniz.”

“Başkaları da olurdu ama onlar bir ay kalır, iş görmek için giderdi. Ben ise oraya tam dört yıl gittim. Bir yıl boyunca da onlarla eğitim gördüm.”

Başını geriye doğru attı. Ellerim saçlarından kaydı.

Gözlerini sımsıkı yumdu. “Suikastçı olduk. Uyuşturucu satıcısı olduk. Derimin altında uyuşturucu bile sakladılar. Silah pazarlarken bizi de yarım yıllığına paralı asker olarak satardı. İlk işim Kuznetsovlar içindi. Evgeny’nin babası, beni kaçan kardeşini öldürtmek için kullandı. Ailesinde katliam yaptığında ben daha sekiz yaşımıydım.”

Bana baktı tekrar. Hislerini kapatmıştı sanki. Boş bir bakıştı bu. “Rusçayı orada öğrendim. En büyük günahlardan birine orada soktular beni. Sayısız kişinin ölümünde rol oynarken daha sekiz yaşımıydım. Çocuk oluşumu kullandılar. Bu yüzden Evgeny’ye bulaşmaktan çekinmedim.”

Bir durum bildirgesi gibi anlatıyordu gerçekleri. O kadar hissizdi ki karşısında yıkılmaya utandım. O bunları yaşamıştı, ben onun için ağlamaya utandım. O kadar güçlüydü ki aslında bana muhtaçmışçasına davranmasını asla anlayamıyordum.

“Eminim ki çabalamışsındır,” dedim tereddüt ederek. “Ama hiç mi bu durumu anlayan, el uzatan olmadı? Neden kimse yıkamıyor bu pislik yuvasını?”

Tekrar önüne döndü. Bir avuç suyu aldı ve tekrar ellerinden kayıp gidişini izledi.

“Çok büyük bir destek alıyor. Bu sistem sadece Türkiye’ye ait değil, dünyanın her yanına yayılmış bir tarikat gibi. Arkasında dünyanın en zengin baronları ve bir mason sistemi var. Bu yüzden de kolayca çökertilemiyor çünkü her yerdeler. Her taşın altında mutlaka adamları vardır.”

Dünya düzeninin acımasızlığına yalnızca acı acı gülüyordu.

“Bir de seçtikleri hep soyu sopu belli olmayan yetimlerdir. Bu yüzden kimse bu masumların ardını aramaya tenezzül etmedi. Edenler de anında paket edildi.”

Su soğumaya başlamıştı ama hâlâ alev alev yanıyordu. Anlattıklarının ağırlığı çökmüştü üzerimize.

“Yedi yaşındayken kaçtığımda uçurumun kenarına gittim. Esin’e her şeyi anlattım o gün ama beni yalancılıkla suçladı. Karşısında dövülmüştüm ama bir kere bile kabul etmedi dayak yediğimi. Bir kere bile o kulübeye gelip beni kurtarmaya çalışmadı. Ona üvey babam olduğunu öğrendiğimi söyledim. Zaten bunu öğrendiğim için dövülmüş, işkence görmüştüm çünkü konuşmalarını gizlice dinlemiştim. O gün ona gerçek babamı sordum. Bana beni istemediğini söyledi. Benden nefret ettiği için hiç geri dönmek üzere gitmişti.”

Hıçkırarak ağlamamak için elimi ağzıma kapattım. Başımı eğdim ağlamamı görmesin diye.

“Artık son sınıra gelmiştim. Kendimi öldürmeye karar vermiştim çünkü kurtulmak için bir isteğim kalmamıştı. Yine de yapamadım. Bir türlü kendimi o uçurumdan atamadım çünkü bir şeyler yanıyordu. Ben ölsem yerime bir başkası geçecekti. Ben ölsem de hiçbir şey bitmeyecekti. O zamanlar zaten *intikam* vardı. O da bunu yaparsam zavallı olacağımı söylüyordu. Öfkesi birden yükselince derin derin nefesler almaya başladı.

“Ben de onu dinledim.”

Onu sakinleştirmek istercesine dokundum ama anlattıklarıyla benim bile bedenim zangır zangır titriyordu.

“Beni de etrafına öyle bir tanıtmıştı ki piç kurusu; kibirli, burnu havada, şımarık bir çocuktum. Etrafindakiler de onlardandı. Bu yüzden kimse elini uzatmadı.”

Çocukluğuna da ona da sımsıkı sarılmak ve bu dünyadaki bütün kötülüklerden korumak istiyordum.

“Annen bir kere bile elinden tutmadı mı?” Sorarken bile tiksiniyordum o kadından. Nasıl bir anne çocuğuna yapılan bu zulme susardı?

Bu soruyu sorunca gözlerini kapattı. Öfkesini zapt etmek için yapıyordu bunu, biliyordum.

“Hayır,” dedi sadece. “Benden zaten nefret ediyordu ama bunun haricinde en çok öldürülmekten korkuyordu. Kendi günahları da vardı. Bu yüzden etrafa gösterdiği güçlü aile tablosunu kurtardığı sürece hep sustu. O bir varis vermişti kocasına. Görevini yerine getirmişti. Hep bunu bahane etti, beni öne attı, arkamda saklandı. Sanırım o bir çocuk değil de o piçin zulmünden kurtulabilmek için bir koz istiyordu ve o koz da bendim.”

O an öyle bir öfke duydum ki yaşattıklarını yaşamadan ölmesini istedim. O kadın, bedel ödemedi ölmesini istedim. Ona da sıra gelecekti. İlk defa birinin ölmesini istedim ve basit bir ölüm de dilemedim onun için Allah’tan.

Zamanı gelecekti, biliyordum. Zamanı gelecek ve yaptıklarını en ağır şekilde ödeyecekti. İlk defa bunu yapan kişi olmayı istedim.

“Nasıl kurtuldun peki?” dedim, sesim ağlamaktan boğuk çıkınca kendi kendime kızdım. O bu kadar güçlüyken benim dermanım kalmamıştı artık. “Dedeme nasıl ulaştın?”

Havluyu diğer elime aldım ve elimi ensesine bastırdım. Parmaklarımla masaj yapınca iç çekti. Hâlâ ateşi vardı; bu yüzden o konuşurken durmuyor, sürekli bedenini ıslatıyordum. Yine de anlattıklarının acısından ne yaptığımı da bilmiyordum.

Dokunuşumu hatırlamaz diye korkuyordum ama hiç kaçmıyordu.

“Onlar sayesinde,” dedi. Titremeye başladı bu sözlerimden sonra. Ona doğru eğildim. Gözleri kapalıydı. “Şşt!” dedim. “Ben yanımdayım, sakın ol.” Elimini yüzüne bastırdığımda başını elime doğru yasladı.

“Unutturma bana, olur mu?” dedi. “Yanımda olduğunu sakın unutturma.”

Sesli bir şekilde ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım.

“Asla,” dedim fısıltıyla. “Buradayım.”

Başını yana doğru çevirdi ve avucumun içine bir öpücük kondurdu.

Benden cesaret alarak konuştu:

“Bir senenin sonunda birimiz ölecektik. Bu yüzden sürekli yarıştırdık,” diyerek anlatmaya başladı. “Ölmemek için canını dişine takmak ne demek, biliyor musun?” Sorusu bana değildi, cevabı da yalnızca kendindeydi. “Rezil bir şey çünkü tek kurşunluk canın var ve sen kendini bu zavallı can için korumak zorundasın. Ben bu savaşı yıllardır veriyordum ama onlar bir senedir çabalıyorlardı. Çok korkuyorlardı, çok ağlıyorlardı. Ben artık susmuştum ama onlar o kadar ağlıyorlardı ki sürekli kulaklarım çınılıyordu.”

Ellerini kaldırdı. Başına vurduğunda iki elini de tuttum. Kendisine zarar vermesini istedim. Ben ellerini tutunca tekrar sakinleşti ama bir yandan da zangır zangır titriyordu.

“O orospu çocuğu bizi görevlere gönderdi. Hepimiz artık boyun eğdirilmiş kölelerdik. Aramızdan birinin ayrılacağı gün ise ben büyük bir hata

yaptım.” Dizlerini kendine doğru çekti. Kendini koruma içgüdüsyüdü bu, biliyordum. Yaralarımı ardıma koydum. Dudaklarımı saçlarına bastırdım.

“Anlatamayacağım,” dedi. Sesi titriyordu, bir çocuk gibi kendini korumaya çalışıyordu.

“Tamam, anlatma,” dedim. Başını göğsüme yasladı. Saçlarını okşadım, geçmişine sessizce ağıt yaktım.

“Anlatmak istiyorum. Benden gitme istiyorum ama anlatınca gideceksin diye korkuyorum,” dedi gözlerini açmadan. Onu teselli etmek istedim ama bu cendereden kurtulmayı benim teşvikim olmadan kendisi seçti. Bir cevap veremeden tekrar konuşmaya başladı:

“En son gün bizi öyle bir sınadı ki kaldıramadım. Daha on yaşındaydık hepimiz. Benim adım da boşuna *öfke* değildi artık. Sürekli kendimi kaybediyor ve ataklar geçiriyordum. Onu öldürmeye çalıştığım günler sayısızdır ama bunu bildiği için sürekli boyun eğdirir, yanıma geldiğinde asla korumasız olmazdı. Kırbaçlamıştır, üzerimizde ateşle oyunlar oynamıştır. Hepsine karşı gelmişim, ben o mahzenin tek isyan eden çocuğuydum. Onlar dayak yemesin diye bazen kendimi öne atardım çünkü alışmışım, öfke atakları geçirmediğim zamanlarda hislerimi kaybetmişim. Artık acımıyordu.”

Öfkesinin sesini duyar gibiydim. Haklıydı, sonuna kadar haklıydı. Acısının bedeninde bıraktığı izleri görüyordum. Ruhunda bıraktığı izleri hissediyordum ve ben bunu hissederken dahi kaldıramıyordum.

O nasıl yaşıyordu? O nasıl kaldınıyordu?

“Bir ormana gittik. Benden...” Sesi titredi. Sanki devam edemeyecek gibiydi ama bir şekilde toparladı kendisini. “Benden onlara işkence etmemi istedi. Hepimize aynısını yaptıracaktı. İlk ölen kişi yedinci olacaktı. Her birimizi bir ağaca bağladı. Bizi izleyeceği bir av kulübesi vardı. Dürbünle hepimizi uzaktan izleyecekti.”

Geri çekildi. “Ben...” dedi. “Ben kendimi kaybettim.”

Kapalı gözlerinin ardından bir gözyaşı süzüldü. “İşkence aletlerinin arasında silah yoktu ama korumaların birinden çalmışım. Amacım onu öldürmekti ama asla korumasız kalmadı.”

Başını eğdi. O ağlarken kendimi kaybetmek üzereydim.

“Hepsinin yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Ben de onlardandım. Kurtulmak istedim. Aruk her şey bitsin istedim. Sinir krizi geçirmek üzere olduğumu biliyordum ama kontrol edemedim ve hepsini alnından vurdum.”

Göz kapakları kapalıyken ardı ardına süzülüyordu gözyaşları. Ben de onunla birlikte ağlıyordum.

“Çok korktum,” dedi. “O kadar korktum ki!” Dişlerini birbirine bastırdı. Tutuyordu kendini. Ağlamamak için kendini tutuyordu ama ben tutamıyordum.

Onun için haykırarak ağlamak istiyordum.

“Ölmekten mi?” dediğimde başını sağa sola salladı.

“Bunu yaptıktan sonra yaşamaktan,” dedi. Hâlâ kapalı gözlerinin ardında gözyaşları usul usul akıyordu. Biri kirpiğinin ucuna takıldığında o gözyaşı gibi sınırdan hissettim kendimi.

Onu göğüs kafesimde saklayıp tüm geçmişinden saklamak istedim.

“Ama orada kendi kafama sıkılmak yerine ormana kaçtım. Peşimden geldiler. Öleceğimi biliyordum, bu yüzden çok çabalamadım bile. Ölmek istedim, yemin ediyorum ki ölmek istedim!”

Sakinleştirmek için sırtını sıvazladım. Dokunuşum sanki yalnızca bu etkiyi veriyordu. Dokunduğum anda ona koşulsuza teslim oluyordu.

Ben bu adama nasıl sırtımı dönecektim?

“Sonra karşı saldırı oldu,” dedi daha kısık bir sesle. Karanlığın ardından ilk aydınlığı görür gibi oldum. Çünkü o umudu hissettim. “Ben arada kaldım. Kim olduğunu bile bilmiyordum. O orospu çocuğunun düşmanları olduğunu sanıyordum.”

Ellerini dizlerine bastırdı. “İhtiyarmış,” dedi. Ona minnettarlığım bakıyordu. Tanışmalarımı dinliyordum. “Bir şeylerden şüpheleniyormuş zaten ama ilk defa açık alanda bu kadar net görmüş bize yapılan zulmü. Bir dakika daha dayansaymışım bizi kurtaracakmış ama yetişememiş.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yoksa belki o da haykıracaktı. Yıllardır içinde birikenleri kusacaktı.

“Yetişememiş,” dedi. Onun yerine ben ağladım. Kendime doğru çektim ve hıçkırı hıçkırı ağladım. Geçmişine, yaşanan şu ana, kanayan yaralarına, bu kadar acı bir geçmişi olmasına, onun yerine ben ağıt yakıyordum.

O benim aksime daha sakindi. Kollarımı tuttu, gözyaşlarım dinince bana sımsıkı sarıldı. Benim sakinleşmem, duyduklarımı sindirmem sanki sonsuza kadar sürecekti.

“Ben yeni *aslardan* birini gördüm,” dedim. “Onlara da mı...” Sorumun cevabını getiremedim bile.

Kuru bir cevap verdi bana. Geçmişe karşı öfkesi dile gelmiyordu sanki. “Onlar bizden sonra ikinciler. Ne ihtiyar ne de ben engel olabildik. İhtiyarın davası vardı ve ben de güçlü değildim. Bu yüzden kurduğu şebeke bunca senedir çökmedi.”

Göğsüme bastırdı dudaklarını. “Çok güçlülerdi,” dedi.

Geçmiş zamandan bahsediyordu. Artık sıranın ona geldiğini görebiliyordum. Her şeyi benim yüzümden neredeyse feda edecek olduğunu, konu ben olduğumda cidden aklını yitirdiğini anlayabiliyordum.

“Yapacakların için yanında olacağımı biliyorsun, değil mi?” dedim yüzüme bakması için geri çekilirken. Başını kaldırıp bana baktı. Okyanusun en derinleri gözlerinde saklıydı. O gözlerde yaşanmışlıklar, büyük acılar vardı.

“Destegine ihtiyacım var,” dedi. Bir eli aşağıya kaydı. Karnımı buldu. Bu ona ilk dokunuşuydu. O dokunduğu anda çenem titremeye başladı. Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Kumaşı sıyırdı ve elini oraya bastırdı.

“Size ihtiyacım var,” dedi ikimizden bir parçanın büyüdüğü yere bakarak. Bu anı izlerken kalbim gittikçe büyüyor, yalnızca ona ait olan bir dünyaya dönüşüyordu.

Burukça gülümsedi.

“Hoş geldin,” dedi parmaklarını hafifçe karnımın üstünde dolaştırarak. “Ben senin babanım.”

Sesi titredi, yüreğim titredi bu tanışma anıyla. “Seninle henüz tanışamadık çünkü ben büyük bir hata yaptım.” Bana baktı. Yüzünde hüznü bir tebessüm vardı. “Anneni çok kırdım.”

Etrafıma baktım gözyaşlarımı tutabilmek için çünkü bu öyle bir görüntüydü ki ağlamadan duramıyordum.

Kürvetin köşesine yaslanmış, karnıma doğru eğilmişti ve bebeğimle konuşuyordu.

“Öyle bir anda geldin ki seni hep bir mucize olarak adlandıracam.” Eğildi ve karnıma dudaklarını bastırdı. “Benim mucizem!” Sesindeki hayranlık o kadar barizdi ki sanki kutsal bir tanışmanın uzaktan seyircisiydim.

“İyi bir baba olabilir miyim, bilmiyorum ama sen benim hayat bağımsın. Bu yüzden yolunda canımı ortaya koyacağım. Seni bu dünyadan, bütün kötülüklerden koruyacağım.”

Tekrar dudaklarını karnıma bastırdı. Elimini ağzıma kapattım çünkü kendimi kaybetmekten korkuyordum.

“Sana yemin ederim,” dedi. Belimin iki yanından tuttu. Sanki bizzat onunla konuşuyordu. “Sana yemin ederim, tüm ömrümü sana adayacağım!” Bana bakarken bu kez gülümsemesi genişledi.

O gözlerde küçük bir çocuğun hüznü vardı. Dolu doluydu bakışları.

“Gerçi annen tutmadığım sözlerden dolayı çok kızgın ama olsun. Onu da kendime inandıracağım.” O gülümseyince ben de gülümsedim. Canım yansa da, hâlâ can kırıklarını toplayamamış olsam da gülümsedim.

Zaten ona bağımlı gibiydim. Bu kadar güzel severken de hiç kopamayacağımı biliyordum.

Tekrar başını eğdi. “Hiçbir zaman bir çocuğum olacağını düşünmemiştim ama ne annen seni istediğini söylediğinde ne de senin haberini verdiğinde seni reddedebildim. Sanki sen hep kaderimde vardın.”

Son kez dudaklarını karnıma bastırdı. Onun yaşadıklarına rağmen benim ısrarım da onun sesini çıkarmayışı da Allah’ın bizim için planladığı bambaşka bir yol içindi sanki.

Biz kaderin en güzel mucizesini yaşıyorduk.

“Hoş geldin, miniğim,” dedi. Bir babası olmamasına rağmen, hiç baba şefkati görmemesine rağmen şimdiden bir babanın şefkatiyle ona seslendi. Saçlarını okşadım. “Hoş geldin!”

Yarım kalmışlıklarımızla birbirimize baktık. İkimizin de yaraları vardı. Acılarımı acılarıyla yarıştırsaydım bin kere mağlup çıkardım ama yine de birbirimizi anladık.

Bir tam etmesek de bizi birbirimize bağlayan en güzel bağa kendimizi adamak için sessizce yeminler etti gözlerimiz.

Bu, bizim anne ve baba olmamız için en önemli ilk adımdı.

Bu, çocukluğuna ödeyeceği en büyük vefa borcuydu.

Odaya girdiğinde ben de üstümü değiştirmiş, sabah namazımı kılmışım. Saçını havluyla kurulayarak içeri girdi. Pansumanlarını da yenilemişim.

Gözünün altındaki morluk belirginleşmişti ama yüzündeki yaralar daha iyi durumdaydı.

Ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. Her şeyimle affettiğimi ona söylesem yine aynı yere döneceğimiz korkusu beni bırakmıyordu. Şu bir ay içerisinde öğrendiğim bir şey varsa onsuzluk benim korkularımı büyütmüştü.

Şimdi anlattıklarından sonra daha büyük bir korkum vardı. Bir de ne kadar haklı olursa olsun hâlâ ona kırgındım. Elbette anlattıklarından sonra bende açmış olduğu her yaranın sebebini anlayabiliyordum. Silmek de istiyordum her şeyi ama bir şeyler hâlâ buruktu, hâlâ yarımdaydı.

Yetememe korkusu zirveye oynuyordu. Sözlerim ve sevgimin ona yetmeyeceği korkusuydu bu. Bu yüzden sıkışmış hissediyordum kendimi.

Üstünde gri bir kısa kollu tişört, altında ise siyah bir eşofman vardı. Tişörtün kolları sıkıydı ve kol kaslarını daha da belirginleştiriyordu.

Bana bakarken her hareketimi sanki hayati bir önem arz ediyormuş gibi izliyordu. Yatakta oturmuş, ona bakıyordum. Saçlarını kurulamayı bırakıp havluyu omzuna attı. "Anlattıklarım seni köşeye sıkıştırdı, değil mi?" diye sordu. Sorusu tam olarak nokta atışıydı.

Sustum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. "Hâlâ canın yanıyor ama bana da kıyamıyorsun." Başımı eğdim ve kucığıma koyduğum ellerime baktım. O hislerimi tarif edince daha da sıkışmış hissettim.

Anlattıklarıyla birlikte kor alev olan kalbim bütün bu acıya rağmen eski yaralarını da bir türlü bırakamıyordu. Adımlarının sesini duydum.

Tam önümde durdu.

"Affetme!" dedi birden. Başımı kaldırıp ona baktım. Sözlerini yanlış mı anladım diye onu inceledim ama gayet ciddi gözüküyordu.

"Nasıl yani?" dedim. Geldiğinde çaresizdi, şimdi ise onu affetmememi istiyordu. O kadar güvenim yoktu ki anlattıklarından sonra kaldıramayacağıma inandığı için bu cümleyi kurduğunu bile düşündüm.

Kuşkularımı da hemen fark etmiş gibi açıkladı.

"Bırak, tekrar güvenini kazanayım," dedi. "Elbette asla boşanmamızı istemiyorum. Buna kalkıştığın her seferde de seni geri döndürebilmek için elimden geleni yaparım çünkü yaşadıklarımızdan sonra kadere daha çok inanıyorum."

Eli çenemi kavradı. Başımı hafifçe kaldırdı. O ayaktaydı, ben ise oturuyordum. Böyleyken kendimi küçücük hissettim ama öyle bir bakıyordu ki sanki onun nezdinde yüceydim.

"Bizim nikâhımız ruhlar ilk yaratıldığında kıyılmış olmalı, benim güzel karım."

Sevdası sözlerinde, hasret düşmüş bakışlarındaydı. Sözlerinin etkisiyle tüylerim diken diken oldu.

"Senin bana karşı güveninin kırıldığını hatta kalbinin kırık olduğunu bugün çok iyi anladım." Bu cümleyi kurduğu anda gözlerim doldu çünkü bu cümle bir ayımızın özetiydi. "Şimdi yine kendin için beni feda edersen bizim aramızda hep bir güvensizlik olacak. Ben evden her uzak kaldığımda geri dönerken gergin olacağım çünkü sen evde huzursuz olacaksın. Geri geldiğimde ise aramızda bu güvensizliğin gerginliği olacak. Ben bunu istemiyorum." Başını ağır ağır sağa sola salladı. "Senin bana inancın olmasına ihtiyacım var. Senden güç almaya ihtiyacım var."

Bütün hislerimi en derinden analiz etmişti. Benim bugün anlattıkları gibi uçurumun kenarındaki hâli de gözümün önünden uzun bir süre gitmeyecektri. Şebnem'le olan fotoğraflarını da bir süre unutabileceğimi sanmıyordum.

Yaşadıklarının zulmünü kendine çektirirken bizi de bu uğurda harcamasından çok korkuyordum.

Başparmağı çenemi okşadı. “Dediğim gibi senin yaralarını sarmaya ihtiyacım var. Bunu başarabilirsem bir daha ne kendim düşerim ne de seni ardımda sürüklerim.”

Beni vicdan yükümden kurtarmıştı. Ben onun yaralarına şifa olmak, onu sınıksız sarmak istiyordum. O da bana aynı güvenceyi vererek kıldığı yere sanki ilk merhemini sürmüştü.

“Teşekkür ederim,” dedim bana ihtiyacım olan mesafeyi tanıdığı için. “Yine de ne zaman istersen yanında olacağımı bilmeni istiyorum.” Bu ona ömrüm boyunca verebileceğim en büyük sözdü. “Sadece zamana ihtiyacımız var.”

Önümde diz çöktü, sonra ellerini dizime koydu.

“Seni kendime inandırmanın için benim o zamana, sizinle olmak için uzun bir ömre ihtiyacım var,” dedi. İkimizin de yüzünde hüznü bir ifade vardı. Eskiden ömrünü kısaltmak için gün sayan adam, gözümün önünde uzun bir ömrü temenni ediyordu.

Bunun için bile Allah’a şükrettim.

Aramıza kısa bir sessizlik girdi. O sessizlikte ise birbirimize ihtiyaç duyduğumuz açıkça belliydi ancak ben bunu itiraf edecek kadar cesur değildim.

O ise öyleydi.

“Şimdi...” dedi tereddütlü bir sesle. “Demir’i aramasan olur mu?” Duruşunda bile bunu istemekten dolayı hissettiği mahcubiyet vardı. “Yarın tekrar savaş vereceğim ama bugün...” İç çekti. “Uyumak istiyorum.” Kucığımdaki elimi aldı ve yüzüne yasladı.

“Seninle uyumaya ihtiyacım var.”

Yorgunluğunu hissetmek için yalnızca gözlerine bakmak yeterliydi ama bedeninden hissettiğim enerjiden de bunu anlayabiliyordum.

Reddedebilirdim. Onu dinlemeden önce kesinlikle reddederdim ama uyumaya, birkaç saat huzur bulmaya onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

“Peki,” dedim. Mutluluğunu saklamak istese de ayağa kalktığında bir an görünüp kaybolan gamzesini gördüm. Resmen lacivertlerine tekrar yaşam gelmişti. Böyle anlarda onu ne kadar çok özlediğimi tekrar hatırlıyordum.

Çok özlemiştim. Ben bu adam olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Işığı kapattı. Önce ben sonra da o yatağa girdi. Ne kadar aylarca birlikte uyumuş olsak da sanki ilk defa birlikte uyuyacakmışız gibi heyecanlanmıştım. Yatak çift kişilikti ama kendi yattığımız yatak kadar büyük değildi. Bu yüzden yatağın iki ucunda yatsak da dip dibeydik.

İkimiz de tavanı izlerken aramızda hâlâ bir mesafe vardı. Elimi uzatıp onu kendime çekmek istiyordum ama göğsümdeki ağırlık buna cesaret etmeme engel oluyordu.

Bu mesafe yeterli değildi. Benim ona ihtiyacım vardı hatta kendime bile itiraf edemesem de boynunda soluklanmayı deli gibi istiyordum.

Sonunda yine o benim yerime cesaret etti. "Sikerim böyle işi!" diye mırıldandı. Kolları beni kendine çekti ve başını göğsüme yasladı. Aniden hareket ettiği için göğüslerim ağrıdı ama sesimi çıkarmadım. Burnunu iki göğsümün arasına gömüp kokumu içine çekti.

"Çok özlemişim," dedi ama bende hâlâ aynı korku olduğu için kendimi geri çekmeye çalıştım. "Kokuyordumdur," dedim kendimi tutamadan. Onu yıkarken terlemiştim. Üstümü değiştirsem de sanki tenimdeki o ekşimsi koku birden artmıştı.

Asklarımı aşağı doğru çekti ve iki göğsümün arasına dudaklarını bastırdı. "Mis gibi," dedi tekrar. Burnunu oraya sürttü. "Cennetim gibi." Tüm bedenim dokunuşuna tepki verdi. Göğüs uçlarım hissettiğim ürpertiyle hızla dikleşti. Ayak parmaklarım içgüdüsel olarak kıvrılırken kalbimin hızlandığını hissettim.

Başını tekrar göğsüme yasladığında kendimi geri çekmek istedim. İtiraz etmek istedim ama izin vermedi. Bir eli aşağı indi ve korumak istercesine karnımda durdu.

"Haydi uyu, benim güzel karım," dedi. Görmesem de gülümsediğini biliyordum. "Kalbin bana sesli bir ninni söyleyecek." Sesinden bile gülümsediğini anlayacak kadar onu tanıyordum.

Kendimi tutamayıp ben de gülümsedim. Sonra o gülümseyişim soldu çünkü saçları nefes aldığım kokusunu alabileceğim kadar yakındaydı. Uzun zaman sonra ilk defa nefes aldıktan sonra huzuru hissetmek, aldığım o güzel kokuyla birlikte sakinleşmek, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı bir kere daha hatırlattı.

"Allah'ım," dedim içimden. "Ben bu sevdayı yüreğimde nasıl taşıyacağım?" Sevmek ne kadar güç gerektirse de bir o kadar çaresiz hissettiriyordu. "Lütfen sen onu koru!"

Sonra gözlerimi yumdum. Uyuyamam sanıyordum. Duyduklarım kâbusum olur sanıyordum ama bana öyle bir sarılmıştı ki sanki kâbuslarımın da bedenimde taşıdığım ikinci canın da muhafızıydı.

Bu yüzden bir aydır ilk defa huzurlu bir uykuya daldım.

Yüreğim uzun zaman sonra ilk defa yarım hissetmiyordu.

...

Sabah titreşim sesine ilk önce bilincim uyandı. Gözlerim açık değildi ama nerede olduğumu, ne yaşadığımı hissettiğim bir andaydım. Hâlâ göğsümde yatıyordu ve telefon düzenli olarak titriyordu. O da bu sesi duymuş olmalıydı ki başım kaldırdı ama telefonu açmadı.

Onun yerine soluğunu karnımda hissettim. Dudaklarını karnıma bastır-
dığında sabah sabah ağlama seansı yaşayacağımdan korktum çünkü sevgi en büyük şifaydı, sanki dudaklarından kalbime ulaşmıştı.

Bu yaşayacağımız günün en iyi hatırasıydı. Sonra gözlerimi açtım çünkü kapı da çalmaya başlamıştı. Telefon çalmaya devam ederken annem bize ses-
lendi.

“Elif, uyanın anneciğim! Acil bir durum var.” Sıraç’la birbirimize baktık. O telefonunu açarken ben de kapıya doğru yalpalayarak koştum. Kapıyı aç-
tuğunda annemin dehşete düşmüş yüzüyle karşılaştım. Sıraç arkada biriyle konuşuyordu ama onun sesini bile duymuyordum.

Annemin elinde bir gazete vardı. Bir şey söylemeden gazeteyi doğrulttu. Gazetenin başlığını görünce kanım dondu.

KARDEŞ KATİLİ! ELİT TABAKANIN BİLİNMEYEN KARANLIK YÜZÜ!

*Ünlü iş adamı Emir Altun’un karısı Esin Altun’un, kardeşi Melek Sar-
maşık’la aralarında oluşan busumet nedeniyle kardeşini öldürmeye te-
şebbüs ettiğine dair büyük bir iddia ortaya atıldı. Bu iddianın akabinde
sosyetenin tanınan siması Esin Altun’un kız kardeşini evinde dövdüğü ile
ilgili ciddi kanıtlar ortaya çıktı.*

İşte, o haberin detayları...

7 ACI

Karga, bir zamanlar kullandığı eski şiir defterinin son sayfasını açtı. Bu şiir defterinde acısı, hüznü, umutları ama en çok da yarım kalmış sevdası vardı.

Son sayfada yazdığı şiir ise ümitsiz kaldığı son günlerde kendi karalamasıydı.

"Bu pusattır, ey oğul! Pusatı delmek de zordur.

Delinin işidir, kanı deli akmayana el denir.

Bu yolda ölmek baktır. Zulmedene müstahaktır.

Er kişiye sorarlar kahpe kime denir?

Er der, vefasızca denir. Ne zehirden şifa ne de kahpeden vefa beklenir."

Ardında duran Vural da bu şiire bakıyordu. "Sanki ona yazmış gibisin," dedi şiiri okurken. Karga ağır ağır gülümsedi. O gülüşte hüznün olduğu gibi tanıdık bir sima da vardı.

"Biliyordum," diye mırıldandı sadece. "Ona hiç ulaşmayacak bir öğüt olsa da hissetmişim."

Vural ise karganın hüznünden hoşnut değildi çünkü yaptıklarını desteklemiyordu. Şu an burada olmasını sadece tehlike olarak görüyordu. Üstelik Vuslat'ın onları öğrendikten sonra da intikam alacağını bilecek kadar onu gözlemlemişti.

Yine de başta yaptığı hatadan sonra karşı çıkacak kadar güçlü değildi.

Bu yüzden şiiri incelerken, "Son satırlar şimdi yapacaklarını anlatıyor sanki," dedi.

Karga aslında pek de kendinde değildi çünkü buradayken tek mutluluğu olan kadına erişimini kaybetmişti. Üstelik Melek kalp krizi geçirmişti. Bu haberi aldığı anda karmanın ya da Vuslat'ın intikamının onun için işlediğini hissetmişti.

Yine de Karga hisleri ile planlarını ayırt etmeyi çok iyi bilirdi. Bu yüzden burada sona doğru yaklaşan planlarını gerçekleştirmeye devam ediyordu.

"Çakılı kahpeliğin kitabını yazacak," dedi. Kurulu gücüyle birlikte elde etmesinin yegâne sebebi Çakılı'ydı. Çünkü baştan itibaren Emir'in tahtını elde etmek için büyük bir kıskançlık besliyordu.

Bu yüzden Karga onun bu zafiyetini kullanmıştı ama Çakılı akıllı bir adamdı. Bu son hamlesinden sonra ne kadar güçlü olursa olsun araştırmaya çalışmış, bir şey bulamayınca da şüphelenmişti. Üstelik Emir'in dış güçlere rağmen hapiste tutulmasına sebep olan bu kişinin yine onu istediği anda beraat ettiriyor olması bu şüpheleri daha da güçlendirmiş, o da kendisine yeni bir plan kurmuştu.

Emir uyanınca onunla rekabet etmektense kurulun tahtını tekrar ona verecek, böylece hedef olmaktan çıkacaktı. Çakılı akıllıydı ama Karga onun yapacaklarını öngörecektik kadar bu oyunun kuralını kendi yazmıştı.

Bu yüzden bu akıllı düşmanı daha da teşvik ederek ona kendine dair bir dosya yolladı.

Böylece Emir uyandığında da tahtı tekrar ele geçirdiğinde de hedefi Vuslat olmaktan çıkacaktı çünkü ona yeni bir düşman vermenin tam zamanıydı.

Nitekim tam olarak yazdığı senaryo gerçekleşti.

Kurul, Emir hastaneden çıkarılıp kendi evine geçince onun hastane odasından farksız olan odasında toplandı. Odaya ilk giren Çakılı, vurduğu eli öpmeye kalkacak kadar oyunbaz ve gurursuz bir adamdı.

Emir bu hamleye karşılık zorla elini kurtardı. "Bırak!" dedi bağırarak. "İhanetini unuttuğumu mu sandın?"

Yüzü gözü yara bere içindeydi. Bir gözünde büyük bir görme kaybı vardı. Kafatasında kırıklar oluşmuş, sol bacağı ve sağ kolu da fena hâlde kırılmıştı.

Yine de kibrini en büyük günahı olarak yanında taşımaya devam ediyordu. Bu yüzden kurulun diğer adamları içeri girdiği anda dimdik durmaya başlamıştı. Üstelik ihaneti asla unutmamıştı.

Fakat kurulun kalan adamları buraya gelmeden önce ağız birliği yapmak için anlaşmışlardı çünkü hepsi bu bilinmeyen adamın verdiklerinden yararlanmışlardı.

Bu yüzden Palalı Yusuf konuştu: "Çakılı ihanet etmiyordu, Emir. Aksine sen yokken kurulu korudu."

Emir ise o kadar sinirliydi ki ilk etapta onlara inanmadı. "Siktir oradan!" dedi. "Beni aptal mı sanıyorsunuz?" Başıyla Çakılı'ya işaret etti. "Bunun yardım aldığını bilmiyor muyum ben sanki?"

Çakılı ise sağlam bir delili olmadan asla hareket etmezdi. Bu yüzden bizzat bilinmeyen adamdan ona dün gönderilen yedi dosyayı Emir'e teslim etti. Ağır ağır, "Yardım değildi, oyalamaydı," dedi.

Çakılı dünden beri hiç uyumamıştı. Bilinmeyen adamı araştırmanın karşılığı olarak ona yedi dosya yollanmıştı ve bu dosyada yaptıkları her şey, her günah, her ihanet adım adım raporlandırılmıştı. Üstelik son dosyada kendine dair bilgiler de vermiş ve dosyaları teslim ettikten sonra gönderdiği elçiyle bir mesaj iletmışti.

Bağı ararsan bağcı seni döver, Çakılı. Üstelik sapsız üzümüünden de edersin.

Bu bariz tehdit ve dosyalardan sonra üzerindeki düşman oklarını acilen Emir'e satması gerekiyordu. Bu yüzden bugün onu ziyarete gelmişlerdi.

Emir kucasına bırakılan kalın dosyalara baktı. "Bu ne?" diye sordu aksi bir sesle.

Dosyalar siyah deri kaplıydı. Üstüne ise bir sembol damgalanmıştı.

Çakılı başıyla dosyayı işaret etti. "Sembol bak!" dedi. O sembolde bir karga vardı. Karganın ayağına ise sonbahar yaprakları bir sarmaşık gibi dolanmıştı.

Emir gibi beslenebileceği her gücü bilen bir adam için en güçlüleri bilmek bir zorunluluktur. Bu yüzden sembolü anında tanıdı.

"Balabanovların sembolü."

Bratva'nın en güçlü mafya ailesinin sembolüydü bu. Üstelik bulaşmaması gereken güçlerin de başıydı çünkü adamlar sadece güçle değil, zalimlikleriyle de başa belaydı. Vorona Balabanov, düşmanının kellesini almakla tanınırdı. Soyları ise deli olarak atfediliyordu çünkü hepsi adını acımasızlıkla duyurmuş insanlardı ama Balabanovlar sadece bundan ibaret olan bir aile değildi.

Güçleri ise Rusya'daki doğal gaza hükmettiğinden dolayı ülke sınırlarını aşmış ve dünya güçlerine kafa tutacak kadar büyük bir seviyeye gelmişti.

Emir böyle güçlerin istediklerini alamazlarsa onları böcek gibi ezeceğini çok iyi bilirdi. "Bana yardım eden adam, onu araştırınca bana bu dosyayı tehdit olarak yolladı. Ben de bu yüzden senin yerini aldım çünkü mecburdum."

Çakılı yalan söylüyordu ama Emir dosyalara o kadar odaklanmıştı ki onun bariz yalanını fark edemedi. Her bir dosyada kurulun yaptığı bütün karanlık işler hatta Emir'in katıldığı büyük güçlerin yaptığı insan kurban eden ayinlere dair bile görüntüler vardı.

Bunlar ifşa edilirse değil bu ülkede barınmak, tek bir nefes alamadan hepsini yok ederlerdi. Emir başını kaldırıp Çakılı'ya baktığında belanın birinden kurtulup diğerine bulaşmak üzere olduğunun farkındaydı.

Bu yüzden aksi bir sesle, "Ne istiyor?" dedi. Kurulun diğer adamları karşısında el pençe divan duruyorlardı ki bu bile aslında hiç hayra alamet değildi.

Normalde güç gösterisi yapmayı ve Emir'le eşitmiş gibi davranmayı severlerdi. Şimdi ise Çakılı da dâhil olmak üzere hepsi onun sözünü dinleyecekmiş gibi duruyorlardı.

Çakılı, "Başta Vuolat'ın düşmanı gibiydi ama görünen o ki asıl hedef biziz," dedi. "Bu, o kölenin gücü değil." Onu hapishanenin sorgu odasında dövmesinden bahsediyordu. "Onu bile kullanmış."

Emir için ise bu kibrini ezen olay yok hükmündeydi. İlk işi o köleyi böcek gibi ezmek olacaktı, bu yüzden dosyaları fırlatırcasına attı ve “Siz bela ettiniz başımıza. Madem öyle, temizleyin pisliğinizi!” dedi.

Bu sefer konuşan Marilyn Recep oldu. Kurulda bu yabancı barondan en az yardım alan oydu çünkü görmediği bir adamdan yardım almak sırtına hedef koymakla eş değerdı. Bu sebeple Çakılı'ya en çok kızan oydu.

Yine de Emir olmadan kurtulamayacaklarını gayet iyi biliyordu. Bu beladan birlikte kurtulmaları için, “Yapma, Emir,” dedi. “Sen olmadan hiçbir baron bizi ciddiye almaz. Hiçbiri bize saygı duymuyor.”

İşte, tam bu noktada Emir'in zaafına oynadı. Kafası sadece kötülüğe çalışan bu adam normalde bu işe asla bulaşmaz ve kurulu önüne kurban gibi atmaktan çekinmezdi ama kibri, ona hapishanede sırt çeviren bu beş adamın onun önünde şu an boyun eğiyor olmasına bayılmıştı.

Bu yüzden düşman başa çıkamayacağı güçte olsa da sırf karşısındaki adamlara itaat ettirmek ve kuruldaki liderliğini sağlamlaştırmak uğruna bu güç oyununa girerdi.

Yine de ağzı yüzü dağılmış olmasına rağmen kuyruğu hemen indirmeyecekti. Kendini sert tutmaya çalışarak, “Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu.

Bu sefer cevap Zeytinci'den geldi. “Tahtına geç,” dedi sanki onsuz hiçbir şey yapamayacaklarmış gibi. “Birlikte olalım, önce bu düşmanı bertaraf edelim, sonra Vuslat'ı ortadan kaldıralım.”

En çok da bu çaresizlikleri Emir'in hoşuna gitmişti. Daha fazla süründürmek istercesine, “Niye yapayım?” diye sordu ve istediği cevabı aldı.

“Çünkü en güçlümüz sensin.”

Bu noktadan sonra aklının kibrine yenilmesi kaçınılmazdı. Yine de bir süre daha gönülsüzmüş gibi davrandı. Bu sırada hepsi ona bilgi veriyordu. Balabanov, Emir'e ait bilgilerin olduğu dosyanın girişine Rusça bir söz yazmıştı. Emir çevirisini gördükten sonra ilk defa sorguladı.

“Kurt, yavrusunu adi bir köpek için asla terk etmez.”

Şüphelendiği ihtimal imkânsızdı, o piçin babasının öldüğünün teminatını almıştı. Yine de Balabanovlar hakkında bildiği şeyleri anlatan raporun sonundaki fotoğraf o şüpheleri tekrar ayyuka çıkardı. Üstelik bu aynı zamanda büyük bir tehditti. Fotoğraf Emir'in mahzenlerine aitti. Duvarın üstünde körpe bir bıçakla kazınmış bir kehanet vardı.

“Bu ormana gitmiş, bu bulmuş, bu tutmuş, bu kesmiş, bu hazırlamış, bu pişirmiş, bu da yemiş.

Hepsi ölecek, hepsi ölecek!”

Bu fotoğrafın bariz bir tehdit olduğu açıkça belliydi ama Emir bu dosyaları ona getiren beş adama bakarken şu an en âciz gözükenin kendisi olduğunu fark

etti. Yine de ona boyun eğiyorlardı. Üstelik Arnavutlu, "Bizimle misin?" diye soracak kadar da korkmuştu çünkü o dosyalar hepsini tarihten silecek kadar tehlikeliydi.

İşte, gücün kibrine bağımlı bu adam tam olarak bu yüzden kurulun başına geçmeyi kabul etti. Böylece hem Emir'in ilk hedefi Sıraç olmaktan çıkmıştı hem de Sıraç intikamını alana kadar Karga bu sefer kurulla oynayacaktı.

Vuslat yaralarını sarsın diye, Vuslat bu intikam oyununu kazansın diye.

ELİF

Sözcükler gözlerimin önünde uçuşuyordu. *Suç mahalline dair görüntüler ortaya çıktı.* Tahta zemindeki kan gölünün fotoğrafı bulanıklaştırılmıştı ama nasıl gözüktüğüne dair bir fikir verecek kadar da açıktı.

Esin Altın'ın kız kardeşini dövdüğüne dair iki şahidin isimlerinin gizlenmesi şartıyla ifade verdikleri ama dosyanın illegal yollarla kapatıldığı belirtildi. Melek Sarmaşık'ın gizli bir yakını davanın tekrar açılmasını talep ettikten sonra bütün delilleri mahkemeye sundu.

Haberimizde bu özel dosyanın yayına sunulabilir delillerinden bahsedeceğiz.

Tanıkların kısa ifadeleri ve susturulmak için verilen paralardan bahsediliyordu. Onlar gibi iki tanık daha olduğunu ama o evde çalıştıkları için öldürüldüklerini açıkça söylüyorlardı.

Bir tanık hariç.

O tanık arkamdaydı ve telefon konuşması yapıyordu. Ses tonu oldukça sakin. Normalde böyle bir durumda aşırı agresif tepki verirdi ama sesi hiç de öyle gelmiyordu. Yine de ne konuştuğunu bir türlü anlayamıyordum çünkü kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Nefes alamadığımı hissettim. Eylül aklıma geldi. Yıllardır annesiyle ilgili yaşananlardan bihaberdi. Hepsini öğrenecekti. Her bir yalanı, her bir ihaneti. Annesinin ne uğrunda harcadığını. Hepsinden haberdar olacaktı.

Onun için canım yanmaya başladı.

Sıraç telefonu kapattı ve annemle konuştu ama ne dediğini duyamıyordum. Ona da bakamıyordum. Bakarsam sarsılmış bir yüz ifadesiyle, belki de korkularıyla karşılaşacağımı düşünüyordum. Başım dönmeye başladı. Sabah bulantısının belirtilerini hissetmeye başlayınca derin bir nefes aldım.

Bir adım geriye doğru sendelerken sıcak ve güven verici ellerini omuzlarımda hissettim. Göğsü sırtıma yaslandı.

“Yakaladım seni,” dedi. Sesindeki sakinliği hatta dinginliği duyunca başımı ona doğru çevirdim. Yüzünde öfke belirtisi yoktu. Hatta akşamdan kalma olduğuna dair bir belirti dahi yoktu.

Sabah namazında sargılarını çıkartmıştı. Yüzüne de tekrar pansuman yapmıştım. Bu yüzden düne nazaran neredeyse hasarsız gibiydi. Üstelik o kadar sakin duruyordu ki “Haberin var mıydı?” dedim kendimi tutamadan. Başını olumsuz anlamda salladı. Saçlarından bir tutam alnına doğru düşmüştü. Lacivert gözleri iyi bir uyku sonrasında parlıyordu.

“Tahmin ediyordum ama yine de bunu yapacağını bilmiyordum,” dedi kollarımı sıvazlayarak. “Bir misilleme olacağı belliydi.”

Zaten o misillemeler bizi mahvetmişti. “Ülke bu haberle çalkanacaktır,” dedim. Bu sansasyonel bir haberdi. Üstelik bizim ailemizle ilgiliydi. “Eylül mahvolacak.”

Beni en çok tedirgin eden de buydu. Eylül annesi konusunda çok hassastı. Bu meseleyi bu şekilde öğrenmesi çok acımasızcaydı.

Sıraç’m, Eylül’ün adı geçince kaşları çatıldı. “Ekibim hemen müdahale etmiş ama zaten amacı bu değilmiş,” dedi. Sonra hâlâ elimde tuttuğumu fark ettiğim gazeteyi nazikçe aldı. “Sahte gazete bu!” dedi. “Sadece Esin’e, çevresine ve bizim çevremize yollanmış.”

Kadının adı anılınca bile tüylerim diken diken oluyordu. Karşımdaki adam ise onun yüzünden senelerce acı çekmişti, yine de benden daha sakindi. Üstelik durumu hemen çözmüş ve kendince kontrol altına da almıştı.

Ben ise sahte gazete olmasıyla bile bir nebze olsun rahatlamıştım. “Bir tehdit olarak,” dediğimde sadece başıyla onayladı.

Bu rahatlığın ardında bir şeylerin yattığına adım gibi emindim çünkü benimki misilleme yapmadan asla bu rahatlığa kavuşamazdı.

“Bu adam kimin düşmanı?” dedim.

Bizim miydi yoksa karşı tarafın mıydı?

İlk defa yüzünde daha sert bir ifade belirdi. “Dost olmadığı kesin,” dedi ve bakışlarını anneme çevirdi. “Sizi kim aradı?” diye sordu.

Annem, “Babam aradı, oğlum,” cevabını verdi. O da çok gergin gözü-küyordu. “Eylül de Demir’le birlikte buraya geliyor. Sabah ilk gazete onun evinin önüne siyah bir arabayla bırakılınca Demir peşlerine adam takmış fakat bu sırada Eylül’ün gazeteyi okumasına engel olamamış.”

Sıraç bildiğini belirtircesine başını salladı. “Artık kim olduğunu da saklamıyor.”

Kafam karışmıştı. Ben burada kendimi her şeyden izole etmişken neler yaşanmış, yeni neler öğrenilmişti? Annemin yüzündeki sıkıntılı ifade daha da büyüdü. “Hepsi şimdi buraya geliyorlar.”

Boğazımın ortasında gerginlikten bir yumru oluşmuştu. Bir yüzleşme yaşanacaktı. Herkes burada toplanmışken bu kaçınılmaz olacaktı.

Midem stresten yanmaya başlayınca iyice gerildiğimi anladım. “Neyin misillemesi bu? Kim yaptı?” dedim elimi yanan mideme bastırırken. Gözlerim ona değdi. İri kollarına bastırıldığı parmaklarını görünce beni yalnızca izlediğini fark ettim. Bana dokunmak istiyordu. Bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bakışlarım tekrar ona döndü. Anladığımı görünce dudağının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Acı bir tebessümdü bu. Yine de hissettiklerini sesine yansıtmadan, “Herkesin bir zaafı vardır. O da açıkça bu zaafın Melek Hanım olduğunu gösterdi. Ben de ona Melek Hanım’ın da işin içinde olduğu bir oyun oynadım,” dedi.

Tıpkı bu bilinmeyen düşmanın ona yaptığı gibi. Bu eşit bir misilleme olmuştu.

“Kim olduğuna dair de artık bir fikrimiz var.”

İşte, bu asıl merak ettiğim kısımdı. Mide bulantım artmasına rağmen ilk defa stres dışında bir heyecanla, “Kimmiş?” diye sordum.

“Vorona Balabanov.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

“İyi de bu bir Rus ismi.” Asla mantıklı gelmiyordu. “Üstelik yüzükteki N harfiyle de uyuşmuyor.”

Aylardır bizi oyalayan ve Melek Hanım’ın âşığı olduğuna inandığımız adamın Rus çıkacağına hayatta ihtimal vermezdim. Bu yüzden Sıraç’a tuhaf bir ifadeyle baktığıma adım gibi emindim.

O ise her şeyi çözmüş hatta çoktan harekete geçmiş gibi gözükiyordu. “Durum çok daha karmaşık,” diyerek kısaca yaşadıklarını özetlese de arka planda çok daha büyük oyunlar döndüğü belliydi.

Benim ise aklımda bütün yapboz parçalarını birleştirdiğimde acı çeken ve bir sebepten Melek Hanım’la ilgili yaşananlar için Sıraç’ı suçlayan bir adam canlanıyordu. Bir âşık. Belki de Sıraç’ın babası. Peki, neden sürekli oyunlar oynuyordu?

“Ne oyunu oynadın?” dedim. Annemle kısa bir an bakiştılar. O bakışmada saklanan bir sırı daha gördüm. O kadar çok sırı yüzleşmişim ki artık saklandığı an anlayabiliyordum. Başımı döndürüp ona baktım.

“Sanırım tek bilmeyen benim,” dedim annemin suçlu bakışlarını görünce.

“Hamilesin,” dedi. Başparmağı kaşını gergin bir şekilde ovuşturdu. Başımı eğip yere bakım. Bu sefer aynı şekilde gergin olan sesi tenimde dolandı. Yanımda oluşu bile sürekli bir şeyler hissetmeme sebep oluyordu. “Hiçbir konuda stres yapmaman gerekiyor.”

Dişlerimi birbirine bastırdım ve ellerimi göğsümde kavuşturdum. Haklıydı ama benim çevremde saklanan sırlar önünde sonunda ortaya çıkıyor ve çıktığında saklandıkları andan daha büyük bir hasar veriyordu.

“Anladım,” dedim sadece. Yüzüne bakmadım, bakarsam kırılacaktı. Bakarsam güvensizliklerimin su yüzeyine çıktığını görecekti. Saklananların aslında benim için çok büyük korku olduğunu anlayacaktı. Bu yüzden tekrar başımı annemin olduğu tarafa çevirdim ama burnuma kendi kokum geldi ve genzim yanmaya başladı.

Midem en son seviye dediğim şekilde, başımı döndürecek bir biçimde bulandı. Bunun son uyarı olduğunu biliyordum. Bu yüzden boğazıma doğru yükselen asidi hisseder hissetmez banyoya doğru koşturdum.

Bu yaptığım artık sıradan, günlük bir koşu hâline gelmişti.

Arkamdan seslenildiğini duydum ama kulaklarım uğulduyordu. Klozete doğru eğildiğimde akşam içtiğim bir kâse çorbanın hepsi midemden boşaldı. Artık üzölmüyordum ama kusmanın olumlu düşünölecek bir tarafı olmadığı için huzurlu hissettiğim de söylenemezdi.

Hastalıklı gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Nazik bir el saçlarıma uzandı. Onları geriye doğru toplarken kendimi âciz hissettim.

Sargılı olan bir diğer el sırtımı sıvazladı. Ona doğru yaslanmamak için kendimi çok zor tuttum.

Annemin sesini duydum. “Nefes alması için alan bırak,” dedi. Normalde ben de rahatsız olurdum ama ardımda duruyor, sırtımı sıvazlıyor olması iyi gelmişti. En azından bu sefer bedenim acı bir şekilde kasılmıyordu.

O hâllerimi görmemesine rağmen Sıraç’ın endişeli sesini duydum: “Bu duruma çare bulamaz mıyız?” Bir yandan da beni sakinleştirmek için hafifçe masaj yapıyor, rahatlatıcı hareketleri boynuma doğru yavaş yavaş yükseliyordu.

Midemin bulantısı olmasaydı mayışıp kalırdım. Hamilelik yüzünden lavabo uzun zamandır yaşam alanım gibi olmuştu. Bu yüzden olduğum yere yığıldım.

“Maalesef,” dedi annem. O, Sıraç’ın aksine daha sakin hatta tecrübeli olardı. “Her hamilenin yaşadığı bir durum. Anne olmak zordur, oğlum.”

Bir yandan ona *oğlum* demeye devam ediyordu. Bu o kadar hoşuma gidiyordu ki kalkıp anneme sarılmak istiyordum. Yaşadığı çoğu şeyden haberdar olmasa da ona anne şefkati gösteriyordu.

“Bir noktayı kaçırıyor olmalıyız. Vitamin takviyesi alıyor mu?”

Duruma el atması an meselesiydi ama benim şu an bu kadar müdahil olmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden başım hâlâ eğikken elimi kaldırdım. “Alıyorum,” dedim ama midem tekrar bulandığı için sesim

yok olup gitti. Bir yandan da onun yanında ilk defa bu hâlde olduğum için utanıyordum.

Tekrar öğürmeye başladığımda onlar da alternatifler hakkında konuşmaya başladılar. Ortalık karışırken dertlerinin bu olması hoşuma gitmiyordu ama arkamı dönüp konuşamıyordum.

“Üstündekini çıkar mutlaka. Üstünü değiştirirse kokusuna dair takıntısı azalıyor,” dedi annem son uyarısını yaparak. “Ben aşağı inip kahvaltı hazırlayacağım.”

Annem beni değil, onu muhatap alıyordu resmen. Buna bile bir an sinirlerim bozuldu ama sonra mantıksız düşündüğümü, hormonlarım yüzünden iyice alıngan olmaya başladığımı fark ettim.

Ne yazık ki bu anlarda mantıklı olan taraf sevdiğim adamdı. “Sorun yok,” dedi. “Ben hallederim.”

Ziyadesiyle agresif hissettiğim için kafamı kaldırıp onu da kovmak istedim ama buna bile takatim yoktu. Banyoda sadece sık sık mide bulantım geçsin diye aldığım nefesler duyulmaya başladığında annemin gittiğini anladım.

Saçlarımı tek elinde tutup yukarı kaldırdığını hissettiğimde bulantım yavaş yavaş geçiyordu. Önce soluğunu, sonra dudaklarını enseme hissettim.

“Sakin ol,” dedi tüylerimi diken diken eden kısık sesiyle. “Burnundan nefes almaya çalış. Nefesini tutmak işe yaramazmış.”

Öyle yaptığımı o söyleyince fark ettim. Resmen nefesimi bile kontrol ediyordu.

Zaten bütün vücudum alarm hâlindeydi. Dokunuşuyla, her anımı düşünen bu hâliyle omurgamdan başlayan bir ürperti tüm bedenimi sardı. Konuşursam tekrar kusacağımdan korktuğum için geriye çekilmeye çalıştım ama güçlü kolu belimi sardı ve beni kendine doğru çekti.

Bu da beni sinirlendirdi.

“Uzaklaşmayı düşünüyor musun?” dedim kısık bir sesle.

“Daha da yakınlaşmayı planlıyorum.”

Görmesem bile keyifle gülümsediğini hissedebiliyordum. Üstelik öfkeyle karşılık vereceğimi bildiğinden hemen, “Mide bulantın geçti mi?” dedi. Parmakları hafifçe karnımda dolandı. Bunlar rahatlatıcı dokunuşlardı ama o dokundukça kendimi savunmasız hissediyordum.

Bu sefer daha şiddetli bir şekilde geri çekildim ama bunun sonucu mide bulantısı olarak geri döndü.

“Lütfen uzaklaş!” dedim, her kelimenin ardından derin derin nefesler alıyordum. “Hem senin akşamdan kalma olman gerekmiyor mu?”

Şu an yaşadığım durumu adaletsizlik olarak gördüğümü o da fark etti. Bu yüzden hiç çekinmeden güldü çünkü beyefendinin yanımda olmak haricinde hiçbir şey umurunda değildi.

Üstelik böyle sesli gülmesini de deli gibi özlemiştim ama yine de özlemimi bastıracak kadar beni öfkeliendiriyordu. “Hayır ve hayır,” dedi hem talebimi reddedip hem de sorumu cevaplayarak. “Uyuduğum için gayet dincim, Gün Işığı.” Sabah yaşadığımız paniğe rağmen bunu ben de fark etmiştim. Üstelik geldiğinde neredeyse uykusuzluktan bayılmak üzere olduğu düşünülürse aslında rahatsız edilmeseydik ikimiz de bir süre daha uyurduk.

Bu düşüncelerin hepsi artık kusmaya alıştığım için zihnimin de kendi kendine çalışmasının bir yorumuydu. Üstelik o da benim odağımı mide bulantısından uzaklaştırmak için konuşmaya devam ediyordu:

“Benden utanıyor musun sen?” İlk defa mola verip rezil hâlimi umursamadan başımı ona doğru çevirdim. Çünkü bu ithamından sonra sesindeki eğlenceyi duyunca şalterlerim artık tamamen atmıştı.

Gözümün önünde birden siyah pullar uçuşmaya başladığı için yüz ifadesini tam olarak göremedim ama bu konuşmama engel olamadı.

“Kusuyorum, farkında mısın?” dedim hınçla. Elbette utanıyordum hatta bu kelime onun için tetikleyici olsa da kendimden tiksiniyordum. “Hoş değil.” Ağzıma gelen tatla midem bulanınca yüzümü ekşittim. “Biraz mahremiyet lütfen.”

Gözümün önü netleştğinde gülmediğini ama lacivertlerinin dudakları yerine gülme işini yerine getirdiğini fark ettim. Hoşuna gidiyordu, beni şu anda bile çileden çıkarmaktan zevk alıyordu.

Yine de bir anda ciddileşti. “İmkânı yok,” dedi aksi mümkün değilmiş gibi. “Senin mahremiyetin benim mahrumiyetim demek.” Yüzünde işkence çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. “Ve ben zaten o mahrumiyeti bir aydır işkence çekercesine yaşıyorum.”

Beni kızdırsaydı ona ters bir cevap verecektim ama böyle yaptığında kıyamadığımdan ve midemin bulantısı arttığından ona cevap veremedim. Tekrar bir mide bulantısı nöbetini daha atlattıktan sonra istesem de ondan uzak duramadım. Kollarına yığıldım. Daha sabahtı ama ben şimdiden yorulmuştum.

Yüzümün kenarından saçlarımı çekti. Dudaklarımı ıslak bir bezle sildi. Nemli şakağıma dudaklarını bastırduğunda boğazıma bir düğüm oturdu. Şefkati karşısında ağlamak istedim ama kendimi tuttum çünkü ne kadar hassas olduğumu görmesini istemiyordum.

Onun bana kendisini açması için bu kadar uzun zamandır çabalarken kendini bana açtığı bu dönemde ben yaralarım yüzünden ondan korkuyordum.

Bu yüzden istemsizce geri çekiliyordum. Havluyu elinden almak istedim ama izin vermedi. Dudaklarımı temizledi. Yavaşça geri çekildiğimde beni nazikçe göğsüne yasladı.

“Şurada...” Elimle banyo dolabını gösterdim. “Özel bir karışım var.” Bazı gargaralar da midemi bulandırdığı için bu karışım sadece mide bulantısı çeken hamilelere özeldi. “Onu bana getirir misin?” Gözlerinin içine baktığımda biraz önce sahip olduğu neşeyi yitirmişti. Muhtemelen yorgunluğum onu rahatsız etmişti.

Beni bırakacağını sandım ama kucağına aldı ve benimle birlikte banyo tezgâhına doğru gitti. Beni tezgâha oturtuktan sonra dolapları karıştırmaya başladı. Ben de bu sırada eğilip elimi, yüzümü ve son olarak da ağzımı yıkadım.

O da aynı anlarda istediğimi bulduktan sonra bir bardağa döktü. Yüzümü havluyla kurularken onun ciddiyetle işini yapmasını, bir yandan da belimi kaplayan büyük elinin karnıma yaslı oluşunu izliyordum.

Sanki dokunmayı bıraksa yok olup gidecektim. Bu yüzden hiçbir anı kaçırmıyordu. Eli sadece karışımı bardağa boşaltana kadar benden uzak durdu. Sonra bardağı bana uzattı ve tam karşımda durdu. “Ne?” dedim bana bakarken. Karışımı ağzıma diktim ve ağzımda dolaştırmaya başladım. Başımı eğip karışımı tükürürken konuştu.

Belliydi, bir şey söyleyecekti. Nitekim, “Aşağıdaki konuşma seni üzecek,” diyerek tam tahmin ettiğim gibi bir tepki verdi. Endişelendiğinin farkındaydım ama bu yine de beni tetikledi.

“Beni mahrum edemezsin,” derken en çok da korkularımı hâlâ anlamıyor oluşuna sinirlendim. Kaşlarımın çatıldığını fark ettiği anda elini uzatıp kaşlarımı nazikçe düzeltti.

“Emiyorum ama strese girmeni de istemiyorum.”

Beni düşündüğünü biliyordum ama yapamazdım. Bu bir aydır hiçbir şeyden haberdar olmak istemememin sebebi bile geçmişte her şeyin benden saklanmasıydı.

“Burada kalmayacağım,” diyerek direttim. Çok şükür ki bu cevabım sonrasında sessiz kaldı. Yine de hoşnutsuzluğunu saklamadı.

Laciverlerinde düşünceli bir ifade vardı ve sakalları çok uzadığı için göüme daha ciddi gözüktüyordu. Eğer onu tanımasaydım bu hâlini ürkütücü bulabilirdim ama tanıyordum. Gözleri bu ürkütücü atmosferi bozarcasına hasretle baktığı için kızgın kalamıyordum.

Ayrıca bu şekilde yalnız kalmamız hiç iyi değildi çünkü banyo tezgâhının üstünde otururken aramızdaki mesafe azalmıştı.

O ise bu mesafeyi de kapatmak istiyormuş gibi bana bakıyordu. Bakışlarının izi dudaklarıma düşünce direkt, “Bana öyle bakma!” diyerek konuyu

değiştirmeye çalıştım. “Aylarca benden saklananlar yüzünden yeterince aptal hissettim zaten.”

Yine de olmadı. Değil konuyu değiştirmek, bakışlarının rotası bile dudaklarımdan uzaklaşmadı. Hasret, özleme karıştı. Özlem ise kocaman bir ayrılıktı. Sanki öperse nefes alacakmış gibi bakan bir adam vardı karşımda. Ellerini banyo tezgâhının iki yanına yerleştirdi. Beni kolları arasında kafeslerken, “Ondan bakmıyordum,” dedi.

Daha ne kadar niyetini açıkça belli edebilirdi, bilmiyordum. Şu an onu durduran tek şey aramıza koyduğum sınırdı. O sınırı koymam özlemediğim anlamına gelmiyordu. Aksine deli gibi özlemiştim. Yine de kırgınlıklarım özlemimin önüne geçiyordu.

Bedenim ona, kalbim sıcaklığına doğru çekilirken aklım ise kaçmam gerektiğini haykırıyordu.

Gergin bir şekilde gülümsedim. “Dişlerimi fırçalamadım,” dedim.

Tek kaşı havaya kalkarken, “Tek sebebi bu mu, güzel karım?” dedi. Ağır ağır konuşuyordu. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip gelirken aramızdaki çekimin ağırlığıydı bu.

“Çıkarsan duş da alacağım.” Bu sefer dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Gamzesini gördüğümde iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Boştaki eli uzandı ve boynumdaki bir tutam nemli saç geriye doğru attı. “Dün sen bana yardım ettin,” dedi.

Sesinde ima yoktu. Direkt isteği ortadaydı. Normalde kızardım hatta neredeyse bunu yapacaktım ama ne kadar benimle uğraşıyor olursa olsun, aramıza giren bu sınırın ona acı verdiğini saklamıyordu. Bakışları özlem doluydu ve buna, bizimle ilgilenmeye ihtiyacı olduğunu hissettim.

“Her şey karşılıklı mı?” dedim bu sefer gerçekten gülümseyerek. “Öyleyse senin de midenin bulanması lazım.”

Cevabıma karşılık o da gülümsedi ama sonra dayanamayıp boynumda duran eliyle yüzümü kavradı. Sanki gülüşüme dokunmak istiyormuş gibi başparmağı çenemi okşarken, “Gülüşünü özlemişim,” dedi.

Dudaklarımdaki gülüş dondu çünkü öyle yoğun bakıyordu ki bakışları altında dudaklarım karıncalandı. “Özlemişim,” dedi mırıldanarak. “Delirmişim.” Başparmağı alt dudağımı okşadığında iç çeker gibi nefes aldım. “Bitmişim.”

Belimde duran eli arkaya kayd ve beni biraz daha kendisine doğru çekti. Benim ise ellerim yumruk hâlindeydi çünkü aynı şekilde uzanıp sakallı yüzüne dokunmak istedim.

O an kırılganlığımı bile unuttum. Yine de insan böyle anlarda her şeyi unutsa bile bedeni bazı şeyleri hatırlatmakta ustaydı. Kendi kokumu aldığım anda böyle bir hâldeyken ona yakın olmak istemedim.

Güvensizliğim, karşımdaki adam bana ne kadar hayranlıkla bakıyor olursa olsun sol kulağıma fısıldayan yeni şeytanımdı.

Bu yüzden belimdeki elini tuttum. “Hey, hey!” dedim elini çekmeye çalışarak. “O el nereye gidiyor?”

Uzaklaşmaya çalıştığımı hissettiğinde sebebimi anladı. Eskiden ikna edip bunu inat hâline getirirdi. Şimdi de aynısını yapacağını düşünerek korktum çünkü bu bana iyi gelmeyecekti ama yapmadı.

Onun yerine dudakları burnumun üstüne minik bir öpücük kondurdu. “Karım nereye gitmesini ister?”

Bu dokunuşun en az bana sarıldığı anki kadar büyük bir şefkati vardı. Neredeyse tam o anda ağlayacaktım ama kendimi tuttum.

Sahte bir öfkeyle, “Çık şu banyodan!” dedim. “Cidden beni yalnızca sınırlan...” Sözlerim yarım kaldı çünkü dediklerimi umursamadan bir elini tekrar karnıma bastırdı ve başını eğdi.

Donup kaldım. İkidir bu ana maruz kalıyordum ve onun bebeğimizle konuşacağını anladığımda mahrem bir ana şahit olmanın getirdiği şaşkınlığa düşüp donuyordum.

“Görünüşe göre anneni çok yoruyorsun. Daha bir *wolffia* kadarsın ve şimdiden anneni uğraştırmaya başladın.”

Birden onunla konuşmaya başladığında aniden gelen öfkem yine aniden yok oldu.

“Beni uğraştıranın o olduğuna emin misin?” dedim görüntü çok güzel olsa da onu iğnelemekten geri kalmayarak. “Bence babası bu işi yeterince iyi yapıyor.”

Başını kaldırıp gülümsedi Gamzeleri ortaya çıkarken benim aksime o huzur doluydu. Bu hâline içim giderken soğuk davranmak zordu.

“Ayrıca *wolffia* da nedir?”

“Dünyanın en küçük çiçeği.” Tırnağının ucunu gösterdi. “Bu kadarcık,” dedi. Başparmağı karnımı okşadı. “Şu an bizimki ondan büyük gerçi.”

Bebegimizi çoktan sahiplendiğini görünce gülümsememek için kendimi zor tuttum. Duyduğumuz haberlere rağmen üstünde ağır bir sakinlik ve huzur vardı.

Yine de hâlâ beni öpmek istediğini hatta bunu yapmamak için tüm iradesini kullandığını biliyordum. Sadece bakışı bile bunu anlamam için yeterliydi.

O mahrumsa ben hasrettim. Ben hasretsem o sebepti. Ona böyle doyasıya bakarken belki birkaç dakika geç kalsam onu kaybedeceğimi hatırladım ve o hatıra gülümsemekte olan dudaklarımı soldurdu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Ne yapardım, nasıl tüketirdim onsuz bu ömrü?

Anında ruh hâlimin değiştiğini fark etti. Acı çektiğimi gördü, sebebi olduğunu anladı. Ondan uzaklaşacağımı hissettiği anda aniden hareket etti. Askılıyı yukarı kaldırdı ve dudaklarını karnıma bastırdı. Dudaklarının değdiği yerde bir yaşam vardı.

“Sıraç!” dedim sitem edercesine. “Ne yapıyorsun?”

Dudakları geri çekildi, şifasının izini bıraktı. Hâlâ askılımanın uçlarını tutuyordu. Elini ittiğimde başını kaldırıp bana baktı. Onu itişim canını en çok yakan durumdu. Bunu görmemek için kör olmam lazımdı.

“Babasının yaptıklarından haberi yok,” dedi o acıyla. Derin bir nefes aldı. Nefesini verirken soluğu tenime çarptı. Kalbim sesindeki muhtaçlıkla sarıldı. “Doyasıya sevebilirim bu yüzden. Arkasını dönmez bana.”

“Ben de dönmedim.”

“Ama ben döndüm.”

Bunu söylerken sesindeki pişmanlığı duymak bile onun için üzülmeme yetiyordu ama yine de hiçbir hüznün o an canımı yakışının yerini tutamıyordu.

“Yine de ben dönmedim.” Ona baktığımda yüzündeki acının aynısı kalbimdeydi. “Sadece kaçtım,” dedim fısıltıyla. “Çünkü korktum.” Dudaklarım titredi o anın sancısıyla. “Çok korktum.”

Şu an bile hayal olmasından ve uyanıp annemin omzunda deli gibi ağlamaktan çok korkuyordum çünkü ben bir ay boyunca onun kaybının yasını tutmuştum.

Bu yası üzerimden atmak öyle kolay değildi. Ben yine dokunur, yine öper, yine deli gibi severdim ama o kaybetme korkusunun hasarını üstümden nasıl atacağımı asla bilmiyordum. Bu yüzden başımı eğdim. Ellerimi lavaboya yasladım. Başımı eğince burnuma kendi kokum geldi ve tekrar kendimden tiksinemeye başladım.

Bu sanki bir döngü gibiydi. Ondan uzaklaştıkça, ona acı çektirdikçe fiziksel ve ruhsal olarak ben de acı çekiyordum.

Yüzümü eksitmekten kendimi alamadım.

“Kokmuyorsun,” dedi. Sanki tüm duygularım bir aynaya yansıyor ve hepsini anbean izleyebiliyordu. Bazen bundan nefret ediyordum. Ben de kendimi saklayabilmek isterdim ama o kendini benden sakınsa da ben ondan kendimi bir türlü sakınamıyordum.

“İçim bulanıyor, durduramıyorum,” dedim. Birden aramızda beliren mesafenin sebebi bizzat bu ruh hâlimdi.

Elleri askılımin eteklerini tekrar kavradığında ona baktım. Bu sefer yüzünde çektiği acının ağırlığı vardı. “Şunu üstünden çıkaralım,” dedi ona sorgularcasına bakınca.

“Ben çıkarırım,” dedim ellerini tutarak. “Sen çıkabilirsin.”

Yüz ifadesi daha fazla ciddileşti. Onu ittikçe sanki hisleri yoğunlaşıyordu. Kırgınlıkları, kuşkuları, öfkesi, belki de benim gibi kendine nefreti. Çenesi kilidendi ve sert yüz ifadesi haykırmak isterken susan bir adamınki gibi sertleşti. Ellerim ellerinin üstündeyken parmakları kumaşı sıktı.

Bakışları sanki *beni mahrum etme*, diye bağııyordu.

Kısa bir an bakışlarımız çatıştı. İnat etmek ve onu tamamen özel alanımdan çıkarmak istiyordum ama öyle bir bakıyordu ki kalbimde şüphelerinin arttığına dair hisleri bir türlü susturamıyordum.

Sonunda pes eden ben oldum. Sonuçta ilk defa göreceği bir şey yoktu. Hamile kaldıktan sonra verdiğim kiloları fark etmesi hariç. Bundan bile öz güvensizlik duyabilirdim.

Ellerimi çektiğimde sanki nefesini tutmuş gibi derin bir nefes verdi ve askılıyı usulca yukarı doğru çekti.

Ona yardım etmek için kollarımı kaldırdım. Bluzu saçlarımdan kurtardıktan sonra kısa olan saçlarım tekrar omuzlarıma düştü. Yarı çıplak bile olmasam da kendimi savunmasız hissettim. Bakışları gövdemde dolandı. Öyle bir bakıyordu ki sanki o bakışlarla ruhumdan besleniyordu. Onu seviyor, bakışlarıyla sevişiyordu.

Sesli bir şekilde yurkundu. Âdemelmasının beyaz tenindeki hareketini gördüğümde hipnoz edilmişim gibi gözlerim oraya takıldı. İşaret parmağı bana doğru uzandığında olduğum yerde dikleştim. Hafif çıkıntılı olan kaburga kemiğimin üstünde parmağını dolandırdı. Zayıflamış olmamın onu rahatsız ettiğini açıkça görebiliyordum.

Bana en masum şekilde dokunurken bile etkileniyordum. Bunun farkında mamasını istiyordum. Parmağının izi yukarıya, göğüs oluğuma doğru ilerledi. İki parmağını göğüs oluğuma bastırıldığında istemsizce nefesimi tuttum. Yavaşça aşağıya doğru indi ve tüm tenim onun dokunuşuyla birlikte ona doğru çekildi.

İstedi, diledi, dokunuşunun nasıl iyi geldiğinden bihaberdi.

İstedim, kabul ettim, yine de bazı şeyler için çok erkendi.

Kendimi tutamadan elim bileğini yakaladı. Daha fazla ilerleyemezdi. İlerlerse yalnız ruhumun değil, bedenimin de ona muhtaç olduğunu anlardı.

Başını kaldırıp bana baktı. Göz bebekleri öyle büyümüşü ki sanki lacivertleri siyah bir girdaba sürüklenmişti.

Yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Onu durdurmuş olmamın acısıydı bu. Geri çekildi. Elim bileğinden usulca koptu. Tenime dokunan parmaklarını gözlerimin içine baka baka dudaklarına bastırdı. Sözlerinden daha çok bu hareketi yüreğimden vurdu.

Sanki dokunmak vardı ama öpmek haramdı. Bu sınırı ben çizmişim. O sınırdaki onu da kendimi de yaşam veren öpücükten mahrum etmişim.

Diğer elinde askılı tişörtümü sımsıkı tutuyordu.

“Bir gün bana güveneceksin,” derken bir adım geri çekildi. “Bunun için ömrümü vereceğim.” Sözleri beni yakaladı, sözleri kalbimi hapsetti. “Bir gün bana güveneceksin. Dudaklarımla teninin her zerresini tavaf edeceğim.”

Bir adım daha geri çekildi. Tişörtün kumaşını sıkarken eli yumruk oldu.

“Bir gün bana güveneceksin,” dedi korkularıyla savaşıyor. “Sana yemin ederim...” Tüm inançlarını bir söze yükledi. “Değersiz ama seninle anlam bulan hayatım üstüne yemin ederim.”

Sözü de yemini de kendini yakarcasınaydı. Sonra gitti. Dursaydı kendini kontrol edemeyeceğini biliyordum. Yine de o gidince kendimi çok yalnız hissettim.

“Değersiz değil.” Acıyla gülümsedim. “Senin hayatın benim en değerlim.”

Yaşama dönmüştü ama kendini değerli görmeden ne ben ne de o tam manasıyla iyileşebilirdik. Onda başlayan bu zafiyet bende bitiyordu. Bir döngü gibi tamamlanıyor ama aynı zamanda birbirimizde sonlanıyorduk.

Duş alıp giyindikten sonra aşağı indiğimde Eylül ve Demir hâlâ gelmemişti. Biz de sakın bir şekilde kahvaltı yaptık.

Sıraç'a takım elbisesi getirilmişti. Üstünü değiştirmişti ve şimdi sürekli telefon konuşması yapıyor, karşısındakiler kimse talimatlar yağıdırıyordu. Görünen oydu ki etrafta dolanan arabalar Balabanovlara aitti.

Bu arabaların plakaları, rota geçmişlerine kadar her şey hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu. Bir adamın da seraya götürülmesi talimatını verdi.

Bu kadar ayrıntılı düşünen bir adamın hedefini hezimete uğratması kaçınılmazdı ama ben o hedefin artık kazanmak gibi bir derdi olduğunu düşünmüyordum. Bu adamın derdi sadece geçmişini ortaya çıkarmaktı. O geçmişe sevdiğim adamın psikolojik rahatsızlığı da dâhildi.

Dün banyodaki konuşmamızı düşünürken bu olayları Sıraç'ın bana güçlü bir teşvik olmadan asla anlatmayacağını fark etmiştim. Üstelik krizleri olmasa ikinci kişiliği olduğunu tek başıma anlamam da hiç kolay değildi çünkü maskelemeyi oldukça iyi başarıyordu.

Öfkelendiğinde veya kendini âciz hissettiğinde benden hep uzak durmuştu. Bu yüzleşmeden sonra bu huyunu devam ettirip ettirmeyeceğinden asla emin olamıyordum ama yine de içten içe ondan uzak kalamayacağımı da çok iyi biliyordum.

Üstelik onun da benden uzak kalmaya niyeti yok gibiydi. Tüm kahvaltı boyunca yediklerimi gözlemlemiş, sanki zihninde her şeyi not alıyormuşçasına beni izlemişti.

Pek bir şey yiyemediğimi fark ettiğinde bu durumdan hoşnut olmadığını asla saklamamış, sonra da annemi muhatap alarak neyi yiyebildiğimi ve neyi yiyemediğimi sormuştu. Bunu ikidir yapıyordu, beni görmezden gelip annemle konuşuyordu çünkü bana sorarsa sınır çizeceğimin farkındaydı. Yine de hem yaşanacak olan yüzleşmenin gerginliğinden hem de bu tavrından dolayı surat asmaya devam ettim.

O zift gibi kahvesiyle kahvaltısını tamamlarken gözümde pek de iyi bir örnek değildi.

Ben otururken telefon konuşmasını bitirdiğini fark ettim sonra bir el uzanıp çenemi kavradı. Yüzümü ona doğru çevirdiğinde kendimi yanında küçücük hissettim.

“Canın ne çekerse bana yazıyorsun, Gün Işığı!” Konuşacağım zaman beni sustururcasına başını bana doğru eğdi. “Saat kaç olursa olsun, iki elimin kanda olduğunu duysan bile bana yazıyorsun.”

Annem bizi izliyordu. O ise öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki kızarmaya başladığımı hissettim. Bu bakışları karşısında başka seçeneğim yoktu. Üstelik benim de ona ihtiyacım olduğunu hissetmek istediğini fark ettim.

Bu yüzden başımı ağır ağır salladım. Yine de bu kabul ona yetmedi. Dudaklarında minik bir tebessüm belirse de aramızdaki mesafeden nefret ettiği belliydi.

Nitekim, “Kabul etsen seni şu anda evimize götürürüm,” dedi. Bunu deli gibi istediği o kadar belliydi ki şu an onu durduran tek şeyin beni kaybetme korkusu olduğunu anlıyordum. “Bu evden nasıl sensiz ayrılırım, bilmiyorum ama bana kendin gel istiyorum.”

Şu an onu çok özlemiş olsam da bir süre daha ayrı kalmaya ihtiyacım vardı çünkü tekrar evimize dönseydim yalnız kaldığım ilk anda başa saracaktım. O ev bana cehennem olacaktı.

Sürekli gittiğini düşünecektim. Yüzüme yansıyan neydi, bilmiyordum ama bakışları yumuşadı. Sanki kırgınlığımı tüm yansımalarıyla birlikte görüyordu.

“Beklerim,” dedi. Bekleyeceğini bilmek bile korkularıma bir nebze olsun iyi gelmişti. Sonra yüzümü bırakmadan başını kaldırdı ve anneme doğru döndü.

Annemin bizi geniş bir tebessümle izlediğini fark ettiğimde utandım ama o bana bakmıyordu. Sıraç onu muhatap alarak, “Hamileliğin ilk üç ayında aşermeler başlıyormuş,” dediğinde onu onaylarcasına başını salladı. “Karımın mide bulantısı yüzünden mi aşermesi olmuyor?”

Annem tekrar onu onayladı. “Ben de öyleydim,” dedi. “Bana çektiyse mide bulantısından fırsatı olmuyordur.”

Bu sefer sanki ben burada yokmuşum gibi konuştukları için sinirlendim.

“Hey!” dedim. “Ben buradayım.”

İkisi de bana baktı ve aynı şekilde bu öfkeli hâlime gülümsediklerinde ciddiye alınmadığım için sinirlerim daha çok bozuldu. Elini yüzümden çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Aksine beni kendine doğru çekti. Kendimi ona doğru yaslanmış bulunca karnına vurarak uzaklaştırmaya çalıştım ama taş vursaydım elim daha az acırdı.

“Yapma şunu!” dedim yüksek sesle ama umurunda bile değildi. Eğilip başımın tepesini öptüğünde burnumdan soluyarak ona baktım. “Çocuk musun sen?”

“Değilim, güzel karım!” dedikten sonra bana öyle bir baktı ki annem burada olmasaydı kesinlikle beni utandıracak başka bir cevap vereceğini ya da cevap vermeye bile tenezzül etmeyip direkt göstereceğini fark ettim.

Ayrılık bu adamı iyice arsızlaştırmıştı. Bu yüzden gözlerimi kaçırان ben oldum.

Çok şükür ki annem tam zamanında araya girdi: “Demir ile Eylül geldiler. Arabayı yanaştırıyorlar.” Ondan gözlerimi ayırıp pencereden dışarı baktığımda evin köşesindeki garaja park edilen *Jeep*’i gördüm.

Sıraç’ın ne düşündüğünü bilmiyordum ama elimi tuttuktan sonra ikimizi de ayağa kaldırdı. Annem kapıyı açmak için odadan çıktı. Kızgın olduğum için elimi ondan kurtarmak istedim ama bırakmadı. Yüzüne doğru çekip dudaklarını elimin üstüne bastırdı. Gözleri yüzümdeydi, sanki benden güç alıyor gibiydi.

Bu yüzden durdum. Bir anlığına gerçekleri unutsak da şu an yüzleşeceği geçmişti ve ne kadar iyi saklarsa saklasın, onun için çok zor olduğunu biliyordum.

Böyle bir anda öncelik ben olamazdım.

“Sakin kal,” dedim az önceki öfkeme zıt bir sakinlikle. “Kimse yaşadıkların sebebiyle seni yargılamaz. Sen kendini açıkladıktan sonra senin suçlu olduğunu da düşünmeyecekler çünkü değilsin.”

Bu onun için tek tesellimdi. Duyduklarıyla bir an için yüzünde acı belirdi, sonra yok olup yerini dingin bir ifadeye bıraktı. Sözlerimin onda daha etkili olduğunu fark ettim. Eskiden duysa da dinlemiyor, kabullenmiyordu ama şimdi şu kısacık tesellimde bile sakinleşmişti.

Ondan mesafe istediğimde ise onu bırakmayacağımın güvencesini aldığı için bu sefer izin verdi ve elimi bıraktı.

Ondan önce ben odadan çıktım. İçeri giren Eylül ve Demir’i karşıladım. Demir’in suratında gergin bir ifade vardı. Eylül ise hafifçe tebessüm etse de gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Baştan aşağıya simsiyah giyinmiş, uzun saçlarını alelade bir şekilde toplamıştı.

Dağılmış gözüküyordu. Ağladığı o kadar belliydi ki içim acıdı. Kimseyi üzmemek için duygularını saklayışına kıyamadım en çok. Beni görünce sım-sıkı sarıldı.

“İyi misiniz?” diye sordu kısık sesle. Ağlamaktan sesinin kısıldığını fark edince gözlerim doldu.

“İyiyiz,” dedim. “Sen nasılsın?”

Başımı yana doğru çevirip yanağından öptüm. Teni buz gibiydi. Geri çekildiğinde kırılğan bir tebessüm sundu. O kadar zorluyordu ki kendini, sanki dokunsam ağlayacaktı. Bakışlarını çevirip arkama baktığında donup kaldı.

Sıraç’la göz göze geldiğini tahmin ediyordum. Sırtını sıvazlayıp ona sarı-larak geri çekildim.

Karşı karşıya geldikleri an sanki birbirlerini ilk defa görüyormuş gibi bakış-tıklarına şahit oldum. Eylül öyle kırılğandı ki karşısında Sıraç da gerildi. Elleri ceplerindeydi ama duruşundan bile gerginliği hissedebiliyordum.

Demir, Sıraç’ın yanına gitti. “Aldın mı haberleri?” dedi. Dünkü neşe-sinden hatta şapşal hâlimden eser yoktu. O da Sıraç gibi sert bir yüz ifadesi takınmıştı.

Sıraç yalnızca başıyla onayladı. “Sonra çıkmamız gerekiyor.” Görünen oydu ki peşine düşecekleri vardı.

Annem araya girdi: “Haydi, hepiniz salona geçin. Ben de buraları toplayayım,” dedi. Herkes yardım etmeyi teklif etse de annem hepimizi odadan kıskışladı.

Salona geçtiğimizde ben Eylül’ün yanına oturdum, Demir ise Sıraç’ın yanındaydı.

Eylül kucığında kavuşturduğu ellerini izlerken konuştu: “Annemi görmeye hastaneye gittik.”

Kaşlarını çatıldı. *Ne hastanesi* diye soracağım sırada Sıraç'la göz göze geldim. Bir şey söylemedi ama tek bir bakışı bile uyarıyı almama yetti. Hafifçe kaşlarını kaldırmıştı *yapma* der gibi.

Bu yüzden sustum. Eylül neden geç kaldıklarını anlatırken dinledim.

"Doktor kontrolünde gazetede yazılanları sordum," dedi. Sesi titredi, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibiydi. Ben de Melek Hanım'ı en son gördüğümde yüzük yüzünden kriz geçirmişti, bu yüzden nasıl olduğunu tahayyül edemiyordum.

"Hatırlamıyor," dedi Eylül çaresiz bir sesle. "*Benim kimsem yok*, dedi bana. Her şeyi sordum ama yalnızca ölen bebeğini ve beni hatırlıyor." Yüzünü iki eliyle sertçe sıvazladı. "Bu nasıl olabilir?" Kısa bir bakış attı etrafına. Sanki kötü bir kâbustan uyanmaya çalışıyordu. "Bir türlü aklım almıyor."

Bu an bana çok tanıdıktı. Şu anda inkâr evresini yaşıyordu, kabullenmek istemiyordu. Ellerini geri çektiğinde avuçlarına düşen yaşları gördüm. Tekrar ağlamaya başlamıştı. Sırtını sıvazladım ama yüzüne direkt bakamıyordum çünkü o ağlayınca ben de ağlama isteği ile dolmuştum.

Kimseden ses çıkmayınca Eylül, Sıraç'a dönüp, "Sen biliyor muydun?" diye sordu. Her şeyin ortaya çıkacağı an bu soruda saklıydı.

Sıraç bir eli dizinde yumruk olmuş şekilde oturuyordu. "Biliyordum," dedi sakın bir ifadeyle ama içinde kopan fırtınaları bir ben görüyordum. "Oradaydım." Geçmişin küf tutmuş kapıları aralandı, acı ve hüznler bir yere dökülmeye başladı. "Beni savunurken oldu."

Eylül bir an donup kaldı. Demir biliyor muydu, bilmiyordum ama bu itiraf karşısında sakın kaldı. Sıraç da karşısında donuk bir yüz ifadesiyle duruyordu.

Eylül kendini toparlamak istercesine olduğu yerde dikleşti. Elleri birbirine kenetlendi. Sanki kendinden güç almaya çalışıyordu.

"Ne olduğunu anlatır mısın?" dedi yaşananlar çok ağır olmasına rağmen sakın bir sesle. Sessizce ağlıyordu ama yine de Sıraç'a karşı şefkatliydi. "Bilmeye ihtiyacım var." Bu hâlde bile Sıraç'ı düşündü. "Söz veriyorum, seni yargılamayacağım ama babam yıllarca benim doğumum yüzünden olduğunu söyledi. Ben de inandım," dedi hayal kırıklığıyla. "Babam ne dediyse hepsine inandım."

Kırgınlığının büyük bir kısmı babasına dairdi. Bu durumda bile Sıraç'ı hiç suçlamadı. Bu yüzden uzanıp elini tuttum. Eylül, anne ve babasız büyümesine rağmen kendi kendini çok güzel yetiştirmiş bir kadındı.

Sıraç bir süre sustu. Onun için konuşmanın çok zor olduğunu anlayabiliyordum. Şu an burada konuşması bile hastalığına rağmen büyük bir adımdı.

Bu adımı attı.

“Annen bir gün ziyarete geldi,” diye başladı konuşmaya. “O günlerde evde toplanma telaşı vardı çünkü Konya’da bir fabrika satın alınmıştı. Fabrikanın altında çocuk ticareti için mahzenler inşa ediliyordu. Bunun için kayıtlar toplanıyordu. Kimsesiz çocuklar aranıyordu.” Bir an duraksadı. Sanki o anı hatırlamamak için direniyordu. Yine de mecbur kaldı. “O kimsesizlerden biri de bendim,” dedi. Eylül bu sözlerden sonra irkildi. Sanki onun kimsesizliğini, hayatındaki her şeyin yalan olduğunu tekrar idrak ediyor gibiydi. “Muhtemelen annen o orospu çocuğunun hazırladığı belgeleri gördü. Sonra da beni. Bir saat önce dayak yemiştım.” Bunu ilk defa birinin karşısında sarhoş olmadan, krizi nüksetmeden itiraf ediyordu.

Yumruk yaptığı elleri bembeyaz olmuştu. Teni solmaya başlamıştı ama hâlâ sakindi. Cesaretlendirmek için ona baktım ama beni görmedi. “O zaman kurtaracak bir meleğe ihtiyacım vardı.”

Eylül’ün çenesi titredi. Annesinin adına yapılan bu ithaf bile ağlamak için yeterliydi. Sıraç acı acı gülümserken Eylül ağlıyordu. “Annemi de o meleğin yerine koydum ama onun hamile olduğunu, böyle bir acıya maruz kalacağını akıl edemedim. Esin, beni annen için zorla hazırlarken iki kere kıyafetimi değiştirdi.”

Bir an için göz göze geldik. “İlki kanla kirlenmişti,” dediğinde yüreğim yandı. Onun için güçlü olmaya çalışsam bana bakarken çektiği acıyla ağladım ama yalnızca ona bakmaya devam ettim.

“İkincisi de kirlenmiş, Esin fark etmemiş ama annen fark etti. Esin’e hesap sordu, beni kurtarmak için kollarına aldı. Ben de ondan yardım istedim.”

Eylül onun yüzüne bakamıyordu. Öyle çok ağlıyordu ki hıçkırıkları odayı dolduruyordu. Sıraç ise anlatmaya devam ediyordu: “Annenin hesap sorması Esin’in işine gelmedi. O gün kocasına da sinirliydi çünkü o Ankara’dan gitmek istemiyordu. Bütün bağlantıları, lüks yaşantısı hatta onu sürekli pohpohlayan arkadaşları oradaydı. Bu durumun ve benim itaatsizliğimin huncunu da ondan çıkardı. Melek’i dövdü.” Sanki yarasına tuz basmak için tekrarlardı sözlerini: “Onu öldüresiye dövdü.”

Eylül ağzını kapattı sesi duyulmasın diye. Öyle bir an yaşanıyordu ki onların acısını izleyip de ağlamamak imkânsızdı. Demir’in bile gözünden yaşlar akıyordu. Annemin de kapının köşesinde aynı şekilde olduğunu fark ettim.

İzlenmek ve geçmiş hakkında konuşurken dinlenmek Sıraç için en zor olanıydı.

“Engel olmak istedim ama zayıftım,” dedi. Bu cümleyi söylerken yüzünde nefret belirdi. Sadece tek bir cümle bir insanı değiştirir miydi?

Onu değiştirmişti. Kaskatı kesildi. Bedeninin gerildiğini hatta kaslarının kilidendiğini bile ona bakarak anlayabiliyordum. Birden ayağa kalktı. Bedeni

titremeye başlarken onu terikleyenin zayıf hâinden bahsetmesi olduğunu fark ettim.

Güce takıntılı olan bu adam için âciz anlarından bahsetmesi bile onu kontrolünü kaybedecek noktaya getirmişti. Gitmek için ayağa kalktığında bu sınırın onu krize sürükleyeceğini fark ettim. Bu yüzden ben de ayağa kalkıp ellerimi ona doğru uzattım.

“Biraz sakinleşelim mi?” dedim elini tutarken. Bana baktı ama sanki beni göremiyordu. Göz bebekleri biri ışık tutmuş gibi büyümüşü. Eylül ise arkamızda kendinden geçmiş durumdaydı.

Demir’e bir bakış atıp başımla arkamı işaret ettim.

O da ayağa kalkarken ben Sıraç’ı arkamdan sürükleyerek odadan çıkardım. İstemeseydi yerinden kıpırdamaz, ortalığı yakıp yıkardı ama yine de kendini sakin kalmaya zorluyordu. Mutfağın kapısını kapattıktan sonra bir sandalye çekip onu oturttum.

Büyümüş olan göz bebeklerinin ardında kendiyile verdiği savaşı artık net bir şekilde görüyordum. Yüz ifadesi kaskatı kesilirken benden kaçmak için yüzünü ellerinin arasına aldığında çaresizliğine bir kez daha tanık oldum.

“Zayıf!” diye mırıldandı. “Kontrol bizden gidince zayıf! Aptal olduğu için zayıf!”

Sesi sadece mırıltıdan ibaretti. Eğer ona çok yakın olmasaydım asla duymazdım. Ayrı kaldığımız bir ayla birlikte şu iki günün onun için ayrıca zor geçtiğinin farkındaydım çünkü konuşmaktan başka çaresi kalmamıştı. Zihninde ona düşman bir yansıma varken de bu hiç kolay değildi.

Böyle anlarda ona dokunmamın doğru olmadığını biliyordum. Bu yüzden nazikçe telkinde bulunmaya devam ettim: “Zayıf değilsin. Sen sadece çocuktun. Bir çocuk en fazla ne yapabilir ki?”

Başını kısa bir anlığına kaldırıp bana baktı. Yüzündeki acı dolu ifade sanki gerçekten fiziksel şiddet görüyormuş gibi bir hâle büründü. Tam o anda tepkilerimi fark ettiğini bilmesem ağlayacaktım çünkü o kadar masum, o kadar kırılğan gözüküyordu ki bu hâli karşısında üzülmemek imkânsızdı.

Tekrar başımı eğdi. “Zayıf!” Bu kelimeyle kendine acı çektiriyordu sanki. “Zavallı!”

Ona dokunmam doğru olmasa da göz temasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden en az temasla çenesini kaldırdım ve ona bakmaya çalıştım. “Bana bak!” dedim teskin edici bir sesle. “Sen zayıf değilsin. Duydun mu?” Duymuyordu. Üstelik ben göz teması kurmaya çalıştıkça bakışlarını sürekli kaçırıyordu. Yine de konuşmaya devam ettim: “Sen büyüdün, artık çok güçlüsün. Geçmişte yaşadıklarını hiçbir masum yaşamamın diye büyük bir sistem kurdun. Çok az kaldı, mahzeni çökertmene çok kısa bir süre kaldı.”

Kısa bir an gözleri gözlerime değdi ve o anda konuştuğum için sonunda bana odaklandı. “Benim Sıraç’ım çok güçlü!” dedim, alnına dokunup saçlarını nazikçe geriye doğru ittim. “Kendi çocuğuyla birlikte bütün masumları da koruyacak.”

İşte, tam bu noktada onu yakaladım. Zihnindekiyle nasıl bir savaşı olduğunu bilmiyordum. Aslında kocaman bir bilinmezliğe karşı savaşıyordum ama alter kişiliğinin ona eziyet ettiğinin de farkındaydım.

Bu yüzden ona kıyamıyordum ve ömrüm boyunca da kıyamayacaktım. Başını göğsüme yaslama sebebim de tam olarak buydu. Kendine gelip gelmediğini bilmiyordum ama o da kollarını bana doladı. Ben saçlarımı okşarken, “Derin derin nefes al,” dedim. Dediklerimi sakince yaparken eğer bunlar işe yaramazsa ne yapacağımı ben de bilmiyordum.

Ne kadar onun raporlarını okumuş ve bu hastalık hakkında araştırmalar yapıyor olsam da bir uzman tarafından yönlendirilmeye ihtiyacım vardı. Eski doktoruyla konuşmak, kabul ederse onunla terapiye gitmek istiyordum.

Bu şekilde kendine bir canavarmış gibi muamele etmesini istemiyordum.

Ona telkinlerde bulundukça solukları yavaş yavaş düzene girdi. Dudaklarını göğsümde hissettiğimde kendine geldiğini anladım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Geri çekilip ona baktım. Yüzünde savunmasız bir ifade vardı. Herkesin yanında bu kadar güçlüyken benim yanımda tüm gardını indiriyordu.

“Uyandığımızdan beri tek istediğim sana sarılmaktı,” dediğinde boğazıma bir düğüm oturdu. Ondan bunu esirgediğim için kendime kızdım. Ne ona tam manasıyla güvenebiliyor ne de sırtımı dönebiliyordum.

Böyle anlarda kendim de panik yapabileceğimden korktuğumdan *zaman*, dedim içimden. *Sadece zamana ihtiyacımız var.*

Bal rengi saçlarını usulca geriye doğru ittim. “Eğer seni üzmeyecekse doktorunla da konuşmak istiyorum.”

Doktordan bahsedince yüzünde tekrar huysuz bir ifade belirdi ama bunun krizden değil, geçmişte yaşadığı tecrübelerden kaynaklı olduğunu konuşunca fark ettim. “Konuşmana gerek yok. Ben sana anlatayım,” dedi sert bir sesle. “DKB tanısına sahip hastalar toplumun sadece yüzde biridir. İlaç tedavisi tek başına yeterli değildir ki bende hiç etkili olmadı.” Kendine dair değerlendirmeleri acımasızcaydı. “Psikoterapiyle tedavi edilir. Bu süreç içerisinde önce hastaya tanı konur, sonra hasta bilgilendirilir. Ben ise hasta olduğumun zaten farkındaydım.” Alaycı ifadesine karşılık öfkeyle baktım. Her fırsatta kendini aşağılıyordu. “Tanıdan sonra travmayı tetikleyen anlar belirlenir ki bunun yüzünden iki hasta bakıcıyı dövdüğüm için ilk defa orada bağlandım!” O anları hatırlayınca burnundan öfkeyle nefes aldı. “Terapist bunun da tedavi

sürecine katkısı olduğunu söylüyordu ama ben o zamanlar en çok bağlan-
maktan nefret ediyordum çünkü bana... Çünkü bana..." Cümlesini devam
ettiremedi sanki dile getirse aynı şeyi yaşayacak gibiydi ama ben tahmin
ettim. "Çünkü sana zincirleri hatırlatıyordu," diye tamamladım canını yakan
cümleyi.

Zincirden bahsedince solgunlaşmıştı.

"Öyle," dedi kırık bir ifadeyle. "Alterle konuşma, haritalandırma, gerçek-
liğe oryantasyon, yuvarlak masa gibi sayısız teknik denemesiyle çalışıldı ama
sıkıntı şuydu ki ben bile onlarla konuşmak istemezken *intikam* niye konu-
şacaktı?" Farkında olmadan aslında gerçek kişiliğinin güvenmesinde öncü
olduğunu dile getiriyordu.

Haklıydı. Güven onda ana faktördü. Belki bana yeterince inanmamış ola-
bilirdi ama bana güvendiğini biliyordum.

"İki sene tedavi gördükten sonra bıraktım. O zaman on iki yaşındaydım.
Okulda büyük bir kavgaya karışınca tekrar hastalık raporlarım ortaya çıktı.
Ben de tedaviye mecbur bırakıldım. Yine denedim ama bir türlü tedaviye
kendimi veremedim."

Derin bir nefes aldı. Sanki anlatırken bile o an yaşadıklarından yorulmuş
gibiydi.

"Güvenmiyordun," dedim.

Beni onayladı. "Asla güvenmiyordum. Hastanedeysen gözlerimi bile kırp-
mıyordum. Hastanede kaldığım süreçte gittikçe kötüleştığimi fark eden ih-
tiyar beni oradan aldı."

Görünen oydu ki tedavi süreci, güveni kazanılmadan ilerlediği için çok
daha kötü bir şekilde sonuç vermişti. Dedeme de onun hislerini önemseydiği
için minnettardım. Elinden geldiğince ona destek olmuştu.

Bütün bu anlattıklarından sonra doktorla konuşmam ve gerekirse aradaki
güven bağım bizzat kurmam gerektiğini fark ettim.

"Bana güveniyor musun?" dedim.

Yüzündeki elimi sıkı sıkı tuttu. "Canımı veririm," dediğinde kaşlarım ça-
tıldı. Ölümden bahsedince daha da canım sıkıldı.

Hatasını fark edince, "Özür dilerim," dedi değişmeye çalıştığını gösterirce-
sine. "Konu sensen sınırim yok ama deniyorum." Başını yana doğru çevirip
avucumun içini öptü. "Yemin ederim, güzel karım."

Neredeyse gülümseyecektim ama yine de kendimi tuttum. "O zaman
sen gitmeyeceksen bırak da ben tavsiye alayım," dedim. "Bir uzman görüşü
almadan hareket etmek istemiyorum. Ben doktor değilim, tavsiye aldıktan
sonra da olmayacağım ama en azından aracı olurum. Böylece sen de kendini
güvende hissedersin."

Tereddütlerinin olduğunu görebiliyordum, korkuyordu. Bu yüzden teminat vermem gerekiyordu. “Başta ben olmak üzere kimsenin sana deli muamelesi yapmasına izin vermem. Kim çıkarsa çıksın karşıma, asla izin vermem!” diyerek verdim bu teminatı.

Bir süre sustu. Bu sırada bana sarılmaya devam etti. Parmakları hafif hafif sırtımda dolanıyordu. Sonra başını geri çekti.

Yavaşça bir baş onayı verdi.

“Ama bir şartla!” dedi. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Boşanma mevzusunun bir daha hiç açmamak üzere kapatırsan ben de önce senin aracılığıyla terapiye başlarım, sonra işe yararsa yine seninle birlikte tedavi olmayı kabul ederim.”

Zeki bir adamdı. Bu yüzden bu durumu bile kendi lehine kullanmasına şaşırmadım.

“Sence şu an bana şart koşacak durumda mısınız?” dedim onun aksine sahte bir tebessümle.

Yüz ifadesi birden ciddileşti. Ters köşe olmuştu. “Bir teminata ihtiyacım var. Gitmeyeceğine güvenmek zorundayım, Gün Işığı,” dedi.

“Aynı durum benim için de geçerli,” karşılığını verdim. “Ben de aynı teminata ihtiyaç duyuyorum ama şart koşmanın işe yaramadığını bizzat tecrübe ettim.”

Kalbim yaşananların acısıyla sızlamaya başlamıştı. Geri çekilme ihtiyacı hissettim. O acı çekerken kendi acılarımı unutuyordum ama her şey bitince tekrar başlıyordu.

Biraz mesafe koymak istedim ama hissetmiş gibi daha sıkı sardı kollarımı. “Tamam!” dedi beni yatıştırmak istercesine. “Tamam!” Aramıza kısa bir mesafe koymamdan bile korkuyordu. “O zaman senin tavsiye aldığın ve benim de en azından terapi yöntemlerini denemeye çalıştığım süre boyunca bu boşanma konusu açılmasın. Zaman geçtikçe böylece sen de bana güvenirsin.”

Uzlaşmacı bir yol çizince bana gülümsemekten başka bir çare bırakmadı. Ben gülümseyince o da öyle gülümsedi ki sanki yüreğim gülüşüne bağımlıydı.

Gamzelerinin çöktüğü yerlere ellerimi koymamak için çok zor tuttum.

“O kadar özlemişim ki...” dedi gülüşüne hasretle bakarken. Her ne kadar ona kapılıp gitmek istesem de aynı anlarda içeride başka bir acıyı yaşayan Eylül’ü düşünüyordum.

“Yarım kalan bir konuşma var,” dedim bu yüzden. “Devam edebileceğine inanıyorsan içeri girelim.”

Konuyu değiştirmiş olmam hoşuna gitmemişti ama o da yerine getirmesi gereken sorumluluğu biliyordu. Bu yüzden, “Tamam, Gün Işığı,” dedi hislerini sakladığı bir sesle. “Sen nasıl istersen.”

Böylece birlikte oturma odasına geri döndük.

...

İçeri girdiğimde Levent dedemin geldiğini fark ettim. Geldiğini duymamıştık bile. Eylül’ün yanında oturuyordu. Eylül başını onun omzuna yaslamıştı. Diğer yanında da Demir vardı ve onun elini sıkı sıkı tutmuştu.

Ağlaması dinmişti ama boş gözlerle bakıyordu etrafına. Sıraç arkamdan girdiğinde gözleri ona dikildi. İkisi de o kadar yaralı gözüküyordu ki her şeyin bir yerde patlayacağından korkuyordum.

İkimiz de oturana kadar Sıraç’a bakmayı bırakmadı. Otururken de ona bakmaya devam ediyordu. Sanki bir bulmacayı çözmek ister gibi bir hâli vardı.

Sonra Levent dedemle göz göze geldik. Onunla en son dün konuşmuştuk ve sözlerinden dolayı kırgındım ama yaptıklarından, fedakârlıklarından, Sıraç’ı o bataklıktan kurtardığını öğrendikten sonra minnet duymadan da edemiyordum.

Bana yumuşak bir ifadeyle baktıktan sonra aynı bakışları Sıraç’a çevirdi ama Levent dedemdi bu. Buraya geldiyse mutlaka bir sebebi vardı. Bu yüzden birden ciddileşti. “Haberin kaynaklarını mahkeme kararıyla gizlemişler ama öğrenmek üzereyiz. Bu Nehar Efendi asıl haberin yargıya taşınması için harekete geçmiş. Uraz engel olmaya çalışıyormuş ama o herifin bağlantıları buna izin vermiyor. Biz de hiç müdahale etmedik. Madem Emir hapisten çıkıyor, bu sefer biraz da Esin tutuşsun.” Levent dedem acımasızca gülümsedi. Ben ise Emir’in hapisten çıkacağını bile yeni öğreniyordum.

Levent dedem bütün bu olaylara karşılık tek heyecanlı olan kişiydi. “Esin daha gazete eline geçer geçmez kaçmış.” Eylül başını hafifçe kaldırıp dedemize baktı. Nefret her zerresindeydi. Dedem ona bakmadan Sıraç’la konuşmaya devam etti: “Takibe aldırmissın Esin’i.”

“Ben onu hep takip ettiriyorum.”

Sıraç’tan aksini beklemek mümkün değildi.

“Hastane görevlisini Mehmet’in ekibi yakaladı, biliyorsun değil mi?” dedi dedem.

Bütün hadiseleri bir bir aktarırken Sıraç bu durumdan hoşlanmadığını yüz ifadesiyle bile belli ediyordu ama tabii ki Levent dedemin umurunda değildi.

Ben de takılmıyordum. Onun yerine dedemin dediklerine odaklandım. Sıraç’ın telefonda takibinden bahsettiği adamlardan biri de o olmalıydı. Anneme bırakılan notta bahsi geçen adamdı bu. Heyecanlandığımı hissettim. O

adamda bir şeyler vardı. Sanki sonunda bir çözüme ulaşacakmışız gibi hissediyordum.

“Haberim var. Buraya getirilmesini emrettim. Ben sorgulayacağım,” dedi Sıraç soğuk bir sesle. “Ayrıca boşuna haber kaynağı da aramayın. Onun derdi dava açmak değildi. Sadece gerçekler ortaya çıksın istedi.”

Eylül başını Levent dedemin omzundan kaldırdı. “Kötü mü yaptı sence?” diye sordu boğuk bir sesle. Ağlamaktan sesi tamamen kısılmıştı. “O her şeyi açıklamasaydı ben o kardeş katili pislik kadına hâlâ *teyze* diyor olacaktım. Yıllarca yüzüne baktım onun.” Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Annemi o büyüttü diye saygı duymaya çalıştım.” Sesi kısılmış olmasına rağmen gittikçe yükseldi. “Elini kolunu sallayarak dışarıda rahatça dolaştı. Annemin canını yaktı, senin canını yaktı. Bütün bu yaptıklarına rağmen bir de yüzünüzce bize üstünlük tasladı!”

Eylül ilk defa ona karşılık veriyordu. İlk defa tartıştıklarını görüyordum. “Nasıl susarsın?” dedi. “Seni suçlayacağımı mı düşündün? Hiç mi tanımadın beni de böyle düşündün?”

Sıraç’ın böyle düşündüğünü tahmin edebilmişti ama yine de anlamlandıramıyordu sanki.

Birden ayağa kalktı. “Ben anlamıyorum!” dedi Sıraç karşısında ona donuk bir ifadeyle bakarken. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Hiçbir zaman da anlamadım. Bir şeyler hep eksikti, hep yanlıştı. Yıllarca yalan bir hayatın içinde yaşadık biz. Sen acı çektin ama hep kör kaldık. Annem acı çekti ama bir türlü sebebini anlayamadık. Neden korktun?” dedi çenesi titrerken. “Daha ne kadar zarar verebilirdi ki sana? Ne için sustun?”

Sıraç karşısında susarken onu savunmak istedim çünkü sebeplerini biliyordum. Yine de bu ikisi arasındaydı. Birbirlerini anlamaları gerekiyordu.

Ancak Demir susmadı. “Bizim zarar görmemizden...” dedi Sıraç yerine cevap vererek. “Bizim acı çekmemizden korkuyor, Eylül.” Sert sesi bana anlattığı yaşanmışlıklarla doluydu. Sıraç onu kurtarmıştı. Sıraç onu korkunç bir gelecekten korumuştı.

Eylül önce Demir’e baktı, sonra Sıraç’a doğru döndü. Gözyaşları usulca yanaklarından süzülürken sanki her şey bir bir oturuyordu kafasında.

“Hep böyle susacak mısınız?” dedi yine de. “Doğrusunu yapmana rağmen, biz acı çekmeyelim diye defalarca kendini öne atmaya rağmen sessiz mi kalacaksınız?”

Sıraç hâlâ donuk gözlerle onu izliyordu. Çenesinde oynayan kas, onun aslında kendini zor tuttuğunun bir göstergesiydi ama Eylül bunu fark edemeyecek kadar kontrolünü kaybetmişti.

“Biz çocukluğumuzdan beri birlikteyiz, Sıraç. Ben seninle büyüdüm. Ağladığımda bana sarılamazdın ama peçete uzatırdın. Düştüğümde beni kaldıramazdın ama bana yardım etmesi için birilerini çağırırdın. Her yalnız hissettiğimde beni parka götürürdün.” Çocukluğunun hatıralarıyla birlikte yüzüne yerleşen kocaman bir hüzündü. “Uzaktan izlerdin beni. Elimden tutmadın, dokunmadın, sarılmadın, benimle parkta oynamadın ama sen hep yanımdaydın. Ta ki bahçedeki o güne kadar.”

Ona doğru bir adım attı. Hatırlasın istedi o anı sanki. “Bizim bahçemizde zekâ küpüyle oynarken seni zorla masadan kaldırıp salıncağa götürmüştüm. Sonra ne oldu, hatırlıyor musun?” dedi.

Bir cevap bekledi, Sıraç o cevabı vermeyince tekrar sordu: “Ne olduğunu hatırlıyor musun, söyle bana,” dedi.

Sıraç tek kelimelik, buz gibi bir cevap verdi. “Seni düşürdüm,” dedi.

Eylül ağzını kapattı. Kendini toparlamak, karşısında hıçkırı hıçkırı ağlamamak istiyormuş gibiydi. Dişlerini birbirine bastırdı sözcükleri yok olup gitmesin diye. Konuşurken dişlerini sıkıyordu.

“Çok hızlı sallamanı istedim senden, zincirler de iyi değildi. Sürekli ses çıkarıyorlardı.” Eylül’ün nereye varmak istediğini anlayınca Sıraç’a baktım.

Heykel gibi duruyordu, his yoktu, acı yoktu. Ben onun yerine de acı çekiyordum. O ise hislerini kapatmıştı sanki.

Eylül anlatmaya devam etti: “Zincirlerden korktun çünkü.” Ona kıyamıyormuş gibi bakıyordu. Sıraç bir an nefes bile almadı. Öyle bir donmuştu ki yaralarının bir bir ortaya serilişinin şokunu yaşıyordu. “Şimdi anlıyorum her şeyi. Geri çekildiğinde başın ellerinin arasındaydı. Ağladığım için anlayamadım, korktuğunu sandım,” dedi kendi vicdan azabını dile getirerek. “Beni düşürdüğün için vicdan azabı çektiğini düşündüm.”

Ağlarken elini göğsüne bastırdı sakinleşmek için. Demir de ben de sevdiklerimiz için acı çekiyorduk. Ben ağlıyordum, o ise acıyla sevdiği kadına bakıyordu. Onun da ayağa kalkıp Eylül’ü teselli etmemek için kendini zor tuttuğunu fark etmiştim ama ikimiz de içlerini döksünler diye duruyorduk.

Eylül sakinleşince, “Sonra babam geldi,” dedi donuk bir sesle.

Ona doğru bir adım daha attı. Sanki ona ulaşmaya çalışıyordu. “Benimle ilgilenmek yerine beni dadıma emanet edip seni götürdü.” Levent dedem bunları duyunca olduğu yerde dikleşti.

Şimdiye kadar annemle birlikte metanetli ama yine de hüznü dolu bir ifadeyle onları izleseler de kendi oğlu anılınca yarasına dokunulmuş gibi dikkat kesildi.

Eylül tekrar Sıraç'a hesap sordu: "Orada sana ne söyledi de bizim evimize bir daha hiç gelmedin? Ne oldu da bir daha biz seninle eskisi gibi oyun arkadaşları hatta kardeş olmadık?"

Eylül söylenilen sözleri tahmin etse de ondan bir itiraf bekliyordu. Sıraç o itirafı vermedi. Asla vereceğini de sanmıyordum. Onu âciz hissettirecek bir olayı yeni itiraf etmişti.

Bunu da kaldıramazdı.

Levent dedem de aynı soruyu sordu: "Ne söyledi, Sıraç? Ne dedi İbrahim?"

Bir cevap vermeyecekti. Hatta ona bakan biri birazdan kalkıp gideceğini anlayabilirdi. Nitekim Eylül de anladı. Kendi tahminlerini bir bir sundu önüne. "Sana bu olaydan bahsettiğini ve seni orada suçladığını düşünüyorum. Babamın her şeyden haberdar olduğuna inanıyorum. Annemin o kaltak tarafından dövüldüğünden tut da kaybettiği bebeğine kadar her şeyi bildiğini düşünüyorum!" dedi.

Sanki bir bütün olacak parçaları teker teker bir araya getirmişti.

Son bir adım daha attı ve Sıraç'ın karşısında durdu. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Tam önünde dizlerinin üstüne çöktü. Ona baksın, onu görsün diye tam önüne oturdu. Başını kaldırıp yalvaran gözlerle ona baktı.

"Yalvarırım bir şey söyle!" dedi. Bu ilk kez ondan açıkça sevgi dilenişiydi. "Delirmek üzereyim, ne olur bir şey söyle. Seni suçladı, değil mi?"

Cevap alamayınca, "Babam mahvetti her şeyi," dedi başını hafif hafif sallarken. "Seni sözleriyle yaraladı ve benden uzaklaştırdı."

Sıraç'ın dizindeki eli yumruk oldu. Eylül ona dokunmuyordu ama çok yakınında duruyordu. Bunu baskı olarak algılayacak diye korkuyordum. Vücut dili bile Eylül'ün söylediklerini doğrular nitelikteydi.

Yine de sustu, bir yanardağın patlamaya en yakın anındaki o gerilimi duyumsayabiliyordum.

"Tamam," dedi Eylül hayal kırıklığıyla. "Buna da sus ama bir tek soruma cevap ver." Ona bakarken bütün umutları bal rengi gözlerine yansımıştı. "Dedem bana bir ihtimalden bahsetti. O söylediğinden beri her şey mantıklı geliyor. Elimde değil, inanmadan edemiyorum."

Ellerini nazikçe onun dizlerine koydu. Sanki onu korkutmaktan çekiniyor gibiydi. Sıraç, onun gözlerinin içine baktı. Bir kez daha benzerlikleri karşısında nefesimi tuttum.

"Sen benim..." diye konuşmaya başladı ama sonra sustu. Kelimeler bir türlü dökülemedi dilinden. Zorla yutkundu. Yılların sustuğu gerçekleri dile getirirken geçmişti ona pranga vuran.

Sonunda dile getirdiğinde hem geçmişin acısı hem de tuttuğu yas dile geldi.

Sıraç'ın kaçtığı, belki de korktuğu soru sonunda gelip onu bulmuştu. Eylül usul usul acısını dökerken o ise susmaya devam ediyordu çünkü korktuğu Eylül'ün kız kardeşi olması değildi.

Korktuğu bir babaya sahip olmaktı.

Düşman bir babaya.

Sıraç, Levent dedeme baktı. Levent dedemin tıpkı bizim gibi gözleri dolu doluydu. "Ben yıllardır bu gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Artık çok yaklaştık." Tüm inancını bu ihtimale yatırmıştı. "Hissedebiliyorum, bu yüzden ona söylemek zorundaydım."

Sıraç dişlerini birbirine bastırdı. Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordum. "Niye ümit veriyorsun?" dedi dişlerinin arasından. "Ya yine bir oyunsa. Ya yine bir piyon gibi kullanılıyorsak? Niye durduk yere daha çok üzüyorsun onu?"

Eylül ellerini onun dizlerine bastırdı. "Benimle konuş!" dedi. Sıraç'ın aslında kıyamadığı için Eylül'le konuşmadığını fark ettim çünkü ona baktığında yüz ifadesinin nasıl yumuşadığına şahit olmuştum.

Yine de Eylül, muhatap alınmadıkça önemsenmediğini düşünüyordu. "Ne olur konuş, artık dayanamıyorum ben!" dedi. "Demir, babam yüzünden gitmiş. Sen, babam yüzünden benden uzaklaşmışsın. Şimdi anlıyorum her şeyi. Babam yüzünden yalnız bırakılmışım. Belki de annem de böyle yalnız bırakıldı. Ne uğruna?" Çaresiz haykırışıyla herkes dönüp ona baktı. "Ne uğruna yaşandı tüm bunlar? Neden yaptı babam bütün bunları?"

Sıraç'ın ilk defa açık açık Eylül'e üzülerken baktığını fark ettim. "Annem başka bir adamı mı sevmiş? O adamı sevdi diye mi? O adam gidince zayıf mı görmüşler onu? Sen onun oğlusun diye sevmemişler mi? Neden, neden!" Ellerini saçlarına geçirdi Eylül. "Çıldıracağım, biri bir şey söylesin ne olur!"

Sıraç'ın gözlerinin önünde saçlarını çekiştirmeye başladı.

O an Sıraç'ın hatta Melek Hanım'ın aynı bu şekilde yıkılışları gözümde canlandı. Onlar bir aileyse şayet, her biri tam da bu şekilde paramparça edilmişti. Öyle ağır yaralar almışlardı ki yaraları da acı çekişleri de birbirlerinin yansımasıydı.

Demir ona ulaşmak için ayağa kalktığında Levent dedem engel oldu çünkü belki de Eylül'ün senelerdir hayalini kurduğu bir mucize gerçekleşti.

Sıraç, Eylül'e dokundu. Kendine zarar vermesin diye bileklerini tuttu. Onu kendinden de öğrendiği bu gerçeklerden de korudu.

"Yapma..." dedi canını nasıl yaktığını en iyi o anlarken. "Zarar verme kendine."

Eylül yavaşça başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. O kadar yıkılmış gözüküyordu ki bu görüntü karşısında kahrolmuşum.

Sıraç da ilk defa acı çektiğine dair bir belirti gösterdi. “Kıyma saçlarına. Annen çok severdi saçlarını, hatırlamıyor musun?” Sesindeki sakinliğe rağmen gözlerinde yaraları, yüzünde ise acıları vardı. Eylül sessiz sessiz ağlamaya başladı. “Her gün saçlarını tarardı. Saatlerce pencerenin kenarında oturur, başını okşardı.”

Onları uzaktan izlemişti. Annesizliğin nasıl bir şey olduğunu belki de ilk o zaman görmüştü. Canının yanmasına sebep olduğuna inandığı kadını uzaktan izlemişti.

“Kıyma,” dediğinde Eylül’ün gardı kırıldı sanki, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Başını Sıraç’ın dizlerine koydu ve hıçkırı hıçkırı ağlayarak yas tuttu. Geçmişlerine, onun yaşayamadığı çocukluğuna, kendi yarım kalmış çocukluğuna, hiçbir zaman bir aile olamayışlarına...

Hepsine bir bir gözyaşı döktü.

“Senin abim olmanı o kadar isterdim ki...” dedi hıçkırıkları arasında. Sıraç’ın elleri havada kalmıştı. Sanki dokunmaya korkuyordu. Sanki bu ihtimale inanmaya bile korkuyordu. Nitekim Eylül de bunu hissetmiş gibi dile getirdi. “Sana ulaşmak için sebebim olurdu. Kardeşin olursam belki bana dokunmaktan tiksmezdin.”

Sıraç’ın ondan uzak durmasını ne kadar dert edindiğini şimdi tam manasıyla anlayabiliyordum.

Ona karşı bir çocuk gibi yüreği kırılmıştı.

Korumak istercesine elimi karnıma bastırdım. Onları izlerken bu hâlleri karşısında kalbim kırılmıştı. Bir gün anne olacaktım. Onu yalnız bırakmamak için canımı ortaya koyacaktım. O yara almasın diye ömrümü ona adayacaktım.

Yalnızlığın bir çocuk için ne büyük bir yara olduğunu karşımda duran iki yetişkine bakarken anlıyordum. Bir çocuk yara alınca bir daha asla tam olmuyordu.

Sıraç’ın ise her zerresi yaralıydı. Bu yüzden nasıl bir tepki verirse versin yine de ona kıyamıyordum. Eylül’den uzaklaşırsa benim bile kalbim kırılırdı ama Eylül de ben de onu anlardık.

Yine de yapmadı. Elini yavaşça Eylül’ün başına uzattığında nefesimi tuttum.

Sıraç’ın temasını hisseden Eylül birden sustu. Hani olurdu ya, sevgi gören her çocuk bunu hissedince acısı sarılmış gibi susardı. O da tıpkı bu şekilde birden sakinleşmişti.

Ağlarken gülümsedim. Ondaki bu gelişme, Eylül’e uzun zaman sonra ilk defa şefkat göstermesi kalbimi ısıtmıştı. “Daha hiçbir şey belli değil ama her ne olursa olsun, bil ki herkesten yaptıklarının hesabını soracağım,” diyerek

dilinin acıyla bağıını kopardı Sıraç. “Susmadım!” Yavaşça okşadı Eylül’ün saçlarını. Ona şefkat gösterirken aynı zamanda sözler de verdi.

“Sadece zamanının gelmesini bekliyordum. O gün kendimi öldürseydim bile...” Dönüp bana kısa bir bakış attı. “Bir mektup bırakmıştım. Esin’in de yaptıklarını ortaya çıkaracak, üstüne suikastçımı yollatacaktım.”

Bana bakarken kırılganlığını, aslında her şeyin ne kadar yarım kaldığını gördüm. Gitseydi yaşadığı bunca acı hiçbir şeye değmeyecekti. Kendini mutlu etmeden bu dünyadan göçüp gitmiş olacaktı.

Ona zulmedenleri ardından güldürecekti. Ölseler bile onlara yenik düşecekti.

“Ama ölmedim,” dedi sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi. Onunkilerle aynı renkte olan saçlarını okşadı Eylül’ün. “Şimdi bizzat ben hesap soracağım!”

Eylül başını kaldırmadan ona en ağır gelen soruyu sordu: “Peki ya bütün bunları yapan gerçek babansa ve sen de gerçekten benim abimsen ne olacak?”

Sıraç sustu. Buna bir cevabı yoktu. Gerçekler ortaya çıkmadan verilen hiçbir cevap tam manasıyla gerçekliği yansıtmayacaktı.

Şayet o adam Sıraç’ın karşısına çıkarsa asıl o zaman bütün sır perdeleri aralanacaktı.

Tüm yalınlığı ve tüm gerçekliğiyle. Acılarla ve hüznlerle. Bir türlü dile gelmeyen geçmişle. Sonunda her şey ortaya çıkacaktı.

8

KATRAN

Sıraç, Demir’le birlikte evden çıktıktan sonra içi boşalmış gibi hissediyordu. Yıllardır sırtında nasır tutmuş bir yük vardı. Kabuk bağlamıştı, kanasa da bir türlü içinden söküp atamıyordu ama dün ve bugün bir şey olmuştu. Sevdığı kadın o yükten bir parçayı zorlayarak da olsa koparmıştı.

Şimdi geriye kalan kâbuslarının yüklerini bir arada tutamıyordu. Her biri engel olamadan bir bir yere savruluyor, düşerken ona son kez zarar veriyorlardı.

Üstelik *intikam* da bu süreçte onu yönetemiyordu çünkü Elif’i vardı. Elif’i her fırsatta onu sınırdan çekip almış ve kendisi de yaralı olmasına rağmen onu sarıp sarmalamıştı.

Eylül’ün tahminleri doğrudu. İbrahim, o gün Sıraç’ı tehdit etmişti. Ya-nağına yediği tokadın onda bir hükmü yoktu ama sözlerini unutamıyordu.

Sen piçsin, demişti. Sıraç o gün İbrahim’in de gerçekleri bildiğini fark etmişti ama ne kadarını bildiğini kestiremiyordu. *Baban yok, olsa da bir hükmü yok. Senin kanında şeytanlık var. Eğer yetişmeseydim kızıma zarar verecektin. Onu omuzlarından sarsmıştı. Uzak dur ondan! Uzak dur bizden! Bir daha sakın evimize gelme!*

Sanki bir vebalıymış gibi, sanki yok edilmesi gereken bir günahmış gibi... Herkesten uzak durması gerektiği kafasına vurula vurula öğretilmişti.

Şimdi etrafındaki insanlar bir aileleri olsun diye öyle büyük bir çaba gösteriyorlardı ki doğruyla yanlış tamamen birbirine girmişti. Eylül dizlerine yaslandığında ona dokunmak korkusuydu. Ona merhamet etmemek ise en büyük acımasızlıktı.

Eylül saçlarını çekiştirirken ona her daim gülümseyen küçük kızı görür gibi olmuştu. O her zaman asık suratlı bir çocuktü ama Eylül ona tebessüm etmekten, yardım etmeye çalışmaktan hiç vazgeçmemişti.

Büyümüşlerdi, aralarına mesafe girmişti ama hiçbir zaman onu hayatının dışında düşünmemişti.

Yine de bugün yaşanan yüzleşmede Eylül'ü de çok kıldığını görmüştü. Eylül, Sıraç'a daha yakın olmak istiyordu. Bir *aile* gibi. Bir *kız kardeş* gibi.

Bu ihtimal *Balabanov*'un onun babası olma ihtimaliyle birlikte ortaya çıkmıştı ama Sıraç bir babası olduğu gerçeği gibi bir kardeşi olması ihtimalini de göz ardı etmeyi tercih etmişti.

Yine de Eylül'e sırtını dönmemişti. Artık onu seven insanlara sırtını dönemiyordu çünkü onlar geçmişini öğrenmelerine rağmen sırtlarını dönmemişlerdi. Hata yapmasına rağmen onu sevmeye devam ediyorlardı.

Bu yüzden *intikam* bu durumdan nefret etse de artık sevildiği gerçeğini yok sayamıyordu.

Özellikle sevimli, güzeller güzeli karısı tarafından. Bütün yaptıklarına rağmen kendi yaralarını göz ardı edip onunkileri saran hamile karısı tarafından sevildiğini çok iyi biliyordu.

Bu sevginin ona vermiş olduğu öz güven apayrıydı. Her ne kadar Elif'i onu henüz affetmemiş olsa da cehennem gibi geçen bir aydan sonra umudu tazelenmiş ve hedeflerine daha büyük bir güçle odaklanmaya başlamıştı.

Balabanov, bir başka hamle yaparak bir gerçeği daha ortaya çıkarmıştı. Esin'e yapılmış bu hamle aynı zamanda Emir'e karşı bir meydan okumaydı. Sıraç için ise Eylül'ü üzmüş olsa da lehine döndürebileceği bir hamleydi çünkü Balabanov intikam sürecinde Esin'in karşısına çıkmasına engel olup onun kaçmasına sebep olmuştu.

Esin, Muğla'da özel bir mülkte saklanıyordu. İstese şu an onu öldürtürdü ama her ne kadar en çok acı çeken o olsa da bunu Eylül öğrenmeden yapmak istememişti.

Şimdi de o saklandığı fare deliğinden çıkmadan hiçbir şey yapmayacaktı çünkü her fırsatta gücüne sığındığı kocasını öldürmeden, bir zavallı gibi ona yalvardığını görmeden ölmesini istemiyordu.

Şimdilik yeterince korkmuştu. Üstelik haberdeki tanık üzerinden bir dava açılacağına dair de haber almıştı. Bu davanın başavukatının Hasan Akbaş olması da sıradaki ziyaretinin nereye olacağını gösteriyordu.

Eylül'le yüzleşmesinin üstünden beş gün geçmişti.

Sonunda aracıyla görüşme yapacaktı. Avukatın lüks bürosunu ziyaret ettiği Hasan Akbaş bu randevusuz ziyarete hiç şaşırmadı. Aksine, bekliyormuş gibi sakın bir şekilde onu ağırladı. Sıraç, Umut'la birlikte Hasan'ın odasına girdiğinde ilk konuşan Hasan oldu: "Bu ziyaretini teyzenin dava edilecek olmasına borçluyuz sanırım."

Onu ziyaret eden iki adamın da birbirine bakmasına sebep oldu çünkü avukat olarak kartlarını ilk defa bu kadar açık oynuyor ve Melek'in onun annesi olduğunu açıkça ima ediyordu.

Öyleyse Sıraç da kartlarını açık oynayacaktı. “Adı ne?” dedi.

Hasan Akbaş ağır ağır gülümsedi. “Vorona Balabanov.”

Sıraç’ın *Bratva* ile restleştiği artık açıkça ortadaydı. Yine de umurunda değildi. Bu adam da karşısına çıkıp ona hesap verecekti. “Türkçe adını sordum.”

“Aziz Nehar.”

Böylece yüzükteki N harfinin de anlamı ortaya çıkmıştı. İhtimaller bir bir gerçekleşirken avukatın bu kadar rahat olması, Sıraç’ın buz gibi öfkesinin ortaya çıkmasına sebep oldu.

İntikam hemen ardındaydı.

Bu adam bir baba değil, düşman gibi. Sana direkt düşman olmamak için bu sıfatı kullanıyor olabilir mi? Böylece sana yeterince yaklaşıp istediği gibi zarar verebilecek.

İntikamı dinlemek istemiyordu ama ona hak vermeden de edemiyordu. Bu yüzden, “Ne istiyor?” diye sordu buz gibi bir sesle. “Bu kadar oyun oynamasının maksadı ne?”

Hasan bu soğuk öfkeyle karşılaşınca ciddileşti çünkü bunun bir tehdit olmadığını, karşısındaki adamın yansımasıyla görüştüğü her seferde yeterince tecrübe etmişti.

Bu yüzden daha temkinli bir cevap verdi: “Bence onu benden daha fazla tanıyorsun. Üstelik yeni yakaladığınız adam benden daha fazlasını anlatacaktır.”

Hastane görevlisini kastediyordu. Böylece Aziz Nehar denen herifin de attığı yemden haberdar olduğunu dile getirmişti. Sıraç ise bu noktadan sonra Hasan’a özellikle talimat verildiğini anladı.

Hasan, onu bilerek kışkırtıyordu. Böylece Aziz Nehar hakkındaki tepkilerini görmek istiyordu. Bu şekilde patronuna daha fazla bilgi verebilecekti ama Sıraç her ne kadar öfkeli olsa da bu tuzağa düşmedi.

“Peki,” dedi ayağa kalkarak. “Zaten buraya bunun için gelmedim.”

Sıraç ayağa kalkınca Hasan tedirgin oldu çünkü planladığı bu değildi. Bir pazarlık yapacaklarını zannediyordu ama görünen oydu ki Sıraç bunun için gelmemişti.

“Bende Aziz Nehar’ın bir emaneti var,” dedi. Umut ardından kalkarken Hasan’ın masasının önünde durdu. “Adresini biliyorum ama ziyaretimi hoş karşılamaz çünkü görünen o ki karşıma çıkamayacak kadar korkuyor.” Masaya küçük bir zarf bıraktı.

Hasan zarfa şüpheli bir şekilde baktı. “Korktuğundan değil.”

Karşısındaki adam ise ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Söyleyin ona, çok az bir zaman kaldı,” dedi masaya doğru eğilerek. “Biraz daha karşıma

çıkılmazsa o malikânesini başına yıkar, fare kılıklı yardımcısını da ibretiâlem olsun diye o demir kapısının üstüne asarım.” Sözleri bir tehdit değil, gerçekleştmesi sadece tek bir kışkırtmaya bağlı hedeflerdi. “Eğer bir daha aileme dokunmaya kalkarsa ne Lâl ailesi ne de Huda şirketi kalacak çünkü o Vural denen itin kaçakçılık yaptığına dair bütün deliller elimde.”

Hasan ilk defa korktu çünkü karşısındaki adam hedefini bulduktan sonra iyi bir araştırma yapmış, düşmanı gördüğü adamın zaafalarını bulmadan da aracısının karşısına çıkmamıştı.

“Yanlış yapıyorsun,” dedi bu tehditlerinin gerçekleşmesinden korkarak. “O senin düşmanın değil!”

Bu şekilde restleşmeleri sadece ikisinin zararına olurdu.

“O zaman baştan beri öyle davranmayacaktı.”

İşte, tam bu sebepten dolayı Hasan hiçbir şey yapamadı. Zarfı açtığı anda ise senelerdir tanıdığı, elçisi olduğu adamın kısa sürede zaafını açık ettiğini fark etti çünkü o zarfta bir notla birlikte bir tutam saç vardı.

Notta ise şöyle yazmaktaydı:

“Katili olduğun kadından bir tutam saç yolluyorum sana.

Seni öyle mahrum edeceğim ki bir tutam saçına muhtaç kalacaksın.

Sıra bende. Karşıma çıkmadığın her an, her saniye biraz daha öleceksin.”

Notun sahibi bu tehdidi okuduğunda acı bir şekilde gülümsedi.

“Ben hiç yaşamadım ki,” dedi bir tutam saç bakarken. “Seninle farkımız bu. Ben gittiğim günden beri zaten ölüyüm, oğlum!”

O adamın üstünde bu saç tutamından bile mahrum kaldığı senelerin yası vardı.

O günün akşamı bir kıyıma gebeydi.

Sıraç, seradaki mahzen odasında kollarını boydan boya kaplayan kanı yıkarırken kendinde değildi. Öldürdüğü hastane görevlisinin sözleri kafasında yankılanıyordu.

Mehmet’in ve iki oğlunun yönettiği operasyonda karşısındaki adam, bir kamyonun küçük kasasında boğazına kadar soktuğu namluyla kendi canına kıymak üzereyken bulunmuş ve ona sadece kolu yaralıyken teslim edilmişti.

Adı Kenan’dı.

Sıraç da Aziz Nehar’a olan öfkesini, her şeyi bildiği açıkça belli olan bu adamdan çıkarmıştı. Ölümü trajikti ama yaptıkları onun trajik çocukluğunun sebeplerinden biri olmuştu.

Ellerinden akan kan lavaboyu kıvıla boyarken adamın söyledikleri zihnindeki *intikamı* bile susturmuştu.

Kenan, adlarını bilmediğine yeminler ettiğı bir adam ve bir kadın tarafından görevlendirilmişti. Yıllar tam da Sıraç'ın beş yaşında olduğı zamanları işareti ediyordu.

O zaman tıbbi genetik alanının Türkiye'deki datasına erişimi olan bir uzmandı. Bu dataya sınırsız erişim imkânı sunularak sadece ona talimat verildiğinde bu kayıtların değıştirilmesini istemişlerdi. Kenan da bunu defalarca yapmıştı. Verdiği tarihler ile DNA testi yapılan tarihler birbirini tutuyordu.

Bir köstebekle konuştuğunu söylemişti. Bazı saç ve kan örneklerinin içindeki DNA genetiğı numunelerini saklamıştı. Eğer gizli bir DNA testi isteğı gelirse hangi şehirde olursa olsun mutlaka sisteme düşmeden önce oraya gider, elindeki numunelerle karşılaştırdı.

Bunun için kaç kere şehir değıştirdiğini anlatmıştı. Bir keresinde bir ay boyunca İstanbul'da kalmak zorunda kaldığını söylemişti.

DNA testi kime isteniyorsa ona ait de bir bilgisi vardı. Hasta bir kadın olduğunu biliyordu. O kadının yanında da bir köstebek vardı. Herhangi bir şüpheli hareket tespit ederse o gün kadının kanına özel bir ilaç enjekte ediyordu, böylece geçici olarak kanın genetiğini bozuyordu.

Peşine takıldığında ona hiç tanımadığı adamlar yardım etmiş ve onu yurt dışına çıkarmayı vadetmişlerdi ama sınıra gittiğinde bir silah verip onu kaderine terk etmişlerdi.

Korumayı vadedenlerin Aziz Nehar'ın adamları olduğı bariz belliydi.

Hasta kadının Melek olduğı da anlaşılan gerçeklerden bir diğeri idi. Esin de asla yanında koruma olmadan kan aldırılmazdı, Sıraç bunu çok iyi hatırlıyordu. Hastaneye gitmemek için diretirdi. Test yapılacak bir tek Eylül kalmıştı. İçinden bir ses, Eylül'e DNA testi yapılmasını diye de İbrahim'in müdahale ettiğini söylüyordu.

Melek'in yatdığı klinikte bu kadar dikkatli olan bir köstebek, yalnızca Esin'in tedbiri olamazdı. İbrahim'le iş birliği yapmış olmalıydı. Sıraç, o adamdan hiçbir zaman hazzetmemişti ama Melek'i sevdiğini düşünmüştü. Şimdi bu sevginin aslında başka bir şey olabileceğini düşünüyordu.

Bir oyun, belki de hastalıklı bir takıntı. Esin'e yaptığı hiçbir şey için şaşırmazdı ama İbrahim hakkında çıkan bilgiler hem Levent'i hem de Eylül'ü mahvedecekti.

İş kendine geldiğinde ise *intikam* adamı öldürürken zihnini öyle bir ele geçirmişti ki yalnızca öfke hissediyordu.

İmkânsız, diyordu zihnindeki. Melek senin annense seni nasıl hatırlamaz?

Onu yine en derinden yaralıyordu fakat Sıraç o kadar büyük yaralar almıştı ki bu yeni yaralar yalnızca zihnindeki sızılar oluyordu. Bu yüzden tenine işleyen kanı temizlemeye devam etti. Kendi zihninde kaybolmuşken kapı tıklatıldı ve içeri Umut girdi.

Onun bu kanla yıkanmış hâline o kadar alışkındı ki yüzünde mimik bile oynamadı. Üstelik bugün Kenan öldürülürken arkada Palalı Yusuf'un oğlunun bağırışlarını susturmak da ona kalmıştı.

O adam senelerdir buradaydı ve ağır ağır çıldırmıştı ama Nergis'e yaptıklarının karşısında Umut ona zerre kadar acıma hissetmiyordu. Tıpkı şu an patronunun o adama yaptıkları karşısında bir şey hissetmediği gibi.

Sadece Sıraç'a telefonunu uzattı ve o donuk gözlere sakince bakarken, "Elif'ten bir mesaj gelirse iki elin kanda da olsa haber vermemizi istemiştin," dedi.

Görünen oydu ki iki adam da mecaz nedir, bilmiyordu. Sıraç alelacele elini kurulurken teninin rengi hâlâ kızılımsıydı. Yine de karısının adım duyduğu anda sanki bakışlarına bile canlılık gelmişti.

"Ver!" dedi. Telefonu tutan elleri yaralıydı, sıyırdığı kollarında hatta yüzünde bile kan izleri mevcuttu ama karısına taktığı lakabı ekranda gördüğünde bile gülümsemeye başladı.

Gönderen: Edelweiss

İyi misin?

Küçücük bir mesaj bile anında sakinleşmesini sağlamıştı.

"Sen sorduktan sonra kötü olmamın imkânı yok. Siz iyi misiniz?"

Artık düşünmesi gereken canı tek değildi. Bunu fark etmek dahi *intikamın* zihninde ağır ağır pusuya çekilmesine sebebiyet verdi.

"İyiyiz, bugün mide bulantım azdı. Sanırım hamileliğe alışmaya başlıyorum."

O anlara şahit olamamak canını sıkıyordu. Üstelik güzel ve hamile karısının kokusu yine burnunda tutmeye başlamıştı.

"Özledim. Seni, sizi..."

Böyle anlarda özlemini haykırmak, gidip onu babaevinden alıp tekrar kendi evlerine götürmek istiyordu ama yüzleşme gününde Elif'in mesafeye ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Aralarındaki her türlü mesafeden nefret etse de onu bu kadar kırmışken katlanmak zorundaydı.

Bu yüzden bekledi, aynı şekilde Elif'inden de özlediğine dair bir cevap almayı deli gibi istedi ama onun yerine başka bir mesaj aldı.

"Ben galiba aşeriyorum."

Kaşları istemsizce havalandı. Sonra ise ağır ağır gülümsedi. Hamile karısının bu haftalarda canının mutlaka bir şeyler çekmesi gerekiyordu çünkü uzmanlar böyle söylüyordu hatta bu yüzden tüm tedbirleri almıştı.

Yine aynı sebepten Elif'in ona haber vermiş olmasına deli gibi sevinmişti fakat onunla uğraşmadan da edemedi.

"Beni mi?"

"(Gözlerini devirme emoji)."

Karısının bu şekilde gerçekten de gözlerini devirdiğine adı gibi emindi. Tam yazacaktı ki Elif tekrar mesaj attı.

"Ankara'daki evde son zamanlarda en çok kumkuat yiyordum. Mevsiminin geçtiğini biliyorum ama yarın benim için bulabilir misin? Müsait değilsen dedenden de isteyebilirim ama sana söz verdim."

Mesajı okurken Umut'un onu izlediğinden habersizce yüzü şekilden şekle girdi. Önce gülümsedi çünkü karısı aşerdiğini ona haber vermişti ama sonra hemen temin edemezmiş gibi yarın almasını istemiş, üstelik dedesinden de isteyebileceğini dile getirmişti.

Aralarındaki uzaklığa deli gibi küfretmek istedi. Eğer yaptığı hatalar onu uçuruma sürüklemeseydi belki de şimdi de karısının koynunda uyuyor olacaktı. Elif'i de onu aşerdiği ilk şey için uyandıracaktı.

Şimdi ise uzaktaydı, elleri kana bulanmıştı. Karısı ise ona kırgındı.

"Ondan isteseydin beni yok saymış olurdun, Gün Işığı!"

İstemedi de olsa yazdıkları öfke doluydu ama karısı onun bu hâllerine alışkındı.

"Seni hiçbir zaman yok saymadım."

Evet, yok saymamıştı ama yine de ayrı olmaları ağırına gidiyordu. Kana doymuş olan *intikam* bile zihninde tekrar uyanmıştı. *Hep o evde kalırsa onları nasıl koruyacaksın?*

Nefret etti bu sorudan. Onların hayatında olmadığı sürece bir *hiçti* çünkü.

"Bekle, geliyorum."

Bu andan sonra yanında olmak artık bir zorunluluktur.

"Şimdi mi? Saat gecenin biri!"

Karısının sitem eden sesini duyar gibi olunca dudakları tekrar yukarı kıvrıldı.

"Gelince ararım."

Elif'in onu ikna etmeye çalışacağını biliyordu ama hiçbir sebep onu ikna edemezdi çünkü karısı hamileydi ve ilk defa aşermişti. Bu şu anda onun için hayat memat meselesiydi. Telefonu cebine koyduktan sonra üstündeki gömleğin düğmelerini sökercesine açmaya başladı.

“Umut, şu manavı uyandır,” dedi tüm mesajlaşma boyunca onu izleyen Umut’a bakarak. “Bir saate kumkuatları hazır etsin.”

Umut konuşmalarının içeriğini bilmediğı için böyle bir emir almayı asla beklemiyordu. Bu yüzden önce şaşırdı, sonra ise gülümsedi çünkü Sıraç, Elif’le kaldığı gecenin ardından ilk iş bir manavla anlaşması için sekreteri Nermin’e talimat vermişti.

“Senin bu öngörülerin beni ürkütüyor,” dedi.

Sıraç gömleğini çıkardıktan sonra ona baktı. “Öngörü değil, tedbir,” dedi. Normalde konuşmayı bitirince kaşları çatılmıştı ama sonra, “Karım hamile,” dedi ve bunu söylemek bile onu gülümsetti. “Elbette aşerecek.”

Son cümleyi kurarken gurur duyan hâli Umut’u da gülümsetti. Her ne kadar bu haberin tadını çıkaramamış olsalar da o da amca olacağı için seviyordu.

Sıraç duş a girmeden önce bir cümle kurdu ve Umut’un gülüşü soldu. “Zaten istediğim gibi yanında olamıyorum.”

O duştayken manavı ayarladıktan sonra Nermin ablasıyla konuşmasının sebebi de onun üzgün hâliydi çünkü Sıraç kardeşi gibiydi ve Elif ondan gittiğinden beri nasıl acı çektiğine şahitlik etmişti.

Bu yüzden o istemese bile elinden geleni yapardı. Sıraç duştan çıkıp giyindikten sonra poşeti ona uzattı. Sıraç poşeti alıp içine bakarken o da bryık altından gülüyordu.

“Turşucuyla da anlaşmışız.”

Sıraç başını kaldırıp ona ters bir bakış attı. “Hamilelikte en çok aşerilen yiyecekler listesinde ilk beşte,” dedi. Sanki bu cevap yaptığı her şey için yeterli bir sebepti.

“Peki, pastane ve etli ekmek fırını?”

Odadan çıkmadan önce, “Seviyor,” dedi. Bu ise Umut gibi çok gülmeyen bir adamı bile deli gibi gülümsetti.

Patronunun ciddi problemleri olabilirdi ama görünen oydu ki babalık ona şimdiden iyi gelmeye başlamıştı.

Simsiyah giyinmiş bir adam gecenin bir vakti elinde bir poşet kumkuat ile görüldüğünde bunu normal karşılayacak çok az insan vardı. Üstelik bu adamın yüz ifadesi dahi çok ürkütücü gözüküyorken insan elindeki poşetten de korkardı.

Nitekim Elif'in kaldığı evin çevresindeki korumalar Sıraç arabadan indiği anda onu bir tehlike olarak algılayıp ona doğru yürümeye başladı. Sıraç ise onları umursamadan ilerliyordu ki önü kesildi.

Sıraç'ın önünde duran adam yürek yemişti çünkü kavga kaçınılmazdı ama Sıraç bugün Elif'i için sabretmeyi deneyecekti.

“Karım çağırdı.”

Koruma, karşısındaki adama saygı duyuyordu ama o da emir kuluydu.

“Mehmet Bey'in kesin emri var.”

Mehmet Bey'in bir sürü kesin emri vardı ama Elif kabul ettikten sonra kimin ne dediği Sıraç'ın pek de umurunda değildi. Bu yüzden korumayı sert bir şekilde yana doğru itti ve bahçeden içeri girdi.

Üç koruma ise peşi sıra onu takip ediyorlardı. Önüne koydukları duvar daha sağlamdı ama bu duvarın karşısındaki adamı durduramayacağını onlar da gayet farkındalardı.

Nitekim Sıraç daha önce muhatap aldığıının üstüne yürüdü ve her kelimenin üstüne basa basa, “Karımın haberi var dedim,” dedi. Bu anlarda *intikam* öfkeyle birlikte sesinin ardındaydı. Hedefine giden yolda önüne çıkan her engeli yok etmek sanki onun için haktı.

Elif ise bunun olacağını tahmin ederek uyumayıp beklemiş ve arabasını gözlemişti. Çok geçmeden kapı aralandı ve orada olduğunu gösterircesine karanlıkta hafifçe ortaya çıktı.

Sıraç ise bunu fark ettiği anda korumaların arkasını işaret ederek, “Bak,” dedi sert bir sesle. “Kapı aralandı. Gördün mü?” Sonra ortadakini tekrar itti ve kendine yol açtı. “Çekil şimdi!”

Kızgın bir şekilde kapıya doğru ilerlerken adamların Elif'i görmesini istemiyordu. Bu yüzden içeri girdiği anda kapıyı kapattı. Sonra koridorun ışığında deli gibi özlediği karısıyla baş başa kaldı.

Elif'in kaşları çatılmıştı, solgun yüzünde ise öfkeli bir ifade vardı.

Sıraç ilk önce Elif'in neye kızgın olduğunu anlamadı ama sonra her zamanki gibi onu düşünen karısı, “Adamla kavga mı edecektin bir de?” dedi. “Daha yüzündeki yaralar iyileşmedi.”

Bakışları yumuşadı, katran karası yüreği karısının şefkatiyle ısındı ama Elif'in soluk ışıktaki aşırı yorgun görünen yüzünü fark edince endişeye kapıldı.

Boştaki eliyle Elif'in çenesini avucuna aldı. “Senin yüzün niye solgun?”

Başını hafifçe sağa sola hareket ettirirken şimdi de onun endişeden kaşları çatılmıştı. Elif bileğini tuttu. Sonra, “Şşt! Sessiz ol!” dedi çünkü Sıraç sorusunu yüksek sesle sormuştu. “Dedemin uykusu hafiftir.”

Yüzünü kurtarmaya çalıştı ama Sıraç izin vermedi. Çenesini tutarak yüzünü kendine doğru kaldırdı. “Sen bana bak bakayım!” dedi. Bakışları hem yüzünde hem de bedeninde delicesine dolaştı. “Daha da mı zayıfladın sen?”

Tam bu anlarda aynı delilik, öpme isteğine de karşıydı çünkü yüz yüze bakarken hasret ayrı kalışlarındaki uzaklığın bin katıydı.

Üstelik Elif’in göz bebekleri bu yakınlaşmayla birlikte büyümüş, o gül dudakları öpülmek istercesine aralanmıştı. Sıraç hasret kaldığı o dudakları öperdi. Hem de öyle bir öperdi ki nefes almaya bile fırsat vermezdi ama karısına dokunurken Elif’in ona dokunmayışı aralarındaki sınırı net bir şekilde çiziyordu.

Bu yüzden başparmağıyla çenesini okşamakla yetindi. Sonra karısının karanlıkta çok da seçemediği kıyafetine baktı. Üstündeki her neyse yelekle birlikte çok büyük duruyordu.

“Bu üstündeki niye bu kadar geniş? Benden bir şey mi saklıyorsun?”

Her soruda daha da endişeleniyordu çünkü karısı o yokken iyileşme konusunda pek de yol katetmiş gibi gözükmüyordu.

Üstelik Elif o geldiğinden beri ilk defa panik yapınca şüpheleri daha da arttı.

Elif ise o panikle yüzünü Sıraç’ın ellerinden sert bir şekilde kurtardı. Üstündeki yeleği daha da incelmış olan bedenine sararken aslında amacı ne giydiğini saklamaktı. “Uykusuzum sadece.” Sonra dikkatini üstündeki kıyafetten uzaklaştırmak istercesine Sıraç’ın elindeki poşete uzandı. “Alabilir miyim?”

Sıraç, karısının canı bir şey çekmişken hayatta onu mahrum etmezdi ama yine de cevaplara ihtiyacı vardı. Başını ona doğru eğip, “İstersen canımı da alabilirsin ama önce bana cevap ver, Gün Işığı!” dedi.

Elif için ise bu son noktaydı çünkü Sıraç’ı aşerdiği için buraya çağırma-
mıştı. Gelir gelmez bu denli sorguya çekilmek canını sıkırmıştı.

Zaten hassastı, daha da hassas hissetti kendisini.

Neredeyse ağlamak üzereyken bu sefer o ses tonunu umursamadan öfkesine tutundu. “Tek mahrum kalan sen değilsin, tamam mı!” dedi yüksek sesle. “Ne kadar korksam da ben de özlüyorum.” Sonra zorla poşeti tutan elini kavradı. “Ver şimdi şu poşeti!”

O anda idrak ettiği şeyle anlık öfkesi büyük bir korkuya dönüştü. “Senin o ellerinin hâli ne?” Eklemlerinin üstü taze yaralarla kaplıydı, üstelik doğru düzgün pansuman da yapılmamıştı. Bu korkuyla kocasına baktığında ise dünyanın en güzel gülümsemesiyle karşılaştı. Lacivert gözlerin ışıldadığı, gamzeli bir gülümsemeydi bu.

Elif’in bu manzaraya içi gitti. Zorlukla kendini toparlarken, “Bir de gülüyor!” dedi. “Tabii, dalga geç sen benim endişemle.”

Sıraç ise aynı anlarda karısının ne olursa olsun onu hâlâ çok sevmesine, onun için endişelenmesine sevinmekle meşguldü. Elif'in yüzünü kavradı ve "Gel buraya!" dedikten sonra karısını göğsüne bastırdı. Elif'i büyük kollarının arasında minicik kalırken ona sımsıkı sarıldı.

Yetmiyordu, kendini *hiç* olarak sayan bu adam Elif'i olmadan bir tam etmiyordu. Yazmasını geriye doğru ittirdi. Saçlarına dudaklarını defalarca bastırdı. "Elif'im," diye fısıldadı. "Beni hâlâ sevdiğin için teşekkür ederim."

Elif kollarını ona ağır ağır dolarken ikisi de birbirlerine uzak kaldıkları anların özlemini bu kısacık sarılmaya sığdırmaya çalışıyorlardı. Dinmedi o özlem ama ilk geri çekilen Sıraç oldu. Önce poşeti yere bıraktı, sonra karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yaralı elleri arasında bu güzel yüz onun için dünyanın en nadide, en değerli varlığıydı.

Gözleri hasretle dudaklarına düştü. Bir öpse bırakmazdı, bin öpse doymazdı ama Elif bu anın büyüsünden kurtulmaya çalışarak konuştu: "Sıraç!" Her ne kadar o da aynı şekilde dudaklarına bakıyor olsa da sesi endişeliydi.

"Söyle, güzel karım!"

En güzel kahverengi gözler lacivertleriyle buluştu. "İyi misin?"

Korku, endişe sanki sonsuza kadar orada kalacakmış gibi o güzel gözlere hapsolmuştu. Sıraç uzun bir süre boyunca karısını teskin etmesi gerektiğini biliyordu çünkü bu korkuyu o gözlere kendisi yerleştirmişti. Başparmakları usulca karısının yanaklarını okşadı. "Sen bana sırtını dönmediğin sürece iyiyim."

Yine de Elif ondan teyit istemekten vazgeçmedi. "Bir şey olsa bana söyler misin?"

İşte, o an Elif'in bariz korkusuna bir çözüm bulması gerektiğini fark etti. Sürekli teyit istemesi bile aslında ne kadar çaresiz olduğunun bir göstergesiydi. Nergis bu aralar sanki onun çalışanı değilmiş gibi davransa da hâlâ Elif'in şahsi korumasıydı ve artık ne yaptığına dair Elif'e günlük rapor verecekti.

Bu saatten sonra hamile karısını endişelendirmektense sırayla uzuvlarını kesmeyi tercih ederdi.

Elif'in yüzünü avuçlarının arasında sıkıştırdı. Eline geçen her fırsatta onu sevmeyi ihmal etmiyordu. "Söylerim," dedi. "Gerekirse adım başı rapor veririm."

Elif her ne kadar güvensizliğinden kaynaklı olarak söylediğine inanmasa da onu başıyla onayladı. "Teşekkür ederim," dedi. Geri çekilince Sıraç gönülsüz de olsa onu bıraktı. Elif'in bakışları yerdeki poşete değdi. "Ve teşekkür ederim."

Poşeti elinden aldıktan sonra eğilip içini kokladı. Sonra başını kaldırıp o kadar güzel gülümsedi ki Sıraç uzanıp onu öpmemek için ellerini arkasında birleştirip yumruk yaptı.

“Şuna bak, nasıl güzel kokuyor!”

Aynı anlarda karşısındaki adam ona dünyanın en güzel kadınıymış gibi bakıyordu. “Senin kadar olamaz,” dedi ağır ağır yanan özlemiyle birlikte.

Elif onun bakışıyla donup kaldı. “Çok mu canın çekti?”

Başım hafifçe aşağı yukarı salladı. Aslında şu an canı bu meyveyi istemiyordu.

Sıraç da aynı anlarda canının çok da istemediğini fark etti. Ondan uzaklaşan karısına bir adım yaklaştı. “İçeri geçmek ister misin?” diye sorarken sadece *evet* demesini istiyordu çünkü o zaman belki Elif’in yüzündeki yorgunluğu silebilirdi.

Güzeller güzeli hamile karısını besleyecek, sonra da kollarında saatlerce uyutacaktı. Buna en az Elif kadar onun da ihtiyacı vardı.

Yine de bazı şeylerin zamanı gelmemiş olmalıydı ki telefonu titremeye başladı. Telefonuna baktığında Umut’un ismini görmese arayanı asla umursamazdı ama onu eğer gereksiz bir sebeple rahatsız ederse öldüreceğini bilen yegâne isim korumalarının şefiydi.

Telefonu ters bir tavırla açtı.

“Söyle!”

Umut’un sesi gergindi. “Vural yarın Ankara’daki anlaşma otelinde Arnavutlu ve Emir’le buluşacak.” Patronunun şu an asla rahatsız edilmek istemediğini biliyordu ama durum acildi. “Gitmemiz gerekiyor.”

Nitekim Sıraç da durumun aciliyetini bildiğinden, “Zamanlamasını sikeyim!” dedi. Şimdi karısıyla geçireceği huzur dolu gecenin hayali bir kere daha ondan uzaklaşmıştı. Üstelik bir de Vural piçiyi uğraşmak için şehir değiştirmek zorunda kalacaktı. “Geliyorum, kapat!”

Sıraç telefonu kapattıktan sonra Elif’inin endişeli surat ifadesini görünce öfkesi aynı hızla dağıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Elif.

Sıraç vaktinin daraldığını biliyordu. Bu yüzden bütün fırsatları değerlendircesine karısını tekrar kolları arasına aldı. “Ankara’ya gitmem gerekiyor.” Sonra başını onun boynuna gömdü. “Geldiğimde koynunda uyumam için bana izin ver.” Sözlerinde hissettiği kadar büyük bir çaresizlik vardı. “Lütfen.”

Elif nazikçe başını okşadığında derin bir nefes aldı. Huzur buydu, huzur sevdiği kadının kolları arasındaydı.

O huzuru ona kıyamadığından, “Uyumuyorsam kapıyı açarım,” dediğinde sanki dünyalar onun olmuştu. Başını geri çekip karısının güzel yüzüne reddedilmemenin heyecanlıyla baktı. “Uyuyorsan da gelirim.”

Gerekirse dağları aşar, yine de gelirdi. Elif de bunu biliyordu ama yine de sordu: “Nasıl?”

Orası tekrar buluşacakları anda saklıydı. Şimdi gitme zamanı olduğu için Elif’in kızacağını bile bile önce yanağına, sonra da boynuna nefes alırcasına dudaklarını bastırdı. Geri çekildiğinde yüzünde bir çocuğun bayram neşesi vardı.

Elif ona kıyamıyor olsa da uyardı.

“Sıraç!”

Sesindeki sitem, karşısındaki adama asla işlemediği gibi bir de gamzelerini ortaya çıkaracak kadar gülümsetti.

“Aşerdi benim karım!”

Elif kendini tutamadan gülümsedi. Baba olmaya adapte olup olmadığı belirsizdi ama görünen oydu ki hamile olmasına çoktan alışmıştı.

Yine de gülümsemesine karşılık Sıraç ona doğru tekrar meylettiğinde göğsünden ittirdi. “Git Allah için!” dedi.

Sıraç ise ittiği elini tutup öptü sonra, “Özle beni,” dedikten sonra gitti.

Ardında bıraktığı kadın öptüğü elini göğsüne bastırdı ve endişeyle kapattığı kapıya baktı. “Ben hep özlüyorum,” dedi.

O özlem korkularıyla perçinlenirken ardında korku dolu bir kadın bıraktı.

Ertesi gün Siraç çoktan Ankara'daydı. Vural'ı yakalamak için hazırlık yaparken aynı zamanda Levent de yanındaydı. Geçmişin gerçekleri ailenin içinde hızla yayılırken gerçeğe yalnızca birkaç adım uzaklıktalardı. Levent haberi aldığı anda neredeyse ağlayacaktı. Yıllardır uğraşıp didinmesi yalnızca bacak kadar boyu olan tek bir adam ve bir köstebek yüzünden engellenmişti.

Bir de her şeyden çok değer verdiği oğlu.

Buna takılı kalışı ayrı bir hüzündü, yıllardır tahmin ettiği gerçeğe ulaşacak olması ayrı bir mutluluk. Gerçekler ortaya çıktığında Siraç'ın mutlu olup olmayacağıyla ilgilenmiyordu o. Sadece somut bir gerçeğe ihtiyacı vardı.

Sonra hesap soracağı kişileri bir bir dizerdi karşısına. Oğlunun da mezarına gider, son kez hesap sorar ve ona en ağır cezayı verirdi. Varsa üç kuruşluk babalık hakkı, hiçbirini de helal etmeyecekti.

Yine de öncelik onun acısı değil, bedel ödemesi gerekenlerin bir bir yakalanmasıydı.

Bu yüzden hislerini yansıtmadı. Onlar hazırlıklarını yaparken aynı anda Ankara'da, Siraç'ın daha önce Elif'i götürdüğü anlaşma otelinde bir toplantı vardı.

Masanın bir köşesinde Arnavutlu Mehmet ve Emir, diğer köşesinde ise Vorona Balabanov'u temsilen Vural vardı.

Uraz da bugün anlaşma için buradaydı. İtaatkâr bir köpek gibi toplantı odasının kapısının önünde bekliyordu.

Arnavutlu ise kurulun siyasete ilgilenen baronuydu. Bu yüzden diplomasi-
sinin cambazlığını iyi bilir, insanları iyi analiz ederdi.

Daha ilk anda karşısındaki adamın sinsi olduğunu anladı. Vural bugün burada Vorona'nın yardımcısı Aleksey olarak bulunuyordu. Konuşmayı başlatan da o oldu. "Patronum bugün buraya neden çağrıldığımızı merak ediyor."

Emir normalde bu toplantıyı bizzat Vorona ile yapmak istiyordu ama Balabanov onu buna layık görmemişti. O da buna karşılık olarak sessiz kaldı ve Arnavutlu Mehmet'i konuşturdu.

Arnavutlu, "Anlaşmak için," dedi. Sonra kısık gözlerle karşısındaki adamı inceledi. "Bizimle derdiniz ne?"

Karşısındaki adamın yüzünde mimik dahi oynamadı. "Sizinle bir derdimiz yok."

Ama görünen bu değildi. Üstelik bugün otele getirdiği adamlar da az değildi. Karanlık dünyada bir anlaşmaya getirilen adam sayısı ile tarafların birbirine güveninin ters orantılı olduğunu cümle âlem bilirdi.

"Peki ya Vuslar'la?"

“Onunla da yok.”

Arnavutlu karşısındaki adamın tek kelimelik cevaplarından onları uğraştıracak olduğunu anladı.

Bu yüzden kartlarını açıkça oynadı. “Bizi tehdit ettiniz,” dedi. “Bundan diğer baronların haberi var mı?”

Bu Arnavutlu’nun aba altından sopa gösterme şekliydi çünkü Vorona’nın kendi başına hareket ettiğini düşünüyordu. Bunun için zamanında Çakılı’yla onu tanıştıran büyük barona ulaşmışlardı.

Aldıkları cevap ise aslında hayal kırıklığı olmuştu. Vorona ile uğraşmak, işlerine ket vurmak demekti çünkü o da bu sistemin içerisinde kendi hükümdarlığını kurmuştu. İnsan ticaretiyle uğraşmıyor olabilirdi ama istediğinde Emir’i de kurulu da çökertecek o karanlık güce sahipti.

Vural bunun öz güveniyle onları küçümseyerek konuşuyordu: “Her tehdit sonuca ulaşsaydı bugün hiçbirimiz yaşıyor olmazdık.”

Konuşmanın gidişatından memnun olmayan Emir ilk defa konuştu: “Bizimle taşak geçiyorsunuz!”

Yüzündeki yaralar henüz iyileşmemişti. Buraya da zorlukla gelmişti ama yine de *kibri* bu adamın karşısında sakın kalmaktan onu menediyordu.

Oysa aynı kibir karşısındaki adamda da vardı. “İşte, şimdi aynı dili konuşuyoruz.”

Arnavutlu ise Vural’a bakarken yalnızca gücüne daha fazla güç katabileceği bir adam görüyordu. O bu anlarda *açgözlülüğü* temsil ediyordu. “Bence anlaşmaya varabiliriz,” dedi bunu bildiğinden uzlaşmacı bir tavırla.

Vural ona tek kaşım kaldırarak baktı. “Ne üstüne anlaşacağız?” Buraya anlaşma yapmak için değil, neden anlaşamayacaklarını göstermek için gelmişti. Bakışlarını buraya geldiğinden beri onu küçük gören Emir’e çevirdi. “Karın ne yapıyor, Emir?”

Emir nefret dolu bakışlarını ona doğru çevirdi. “Orospu çocuğu!”

Bu açık bir kışkırtmaydı ama Vural’ın umurunda değildi. “Cık, cık, cık!” dedi. “Benim anam da belli babam da ama bildiğim kadarıyla senin değil.”

Emir, üvey annesiyle birlikte cehennem gibi bir çocukluk geçirmişti. Gerçek annesi ise üvey annesinin ölümüne nefret ettiği babasının metresiydi. Bunu sadece bir avuç insan biliyordu hatta öyle ki Sıraç bile bu gerçekten bihaberdi ama Vural biliyordu.

Emir bu kışkırtmayla birlikte öfkeden titremeye başladı. “Karımla niye uğraşıyorsunuz?” dedi. “Ne istiyorsunuz?”

Esin kaçmıştı. Emir de buna izin vermişti çünkü o kadın yüzünden başı belaya girsin istemiyordu ama görünen oydu ki girecekti. Hakkında dava

açılırsa Emir'in şirketinin hapse girdiğinden beri değeri düşen hisseleri daha da düşecekti.

Vural da bunu bilerek, "Bize verebileceğin hiçbir şey yok," dedi. Bakışlarında aynı karşısındaki adam gibi güce dair bir kibir vardı. Sonra o kibir nefret dolu bir gülümsemeye büründü.

"Aslında var," dedi Vural. "Vakıf arazisine ne dersin? Belki o zaman patronum sizinle pazarlık yapar."

Emir için orası kutsal bir mabet gibiydi. Her şeyin başladığı, ayinlerin yapıldığı yerdi. Üvey oğlu orayı elinden alabilmek için her şeyi yapmıştı ama orayı kaybetmek, karanlığa hizmet ederek edindiği tüm gücün elinden alınması demekti.

Karga gözünü bu güce dikmişti. Emir gibi bir yılan ise son nefesini verene kadar asla bu gücü ona vermezdi.

Bunun için aldığı sayısız tedbir vardı. Yine de öfkesi son haddine ulaştı ve bastonuyla ayağa kalktı. "Siktir git!" dedi. "Burası benim çöplüğüm ve sizi buradan süreceğim!"

Vural'ın bu tehdide karşı tek cevabı gülmek oldu. Deli gibi güldü. Silahlar ona doğrultulduğunda da ona hiçbir şey olmayacağını bilmenin rahatlığıyla gülmeye devam etti.

Sonra birden durdu. Buz mavisi gözlerini düşmana diktiğinde neden Vorona'nın sağ kolu olduğunu gösterircesine yüzünde canice bir ifade vardı.

"Dene!" dedi meydan okurcasına. Bu meydan okumadan sonra sanki tüm silahlar ona doğrultulmamış gibi ayağa kalktı. Kapıya doğru ağır ağır yürümeye başladı. Sonra birden durup arkasına döndü. Ani tepkileri onu ölüme götürebilirdi ama o öldürülemeyeceğini bilecek kadar büyük bir gücü temsil ettiğini biliyordu. "Bu arada Vorona Balabanov'un size selamı var!" Sanki onu muhatap alışı bile bir lütuflmuş gibi söylemişti bunu. "Duydu ki evine bir köpek kulübesi daha inşa ediyormuşsun." Bu cümleden sonra bakışlarındaki alaycı ifade kayboldu. Her kelimesi açıkça bir tehditti. "*Değil bir masumu oraya götürdüğünü duymak, bir karıncayı bile ezdiğini öğrenirsem o kulübe bu sefer ona mezar olur,* dedi."

Vural bu cümleden sonra önce kapının önünde dikilen Uraz'ı tek eliyle itekdedi. Sonra kapıyı açtı ve elini kolunu sallayarak oradan ayrıldı. Ardında bıraktığı adamlarda ise başlarına aldıkları büyük belanın telaşı vardı.

Emir o gittikten sonra masadaki her şeyi sağlam olan eliyle devirdi. "Siktir, siktir!"

Arnavutlu ise şüpheli bir şekilde kapanan kapının ardından bakıyordu. "Kim bu?" dedi.

O şüphelerle birlikte Emir'e baktı. Emir ise direkt, "Babası olamaz," dedi. "O orospu çocuğunu katlettiler."

Bundan emindi çünkü Esin uzun zaman sonra Sıraç ona düşman olunca her şeyi anlatmak zorunda kalmış ve kesin olarak o adamın öldüğünü söylemişti. Esin artık ona yalan söylemeyi göze alamazdı, bunun sonucunun ölüm olacağını çok iyi biliyordu.

Arnavutlu ise güce olan açgözlülüğünden sonra en çok şüphesiyle tanınırdı. Bu yüzden, "Ya değilse?" diye sordu.

Emir ona cevap vermedi ama verse bile önemi yoktu. Görünen oydu ki geçmişte aldıkları mazlunun ahı bugün bir başka zalimin eliyle ödetiliyordu.

Vural, Vorona ile senelerdir bir aradaydı ama bu yaptığı her şeyi tasvip ettiği anlamına gelmiyordu. Ona kalırsa kurula karşı yapılan bu meydan okuma, alakaları olmayan işe burunlarını sokmak gibiydi ama güç Vorona'daydı.

Bu yüzden toplantıdan çıkar çıkmaz Melek'in kaldırıldığı hastaneden yer değişikliği için ertesi gün götürüleceği istihbaratını alması hoşuna gitmemişti. Bunu Vorona'ya iletmek zorundaydı fakat patronunun vereceği tepkiyi şimdiden tahmin edebiliyordu.

Nitekim onu arayıp toplantı hakkında bilgi vermeden bu haberi söylediği anda Vorona delirmenin eşiğine gelmişti. "Vural, kaçır onu!" dedi. "Ne pahasına olursa olsun! Gerekirse burun buruna çatış ama kaçır!"

Vural hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Yanlış yapıyorsun," dedi. "Senin zaafını bulmuşken sence onu korumasız bırakır mı?"

Çok haklıydı ama karşısındaki adam aylardır Melek'i görmeye o kadar alışmıştı ki bu mahrumiyet tıpkı yansıması gibi ona da kafayı yedirmeye başlamıştı. Bu yüzden *Pakhan*'ı olarak ona emretti.

"Sana kaçır dedim!"

Vural zırhlı araca binmeden önce yılgın bir şekilde iç çekti.

"Aklını yitirmeye başladın."

Aldığı cevap ise yaşananların sebebi gibiydi.

"Hiçbir zaman yerinde olmadı zaten."

Telefonu kapattıktan sonra hem patronu hem de yakını olan adama defalarca küfretse de Melek'in hastaneden transfer edileceği alanı önceden inceleyip bir plan kurdu.

Helikopter pistinin arkasındaki depo, Melek'i kaçırmak için uygulayacağı planda kullanıma oldukça müsaitti. Sıraç'ın orayı koruyacağını bilerek önceden gitmek ve orayı bir tuzak alanına dönüştürmek zorundaydı.

Nitekim tam olarak bunu yaptı. Alanı önceden işgal etti. Gelenleri paketlemek üzere ormanlık alana bile adamlarını yerleştirdi ama bir şeyi unutmuştu.

Transfer alanı ve helikopter pisti Sıraç'a aitti. Bu yüzden girdiği depoda bir gün boyunca bekleyip ardından gelen iki ambulans ve helikoptere direkt saldırdı.

Bunun bir tuzak olduğunu ise ambulans ve helikopterin içinden adamlar çıktığında anladı. Yaşanan büyük çatışmada her iki taraftan da büyük kayıplar verildi ama sürünün başı yakalanınca gerisinin dağılması da kaçınılmazdı.

Vural deponun arkasında mevzi alırken tam ensesinde silahın soğuk namlusunu hissetti. Sonra kulağına ecelinin sesi geldi. "Aleksy Morozov. *Ty popal v moyu lovrushku!*"

Ağzından ilk olarak en sık kullandığı küfür çıktı. "Yebat!"²

Sıraç onu omzundan bastırıp yere diz çöktürürken, "İyi bir muhbir kaçmayı da iyi bilir, öyle değil mi Vural Efendi?" dedi.

Vural, Sıraç'ın hem Türkçe ismini hem de ne iş yaptığını bildiğini fark edince sandıklarından çok daha fazla açık verdiklerini anladı. Bu açık da onun sonu olmuştu. Üstelik elindeki silah zorla alınırken bir bedel ödeyeceğinin farkındaydı.

Yine de pazarlığa oturmaya denedi. "Seni onunla görüştürürüm!"

Arkasındaki adam ise bu pazarlığa karşılık zalimce gülümsedi. "Ama ben buraya senin için geldim," dedi. "Karımı yuvadan sen kaçırmıştın, öyle değil mi?"

Vural bu işin sonunda canından bile olabileceğini o an fark etti. Bu yüzden kaçmayı denedi, onunla dövüşmeye kalktı ama sonunda yere yüzüstü yatırılıp elleri bağlanan o oldu.

Görünen oydu ki patronunun genç versiyonunun gücü, alt edilemeyecek kadar yüksekti. Sıraç onu tek eliyle kaldırırken bileğindeki dövmeyi fark etti.

Karga ve bileğine dolanmış sonbahar yapraklı sarmaşıklar.

Balabanovların sembolü.

"Bu sembol niye yakaladığım hiçbir korumanızda yok?" dedi. Vural şu an surban olsa da ait olduğu ailenin kibriyle, "Layık değillerdi," dedi. Buna karşılık takındığı alaycı gülümseme ve zalim sözler, ona gerçek yerini hatırlattı. "Görünen o ki sen de sevdiği kadından daha değersizsin."

Böylece Vorona Balabanov'un sağ kolu, Vorona'nın aşkı uğruna yakalanmış oldu.

¹ (Rusça) Tuzakıma düştün!

² (Rusça) Siktir!

Sıraç üç günlük kaostan ardından tekrar sevdiği kadının evinin önündeydi. Bu üç gün oldukça stresliydi çünkü ne yaparsa yapsın Vural konuşmamıştı. Üstelik bu süreçte DNA testlerini de korumak zorundaydı.

En büyük hayal kırıklığı ise bilinmeyen düşmanıydı. Balabanov, sağ kolu yakalanmış olmasına rağmen ortaya çıkmamıştı. Bu da yakaladığı adamın Melek kadar iyi bir yem değeri taşımadığını gösteriyordu.

Yine de şirketten kalan zamanının tamamını Vural ile mahzenden kaçırdıkları çocuk arasında mekik dokuyarak geçirmişti.

Yousef hakkında bir gelişme yoktu. Bir iz tespit edilememişti ama Sıraç kendi işlerinden arta kalan zamanlarda hem bedenini iyileştirmek hem de çipi çıkarmak için iki ekiple ayrı ayrı çalışıyordu.

Bu sırada onu hayata bağlamak için küçük bir ameliyat geçirmesini kabul etmişti. Bu kabulün sorumluluğunu almak bile onun için başlı başına bir meseleydi çünkü *intikam*, her çocuğa geçmişlerinin yansıması olarak bakarken o ise artık sadece böyle görmüyordu.

Bir yetişkin olarak hatta her ne kadar daha kabullenemese de bir baba adayı olarak bu çocuğa şefkat besliyordu fakat hâlâ bazı sınırları vardı.

Çocuğun geçmişine dair bütün bilgileri elinde olmasına rağmen ismini öğrenmemişti çünkü öğrenseydi ona geri dönülmez bir şekilde bağlanacağını biliyordu.

Çocuk ameliyattan sağ salim çıktığında bile bir çocuk gibi sevinmesinin sebebi buydu. Bu sevinçle soluğu karısının evinin önünde almıştı.

Görmek, öpmek, sevmek bu anlarda nefes almakla eş değer oluyordu.

Her birinden mahrum kalınca sanki yine kalbinin kurumaya başladığını hissediyordu. Elif'in tank olarak adlandırdığı *Jeep*'i evin önüne yanaştırdığı anda camı tıkladıldı. Sıraç pencereyi açtığında karşısında Pars'ı buldu.

Pars'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Mehmet baba buraya gelmeni istemiyor," dedi. Bugün devriyenin başında o vardı çünkü Mehmet, Sıraç'ın geçen gün Elif'e meyve getirdiğini öğrenmişti. Diğer çocuklar Sıraç'la asla baş edemezdi. Pars ise en azından denerdi. Bu yüzden ne yazık ki elçilik yapmak ona düşmüştü. Sıraç bu uyarıyı umursamadı. Pars'a bakmadan arabanın farlarını söndürdü. "Umurumda değil." Bastığı tuşla camı kapanırken Pars geri çekildi.

"Kibirli pezevenk!" diye mırıldandı Pars.

Aslında Sıraç'ı severdi ama bu hâllerine sinir oluyordu.

Sıraç arabadan indikten sonra beline silahı yerleştirdi. Pars'ın yanına iki adamı daha gelirken üçe karşı tekti. Onlara doğru yürürken sanki karşısında kimse yokmuş gibi bir tavrı vardı.

"Kavga çıksın istemiyorum, beyler. Karım yaralanmamı pek hoş karşılamıyor," dedi rahat bir ifadeyle.

Pars bu yoruma karşı tek kaşını kaldırdı. "O zaman böyle gecenin kör bir vakti geleceğine gündüz adam gibi karşısına çık. Mehmet baba hâlâ uyanık ve seni görürse olay çıkarır," dedi.

Sıraç tam Pars'ın karşısında durdu. İki de aynı boydaydı ama Sıraç daha cüsseliydi. Pars onunla dövüşmek istemiyordu. Sol kroşesini bir kere tatmıştı ve gururuna dokunsa da yıldızları saymıştı. Ona aynı şekilde karşılık verse bile morarmış bir yüzle evine gitmek istemiyordu. Yoksa Aslı onu tefe koyardı.

"Uykum var benim. Eve gireceğim," dedi Sıraç onun sözlerini umursamadan.

Pars alaycı bir ses çıkardı. "Cidden kaşınıyorsun sen! O kapıdan elini kolunu sallaya sallaya girebileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

Sıraç başını hafif eğerek "cık" diye bir ses çıkardı. Lacivertleri alayla parıldırıyordu. "Kapıdan gireceğimi sana düşündüren ne?" dedi. Pars alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Mehmet babanın karşısına çıkıp *yaptım bir eşeklik, bir daha yapmayacağım* desen her şey çok daha kolay olur, biliyorsun değil mi?"

Sıraç'ın alaycı yüz ifadesi ciddileşti. "Sence yaptığım sadece eşeklik miydi?" dedi. Sözlerinin sertliği Pars'ın da duraksamasına sebep oldu.

Karşısındaki adamın yaşadıkları berbattı. Bunun üstüne bir de hastalığı eklenince her şey daha beter hâle geliyordu. Onu anlamaya çalışmıyordu çünkü anlayamazdı, sadece anlayışlı davranmaya çalışıyordu ama Sıraç her fırsatta sabrını zorluyordu.

"Yolumdan çekil, Pars!" dedi Sıraç sanki onun düşüncelerini hissediyormuş gibi soğuk bir sesle. "Kavga etmek istemiyorum. Yalnızca karıma gitmek istiyorum."

Pars onun önünde durabilirdi ki durması gerekiyordu çünkü Mehmet babanın emirlerini çiğnemek, büyük saygısızlık etmek demektir. Ama karşısındaki adamın maraz çıkarmadan buradan gitmeyeceğini de biliyordu.

"Elif için," dedi. İşaret parmağını ona doğru salladı. "Yemin ediyorum, sadece o kız için." Pars, Elif'i bugün görmüştü. Yüzü çok solgundu ve bu da bir abi olarak onu üzmüştü.

Elif'e kıyamadığından geri çekildi.

Sıraç ise bir engeli daha aştığını bilerek ilerlemeye devam etti. Arka bahçeye doğru giderken onunla iş birliği yapacak tek kişiyi aradı. Telefon ilk çalışta açılrsa da aslında Bahar'ın uyuyup uyumadığından emin değildi.

Ama şansına henüz uyumamıştı. “Efendim, oğlum?” dedi Bahar. Yumuşak ses tonunda biraz şaşkınlık gizliydi.

Sıraç da bunu hissetti. Bahar, onu anladıktan sonra bir anne gibi sahiplenmişti ve Sıraç içten içe Bahar’a karşı sempati duyuyordu. Ayrıca Elif ondan bu kadar uzakken onun iş birliğine ihtiyacı vardı.

“İyi geceler, Bahar Hanım. Kusura bakmayın, rahatsızlık verdim,” dedi.

Bahar, “Esağfurullah, oğlum. Ne rahatsızlığı, yine Elif’i mi aradın?” dedi. O cevap veremeden, “Eğer öyleyse uyuyor, oğlum. Sana demiştim, birkaç gündür çok fazla uyuyor. Yine erkenden yattı,” diyerek kendi sorusunu cevapladı.

Evet, demişti. Elif o gittiği günden beri fazlaca uyumaya başlamıştı. Bu da ondan uzak kalsa da karısının biraz düzeldiğini düşünerek teselli bulan Sıraç’ın tutunduğu tek iyi haberi.

Sıraç ilk katın penceresinden gözüken hafif ışığa bakarken, “Hayır, aslında ben sizden bir şey isteyecektim,” dedi. İstemsizce uzak durduğu için Bahar’dan bir şey istemek onun için oldukça zordu. Yine de yara bandım hızla çekmek en az canı acıtandı. “Eğer sizin için uygunsa Elif’in penceresini açar mısınız?”

Bahar’dan kısa bir an cevap gelmedi. Sıraç kadının isteğini anlamlandıramadığını düşündü bu kısa anda ama Bahar akıllı bir kadındı. “Sanırım babamın izlediği belgesel henüz bitmedi,” dedi.

Olayı hemen çözmüş, o görmese bile telefonun ardında gülümseye başlamıştı.

Üstelik, “Arka bahçedeki çitlerin orada bir merdiven var. Üstünü muşamba ile kapatmıştık hırsız girerse görmesin diye. Onu kullanabilirsin,” diyerek ona yardım etmeye bile gönüllü olmuştu.

Sıraç’ın ihtiyacı yoktu. Evin taşları çıkıntılı olduğu için rahatça tırmanabilirdi. Tam pencerenin önünde durduktan sonra bir elini cebine koydu ve telefon kulağındayken kapalı pencereye baktı.

“Siz pencereyi açın, ben gerisini hallederim,” dedi. Bahar onu onayladıktan sonra ise teşekkür etti.

Telefon kapandı, kısa bir süre sonra pencere açıldı. Bahar pencereyi açıp odadan çıkmıştı. Elif zaten top patlasa uyanmayan bir yapıya sahip olduğu için annesi oldukça rahat hareket etmişti.

Sıraç tam tırmanmak için duvara yaklaşmıştı ki biri sıkı bir şekilde omzundan tuttu. Sıraç ani dokunuşa refleksiyle tepki verdi. Arkasından omzuna dokunan kişinin kolunu kavradı ve öne doğru fırlattı. Büyük bir gürültüyle yere çakılan kişi yalnızca Pars’ın ekibinden bir korumaydı.

Arka tarafta nöbet tutuyordu. Gelişinden haberdar olmadığı için şimdi yerde iki seksen yatıyordu.

Koruma sessiz bir şekilde inerken Sıraç yan taraftan koşarak gelen Pars'a baktı. Sonra sanki tüm gürültüyü o çıkarmamış gibi işaret parmağını dudaklarına bastırdı. Pars görüntü karşısında durumu hemen anladı. Birden durdu ve bağırmmamak için kendini zor tuttu.

"Ulan!" dedi iki eli havada, *sen iflah olmazsın der* gibi. Gerçekten de iflah olmazdı çünkü Sıraç, Pars'ı ve yerde yatan korumayı umursamadan taş duvarı tırmanmaya başlamıştı. Pencereden içeri girdiğinde ardında bıraktığı dünya umurunda değildi. Pencereyi kapattı ve daha ardına dönmeden burnuna dolan koku, gözlerini sımsıkı yumup derin bir nefes almasına yol açtı. Oda Elif'i gibi kokuyordu.

Sonunda kişisel cennetine gelmişti. Geniş gövdesi pencereden vuran ışığı engelliyor, ay ışığı onun arkasından yükseliyordu.

Sanki bir dağdı ve saklı bir hazinenin önünü kapatıyordu. Yatakta Elif'i görünce o hazine karşısında bir kez daha soluksuz kaldı. Güzel, sevgili ve hamile karısı yine üstünü örtmeden yatmıştı. Üstünde kısa kollu, gri bir tişört vardı. Bacaklarına kadar uzanıyordu.

Saçları yatağa yayılmıştı. Yüzü pencereye doğru dönmüştü. Yüzünün yarısını tişörtün yakasının ardında gizlemişti.

Sanki bir kokudan korunmak için kendini saklamış gibiydi. Üstelik geçen gün geldiğinde de aynı tişörtü üstünde görmüştü.

Kısa bir an duraksadı ve sonunda hatırladı.

Bir anda gerçeği idrak etti ve yüzünde karısı görse içinin gideceği bir gülümseme belirdi. Elif'in üstündeki kendi tişörtüydü. Bir hafta önce kendini tutamayıp onu öpmek için alelacele hazırlanmış ve eşyalarını yatak odasında bırakmıştı.

Elif o gün bıraktığı tişörtü giymişti. Sanki onun kokusunu almak ister gibi iki eli de tişörtün yakasındaydı. Bunu fark etmek Sıraç'ın tüm yorgunluğunun dinmesine, zihninde sürekli tekrarlayan planların durulmasına sebep oldu.

"Sanırım beni özledin," dedi kısık sesle. Şefkati sesine bile yansımıştı. Ona bakarken kurumuş yüreği tekrar yanmaya başladı. "Sözümü tuttum, konyunda uyumaya geldim." Öyle bir bakıyordu ki sanki gözlerini ayırsa yok olup gidecek bir peri kızına vurgun dağ çobanıydı.

Üstündeki paltuyu ve ceketi çıkarıp köşedeki koltuğa koydu. Silahı da komodinin üstüne yerleştirdi. Yatağın köşesine, tam onun yanına oturdu. Eli yavaşça uzandı ve karısının gece gibi saçlarını usulca okşadı. Sonra eğilip mis kokusunu içine çekti.

İntikam zihninde aniden belirdi.

Niye bu kadar masum? Biz bu kadar kirliyken o niye bu kadar temiz?

Sıraç'ın onun yanında huzuru bulmasından rahatsız olduğu için bunu hep yapardı. Hatta onunla ilk tanıştığı zamanlarda planlarına engel olacağını hissederek ondan nefret etmişti ama Elif'ti bu. Merhameti herkese iyi gelendi.

Bir süreden sonra *intikam* da istemese bile onu kabul etmişti fakat bazen, özellikle ölümle haşır neşir oldukları anlardan sonra böyle yapmaya devam ediyordu.

Sıraç'a ise *intikamın* özellikle Elif hakkındaki sözleri asla tesir etmiyordu. O bu kokuya da huzura da önünde bütün güzelliğiyle yatan kadına da tam manasıyla bağımlıydı. Başını biraz daha eğip karısının geceden siyah olan saçlarından öptü.

Geri çekilmeden önce ona kısık bir sesle seslendi: "Benim güzel karım!" Sesindeki şefkat yüz ifadesine de yansımıştı. Elif hafifçe kıpırdandı, bu hareketini küçük bir iç çekiş takip etti.

Normalde onu rahatsız etmeyecekti ama iç çekişinden sonra sesine de hasret kaldığını fark etti. Uzun zamandır onu uykusunda konuşturmuyordu ve bunun cazibesinden uzak duramadı. Bu kez şakağından öptü. Sonra kulağına eğilip, "Elif'im," dedi usulca.

Bu sefer Elif açıkça cevap verdi:

"Efendim?" Sesi mırıltı hâlindeydi. Varlığını hissetmiş gibi Sıraç'a doğru yaklaştı. Sıraç'ın gülümsemesi genişledi. Elif yüzünü buruştururken güzelliğinin yanında o kadar sevimli gözüküyordu ki elinin tersiyle pürüzsüz yanığına dokunmadan edemedi.

"Kocanı özledin mi?" diye sordu. Elif'in dudakları aralandı, derin bir nefes aldı.

"Çok," derken sanki ağzının içinden konuşuyormuş gibi çıkmıştı sesi. O an aldığı cevap haricinde hiçbir şey Sıraç'ın umurunda değildi, cevaba karşılık gülümsedi. Sonra gülümseyişi yerini hayranlık dolu bir ifadeye bıraktı. Parmak ucu genç kızın küçük burnunun kavisinin üstünden geçti.

"Benim kadar olamaz," dedi hasret dolu bir sesle. Saatler değil, saniyeler geçse de hatta yanındayken bile özlüyordu onu.

Bunu karşılık versin diye söylememişti ama Elif ona yine de "Yalan," dedi sanki o karşısındaymış gibi alaycı bir ifadeyle.

Genç adam gülümsedi. "Niye yalanmış?" dedikten sonra dayanamayıp dudaklarını karısının yanağına bastırdı.

Elif ona cevap vermedi. Normalde Sıraç'ın zorlamaması gerekiyordu ama son bir aydır ondan uzaktı. Elif'in yanına uzandı. Yüzüne ışık gelsin diye hafifçe aşağı kayarken dirseğini yatağa yaslayıp başını elinin üstüne koydu ve manzarasını izlemeye başladı.

"Bebeğimiz nasıl?" dedi. Elini uzatıp karnına dokundu.

Elif sanki onunla sohbet ediyormuş gibi cevap verdi: “İyi.” Sonra araya kısa bir yer değiştirme hareketi girdi. Bir elini geriye doğru attı ve bacaklarını kendine çekti. Yüzünde ekşi yemiş gibi bir ifade belirdi. “Kusarken ağzımdan düşmese bari,” dedi sanki bunun rüyasını görüyormuş gibi.

Sıraç gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gamzeleri dudaklarının iki yanından göz kırparken o yalnızca karısına hayranlıkla bakan çok âşık bir adamdı.

Gülüşünü kontrol altına aldıktan sonra, “İyi olacaksınız. Sizi koruyacağım,” dedi şekkat dolu bir sesle. Elif dudağını hafifçe büzdü.

Bu da karşısındaki adamın onu öpmemek için kendisini zor tutmasına sebep oldu. Dolgun dudaklar sanki sirenin şarkılarını söylüyordu. Elif ona açıkça söylememişti ama öpmek de şu an onların arasında büyük bir engeldi. Bu engeli aşmak istiyordu Sıraç. Ona ulaşmayı engelleyen her sınırı, her duvarı yok etmek istiyordu.

Elif tam bu sırada sitemini dile getirince tüm odağı değişti. “Yoksun ama,” dedi. “Çok özlüyorum seni.”

Bu itiraftan sonra Sıraç’ın gülüşü soldu. Özlenmeyi hatta bu yüzden sevdiği kadının ona sitem etmesini çok özlemişti.

Onun sevgisini bu şekilde sınıyormuş gibi hissediyordu ama engel olamıyordu.

“Yemin ediyorum ki seni içime katmak, her an yanımda taşımak istiyorum.” Başını ona doğru yaklaştırdı. “Elimde olsa seni bir an bile yanımdan ayırmam.”

Sonra dudaklarını o gül dudaklara bastırdı. Bir tutam nefesti aldığı. Geri çekildiğinde, “Çok seviyorum,” dedi fısıltıyla. “O kadar çok seviyorum ki bazen bu sevgiden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.”

Başparmağıyla karşısındaki güzel kadının hafif ıslak olan alt dudağına dokundu. Gözlerinin önündeki güzel yüzün en büyük hayranıydı. “Özle ama bunu da sakın unutma, olur mu?”

Genç kadının oynayan göz kapakları sanki onu rüyasında görüyormuş gibi titreşti. Gür kırpikleri oynarken karşısındaki adam ona sevdalı, ona mefandı. O güzel yüzünde hüznü bir ifade belirlediğinde genç adamın yüreği zladı.

O üzülmessin diye herkesi karşısına alırdı ama korunmaları gerekiyordu. Elif’in tam manasıyla onu affetmesi bile ne yazık ki bu yoldan geçiyordu.

Üstündeki gömleği çıkarıp kenara bıraktı. Örtüyü kendi tarafına çektikten sonra başını yastığa koydu. Sonra genç kıızı omuzlarından tutup onu kendine çekti. *Uyanır mı* diye bir endişesi yoktu. Bu yüzden onu göğsüne yasladıktan sonra kollarıyla sımsıkı sardı ve örtüyü üstlerine çekti.

Elif sanki yanında olduğunu hissetmiş gibi boynuna doğru tırmandı. Bu da Sıraç'ın gülümsemesine sebep oldu. Genç kız burnunu Sıraç'ın boynuna yaslarken Sıraç da eğilip kokusunu içine çeke çeke saçlarından öptü.

Sonra gözlerini kapattı. Tam uykuya dalacaktı ki sesini duydu. Elif burnunun ucunu genç adamın boynuna sürterken, "Kokunu özledim," diye mırıldandı. Bu kez Sıraç'ın daha da zor duyacağı kadar kısık bir sesle, "O kadar iyi geliyor ki!" dedi.

Sıraç bu cümlelerin ne demek olduğunu tam anlamamıştı. Bahsettiği kendi kokusu muydu? O yüzden mi tişörtü giymişti? Elif dudaklarını boynuna sürünce irkildi. Sanki onunla nefes alıyor gibiydi.

Üstelik bu hareketi ona karşı bastırıldığı hasretini uyandırmıştı. Kasıklarına hücum eden arzu yalnızca bu kadın içindi.

"Kokum sana nasıl iyi geliyor?" Saçlarını usul usul okşadı. "Anlat bana, bebeğim."

Uykudayken güzeller güzeli karısı en iyi muhbiriydi. "Mide bulantımı geçiriyor," dedi. Derin bir nefes aldı kokusunu içine çeker gibi. "Bu çocuk şimdiden seni benden daha çok seviyor galiba."

Sonunda kastettiğini tam olarak anlamış, anlayınca da yüreği hiçbir zaman ratmadığı bir mutlulukla dolmuştu. O yüzden tişörtüne başını gömerek uyumuştur çünkü kokusu onu rahatlatıyordu. Parçalar bir bir yerine oturunca o mutlulukla birlikte eğilip tekrar saçlarından öptü.

Sonra elini aşağıya indirip karısının düz olan karnını okşadı.

"Babandan taraf olduğun için teşekkür ederim, miniğim!" dedi.

Belki bencilce bir mutluluktur ama mide bulantısını geçirmek için ona ihtiyacı olması bile hoşuna gitmişti. Böylece bunu ona daha yakın olmak için kullanabilirdi. Sıraç'ın uyumadan önce aklından geçen son düşünce mide bulantısının bir ay daha uzamasının sorun olmayacağıydı.

Nasıl olsa karısının, kokusuna bağımlı olduğu bir kocası vardı.

O her zaman yanında olurdu.

9 ZİYAN

Elim karnımda tavanı izlerken yaşadığımız olayların gerisinde kalan yorgun bir yabancıydım. Kısa bir süre önce başlayan baş ağrım ve hafif sancımı unutmaya çalışırken namaz kılmış, sonrasında ise yine yatağa uzanmıştım. Gözümü kapattığımda yapmak istediğim tek şey uyumaktı ama zihnim Sıraç evden gittiğinden beri geçen günleri hatırlatmaya fazlasıyla meyilli idi. Unutmak, ardıma koymak isterken aklım yaşananları bir bir sıralamaya başladı.

Eylül gerçekleri öğrenmişti.

DNA testleri sahte çıkmıştı.

Hislerim doğru çıkmıştı ama şimdi bunun bedelinin ne olacağından emin olmadığım için çok korkuyordum.

Sevdiğim adamın geçmişine dair her şey kocaman bir yalandı. Geçmiş, düşündükçe içimi acıtacak bir yaraydı. Onun öğrendiklerine karşılık nasıl bir tepki verdiğini bilmiyordum. Belki yalnızca görmezden geliyordu ama biliyordum ki tüm gerçekler ortaya çıktığında kaldırabileceğinden fazlası olacaktı.

Ben de tam olarak bundan korkuyordum.

Bir yanım değişmeye başladığını, bebeğimiz olacağı için her şeye daha farklı tepki vereceğini söylüyordu ama diğer yanım tekrar kaçıp gitmesinden deli gibi korkuyordu.

Aşerdiğimi sandığı o günün üstünden dört gün geçmişti, o zamandan beri onu görmüyordum. O gün aslında kumkuatı çok da canım çekmemişti ama onu o kadar çok özlemiştim ki bu isteğimi bahane etmiştim.

Yine de tahmin ettiğimden çok daha kısa bir süre görüşmüştük, sonra ise gitmek zorunda kalmıştı.

O günden sonra Nergis'i bana gelip ne yaptığını haber vermesi için görevlendirmişti. Her gün bana rapor veriyordu. Ona da aynı şekilde benim hakkımda yediğim yemekten evin içinde attığım adıma kadar haber verilmeye

başlanmıştı çünkü Nergis artık evin bir diğer kızıymış gibi sürekli yanımdaydı.

Beni kaçıran adamın isminin Vural olduğu, Aziz'in de diğer isminin Nehar olduğu öğrenilmişti. Vorona Balabanov aynı zamanda Aziz Nehar'dı. Nehar ismi ise yüzükteki N harfiyle uyuyordu. Bunun altında nasıl bir gizem yatığını deli gibi merak ediyordum.

Vural, Aziz Nehar'ın sağ koluydu ve geçen günlerde Sıraç tarafından tuzağa düşürülüp yakalanmıştı. Nergis bu yakalama sürecini keyifle anlatmıştı. O an bu anlatıma bayılmış olsam da şimdi çok gergin hissediyordum çünkü babası olduğunu tahmin ettiğimiz adamla araları son haddine kadar gerilmiş durumdaydı.

Bunun patlama noktasını tahayyül edemiyordum. Bir kez daha kendimi hafif sancımı unutmaya zorladım ama bu sefer de aklıma Eylül geldi.

Eylül yapılan testlerin sahte olduğunu yanımdayken öğrenmişti. Hem sevincine hem de hüznüne şahitlik etmiştim. Seviniyordu çünkü geçmişin perdesi yavaş yavaş aralanıyordu. Üzülüyordu çünkü annesinin ve kendisinin hayatını karartanlardan biri babasıydı.

Diğeri ise teyzesi.

Annemin evine yapılan saldırının ardından bir an bile hız kesmeden hayatımızdaki aksiyon devam ediyordu. Ben bu durumdan çok yorulmuştum ve bencilce de olsa Sıraç'ı çok özliyordum.

Bana her gün mesaj atmaya devam etse de yaptıkları hakkında sürekli raporlar verilse de yetmiyordu. Eve gönderdiği envaiçesit tropikal meyve, sağlıklı tatlılar ve atom çerezler vardı. Bunun haricinde ise bitki çayları ve tekrar göndermeye başladığı çiçeklerle bizi unutmadığını her fırsatta gösteriyordu. Yine de hiçbiri ona duyduğum ihtiyacı azaltmıyordu.

Üstelik ben ona karşı yumuşasam da Mehmet dedem hâlâ çok kızgındı. Adı anılınca bile gerginlik baş gösteriyordu. Dedem gidip geldikten sonra Sıraç'a daha da öfkelenmişti. Onun içkili bir şekilde buraya gelmesini hazmedemiyordu.

Elbette o da kendince haklıydı ama ona bir şekilde el uzatmasını bekliyordum. Sıraç'ın ona tavsiye verecek, onu önemseyecek daha çok insana ihtiyacı vardı.

Bunları düşünürken yanıma doğru döndüm. Üstümde hâlâ Sıraç'ın tişörtü vardı. Kokmasın diye yalnızca yatarken giyiyordum. Sıraç'ın kokusunu aldığımda mide bulantım geçiyordu ve kendi kokumu da almamaya başlıyordum. Bunu o gün gittikten sonra odama çıktığımda fark etmiştim.

Yatağımın üstüne eşyalarını katlayıp koymuştu. Ben de kokusuna bağımlı olduğum için narkotik köpeği gibi gidip koklamıştım. Kısa bir süre bu

koklama faaliyetine devam edince hafif olan mide bulantım tamamen geçmişti.

Mide bulantım bu şekilde geçince endişemi geçirebildiğim vakitlerde artık uyuyabiliyordum. Sanırım bebeğimiz şimdiden kime daha çok düşkün olacağını sinyallerini yolluyordu. Onu da suçlayamıyordum çünkü annesi de ondan farksızdı.

İkimiz de ona bağımlıydık.

Burnumu tişörte yasladığımda kokusunu çok daha yoğun bir şekilde aldım. Buna şaşırdım çünkü dün *kokusu gitti* diye neredeyse oturup ağlayacaktım. Tekrar tekrar kokladım ama gittikçe yoğunlaşıyordu. Kaşlarımı çattım. Sabah namazına mide bulantısıyla uyandığım için hiçbir şey hissetmemiştim ama yanıma gelmiş olabilir miydi?

Tam bunu düşünürken midem guruldadı ve birden odağım kaydı.

Başımı eğip gurultunun geldiği yere baktım. “Şimdiden anlaşılm. Kapıyı sıkı tutacaksan yemeye varım,” dedim. “Yoksa o işkenceyi çekmektense yememeyi tercih ederim.”

Evet, midemle konuşuyordum çünkü bu aralar ben ona yemek gönderiyordum, o ise burun kıvınp geri yolluyordu. Artık bu konuda sıyırma noktasına gelmiştim.

Yine de asli ihtiyaçlarımı ihmal etmemem gerekiyordu. Bu yüzden yataktan kalkıp odamdan çıktım. Aşağı indiğimde annemle Mehmet dedemin konuştuğunu duydum ama ne konuştukları ile ilgili bir fikrim yoktu. Zaten yemeğe odaklanmıştım.

Mutfığa girdiğimde bir tek cümlelerinin sonunu yakaladım. Dedem, “Nasıl izin verirsin...” diyordu ama beni görünce konuşmasını birden kesti. “Kime nasıl izin verir?” deyince ağzının içinde homurdansa da bana cevap vermedi. Annem ise bana yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi.

Gerginliği hissedince yemek yemeden önce bir bardak su içmeye karar verdim çünkü en ufak gerginlikte iştahım kaçıyordu. Bu yüzden ikisi arasındaki gerginliğin geçmesini beklemem gerekiyordu.

Ama istediğim olmadı.

Su bardağını aldıktan sonra tezgâhın önündeki sandalyeye oturduğumda dedem dayanamayıp konuşmaya başladı: “Yadigârım...” Sinirini bastırmaya çalıştığını sesinin sert tınısından bile anladım. Bardak dudaklarımdayken başımı ona doğru çevirdim. “Memlekete dönelim mi? Ben seni yanımda istiyorum,” dediğinde donup kaldım.

Bardağı yavaşça dudaklarımdan ayırırken içtiğim su boğazımda kalmış gibi hissettim.

“Burada olmaktan sıkıldın mı, dedem?” dedim onun sıkıntılı ifadesine bakarken. Hemen itiraz etti. “Elbette hayır ama bu bölge güvenli değil ve çok fazla zafiyeti var.” Arkamda duran anneme ters bir bakış attı.

“Bir şey olmuş,” dedim o böyle bakınca. Arkamı dönüp anneme baktım. Tebessümü genişledi ama ağzına fermuar çeker gibi yaptı.

Konuşmayacaktı. Beni reddetmedi ama kabul edip açıklamadı da. Dedem, “Ben orada size daha iyi bakarım, dedem,” dedi. Elini bastonunun üstüne koyarken bunu yapacağını gayet iyi biliyordum ama yine de bir şey söylemedim. Söyleyemezdim çünkü buradan uzaklaşırsam her şey daha da karıştırdı. Bir kere Sıraç peşimden gelirdi. O gelme bile -ki imkânı yoktu- ben onu terk etmişim gibi hissederdim.

Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, o bebeğimin babasıydı. Onu mahrum etmişim gibi gelirdi. Dedem sanki düşüncelerimin yönünü tayin edebiliyormuş gibi açmaya korktuğum konuyu açtı.

“Bir karar vermen gerekiyor artık,” dedi. “Yakında ortalık daha da karışacak. Seni ve bebeği böyle bir ortamda bırakamam.”

Elimde tuttuğum bardağı sıktım. “Dede,” dedim ona bakarak. “Sana açık olabilir miyim?”

Dedem bir baş hareketi ile beni onayladı. “Asla çekinme,” dedi.

Hafifçe tebessüm ettim ama yalnızca dudaklarımda kaldı. “Sen benim boşanmamı istiyorsun,” diyerek konuşmaya başladım. “Bir dede olarak iyiliğim için bunu istediğini biliyorum. Ayrıca beni babamın emaneti olarak gördüğün için de böyle yapıyorsun ama bir de benim tarafımdan bak lütfen. Bana da Allah tarafından emanet edilen bir can var.” Parmaklarımı karnımın üstüne bastırdım. “Bu emanete sahip çıkarken tek başıma karar veremem çünkü onun bir babası da var.”

Dedem araya girdi: “Dokuz ay taşıyacak olan sensin. İnan bana, senin hakkın onunkini ezip geçer.” Bazen inadımı kimden aldığımı sorgularken dedemi hatırlamam gerekiyordu çünkü uysal bir şekilde konuşsam da şu an bile kaşları çatıktı. Onu yatıştırmak için uysal davranmaya devam etmem gerekiyordu.

“Ben hak yarışına girmiyorum ama bu Sıraç’ın da onun üstünde hakkı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir de...” Bu konuya girmek istemiyordum ama karşımda böyle acımasız dururken de başka çarem kalmıyordu. “Haydi, kalbimi ezip geçtim diyelim ama vicdanımı ne yapacağız? Sen benden istiyorsun ki yaptıkları yüzünden tamamen ona yüz çevireyim. Denedim!” dedim kendi hayal kırıklıklarımla. “İnan ki bunu yapmaya çalıştım ama senin sarhoş dediğin gün bana geçmişle ilgili öyle şeyler anlattı ki ben artık isresem de ona sırtımı dönemem.”

Dedem *hayır* der gibi başını salladı ama ben konuşmaya devam ettim: “Ya tamam, bunu da görmezden geleyim. Vicdanımı da susturayım. Bir gün bana ölüm haberi gelse hanginiz benim vicdanımın yükünü taşıyacaksınız?”

Bunu düşünmek bile gözlerimin dolmasına sebep oldu. O da karşımda donup kaldı.

“O yükü taşısam bile çocuğum babasını sorduğunda ne diyeceğim, dede?” dedim. “*Baban rahatsızdı, beni terk etti. Ben de onu affetmedim çünkü gururum baskın geldi. Bu yüzden onu gururumun kurbanı ettim mi diyeceğim?*”

Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. “Ben babamı kaybettiğimde büryümüştüm ama o hâlde bile onun yokluğunun sancısını çektim, hâlâ da çekiyorum.” Boşluğunun sancısı bir türlü dinmiyordu. “Kendi çocuğuma benim yaşadığım acıyı yaşatırsam nasıl iyi bir anne olurum?”

Anlattıkları aklıma geldiğinde daha da içim acıdı. “Ya bu adama çocukluğunda öyle bir zarar vermişler ki yine de çok iyi dayanıyor. Başkası olsa insanlara yalnızca nefret besler. Tacize uğramış, şiddete maruz kalmış, bir hayvan gibi kafeslenmiş. Bu hâlde sen ondan tam bir sorumluluk bekliyorsun. Nasıl beklersin?” dedim ondan hiç beklemediğim bu acımasızlığı karşısında. “Ben bile beklemiyorum.”

Dedem elindeki bastonuna baktı. Kısa bir an sustu, sonra konuştu: “Ben bunların hepsinin farkındayım, yadigârım ama geçmişe takılı kaldığı sürece her an bu sınırdan dolanmaya devam edecek. Boşanmayı geçtim, çok az kaldı kıyametin kopmasına. O adam babası çıkarsa nasıl biri olduğunu tahmin edemiyorum. Sana zarar vermeye çalışmadı mı? Neredeyse ölecektin. Orada silah sana da doğrultulmuş olabilirdi.” Ama doğrultulmamıştı. Ben o gün katil olmuşum. Bunun yarası kabuk bağlasa da hâlâ arada sızlıyordu.

Ayrıca haklıydı, böyle olabilirdi ama yine tek taraflı bakıyordu olaya. “Sıraç böyle bir risk olsa beni o ortama sokmaz ki. Zaten ben de bu riski hissetsem bu aile meselesine asla yaklaşmam.”

Dedemin yıllanmış gözleri üstümde dolanırken ikna olmadığının farkındaydım. “Evlenmenize izin verdiğime pişman oldum,” dediğinde ise yıkıldım. “Ben tehlikenin bu kadar dallanıp budaklanacağını tahmin etmemiştim. Şimdi dava sürecinden daha büyük bir tehlikedesin ve bu beni kahrediyor.”

Derin bir nefes aldım sakinleşmek için. Yine de bu sözü çok ağırıma gitmişti. “Dede,” dedim. Bir anda boğazıma bir yumru oturdu sanki. Sıraç’ın yerine ben kırılmış gibi hissettim. “Ben yalnızca kırgınlığımdan ondan uzak duruyorum. Eğer tehlike yüzünden uzak dursaydım ben onu sevmiyor olurdum. Sevgi bu değil. Sen bize böyle öğretmedin.”

Sonra ayağa kalktım. “Ayrıca senden de bu tavrı hiç beklemezdim. Elbette beni önemzersin ama kaçırıldıktan sonra sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

dediğimde onun da sert yüz ifadesi yerini bocalamaya bıraktı. “O da insan değil mi?” dedim. “Her zaman doğruyu mu yapmak zorunda? Yanlış yapsa bile onu sevecek bir ailesi olmayacak mı? Elbette kızarsın ama sen bize kızdığında bile hep bir şeyleri öğretmeye çalıştın. Neden sıra ona gelince aynı şekilde davranmıyorsun?”

Sesini çıkarmadı. İlk defa ona karşı bu kadar sert çıkışıyordum çünkü eskiden konu kapansın isterken bugün ekstra duygusal hissediyordum.

Bardağı tezgâha bıraktıktan sonra son sözümü söyledim:

“Burada kalacağım. Şimdi gidersem onun beni yüzüstü bıraktığı gibi ben de onu yüzüstü bırakmış olurum. Sen beni böyle yetiştirmedin.” İç çektim. “Babam beni böyle yetiştirmede.” Arkamı dönmeden önce yüzündeki acı, evladının hatırasınaydı. Ben ne yaşanmış olursa olsun, babamın Sıraç’a verdiği değeri önemsiyordum.

Onu sevmemiş olsaydım bile babamın itimadına güvenirdim ama seviyordum. Ne yaşanmış olursa olsun çok seviyordum.

Bu yüzden arkamı dönmüştüm ama gidememiştim.

Yatağa geri döndüğümde ağrım gittikçe artmaya başlamıştı. Artık hangi ağrım hangisiydi, ayırt edememeye başlamıştım çünkü tüm vücudum ağrıyor gibiydi. Sanki baş ağrısıyla birlikte tüm vücudum uyuşmaya başlamıştı.

Ayrıldığımızdan beri ilk defa onu aramak istedim, dokunsalar ağlayacaktım gibi hissediyordum. Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Hem belki bu gece gelirdi çünkü ayrı kalmayı istesem de bu yalnızlık bana iyi gelmiyordu.

Artık numarası engellenmediği için eski numarasından mesaj atmaya başlamıştı. Ben de ondan aradım. Telefon çaldı, çaldı. Tam kapanmak üzereydi ki açıldı.

Sesini duyduğum anda sanki daha önce nefes alamıyormuşum gibi derin bir soluk aldım.

“Bana iyi olduğunu söyle!”

Sesindeki endişeyi duyunca gözlerim doldu, sanki yanımdaymış gibi kendimi gülümsemeye zorladım. “Sana da merhaba.”

Yine de anladı. “Bir şey mi oldu?” dedi.

Gözyaşım şakağıma doğru süzülürken, “Hayır,” dedim.

Sesindeki endişe artıyordu. “Canın bir şey mi çekti, Gün Işığı?”

Elimin tersiyle gözyaşımı sildim. “Hayır, sadece aramak istedim.” Cümlemin sonunda sesim titredi. “Merak ettim seni.”

İnanmadı. “Sebepsiz?” derken şüphelendiği her şeyin doğru olduğunu o da ben de biliyorduk. “Öylece?”

Sesimi neşeli olmaya zorlayarak, “Ortalıktan kaybolduğun zamanlar haricinde aramadığım için alışkın değilsin tabii,” dedim.

Yine de bu neşe o kadar sahteydi ki ben bile kendime inanmadım.

Sevdiğim adamın sesi bunu hissetmiş gibi kalbime dokundu. “Özlediğini bilmesem bir şey olduğunu düşünürdüm.”

Özlemek kelimesini duyunca bile dudağım büküldü, kanadım kırıldı sanki.

Ben sessizce ağlarken şefkat dolu bir sesle, “Oraya geleyim mi?” dedi. “İster misin?”

O görmese de başımı onaylarcasına salladım. “Sarılayım mı sımsıkı?” Ağrı çekiyorken istediğim tam olarak buydu. Benim ona ihtiyacım vardı. O bana sarılırken güvende hissetmek istiyordum.

Şakağıma ardı ardına süzülen gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

“Hem belki kokumu özlemişsindir.”

Bu cümleden sonra kaşlarım çatıldı. Sessizce ağladığım için çatlayan sesimle, “O ne demek?” dedim ama o sorumu umursamadı çünkü ağladığımı anladı.

“Boşuna inat ediyorsun,” dedi. Sesindeki hüznü fark edince ağladığım duyulmasın diye dişlerimi dudağıma bastırdım. “Biliyorsun, ayrı olmuyor.”

Olmuyordu ama yine aynı şeyleri yaşamaktan çok korkuyordum. Ben onu kaybetmekten delicesine korkuyordum. Telefonu kendimden uzaklaştırıp kısa kısa soluklar aldım kendimi toparlayabilmek için.

Tekrar konuştuğumda ise sesim bir nebze daha sakindi.

“Numaranı tekrar engelleyesim geldi.”

“Çoktan *Sevdiğim* diye kaydettiğin için bu öfken hiç de inandırıcı gelmiyor.”

Elbette onu nasıl kaydettiğimi biliyordu. Adam istese saniyeler içerisinde telefonumu ele geçirir ve istediği gibi yönetirdi. Ben ise onun şifresiz telefonunda kendi numaramı bile bulamazdım.

Bu yüzden hazır fırsatını bulmuşken ve kendimi toparlamak için sordum.

“Ben sende nasıl kayıtlıyım?” Hiç duraksamadan cevap verdi. “*Edelweiss*,” dedi. Bir an yanlış anladığımı düşündüm. Yabancı bir kelimeydi çünkü.

“Af buyur?” dedim bu yüzden. Ben Türkçe bir şey bekliyordum.

Güldü bu hâlime. O gülüşü bile deli gibi özlemiştim.

“*Edelweiss*,” diyerek açıklamaya başladı. “Alp Dağlarında yetişen en değerli dağ çiçeği. Sonsuz aşkın bu çiçekte vücut bulduğuna inanılır.”

Kısa bir an sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dilim tutulmuştu sanki. O kadar özeldi ki sözleri, ne söylesem sıradan kalacaktı. Onun sevişi bu kadar özelken özlememek imkânsızdı.

“Tıpkı bendeki sen gibi.” İç çekişi yankılandı telefonda. “Sen de benim sonsuz aşkımsın, benim güzel karım!”

Gel demek istedim o an. *Lütfen gel, çok özledim.*

Bu güzel anı uzaktan da olsa bağırdığı belli olan adamın sesi bozdu. O kadar hazırlıksızdım ki yerimde sıçradım.

“Sikerim seni de ızdırabını da! Bir şey öğrenemeyeceksin işte. Öldürsene lan!” diyordu. Adamın sesi tanıdıktı ve nefreti öyle barizdi ki yüreğimi saran bütün güzel hisler birden soldu.

Muhtemelen seranın altındaki mahzenlerdeydi. O koridora çıkmıştı ama adam içerideydi. “Kapatın lan şu şerefsizin ağzını!” diye bağırdı Sıraç ama çok geçti. O kadar hazırlıksız yakalanmışım ki bu ses karşısında vücudum birden kaskatı kesildi ve şiddetli bir sancı hissettim.

Sancıdan iki büklüm oldum. Boğazımdan gelen boğuk inleme istemsizceydi. Son anda bastırdım ama duydu. Duyduğu anda korkusu her zerreme işledi. “Gün Işığı?” dedi. “Bir şey mi oldu?”

Sesimi çıkaramadım. Sancının acısıyla konuşmaktan korktum.

Sıraç ona cevap vermeyince, “Konuş benimle!” dedi. “Ne oldu, düştün mü?” Korkusunu sanki canlı bir varlıkmiş gibi hissediyordum. “Bir yerin mi ağrıyor, söyle bana!”

Zorlukla, “İyiyim,” cevabını verdim ama inanmadı çünkü giren sancıyla birlikte bıçaklanmışım gibi iki büklüm olmuşum. “Değilsin,” dedi hemen itiraz ederek. “Ne oldu?” Onu endişelendirdiğimi biliyordum ama engel olamıyordum.

Hemen cevap veremedim çünkü bir yandan hem başımdan hem de kasığımdan aynı anda giren ağrılara karşı kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

“Oraya geliyorum!” dediğinde telaş yaptım.

“Gelme!” dedim ama sesim kurbağa viyaklaması gibi çıkmıştı bu sefer de. Derin derin nefes alıp verdim. Tekrar konuştuğumda sesim biraz daha kontrollüydü. “Gelme, iyiyim. Bugün ağrım var sadece,” dedim. Bu sözlerim onu daha da delirtti. “Ne demek ağrım var!” diye resmen kükredi.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp yüzümü buruşturdum. Bağırınca cidden kükrüyormuş gibi çıkıyordu sesi. Tekrar telefonu kulağıma yaklaştırdım. “Biraz sadece. Sorun yok, iyiyim,” dedim ama vücudum aksini iddia ediyormuş gibi tekrar sancı girdi.

O da bunu hissetmişçesine, “Şimdi anneni arıyorum. Hazırlanın, geliyorum!” dedi. Daha itiraz edemedi telefonun suratına kapattı.

“Çok güzel!” dedim telefonu kenara fırlatıp. “Nereye geliyorsun sen, nereye?” dedim bir elimle yataktan destek alıp kalkmaya çalışırken.

Sonra, “Aptal!” diye kendime yüklendim. “Ağrın varken neden ararsın ki?” Kendimi durduramamıştım çünkü ihtiyacım vardı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Yine de dedem onun yüzünden benimle tartışmıştı. Şimdi ekstra sinirli olacaktı. Sıraç da yakaladığı adam yüzünden sinirliydi.

Mükemmel bir karşılaşma olacaktı.

Annem telaşlı bir şekilde odaya daldığında ben hâlâ kalkmaya çalışıyordum. Onun telaşlı ifadesini görünce, “Ya anne!” dedim çenem titrerken. “Valla telaşlandırmak istemedim.”

Annemin kaşları çatıldı. “Saçmalama anneciğim,” dedi. Bana doğru yaklaştı. “Risk olabilir, kanaman var mı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Yatmadan önce bakmıştım, yoktu,” dedim. Tekrar bir sancı saplanınca nefesim kesildi. “Ama başım çok ağrıyor. Sanki reglin ilk gününde gibiyim.”

Regl olduğum zamanlarda ilk gün hem başım hem de kasıklarım ağrırdı. Annem kollarını bana sardı. Böyle şefkat gösterince ağrımdan dolayı sanırım ekstra hassas hissettim kendimi.

“Anne, ikna et Sıraç’ı, gelmesin. Yoksa dedemle yine kavga edecekler.” Annem geri çekilip yüzüme baktı. “Ben kavga etsinler istemiyorum.”

Annem derdimi anlayınca yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. “Üzme kendini. Sen bu hâldeyken deden bir şey yapmaz. Ayrıca markete gitti. Sıraç yakınmış buraya, belki öncesinde gelir de karşılaşmazlar bile.”

Annemin tişörtünü sıkıştırdım sancımı dindirmek için. “Ama ona haber vermezsen de...”

Annem sözümü kesti: “Onları düşünmekten vazgeç, anneciğim,” dedi hafif sert bir sesle. “Bebeğin öncelik olacak. Kavga ederlerse de onların ayıbı. Senden, bebekten mühim mi şu an?”

O beni tatlı bir şekilde azarlayınca gerçeği idrak ettim. Dedemle tartışmamız o kadar çok canımı sıkmıştı ki bebeğimin sağlığından önce onların kavga etmesinden korkmuştum.

Tekrar sancı girdiğinde alnımı annemin omzuna yasladım. Derin derin nefesler alırken o da sırtımı sıvazlıyordu. Stresten miydi, bilmiyordum ama iki ağrım da birden artmıştı. “Haydi, seni hazırlayalım. Risk almayalım,” dedi annem. Normalde beni telaşlandıracak bir şey söylememişti ama yüzüne bakınca telaşlı ifadesini görmek beni ürküttü.

Annem beni hazırlarken o korku o kadar çok arttı ki gözlerim doldu. Dokunsalar ağlayacaktım. Sancım olduğu için hazırlanmam uzun sürdü.

Başörtümün iğnelerini takarken ellerim titriyordu. Bu esnada Sıraç iki kere aradı. Gelmek üzereydi. Dedemin de gelmek üzere olduğunu tahmin ediyordum.

Ama annem asıl düşünmem gerekeni bana hatırlattığından beri yalnızca korku vardı. “Allah’ım ne olur bebeğime bir şey olmasın,” diyordum sürekli. “Lütfen bir şey olmasın.”

Hazırlanıp merdivenden yavaş yavaş inerken kapının sert bir şekilde açıldığını duydum. Arkasından tartışan iki sesi duyduğumda dönüp anneme baktım. Yüksek sesle konuşan Sıraç ve dedemdi. Arkasında birileri daha olmalıydı çünkü başka sesler de duyuyordum.

Annem, “Önemseme,” dediğinde başımla onayladım onu. Destek alıp aşağı inerken merdivenin oraya doğru gürültü yükseldi.

Dedem bağırıyordu: “Ben götürürüm onu. Çık git şu evden!” Tam bu sırada Sıraç tam karşımda belirdi. Aceleyle gelmiş olmalıydı çünkü dağılmış bir hâli vardı. Onun arkasından dedem, sonra da Nergis geldi.

Dedem kızgın bir şekilde soluyordu. Sıraç’ın yüzünde ise sabrı tükenmiş bir ifade vardı. Sonra beni gördü. Nasıl gözüktüğümü bilmiyordum ama öfkesi, yerini endişeye bıraktı.

Tam bu sırada dedem tekrar bağırdı: “Evden çıkmazsan ekibi çağıracağım!” Buradaki ekibi kastediyordu.

Korku ve gerginlik dört koldan beni sarıyordu.

Sıraç bu tehditlere boyun eğmezdi. Nitekim gözleri bendeysen, “Kan çıkar, Mehmet Bey,” dedi soğuk bir sesle. “Ben sadece karımı hastaneye götürmek istiyorum. Beni buna mecbur etmeyin.”

Dedem tekrar konuşacağı zaman annem olaya müdahil oldu. “Baba!” dedi uyarıcı bir sesle. Sonra bir mimikleriyle bir şey anlattı ama yakalayamadım. Ne yaptıysa dedem sustu. Sıraç bana doğru bir adım daha attı. “Gün Işığı,” derken az önceki sert tonunun aksine sesi şefkat doluydu. “İyi misiniz?”

Bu soru karşısında dudak büküp çocuk gibi ağlamak, sonra da kollarımı ona dolamak istedim. Sanki yüzündeki endişe ve şefkat karşısında kendime dair gücümü kaybetmiş gibiydim.

“Sanırım yürüyemeyeceğim,” dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışırken. Bacaklarım titriyordu. Bu hâlim karşısında durumu anında kontrolü altına aldı. “Taşıyacağım zaten ben seni,” dedi. “Sen sakın korkma.”

Tam o sırada dedemle göz göze geldik. Konuşacağını biliyordum ama bana bakınca ne gördüyse ağzını kapattı. Annem hafifçe geri çekildi. Alan dardı, bu yüzden Sıraç bana uzanırken alan tanımaya çalıştı. Sıraç bir kolunu dizlerimin arkasından geçirip beni havaya kaldırdı. Bedenimi kendine yaslarırken diğer kolu da sırtımdaydı.

Ona yaslanırken sanki sığınyormuşum gibi hissettim.

Arkasını dönünce dedemle yüz yüze geldi. Dedem ona ters bir bakış atsa da yer açmak için önümüzden ilerlemeye başladı. Merdivenden indik, dışarı çıkarken annemle dedemin tartışmasını duydum. Dedem beni kendisi götürmek istiyordu, biliyordum ama ben onunla gitmek istemiyordum.

Başımı göğsüne yasladığımda kendimi güvende hissettiğim adamla gitmek istiyordum.

Göz göze geldiğimizde, "Titriyorsun," dedi. Beni kendine bastırdı.

Başımı geniş gövdesine daha çok yasladım. "Korkuyorum," dedim. Ağrım daha da artmıştı. Kapı bizim için açılırken dudaklarını alnıma bastırdı. Başım o kadar ağrıyordu ki sesim kulağıma yankılı geliyordu.

"Bir şey olmayacak, hemen hastaneye gideceğiz. Yolda kliniği aradım, bizim için ayarlamaları yapacaklar."

O teminat verince kendimi güvende hissettim ama yine de kucağında arabaya binerken bebeğimin tutunduğum dalım olduğunu anlıyordum. Farkında olmadan ona çok bağlanmıştım.

Bunu kaybetme korkusu yaşayınca daha çok hissettim.

Sıraç bana sıkı sıkı sarılırken ben ise elimi karnıma bastırmıştım. Ağrıyı unutmak istiyordum. Babamın evi kliniğe uzaktı, bu yüzden biraz yolumuz vardı.

En çok da ağlamak istemiyordum, güçlü olmak istiyordum.

Kırmızı ışığa denk geldiğimizde Sıraç, "Geçin!" diye bağıınca elimi ağzının üstüne koydum. Bana çevirdi bakışlarını. "Bağırma," dedim. "Adamın suçu yok, burada trafik yoğun. Geçse kaza yaparız."

Sinirle soludu. Sonra elimi dudaklarına bastırdı. Sanki tenimi öpünce sakinleşiyordu.

Elimi dudaklarının üstünden çektikten sonra, "Başkalarını düşünmekten ne zaman vazgeçeceksin?" dedi. Beni kendine doğru çekip dudaklarını alnıma bastırdı. "Yapma şunu kendine artık. İyi misin diye sorduğumda değilsen söyle bana. Bırak, acına çare bulayım," dedi.

Böyle deyince daha da kötü oldum. Gözlerim dolmuştu. "Nazlanayım mı yani sana?" dedim hafifçe gülümseyerek. Bir eli çenemi kavradı. Yüz ifadesi yumuşadı. "Keşke nazlansan," dedi şefkatli bir ifadeyle. "Nazını çeksem de yolunda kul köle olsam."

Yüzümü ekşittim. "O kadar da değil," dedim. Araba yüksek bir rampadan geçince hafifçe sallandık. Bu da midemin bulanmasına sebep oldu.

"O kadar," dedi ama cevap veremedim.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Çok güzel. Şimdi midem de bulanıyor."

Gözlerimi tekrar açtığımda bu hâlime gülümsüyordu. Neden güldüğünü anlayamadım. Sonra beni yukarı doğru çekti ve başımı boynuna yasladı. “Ne yapıyorsun?” dediğimde başımın geri çekilmesine izin vermedi. “Dün odana geldim,” dedi. Bu itirafıyla birlikte gözlerim büyüdü. Bir an sancımı bile unuttum. “Üstünde benim tişörtüm vardı,” deyince bir şeyleri anladığını fark ettim. Başımı geri çekince lacivertleriyle yüzleştim. Gülmüyordu ama lacivertleri bu şekilde bakarken zaten gerek yoktu.

“Sonra seni konuşturdum,” deyince her şey yerli yerine oturdu. Yoğun kokusu, dedemin annemle tartışması... Muhtemelen annemle iş birliği yaparak gizli gizli eve girmişti.

“İyi halt ettin!” dediğimde gülümsedi ama ben gülmüyordum. Aksine utanmaya başladığımı hissettim. “Ne dedim, Allah bilir,” dedim yeniden gelen mide bulantısını bastırmak için başımı tekrar boynuna gömerken. O da başını bana doğru eğdi. Dudakları kulağıma çok yakındı. “Miniğim beni senden çok seviyormuş,” dedi. Paltosunun yakalarını tutarak başımı ona doğru yasladım. Bazen utançtan yerin dibine girmek istiyordum. Resmen kokusu sayesinde sakinleştiğimi öğrenmişti.

“Kokum mide bulantısını geçiriyormuş ki bu işime gelir. Beni hep yanında taşımak zorunda kalırsın.” Resmen bu hâlimle dalga geçiyordu. Cidden uyurken rezil oluyordum.

“Kusarken onun ağzından çıkmasından korkuyormuşsun,” dediğinde gülmemek için kendimi tuttum ama gülümsemeden duramadım. Dün yatmadan önce bu cümleyi düşünüp kendi kendime gülmüştüm. Sanırım zihnindeki düşünceler konusunda oldukça paylaşımcıydım.

“Beni çok özlemişsin,” deyince başımı kaldırıp ona baktım. Çok özlemiştim. Bir aydır yüzünü görmemiştim. Bir gün de yetmemişti. Sonra tekrar ortadan kaybolmuştu. Ona bakarken yüzündeki gülümseme soldu.

“Benim kadar olamaz,” dedi yüzüme bakarken. Gözlerinin izi dudaklarıma düştü. Tek özleyen ben değildim.

“Beni çok seviyormuşsun.” Uyurken sadece aklımdan geçenleri değil, yüreğimden geçenleri de söylüyor olmalıydım çünkü uyanırken ona itiraf edemediklerimi bir bir dile getirmiştım.

“Benim kadar olamaz.”

Gözümünden süzülen yaş şakağıma doğru kayınca onun sevgisi karşısında ağladığımı fark ettim. İki parmağıyla gözyaşımı sildi. Şefkatli bakışları karşısında kendimi tutamıyordum.

Öyle güzel bakıyordu ki çektiğim şiddetli ağrı bile geri planda silikleşiyordu.

“Kırgınsın, biliyorum,” dedi sonra. “Bu yüzden kırgınlığın bana adım atmanı zorlaştırıyor.”

Haklıydı, bu yüzden sesimi çıkarmadım. “Bir gün kırgınlığın kızgınlığa dönüşecek,” dedi. “O gün de çekinmeni istemiyorum. Bütün hıncını çıkar. Kavgaya edelim, dök içindikileri.” Beni kendine bastırdı. “O güne kadar senin güvenini kazanmak için elimden geleni yapmış olacağım. Böylece bana dönmek için hiçbir sebebin kalmayacak.”

Yüzünde hafif bir tebessüm vardı ama lacivert gözlerini asla terk etmeyecek bir acı yerleşmişti.

“İşte, o zaman kork benden,” derken bana doğru eğildi. “Çünkü o gün hiçbir güç beni senden uzak tutamayacak.”

Tutmadığı sözü yüzünden bu hâlde olsak da ona inandım çünkü inmaya ihtiyacım vardı.

Benim ona da bebeğimize de çok ihtiyacım vardı.

Büyük bir koruma ordusuyla ve telaşlandırdığım için tam bir öfke bombası olan kocamla birlikte kliniğe giriş yaptık çünkü yolculuğun sonuna doğru iyice rahatsızlanmıştım.

Doktorumun adı Serra'ydı. Kırklı yaşlarının sonunda, bu şehirde çok iyi bilinen bir uzmandı. Sarışındı. Siyah çerçeveli gözlükleri hep dikkatimi çekiyordu. Beni görünce yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Bu kadında beni yatıştıran bir şeyler vardı.

“Sedyeye yatırın lütfen,” dedi Sıraç'a bakarak. Sıraç bir an tereddüt etti. Doktorum onu ilk defa görüyordu ama bu doktoru bana ayarlayan Selçuk abi muhtemelen onun kim olduğunu söylemişti. Sıraç'ın tereddüt ettiğini fark edince, “Sıraç Bey, muayenehanem bu katta. Hemen kontrole alacağım eşinizi,” diyerek ona teminat verdi. “Endişeniz olmasın.”

Sıraç tereddüt etse de sonunda pes etti. Beni sedyeye yatırdıktan hemen sonra harekete geçtiler. O beni bıraktığı anda tekrar sancı girdi ve iki büküm olmamak için kendimi zor tuttum.

Sıraç gördü. Yüzündeki endişeli ifadeye bakarken sessiz kalsam da gözyaşlarım akmaya devam etti.

“Ne kadar zamandır devam ediyor sancın?” diye sordu Serra Hanım.

“Sabah başladı,” dedim. Bu cümleden sonra başta Sıraç olmak üzere herkesin ters bakışlarına maruz kaldım. Bu yüzden kendimi savunma ihtiyacı hissettim. “Çok azdı. Herhangi bir günde yaşanan minik sancılar gibiydi,” dedim. Hastanede hızla ilerlerken yanındaki hemşireyi muhatap alarak,

“Hastamızı önce kontrol edelim. Ona göre bebeğe zarar vermeyecek bir ağrı kesici serum verelim,” dedi.

Serra Hanım’ın odasına girdiğimizde Siraç da ardımızdan içeri girdi ama Serra Hanım ona döndü ve “Bize biraz müsaade ederseniz özel muayene edeceğim.” dedi.

Bu sözler Siraç’ın kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Sonra bana baktı, nasıl göründüğümü bilmiyordum ama geri çekildi. Gözleri üstümdeyken, “Beni isterse çağırın,” dedi sert bir sesle. O çıktıktan sonra kapı kapandı. Serra Hanım hâlimi gördükten sonra bana tebessüm etti.

“Kocan bu süreçte bizi zorlayacakmış gibi hissediyorum. Tam bir korumacı baba,” deyince onun sakinliğine karşılık ben gülümseyemedim çünkü çok korkuyordum.

O da bunu anlayınca geldi ve sedyeye yaslı omzuma dokundu. “Şu bir hafta içinde kanaman oldu mu?” diye sorunca başımı olumsuz anlamda salladım. Konuşurken sesim boğuktu çünkü başımın ağrısından kendi sesim bile bana acı veriyordu.

“Olmadı, sadece bir kere çok hafif geldi ama o da kan gibi değildi,” dedim. Ellerini doktor önlüğünün ceplerine koydu ve yalnızca “Hım...” dedi. “Başın da mı ağrıyor senin?”

Bu sefer konuşmak yerine ona yalnızca başımla onay verdim çünkü takatim kalmamıştı. Ben bu kadar telaşlıyken Serra Hanım’ın sakin olması beni hem rahatlatıyor hem de ürkütüyordu. “Bir şeyden şüpheleniyorum ama önce seni muayene edelim. Bebeğimizin durumuna bakalım, ondan sonra emin olacağım,” dedi.

Muayene sırasında ağzından çıkacakları korkuyla bekliyordum. Serra Hanım beni rahatlatmak için yapılan her işlemi anlatıyordu. “Bu en hafif ağrı kesici. Bu süreçte zorunlu durumlar haricinde ilaç kullanman uygun değil ama şu ağrını azaltmamız lazım,” dedi.

O beni kontrol etmeye devam ederken ben yalnızca başımı sallıyordum çünkü iyi bir haber almaya muhtaçtım. Takılan serum kısa bir süre sonra etki ederken ağrıdan sonraki o sızı evresine ağır ağır geçiş yapmaya başladım.

Ultrason sırasında da Serra Hanım’a korku dolu bir ifadeyle bakmaya devam ettim. “Yapma bunu. O da korktuğunu hissediyor,” diyen doktorumun karşısında ağlamaya başladım. Bana yaklaşıp, “Yanıma geleli bir ay oldu ve sen neredeyse her kontrole geldiğinde ağladın. İlk kontrole geldiğinde ben sana ne dedim?” dedi.

O ciddileşince kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Düşük riski ile stresin doğru orantılı olduğunu söylediniz ama kendimi tutamıyorum,” dedim. Yalnızlık korkusu, kaybetme korkusu beni çok yormuştu.

Normalde Serra Hanım çok sakin ve güler yüzlü bir kadındı ama ben ağladıkça onun da üzüldüğünü görebiliyordum. “Bu böyle olmaz ama!” dedi tatlı bir şekilde beni uyararak. “İstersen kocanı çağırayım fakat tek başına da iyi olman lazım. Bebeğinle aranda çok kuvvetli bir bağ var. Senin kaybetme korkunu bile hisseder o.”

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Keşke yalnızca basit bir kaybetme korkusu olsaydı. Kendime kâbus edindiğim sebeplerim olmasaydı.

Serra Hanım bu uyarısından sonra hafifçe bana doğru eğildi. “Bir şey soracağım özel değilse,” dedi bana bakarak. Başımı izin verircesine salladım. “Parmagında yüzüğün yoktu. Buraya ilk geldiğinde ise dışarıda büyük bir kavga oldu. Haddim değil özel hayatına karışmak ama ben eşinden boşanıyorsun sanıyordum. Deden bunu ima etmişti kontrole geldiğinde,” dedi.

Ağzımı açtım ama istemsiz iç çekişim dilimin bağı oldu. Sonra sustum, derin bir nefes aldım. Elime baktığımda yüzük parmağımın yerindeki boşluğa alışamadığımı fark ettim. Hâlâ oradaymış gibi hissediyordum. Kendimi tekrar toparladığımda, “Uzun hikâye ama boşanma yok. Sadece aile içi anlaşmazlık.”

“Anladım,” dedi Serra Hanım. Sonra profesyonel bir ifadeyle tekrar işine döndü.

Onun sakinliğiyle ben de bir nebze rahatladım. Olumsuz bir şey olsa bana söylerdi diye düşünüyordum. Kapı birkaç kere tıklatıldığında içerideki hemşireye bakmasını rica etti. Sonra bana doğru döndü. Nefesimi tutarak onu dinledim.

“Riskli bir durum görünmüyor. Ayrıca sen gelmeden önce bilgilerine tekrar baktım. Menstrual döngün hakkında konuşmuştuk. Bu kasık ağrısı, vücudunun regle yaklaştığında regl semptomlarını göstermesinden kaynaklı olabilir.”

Geldiğimden beri ilk defa derin bir nefes aldım. Öyle ki neredeyse tekrar ağlayacaktım. “Şükürler olsun, Allah’ım!” dediğimde o da tebessüm etti. “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!”

O kadar rahatlamıştım ki vücudumun gevşediğini hissettim. Kapıya vurulmuş gibi bir ses geldi. Kapı kilidi açılınca dikkatim o yöne çevrildi. Kapı tamamen açıldığında Sıraç’ın sert sesini duydum. Muhtemelen arkasına dönüp sert bir sesle birisine kızmıştı. Başımı çevirdiğimde ona bakan hemşirenin titrediğine şahit oldum.

Tıpkı benim gibi kapıyı izleyen Serra Hanım da dönüp bana tekrar gülümsedi.

“Kliniği başımıza yıkma olasılığı var mı?” dedi. “Sen ne kadar yumuşak bir görünüşe sahipsen o da o kadar sert gözüküyor.”

Buraya geldiğimden beri ilk defa gülümsedim. “Korktu o da. Eminim ki hâlâ acı çektiğimi düşünüyordur. Kapıda bıraktınız bir de,” dedim.

Ben böyle tarif edince güldü. “Sen onlardansın, değil mi?” dedi Serra Hanım.

Kaşlarım çatıldı. “Kimlerdenim?” diye sordum.

“Hani çok sert, alfa diye tarif ettiğimiz erkekleri kediye dönüştüren kadınlar vardır. Tam bu tarife uyuyorsun sen.” Serra Hanım siyah çerçeveli gözlüklerinin üstünden bilmiş bir bakış attı bana. “Zaten güzel de bir kızsın, maşallah.”

Kızardığımı hissettim. Ayrıca içimden bir ses Serra Hanım’ın hastalarının hayatlarını inceleyip pembe dizi gibi bundan zevk alan bir doktor olduğunu söylüyordu.

Nitekim, “Yakşıyorsunuz da bak şimdi,” deyince bu hissim daha da yükseldi.

“Teşekkür ederim,” dedim. Başka ne denirdi, bilmiyordum.

Bir anda, “Daha kalp atışlarını duymadık, değil mi? Normalde beşinci haftada duyardık ama ben genelde kalp atışı için ebeveynlerin ikisini de beklerim,” dedi bana imalı bir şekilde bakarak. “Şimdi on birinci haftadayız. Rahatlıkla duyarız.”

Duymadık dercesine başımı salladım. O zaman Sıraç’la buraya gelememişim gibi geliyordu. Belki bebeğimin kalp atışını hiç duyamam diye de ödüm kopuyordu.

Şimdi bile bu korku hâkimdi. Serra Hanım bunu fark etmiş gibi cesaretlendirmek istercesine sedyenin üstündeki koluma dokundu. “Haydi bakalım, duyalım o zaman,” dedi ben o küçük ekranın yanında duran sedyeye yatarken.

Bir kolumda hâlâ serum vardı.

“Eşim de gelebilir mi?” dediğimde gülümsemesi derinleşti.

“Elbette. Dediğim gibi ben de zaten ebeveynlerin bebeğin ilk kalp atışını birlikte duymasından yanayım.” Başını yanındaki hemşireye çevirdi. “Ceyda, Sıraç Bey’i çağırır mısın?” diye rica ettiğinde Ceyda’nın yüzünde korku dolu bir ifade belirse de denileni yaptı.

Kocam diye demiyordum ama insanların ödünü koparmak gibi bir huyu vardı.

Serra Hanım hemşirenin arkasından güldü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama doktorumun bile normal olmadığı ile ilgili şüphelerim vardı çünkü bu drama hoşuna gidiyormuş gibi davranıyordu.

Kapı saniyeler sonra yeniden açıldığında Sıraç telaşlı adımlarla içeri girdi. Beni gördüğünde yüzündeki endişeli ifadeye karşı gülümsedim ama gözlerim dolu doluydu. Lacivert gözleri hasar arıyormuş gibi bedenimde dolaşsa da bir şey bulamadı.

“Gelin, Sıraç Bey!” dedi Serra Hanım. Aramızda en sakin olan oydu. “Biz de bebeğinizin kalp atışlarını duyacaktık. Eşiniz, sizi yanında istedi.”

Sıraç’ın tebessüm eden ifadem ve Serra Hanım’ın sırtıtmasıyla kafasının karıştığı belliydi. “Ağrının sebebini buldunuz mu?” dedi. Buraya gelirken tanık olduğu harap olmuş hâlime dair bir iz arıyordu. “Risk yok mu?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “İyiymiş,” dedim. Bu haberi aldığımda dünyalar benim olmuştu. “Bebeğimiz gayet sağlıklıymış,” deyince onun da yüz ifadesinde gözle görülür bir rahatlama oldu.

Derin bir soluk alıp verdiğinde içindeki korkuya karşılık şükredişini parlayan lacivertlerinde dahi görüyordum. Bana doğru yaklaştırmaya başladı. Her adımda yüzünde beliren hafif tebessümle yüreğimdaki ağırlık da azalıyordu.

Sıraç yanıma gelip sedyenin kenarındaki elimi tutarken Serra Hanım’ı da dikkatlice dinliyordu.

Serra Hanım da durumu açıkladı: “Kadın vücudu hamilelikte regl dönemine yaklaşınca aynı şiddetli sancıları yaşayabilir. Karınızın da yaşadığı durum bu. Bu durumla birkaç ay daha karşılaşabiliriz. Ağrı şiddetlendiğinde hemen buraya getirin, biz müdahale ederiz. Hamile hastalarımızda bu semptomlar değişiklik gösterir. Umalım da hamileliğin devamında vücudu bu alışkanlığı bıraksın.”

Yüzündeki hafif tebessüm en az benim kadar heyecanlı olduğunu yansıtıyordu.

O soğuk jeli tekrar hissettiğimde kalp atışlarım da hızlandı. Yayılan jelin hissinden daha çok rahmimde bir can taşıyor oluşumun hissiydi bu. Serra Hanım elindeki probu rahmime yakın bir yere bastırduğunda bu kez Sıraç’ın da yanımda olmasından duyduğum heyecanla nefesimi tuttum. Hâlâ sancım vardı ama ekrana bakarken tamamen unuttum.

Kısa süren sessizlikten sonra, “Olumsuz bir şey gözüküyor. Hatta gelişimi de güzel ilerliyor diyebiliriz. Gebeliğin ilk sekiz haftası düşük riski çok fazladır. Biz zaten o haftaları atlattık. İlk on iki hafta kritik dönemdir. Hamilelik için yine risk olacaktır elbet ama bu sefer olumsuz bir durum görmüyorum,” dedi Sıraç’a bakarak. Ardından bana döndü. “Tedbiri elden bırakmayalım, şu kritik dönemi sakin bir şekilde atlatalım. Sen yine aynı şekilde dikkat et, riski tamamen ortadan kaldıralım.”

“Yani kötü bir şey yok, değil mi?” dedim bir kez daha teminat almak için. Sesim hafif titremişti çünkü kaybetme korkusu her zerremdeydi. “Ağrı da

regl olamayınca çektiğim sancı mıydı yani?" deyince bir kez daha gülümseyip başıyla onayladı beni.

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzümde geniş bir tebessüm belirirken gözlerimin önü bulandı. Gözyaşlarım şakağıma doğru süzülürken, "Çok şükür Allah'ım!" dedim bir kez daha.

Yanımızda duran hemşirenin bile bana bakarken gözleri dolmuştu.

Serra Hanım bana tebessümle bakıyordu. "Kalp atışlarını duyalım da sen de rahatla," dediğinde başımı hevesle salladım.

Serra Hanım birkaç tuşa bastıktan sonra ultrason görüntüsündeki kese büyüdü. "Bakın, bu kesemiz," dedi. O anlatmaya başlayınca içim kıpır kıpır oldu. Kesenin içindeki fasulye kadar karartıyı gösterdi. "Bu da miniğiniz," dediğinde daha önce görmüş olsam da heyecanlanmışım. Sıraç'a baktığımda onun da ilgiyle izlediğini fark ettim. O ilk defa canlı olarak ultrasondan görüyordu. "Hamileliğin on birinci haftasındasın ve bebeğimiz şu an kırk milimetre kadar. Kolları ve elleri çoktan oluşmuş," derken bana doğru döndü. "Yani gelişimi gayet iyi," diyerek açıkladı. Sıraç başıyla onay verirken benden daha bilgili gözüküyordu. Yine de ikimiz de heyecanlıydık.

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmasa bile hissedebiliyordum.

Serra Hanım tekrar ekrana döndü. O fasulye kadar şeyin başını gösterdi. "Bu da başı," derken Sıraç ve ben büyülenmiş gibi o minik karaltıya bakıyorduk.

Serra Hanım parmağını hafifçe ileri doğru hareket ettirdi. "Burada da kalbi var. İşte, şimdi dinleyebiliriz!" dedi. Ekranı bir kez daha yakınlaştırdı. Elindeki probu hafifçe oynattığında heyecandan kalbim patlayacak gibi hissettim. Sıraç elimi tuttuğunda ben de onun elini sımsıkı tuttum.

Serra Hanım bir tuşa bastı ve küçük bir tokmak hızla bir yere vuruluyormuş gibi bir ses tüm muayene odasını doldurdu. O kadar hızlıydı ki sanki bir yusufluğun kanatlarıydı. Bu zamana kadar hiçbir sesin beni bu kadar etkileyeceğine inanmıyordum.

Yanılmışım, hem de çok yanılmışım.

Güm,güm,güm,güm,güm,güm!

Kalbim bu sese yetişemese bile hep ardında koşturacağını bilerek hızla atmaya başladı. İçimde bir yaşam filizleniyordu ve ben bu yaşamın sesini duyabiliyordum. Ekrana bakarken gözlerimin önü bulanıklaştı. Sıraç'a doğru döndüm. Onun yüz ifadesini görünce kalbim ağrımaya başladı.

Ekranı kilitlenmiş gözlerinde tarif edemeyeceğim bir ifade vardı, yüzündeki hafif tebessüm sanki inanamıyormuş gibiydi. Bana doğru döndüğünde ardımızdaki kalp atışları onun bizzat yaşama bağlanmasının sebebiydi.

Uçurumun kenarında onu tutan, bir kuşun kanadı gibi çarpan bu kalpti.

Onun da gözleri hafifçe dolmuştu. “Bizim...” dedi kısık bir sesle. Başımı onu onayladım.

“Bizim bebeğimiz,” dedim.

Hafifçe başını eğdiğinde yüzündeki duygu yoğunluğu ile sarsıldım.

“Sanırım...” dedi. “Sanırım bu sesi duyabilmek için bir ömrü feda etmem gerekecek.” Sesi hüznüyle tarazlanınca sustu. O böyle olunca elini sımsıkı tutup kalbime doğru bastırdım. Ona *yalnız değilsin* demek istedim bu hareketimle.

“Sanırım bu iki kalbin sesini duymak için koca bir ömrü yaşamam gerecek.”

O ömür için ne büyük acılar çekilmiş ve kaç kere ölümden dönmüştü.

Serra Hanım arkadan, “Tamamdır, kalp atışını duyduk,” derken biz hâlâ birbirimize bakıyorduk.

Serra Hanım’a dönüp gülümsediğimde, “Bölmüyorum ya!” derken yüzündeki imalı ifadeyle kızardığımı hissettim. Gerçekten hoşuna gidiyordu bu durum ve utandığımı görmek de mutlu ediyordu sanki onu.

Serra Hanım, “İsterseniz sizi yalnız bırakabilirim,” diyerek imalarına devam ettiğinde başımı olumsuz anlamda salladım ama Sıraç konuştu:

“İlki dakika müsaade ederseniz iyi olur.” Böyle deyince dönüp ona baktım. Sıraç bana bakmıyordu, bu yüzden itirazımı duymadı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Belli ki konuşacaktık.

Yanımızda duran hemşire karnımı silmem için bana bir havlu kâğıt uzattı.

Serra Hanım ise, “Elbette,” dedi ve ayağa kalktı. Onlar odayı terk ederken ben de yavaşça ayaklandım. Bir kolumda hâlâ serum vardı.

Sıraç elimdeki peçeteyi almak istediğinde, “Ben yaparım,” dedim ama eli limin üstüne kapandı.

Yüzüne bakmamı istiyordu.

Dönüp ona baktığımda öyle bir baktı ki bana, elimi gevşetmek zorunda kaldım. Şefkati yüreğime işliyordu. O böyle bakınca kalbim göğüs kafesime dar geliyordu. Karnımdaki jeli temizledi. Üstümdeki tuniği güzelce örttükten sonra peçeteyi çöpe attı ve bana doğru döndü.

Ayrılığımız hakkında konuşacağını çok iyi biliyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

Nitekim, “Bu ayrılık ikimize de iyi gelmiyor,” diyerek konuşmaya başladı. Bir eli uzandı ve karnıma dokundu. “Benim size çok ihtiyacım var. Evimize dönmene çok ihtiyacım var.”

Bunu küvettleyen de söylemişti. Ben de onsuz olmadığının farkındaydım ama eve dönersem her şeyin eskisi gibi olmasından çok korkuyordum. Onun

yine bildiğini okuyacağından, beni ardına koyacağından çok ama çok korkuyordum.

“Araftayım,” dedim.

Elleri yüzümü buldu. İki eli de yüzümü kavradığında öyle güzel bakıyordu ki sanki beni benden daha iyi anlıyor, yaralarımı şifa oluyordu.

“Biliyorum, Gün Işığı,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Biliyorum. Affet demedim zaten ama bu şekilde de olmuyor. Sen evimize gel, ben yine kapının önünde beklerim. Benim için en büyük cehennem sana dokunamamak ama sen istemediğin sürece sana dokunmam.” Başını eğdi ve boşta olan yüzük parmağıma baktı. “Beni affetmeden yüzüğünü de takma.”

Bütün bu söylediklerinin aslında onun çok zoruna gittiğini görebiliyordum. Onun için çok zor olduğunu da biliyordum.

“Ama eve gel. Yüzünü göreyim, güvenliğinizden emin olayım,” dedi başparmakları yanaklarımı okşarken. “Ne yediğini bileyim, ne yaptığını göreyim. Bırak, bir nebze de olsa acını dindireyim.” Zamanında benim ona söylediğim sözleri söylüyordu ve kalbim avuçlarının arasına hapsolmek istiyordu o böyle yapınca. “Belki beni bulantısavar olarak kullanmak istersin,” dediğinde ilk defa gülümsedim.

Gözleri önce gülen gözlerime, sonra dudaklarıma değdi. Hani dalıp giderdi ya insan sevdiğinin gülüşüne, öylesine derinleşti lacivertleri. Başparmağı aşağı indi ve dudağımın kenarını okşadı. Gözleri gözlerime değdiğinde sesinde çaresizlik vardı.

“Eve dön,” dedi. “Evimize geri dön. Bırak, yüzüne bakarak sana hasret kalayım. Bırak, yaralarımızı birlikte saralım. Söz veriyorum, seni hiçbir şeye zorlamayacağım ama güne, gündüze hasret bırakma beni.”

Yorgun olmasaydım belki direnirdim ama o kadar yorgundum ki sözlerinin tesirine kapılmamak elde değildi. Üstelik ondan tekrar ayrı kaldığım bir haftada ondan gidebileceğime ve onsuz iyileşebileceğime inancım tükenmişti.

Geçmişine dair gerçekleri öğrendikten sonra ona sırtımı dönmek de imkânsız hâle gelmişti.

Bu yüzden, “Eve döneceğim,” dedim.

Onunla bir aradayken savaşmayı tercih edecektim.

Yüzü birden aydınlandı. Bakışlarındaki ifade sanki dünyaları ona vermişim gibiydi. Onun bu hevesini kırmak istemiyordum ama beni yanlış anlamasını da istemiyordum. Bu yüzden şartlarımı açıklamaya başladım: “Affetmedim ama döneceğim çünkü dediğin gibi uzak durunca da kapanmıyor ne yazık ki yaralar. Tek muhtaç olan sen değilsin ve ben buna direnmekten yoruldum.”

Yorgunluğumu hissetmiş gibi kolumu tutan eli sırtıma doğru kaydı. Dokunuşuyla rahatlamamak imkânsızdı.

Üstelik hevesi kırılmış gibi gözükmüyordu.

“Ama dedemi ikna etmen lazım,” diye devam ettim. “Elbette aramıza girmesine izin vermem ama onu tamamen ezip geçemem. Ne düşündüğü de malum.”

Yüzündeki gülümseme solmadı ama gözlerinde öyle bir parıltı belirdi ki kırk tülki de onun aklındaydı, bizzat ona hizmet ediyordu. “Sen ikna olduktan sonra benim önümde kimse duramaz,” dedi. Tek bir sözle sanki en büyük zaferi ona vermiş gibiydim.

Üstelik bu zaferi de hemen gerçekleştirdi.

Tedbirden tutulduğum odada dedeme öyle bir konuşma yaptı ki her gün ona hakaret eden dedem bile birden yumuşadı.

“Yeni bir başlangıca ihtiyacım var, Mehmet Bey,” dedi. “Baba olacağım ama ben nasıl baba olunur, bilmiyorum.” Kuru bir sesle ifade edilmiş bu gerçek o an göğsümün ortasına bir bıçak gibi saplanmıştı. “Karım olmadan bunu başaramam. Karım olmadan da kendimi adam saymam. Bırakın, kendimi affettirmek için çabalayayım. Bırakmazsanız onun yaralarım saramam, onun olduğu eve bile giremiyorken bunu başaramam.”

Dedemi en çok Sıraç’ın sesindeki çaresizlik etkilemişti.

“Onu görmem lazım. Onun beni görmesi lazım. Bu yüzden izin verin, dönsün evimize. Bizim kapımız size hep açık ama Elif artık o eve ait değil.”

Bunu söylerken sesindeki inanç ise en çok beni etkilemişti.

“Onun yeri benim yanımda. Ben ise yalnızca onunla varım.”

Zayıflıklarından bahsetmesi sonunda dedemin de onu insan gibi görmesini sağladı ve intikam sürecinde burada kalma şartıyla sonunda kabul etti.

Böylece evimize geri döndük.

10 BÜTÜN

Bir kâbusun değil de derin bir arzunun tesiriyle uyandığımda başımı çevirip yatağın boş kısmına baktım ve şükredercesine nefes aldım. Bir gün bu rüyaları onun yanında görüp de yakalanmaktan deli gibi korkuyordum.

Sonra yanımdaki dijital saate bakıp saatin gecenin ikisi olduğunu gördüğümde ise kaşlarım çatıldı. Evimize döneli iki hafta olmuştu ama biz hâlâ ayrı yatıyorduk.

Daha doğrusu ayrı yatıyormuşuz gibi davranıyorduk çünkü o benim korkularıma saygı gösterdiğini ispat etmek için odaları ayırmış olsa da geceleri yanıma geliyordu. Ben ise onsuz uyuyamadığım için hiç sesimi çıkarmıyor, yanıma geldiğinden haberim yokmuş gibi davranıyordum.

Bu yüzden yatağımın ona ait tarafını boş görünce her ne kadar bu hâlimden utansam da keyfim kaçtı. Üstümdeki örtüyü atıp banyoya giderken, “Bu hâlimi fark ettiği anda biteceğim,” dedim.

Gerçi çoktan fark etmiş olabilirdi çünkü uyurken onun en iyi muhbiri bendim.

Ona ait tişörtün üstünden karnımı okşadım. Sonra bu aralar sık sık yapuğım gibi bizim miniğe sitem etmeye başladım. “Tamam, babanın kokusunu sevmeni çok iyi anlıyorum. Ben de seviyorum ama hâlâ mide bulantısı çekmem yetmiyormuş gibi bir tek babanı aşermemiz biraz fazla olmuyor mu, bebeğim?”

On üçüncü haftama girmiştım ama mide bulantıma Sıraç’ın kokusu haricinde bir çözüm bulamamıştık. Adam her sabah başucuma tişörtlerini bırakıyordu. Midemi bulandırdığını keşfettiğimizden beri de asla parfüm kullanamıyordu.

Hamileliğin yedi ila on altıncı haftaları arasında aşermelerin yoğun bir şekilde olduğunu söylüyorlardı. Bu zamana kadar bu mide bulantısı rutinini bitirebilmek için çözüm bulmaya çalışmak haricinde hiçbir şey aşermemiştım.

Üstelik evde hamilelerin tüketebileceği her türlü yiyecek olmasına rağmen görünen oydu ki bu aralar kafayı taktığım tek şey kocamdı.

Ben sanırım kocamı aşırıyordum.

Bu sıradan bir aşırme de değildi. Deli gibi bir arzulama hâliydi. Sanki ona dokunduğumda nefes aldığımı hissediyordum ama aynı dokunuş daha fazlasını istememe sebebiyet veriyordu.

Aramızda benim koyduğum sınır olmasına rağmen rastgele dokunuşlara bile muhtaçtım. Bu yüzden birlikte uyuduğumuz zamanlarda hâlâ uyanıksam her şey bir işkenceye dönüşüyordu.

Geceleri bana o kadar sıkı sarılıyordu ki tenimizin temas etmeyen tek bir zerrisi bile kalmıyordu ama yetmiyordu. Beni sakinleştiren kokusunu, teninin sıcaklığını ve sınıksız saran kollarının gücünü hissedince sanki afrodizyak etkisine maruz kalıyordum.

Onunla uyumak böyle zamanlarda büyük bir işkenceye dönüşüyordu ama onsuz da hiç uyuyamıyordum. Böyle bir paradoksun içine düşmüşken de artık isteklerim rüyalarım kadar girmeye başlamıştı.

Kendimi kocamın sapığı gibi hissediyordum.

Tenimden aldığım ekşimsi kokuyla duşa girerken yine aynı arzuyla uyan-
dığım için duygularım karmakarıştı. Hissettiğim yoğun duyguların utancıyla ne yapacağımı bilememenin çaresizliği birbirine karışmış durumdaydı ve ben bu düğümü bir türlü çözemiyordum.

Duştan çıktığımda pamuklu, üstünde çilek deseni olan askılı geceliklerimden birini giymek zorunda kaldım çünkü o yoktu. O yoksa başka giydiği tişörtü de yoktu ve bunun bendeki etkisi her daim aynı oluyordu.

Aynı evde yaşasak da onu çok özlüyordum. Birlikte yaşamaya başlasak da kargınlığım ve korkularım geçmiyordu.

Bunun için çabalamadığından değildi, aksine deli gibi çabalıyordu.

Evde uzun zaman boyunca yalnız kaldığımda onun için endişeleneceğimi bildiğinden günün bir kısmını bana ayırıyordu. Eğer gelemiyorsa mutlaka arıyor ya da nerede ne yaptığına ve ne zaman gelebileceğine dair Nergis'le haber yolluyordu.

Artığı adıma kadar her şeyi biliyordum. Hastalığına dair de artık derin bir bilgi sahibiydim çünkü zamanında kendi seçtiği doktoruyla tanışmıştım. Travma sonrası kişilik bölünmeleri hakkında sayısız kitapları ve makalesi olan Hande Hanım bir profesördü ve aktif olarak kliniğine vaka kabul ediyordu.

Sırf Sıraç rica ettiği için evimize gelmişti. Üstelik Sıraç yoktu, eski doktoruyla görüşmek istemiyordu.

Hande Hanım bu duruma alınmamıştı çünkü Sıraç'ı, o kendisini anlatmamış olmasına rağmen çok iyi tanıyordu. Kısa da olsa tedavi süreci boyunca Levent dedemle çok iyi arkadaş olduğunu öğrenmiştim. Gri saçları

küt kesilmiş, yana doğru kıvrımlı gözlükleriyle gerçekten çok karizmatik bir kadındı.

Otoriterdi ama aynı zamanda samimiydi. Sıraç'ın terapiyi kabul etmediğini söylediğimde anlayışla karşılamıştı. "Sana tanışma hikâyemizi anlattı mı?" demişti.

Bilmiyordum ama o anlatınca hiç şaşırmamıştım.

"Üniversitedeki derslerime misafir öğrencilerin katılmasına asla ses çıkarmam ama bir çocuk bir sene boyunca derslerime katılıp bir de üst seviyede sorular sorarsa bundan elbette şüphelenirim," diye başlamıştı konuşmaya. "Üstelik onu hastam olarak kabul ettikten sonra kendisine sınav yapmamı isteyince daha on altı yaşında sınıfın en yüksek notunu almasını da asla unutmam."

Bu anlattıkları yalnızca birini tasvir ediyordu. Hastalıklı olabilirdi ama bu onun dâhi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"O çocuk benim kocamdı."

Başını onaylarcasına sallamıştı. "Aynen öyle ve sırf onu tedavi edecek kadar iyi bir donanıma sahip miyim diye beni sınamak için derslerime katılmıştı."

"Peki ya nasıl anladınız?"

Sıraç'ın kendini açmakta zorlandığını bildiğim için en merak ettiğim soru buydu.

"Sınıf ondan rahatsız olmaya başlamıştı çünkü ben hariç kimseyle konuşmuyordu. Ben de sonunda bir gün yanıma çağırdım ve önce yaşını, sonra da neden derslerime katıldığını sordum. O da dürüstçe bana DKB tanısı olduğunu ve tedavi olmadan önce doktorunu tanımak için derslerime katıldığını söyledi."

Sıraç'm bu denli adım atmış olması bile şaşırtıcıydı. Muhtemelen küvette konuşurken *çabaladım*, dediği zamanlarda Hande Hanım'la tanışmıştı.

Yine de sonuç belliydi.

"Ama tedavi olamadı."

Hande Hanım *maalesef* dercesine kafasını sallamıştı.

"Çünkü bana hiç güvenmedi."

Sıraç'ın hastalığı konusunda başarısız olmanın onu hâlâ mutsuz ettiği belliydi. Bu yüzden bana yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi vermişti.

"Sıraç inkâr evresini çoktan geçti," demişti. "Hastalığını biliyor ama sıkıntı şu ki uzun bir süre çabalasam da klinikte hiçbir şekilde güvenini kazanamadım. İkinci kişiliği şiddet yanlısı olduğu için de zaman zaman kendi güvenliğini sağlamak zorunda kaldım."

Ne yazık ki tedavinin en acı verici kısmı buydu. "Onu bağladınız."

“Bu da her şeyi bitirdi.”

Güvenini kazanamamasının sebebini o da çok iyi biliyordu ama başka çaresi olmadığı da belliydi. Yine de bunları anlatırken o kadar ümitsiz değildi. Aksine benimle sohbet ederken sanki yeniden tedaviye başlamış gibi heyecanlı gözüküyordu.

“Ta ki sana kadar,” demiş ve her şeyi bilen gözlerle beni incelemişti. “Görünen o ki zehir gibi bir zekâsı olan o çocuk sonunda kalbini kullanmayı öğrenmiş.”

Utandığım bir andı ama aynı zamanda mutluydum da çünkü sevdiğim adamın hastalığını öğrendikten sonra baştan itibaren ne kadar fazla yol katettiğini artık çok iyi biliyordum.

“Sevmek onu cidden değiştiriyor.”

Sevmem onu çok farklı bir adama dönüştürüyordu. Bunu Hande Hanım da çok iyi biliyordu çünkü konuşmamız boyunca beni inceleyiş biçimi, aynı zamanda bu sevginin karşılıklı olup olmadığını değerlendirmek istercesineydi.

Sanırım önce bana güvenmek istiyordu. Ben ise bu konuda ne hissettiysem öyle davrandım çünkü bu süreçte başta bebeğim için kendi psikolojimi de korumak zorundaydım. O da bunu fark etti. En nihayetinde tatmin edici bir sonuca ulaşmış olmalıydı ki “Levent’ten öğrendiğim kadarıyla hamileymişsin,” dedi.

Dedemin bundan bahsedeceğini bildiğimden hiç şaşırmamıştım çünkü daha önce okuduğum raporlarda da Sıraç’ın alter kişiliğiyle bağlantı kurması için çocuklarla iletişiminin önemli olduğuna dair değerlendirmelerde Hande Hanım’ın ismi geçiyordu.

Nitekim Hande Hanım, “Çok fazla seans yapamasam da Sıraç’ın alter kişiliği hakkında güçlü çıkarımlarım vardı,” demişti. “*İntikam* her zaman kendi çocukluğuna karşı büyük bir üzüntü içerisindeydi. Sanki elinden gelse geçmişe dönüp Sıraç’ın yapamadığını yapacak ve onu yaşadıklarından kurtaracaktı.” Bu söylediklerinden sonra hüzünlenmişim çünkü bu ihtimal değildi, büyük bir gerçektir. “Şimdi ise bir fırsatı daha var. Tahminimce sana karşı ayrı bir düşkün olacaktır çünkü şu an ellerinde bir çocuğun hayatını koruma ve onu kurtarma fırsatını tutuyorlar. Üstelik bu sizin bebeğiniz olacak.”

Ben bunların zaten farkındaydım ama bu alanda uzmanlaşmış bir profesör, seçtiğim zorlu yolu onaylayınca bir nebze olsun rahatlamıştım. Yine de hiçbir şey bir uzmanla birlikte sürdürülen tedavinin yerini tutamazdı.

Hande Hanım da bunu bilerek, “Keşke onu inceleme fırsatım olsaydı,” demişti. “Şimdi bu söylediklerim bir varsayım ama o zaman biraz daha netleştirilmiş olurdu.”

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Güvenmiyordu ve zaten başında yeterince dert varken ben de onu zorlamak istemiyordum.

“Ben ne yapabilirim?” diye sormam da tam olarak bu sebeptendi.

Bana anlattıkları çok zor şeyler değildi. Başlangıç olarak her şey iletişimden geçiyordu. Öfkelendiği zaman onu sakinleştirmek için birkaç yöntemden bahsetti. Bunlar daha önce kitaplarda okuduğum yöntemlerdi.

Zor olan ise alter kişiliğine ulaşmaktı.

“Öfkelendiğinde dediğim yöntemlerle onu yatıştırdıktan sonra alter kişiliğinin ne düşündüğünü sor. Onunla iletişime geçmeye çalış. Biz bu süreci *alter kişiliği asıl kişiliği ile uzlaştırma* olarak adlandırıyoruz. Bazı hastalarımızda bu yavaş ilerleyen bir süreç oluyor. Kendisini tetikleyen bir olayda alter kişilik onunla iletişime geçmeyince önce bocalıyor ama sonra yavaş yavaş alışıyorlar. Bazı hastalar ise bir gün kalktıklarında sanki eski bir dostunu kaybetmiş gibi hissediyorlar çünkü ikinci kişiliği sonunda onları bırakıyor. İşin aslı, beynin tek kişiliği olduğunu kabul etmesi ama hissediş şekilleri birbirinden farklı oluyor.”

Anlatılan şey zihnindeki savaşın bitmesi ile ilgiliydi. Biz her ne kadar ona yardım etsek de bizi sınırlarına kabul etmediği sürece yaptığımız her şey yarım kalacaktı.

“Sıraç hakkında en büyük teorim onun kişilik bölünmesinin sebebi her ne kadar üvey babası gibi gözükse de kurulun her bir üyesiyle de bir bağlantısı olduğu yönünde çünkü alter kişiliği sadece üvey babasma değil, kurul üyelerine de takıntılıydı.”

Bu teoriye ben de inanıyordum. Bunun en büyük örneği ise kafes dövüşüydü. Orada kurulun her bir üyesiyle bir günah olarak dövüşmüş ve her birini öldürürken farklı bir kişiliğe bürünmüştü.

“Bu takıntı gizemli bir bağ da içeriyor olabilir. Bu yüzden onlarla yaşadığı her olayda krizden daha farklı ama mutlaka incelenmesi gereken tepkiler verebilir. Bunları not alırsan istediğin zaman konuşabiliriz. Elimden geldiğince sana yardım etmeye çalışırım.”

Yapardım, yapacaktım da çünkü bir şekilde bu süreci yönetmenin bir diğer yolunun ona yardım etmemi gerektirdiğini gayet iyi biliyordum.

Yine de Hande Hanım gittikten sonra kendimi pek de iyi hissetmemiştim çünkü kendi araştırdıklarımla birlikte onun söyledikleri bana işimin hiç de kolay olmadığını söylüyordu. Bu hastalığın somut bir tedavisi olmadığı gibi her hastaya yaklaşım şekli de farklıydı ve benim kocam bürün bu zorluğa ek olarak deha seviyesinde zeki bir adamdı.

Bu yüzden çok dikkatli olmalıydım. Tabii, önce onu bulmam gerekiyordu.

Duştan çıkıp yatakta birkaç kere dönüp durduktan sonra telefonumu elime aldım ve üç mesaj gördüm. Hepsi gece yarısından sonra atılmıştı.

"Eve geç kalacağım, merak etme Gün Işığı."

"Birazdan geliyorum. Canının çektiği bir şey var mı?"

İkinci mesaj gülümsememe sebep oldu çünkü aşermeme kafayı takmış durumdaydı. İmkânı olsa neden aşermediğime dair bilimsel bir araştırmaya bile girerdi. O seviyede bir takıntıydı bu.

"Çalışma odamdayım. Uyanırsan merak etme. İşim bitince geleceğim."

Son mesajdan sonra ise gülümsemem sırtıma dönüştü çünkü adım başı mesaj atıyor olması deli gibi hoşuma gidiyordu.

"Görünen o ki işin bitmemiş," diye mırıldandım. "O zaman ben sana gelirim."

Hem böylece biraz da çalışırken onu incelemiş olurdum. Tek sebep bu olmasa da odamdan çıkıp onun çalışma odasının olduğu kata çıkarken hâlimden gayet memnun hatta heyecanlıydım.

Ta ki merdiveni çıkmayı bitirene kadar. İşte, o zaman hormonlarım yüzünden nasıl hızlı mod değiştiriyorsam aynı hızda midem bulanmaya başladı.

Bu yüzden kapısına ulaştığımda ona olan ihtiyacımın sadece görmekle geçmeyeceğini biliyordum. Kapıyı tıklattığım anda otomatik açıldı ve ben de derin bir nefes alıp midemi sakinleştirmeye çalışarak içeri girdim.

Bu odayı karanlıkken de loş ışıkla aydınlatıldığında da görmüştüm ama sağ taraftaki akvaryumlu masanın niye orada olduğunu hâlâ anlamlandıramıyordum.

Odaya ürpertici bir hava katıyordu. Gerçi bu ürpertici havanın başrolü masa değil, benim kocamdı. Masanın ardında oturmuş, gömleğinin düğmelerinin birkaçını açmış, kollarını dirseklerine kadar katlamış, saçları darıma-
dağın olmuş kocam.

Sakallarını kısaltmış olsa da niye tam olarak kesmediğini bilmiyordum. Böyle daha tehlikeli gözüküyordu. Yine de kalbimin de en az vücudum kadar tehlikeden anladığı yoktu. Başını kaldırıp lacivertleri bana bakar bakmaz tüm bedenim ona odaklanmıştı.

Onun ise fena düşüncelerimden bihaber şekilde yüz ifadesi birden yumuşadı.

"Uyuyamadın," dedi. Bakışları yüzümde dolanırken bizim için endişelendiğini biliyordum.

Ellerimi önümde kavuştururken utandığımı hissettim. "Uyudum aslında ama uyurken terlemişim."

Karşımdaki adama nefes kadar muhtaçmışım gibi hissediyordum. Üstelik bu muhtaçlık artık o kadar zavallı bir boyuta gelmişti ki bedenim sadece bakışlarıyla bile ısınıyordu.

Lacivertleri nemli saçlarıma takıldı. Önündeki dizüstü bilgisayarı kapatırken tek kaşını kaldırarak sorgularcasına bana baktı. “Saçların ıslak, Gün Işığı.”

Onun sorgulama nedeni endişelenmesiydi ama ben düş alma sebebimi sorgulamasından korkuyordum. Bu yüzden kızarmaya başladığımı hissettim. Üstelik ayakta fazla durduğum için de merdivenden çıkmaya başladığımda hissettiğim mide bulantısı arttı.

“Ev fırından daha sıcak.”

Hatta şimdi tekrar terlemeye başlamıştım. Bu da birazdan kendi kokuma kafayı takacağım anlamına geliyordu.

Lacivertleri kısıldı. “Miden mi bulanıyor senin?”

Gözlerim büyüdü. “Oldu olacak bir de ayakta röntgen çek!” dedim şaşkın bir ifadeyle. Nasıl hemen fark etmişti? Bakışlarında yoğun bir ifade belirdi. Beni baştan aşağıya incelerken gerçekten de her zerremi görüyormuş gibi hissettim, sonra o yoğun bakışlarına derin ses tonu eklendi:

“Buraya gel!”

Emretmediğini biliyordum ama bedenim bunu öyle algılıyordu ve ben itaat etmek istedim. O ses tonu ve bakışlarla bana her şeyi yaptırabilirdi. Kendimi kontrol etmek için kenetlediğim ellerimi birbirine bastırdım. “Öyle bakarsan gelemem,” dedim çaresiz bir şekilde.

Bakarken böyleysem dokunduğu zaman kesinlikle kendimi utandırırdım.

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Biliyordu, üstümdeki etkisinin öyle farkındaydı ki bilerek yapıyordu. Yine de ilginç bir şekilde iki haftadır aramızdaki sınırı koruyordu.

“Söz verdim,” dedi masaya doğru eğilirken. O da ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Sonra bakışları geceliğimdeki çileklere takıldı. “Hem benim tişörtüm niye üstünde değil?”

Direkt kaşları çatıldı. Onun kıyafetlerinden başka bir şey giymem hoşuna gitmemiş gibiydi.

Tekrar omuz silktim. “Terledim,” dedim.

Hoşnutsuzluğu gittikçe artıyordu. Üstelik aramızdaki mesafe onun kontrol manyaklığı için yeterli değildi. Nitekim sonunda tahammülü bitti. “Yanıma gel, Gün Işığı!”

Baskındı, hükmediciydi ve normalde bu durumdan nefret ederdim ama şu an hormonlarım ona âşıktı. Bu yüzden, “Bana o ses tonunu kullanma!” desem de daha fazla direnemedim.

Yanına doğru ilerlerken gözleri bir an bile benden ayrılmıyordu. “Niye?” dedi.

Normalde masanın üstüne oturacaktım ama otururken kendimi o kadar kötü hissettim ki ilk defa iki haftadır aramızda olan sınırı ben aştım. Yüzüne bakmadan bir dizine oturdum. “Kullanma işte,” dedim. Sonra kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

Şaşırsa da belli etmedi. Derin derin nefesler alırken beni kucağına daha fazla çekti.

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Çok mu kötü bebeğim?” dedi sırtımı sakinleştirmek istercesine okşarken. Çok değildi ama sanki kokusunda nefes almak bir gereksinim gibiydi. O olmadan kontrolümü yitiriyordum gibi hissediyordum fakat o yanımdayken de pek kontrollü olduğum söylene-
mezdi.

Bana dokunuşları sınırlıydı, yine de tenlerimizin değdiği her yerde elektrik akımları varmış gibiydi.

Omuzlarıma düşen saçlarını nazikçe sırtıma doğru itti. Yüzümü görmek istediğini biliyordum lakin başımı boynuna gömmek şu an daha cazipti.

Elinin tersiyle yüzümü okşadı. “Derin derin nefes al.”

Geniş omuzlarındaki ellerimi sıktım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kedi gibi ona sürtünmek istiyordum. Nitekim boynundaki burnumu ileri geri sürtüp bedenimi ona yaslarken kendimi tam olarak kızgınlık dönemindeki bir kedi gibi hissediyordum.

Bir yandan da şu an bu kadar kendimi açık ettiğim için utanıyordum. “Bağımlı gibiyim,” dedim. Güya aramıza sınır çizen bendim. Bu dengesiz hâllerime tahammül edemiyordum ama kendimi de durduramıyordum.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. “Şikâyet edeni siksınler!”

Omzundaki elimi yüzüne kaldırıp uyarırcasına hafifçe yanağına dokundurdum. “Küfredme!” dedim.

Elimi çekeceğim zaman tutup tekrar sakallı yüzüne yasladı. “O elini çekme!” dedi.

Geri çekilip ona baktığımda ise işkence çekiyormuş gibi gözüken yüz ifadesiyle donup kaldım. Yüzünü yana çevirip dudaklarını avucumun içine bastırdı.

Parmaklarını istemsizce avucumu kapatmak için kıvrıldı. “Niye?” dedim hipnoz olmuş bir şekilde elimi tekrar yüzüne koyuşunu izlerken. Bakışları tekrar bana döndüğünde yüzünde aynı ifade vardı. “Tek bağımlı sen değilsin,

Gün Işığı,” dedi. Elimini tutarken başparmağıyla elimi üstünü okşadı. “En son bana ne zaman kendi isteğiyle dokunduğunu hatırlamıyorum.”

Sözlerindeki çaresizlik yüreğime dokundu. Uçurumu yaşayalı iki ay olacaktı ama hâlâ onu mahkûm ettiğim bir yalnızlık vardı. Üstelik bu yalnızlık tek taraflı bir yasaktı. Yaşadığım güvensizliğin yadigârıydı.

Kararımın sonuçları şu an gözüme acımasız hatta bencilce geliyordu.

“Özür dilerim,” dedim diğer elimi de yüzüne koyarken. Gözleri sanki tüm huzuru avuçlarımda bulmuş gibi kapandı. “Dileme, Gün Işığı. Ben dünyanın en şanslı adamıyım.” Bu sefer yüzüne koyduğum diğer elimin içini öptü. Sonra dudakları orada kaldı ve tenime doğru mırıldandı: “Eğer bana ihtiyacın olmasaydı senden tamamen mahrum kalacaktım.”

Birbirimize yakın olsak da yarım kalan iki kişiydik bu anlarda. İkimiz de kendi içimizde hem kendimizle hem de birbirimize karşı özlemimizle mücadele ediyorduk.

Dudaklarım avucumdan tamamen çektikten sonra gözleri açıldı, bakışlarının kuru dudaklarıma düştü.

İzdiraptı bu. Kocaman bir izdiraptı ve ben de aynı acıyı çekiyordum. Bedenim istemsizce ona doğru çekiliyordu. Nitekim kendimi neredeyse göğüs göğse yaslanacak kadar ona doğru erirken yakaladım ve dizinde tekrar dikleştim.

“Neyle uğraşıyordun?” dedim. Fark etse de sesini çıkarmadı.

Beni bu sefer göğsüne yaslariken kalın kollarını etrafıma sıkı sıkı sardı. Bir elim hâlâ yüzünderken konuşmaya başladı: “Birini bulmaya çalışıyorum.”

Kulağımın altındaki düzenli kalp atışıyla birlikte öfkeli ses tonunu duymak onun aslında ne kadar gergin olduğunun bir göstergesiydi. O *biri* de tahminimce çocukların bedenine yerleştirilen çipi üreten şerefsizdi.

Bu yüzden, “Çocuğun durumu nasıl?” diye sordum.

Göğsü derin bir iç çekişle yükseldi. “İyi değil,” dedi. “Doktorlar her şeye hazırlıklı olmamızı söylüyorlar.”

Yüreğim insan olmak haricinde ilk defa bir anne gibi acı çekiyordu ve kendimi o çocuğun annesinin yerine asla koyamıyordum.

Empati yapamayacağım kadar büyük bir acıydı bu.

“Adamı bulmak için yurt dışına çıkacak mısınız?” dedim.

Parmak uçlarımla oynamaya başladı. “Net bir tespitim yok,” dedi. “Hedef kesinleşmeden risk alamam.” Bu cevap onun nezdinde bir yenilgiydi ve ben öfkesini bile yaslandığım geniş göğsünde hissedebiliyordum.

İstemsizce üzüldüm çünkü şu an çok kritik bir dönemde olduğunun farkındaydım. Bana kurtardıkları çocuğun son durumu anlatılmıştı. Çocuk

makinelerle zar zor hayata tutunuyordu ve öldüğü anda Sıraç'ın çok etkileneceğinden adım gibi emindim.

Yine de takıldığım bir başka mesele vardı. Eskiden olsa bütün ihtimaller için risk alırdı. "Bu aralar işlerini evden halletmeye başladın," dedim. "Benim yüzümden mi?"

Tedbirli olmasında hiçbir sıkıntı yoktu ama bu çocuk çok ayrı bir meseleydi. Bizim yüzümüzden risk alamıyor olması hoşuma gitmezdi. Nitekim çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlarken de bunun sıkıntısı vardı yüzümde. "İhale süreci kapandı. Şimdi sadece anlaştığımız şirketlerin güvenlik protokollerini hazırlamak ve yürürlüğe sokmak kaldı. Bu işler de bensiz yürüyebilir. Ben gerektiğinde hem buradan hem de şirketten müdahale edebilirim." Bana durumu açıklarken kendimi suçladığımı fark ettiğine emindim. Elinin tersiyle yüzümü okşadı. "Senin yüzünden olan tek şey öfkemle kör adımlar atmıyor olmam. Anladın mı, benim güzel karım?"

Başımı usulca sallarken yüzündeki şefkatli ifadeye içim gitti. Göğsüne daha sıkı sarılısam, deli gibi sırnaşasım geldi. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken tüm dünyam şu an bu adamdı ve ben ona bakmaktan hiç sıkılmadan bir ömür geçirebilirdim.

Başparmağı sanki gülüşüme dokunmak ister gibi dudağımın kenarına değdi. "Sen anlat bakalım," dedi. "Karım bugün neler yaptı?"

Alaycı bir ifadeyle, "Sanki detaylı rapor almıyormuşsun gibi..." dedim.

Burnumu hafifçe sıkıştırdı. "Senden dinlemekle aynı değil," dedi. Burnumu elinden kurtarıırken gülüyordum. O tekrar konuştuğunda ise ciddileştim.

"Hande Hanım'la görüşmüşsün."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde neden bu konuyu açtığını anlayamadım çünkü bu görüşmelere katılmayacağını net bir şekilde belirtmişti.

"Sana bahsetmemi istiyor musun?" dedim.

Yüzüme düşen bir tutam saç geriye doğru itti. "Hayır," dedi. "Ben sadece danda neden bu kadar psikoloji kitabı olduğunu merak ediyorum."

Görünen oydu ki takıldığı mesele başkaydı. "Yeni değil," dedim. "Evlendimizden beri psikoloji kitaplarını okumak hoşuma gidiyor."

Yalan değildi. Her ne kadar onun için okumaya başlasam da kişisel gelişim, spiritüel kitaplarla birlikte en çok psikolojik kitaplar okumak hoşuma gidiyordu. Hatta son sipariş ettiğim tüm kitaplar bebeklerin psikolojik gelişimi hakkındaydı.

Yine de tam olarak tahmin ettiğim soruyu sordu: "Benimle alakası var mı?"

Üstü kapalı bir cevap verdim: “Farklı tarzlarda okuduğumu görmüşündür.” Sadece görmemişti, emindim ki teker teker incelemiş ve aldığı notları da okumuştur. Ayrı odalarda uyumaya başladığımızdan beri eskiden kaldığım odamdaydım.

O odayı ise evlendikten sonra daha çok çalışma odası olarak kullanmaya başlamıştım. Bu yüzden yatmaya geldiğinde kitaplarımı da görmüş olmalıydı. Bu ayrıntıyı kaçırdığım için kendime de kızdım çünkü yanlış anlayabileceği açıkça ortadaydı. Üstelik bundan hoşnut olmadığı bariz bir şekilde belliydi.

Nitekim, “Kendinle ilgili bir şeyler yapmanı tercih ederim. Ayrıca kayıt yaptırmaman da gözümünden kaçmadı,” dedi.

Bir şey söylemedim çünkü verecek bir cevabım yoktu. Kayıt döneminde hiçbir seçenek bana yeterli gözükmemişti. Üstelik ben de kendimi bu denli yetersiz hissederken öylesine yaptığım bir seçimle başlangıç yapmak istemiştim.

Sevdiğim adamın düşüncelerinin aksine psikoloji kitaplarını okumamın sebeplerinden biri de buydu. Kendimi gerçekten seçebileceğim alana sevgi duyup duymadığım konusunda tartıyordum ama o bunu böyle görmüyordu.

“Ne olursa olsun, iyi bir eş veya anne de olsan kendini asla ihmal etmene izin vermeyeceğim,” derken kendimi arka plana attığımı düşünüyordu. “Şu an hassas olduğun için ısrar etmiyorum ama zamanı geldiğinde karım kendi adına seçimler yapacak ve ben de en büyük destekçisi olacağım.” Bu sözler yine de kabuk bağlamış yaralarımın birine dokundu. “Çünkü benim karım çok zeki. Her neyi isterse elde edeceğine dair ona inancım tam.”

O inancı sözlerinde gördüm, bana bakan gözlerinde buldum. Bu da önce benim titremesine, sonra ağlamaya başlamama neden oldu.

Kocamın ise dehşete kapılmasına sebep oldu çünkü böyle bir tepkiyi asla beklemediği belliydi. “Neden ağlıyorsun, Gün Işığı?” dedi.

Sebebini bilmeden beni teselli etmeye çalışırken yüzümü elleri arasına aldı. Ben ise sicim gibi gözyaşı dökmeye başladım çünkü sözleri bana çok dokunmuştu. Bu hayatta kendime inanmadığım anlarda bile onun bana inanıyor olması kadar kıymetli olan çok az şey vardı.

“Çok seviyorum ben seni,” dedim sesim titrerken. “O kadar seviyorum ki bazen yüreğim taşıyamayacak diye ödüm kopuyor.”

Yüzündeki şaşkın ifade yerini şefkate bıraktı. Gözyaşlarımı nazikçe silerken sanki beni içine katmak istiyormuş gibi bakıyordu. “Taşıyamadığın yerde ben taşırım.” Usul usul sevdi bakışlarıyla. “Ben ikimizin sevgisini de taşırım. Sen yeter ki beni sevmeyi bırakma,” dedi o şefkate. Bu mesafe bana yine yetmedi.

Ona daha fazla sığınmak istercesine bacaklarımı tamamen kendime çektim ve yüzümü boynuna gömdüm. Sakinleşene kadar orada kaldım. Bir süre hiç

sesini çıkarmadı, aksine sanki ne istediğimi biliyormuş gibi kollarını güven verircesine bana sardı.

Aynı anlarda saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Onu ne zaman saçlarımın bakarken yakalasam bakışlarında hep hüznü görüyordum. Sanki onların sebebi kendisiymiş gibi davranıyordu. Bu yüzden her fırsatta onlara da şefkat gösteriyordu.

Nitekim bir tutam saçımı aldığını ve dudaklarını üstüne bastırıldığını hissettim. Bu ise azalan ağlama isteğini tekrar tetikledi. Ben bu adamı daha ne kadar sevebilirdim, bilmiyordum.

İç çekişlerim hafıfleyince, "Ağlamandan nefret ediyorum ama geri kalan hamilelik hormonlarının bana çalışması işime geliyor," dedi.

Yüzüne bakmadan omzuna vurdum. Sonra güldüğünü hissettim. Deli gibi görmek, deli gibi öpmek istedim bu gülüşü. Ellerim yukarı doğru uzandı. Çöken gamzelerini aradı. "Sen ne yapıyorsun?" dedi ben kör gibi ellerimi ona doğru uzatmışken ama gülüşü çoktan solmuştu.

Hoşnutsuz bir şekilde ellerimi daha yukarı kaldırdım ve bu sefer gözlerini kapattım. Yüzümü boynundan çekerken yakasının nemlendiğini fark ettim. Üstelik kirpiklerim ıslaklıktan birbirine yapışmıştı.

"Hiç," dedim. "Sadece beni bu hâlde görmeni istemedim."

Burnumu çektim. Ellerimle hâlâ gözlerini kapatıyordum. Etrafta peçete aradım ama bulamadım.

"Sanki her hâlinle güzel değilmişsin gibi..." dedi. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde gördüğüm görüntü ile duraksadım. Yüzünün yarısı gözüküyorken keskin çenesi daha da belirginleşmişti. Şekilli dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastırmıştı.

Öpsem ne olurdu? O kadar öpülesi gözüküyordu ki ilk ben öpseydim ne yapardı? O kadar çok istedim ki irademin kırılması sadece kum tanesi kadar bir ana bağlıydı. Sırf o iradeye tutunabilmek için kendi kendimi sabote ettim ve ona bir gerçeği itiraf ettim.

"Seni maskeli görmüştüm," dedim.

Ellerimi gözlerinden çektikten sonra hemen kucağından kalktım. "Ne zaman?" dedi. "Ayrıca nereye gidiyorsun sen?"

Çoktan kaşları çatılmıştı. Ben ise ona arkamı döndüm ve odadaki banyoya doğru ilerledim. "Peçete alacağım," dedim. Bu odada da küçük bir banyo olduğunu biliyordum ama bunun için piranalı masanın yanından geçmem gerekiyordu. Akvaryuma bakarken pirana sayısının arttığını fark ettim.

Bu ise daha çok ürkmeme sebep oldu. Oysa arkada beni bekleyen daha büyük bir tehlike vardı. Yüzümü temizleyip odaya döndüğümde zorlukla yerinde oturduğunu fark ettim. Sırf bana sözünden dolayı yerinde duruyordu.

Yine de “Ne zaman?” diye sorarken gerginliği açıkça ortadaydı.

Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

“Kafes dövüşünde.”

Bana inanamıyormuşçasına baktı. O kadar ihtimal vermiyordu ki yalan söylemediğimi bildiği hâlde inkâr etmemi istedi. “Bana orada olmadığını söyle!”

Omuz silktim ve şu an bir kasırğa gibi ortalığı yıkma ihtimaline rağmen gülümseyip tekrar kucağına oturdum. “Oradaydım, izledim ve merak ediyorum,” dedim. “Kurul ile yedi ölümcül günahın senin zihninde de bir bağlantısı var mı?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Olmadı. Bağırmmak için burnundan derin derin nefes aldı ama gözüme sadece kızgın bir boğa gibi gözükmemesinden başka hiçbir işe yaramadı.

En sonunda bağırdı: “Senin orada ne işin vardı?” Elleri kollarımı sardı. Sanki beni sarmak istiyordu. “Nasıl korunmasız bir şekilde orada olursun?”

Bu sefer omuz silerken onu kızdıracağımı biliyordum ama benim de o zamandan kalma kızgınlığım ve kırgınlıklarım vardı. “Kocam benden habersiz kafes dövüşüne katılırken bir sorun yoktu. Yedi adamla dövüşürken de bir problem yoktu. Benim orada olmam mı tehlikeli oldu?” dedim.

Bu sefer ikimiz de aynı ciddiyetteydik. Üstelik asıl marazı şimdi benim çıkaracağımı da gayet iyi biliyordu. Bu yüzden, “Her şey planlıydı,” dedi.

Tek kaşımı kaldırıp yemediğimi gösterircesine ona baktım. “Ben de gayet iyi korunuyordum.” Kim tarafından korunduğumu anlayınca, “İhtiyar, ah ihtiyar!” dedi öfkeyle.

Elleri hâlâ kollarımı sarmış durumdaydı. Sanki o anın kaybetme korkusunu yaşıyormuş gibiydi ama ben o korkunun çok daha büyüğünü yaşamıştım.

Bu yüzden onu yaşadığımız bu ana geri çekmek için tekrar konuştum: “Soruma cevap vermedin. Zihninde bunun bir karşılığı var mı?”

Bana bakarken yüzünde aksi bir ifade vardı. “Bilmiyorum,” dedi kestirip atmak istercesine. “Sorgulamadım.”

Ben ısrarla üzerine gitmeye devam ettim çünkü merak ediyordum. Üstelik yanımda öfkelenmesi benim için hiç sorun değildi. “Şu an o ne düşünüyor?” dedim.

İşte, tam o anda değişimine şahit oldum. Yüzünde beliren zalim ifade koyu bir kıskançlığa sahipti. “Hande Hanım seni iyi bilgilendirmiş ama unuttuğu bir şey var.” Bana doğru eğilirken bu kıskançlığın ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. “Ben karımı kendimden bile kıskanırken zihnimdeki düşmanımın neden konuşurayım!”

Resmen beni ikinci kişiliğinden kıskanıyordu. Üstelik nefreti de ayan beyan ortadaydı. Elbette bir dirençle karşılaşacağımı düşünüyordum ama beni alter kişiliğinden bile kıskanacağını asla tahmin edemezdim.

Bu yüzden bir an nutkum tutuldu. Onun kıskançlığı çok ayrı bir seviyede idi.

Bu iş tahminimden de zor olacaktı. “Peki, öfkелendiğın zaman sana nasıl ulaşacağım?” dedim o çaresizlikle. Bu soruda geçmişe dair bir korkum vardı.

O da bunu fark etti. Bu yüzden göz göze gelene kadar, aramızda bir solumluk mesafe kalana kadar beni kendine doğru yaklaştırdı. “Ben buradayım,” dedi.

Sanki *beni gör* der gibiydi. Lacivertlerinin izi dudaklarıma düştü.

“Ben buradayım.”

Sadece burada olmak yetmiyor gibiydi. Kollarımı bıraktı ama bu sefer yüzümü ellerinin arasına aldı. Kendi zihnindeki bile kıskanan bu adam onu gördüğüme dair bir teminat bekleyecek kadar çaresizdi. Bakışlarını bana doğru çevirirken gündüze hasret bir adam gibi bakıyordu. “Söz verdim, Gün Işığı.”

Sözünü bozmayacaktı ama aynı sözü vermeyen benden bir teminat beklediği de aşikârdı. Normalde ona dokunmak bile arzumu uyandırırken bu sefer mesele farklıydı. Onu ne kadar seviyor olursam olayım, şu an aramızdaki sınırı geçemezdim çünkü bölünmüş zihnine onu tek taraflı sevdiğimi kanıtlama çabasında değildim.

Ben bu adamı her şeyiyle seviyordum.

Bu yüzden tıpkı onun gibi yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım. “Sakallarını kesmeyecek misin?” dedim.

Yüzündeki beklenti ağır ağır yok oldu. Ardında kalan hayal kırıklığını bir tek bana göstereceğini biliyordum. Yine de dokunuşumla teselli buldu. Yüzünü hafifçe elime sürttü. “Kesmemi mi istiyorsun?” dedi.

“Bilmem,” dedim. “Seni böyle görmeye pek alışkın değilim.” Yalandı. Her hâli hoşuma gidiyordu. “En son sakalların biraz uzadığında kınam olacaktı.”

Son cümle ağzımdan çıktığı anda pişman oldum çünkü o anın anısıyla sevdiğim adamın bakışları yanımda duran toplantı masasına doğru kaydı. Ben ise bakmıyordum çünkü bakarsam beni o masaya yatırdığını ve tatmin edene kadar durmadığını hatırlayacağımı çok iyi biliyordum.

Yine de o bana doğru döndüğünde yüzünde tam olarak yaptıklarını hatırlatan bir ifade vardı. Yüzünü tutan ellerimi kendisinden uzaklaştırdı. Önce sağ, sonra sol omzumdaki saçları nazikçe geriye doğru itti. Ortaya çıkan gerdanına bakarken hipnoz olmuş gibiydi.

Ağır ağır üzerime eğildi. Geri çekilmek istedim ama bir elini sırtıma koyarak engel oldu. Sakallı çenesi yüzüme sürtündü ve kulağıma doğru, “Belki yine teninde iz bırakmak istiyordumdur,” dedi. Diğer eli belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Bu seferki teması söz verdiği o sınırı geçmek üzereydi. Sertliğini hissettim. Beni gövdesiyle masanın arasında sıkıştırırken ağırlığını üzerime verdi ve tam olarak üstümdeyken o ağırlığının nasıl hissettirdiğini hatırlamamı istedi.

Hain zihnim de onun isteğini seve seve yerine getirdi. Geri çekilirken sakalı tekrar yüzüme sürtündü. Dudakları tam dudağıma temas etmek üzereyken durdu.

“Yapma!” dedim. Bilerek yapıyordu. Üzerimdeki etkisini tekrar tekrar kanıtliyordu çünkü onu kıskırtmışım. Uyarımı umursamadı. İstese ondan etkilenişimi kullanabileceğini bana gösterdi. Bir diğer eli boynumdan enseme doğru kaydı ve sanki beni kendine çekecekmiş gibi saçlarımı kavradı.

Sonra geri çekilip eserine baktı. Kollarının arasında esirdim. Ellerim göğsünü itmek isterken ikimizin arasında sıkışıp kalmıştı. Bedenim ona yaslıydı. Tahrik olduğumu biliyordu. Göğüs uçlarımın dikleşmiş olduğunu geceliğimden görebiliyordu.

Bu onun için en büyük gurur meselesiymiş gibiydi bakışları. “Sen bana böyle bakarken çok zor,” dedi. “O kadar zor ki.” Çilekeşin çilehanedeki serzenişi idi bu. Üstelik iki haftadır uslu bir şekilde beni beklerken uyuyan canavarı tekrar uyandırmışım gibi hissettim.

Bunu bilmeden yapmışım. *İntikamdan* bahsetmem onu çok ayrı bir şekilde tetiklemişti.

“Bırak beni!” dedim bu sefer. Bırakmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Duramazdım ama sonra kendi iradesizliğime çok kızardım.

Neyse ki kollarından kurtulmaya çalıştığımda ağır ağır geri çekildi. “Sen nasıl istersen, Gün Işığı. Sen ne dilersen.”

O bıraktığı anda yanmışım gibi kucağından kalktım. Eğer biraz daha kalırsam yanacaktım da. Bu yüzden kapıya doğru ilerledim ama aklımda kalan son şey ben kucağından kalkarken acı çeken yüz ifadesiydi.

Arkamdan, “Uyumaya git, birazdan ben de geliyorum,” dediğinde ikimizin de birbirimizden başka kaçacak yerimiz olmadığını çok iyi biliyordum.

Yine de kaçtım çünkü farkındaydım. İkinci kişiliğinden bahsettiğim an bilmeden bunu bir meydan okumaya dönüştürmüştüm.

Bu meydan okumaya karşılık her fırsatta onu istediğimi hem bana hem de kendisine kanıtlayacaktı.

O gece yanımda Sıraç olmasına rağmen ilk defa gözümde uyku girmedi çünkü bana sarılırken bile dokunuşları hiç masum değildi. Arkadan sımsıkı sarıldığı için sertliğini hissederken aynı zamanda bir eli zaten hamilelikten dolayı hassas olan göğsümün üstüne kapanmıştı.

Elini geri çekmeye çalıştığımda diğer elini karnıma koyarak beni kendine tamamen bastırdı.

Rezil bir durumdaydım. Bir yanım onu deli gibi isterken tüm gece boyunca kendime, onun hain dokunuşlarına yenik düşmemek için çabalamak zorunda kaldım. Onun da uyumadığını biliyordum. En ufak bir karşılık verdiğimde harekete geçeceğinin farkındaydım.

Bu yüzden tüm gece bir aslan tarafından izlendiğini bilen ceylan gibi te-
tikte beklemek zorunda kaldım. Arada daldığım anlarda bile kendimi sanki mümkünmüş gibi ona daha da yakınlaşmış hâlde buluyordum.

Bir yanım da rüya görüp bir sonraki sefer üstüne atlamış şekilde uyan-
maktan deli gibi korkuyordu. Çok şükür ki gece bitti. Uykusuzluktan ve asla tatmin edilmemiş arzulardan sızlayan bedenimle sabahı erttim. Kalktığımızda yüzündeki hain zevkten dolayı ona yastığımı fırlattım ama bu sadece içimin crimesine sebep olan bir gülüş kazandırdı.

Yaptığını biliyordu ve bundan da acımasızca zevk alıyordu. Üstelik bu iş-
kencem de sadece uyuduğumuz anlarla sınırlı kalmıyordu.

Sabah kahvaltılarım bir başka işkencem olma yolunda ilerliyordu.

Bu işkence birazdan başlayacaktı. Dışarıda sonbahar soğuğu olmasına rağmen apaydınlık mutfağıma yarı çıplak bir şekilde giriş yapacaktı. Spordan geliyor olacaktı. Ben de yavaş yavaş spora geri dönmeye başlamıştım ama onu orada görürsem kontrolü kaybedeceğimi bildiğimden o yokken aşağı iniyordum.

Tam bu düşüncelere kapılmışken merdivenden ayak sesleri duyuldu. Kum rengi ıslak saçları gözükte önce. Muhtemelen duş almıştı. Merdivenden çık-
maya devam ederken çıplak göğsünü gördüm. Beyin devrelerim yanmaya başlamadan önce hemen önüme döndüm.

Acı çeker gibi inlememek için kendimi zor tuttum. Önümde bol malze-
meli bir omlet vardı. İçindeki malzemelere rağmen zar zor yiyebiliyordum. Şimdi ise birden iştahım kaçmıştı. Çatalı tutan elim yumruk oldu. Cesare-
timi toplayıp ona bakmak zorunda olduğumu biliyordum ama huysuz gö-
rünmek daha çok işime geliyordu.

Odaya girdiği anda burnuma ferah kokusu geldi ve daha da kasıldım. Ya-
kında bir narkotik köpeğini geçecektim sanırım. "O omlet tabağa bakarak bitmiyor benim bildiğim kadarıyla ama..." dedi. Hafif muzip sesi tenime ondan önce ulaştı. Ensemdeki tüylerin dikleştiğini hissettim.

“Yeni oturmuştum,” dedim yanıma ulaştığında. Başını üzerime eğdiğini hissettim. Dudaklarını saçlarıma bastırduğunda gözlerimi sımsıkı yumdum.

En ufak bir temasa bile hassasiyet besleyecek kadar zavallı durumdaydım. Üstelik dün sadece ona dokunmak bile irademi daha da azaltmış gibi hissediyordum.

“Karım iyi uyudu mu?”

Bana baktığını biliyordum. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde ciddi ifadeyle yüzleştim. Lacivert gözlerinde dünkü yoğun bakışların aynısı vardı. Nasıl rekabetçi yönünü uyandıracak kadar aptal olabildiğimi sorguluyordum.

Aksi bir ifadeyle, “Sanki bilmiyormuşsun gibi...” dedim.

Bacaklarımın arası sızlıyordu. O da bunu biliyormuş gibi bana doğru eğildi.

“Sadece istemen yeterdi.” Gözlerimin içine baka baka, “Emrine amadeydim,” dedi. Sanki o bana böyle bakınca lacivertleriyle hipnoz ediliyordum. “Önünde diz de çökerdim.”

İması karşısında kızardığımı hissettim. Aynı anda bacaklarımın arasındaki ısı sanki tüm vücudumu sarmaya başladı. Elimi çıplak olan omzuna koyup onu ittim.

“Git şuradan!” dedim. “Sen gerçekten benimle uğraşmaktan zevk alıyorsun.”

Varlığı dört bir yanıma sarmışken aklım bulanıyor, kalbim ise tüm tenimde nabız gibi atıyordu.

Aksi mümkün değilmiş gibi bakıyordu. Geri çekilmeden önce eğilip dudaklarını şakağıma bastırdı.

O bana böyle bakmaya devam ederse üstüne atlayan ben olacaktım. Gözlerimin şirazesini aşağı kaymak için zorluyordu ama ben kendimi tutuyordum. Onun ise öyle bir çekincesi yoktu.

Geri çekilince lacivertleri bu sefer dudaklarıma değdi.

“Dünün raporu şimdi verildi,” dedi gözlerini dudaklarımdan ayırmadan. “Dün niye ağladın, Gün Işığı?” Daha yeni kurduğu cümlelerin aksine uysalca sorduğu soru bile onun ilgisine karşı ihtiyacımı besliyordu.

Üstelik ona kızgın olmama rağmen dünün anısıyla duygusallaştığımı hissettim. “Karınca yuvasına bastım,” dedim. “Galiba anne karıncayı da öldürdüm çünkü ezdiğim karıncanın yanına minik bir yavru geldi.”

Neredeyse tekrar ağlayacaktım. Yavru karınca bakmayı bilsem çoktan karıncayı sahiplenmiş olurdu. Ayrıca delirmeye yakın olduğumu da biliyordum. Bu hormonlar beni mahvediyordu ama ayrıca kocamın da bugün tüm duygularımı sınavı vardı. “Karıncaya mezar yapmışsın,” dedi.

Sanki yaptığım çok absürt bir şeymiş gibi söyleyince ağzının ortasına çakışım geldi. Tabii, anne karınca ölürken kim bilir baba karınca nerelerde sürüyordu!

“Öylece kalsa mıydı?” dedim sitem edercesine.

Bu sefer kendini tutmaya tenezzül bile etmedi. Gamzelerini göstererek acımasızca güldü. Bir yanım gülüşüne erirken diğer yanım aşırı kızgındı.

“Gülme!” dedim. Hâlâ ağlayasım olduğu için sesim titredi. O ise bunu fark ettiği anda eğildi ve başımın üstünü şefkatle öptü.

Saçlarımı okşarken, “Bugün mide bulantın nasıl?” diye sordu.

“Sabah hafif mide bulantısıyla uyandım.” Onun da uykusuzluktan olduğunu düşünüyordum ama başımda aynı zamanda *canımın çektiğinden sorumlu bakan* gibi beklediği için, “Sen sormadan söyleyeyim, bugün de bir şey aşermiyorum,” dedim.

Tekrar gülümsedi. Böyle gülümsemeye devam ederse onu kendime çekip öpmem an meselesiydi.

“Sormadım,” dedi ama ben malımı tanıyordum. Gerçi şu an onun derdi başkaydı. Beni hem çileden hem de baştan çıkarması lazımdı.

Neyse ki normal bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. “Çayını hazırladın mı?” dedi. Mide bulantım için özel bir karışım hazırlanmıştı. Tadı zehir gibiydi ama midem çok bulandığı zamanlarda geçsin diye zehir bile içebilirdim. Öyle bunalmıştım bu durumdan.

“Daha hazırlamadım. Önce birkaç lokma bir şeyler yiyordum,” dedim. Hâlâ burnumun dibinde duruyordu, başını bana doğru eğmişti ve yüzlerimiz arasında santimler vardı.

O boşluğu kapatmak istiyordum. O boşluğu kapatsam hiç itiraz etmeyeceğini biliyordum. Tıpkı eli karnıma dokunduğunda tenimde hissettiğim karıncalanmaya karşı çok zayıf hissettiğimi bildiğim gibi.

Parmakları hafifçe karnımı okşadığında kafamın içinde bir yerlerde bu dokunuşa karşılık tezahürat eden çılgın bir hormon güruhu olduğuna yemin edebilirdim.

Sıraç başını hafifçe karnıma doğru eğdi. “Daha sabah ama şimdiden anneni yormuş gibisin,” dedi. Bu iki haftadır hep yaptığı bir rutindi. Elini karnıma koyuyor ve her gün onunla sanki fasulye kadar değilmiş gibi konuşuyordu.

Bunun hoşuma gitmediğini söylesem yalan olurdu ama bundan daha çok dikkatimi çeken başını eğince önüme düşen saçlarının ilgi çekici görüntüsüydü.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzüne güneş vurdu ve görüntüsü karşısında nefesim kesildi. Bu sefer kendimi tamamen unuttum. Gözleri derin iki okyanus gibi parlıyordu.

Nefesimi tuttum.

Bebeğimle konuştuğundan mıdır, bilmiyordum ama yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Sonra bu değişti. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama gülüşü soldu. Kalbim göğsümde çırpınmaya başladı.

Gözlerinin izi tekrar dudaklarıma düştü. Bir soluk yaklaştı.

Bir soluk daha tüketti aramızda.

“Senin bu sessizliğin bizim sonumuz olacak, benim güzel karım,” dedi. Soluğu dudaklarıma çarptığında dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ben o sonu deli gibi bekliyorum,” dedi. Gamzeleri dudaklarının iki yanında kıvrılırken far görmüş tavşan gibi ona bakmaya devam ettiğimin farkındaydım.

Çok şükür ki geri çekildi. Yoksa kendimi rezil etmeme ramak kalmıştı.

“Sana çayını hazırlayayım,” dedi. Dudağının minik kıvrımına düşen gülüşü aslında her şeyin farkında olduğunu gösteriyordu. Geri çekildiğinde kaslı gövdesine güneş vurdu. Cildi parıl parıl parladı. Sanki bronz bir heykel gibi gözüküyordu. Bakmamak elde değildi. Bakıp da etkilenmemek ise imkânsızdı.

İrademe sövmek istiyordum. Yanımdan geçerken kızgınlıktan, bastırılmış duygularımdan, aramıza düşen hasretin canımı yakmasından dolayı inlememek için kendimi zor tuttum.

Onun yerine tabağıma odaklandım. “Var mı yeni bir gelişme?” dedim. “Dün Vural’ı konuşmaya fırsatımız olmadı.”

Konuyu güvenli sınırlara çekerken tezgâhın diğer tarafına gitti. Ben ise bilerek bu konuyu açmıştım çünkü adamı iki haftadır mahzenlerde tutmasından hoşnut değildim. Elbette yöntemlerine karışmıyordum ama ona zarar verdikçe kendine de zarar verdiğini biliyordum.

Dolaplardan birini açarken bana sırtını döndü. Sırt kasları gerildi. Sırtındaki izlere rağmen her kası ayrı bir çizim gibiydi. Omurgasının ortasındaki çizgiyi takip etmek isteyen ellerim de benim gibi iyice sapıtmıştı.

Dolabı açıp içinde özel karışım olan kavanozu, kahve kavanozunu, süzgeçli bardağı ve kendi siyah bardağını çıkardı. “Vural itinin konuşmaya niyeti yok. Tek anladığım, Aziz Nehar’ın aileden biri olduğu,” dedi. Su doldurduğu su ısıtıcıyı düğmeye basıp çalıştırdı.

Dönüp bana baktı. Onu seyrettiğimi fark etmesine rağmen sesini çıkarmadı. *Üstüne bir şey giy* dememek için kendimi zor tutuyordum.

Sonunda aklımı toparlayıp mantıklı bir soru sordum: “Peki, ne yapacaksın?” Aklıma yapacağı olası ataklar geldiğinde kaşlarını çattım. “Yine Melek Hanım’ı öne sürme. O kadın bu olayın ortasında kalamayacak kadar hassas bir durumda. Üstelik herhangi bir savunmasız anda bunu idrak bile edemeyebilir.”

Onun da benim gibi yüz ifadesi ciddileşti. “Onu tehlikeye atacak bir şey yapmam, Gün Işığı,” dedi. Yarasına dokunmak istememiştim. Kimseyi tehlikeye atmayacağını biliyordum ama arada kalmasını da istemiyordum.

“Biliyorum ama hedef o, Sıraç,” dedim. “Üstelik adamın canını yaktın. İki haftadır en değerli adamı elinde. Buna her an bir karşılık verebilir. Belki de şimdi bile bir şeyler planlıyordur,” dedim.

Bu sırada suyun kaynadığına dair bir ses çıktı ve su ısıtıcısı kapandı. Sıraç karışımı süzgeçli bardağa koydu.

“Elbette oynuyor,” dedi bu sırada. “Ama bana değil. Adamını yakalamamı umursamadan hâlâ kurulun peşinde.”

Bundan hoşnut olmadığı bariz bir şekilde belliydi. “Ne yaptı?” dedim.

Kendi kahvesini de hazırlarken bana cevap verdi: “Sorun da bu. Görünürde hiçbir şey yapmıyor ama *Deep Web* pazarları çökertilmiş, Emir piçi kurulun başına geçmiş olmasına rağmen hepsi mum gibi. Hiçbirinden ses çıkmıyor. Üstelik Zeytinci’nin geçen gün malikânesi kundaklandı. *Asından* aldığım bilgiye göre onun yaptığına düşünüyorlar.”

Çayımı hazırlamak için son olarak sıcak suyu da doldurdu.

Ben ise kısa bir an dalıp gittim. Düşünüyordum. Aziz Nehar’ın amacını çözmeye çalışıyordum. “Sanırım sana yardım etmeye çalışıyor,” dedim. Bunu söylemem bile bana öfkeli bir bakış kazandırdı ama yine de fikrimi söylemekten çekinmedim. “Güvenmediğini biliyorum. Ben de güvenmiyorum ama sağ kolunu iki haftadır elinde tutuyorken onun böyle bir hamle yapması da aklıma başka bir şey getirmiyor.”

Onun da bu ihtimali düşündüğünü biliyordum ama yine de yok sayıyordu. “Benim gözümde hepsi düşmanım,” derken en çok da Aziz Nehar’ın babası olma ihtimalini göz ardı ettiğini biliyordum.

Sormaya korktuğum asıl soruyu sormadan önce omletimden bir lokma daha aldım. “Bir şeyi merak ediyorum...” dedim elinde iki kupayla bana doğru dönerken. Başını hafifçe öne doğru eğdi *sor* der gibi. “Ne zaman kurulun işini bitirmek için tekrar harekete geçeceksin?”

Sorum onu duraksatır sanıyordum ama öyle olmadı. İki kupayı tezgâha koydu. Benimkini önüme doğru itti.

Başıyla kupayı işaret edip, “İç!” dedi. Kaşlarım çatılırken dirseklerini tezgâha dayamasıyla dikkatim dağıldı. Tam karşımdaydı. Kol kasları gerilmişti. Köprücük kemiklerinin belirginleştiği göğsündeki *hiç* dövmesi, sanki hipnoz noktası gibi gözümün önünde sallanıyordu.

“Şu an bunun kesin cevabını veremem,” dediğinde zorlukla gözlerimi onun göğsünden ayırdım. Soru ciddi olsa da dudağının bir kenarına yerleşen gülüşü bu soruya ait değildi. “Anladım ki Aziz Nehar denen bu herif,

onu ortaya çıkarmadıkça işlerime çomak sokmaya devam edecek. Önce ayağımı kaydıranı bulup ayağından asayım.” Başını eğip gözlerimi yakaladı. Göz kırpıp, “Ondan sonra sıra onlara gelecek,” dedi.

Bu hareketi içimde bir yerlerde bir şeylerin kıpraşmasına sebep oldu. O kadar karizmatik gözüktüyordu ki içim gidiyordu. Sözleri sert olsa da yaptığı her hareketinde gizli bir keyif hissediliyordu.

Senin ne yaptığını biliyorum ve sana meydan okuyorum, hem seninle konuşur hem de seni etkileyebilirim der gibiydi. Çok da başarılıydı ne yazık ki. Kontrolümü kaybetmemeye çalışıp, “Yani her şeyi ayarladın,” dediğimde sakince başım salladı.

Bundan zaten emindim çünkü senelerdir onları öldürmek için plan yapıyordu ama benim takıldığım başka bir nokta vardı.

“Çok mu riskli olacak?” dediğimde sesimdeki kırılmanlık, korkumun büyüklüğünden kaynaklanıyordu. Engel olamadım. Hissetti ama bir şey söylemedi.

Sadece başını olumsuz anlamda salladı. “Minimum düzeyde olacak,” dedi. O kadar acı yaşamıştı ama kurulu öldürmekten yalnızca bir işmiş gibi bahsediyordu. O kadar acı yaşamıştı ama sakince teminat verebiliyordu. “Akşama size sağ salım dönmek için elimden geleni yapacağım.”

Karnıma baktığında yüzündeki ifadenin yumuşaması bile kalbimin erimesine sebep oluyordu.

Sözün yeterli teminat olmadığını acı bir tecrübeyle öğrenmiştim ama yine de rahatladığımı hissettim. “İnşallah,” derken bunu en iyi anlayan yüreğimdi. Sürekli ondan bir teminat bekliyordu ve o da hiç esirgmeden bu teminatı bana veriyordu.

Bir an sessiz kaldık. O kahvesini yudumladı, ben çayımı içtim. Onun gözlerini üzerimde hissederek kahvaltımı yaptım.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin üstümde dolandığını fark ettim. Üstümde dün gece giydiği beyaz tişört vardı.

“Ben de bir şeyi merak ediyorum,” dedi. Elimde kupam vardı. Yukarı doğru kaldırdığım kupanın üstünden *sor* der gibi başımı salladım.

Sonra dün geceden itibaren başlattığım savaşta ilk atağını yaptı.

“Ne zaman tişörtlerimin yerine benim seni sarmama izin vereceksin?” dedi. Donup kaldım. Kupa ağzımdayken beni hazırlıksız yakalamanın verdiği haz, sözcükleriyle yüzüme çarptı.

“Ne zaman teninden menettiğin bu adamı azat edeceksin, benim güzel karım?”

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Ne öpmeme izin var ne de doyasıya sevmeme.” Sözleri hem aklımı hem vücudumu ele geçirdi “Sen yanımda kaldığın sürece

ben bu işkenceye de razıyım ama...” dedi. Sesinde hasret olsa da büyük bir teslimiyet de vardı. Gözleri tekrar gözlerimi buldu. “Sen ne zaman kendi arzularına yenik düşeceksin de bana geleceksin?”

Kupa dudaklarımın arasındayken büyümüş gözlerle ona bakıyordum.

Bunu yapacağını, açıkça bu konudan bahsedeceğini biliyordum ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım.

Sesindeki ve bakışlarındaki yoğunluktan tenim ısınmaya başladı. Bardağı yavaşça aşağı indirmeden önce ağzıma aldığım küçük yudumu yuttum ama sözleri boğazıma oturmuş olmalıydı ki içtiğim çay boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım.

Bardağı zorlukla tezgâha bıraktım.

Genzime kaçan çayın derdine düşmeden önce yüzündeki ifadenin ciddileştiğini, bana doğru geldiğini fark edebildim. Elimi kaldırdım *gelme* der gibi.

Barut gibiyim, gelme, gelme!

İç sesimi duysa bile umursamayacağı için sözümü dinlemedi ve geldi. Eli sırtımı sıvazlarken alnımı göğsüne yasladım. “Şimdi sırası mıydı?” dedim öksürüklerim arasında.

“Hep sırası, Gün Işığı,” dedi. “Sen de özledin. Sen de istiyorsun.” Bir iki kere daha öksürdüm. Sonra başımı kaldırıp ona baktım.

Öksürmekten gözlerim sulanmıştı. Kumaş olsa da dokunduğu tenimin her zerresi yanıyordu. “Özledim,” dedim. Geri çekilmenin bir manası yoktu. Gözlerinde bir şeyler parıltıyordu. Sanki bu itirafı bekliyor gibiydi.

“Ama bu güvensizliği gidermiyor.” O ışık birden söndü. Onun canını bilerek yakmak istemiyordum. Bu yüzden, “Bu iyi gitmediğin manasına da gelmiyor,” dedim. “Şu iki haftadır hem eşin hem de konuşabildiğin bir arkadaşını ama bu ilerisi hakkındaki korkumu gidermiyor.”

Bir eli çenemi kavradı. Sadece dokundu ama sanki tenime ateş değmiş gibi hissettim. “Yoksa...” Cümlemin devamı gelmedi ama anladı beni. Hafifçe gülümsedi. Hoşuna gittiğine yemin edebilirdim. Gamzeleri belirginleşirken bana doğru eğildi.

Yine de “Yoksa?” diyerek benimle uğraştı. Sesi kısıldı, soluğu tenime nüfuz etti. Ne cesaret edebildim ne de irademi kırabildim.

“Ne zaman bitecek bu mahkûmiyet?” dedi. Çenemdeki başparmağı sus çizgime uzandı. “Bir kere öpsem biter mi?” dedi. Başparmağı yavaşça aşağı doğru indi. Dudaklarımın üstünden geçen parmakları soluklarımı da kendine hapsediyordu.

Parmağı dudağımın içindeki ıslaklığa değdiğinde gözlerine baktım. Göz bebeklerinin laciverdleri nasıl yuttuğuna şahit oldum. Kontrolümü yitirmek istiyordum.

Tüm vücudum onun için alev alev yanıyordu.

Bir an aklım bedenimin hükümdarlığında esir düşünce, tamamen bilinçsizce bir hareket yaptım. Dilimin ucu parmağına değdi. Kurumuş dudaklarımı ıslatmak için içgüdüsel bir şekilde yaptığım bir hareketti bu. Yine de çok yanlış olduğunu biliyordu.

Gözleri bu hareketime karşı büyüdü.

“Devam et,” dedi gözleri dudaklarıma kilitlenmiş bir şekildeyken. “Böyle devam et, *aklını kaybetti* desinler. *Zaten deliydi, karısı hepten deli etti* desinler.”

Eğildi, dudaklarını dudağımın kenarına bastırdı. Soluğum kesildi. Bir santim kaysaydı bütün sınırlar yıkılacaktı. “*Sadece bir adım ötesinde kendine mahkûm, kendine meftun etti* desinler.” Her sözcükle birlikte dudakları dudaklarıma çarpıyordu. Tekrar dudaklarını bastırduğunda bütün irademi tükettim.

Ellerimi ona doğru uzattım ama o fark etmedi ve geri çekildi. O geri çekilince son anda aklımı toplayıp ben de geri çekildim. Neredeyse kendimi kaybediyordum.

Yüzündeki acı çeken ifadeyi gördüğümde ise kendimi tutamadım. “Biliyorsun,” dedim. “Bilerek yapmıyorum.”

Bu bir ceza değildi, sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Üstelik ondan uzak kaldıkça ben de işkence çekiyordum.

Acı çeken ifadesi değişmedi ama yine de gülümsedi. “Biliyorum ama tek sinananın ben olmadığımı görmem gerek,” dedi.

Bunun farkında olduğum için hafifçe gülümsedim. O da ben de kendimizi kontrol etmeye çalışıyorduk. “Kanıt arıyorsun,” dedim.

Bunun üzerine lacivertleri baştan aşağıya bedenimde dolandı. Tüm bedenimi gözlerinin tuttuğu bir alev sardı. Sonra, “Kanıt arıyor olsaydım ellerim senin üzerinde olurdu, güzel karım,” dedi.

Bu gidişle biraz daha yan yana kalırsak ateş ve barut misali patlamamız an meselesiydi. Fitili bende olan ateşi daha ne kadar elimde tutacağımı bilmiyordum.

Neyse ki sonrasında bir daha atak yapmadı ama yine de ben hem ona olan güvenimi kazanıp hem de ona tekrar nasıl teslim olacağımı bilmiyordum.

Aklımda sabah konuştuklarımız varken o gittikten sonra günlük rutinimi yaptım. Biraz egzersiz yaptım. Sipariş ettiğim yeni kitaplar da gelmişti. Onları yerleştirdikten sonra hamilelik sürecini anlatan bir çocuk gelişimi kitabı

okudum. Bugün normalde yuvaya gidecektim ama sabahki mide bulantısı ara sıra beni yokluyordu, bu yüzden evde kalmaya karar verdim. Annemin de bugün işi vardı. Eylül onu yanına çağırmişti. Beraber ev eşyaları kataloglarına bakacaklardı.

Ben bu konuda tam bir işe yaramazdım, bu yüzden beni çağırmamışlardı. Kendi odamda esneme hareketlerimi yaparken vakit ikindi ile öğle arasıydı. Kapım çalınmadan direkt açıldı ve içeri Nergis geldi.

Yüzünde keyifli bir ifade vardı. Uzatmadan direkt konuya girdi:

“Sana haberlerim var.”

“Ne oldu?” dedim. Bana geldiği her seferde istemsizce geriliyordum çünkü getirdiği bazı haberler hiç de hayırlı olmuyordu.

Neyse ki bu sefer yüzünde keyifli bir ifade vardı. “Patrona bir davet geldi,” dedi yanımdaki koltuğa kendini atarken. “Bu Hasan Akbaş var ya! Şu Esin kaltağının olayında başavukat olan.”

Biliyorum dercesine başımı salladım. Aynı zamanda açık artırmada Huda şirketini temsil eden adamdı. “Onun kızı Feyza Akbaş, bizim patronu Lâl ailesinin düzenlediği bir davete çağırmış.” Nergis bana imalı bir şekilde baktı ama umursamadım.

Şebnem’den dersimi çok iyi almıştım.

“Üstü kapalı bir şekilde elçilik yapacağını, iletecekleri olduğunu söylemiş. Bir de bu basit bir davet de değil. Lâl ailesinin başındaki Murat Lâl’in doğum günüymüş. Adam bayağı yaşlı. Onun için özel bir gece düzenlemişler.”

Aldığım bilgiler beni şaşırtırken ne düşüneceğimi bilemedim. “Sıraç akşam oraya mı gidecek?” dedim. Yerde oturmaya devam ediyordum. Nergis onaylarcasına başını salladı. Sonra beni şoke eden cümleyi kurdu: “Sen de davete katılacaksın.”

Bir an beynim durdu çünkü dediğine inanamadım.

“Sıraç mı dedi bunu?” dedim. Nergis hevesle başını salladı. “Elinden gelse beni kafese kapatacak, hamile olunca hepten deliren kocam mı?” dediğimde ise sırıttı.

Tekrar başını onaylarcasına salladı.

“Elbette güvenliğin için delirecektir ama bence olay o değil,” dedi. Konu Nergis olunca olayları inceleme kabiliyeti ciddi ben her zaman hayrete düşürürdü. Bu yüzden dikkatle dinledim onu.

“Affetmedin adamı,” dedi daha ciddi bir sesle. Gözü boş olan yüzük parmağıma baktı. “Sana sürekli bir şeyleri kanıtlamaya çalışacaktır. Bu doğal bir erkek içgüdüğü. Aslı abla sana defalarca anlatmadı mı?”

Aslı abla beni tekrar çalıştırmaya gelecekti ama gelmeden önce bile Nergis'le en iyi eğitimi onun tarafından almıştık. Bu yüzden evet, anlatmıştı. Kaçan kovalanırdı. Gerçekten seven ise her hâlükârda sevdiğine bunu ispatlamaya çalışırdı.

Yine de bu ispatı risk alarak yapacağını hiç düşünmemiştim. Üstelik elbisemin altına yine o teknolojik ince zırhı giyecektim.

Elbette her türlü tedbiri almıştı ama yine de ondan beklemediğim bir hareket etti.

Akşam duş aldıktan sonra elbisem de getirildi. Çam yeşili rengindeki elbiseyi gördüğümde direkt âşık olmuştum çünkü çok zarifti, tam sevdiğim tarzdaydı. Yine de bir tık endişelendim çünkü hamilelikten sonra bir kıyafeti uzun süre boyunca giyemediğimden zırhlı kıyafetle birlikte rahatsız olmaktan korktum.

Sıraç'm geldiğini hatta hazırlanmaya başladığını biliyordum. Benim ise üstümde pofuduk şapkalı, ayak bileklerime kadar uzanan bir bornoz vardı. Ben kendi yatak odamda kalıyordum, o ise yalandan da olsa bizim odamızda kalıyordu.

Bu yüzden kendi odamdan çıkıp alt kata indim. Onun kapısını tıklattığımda ben baştan aşağıya havluyla sarılıyken o sadece belden aşağısını kapatan hatta kapatamayan havlusuyla karşıma çıkınca birden kan beynime sıçradı.

“Ya başkası olsaydı?” dedim.

Bir eli havlunun üstündeyken geniş göğsü ve heybetiyle dehşet bir şekilde çekici gözüküyordu ama yine de öfkem baskın geldi.

Onun ise benim aksime yüzünde hoşuna gitmiş bir ifade vardı. “Kapıma Umut haricinde kimse gelemmez.” Omzunu kapıya yasladı. “Ayrıca karımın kapı tıklatma şeklini biliyorum.”

Bu kendinden emin tavrı beni daha da sinir etti. Üstelik hâlâ havluyu bağlamaya tenezzül etmemişti. Adonis çizgisinden aşağı doğru inen damlayı görünce gözüm damlanın gevşek havlunun ardında yok oluşuna takıldı.

Etkilendiğimi biliyordum ama bunu mantığı olmayan kıskançlığımın ardına saklamayı tercih ediyordum. “Düşecek şimdi!” dedim. Düşerse ne yapacağımı bilmiyordum.

Kaçar mıydım yoksa onu odaya itip kendimle birlikte içeriye mi kilitlerdim, emin olamıyordum. Başını hafifçe bana doğru eğdi. Şimdi hiç dövmeli olan göğsü burnumun dibindeydi.

Yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. “Bu bir dilek mi?” dedi vaat dolu bir sesle.

Şu an amacı beni daha da kızdırmaktı. Kıskanıyor olmamın hoşuna gittiği o kadar belliydi ki bu beni daha çok sinirlendirdi.

Göğsüne vurmak için elimi uzattım ama beni durdurdu. Sonra elimi kurtarmak için onu iterken, "Bırak!" dedim ve sanki bunu bekliyormuş gibi beni de kendisiyle birlikte içeri çekip kapıyı kapattı.

Sanki baştan beri bu fırsatı bekliyormuş gibi bir hâli vardı. Ben ise kendimi sakinleştirmek için hiç bozulmamış olan yatağının üstüne oturdum. Derin derin soluklar aldım ama yetmiyordu. Birden o kadar sinirlenmişim ki kendimi sakinleştiremiyordum. Üstelik gözümün içine baka baka havluyu bırakınca aklım hepten allak bullak oldu.

Onu ilk defa çıplak görüyor değilim ama yine de bu kadar uzak kaldıktan sonra aklım kısa devre yapmış gibi hissettim.

O ise üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilerek önümden geçti. Yeni duş aldığı için daha da yoğun olan kokusu burnuma doldu. Kaslarla kaplı sırtını, sert kalçasını ve tek etkilenenin ben olmadığımı gösterircesine yarı erekte olan erkekliğini görünce gözlerimi kaçırdım.

Gerçekten aptaldım. Neden buraya gelmişim ki? Şu iki gündür neden üst üste bu kadar hata yapıyordum? Hem kendimi hem de onu sınıyordum.

Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum. Bu sefer yanıma geldiğinde üstünde siyah *boxer* vardı.

Ellerim kucagımda, pofuduk bir havluyla öylece boşluğa baktığım için çenemi tutup kendine doğru kaldırdı. "Bir şey mi oldu, güzel karım?" dedi. "Söyle bana, neden gelmiştin?"

Kendimi aptal gibi hissetsem de gerçeği söyledim: "Unuttum çünkü sinirlendim."

Zevkle küçük bir düzeltme yaptı. "Çünkü kıskandın," dedi. Bunun onu utdu ettiğini asla saklamıyordu. Gözleri yüzümde dolaşırken tek bir teyit kdediğini biliyordum.

Yine de cevap vermedim. Buraya neden geldiğimi hatırlayamadığım için ayağa kalkmaya çalıştım ama omzumdan tutup beni yatağa tekrar oturttu. "Yok öyle kaçmak," deyince ağlayasım geldi çünkü şu an duygu değişimlerim yoğunken üzerime geldikçe bedenim ona çok daha fazla tepki veriyordu.

Kollarını her iki yanıma koyup üzerime eğildiğinde ise tüm bedenim kokusuyla, varlığıyla birlikte aşırı uyarılmaktan sızlamaya başladı.

Üstelik aynı anlarda kapana kısıldığım için panik yapmıştım.

Sırtım yatağa değdiğinde aramızdaki mesafeyi koruyan tek şey kollarından destek alarak kendini ayakta tutuyor oluşuydu. Üstelik bu sefer niyeti bozduğuna dair güçlü delillerim de vardı. "Ne yapıyorsun sen?" dedim dehşete düşmüş bir şekilde.

Umursamadı. Yüzünde keyifli bir ifade varken, “Senin şu kıskançlığın öpülesi, sevilesi, sevişilesi,” dedi.

Son cümleyi duyduğumda topuklarımı kıymetlime vura vura kaçasım geldi. “Sevişilesi?” dedim şaşkın bir sesle.

Dudaklarını birbirine bastırıp gamzelerini göstere göstere gülümserken, “Hım,” dedi beni onaylarcasına. İlk derdi benimle uğraşmaktı. İkincisi ise malum olandı. Bu yüzden dirseklerimin üzerinde yükselip onu ittim. “Galiba bugünkü eğlence maskotun ben oldum,” dedim. “Ayrıca konuyu da saptırıyorsun.”

Tekrar onu ittiğimde elimi tuttu. Elimi kurtarmaya çalışırken dizlerinden birini bacaklarımın arasına koydu. “Konuyu hatırlıyor musun ki sen?” dedi.

Daha yeni hem ağlayıp hem tahrik olduğumdan kaçmak isterken şimdi benimle dalga geçince birden tekrar öfkelandiğim için ondan uzak durmak istiyordum.

“Oynama benimle!” dedim. “Sen eğleniyor olabilirsin ama ben hiç eğlenmiyorum.”

Aynı anda aldığım üst üste uyarıların hangisine tepki vereceğimi kestiremiyordum. Bu kadar hızlı duygu değişimleri yaşamak da bana ağır geliyordu. Elbette üzerimdeki etkisini biliyordu ama bu kıskançlık meselesi benim için hassas bir noktaydı. O da bunu fark etti. Bana bakıp gülümserken birden ciddileşti.

Eğer bana karşı hislerinde dürüst olmasını istersem bunu yapacağını biliyordum. Nitekim, “Oynamıyorum, Gün Işığı. Sadece çok özledim,” derken aslında ikimizin de derdinin aynı olduğunu görebiliyordum.

Sadece onun cümleleri daha arsızdı.

“İçinde olmayı özledim.” Ağır ağır üzerime eğildi. “Bacaklarını belime doladığın zamanki o hissi...” Dizini iki bacağımın arasına bastırdı. “Doyuma ulaştığında şu dudaklarının aralanışını...” Dudaklarım tam olarak aynı istekle aralandı. “Sesini, öpüşünü, kokunun tenimdeki izini...” Gövdesi ile bedenim arasında neredeyse hiç mesafe kalmayınca kadar yakınlaştı. “Sıcaklığını.” Kendini bana doğru bastırırken vücudum alev alev yanıyordu. Her bir kelimeyi tek tek vurgularken dudakları dudaklarıma değmese bile özlemiyle öptü sanki beni. “Ben karımla sevişmeyi özledim.”

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Aynı özlemle karşılık vermek istedim ama söylediğim sözler üzerinden sadece saatler geçmişti. Üstelik buraya gelme sebepimi hatırlamıyor olsam da bunun için gelmediğimi hatırlıyordum.

O da bunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden gerçeği söyledikten sonra benden daha güçlü bir iradeyle geri çekildi. “Sabah zamanını sordum, şimdi ise o zamanı erkene çekmeye çalışıyorum.” Dirsekleri üzerinde tekrar yükselirken

gölümsüyor olsa da yüzünde iki gündür gördüğüm hasret dolu ifade vardı. “Yoksa dayanılacak gibi değil.”

Benimle uğraştığında öfkelenebilirdim ama gerçekleri söylediği zaman hem ağlamak hem de karşılık vermek istiyordum. İnsan kendi bedeninin hakimiyetini yitirince birçok duyguyu hissediyordu ama bunun en başlıca olanı benim için utançtı.

Ne yapacağını bilmemenin utancı, neye direndiğini unutmamın utancı, duygu değişiminin utancı.

O ise bu hallerimi çoktan kabul etmiş gibiydi. Ona üzgün bir şekilde bakınca, “Sakin yine özür dileme, Gün Işığı!” dedi. Alnıma minik bir buse kondurduktan sonra beni kollarının arasına aldı. “Hissettiklerin utanılacak şeyler değil.”

Benimle birlikte yataktan kalkarken kucığındaydım. “Sıraç!” dedim şaşkın bir şekilde. Bir an yataktayken diğer an ise kolları arasında taşınıyordum.

Umursamadan konuşmaya devam etti: “Benim yaptıklarım utanç verici şeylerdi.”

Kendine olan öfkesi tam olarak sözlerindeydi ama benim nevrime döndüğü için yalnızca kollarımı ona dolayıp, “Nereye gidiyoruz?” diye sorabildim.

Başını yana çevirip bu sefer kolumu öptü. “Merak etme, sıyırmadım henüz.”

Beni neredeyse tek koluyla taşıyordu. “Daha çok mağarana götürüyor-muşsun gibi bir hâlin var,” dedikten sonra istemsizce gülümsedim.

O da bryk altından gülümsedi. “Bana izin verdiğin gün tam olarak öyle olacak.”

Sonra birlikte banyoya girdik. Beni banyo tezgâhına bıraktıktan sonra burada hazırlanacağını anladım. Benim ise aklımda buraya gelme sebebim olmasa da bir başka som belirdi: “Beni neden bu davete götürüyorsun?”

Banyodaki dolabı açmışken durup bana baktı. “Karım olman yeterli bir sebep değil mi?”

Birbirimize karşı her konuda dürüst olmaya başlamışken bunu sormam da boşuna değildi. Nergis’in söylediklerinin gerçek olduğunu biliyordum. Ama yersiz kıskançlığımdan sonra bunu ondan duymaya da ihtiyacım vardı.

Yüzüne bakarken açtığı dolabı tekrar kapattı. “Kalbimi bir kere kırdım,” dedi. Tam önümde durdu. “Değil bir daha aynı şeyi yapmak, kalbime toz zerresi kadar şüphe düşürürsem şerefsizim.”

Beni kastettiğini biliyordum çünkü daha önce de böyle demişti ama yine de sordum:

“Kalbin?”

Yüzümü avuçları arasına aldı. Öyle bir, “Kalbim,” dedi ki gözlerim doldu. “Kalbimi kırdım ben.”

Titrek bir şekilde gülümsedim, yoksa ağlayacaktım. O bana bu kadar güzel bakarken, beni böyle güzel severken hem yaralarım sızlıyordu hem de şifa buluyordum. Bu sefer yanağıma dudaklarını bastırdıktan sonra geri çekildi.

Tekrar dolabı açıp tıraş takımını çıkardı.

Ben ise aramızdaki duygusal yoğunluktan kurtulmak için bunu fırsat bildim. “Tıraş mı olacaksın?” dedim. Beni başıyla onayladı ve yepyeni gö-zükse de eski tarz usturalı seti açtı.

“Ben yapayım mı?” dedim. Bana şaşkın bir şekilde bakarken ellerimi heyecanla önümde birleştirdim. “Lütfen ben yapayım.”

İlk başta cevap vermedi. “Çizmemden mi korkuyorsun?”

İnce bir havluyu aldı ve sıcak suyu açtı. Bana bakmıyordu ama gülümse-diğini görebiliyordum.

“Hayır, öpmekten korkuyorum,” dedi.

Bugün ne düşünüyorsa söyleme konusunda hiç çekincesi yoktu. O bana bakmadığı için havlunun içine doğru eğilip kısa bir an içime doğru nefesimi üfledim çünkü duş almış olsam da buraya geldiğimden beri bana ecel terleri döktürüyordu.

“Dedemi çok tıraş etmişimdir,” dedim. Başımı kaldırdığımda beni izledi-ğini fark ettim. Havlunun önünü sanki daha önce görmediği bir şey varmış gibi kapattım. “Babam öğretmişti. Dedem yüzünü çizmeden hiç yapamazmış. Vefat etmeden önce de hep rahmetli babaannem onu tıraş ediyormuş.”

Elindeki havlu sıcak suda olsa da pek etkilendiği söylenemezdi. Bana bak-makla daha çok ilgileniyormuş gibiydi. “Mehmet Bey’in bıçak kullanmakla sorunu olduğunu hiç zannetmiyorum,” dedi.

Gülümsedim çünkü haklıydı. “Terzi kendi söküğünü dikemezmiş,” dedim. Sonra tüm isteğimle baktım ona. “Ben tıraş edebilir miyim seni?”

Onun benimle ilgilendiği gibi benim de onunla ilgilenmeye ihtiyacım vardı.

Çok istediğimi bildiği için kıyamadı. “Sana ne zaman *hayır* diyebildim ki?” dedi.

Heyecanla ellerimi çırpıttım, sonrasında ise tüm kontrolü elime aldım. Banyo tezgâhından aşağı indim. Onu küvetin kenarındaki geniş alana oturttum. Yanına da tıraş setini açtım. Sıcak suyla ıslattığı havlu kenarda du-ruyordu. Kısa bir süre yüzüne sardığımda ellerimle nazikçe saçlarını geriye doğru ittim.

“Gerçekten hâlâ eski stil ustura mı kullanıyorsun?” dedim.

Yüzünde dingin bir ifade vardı. Her hareketimi ezberlemek istiyormuş gibi izliyordu.

“Gözünü mü korkuttu?”

Ona bilmiş bir şekilde baktım. “Hayır,” dedim. “Aksine elim usturaya daha alışkındır.”

Tıraş fırçasını ıslattıktan sonra tıraş sabunuyla köpürttüm, sonra da dairesel hareketlerle yüzüne sürdüm.

Aramızda huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Bir aradayken sakin ve güzel bir anı paylaşıyorduk. Sakallarını güzelce köpürttüğüme emin olduktan sonra usturayı elime aldım. Keskinliğinden emin olduktan sonra otuz derecelik açıyla usturayı yanağından aşağı doğru kaydurdum.

Usturanın üstündeki köpüğü tıraş havlusuna sildikten sonra hiç elim titremeden bir yanağını tıraş etmeyi bitirip diğerine geçtim.

Bu sırada izlemeye devam ediyordu. Başı hafifçe geriye doğru eğikti. Daha önce babamı, dedemi hatta bir kere Furkan amcamı bile tıraş etmiştim ama bu farklıydı.

Yakından ona bakmak, kusursuz hatlarım incelemek insanı hayrete düşürüyordu. Onu tıraş ederken kusursuz bir heykeli tıraş ediyormuşum gibi hissediyordum.

Üstelik bu heykel canlıydı. Hayatımda gördüğüm en güzel gözlerle bana bakıyordu. Lacivertleri floresanın yapay ışığında iki okyanus gibi parlıyordu. Diğer yanağındaki son kısmı da aldıktan sonra, “Her müşteri berberine böyle bakıyorsa işleri çok zor demektir,” dedim.

Hafifçe gülümsedi. “Hiçbir berberin bu kadar güzel olduğunu zannetmiyorum.”

Kızardığımı hissettim. Yine de boynu ve çenesine geçtiğimde tüm odağımı işime verdim çünkü en hassas yerlerdi. Tek seferde kaydırduğım usturayla birlikte sürekli ortaya çıkardığım işi kontrol ediyordum.

Çenesinin altını yaparken elini bornozumda hissettim. Bornozumun pofuduk olması haricinde bir olayı yoktu ama muhtemelen ben uğraşırken bağladığım kemer gevşemiş ve önüm açılmıştı.

Bunu eğildiğimde serinlik vurmasından ve elinin direkt o boşluktan içeri girmesinden anladım. Parmaklarından biri göğüs ucumu kavradı. Yerimde çamamak için kendimi zor tuttum.

Son hamleyi yaparken, “Berberin dikkati dağılıyor,” dedim. Başparmağıyla göğüs ucumu okşadı. Dokunuşuyla birlikte tüm bedenim alev aldı. Kendimi zorlukla geri çektim. Önümü kapatırken bakışları açgözlüydü. “Tahrikten indirim alabilir miyim, Berber Hanım?” dedi.

Ona ters bir bakış attım. “Uslu dur!” dedim. Yine de asla tehlikeli gözükmediğimin farkındaydım çünkü yüzüme baka baka güldü.

Keyfi yerindeydi beyimin.

Tıraş bitene kadar da bu keyfi devam etti. Onunla ilgilenmemin çok hoşuna gittiğini biliyordum. Bundan ben de aşırı zevk alıyordum. Tıraşı bitirince bazı bölgelerin üstünden geçtim. Sonra yüzünü soğuk suyla yıkayıp onu yine aynı yere oturttum ve tıraş losyonunu sürdüm.

Sonuca bakarken etraf mis gibi tıraş losyonu kokuyordu ki bu midemi bulandırmayan nadir kokulardan bir tanesiydi.

“İşte bitti!” dedim. Kendimi gerçekten berber gibi hissetsem de işimi başarırlı bir şekilde yapmak aşırı hoşuma gitmişti.

Ayağa kalkmadan görmesi için ona buradaki minik aynayı tuttum. İşimi kusursuz yapmış olsam da “Ellerine sağlık, Gün Işığı,” demesi bile göğsümün kabarmasına sebep oldu ama en çok sıradan bir an yaşamış olmamız beni mutlu ediyordu.

Üstelik uzun zaman sonra sakalsız yüzünde gamzelerini görmek kalbimi sızlattı. “Gamzelerini özlemişim,” dedim. Kendimi tutamayıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve iki gamzesinin üstüne de dudaklarımı bastırdım.

O kadar özlemiştim ki bir öpüş bin şifa gibiydi.

Geri çekilirken, “Oh, mis gibi oldu!” dedim. Bu anlarda dünyanın en huzurlu insanı bendim sanki. O ise geri çekilirken bileklerimi tuttu. Ellerimi geri çekmeden ona eğilmiş bir şekilde durdum.

Bana bakarken sevdasını gördüm en başta, sonra ise minnettarlığını. Yaralı bir adamın şifa bulmasını ama buna nasıl karşılık vereceğini asla bilemeyeşini.

“Bana benim de seni öpmemem için bir sebep söyle!” dedi. Normalde panik yapardım çünkü bu seferki ısrar değildi, o da sevgisini benim gibi göstermek istiyordu ama sakın kaldım.

Hatta aklıma gelen bir hayalle birlikte gülümsedim. “Tam böyle bir anda sana hamile olduğumu söylemek istemişim.”

Bakışları bir anda soldu ama amacım onu kırmak değildi. Sadece bu anı yaşarken neden huzurlu hissettiğimi şimdi daha iyi anlıyordum.

“Lüks bir ortamda ya da bir aile buluşmasında değil. Bu şekilde baş başa samimi bir an yaşarken,” dedim. Ellerimi yavaşça bıraktı. Ben ise yüzünü avuçlarımdan arasında tutmaya devam ettim. “Çocuk istediğime karar verdiğim andan itibaren tam olarak bu anın hayalini kurdum. Hatta sana ne söyleyeceğimi bile kafamda defalarca prova etmişim.”

Geçmişini düşünürken kendimi çok toy hissediyordum. Sanki üzerinden sadece aylar değil de yıllar geçmiş gibiydi. Karşımdaki adam ise istemesem de acı çekmeye devam etti. Yine de “Ne söyleyecektin?” diye sordu.

Ben ise o hayali gerçekleştireceğimi bilerek ona tüm sevgimle gülümsedim.

“Bu gamzeleri çocuklarımızda görmeye ihtiyacım var.” Gülümsemese bile gamzelerinin izi olan yerlere dokundum. “Bu güzel gözleri, bu güzel gülüşü.” O gülüş için ömrümü verirdim ben. “Seni o kadar çok seviyorum ki senden bir parçayı içimde taşımak, onu büyütme ve kocaman bir aile olmak istiyorum.” Sesim titredi bu cümleleri kurarken.

“Ve sanırım Allah sana olan sevgimi gördü,” dedim. “İsteğimi duydu.”

Bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim ama gülümsemeye devam ediyordum. “Hamileyim,” dedim bir kere daha. Uçurumun anısını silercesine. “Baba olacaksın, Sıraç Vuslat.”

Yüzüme uzanıp gözyaşımı sildi. Gözlerinde öyle bir acı vardı ki silmek istedim. O ise beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

“Ben dünyanın en bencil adamıyım,” dedi saçlarıma doğru.

Başımı boynuna gömdüm. “Bencil değil, yaralı,” dedim. “Sadece yaralı.”

11 DEVİRAN

Banyodaki konuşmadan sonra ikimiz de sessizdik. O üzgündü ama ben değildim çünkü telafi etmek için elinden geleni yapıyorken bu cümleleri kurmak bana ilginç bir şekilde iyi gelmişti.

Sanki o anı tekrar yaşayarak uçurumdaki çaresizliğimi şifalandırmıştım.

O da aslında durumun farkındaydı. Zaman ağır ağır yaraları kapatıyordu. Her ne kadar yaptıklarından pişman olduğu için üzgün olsa da ayrı odalarda hazırlandıktan sonra beni gördüğünde yüz ifadesindeki hayranlık ve deli gibi özlemi değiştirmede. O bana bakınca bakışlarının nezdinde dünyanın en güzel kadınıymışım gibi hissediyordum ki bu ondan ayrı kaldığım süreç içerisinde yaralı olan egoma bile iyi geliyordu.

Bir tek çıkmadan önce aramızda minik bir gerginlik yaşanmıştı. Alyansımı takmadığımı fark ettiği her an suratı asılıyordu. Yine elimi avucuna aldığı anda aynı tepkiyi vermişti. Onun alyansı hep takılıydı, hiç çıkarmamıştı ama ben daha önce niyet etsem bile bir türlü takamamıştım.

Alyansımın olduğu elimin üstünü öpmüş, “Bugün seni gören herkese benim olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum,” demişti. “Senin güzelliğin benim en büyük imtihanım.”

Ben ise bunu o kadar da sorun etmiyordum. “Yan yanayız,” dedim onu yatıştırmak için. “Üstelik hamileyim.”

Dümdüz karnıma bakarken hoşnutsuz olduğu bariz bir şekilde belliydi. Karnın belli olmuyor, Gün Işığı.”

Huysuzluğuna karşı sürekli gülümsemek istiyordum. “Belli olmasını mı isterdin?”

“Benim olduğumu herkes bilsin isterdim.”

O an agresif olsa da benimdi.

“Zaten öyleyim,” derken ben de onun olduğumu biliyordum.

Bundan sonra cevap vermemişti ama hoşnutsuz olduğunu görmek için bir cevaba da ihtiyacım yoktu.

Yine de umursamadım çünkü uzun zaman sonra ilk defa bir etkinliğe katılıyordum. Üstelik gerçekten güzel hissediyordum. İçimdeki ince zırha rağmen elbise endişelerimi boşa çıkararak çok hafif olduğu gibi zarif de durmuştu. Aynaya baktığımda yüzüm sağlıklı bir şekilde parlıyordu.

Bu yüzden çok hafif bir makyaj yapmıştım.

Özel jetle yirmi dakikada Ankara'ya ulaştık. Önce Ankara'daki evimize gittik. Beni kısa bir süreliğine orada bıraktı, sonra ise Umut'la birlikte döndü. Benim yanımda da Nergis vardı. Kısa süre de olsa Ankara'daki evimizde olmak iyi hissettirmemişti çünkü buradan en son ayrılışımda mutlu değildim.

O da ruh hâlimdeki dalgalanmayı hissetmiş olmalıydı ki geri geldiğinde birkaç kere iyi olup olmadığını sordu.

Zaten gergin olduğunu bildiğim için her seferinde yatıştırıcı cevaplar verdim. Bir koruma ordusuyla birlikte evden ayrılırken üzerimde yine de anıların izi vardı.

Davetin adresi tüm dünyada bilinen lüks bir otelin Ankara'daki gösterişli binasıydı. Otelin önünde öyle lüks arabalar vardı ki insanın istemsizce gözü takılıyordu. Arabaların yüzeyinden gecenin ışıkları yansıyordu.

Biz Sıraç'ın o meşhur tank kılıklı arabasıyla gelmiştik. Sıraç kapıdan inip benim tarafıma geçti. Vale kapımı açmak için adım attığında kısa bir an Sıraç'la göz göze geldiler. Sıraç adama öyle bir baktı ki vale iki adım geri gitti.

Bu akşamın vukuatsız biteceğine dair inancım tam o anda tükendi.

Kapıyı benim için açtığında ona kaşlarımı çattım. Üstünde siyah bir palto vardı ve sert rüzgârda uçuşuyordu. Yüzündeki öfkeli ifade bana bakınca yumuşadı.

Ben ise kaşlarımı çatmaya devam ettim. Yine de elini uzatınca elini tutmamak gibi saçma bir şey yapmadım çünkü arabanın yüksekliği ve hafif topuklu ayakkabılarım düşünülürse yere çakılmam yüksek bir ihtimaldi.

Bir eliyle elimi tuttu. Aşağı inmek için kapının kenarındaki çıkıntıya bastığımda diğer eliyle belimi kavradı. Beni aşağı indirdiğinde ayaklarım bir an havada asılı kaldı ve ona yaslandım.

Onu uyarmak istemiyordum ama kendimi tutamadım. "Rahat dur," dedim. Beni bırakmasa da ayaklarımın yere basmasına izin verdi. "Daha geleli bir dakika bile olmadı." Bir şey söylemedi. Yüzündeki sert ifade dışarıya karşı bir gard gibiydi. Eğilip alnıma kondurduğu öpücük ise bir özür sayılırdı.

Bu yüzden kendimi sakın kalmaya zorladım.

Umut ve Nergis yanıma geldiğinde içeri girdik. Nergis siyah, ip askılı bir tulum giymişti. Kumaş gece ışığında parlıyordu. O tulumun altında neler taşıdığını görünce çantamdaki silah bana minik bir tedbir gibi geliyordu.

İçeri girmeden önce, “Davete gelen kişi sayısı şimdilik iki yüz,” dedi Umut. O da Sıraç gibi siyah bir takım giymişti. Yüzündeki sert ifade, Sıraç’ın ifadesinin yansımasıydı. Sıraç bir baş onayı verdi. Sonra parmaklarını parmaklarının arasından geçirerek elimi sımsıkı tuttu. Öyle bir tutuyordu ki bugün yanından ayrılmayacağımı tahmin etmek zor değildi.

İçeriye girdik. Bizi gören geniş lobideki görevli, “Hoş geldiniz, Sıraç Bey,” diyerek bizi karşıladı. Çok şık bir takım giymişti. “Lütfen bir dakika bekleyin, Mustafa Bey sizi karşılayacak,” dedi.

Sonra başıyla bir görevliye işaret verdi.

Mustafa Lâl şu an şirketin başında olan adamdı. Babasının doğum gününün kutlandığı resepsiyonda Sıraç’ı bizzat karşılamasına şaşırmamıştım. Bu davette olmamız bile garipken çağrılmamızın elbette bir sebebi olmalıydı.

Geniş girişte yerler siyahtan griye, griden ise beyaza dönen mermerlerle kaplıydı. Girişte birkaç görevli davetlileri yönlendiriyordu. Gelen davetliler âdeta şıklık yarışındaydı. Girişten geçen davetliler dönüp bize bakıyordu çünkü burada grup olarak duran bir tek biz vardık.

Çok takı takmayı seven biri değildim ama burada herkes özellikle takılarına dikkat etmişti çünkü adamlar mücevher sektörüyle uğraşıyorlardı. Benim bir tek bileğimde minik zümrütten papatyalar olan bir bileklik vardı.

Alyans takmayınca hiçbir şey takmamıştım.

Ama o an bunun dikkatleri boş elime daha çok çekeceğini fark ettim. İnsanlar bu gece özellikle takıları incelerken alyansımın olmaması daha çok dikkat çekebilirdi. Evdeyken her şeyi düşünsem de bunu akıl edememiştim.

Geç kalınmış bir tepkiydi fakat, “Çok düşük, biliyorum ama yüzüğümün yanında olma ihtimali var mı?” dedim. Aslında düşük bir ihtimal değildi. Cüzdanında taşıdığını biliyordum.

Sıraç dönüp bana baktı. “Yanımda, Gün Işığı,” dedi. Yüzündeki sert ifade bozuldu ve yerini şaşkın bir ifade aldı çünkü belliydi.

Benden böyle bir isteğin geleceğini düşünmemişi.

“Burada çok dikkat çekecektir. Fırsatını bulunca bana alyansımı ver. Kim senin sorgulamasına ihtiyacımız yok,” dedim. Yüzüksüz elimi tutuyordu. Şimdilik sıkıntı yoktu ama sonra olacaktı. Normalde sert görünmesi gereken bir ortamdaydı ama bu cümleyi kurduktan sonra yüzünde öyle bir gülümseme belirdi ki yüreğim bu gülüş karşısında eridi.

Çok seviyordum.

Çok seviyordu. Etrafımızda kim olduğunu umursamadan bu sevgiyi gösterirken yalnız olsak beni öpeceğine adım gibi emindim.

Nitekim bakışları bir an dudaklarıma düşerken, “O kadar seviyorum ki seni!” dedi. Aynı anda fotoğraflarından tanıdığım Mustafa Bey’in bize doğru

geldiğini fark ettim. O ise umursamadan bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi. “Beni benden çok düşünmenle bile yüce bir kadınsın.”

Ona titrek bir tebessüm verdim çünkü herkesin ortasında hem utanıp hem de ağlamak gibi saçma sapan bir şey yapmak istemiyordum.

Hiçbir zaman onu zor durumda bırakmayacağımı bilmesi gerekiyordu. Ben her daim onun arkasını kollayacaktım. “Mustafa Bey geliyor,” dedim bu yüzden mırıltıyla. Gülümsemesi yerini çok daha yoğun bir ifadeye bırakırken elimi kaldırıp üstünü öptü, sonra anında değişen bakışlarla adama döndü.

Mustafa Bey, “Hoş geldiniz,” dedi samimi bir şekilde. “Davetimizi geri çevirmediğiniz için çok teşekkür ederiz.”

Mustafa Bey kırklarının sonunda olduğu söylenen ama hiç de öyle göstermeyen bir adamdı. Onu görünce ilk dikkat ettiğim şey yüz hatlarıydı. Sertti. Yakışıklı bir adamdı, kumral saçları kısacık kesilmişti. İnce, uzun bir yapısı vardı ama bu uzunluk sırtıtmıyordu. Yanında eşi vardı. Kadının adının Beril olduğunu biliyordum. Siyah saçları arasında birkaç tel gri vardı. Kısa kesim saçları düzleştirilmişti. Bordo, balık model elbisesi onu çok zarif göstermişti. Elbisesi straplez kesim olduğu için gerdanında özel tasarım olduğu belli olan, ortasında büyük bir yakut taşı bulunan, gösterişli bir kolye taşıyordu.

Sıraç uzatılan eli tutup sert bir şekilde sıktı. Bu güç gösterisiydi. Bunun için elini sıktığını biliyordum. Yoksa dokunmazdı.

“Hoş bulduk, Mustafa Bey,” dedi.

Beril Hanım da bana elini uzattı. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı. “Biz de daveti başlatmak için sizi bekliyorduk. Feyza da geldi,” dedi.

Beril Hanım bu cümleyi kurunca pot kırdığını düşünüp bir an duraksadı. Elimi tutmayı bıraktı ve kısa bir an kocasıyla göz göze geldiler. Mustafa Bey ona sert bir ifadeyle baktı. Muhtemelen her şeyin farkında olduklarına dair bir işaret verdiği için ona kızmıştı ama en aptal insan bile bu davete bilerek çağrıldığımızı anlardı.

“Biz de onun için geldik,” dedi Sıraç lafını hiç esirgemedi. “Feyza Hanım’ın elçilik yapmak için bu daveti seçmesinin bir manası olmalı.”

Sıraç’ın buz gibi sesi ortamın da buz kesmesine sebep oldu.

Bu yüzden kimse bir tepki vermedi. Mustafa Bey gergin bir gülümsemeyle, “İçeri geçelim,” dedi yalnızca.

Bize de onları takip etmek düştü. Yanımda duran üç kişi davetin olduğu geniş davet salonunu inceliyordu. İçerisinin ışığı loştu. Davet masaları özenle hazırlanmış, üstlerine mor ve siyah tonlarında çiçekler yerleştirilmişti.

Merkeze siyah bir platform konumlandırılmıştı, arkada ise Huda şirketinin ismi ve sembolü vardı. Bizi en ön masaya getirdiklerinde oradaki yaşlı adamı hemen tanıdım. Yanında orta yaşlı iki kadın ve iki adam vardı.

Sıraç daha önce bu yaşlı adamla görüşmüştü. Murat Lâl, ailenin en yaşlı üyesiydi. Ailenin başındaydı ve bugün doğum günüydü. Bizi görünce sert yüz ifadesi yumuşadı. “Hoş geldiniz,” dedi Murat Bey. “Karını getirecek kadar bize güvenmene sevindim, Sıraç,” diye ekledi hiç lafını esirgmeden.

Kaşlarını havaya kaldırdım. Çok açıksözlüydü. “Size değil, kendime güveniyorum,” diyen kocam ise meydan okumayı elbette karşılıksız bırakmadı.

Bu yaşlı adamın açıkça gülmesine sebep oldu. Oğluna benziyordu ama yaşlılık ondan çok şey alıp götürmüş gibiydi. Dimdik dursa da teni yıllanmış bir ağacın dış kabuğu gibiydi.

“Bilmez olur muyum hiç?” dedi Murat Lâl. “Çok iyi biliyorum.” Bu imalı sözlerinin ardından bana döndü. Yüzündeki gülümseme genişledi. Ben de kendimi tutamadan gülümsedim çünkü karşımdaki adamın yüzünde bazı yaşlılarda olan o nur vardı. Belki ölüme kucak açmanın huzuruydu bu ama ona bakarken kendimi hiç kötü hissetmedim.

Tuhaftı çünkü o gülümsemede hüznü de gördüğüme yemin edebilirdim.

Selam bile vermeden, “Korkut Sezenler’in kızı, Levent Sarmaşık’ın torunu, Sıraç Vuslat’ın biricik eşi...” dedi sanki bu bağlantılarım onun için bir değer atfediyormuş gibi. Sanki bunlar birer ünvanmış gibi söylemişti. Yüzünde yaşamışlıkların gölgesi vardı. Yaşamıma dokunan üç adamı anınca gülüşüm soldu. “Sonunda seninle tanışmak nasip oldu.”

Sıraç’a dönüp baktım. Bu adamı tanı mıyordum ama benim hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi davranıyordu. Sıraç’ın yüzündeki buz gibi ifade ilk defa benim için bile bir anlam ifade etmedi.

Başım la selam verdim Murat Bey’e. Tam konuşacaktım ki o tekrar konuşmaya başladı:

“Kocan, bizimkilere senin için bir kolye yaptırtıyormuş.” Sıraç’a tekrar dönüp baktığımda bu sefer kaşlarını çat tı. Muhtemelen haberdar olmamı istemiyordu ama ihtiyar adam bu tehdidi umursamıyordu.

Sıraç’a bilmiş bir bakış attı. “Yıllarımı mücevherlere adadım ben,” dedi. “Taşlarla bir ömür harcadım. Gözlerim yaşlı olsa da mücevherin kalitesini uzaktan anlarım,” derken sözleri gibi sesi de derindi. Sonra en derinlerime işleyen o sözleri söyledi: “Hangi taştan yapılırsa yapılsın, senin yanında gölgede kalır.” İltifatı karşısında utanırken Sıraç’ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettirdi. Murat Bey tehdidi umursamıyor olmalıydı ki hüzünlü gülümsemesiyle devam etti.

“Bu hayatta bu sözleri üç kadına söyledim; biri eşimdi, vefat etti.” Bu sefer araya girip, “Allah rahmet eylesin,” dedim. “Âmin,” diyerek sakince kabul etti taziyemi, ardından sözlerine devam etti: “Diğ eri çok sevdiğim bir kızdı.” Akubetini belirtmedi. “Umarım senin bahtın güzel olur,” derken gülüşündeki

hüzün derinleşti. Bunu gerçekten dilediğini görebiliyordum ama sözleri kötü bir kehanetmiş gibi hissettirdi. Bu yüzden huzursuzlandım.

Sıraç da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı ki “Tanımadığınız insanlar hakkında gizemli konuşmalar yapmak, haddiniz olmadan iltifatlarda bulunmak sizi bu işin sonunda hesap vermekten kurtaracak mı, Murat Bey?” dedi.

Gerginliği elle tutulur cinstendi. Elini tutan elimde hissedebiliyordum. “Sınırınızı bilin. Buraya bilgi almak için geldim. Sizin kurmaca doğum gününüz için değil.” Murat Bey alınmadan tekrar güldü. “Yalnız Allah’ın bildiği doğum günü tarihim elbette gerçek değil,” dedi. “Bu, şirketi resmî olarak kurduğum gün.”

Sıraç bu cümleye tepki vermedi. “Tabii,” dedi. “Kurduğunuz bir aile şirketi ama içinde büyük sırları da var, öyle değil mi?” dedi. “Aziz Nehar gibi. Yıllar önce tasarladığınız o yüzük gibi. Hatta sahte olan bazı şeyler gibi.”

Bu sözlerle birlikte Murat Bey’in de Mustafa Bey’in de suratı düştü. Sıraç kartlarını açık oynamayı tercih ediyordu. Sözünü hiç esirgemeyeceğini baştan belirtiyordu.

Bu yüzden gergin bir ifadeyle, “Burada bir düşmanlık istemiyoruz,” dedi Mustafa Bey. “Feyza da geliyor. Bugün buraya mutlu günümüze eşlik edin diye çağırdık sizi.”

Sıraç’ın yüzünde mimik oynamadı. “Feyza Hanım geldiğinde onunla görüşüp buradan gideceğiz,” dedi.

Tavır meydan okurcasıydı. Mustafa Bey ağzını açtığında ailenin en yaşlı üyesi konuştu: “O senin düşmanın değil. Benim bile düşmanım olabilir ama senin değil.”

İlk defa Aziz Nehar hakkında biri açıkça konuşuyordu. Üstelik bunu yapan kişi onun düşman olmadığını söyleyerek Sıraç’ın damarına basıyordu.

Sıraç’ın yüzünde buz gibi bir gülümseme vardı. “Ben sözlere değil, yapılanlara bakarım,” dedi. Sesindeki nefret, gazabı körüklüyordu. “Yaptıkları da bana bu adamın düşmanım olduğunu, ailemin canını yaktığını söylüyor,” dedi. Elimi sıkı sıkı tutan eli içgüdüsel olarak beni arkaya doğru çekti. Sanki sözleriyle birlikte aynı anda bedeni de beni koruyordu. “Bu zamana kadar da hiçbir düşmanım dostum olmadı.”

Meydan okuması ile birlikte Murat Bey hafifçe gülümsedi. “Zaten ondan sana dost olmaz,” dedi gizemli bir ifadeyle. Murat Bey’i dedeme benzettim. Yaşlanınca gizemli konuşmak otomatikman gerçekleşiyordu herhâlde.

Sıraç ona buz gibi bakışlarla karşılık verdi. Hâlâ ayakta duruyorduk ve kimse bize yaklaşmıyordu. Murat Bey bu bakışmanın yenileni oldu. “Göreceğiz, evlat. Göreceğiz,” dedi. Sonra bana bakıp daha geniş bir şekilde gülümsedi. “Bak, güzel eşinle gelmişsin işte,” dedi. “Feyza ile elbette konuşursun

ama bu sefer onur konuğum olun.” Yanında oturan orta yaşlı kadın yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Baba,” dedi ona. Bakışları öfkeliydi. Kısa bir an bakıştılar. Murat Bey bize döndü. “Vural elinde olmasa daha iyi olurdu tabii ama,” dedi. Kimse bu esprisine gülmedi. Ortam çok gergindi.

Az kalmıştı, gerginlikten ikiye bölünecektim.

Çok şükür ki sonunda biri araya girdi de bu gerginlik bir nebze bölünmüş oldu. “Sıraç Bey,” diyen kişiye dönüp baktığımda simsiyah saçları kısacık kes-tirilmiş bir kadınla karşılaştık. Gözleri maviydi ve içleri gülüyordu. Gümüş rengi, ip askılı elbisesi üstünde çok güzel duruyordu.

“Ben Feyza,” dedi Sıraç’a elini uzatırken. “Feyza Akbaş. Babam sizin gel-meyeceğinizden emindi. Yanılmış olmasına çok sevindim.” Sıraç’ın daha önce mecburen el sıkıştığını görmüştüm ama bu sefer elini uzatmadı.

Bu da hâlâ öfkeli olduğunun kanıtıydı.

“Nerede konuşacağız?” dedi. “Bir an önce buradan ayrılmak istiyoruz.” Feyza Hanım’ın yüzü düştü, çaktırmadan elini hemen çekti. Sonra bana doğru döndü.

“Siz de hoş geldiniz,” deyince nazik gülümsemesine karşılık verdim. “Hoş buldum,” dediğimde bu biraz rahatlamasına sebep oldu. Sıraç’ın gergin ol-masına hak veriyordum ama biraz daha korkutucu davranırsa dirseğimi kar-nuna geçirecektim çünkü ben de bu gerginlikten nasipleniyordum.

Feyza Hanım tekrar Sıraç’a döndü. Cidden insanları bilerek bakışlarıyla sindiriyordu.

Nitekim Feyza Hanım da biraz çekindi. “Aslında davetten sonra babam size eşlik edecek. Davete geleceğinizi öğrenince babam bizzat kendisi gelmek istedi. Bu yüzden sizi biraz bekleteceğim. Davet bittikten sonra otelin top-lanıtı salonunu kullanabiliriz,” dedi.

Bu Sıraç’ı tatmin etmemiş, aksine daha da öfkelen-dirmişti çünkü üstü ka-palı bir şekilde davette kalmamız isteniyordu.

“Bundan bir tuzak çıkarsa hiçbir hedefim belirsiz olmayacak. Adımlarınızı buna göre atın.” Feyza Hanım’la konuşuyordu ama muhatabı Lâl ailesiydi. Nitekim herkes de bu tehdidi açıkça duydu.

Feyza Hanım ciddi ciddi korkmuş gözükünce Mustafa Bey araya girdi: “Çıkmayacak. Bu bir aile kutlaması. Burada bir şey olursa aile ismimize de zarar vermiş oluruz. Lütfen artık oturun.” Ciddi yüz ifadesinde ilk geldiğimiz andaki sakinlikten eser yoktu. Onun da canı sıkılmış gözüküyordu.

Sıraç’ın koluna dokundum. Böyle ayakta durmamızın bir manası yoktu. Bana döndüğünde, “Haydi,” dedim. “Biz de oturalım.” Buradan çıkıp gi-debilirdik ama gelmemizin bir manası kalmazdı. Risk almışken geri adım atmanın da bir anlamı yoktu.

Sıraç bunu hiç istemiyordu ama bana baktığında bir an gözlerini kapattı ve iç çekti. Bu anlarda aklında büyük bir savaş verdiğini biliyordum. Bu yüzden kolunu sıvazladım. “Lütfen,” dedim yumuşak bir sesle. “Lütfen, sevdiğim.”

Gözlerimin içine baktığında yüz ifadesi yumuşamıştı. “Bakma bana öyle,” dedi. Bu cümlelerin bir devamı vardı. Daha önce defalarca tekrarlamıştı.

Bakma bana öyle, öperim.

Gülümsedim yalnızca. Herkesin içerisinde ona *yine sapıttın sen* diyemeyeceğim için sadece gülümsemekle yetindim.

Pes etti ve bize gösterilen yere oturduk. Bir yanımda Sıraç, diğer yanımda Nergis oturuyordu. Nergis’in yanında ise Umut vardı. Korunmak istenenin ben olduğum açıkça belliydi.

Masaya sürekli insanlar geliyor ve Murat Bey’i tebrik ediyorlardı. Biz ise bu sırada sessizce izliyorduk. Garsonlar etrafta dört dönerken ilk izlenimim Lâl ailesinin sevildiği idi.

Gelenler nezaketen bir kutlama yapmıyordu. Gerçekten içtenlikle iyi niyetlerini iletiyorlardı. Çoğu kişi Mustafa Bey ve Beril Hanım’a sarılıyor, Murat Bey’in elini sıkıyordu. Meraklı bakışların bu masada dolandığını da fark ediyordum.

Masaya gelenler için samimi davranılsa da başta yanımdaki adamın etkisiyle ortamda buz gibi bir hava vardı.

Ayrıca Murat Bey’in yanında oturan iki kadın bana düşmanca bakıyorlardı. Yine de karşıımızdaki iki adam ihtiyatlıydı ya da Sıraç’ın kim olduğunu bildikleri için uzak duruyorlardı fakat kadınların nefreti barizdi. Umursadığımdan değildi ama bu bakış yalnızca yanımda duran üç kişinin de onlara aynı karşılığı vermesine sebep oluyordu. Bunu biliyordum çünkü Nergis’e dönüp baktığımda Murat Bey’in tam yanındaki sarışın kadının düşmanca bakışları sinene kadar gözlerini ona dikmişti.

Kaybeden sarışın kadın oldu ve önüne döndü. Bakışlarımı Nergis’e çevirip onun omzuna dokundum. “Bu şekilde davranırsak on dakika sonra olay çıkar,” dedim fısıltıyla. Nergis bana baktı ve bu ifademe karşılık sırtıttı. “Biz de onu istiyoruz zaten. Böylece nazik görüntülerinin altında ne yattığını daha çabuk öğreniriz.”

Ailem diye demiyordum, sanki hepsi vahşi kabilelerden geliyormuş gibi davranıyorlardı.

“Cidden mi?” dedim. “Yani bu şekilde mi davranacağız? Adamlar belli ki bizimle konuşmak istiyorlar. Diplomatik yollarla çözmek varken şiddete ne gerek var?”

Nergis omuz silkti. “Daha basit,” dedi sadece. Bu da yanında oturan Umut’un dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıvrım oluşturdu.

İkisine bakarak yüzümü eksittim. “Körler, sağırılar birbirini ağırlar.” Sıraç’a döndüm. Sert bir ifadeyle Murat Bey’e bakıyordu. Diğer tarafında oturan Feyza Hanım ona bakamıyordu bile.

Başıma bela alacağımı biliyordum ama burada olmasaydım yanımdaki adamın yatışmayacağına da adım gibi emindim. Bana yine arabulucu olma, gerektiğinde onu sakinleştirme görevi düşmüştü. Ben böyle düşünürken iki taraf arasında ilk etkileşim gerçekleşti.

Murat Bey ilk konuşan kişi oldu: “Buraya böyle susmaya gelmediniz inşallah?” Bu esnada herkesin aksine çok rahattı. Sonra yanında duran iki kadına döndü. “Bu ikisi benim küçük kızlarım. Hale ve Münevver. Yanlarındakiler de torunlarım Kutay ve Baran,” diyerek masadakileri tanıttı. Sonra rahat bir ifadeyle güldü. “Bakmayın bu kadar az olduklarına, aslında çok kalabalık bir aileyizdir. Dokuz çocuğum var benim. Yeğenlerimin ise sayısını unuttum. Gaziantep’te herkes tanır bizi ama çoğu bugün buraya gelmeye cesaret edemedi.”

Esprisine kimse gülmedi. Belli ki ailenin bizden haberi vardı ve bu haber onları korkuttuğu için gelememişlerdi. Murat Bey konuşurken Münevver diye tanıttığı kadın bana açıkça kötü bir ifadeyle bakmaya devam etti.

“Baba,” dedi dördümüzün üstünde gözlerini gezdirerek. “Bizimkiler korkak değil, sadece sizi anlamıyorlar. Vural’a işkence çektiren adamın masamızda ne işi var?”

Cesaretine hayran kalmıştım çünkü buradaki gerilimi açıkça ortaya döken bir tek oydu. “O bizim abimiz gibidir. Şimdi bu adamın elinde ve biz onu burada ağırlıyoruz. Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

Murat Bey kızına tepki vermeden direkt Sıraç’a döndü. “Öldü mü?” dedi.

Sıraç, “Ölsün istiyor musunuz?” karşılığını verdi. Bu da masadaki herkesin korku dolu bakışlarına sebep oldu.

Dönüp Sıraç’a baktığımda yüzünde hissiz bir ifade vardı. Elini sıktım bana baksın diye ama bakmadı.

“Hayır, o benim yeğenim,” dedi Murat Bey açık açık. “Elbette istemiyorum. Ailemden kimsenin zarar görmesini istemiyorum.” Yalnızca bir histi ama *ailem* derken buna yanımda oturan adamı da dâhil etmiş gibi hissettim. “Onu serbest bırakmanı istiyorum. Artık her şeyin açıklığa kavuşmasını istiyorum,” diye devam etti. Bu sözler Mustafa Bey’in, “Baba, bu kadar yeter,” demesine sebep oldu ama Murat Bey titreyen elini kaldırarak onu susturdu.

Sıraç, “Buyurun o zaman, Murat Bey,” dedi. Başıyla karşısındaki yaşlı adamı işaret etti. “Madem her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorsunuz, öyleyse bana gerçekleri anlatın. Ben de yeğeninizi serbest bırakayım.”

Sıraç yapacağı pazarlığı açıkça ortaya koydu.

Murat Bey ona yaklaşıyormuş gibi hafifçe masaya doğru eğildi. “Keşke benim elimde olsaydı,” dedi. “Keşke her şeyi bu kadar geç öğrenmeseydim. O zaman böyle oyunlar oynamak yerine sana her şeyi açıklardım.” Kalabalığa rağmen bir an masada derin bir sessizlik oluştu. “Yine de yapamam.” Yüzünde ilk defa hayal kırıklığı gördüm Murat Bey’in. “Zamanında onun arkasında olmadığım için şimdi susmak zorundayım. Bunu ona borçluyum.”

O dediği Aziz Nehar olmalıydı. Öyle tahmin ediyordum ama benim yerime Sıraç sorarak beni tahmin etmekten kurtardı.

“Aziz Nehar mı?” dedi. Yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. “Adı sanı bile olmayan, sanki hiç var olmamış bu adam tam olarak neyiniz oluyor?” dedi.

Masada yine bir sessizlik oldu. Sıraç sorularını hiç esirgemiyordu. Karşısındaki adamı zorluyordu ama yaşlı adamın da bunu hak etmediğini söyleyemezdin.

O da onu zorluyordu çünkü. Mustafa Bey yine araya girerek, “Sıraç Bey...” dedi ama babası tarafından sözü kesildi:

“O da yeğenim. Merhum kız kardeşimin tek oğlu.” Bu itiraf karşısında başta oğlu olmak üzere herkesin suratında donuk bir ifade belirdi. Ben de aynı yüz ifadesini taşıyordum. Elbette bir bağlantıları olduğunu düşünmüştüm hatta oğlu bile olabileceğine ihtimal vermiştim ama yeğeni çıkması beni şaşkınlığa düşürmüştü.

Sıraç ise hiç etkilenmiş gibi durmuyordu.

Sıraç, “Nüfus müdürlüğüne göre kız kardeşiniz hiç evlenmemiş gözükmüyor,” dedi. Kuşkucuydu. Elbette tüm soyağaçlarını araştırmıştı. Murat Bey buna karşılık olarak, “Nüfus müdürlüğü Aziz Nehar diye birinin hiç var olmadığını da söylüyor, Sıraç,” dedi.

Belki meydan okumuyordu ama Sıraç’a açıkça karşılık veriyordu.

“Kanıtlanmamış her bilginin şüpheli olduğunu en iyi sen bilirsin.”

“Benim tek bildiğim şey, ortadan kaybolmak için başının belada olması gerektiğidir. Hangi belaya bulaştığı beni ilgilendirmez ama benimle derdinin ne olduğunu öğrenmek ve bana yaptıklarının bedelini ödetmek niyetindeyim. Karşıma çıkmaya cesareti yoksa bunu ona iletirsiniz.”

Tehdidi yine masanın ortasında asılı kaldı. Kolunu hafifçe dürtükledim. Bana baktığında gözleri alev alev yanıyordu. “Yeter!” dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

Murat Bey ise bu sırada konuşmaya devam ediyordu: “Elçiliği ben yapmıyorum ama ben de karşına çıkıp sana kim olduğunu anlatmasını isteyenlerdenim. Ona hesap sorma hakkın da var ama bize değil. Bizi tanımadan düşmanın atfetme. Yeğenime de lütfen artık zarar verme!”

Bu sözlerde gerçek bir istek vardı. Murat Bey'e dönüp baktığımda yüzüne bile bu isteğin yansımış olduğunu gördüm. Sıraç bu sözler karşısında sessiz kaldı. Eğer düşmanı olarak görseydi zaten açıkça belirtirdi ama şu an düşünme aşamasında olduğunu çok iyi biliyordum.

Vural'a işkence yapmayı bırakıp bırakmayacağı ise tam bir muammaydı.

Sessizlik, yemeklerin gelmesiyle bir nebze olsun bozuldu. Herkes kendi arasında sohbet ederken yemekle birlikte bir konuşma yapılacaktı. Önümüze gelen tabağa baktım. Çok güzel pişmiş bir dana rosto ile garnitür vardı. Yemeğe dokunmadım ama bunun çok geçmeden yanlışı olduğunu anladım çünkü bizden kimse yemiyormuş gibi gözüküyordu.

Sanki içinde zehir varmış gibi. Burası Sıraç'ın dediğine göre dedemin ortak olduğu bir oteldi. Bu yüzden bu ihtimali es geçtim ve bezelyeli garnitürün tadına bakmak için Sıraç'ın elimi tutan elini bıraktım.

Elime çatalı aldığımda dönüp bana baktı. "Acıktın mı?" diye sordu. Bu sözleri buraya geldiğinden beri ilk insani tepkisiydi. "Birazcık," dedim. Normalde mide bulantım yüzünden risk almazdım ama bu gerginlik midemin kazınmasına sebep olmuştu.

Bunu nasıl dile getirdiğimi bilmiyordum ama yüzündeki ifade yumuşadı. "İstediyin bir şey var mı, hemen getirteyim," dedi.

Ona sakinleştirici bir şekilde gülümsedim. "Yok, tek temennim midemin bulanmaması," dedim. Bu sözlerim kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Bakışları masanın arkasına kaydıığında tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim ama o umursamadı.

Dönüp ona baktığımda başıyla bir işaret verdiğini fark ettim. Arkamı dönünce bir görevlinin bize yaklaştığını fark ettim.

"Bir şey istemiyorum," desem de beni dinlemedi. Görevli garson bize yaklaştığında sanki yalnızca benden sorumluymuş gibi, "Dediğim çayı hazırlatın," dedi. Garson başını salladı. "Hemen hazırlanıyor, efendim," deyip bana bakmadan yanımızdan uzaklaştı. Utandığımı hissettim çünkü herkes bu sahneyi açık açık izliyordu.

Sıraç bana döndü. "Benim sözümü dinlesen ölür müsün?" dedim. Şimdi herkes neden ayrı bir şey getirildiğini sorgulayacaktı.

Uzanıp omzumu kavradı. Bana doğru eğilirken, "Sana ölürüm ama sen yaşamamı istiyorsun, benim güzel karım," dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Herkesin ilgisi üzerimizdeydi ama onun umurunda değildi. Yüzündeki sert ifade de yumuşamıştı. Kızardığımı fark edince dudacağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Her şeye de bir cevabın var," dedim. Önüme dönmesem kimse umurunda olmadan daha da yaklaşacaktı. Öyle arsızdı.

Neyse ki sonunda benimle uğraşmaktan vazgeçti. Ben de yemeğimi yemeye başladım. Çay getirildiğinde beklediğim soru Beril Hanım'dan geldi.

"Rahatsız mısın, canım?" diye sordu. İlgili sesini duyunca dönüp ona baktım. Yüzünde samimi bir merak vardı. "Biraz midem rahatsız. Eşim de ondan endişelendi," dedim. Dönüp ona ters ters baktığımda umursamadı bile. Kendi tabağındaki garnitürü de benimkine boşaltmakla meşguldü. Bu hâli masadaki herkesin yüzünde hafif bir tebessümle izlendi.

"Anladım," dedi Beril Hanım. "Bir şey istersen biz de getirebiliriz. Kendini kötü hissedersen söyle lütfen."

Mahcup olmuşum. "Teşekkür ederim ilginiz için ama iyiyim ben," dedim. Kocam sağ olsun, herkesin dikkatini çekmiştim. Onunla bakışlarımız çakışınca sert sert baktım, o ise çayı ve tabağını işaret etti. Bu sırada Murat Bey tekrar konuştu:

"Kaç aylık evlisiniz, kızım?"

Sorunun muhatabı ben olunca dönüp ona baktım. İmam nikâhına göre bir cevap verdim: "Yedi ay olacak." O yedi ay içerisinde o kadar çok şey yaşamıştım ki sanki seneler geçmiş gibiydi. Çayımın bir yudum alırken Murat Bey memnun bir şekilde gülümsedi. "Maşallah, maşallah," dedi. "İnşallah en yakın zamanda bir çocuğunuz da olur."

Bu sözler neredeyse çayın boğazımda kalmasına sebep oluyordu. Başımla ona onay verirken hafifçe öksürdüm.

"İnşallah," dedim sadece ama panik dört bir yanıma sarmıştı. Sıraç'm ise hiçbir şey umurunda değildi. Ya buz gibi gözlerle etrafını izliyor ya da tam tersi bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Güya dikkat çekmeyecektik ama insanlar her hareketimizi dikkatle izliyordu. Neyse ki yemek faslı bitti. Tatlılar geldiğinde konuşmalar yapılmak üzere ayağa kalkıldı. İlk konuşan Mustafa Bey'di. Gelen herkese teşekkür ettikten sonra aileden bahsettiği uzun bir konuşma yaptı.

O indikten sonra burada toplanma sebebi olan Murat Bey çıktı sahneye. Ona destek olan Mustafa Bey'di ama Murat Bey de bastonuna rağmen dinç duruyordu.

O konuşma yaparken Sıraç, Umut'la kısa bir an baktı. İkisi arasında sessiz bir iletişim yaşandı. Sanki bir şeyi bekliyorlardı. Konuşma devam ederken çok yiyip içtiğim için lavaboya gitme ihtiyacı hissettim. Sıraç'a doğru eğildim. "Lavaboya gitmem lazım," dedim. "Nergis yeterli olur mu?"

Ayağa kalktığımda etrafına bakındı. Sonra Umut'a seslendi: "Adamlar kordora gelsin. Nergis'le gitsinler, biz burada duralım."

Sanki bir şeyi bekliyordu. Nergis benimle birlikte kalkarken Sıraç'la göz göze geldim. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Ne yapıyorsun?" dedim. Göz kapakları yarı yarıya düştü. Zevkle baştan aşağıya süzdü beni.

"Karıma bakıyorum," dedi ama yemedim tabii ki. Kesin yine bir planı vardı çünkü geçen seferki davette yaşanan olaydan sonra normal şartlarda beni hayatta bırakmazdı.

"Bir şey yapıyorsun," dedim bir tahminde bulunarak.

Yüzündeki gülümseme yerini daha karanlık bir ifadeye bırakırken, "Hiçbiri karıma bakmaktan daha zevkli olmayan şeyler mi yapıyorum?" dedi.

Böyle anlarda zihnindeki ikinci kişiliğinin onu ele geçirdiğine inanıyordum çünkü lacivertlerindeki acımasız hesapçılık bütünüyle ona aitmiş gibi hissettirmiyordu.

Yine de ona güvenerek buraya geldiğim ve güvenimi kırmayacağına inandığım için daha fazla sorgulamadım.

Nergis'le birlikte lavaboya gitmek için balo salonundan çıktuktan sonra Huda şirketinin mücevher tasarımları dışında heykelden ayakkabıya kadar mücevherlerle yaptıkları tasarımların yapıldığı müze kısmından geçtik.

Orada gözüme bir şey takıldı. Nergis durduğumu fark edince seslendi: "Elif, haydi!" Daha fazla orada duramasam da gördüğümü aklıma not ettim.

Ben girmeden önce lavabo kontrol edildi. İçeri girdiğimde yalnızca yaşlı bir kadın vardı. Bana kısa bir bakış attı, ben de ona dikkat etmedim.

İşimi halledip çıktığımda aynaların olduğu kısımda Nergis beni bekliyordu.

Yaşlı kadın makyaj malzemelerini çıkarıyordu. Sanırım makyajını tazeleyecekti. Göz göze geldik. Sarı saçları kısa kesilmişti ve boya olduğu belliydi. Yaşlı olabilirdi ama fazlasıyla bakımlıydı. Ben gülümseyince önce duraksadı. Beni baştan aşağı süzünce garipsesem de takılmadım. Ellerimi yıkadıktan sonra aynada göz göze geldik. Kadının elinde minik tüpte kırmızı bir ruj vardı. Bana bakarak genişçe gülümsedi.

O gülümseyince ben de otomatikman gülümsedim. "İyi akşamlar," dedim. O da aynı karşılığı verdikten sonra dışarı çıktım. Nergis beni takip ederken duvarın kenarında Sıraç'ı gördüm. Yanındaki korumayla konuşuyordu. Beni görünce yanıma geldi ve birlikte davetin yapıldığı salona geri döndük ama o oturmadı. Biz geçerken tanıdık bir sima ona başıyla selam vermiş ve ayağa kalkacak olmuştı.

Sıraç ona oturmasını işaret etmişti.

"Bir milletvekilimiz, aynı zamanda müşterimiz," dedi. Benden izin istemesineydi tavrı.

“Git sen, Umut burada,” dedim. Daha az önce ne kadar rahatsa şimdi de bir o kadar gergindi. Bu çelişkiyi çözemiyordum. Yine de onu teşvik edercesine, “Haydi!” dedim. Elim omzundayken eğilip dudaklarını elimin üstüne bastırdı ve ben oturunca yanımdan ayrıldı.

Biz giderken konuşma yapıliyordu ama bitmişti. Konuşma yapılan platforma minik bir orkestra çıkmıştı ve canlı müzik yapıyorlardı. Başta Mustafa Bey ve eşi olmak üzere birkaç çift de dans ediyordu.

Ben oturduğumda masada yine sessizlik vardı ama kısa süre sonra bu sessizlik bozuldu çünkü daha yeni gördüğüm yaşlı kadın Murat Bey’in yanına geldi.

“Doğum günün kutlu olsun, Murat,” dedi. “Çok güzel bir organizasyon olmuş.” Kırmızı tırnaklı elini Murat Bey’in omzuna koydu. Murat Bey de dostça elinin üstüne vurdu.

“Teşekkür ederim, Vildan. Buraya gelip davetimi şereflelendirdin.” Kadın hafifçe eğilip Murat Bey’e sarıldı. Sonra geri çekildi ve dönüp birden bana baktı.

Böyle yapınca tuhaf hissettim çünkü sanki asıl hedefi benmişim gibi direkt gözlerini bana dikmişti. “Daha az önce seni gördüm lavaboda,” dedi. Sanki orada konuşma imkânı yokmuş gibi burada benimle konuşması daha da garipti. Murat Bey’e döndü tekrar. “Torunun mu?” dedi Vildan Hanım. “Maşallah, çok güzelmiş.” O birden bana iltifat edince dumura uğradım. Nergis, “Bu işten bir bokluk çıkacakmış gibi hissediyorum,” dediğinde kafamda tehlike çanları çalmaya başladı.

Ben de öyle hissediyordum çünkü.

Bu yüzden iltifata tepki vermeyi akıl edemedim. Murat Bey, “Hayır, değil...” derken kadın sanki hedefine kilitlenmiş gibi tekrar konuştu. Dymadı bile Murat Bey’i.

“Aşk olsun, Murat!” dedi Murat Bey’in omzuna elini vurarak. “Bana hiç bahsetmedin böyle bir torunun olduğundan. Ne güzel akrabalık bağı kurarız, Zahit’e kaliteli bir aileden kız arıyorum ben de. Sizinle dünür olmayı çok isterim,” dediğinde ise o çanlar siren sesine dönüştü.

Bana bakarken kadının yüzünde fazla neşeli bir ifade vardı. Ben ise dehşetle bakıyordum ona. Nergis, “Boku yedik!” derken yüzümü ekşittim. Sıraç’a bakmak için başımı yana doğru eğdiğimde masaya doğru geldiğini fark ettim.

Nergis de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı ki “Bittik biz!” dedi. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Umut’un yüzünde ters bir ifade vardı. Kesin kadını tersleyecekti. Bu yüzden ben konuştum:

Vildan Hanım’a döndüm. “Şey, Vildan Hanım, ben evli...” diye cümleye başladığımda kadın umurunda değilmiş gibi yine sözümü kesti: “Sen

de zamane gençleri gibi evlilikten kaçıyor musun, canım?” Yüzünde hafif kı-nayan bir ifade belirdi. “Ne olacak hayatım, cebime atmayacağım ya! Alt ta-rafı torunumla tanışmanı istiyorum. Parmağına da baktım, yüzük yok,” dedi.

Sıraç'ın masaya ulaşması ile Vildan Hanım'ın bu cümleleri kullanması eş zamanlı olmuştu. Nergis, “Ultra duble bittik biz!” derken oturup gergin-likten ağlamak istiyordum.

Korktuğum resmen başıma gelmişti. “O zaten evli,” diyen kocamın öf-keli sesiyle birlikte oturduğum koltuğa sinmemek için kendimi zor tuttum. Hiddeti sesine yansımıştı. Sırtımda bile gerginliğinin enerjisini hissedebili-yordum. Dönüp ona bakmaya korkuyordum. “Benim karımla konuşuyor-sunuz şu an.”

Vildan Hanım ya tehditten anlamıyordu ya da gerçekten umurunda de-ğildi çünkü “Ama yüzüğü yok,” dedi kocama dönüp pişkin pişkin. Sonra bir de üstüne mum dikti. “Gerçekten evli misiniz?” dedi.

Kadının hâlâ inanası yoktu. Yüzünde huysuz bir ifade belirdi.

Sıraç, “Karımı torununuza mı ayarlamaya çalışıyordunuz?” dediğinde se-sinin bir tık yükselmesiyle yüzümü ekşittim. Bu ses tonu *hani nerede o, öldü-receğim torunun* dercesineydi.

Kıyameti koparacaktı, hissediyordum. Araya girmek zorunda kaldım: “Yü-züğüm eşimde, Vildan Hanım. Çıkarmak zorunda kalmıştım, buraya gel-meden önce de takacaktım. Eşimden istemiştım ama ikimiz de unuttuk.”

Söylediğim hiçbir şey yalan değildi ama o inanmamış gibi görünüyordu. Korka korka dönüp Sıraç'a baktım. Hiddetinden yüzünün karardığını gö-rünce gülsem mi yoksa ağlasam mı, bilemedim. Ağlamak daha cazip gözükü-yordu çünkü haklıydı.

Aynı durumu ben yaşasaydım ben de delirirdim.

“Hım, öyle mi?” dedi Vildan Hanım. Harlı ateşe benzin döküyordu daha da alevlensin diye.

Sıraç ise, “Evlilik cüzdanımızı da göstermemi ister misiniz karım olduğunu kanıtlamak için?” dedi. Vildan Hanım ise geri adım atmayacakmış gibi gö-züküyordu.

“Karım o benim!” dediğinde kalabalığın gürültüsünün azaldığını his-settim. Sıraç yüksek sesle söylememişti ama öfkesi öyle barizdi ki herkes dönüp bize baktı. Ayağa kalktım. Onun önüne geçtiğimde Vildan Hanım, “Ben ne bileyim, yüzük yok,” dedi.

Hâlâ aynı yerde takılıydı. Bu yüzden dönüp, “Var, hanımefendi,” dedim. “Eşimle dans ettikten sonra takacağım, siz de görürsünüz.”

Nergis'in kıkırtısı aramıza girdiğinde ona ters ters baktım. Hiç sırası de-ğildi şimdi. Sıraç'ın elinden tutup onu dans pistine götürmeye çalıştım.

Düğünümde bile dans etmemiştik çünkü dans etmekten hoşlanmıyordum ama onu acilen bu ortamdan uzaklaştırmam lazımdı. Bu yüzden de çekiştirdim.

Vildan Hanım şimdi ikimize de ters ters bakıyordu. “Torununsa şayet, hiç adap öğrenmemiş,” dediğini duyduğumda Sıraç’ın da aynısını duyduğunu biliyordum çünkü durdu. Geri dönecekti. Öyle nefretle bakıyordu ki kadına bir şey yapmazdı ama olan torununa olurdu.

Bu yüzden önüne geçtim. Elimi göğsüne koyduğumda hiddetinden hızla inip kalkan göğüs kafesini ellerimin altında hissettim.

“Dans edelim ya!” dedim ağlamaklı bir sesle. “Benim canım vallahi dans etmek aşeriyor.” Dönüp bana baktı. “Ne olur, bu benim ilk aşermem,” dedim. Dünyalar kadar saçmalıyordum ama bu saçmalamam onun öldürücü bakışlarını en azından bana çevirmesine sebep oldu.

“Aşeriyorum,” dedim tekrar. “Dans etmezsek çocuğun içimde kalır. Bir tarafları şişer.”

Dönüp bana baktı. “Bu kozu burada mı kullanmak istiyorsun cidden, Gün Işığı?” dedi. Hâlâ sinirliydi. Kadın, Murat Bey’in yanından ayrıldığında gözleri onu takip etti. Kalıbımı basardım ki torununu görmek için bu takibi yapıyordu.

Bu yüzden tekrar çekiştirdim.

“Lütfen!” dediğimde ise sonunda pes edip bana döndü. Nasıl korktuysam onu sürükleye sürükleye pistin ortasına getirmiştım. Yüzümdeki ağlamaklı ifadeyi görünce iki eli belimi sardı.

Ben de ellerimden birini omzuna, diğerini ise biraz daha yakınlaşarak ensesine koydum. Parmaklarım saçlarının arasından geçti.

“Sana demiştım, değil mi?” dediğinde iç çektim. “Güzelliğın benim en büyük imtihanım.”

Demişti, adam ne derse gerçekleşecek bir kehanet gibi gelip beni buluyordu. Bir şey söylemedim ama o söylenmeye devam ediyordu. Öfkesiyle birleşince baş edeceğimden fazlaymış gibi geldi.

“Lütfen beni suçlama. Ben de tehlikeyi hissedip yüzüğü takmak istediğimi söylemişim.” Cümlemin sonuna doğru sesim titremişti. Gerçekten ağlamak üzereydim. Bunu fark etmiş olmalıydı ki etrafımızdaki insanların dans edişinden daha samimi bir şekilde beni kendine çekti ve hafifçe sallanmaya başladık.

“Suçlamıyorum, Gün Işığı,” dedi. “Senin o yüzüğü parmağından çıkarmana sebep olan benim.” Yüzündeki ciddi ifadeye öfke saklıydı. “Birini suçlamam gerekirse o benim.”

Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. “Yine de bu kadının torununu bulup dövme isteğini engellemiyor,” dedi. Tam tahmin ettiğim gibiydi. Bu sözleri söylerken sesinde hiddet vardı.

“Karıma ya!” dedi sonra. “Hem de hamile karıma.” Resmen kendi kendini gaza getirdi. Parmaklarımı sakinleştirmek istercesine ensesindeki saçlarında dolandırdım. Allah’tan topuklu ayakkabı giymiştim ve bana doğru eğilmişti. Yoksa hayatta yetişemezdim.

Boyum boyuna yetmiyordu. Öfkesine de kalbim dayanmıyordu. Yine de kendimi tutamadım, ağlamak yerine güldüm. “Hamile olmamın ne alakası var şu an konuyla?” dedim. Bana bakarken kaşları çatıktı, sanki *nasıl bilmezsin* der gibiydi.

“Senin dans aşermele aynı alakaya sahip,” dediğinde sıırıttım ama bu sefer gülüşüme bakarken yumuşamadı. “O kadına da böyle gülümsedin, değil mi?” dedi. Sesinde sitem vardı. “Akıl sağlığım için senin gülüşünü dünyaya yasaklamam lazım.”

Ciddi ciddi bunu söylüyordu. Evet, yapmıştım ama benim fitratımda vardı gülümsemek. Bu yüzden, “Bence gülme konusuna girmeyelim,” dedim gülüşüm hafif tebessüme dönerken.

Bu konuda hâlâ yaralıydım. O da bunun farkındaydı. Bu yüzden sımsıkı sardı beni. Tekrar dudağını şakağıma bastırdı. Hafifçe sallanırken, “Bin kere özür dileysem, yollarına binbir çeşit gül de döksem yaptığım hataları telafi etmez,” dedi.

Sessiz kaldım bir an, kollarına sığındım.

“Güle ihtiyacım yok,” dedim. “Bana sen yetersin.”

O da bunu biliyordu. Bu yüzden daha sıkı sardı beni.

Masaya döndükten sonra Murat Bey de Mustafa Bey de defalarca özür diledi. Kadının da aslında onlarla aynı kulvarda yarışan bir mücevher tasarım şirketi olduğunu öğrendik. Neredeyse bağ kurmak için araya beni katacaktı. Derdinin de ben olduğumu düşünmüyordum zaten.

Sıraç bu özür faslı biter bitmez iç cebinden cüzdanını çıkardı. Yüzüğümü cüzdanından çıkardığında hatıralar dört bir yanıma sardı.

Çakan şimşeklerin sesini ve yağan yağmurun kokusunu asla unutmayacağım. Yüzük o gün çamura bulanmıştı ama şimdi parlaktı. Elime almak istedim ama Sıraç izin vermedi. Sol elimi avucunun içine aldı.

Elim onun avucunun içerisinde minicik kalırken yüzük parmağıma alyan-sımı tekrar taktı. Başını eğip önce elimin üstünü, sonra avucumun içini öptü.

Bunu herkesin içinde yapmasaydı ağlardım ama herkesin içinde yapınca urandım. Tabii, bu onun umurunda olmadı ama geri çekilirken, “Sıraç!” diye sitem etmeden duramadım.

O ise geri çekildiğinde öyle güzel gülümsedi ki yine ona kızgın kalamadım. Bu özel an buraya ait değildi ama burada yaşanırken bile bakışlarında büyük bir minnettarlık vardı.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Alyansımın soğuk yüzeyini tekrar hissederken tekrar çıkaramayacağımı biliyordum. Yapamazdım. Bana böyle bakarken olmazdı. Aramızdaki tek sözsüz duvar kendimi ondan uzak tutmak olarak kalmıştı.

O duvarın da ne kadar sağlam olduğu tartışılırdı.

Neyse ki bundan sonra herhangi bir olay olmadı çünkü sürekli masadan kalkan Feyza Hanım masaya gelerek babasının geldiğini söyledi.

Umut ile Sıraç bir an bakıştılar.

Sıraç gülmedi ama gözlerinde öyle bir bakış belirdi ki bu işin içerisinde yine bir başka planı daha yürüttüğüne emindim. Lacivertlerindeki bu bakış, bir zafer elde ettiğinde ortaya çıkıyordu.

Daha önce defalarca bu bakışın muhatabı olmuştum.

Ayağa kalktık. Davetleri için herkese teşekkür eden kişi ben oldum. Murat Bey’in kızları bana kötü bir şekilde bakmaya devam ediyorlardı ama Murat Bey ve Mustafa Bey bu güruha dâhil değildi.

Hatta Murat Bey, “Yakında tekrar görüşelim,” diyerek son bir dokundurmada bulunmayı ihmal etmedi.

Davet salonundan çıktığımda derin bir nefes aldım. Oradan kavgasız ayrılmış olmamız bile benim için büyük bir mucizeydi.

Sıraç elimi sıkı sıkı tutarken Feyza Hanım’ı takip ediyorduk. Birlikte asansöre bindiğimizde tam ortamımızdaydı. “Kusura bakmayın, babam biraz gecikti,” dedi Feyza Hanım. Sesi titriyordu. Sıraç’tan gerçekten korkmuş olmalıydı. Tepkisiz kalan kocamı dirseğimle hafifçe dürttüm bu yüzden. Göz göze geldik.

Ne var dercesine bana baktı. Kaş göz işaretiyle *cevap versene* dercesine kadını gösterdim. Gözlerini kıstı. Bir an meydan okurcasına birbirimize baktık.

Sonunda pes eden o oldu. Tabii, bunda tekrar dirseğimi karın boşluğuna geçirmemin de etkisi olmuştu. Gerçi vuruşumun ona sinek ısırığı gibi geldiğinden emindim çünkü yerinden kıpırdamadı bile.

Sözümü dinleyerek, “Sorun değil,” dedi. Sesi hâlâ soğuktu ama bu bile Feyza Hanım’ın dönüp bize bakmasına ve tedirgin bir şekilde de olsa gülümsemesine sebep oldu.

Bugünün keyifli izleyicisi de Nergis'ti, bize bakıp açık açık sırtıyordu. Bahse girerdim ki bugünü ballandıra ballandıra Eylül'e anlatan da o olacaktı.

Eylül de *beni niye götürmediniz* diyerek yarım saat başımın etini yiyecekti.

Ailemdeki herkes çatlıktı. Baş da sevdiğim adam çekiyordu. Yüzündeki donuk ifade karşılaşacağı herhangi bir tehdide karşılıktı, biliyordum. Nitekim toplantı katına çıktığımızda koridorda korumalarımızı görmek beni bu yüzden şaşırtmadı.

Bu gece kendini aşmıştı. Otelde Lâl ailesinin kutlaması vardı ama korumalar da görevliler de ona aitti. Her türlü tedbiri almıştı. Biz ortalarından geçerken sert yüz ifadelerinde tek bir mimik bile oynamadı. Feyza Hanım en önde yürüyordu. Bizi siyah, çift kanatlı bir kapıya yönlendirdi.

Kapının bir tarafını kendine çekip içeri girdi. Biz de onu takip ettik. İçeride üç kişi vardı, üçü de erkekti. Masanın en uç kısmında oturan adam ise Hasan Akbaş'tı.

Gerçekten karizmatik bir adamdı. Üstünde kaliteli olduğu anlaşılan gri bir takım vardı. Biz odaya girerken siyah masanın üstündeki beyaz dosyaya bakıyordu. Sıraç içeri girdiğinde başını kaldırıp ona rahat bir şekilde gülümseyecek kadar da cesurdu. Üstelik Sıraç'ın yüz ifadesinde *bana yaklaşmayın* ibaresi varken bu cesaret gösterisinde bulundu.

Hasan Bey elini uzattı. "Geldiğine sevindim, Vuslat. Buraya pazarlık etmek için bile olsa gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Sıraç elini sert bir şekilde kavradı.

"Derdi neydi?" dedi hiç lafı dolandırmadan. "Neden bu davete katılmamı istedi? Yoksa beni aileden mi sayıyor?" Sıraç'ın sorusu alaycıydı ama Hasan Bey'in daha da gülümsemesine sebep oldu.

"Kim bilir?" dedi gizemli bir ifadeyle. "Belki de sayıyordur."

Bu sözler Sıraç'ı mutlu etmedi. Görebiliyordum, hissedebiliyordum.

"Ne istiyor?" dedi direkt konuyu uzatmadan. "Vural haricinde isteği nedir?"

Buraya bir anlaşma için geldiğini o da biliyordu.

Hasan Bey'in yüzündeki keyifli ifade bozuldu. "Kartlarımızı açık oynayacağız sanırım," dedi.

Sıraç buna cevap verme ihtiyacı hissetmedi. Gözlerinde öyle sert bir ifade vardı ki beni seven adam ile şu an burada düşmanına hükmeden adamın farklı kişiler olduğunu en derinlerimde hissedebiliyordum.

Tek ortak noktaları delice bir koruma içgüdüsüydü. Beni hafifçe ardına çekerken yalnızca bunu hissediyordum. Yine de yanında dimdik durdum.

Hasan Bey'in bana dönüp hafifçe gülümsemesine, başını eğip selam vermesine aynı şekilde karşılık verdim.

Hasan Bey, "Oturalım lütfen," dediğinde Sıraç, "Böyle iyi," diyerek kesirip attı.

Hasan Bey buna karşılık iç çekti. Büyük bir savaş vereceğini anlamış bir adamın sıkıntısına sahipti yüz ifadesi. "Zor bir adamsın, Vuslat," dedikten sonra tekrar oturduğu sandalyeye döndü.

Zor olduğunu ben bile kabul ediyordum. Bunun farkında olmamak aptallık olurdu.

Oturduğu sandalyede yanında duran iki adam sanki gardiyanları gibiydi. Yüzlerinde buz gibi bir ifade vardı, ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı.

"Aziz Nehar seninle pazarlık değil, anlaşma yapmak istiyor," diyerek konuşmaya başladı. "Vural'ın serbest bırakılmasına karşılık Melek Sarmaşık'ın da bulunduğu tarafsız bir bölgede kendini açığa çıkaracak. Üstelik Vural'ın bırakılmasına karşılık sana çok istediğin bir şeyi de vermek istiyor."

Sıraç bu anlaşmaya pek de sıcak bakıyormuş gibi gözükmüyordu. "Neymiş?" diye sorarken her an arkasını dönüp gidecekmiş gibiydi.

Karşı taraf da sunduğu seçeneklerin yeterli olmadığını biliyor olmalıydı ki ona sonunda reddedemeyeceği bir teklif sundu.

"Yousef."

Şaşkınlığımı saklamak için yüzümü eğdim. Bu adam mahzenlerdeki çocuklar için çipleri üreten o alçak adamdı. Sıraç çok uzun zamandır bu adamı arıyordu. Bu yüzden Hasan Akbaş ilk defa kocamdan yüksek bir tepki aldı.

"Yalan söylüyorsun!" dedi. Bu bir yalansa bedelini ağır ödetirdi.

Karşısındaki adam da bunu gayet iyi biliyordu. Bu yüzden, "Bundan çıkarım ne olacak?" dedi ki haklıydı.

Şu an yalan söylemesi sadece onun zararına olurdu. Sıraç inkâr etmeye devam etti: "Yıllardır saklandığı ininden çıkmadı."

Hasan Akbaş ise, "Sen onu düşmanı olarak arıyorsun," dedi. "Tarafını belli etmenin dezavantajı çoktur. Vorona ise müşteri olarak onu buldu."

Söyledikleri çok mantıklıydı. Anlaşılan bu Vorona ya da Aziz Nehar, karanlık tarafta olan bir adamdı. Yine de şu an Sıraç için büyük bir teklif yapmıştı. Bu onun da bir şeyi çok fazla istediğini gösteriyordu.

Kocam da bunu çok iyi biliyordu. "Ben aptal değilim," dedi. "Bunun karşılığında bir isteği olmalı."

Hasan Akbaş'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Yapma, Sıraç!" dedi. "Bu işi daha fazla zorlaştırma. O artık sabrının sınırına geldi."

Görünen oydu ki sonunda bilinmeyen, kendini açık edecek kadar şartları zorlamaya karar vermişti ama Sıraç ona güvenmediği sürece attığı adımların hepsi bir hiç hükmündeydi.

“Benim ise çoktan sabrım tükendi.”

Hasan Akbaş sıkıntılı bir şekilde iç çekti. Sonra, “Bunu söylemekten hiç hoşnut değilim ama açığa çıkmak için şartları kabul etmezseniz bunun bir mafya çatışmasına dönüşeceğini söyledi,” dedi. “Bu zamana kadar hiç acımasızca davranmadığını ama şartları kabul edilmezse acımasız yüzünü ortaya çıkarmaktan çekinmeyeceğini dile getirdi.”

Hasan Bey tehditleri birbiri ardına sıralarken kalbim sıkıştı. Sıraç ise öyle donuk bir ifadeyle bakıyordu ki sanki adam ona değil de düz bir duvara sıralıyordu tehditlerini.

Sıraç, “Bu kadar mı?” diye sordu buz gibi bir sesle. Elimi sıkması verdiği tek tepkiydi. Benim ise elim terden sırlıslıkm olmuştu.

“Değil,” dedi Hasan Bey sıkıntıyla. “Bunu söylemek istemezdim ama karnının hamile olduğunu da biliyor.”

İstemsizce irkildim. Bu uyuyan canavarı uyandırmak değilse neydi, bilmiyordum. Kalbim korkuyla doldu çünkü bebeğim üstü kapalı tehdit edilmişti. Elimi koruma içgüdüleriyle karnıma koymamak için kendimi zor tuttum.

Hasan Bey, Aziz Nehar’ın sözlerini birebir ilettili. “*Her kozu acımasızca kullanırım,* dedi.”

Sıraç’ın gazabı sanki tenime nüfuz ediyordu. Ona baktığımda öfkesinin tenine bile işlediğini hissettim. Kıyameti koparacaktı. “Vural Kızılcık’ı bugün itibarıyla ölü atfedin!” dedi. Bu meydan okumayla yüzümü ekşittim. Damarına basılmıştı, çok fena damarına basılmıştı.

Karşılık vermeden duramazdı.

“Melek Sarmaşık’ın bundan sonra değil yüzünü görmek, yanına bile yaklaşamayacak. İletirsiniz.” Bir adım önde ilerlerken elimi bıraktı. O elimi bıraktığı anda Nergis ve Umut iki yanımda yer aldılar. Masaya doğru eğildi. İşaret parmağını masaya bastırırken tehdit edilmenin hiddeti tüm bedenine yayılmıştı.

“Bugün Lâl ailesiyle tanışmamızın sebebi onlar da tehdit edilsin diyeydi sanırım. Aileme zarar vermeye kalkarsa ben de karşılığını veririm.” Hiddeti sesine yansımaya başladığında korkum da nüksetti. “Şu korkak oyunlarını oynamayı bıraksın da adam gibi karşıma çıksın!”

Sesi sona doğru yükseldiğinde Hasan Bey yüzünü ekşitti. “Ben elçiyim ve inan bana, şu an iyi bir şey yapmadığını ona da söyledim ama Melek Hanım’ı ona göstermiyormuşsun ve o buna deliriyor.”

Hasan Bey'in bu durumdan memnun olmadığı bariz bir şekilde ortadaydı. Nitekim, "Açık konuşabilir miyim?" dedi.

Sıraç sustu. Hasan Bey de çok gerilmiş olmalıydı ki öncelikle ceketinin önünü açtı. "Onun bir derdi sensen diğeri Melek Hanım. Karına çok düşkün olduğunu cümle âlem biliyor. Melek Hanım'a karşı onun da böyle bir düşkünlüğü var tahmin ettiğin üzere. Doğru ata oynadın ama kendi yansımana bakıyorsun. Senin de karın bu şekilde senden uzak tutulsaydı, en yakın adamın elinden alınsaydı hakkaniyetli kararlar vereceğine yüzde yüz inanıyor musun?" dedi.

Sıraç sorusuna cevap vermeden önce Hasan Bey tekrar konuştu: "Ailesiyle tanışmanı istemesi onları tehdit et diye değil. Bir uzlaşmaya var diye." Yüz ifadesi yumuşadı. "Sana zafiyetini gösterdi."

Olaya böyle bakınca aslında Aziz Nehar denilen adam cidden çaresiz gözüküyordu.

"Sana el uzatmış oldu bir nevi. Sizin âlemde açık hedef göstermek, güvenmek demektir. Bu yüzden bu tehditleri öncelik olarak görme. Bir düşün," dedi hafifçe başını sallayarak. "Kimseye zarar gelmeyecek. Sadece Vural'ı ve seninle Melek'in önünde yüzleşmeyi istiyor. Kadını ondan uzak tutmaktan vazgeç artık. Bu onu bir süreden sonra delirtecektir."

Sözleri bana o kadar tanıdık geliyordu ki dönüp Sıraç'ın kaskatı olmuş yüzüne baktım. Bahsedilen adam sanki bizzat kocamdı. Zaten onu tanıyormuş gibi en doğru stratejiyi yapmıştı ama her iki taraf da çok acımasızdı ve bunun sonunda kan çıkacak diye korkuyordum.

Nitekim korktuğum başıma geldi. Hasan Bey'in uzlaşmaya çalışması Sıraç'ın öfkesine işlemedi bile. "Benim yaptığım misillemeydi. Onun yaptığı ise savaş açmak. Önce aileme zarar verdi, şimdi ise tehdit ediyor."

Tehdit onun kırmızı çizgisiydi.

"Ben, beni tehdit eden adama el uzatmam."

Sıraç kestirip attığında Hasan Bey yüzünü ekşitti. Ben de aynı ifadeyi yapmak istiyordum çünkü Sıraç şu an öfkesiyle hareket ediyordu. "Konuşma bitmiştir!" diyerek son cümlesini kurduğunda ise korku dört bir yanıma sardı.

"Ayrıca söyleyin ona..." Sıraç masaya doğru tehditkâr bir şekilde eğildi. "Ailesinin yanına göndermek bahanesiyle Vural'ı elimden alabileceğini sanıyorsa çok yanılıyor. Vural, baskın yaptığı depoda değil."

Tam tahmin ettiğim gibi arka planda bir olay dönmüştü ve Sıraç bunu bertaraf etmişti. Umut'la bakışmaları ve zafer kazanmış yüz ifadesi de bu yüz-dendi.

Hasan Bey'in yüzündeki sikkın ifade büyüdü. Belli ki o da bu durumu biliyordu ve yenilgiyi duymanın sıkıntısı yüzüne yansımıştı.

Sıraç bu sözlerden sonra elimi tuttu, toplantı salonunu terk ettik. Ardımızdan seslenen Hasan Bey ise, “İkiniz de pişman olacaksınız, Vuslat,” dedi. “Yapmayın.”

Ben de en çok bundan korkuyordum. Onlar birbirlerine düşerken darbenin başka bir yerden gelmesinden çok korkuyordum.

Ertesi gün tabiri caizse ölü gibiydim. Dünkü davet üstümden geçmişti resmen. Uyanınca dün yediğim her şeyi kusmuştum.

Bunun bebek kaynaklı olduğunu düşünmüyordum. Tamamen strestendi çünkü dün açık açık tehdit edilmiştik ve Sıraç geri adım atmamış, uzlaşmaya yaklaşmamıştı.

Onunla konuşmak istediğim her seferde, “Şimdi değil,” demişti. “Sana yapılan tehdit aklımdayken gönlünü kırarım, Gün Işığı. Aynı hatayı yapmak istemiyorum.”

Bu sözleri beni susturmuştu ama yine de aynı hatayı yaptığını düşünüyordum. Her tehdidi meydan okuma olarak görüyordu. Üstelik Hasan Bey de bu tehdidin altında yatan gerçeği açıklamıştı. Uzlaşmaya varması daha mantıklıyken o yalnızca benim hamileliğimin öğrenilmesine takılı kalmıştı.

Bu zaten olası bir durumdu. Klinik kayıtlarım korunsa da yanıma giren herhangi bir hemşirenin tehdit edilmesi ya da sürekli jinekoloğa gitmem bile bu ihtimali doğururdu.

Elbette korkuyordum ama biz bu tehditle her zaman yüz yüze kalacaktık. Başta kurul vardı. Bir de üstüne Aziz Nehar’ın eklenmesini istemiyordum.

Bunun stresiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Benim isteğim bu baktıktan ailecek kurtulmamızdı.

Spor salonuna gitmek için hazırlanırken Sıraç’ın odaya girmesiyle bu isteğimin aramızda tartışmaya sebebiyet vereceğini çok iyi biliyordum.

Üstümde siyah sporcu sütyeni ve bisiklet taytı vardı. Saçlarımı toplarken kapının önünde duraksadı.

Kum rengi bir gömlek vardı üstünde. Hazırlanmıştı, belli ki çıkacaktı. Dün eve gelmediğini biliyor, Vural’ın yanına gittiğini tahmin edebiliyordum. Dün yine sınırlarda dolandığını, öfkesine yenik düştüğünü görebiliyordum.

Beni yanında tutmuş olabilirdi ama hâlâ büyük sınırları vardı. Bu sınırların da en çok ona zararı dokunuyordu. “Sakinleştin mi?” dedim yüzündeki tedbirli ifadeye bakarken. Gözleri baştan aşağıya üstümde dolandı.

“Spora mı gideceksin?” dedi. Belli ki konuyu açmak istemiyordu ama ben istiyordum.

“Evet ama sorumun cevabı bu değildi,” dedim. Kapının önünde durup bir omzunu pervaza yasladı.

“Tartışmak istemiyorum, Elif,” dedi. Gergin olduğu her hâlden belliydi.

“İnan, benim de hoşuma gitmiyor,” karşılığını verdim. “Ama yanlış yapıyorsun. Meydan okumak her zaman aileni korumak manasına gelmiyor.”

Bu sözler bile kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Olduğu yerde dikleşti. “Güvenmediğim bir adamla anlaşmaya varmam ben. Üstelik o beni *seninle* tehdit etti! Madem damarıma basmayı bilecek kadar beni iyi tanıyor, o zaman *senin* benim için geçilmez bir sınır olduğunu bilecek kadar akıllı olması lazım.”

Ona doğru yürümeye başladım. “Bu işlerin böyle yürümediğini ikimiz de biliyoruz, Sıraç. Canları yanınca canını yakmak istiyorlar. Ben *senin* canın değil miyim?”

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Canımsın. Siz benim canımsınız,” derken aslında çok korktuğunu hissediyordum. Bu tehditlere bu kadar yüksekten cevap vermesinin en büyük sebebi buydu zaten.

“Biliyorum,” dedim.

Dün bana bir adım atmıştı. Yanındaydım ama hâlâ öfkesine ulaşamıyordum. Tam onun önünde durdum. “Ama bu böyle olmaz. Sen görünmeyen bir adamla savaşıyorsun ve o seni tanıyor. Bu seni hep bir sıfır geride bırakıyor. Melek Hanım’ı korumak, hepimizi korumaktan daha kolay değil mi?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Onu riske atamam. Dediğin gibi bu adamı tanımıyorum ve Melek Hanım’la bağlantısını kesin olarak bilmiyorum. Belki ölen bebeğin intikamını almak istiyor çünkü Melek’e zarar verenin Esin Hanım olduğunu biliyor. Esin’i de benim annem olarak görüyor.”

Anne deyişi ağzında öyle eğreti duruyordu ki yabancısı olduğunu en derinlerime kadar hissediyordum. Bu ise çok canımı yakıyordu. “Elbette bu da bir ihtimal ama yüzleşirken aldığın risk, birbirinizi kovalarken aldığın riskten daha çok mu olacak sanki?” dedim.

Başını reddedercesine sağa sola salladı. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Geniş pazıları gömleğinin altında gerilmişti. Kendini kastığını görebiliyordum. Bu fikre tamamen kapalı olduğunun açık bir gösterisiydi.

“Bir düşün...” diyecekken sözümü sert bir sesle kesti:

“Yeter! Konu bebeğimiz, konu sensin! Bu süreçte evden dışarı adımını bile atmanı istemiyorum. Çok tehlikeli.”

Biliyordum, bunu korktuğu için yapıyordu ama ses tonu ve davranış şekli o kadar sinir bozucuydu ki sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ama

geçmedi öfkem. Geçmiş hatırladım. Beni bırakıp gidişleri aklımı zehirli bir sarmaşık gibi sardı.

Geri dönecek mi korkusu dört bir yanıma sardı ve korkumun da öfkemin hıncını da ondan çıkarttım.

“Ne var, biliyor musun?” dedim ona öfkeyle bakarken. “Ne yaparsan yap umurumda bile değil!” dedim. “Ama bir daha bedel ödersek asla seni affetmem!”

Bu sözlerle o da irkildi. Canını yakmışım gibi hissettim. Bana telime basınca ben de onun damarına basmıştım.

Yine de öfkenin sisi gözlerimi kör etti.

“Ya ben anlamıyorum!” dedim. Gittikçe öfkeleniyordum. “Uzlaşmak bu kadar mı zor? Beni buraya kilitleyince bitecek mi her şey? Senin ailen benden ibaret mi sanıyorsun? Eylül var, annem var. Uzakta yaşayan akrabalarım var. Hepsi de seni seviyor.”

Araya girip soğuk bir sesle, “Amcalarının ve dedenin pek sevdiğini sanmıyorum,” deyince bu beni daha da sinirlendirdi.

“Şu an sevmeleri için pek bir şey yapmıyorsun,” dedim iğneleyici bir sesle.

Sıraç derin bir iç çekti. “Kavga etmek istemiyorum. Zorlama, Elif.”

Çileden çıkmak üzereydim. Sanki emrivakiler yapıp beni çileden çıkaran o değilmiş gibi davranıyordu, öyle anlarda vurasım geliyordu. “İnan bana, ben de deli gibi kavga etmek istiyordum zaten,” dedim ellerimi iki yana açarak. Derin derin nefesler alsam da öfkem geçmemişti.

“Sana evde kalman haricinde bir şey söylemedim. Niye bu kadar öfkeleniyorsun?” derken inadına damarıma bastığını düşünüyordum artık.

“Öyle mi?” dedim. “Tek söylediğin bu mu cidden?” Elimle onu işaret ettim. “Sen bana ne demek istiyorsun, farkında mısın? Aslında cümlelerin ardında ne yatıyor, anlamıyor muyum sanıyorsun sen? Aptal mıyım ben?”

Gözlerim doldu sinirden.

“Evde kal, Elif! Bu süreçte sus, Elif! Öfkeme yenik düşmeme izin ver, Elif! Kontrolü kaybedeyim, ona buna saldırayım, sonra kendimi ölümsüz sanarak insanların üzerine yürüyeyim! Bana bir şey olmayacak sanayım!”

Ahkâm kesişini taklit ederken başımı sinirle salladım. İşaret parmağımı onun göğsüne bastırdım.

“Seni yine evin içine tıkayım! Her şeyi halledeceğim sanayım! Canımın hiç yakulmayacağını sanıp herkese meydan okuyayım! Kimsenin de bana dokunamayacağına inanayım!” Karşımda irkildi. Canım yanmaya başladı çünkü gerçekler bir bir yüzüme vurulmuştu. “Ya bizi geçtim, o çocuğun şu an can çektiğini bile bile sen nasıl kestirip atarsın?”

“Yalan söylüyor!”

Öfke değildi bu. Sadece öfke olsaydı beni dinlerdi ama şu an kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi. Böyle anlarda kör bir zalim gibiydi.

“Hayır, sen sadece gururundan bu bahanenin ardına sığınıyorsun,” dedim. “Çünkü böylece onu güçlü kabul etmek zorunda kalacaksın.”

Güç kelimesini duyunca bakışlarında öyle bir öfke belirdi ki bir krizin eşiğinde olduğunu hissettim. Burnundan derin bir nefes aldı.

“Yapma!” dedi.

Benim ise cümlem bitmemişti. “Ama değil,” dedim. “Değil çünkü senin karşına çıkmaya cesareti yok.”

Karşısındaki adam onu bu kadar iyi tanıyıp damarına basarken doğru ata oynamak zorundaydı.

“Bunun zihninin oyunu olduğunu anlamak zorundasın,” dedim. “Sen zeki bir adamsın. Uzun zamandır bu adamı arıyordun. Gerektiği yerde düşmanınla bile ittifak yapmak zorunda kalacağın durumlar elbette olacak.”

Bunları daha önce defalarca yapmıştı. Şimdi ise hem gururunun hem de ikinci kişiliğinin engeline takılı kalmıştı. Ben ise kendimi geçmişim, o çocuk için şu an karşımdaki adamla mücadele etmeye devam edecektim. “Nasıl yok sayarsın?” dedim.

Bir cevabı yoktu. O sadece düşmanı olarak gördüğü adama boyun eğmek istemiyordu. Şu an düşündüğü tek şey buydu.

Göğsündeki elimi tuttu. “Elif,” dedi tekrar itiraz etmek istercesine ama elimi ondan koparırcasına geri çekti.

“Hayır,” dedim. “Şu an zihnini işgal eden ikinci kişiliğin ve ben bunu biliyorum.” Ondan bahsediyor olmam bile yüzünde gazap dolu bir ifade belirmesine sebep oldu. “Ona da söyle, sana ne söylerse söylesin sebeplerinin hiçbir kabul edebilir tarafı yok. Bizi zaafın olarak görmekten vazgeçmek zorundasın çünkü şu an ikinizin de yaptığı bu.”

Yüzünde beliren acı canımı yaktı. Böyle anlarda zihninde iki düşman taşıdığını görebiliyordum. Üstelik bu düşmanlık bazen öyle bir hâl alıyordu ki intikam ayrı bir bedene sahip olsaydı bir katliam yaşanırdı.

O kendi kendinin en büyük düşmanıydı ve bunun verdiği acı dayanılmazdı. Üstelik bu acıyı o kadar sessiz bir şekilde yaşıyordu ki sanki kör, dilsiz hatta sağırdı.

Sağır acı yalnız yürekte duyulurdu.

Böyle anlarda acısını bir tek ben yüreğimde duyuyormuşum gibi hissediyordum.

Yine de şu an tavır koymazsam aynı kısır döngüye girmemiz kaçınılmazdı. O çekip gitmeden ben odadan çıktım çünkü bir kere daha onun ardında kalırsam bu bataklıktan asla çıkamayacağımıza inanacaktım.

12 ANNE

Sıraç, Vural'ın karşısında sessiz bir şekilde oturuyordu. Gündüz yaşanan tartışma sürekli beyninde başa sarıyordu.

Elif'in yüzündeki o acı, kuruduğunu sandığı kalbini öyle yakmıştı ki kendinden bir kez daha nefret etmişti. Tehdit edildiğinde gözü dönmüştü. O an her şeyi yine yakıp yıkabilirdi.

Bunun tehlikesini en derinlerinde hissetmişti. Vural'a gelişi, haftalardır elinde olan adamı şimdiye kadarki en kötü şekilde dövmesinin sebebi de buydu. Şimdi karşısındaki sandalyeye bağlı adamın yüzünün tanınmayacak hâlde olmasının sebebi de buydu.

Yine de konuşmamıştı. Hâlâ ona dik dik bakacak cesareti de vardı üstelik.

"Efkârlısın, Vuslat," dedi adam kısık sesle. Ses tellerinde hasar oluşmuştu, bu yüzden sesi kısıktı. "Ne oldu, sonunda başının büyük belada olduğunu anladın da pes mi ettin?"

Hafifçe güldü Vural. "Yoksa karın seni yatağından mı attı?" Bu söz erkekler arasında birbirini kışkırtmak için kurulan bir söz olsa da Vural nokta atışı yapmıştı.

Sıraç sessiz kaldı. Ona bakmaya devam ediyordu. Bu bir bakış savaşıydı ve iki taraf da kaybetmek istemiyordu ama dövülen taraf Vural'dı. Bu yüzden kaybeden o oldu, dik tutmaya çalıştığı başı aşağı doğru düştü.

"Benim Vorona için hapse bile girdiğimin farkındasın, değil mi?" dedi zorlukla nefes alarak. Karşısındaki adamdan nefret ediyor olabilirdi ama şiddet ve psikolojik baskı dengesini korumak konusunda yetenekli olduğunu itiraf etmeliydi. Sonuna kadar dirense de "Aylarca işkence etsen de bana koymaz ama sen elime düşersen sana böyle bebek gibi davranmam," derken gerçek buydu.

Acı ile bilinçsizlik arasında savrulurken, "Aziz'in ne düşündüğü sikimde bile değil!" dedi. "Sana bu yaptıklarının bedelini ödeteceğim."

Hırslanmıştı çünkü gururu kırılmıştı Vural'ın. Yaşı onun neredeyse yarısı olan bir adam tarafından yakalanmıştı, haftalardır burada tutuluyordu.

Bunun bedelini ödetmesi lazımdı. Bu kendi gururuyla alakalıydı.

Kısa bir sessizlik oldu aralarında. Sıraç'ın lacivert gözleri hissiz bir şekilde Vural'ın üstünde dolaştı. Sessizlik, Sıraç'ın soru sormasıyla bölündü: "Aziz neden kurulla uğraşıyor?"

İlk defa sakin bir şekilde konuşan Sıraç'ın sesiyle başını kaldırdı Vural. Şaşkınlıkla genç adama baktı. Sonra karşısındaki adamın öfkeyle değil de gerçekten merak ettiği için bunu sorduğunu fark edince, "Sence?" dedi aşağılayıcı bir sesle. "O kurulla uğraşmazsa kurulun seninle uğraşacağını gayet iyi biliyorsun."

Sıraç'ın zihnindeki intikam ise bu gerçeğe bir türlü inanmıyordu.

Seni tuzaga düşürecek, belki de bu şekilde tüm aileni yok edecek.

İkinci kişiliği bu aralar çıldırmış gibiydi. Sürekli konuşuyordu, kafasının içerisinde bir kafese tıkıldığı için sürekli bağırarak bir adam gibiydi. Sıraç senelerdir onunla birlikte yaşıyordu ve ikinci kişiliğinin neden bunu yaptığını aslında çok iyi biliyordu. Aziz, kurulla uğraştıkça amacını yitirdiği için kontrolü de kaybettiğini düşünüyordu.

Öfke yoksa intikam da yoktu. İntikam yoksa ele geçireceği bir an da kalmıyordu.

Yine de ikinci kişiliğinin haklı olduğu nokta Aziz Nehar'ın asla güven vermediği idi. "O kadar düşmanlık yaptı ki bunun altından çıkacak kahpeliği elbette merak ediyorum," dedi.

Vural başını kontrol edebildiği kadar ona bir kere daha alaycı bir bakış attı. "Karrın kaçırılması haricinde bana tek bir düşmanlığını söyle," dedi.

"Bahar Hanım'ın evine drone saldırısı düzenledi."

Sıraç bu tuzaga düştüğü için hâlâ nefret doluydu.

Vural ise üstüne gitmeye devam etti. "Ortaya çıkan sonuç neydi?" Bir an duraksadı. Konuşmak, nefes almaktan daha çok canını yakıyordu. "Karrın her şeyi öğrenmedi mi?"

Öğrenmişti ama yöntemi o kadar acımasızdı ki bu adamın mantığını kimse anlamıyordu.

Yine de Vural konuşmaya devam etti: "Aziz hiçbir şeyi sebepsiz yapmadı. O sebepleri anlatmak bana düşmez ama aptallık ediyorsun."

Vural haftalardır burada tutuluyorken hâlâ Aziz Nehar'ı savunduğu için Sıraç onun damarına basmaktan hiç çekinmedi. "Seni niye kurtarmaya gelmiyor peki?" dedi.

Vural acı acı gülümsedi. "Bunun ikimiz arasındaki bir mesele olduğunu biliyor," dedi. Kardeşi olarak gördüğü adamın acımasız bir adalet terazisi vardı. "O sana zarar vermek istememiş olabilir ama ben bunca çabaya değip değmediğine emin olamıyorum."

Karşısındaki adamın yeterince düşmanı vardı. Vural sırf kan bağları olduğu için Aziz'in bunca çaba göstermesini anlamıyordu.

Sıraç onun sözlerine tepki vermedi. Sadece bu zamana kadarki en sakin şekilde sorgulamaya devam etti: "Yousef hakkında bir bilgin var mı?"

Bu onun için kritik soruydu. Vural bunun hakkında bir şey bilmiyorsa bu teklifin tuzak olduğuna emin olacaktı ama Vural hiç beklemeden, "Mossad ajanı olan mı?" dedi. Sıraç başıyla onay verince, "Peşindeydik," cevabını verdi.

"Ne için?"

Vural bir kere daha karşısındaki adama tiksintiyle baktı. "O senin düşmanın değil, çocuk!" dedi. Vural, Sıraç'ın bunu kabullenmemesinin sebebini bir türlü anlamıyordu.

Ama Sıraç'ın güçlü bir sebebi vardı. "Peki, neden karşıma çıkmıyor?"

Bir aptala anlatır gibi ilk defa bu soruya cevap verdi: "Çünkü bu geçmişi de olanı da değiştirmeyecek. O senin neredeyse yapmak üzere olduğun hatanın bin kat beterini yaptı." Alaycı bir şekilde gülümserken birden yüzünü acıyla buruşturdu. Çok uzun zamandan beri böyle bir dayak yememişti.

Yaralanan gururunun acısıyla birlikte, "Yine de aptallığınız bu noktadan sonra ayrışıyor," dedi.

Sıraç bu cevaptan sonra öfkelenirdi ki Vural'ın da istediği buydu çünkü karşısındaki adama daha fazla cevap vermek istemiyordu. Yine de Sıraç'ı kızdırtmayı beceremedi. Hatta aksine, "Bu odadan çıktıktan sonra ellerin çözülecek ve sana yemek verilecek," diyerek Vural'ı bir kez daha şaşırttı.

"Ne?" dedi Vural, ilk defa şaşırmıştı. "Bunu neden yapıyorsun?" diyerek bir de önüne sunulan nimeti sorguladı.

Sıraç cevap vermeden Vural'ın tutulduğu odanın kapısına doğru ilerledi. Vural ise onu anlamlandıramadığına dair bir ifadeyle bakıyordu.

Sıraç kapının önünde durup Vural'a döndü. Normalde bu soruyu sormayacaktı çünkü onu ilgilendirmediğini düşünüyordu ama kendini tutamamıştı.

"Melek Hanım'ı çok mu sevdi?"

Bu soruya tek bir cevabı vardı Vural'ın. Bu cevabı da karşısındaki çocuktan nefret etmesine rağmen esirgemedi. "Çok!" dedi. Bizzat o şahit olmuştu bu sevgiye ve birini sevmeyeceğine dair yeminini de Aziz'in çektiği acıyı gördüğünde etmişti. "Ama her şeyin çokluğu gibi sevginin çokluğu da hem sevene hem sevilene zarar verir."

Sıraç arkasını döndü ama Vural konuşmaya devam etti: "Sen bunu kabul etmesen de o senden güçlü." Bu cümle intikamı tetikledi. "Ama bu güç, ona acı bir yalnızlık getirdi."

Vural'ın amacı onu tetiklemek değil, sadece gerçekleri söylemekti. Güçlü olmanın ona birçok şeyi kaybettireceğini anlaması gerekiyordu. Zirve hiçbir zaman zafiyet kabul etmezdi.

Onu öldüresiye döven adamın ise büyük bir zafiyeti vardı. O adam bu zafiyete bağımlıydı. Sırf zafiyeti olan karısı istediği için, "Hazır ol, yakında buradan kurtuluyorsun," dedi Vural'a. Odadan çıktığında Vural onun bunu neden yaptığını anlamlandıramasa da Sıraç buluşmayı, mekânı kendisinin belirlemesi sarıtrıya kabul ettiğini Hasan Bey'e bildirdi.

Eğer karşı taraf kabul ederse iki gün sonra yüzleşme yaşanacaktı. Normalde yarın da olabilirdi ama yarın Sıraç için özeldi.

Hayatının en özel günü olabilirdi.

Bu yüzden depoda durmadı ve hayatındaki en özel insanın yanına gitti.

Saat gece yarısına yaklaşırken evdeydi.

Yatak odasına girdiğinde hem ruhen hem bedenen yorgundu. Mahzenden çıktıktan sonra da işi bitmemişti. Elif uyumadan önce gelmeyi planlıyordu çünkü onu bir yere götürecekti ama odaya girip onun derin bir şekilde uyduğunu görünce planlarını ertelemeye karar verdi.

Her gün olduğu gibi üstünü değiştirdi. Altında yalnızca eşofmanı varken sessizce yatağa girdi. Elif'i göğsüne çektiğinde genç kadın onu hissetmişçesine kedi gibi kıvrıldı.

Bu hareket genç adamın yüzünde hüznü bir tebessüme sebebiyet verdi. "Sen arkanı dönünce sanki gök yüzünü bana dönüyormuş gibi hissediyordum," dedi. "Beni nasıl bir karanlıkta bıraktığından haberin olsaydı bana acırdın, Gün Işığı." Sebebi olan güzeller güzeli karısının saçlarını okşadı. "Bana bağımlı bir mahkûm gibiyim." O mahkûm, sebebine meftundu. "Sen bana yüz çevirince yerin yedi kat dibine gömülen günahkârın tekiyim."

Elleri bin kere kana bulansa da bu masumiyete dokunmadan yaşadığını hissetmeyecekti.

Sabah uyandığında ilk işi ona teklifi kabul ettiğini söylemek olacaktı. Böyle sanki elinden her an kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu. Bir daha da onun gidişini kaldıramazdı. Onsuz yaşadığı hayatın nasıl bir cehennem olduğunu gördükten sonra yapamazdı.

Bunu bilerek karısının mis gibi kokan saçlarına dudaklarını defalarca basıyordu, eli ise belini hafifçe okşuyordu. Elif uyurken onun temaslarını çoğu zaman hissetmezdi ama bu sefer öyle olmadı.

Bedeni ona doğru kıvrıldı ve mırıltıyla karışık hafif bir inlemeyle kendini ona daha çok yasladı. Sıraç'ın bedeni donup kaldı çünkü Elif'in çıkardığı ses teninde titreşmiş ve ona hasret olan her zerresi gibi bedeni de onu ne kadar özlediğini hatırlamıştı.

Elif eve geldiği günden beri ona duyduğu arzuyu elinden geldiğince zapt etmeye çalışıyordu ama bu hiç kolay değildi. Hatta tam manasıyla bir işken- ceydi. Yakın olmalarına rağmen ona dilediğince dokunup öpememek, bedeniyle bütünleştigiindeki o ruhlarına kadar bir olmanın tarifsiz hazzını hissedememek, ona baktığında her dokunuşunda arzu dolu tepkilerini görememek onu delirtiyordu.

Tek tesellisi güzel karısının da onu aynı şekilde istiyor olmasıydı hatta bunu o kadar belli ediyordu ki Sıraç bir tek o anlarda acımasız bir tatmin duyuyordu. Tek bir dokunuş, hafif bir temas göz bebeklerinin büyümesine; dudaklarının onun tarafından öpülmek için aralanmasına ve daha fazlasını istercesine ona doğru kıvrılmasına sebep oluyordu.

Tıpkı şimdiki gibi.

Tek fark bu sefer uyuyor olmasıydı, bu yüzden Sıraç bu tepkiyi anlamlandıramadı. Uyanık mıydı? Bunu sorarak anlayamazdı çünkü Elif uyurken de konuşuyordu. Başını kendine çevirmek için boynunu kavradı ama bu temas ile birlikte Elif sanki tetiklenmiş gibi neredeyse devirircesine bedenini ona yasladı. Şimdi bedeninin neredeyse tamamı Sıraç'ın bedeninin üzerindeydi.

Birkaç kere hızlı hızlı hıçkırır gibi nefes aldı.

Rüya mı görüyordu? Görüyorsa ne görüyordu?

Karısının saçlarını geriye doğru itip kulağına, "Gün Işığı?" diye mırıldandı. "Şu an ne görüyorsun?"

Ama bu sefer istediği olmadı çünkü Elif yerinde sıçrarcasına uyandı. Kafasını kaldırıp ona baktığında göz bebekleri büyümüştü, dudakları rüyanın etkisiyle aralıktı.

"Seni," diye mırıldandı o ilk uyanışla gelen bilinçsizlik anında.

Sonra o güzel gözlerini birkaç kere kırptırdı. Nerede olduğunun farkına vardı. Sıraç, onun tepkilerini saniye saniye izliyordu. Önce şaşkınlıkla üstüne yattığı göğsüne baktı, sonra o şaşkın bakışlar ona çevrildi. Bir an sonra loş ışıktaki bile görülebilecek şekilde kızarmaya başladı. Sonra ise tenleri birbirine değince yanıyormuş gibi ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Sıraç izin vermedi.

"Nereye kaçıyorsun?"

Belinden tutup tekrar kendine yasladı. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Karısının solukları hâlâ hızlıydı.

"Ben..." dedi titrek bir sesle. "Uyanıp seni görünce korktum."

Sıraç eğer onu ezbere bilmiyor olsaydı bu yalana kanabilirdi ama sesindeki o boğuk tını bile karısının yalan söylediğini haykırıyordu. Bu yüzden onu zorlamaya devam etti. Yüzündeki nemli saçları nazikçe geriye doğru itti. “Rüyanda ne görüyordun?” dedi.

Elif sanki mümkünmüş gibi daha da kızardı. Üstelik aynı anda bakışları dudaklarındaydı. Sonra gözlerini kaçırdı. “Hiç,” dedi. Bütün işaretler onu tek bir sonuca götürüyordu.

Sıraç için ise o sonucu öğrenmek bir zorunluluktur. Elif’in yüzünü tek eliyle kavradı. Kendisine bakmaya zorlayarak, “Hiç?” dedi inanmadığını gösterircesine.

Elif bir kez daha ona baktığında her şey ortadaydı. O biraz daha böyle bakarsa önüne koyduğu tüm sınırlara siktiri çekip aylardır hasret kaldığı dudaklara yapışacaktı.

Elif her zamanki gibi bunu hissettiği anda o sınırı hatırlatırcasına geri çekildi. “Bırak da kalkayım, çok terlemişim,” dedi. Yüzünde kendi kokusunu almış gibi tiksinti ifadesi belirdi. “Duş almalıyım.” Ellerini tutup kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Sıraç için sınır bu kadardı. Özellikle sabahki kavgadan sonra onu tekrar kaybetme korkusu yaşamışken bir daha ondan kaçmasını kaldıramazdı.

Belinden tutup onu tamamen kucağına çekti. Elif daha yaptığını kavrayamamışken kendisi de yatakta dikleşip sırtını yatak başlığına yasladı. “Bana yalan söyleme,” dedi. Belini kavrayıp kalçasını sertliğine yasladı. “Hiç huyun değil, bundan sonra da huy edinme.”

Bu yaptığına karşılık sevgili, güzel, hamile karısının verdiği tepki inanılmazdı. Bedeni ona doğal bir çekimle yaklaşıyormuş, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hafifçe ona sürtündü. Küçük bir hareketti, yalnızca masum bir cevaptı bu ama yine de erkekliğine hücum eden arzu inanılmazdı.

Kalçaları istemsizce havaya kalktı. İstediyse, dilediyse, şu an karısının içinde olmak için neler vermezdi.

Elif ne yaptığını sonradan fark etti. Önce dudakları hazla aralandı, sonra ise gözleri yaptığı hareketin şokuyla büyüdü.

Bu seferki utancı ve kaçma isteğinin sebebi bariz bir şekilde belliydi. Sıraç ise onun ilk defa karşılık verdiğini görmüşken asla geri çekilmesine izin vermezdi.

Vermedi de zaten. “Bırak!” dediğinde geniş kolları karısını daha da sıkı sardı. Sonra karısının üstündeki kendi tişörtünün altına eli girdi. İç çamaşırının içerisine parmakları sızdı ve kalçasını kavrayıp çoktan çelik gibi sertleşmiş olan erkekliğine sürtünmeye zorladı.

Güzeller güzeli karısı başını çevirdi. O ise kulağına dudaklarını bastırdı. “Söyle bana, ne gördün?”

Elif sanki onu öpmüş gibi tepki verip yerinde sıçradı. Bu ise daha çok birbirlerine sürtünmelerine sebep oldu. Derin derin soluk alırken, “Üzerime gelme!” dedi ama direnişi tüyün taşa etkisinden daha azdı.

Sıraç onu bırakmadı. Elif’in kulağından dudaklarını çekmeden karısının kalçasını sertliğine sürtmeye devam ediyordu. Bu yaptığı onun için de işkenceydi ama bu tepkiyi almışken asla geri adım atmazdı.

“Söyle!” dedi vaat dolu bir sesle. “Karımın neye ihtiyacı var?”

İstese bu adam ona dünyaları verirdi. İstese onun içinde yaşamak için her şeyini verirdi.

Karısının kalçasındaki eli yukarı doğru kaydı ve tişörtü ileri iterek yukarı çıktı. Bir eli göğsünü kavrarken Elif’in dudakları sanki nefes alamıyormuş gibi aralandı. Göğüsleri hamileliğin başından beri aşırı hassastı ve Sıraç da bunun farkındaydı, birbirlerine sarılırken ve uyurken birkaç kere rahatsız olduğunu gösterircesine ondan uzaklaşmıştı.

Sıraç, bu hassasiyeti kendi lehine kullanacak fırsatı bulamamıştı. Şimdi ise fırsat bir ziyafet olarak önündeydi. Karısı tüm güzelliğiyle karşısındaydı. Ay ışığının aydınlattığı bedeni arzusunun tek kaynağıydı.

Bu yüzden gül goncası göğüs ucunu okşadı, parmaklarıyla kavrayıp çektiğinde ise omurgasından tüm bedenine zerk eden bir hazza sebep olan karısından bir inleme kazandı.

Tam o anda ağzına kapanmak istedi. O sesi çalmalıydı. O sesle yaşamalı, o seste boğulmalıydı. Elif’ine zevk veren her şey sadece ona aitti.

Elif zayıf bir itirazla, “Yapma!” dediğinde bir göğsünü cezalandırırcaasma ağzına almasının sebebi de buydu.

Kesik kesik nefesler, omuzlarına sıkı sıkıya tutunan eller... Ağzı sulanırca-sına göğsüne daha sıkı kapandı. Dili göğüs ucunun etrafında dolanırken diğer eliyle ise karısının kalçasına bastırıp sürtünmelerini bir ritim hâline getirdi.

Saf işkenceydi ama hiçbir işkence ondan uzak kalmak kadar acı verici değildi. Her ne kadar saatlerce dudaklarını bu gül goncalarına kapatmak istese de bir amacı vardı. Bu yüzden öpe öpe göğüslerinin ortasına ilerlerken, “Neden?” dedi. Hissettiği hazla birlikte o da derin bir nefes alırken bu sefer karısının göğüsleri arasındaki kokuyu çekti. “Karımın her isteği benim için bir emirdir.”

Aynı anda eli tekrar aşağı kaydı. İstiyordu, bacaklarının arasındaki o nihai ıslaklığa ulaşmayı diliyordu. Böylece güzeller güzeli karısının kadınlığı, dokunuşuyla çiçek açacaktı. Bu düşüncenin saf coşkusu bile onu boşalmanın sınırına getirdi.

Elif ise son anda bacaklarının arasına ulaşacak olan elini tuttu. Yüz yüze geldiklerinde bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. "Lütfen!" dedi. Dokunuşunda kendini kaybetmek üzere olduğu belliydi.

Onun da kendi içinde savaşlar verdiği, o güzel gözlerine bile yansırıyordu ama bu savaşı örten haz ve istek her şeyden baskındı.

Normalde Sıraç ona kıyamazdı ama bu kadar dokunuşuna açmış gibi tepki veriyorken aylardır mahrum olan bu adam elbette elindeki her kozu acımasızca kullanacaktı. Göğsündeki elini çekip çenesini kavradı. "Söyleyene kadar seni bırakmayacağım. Parmaklarım kanıt arayacak." O parmaklar engellenmediği noktada karısının eline kapandı. "Bulduğunda sorgulayacak." Dudakları dudaklarına sürttü. "Bu benim için mi yoksa rüyası için mi diyecek!" Bunu söylerken bile sesinde hınç vardı. "Ben kıskanç bir adamım, Gün Işığı." Öyle ki göz bebeği olan kadını kendisinden bile kıskanırdı. "Söyle," dedi, geri çekilip ona bakarken gözlerinde öfkeyle birlikte o sınırı geçeceğine dair bütün işaretler vardı. "Söylemezsen çıldıracağım."

Bu zamana kadar saldırıları haricinde bütün her şeyi yakıp yıkan, sınırları geçen sesindeki çaresizlik oldu. Bu öyle bir çaresizlikti Elif'i onu reddederse ne yapacağını bilmiyordu.

Bu sadece kendi hazzıyla alakalı değildi. Bu uzun zamandır nefes alamayan bir adamın yaşam dilenişiydi.

Aralarında kısa bir sessizlik anı yaşandı. Birbirlerine son haddinde dokunurken aynı zamanda aralarında kocaman bir boşluk vardı. Sıraç öfkeyle bir adım atsaydı bütün adımlarını yerle bir edecekti ama o çaresizlikle bakmaya devam etti ve sonra nazikçe karısının çenesini bıraktı.

"Peki!" dedi.

Dilencinin de yalvarışı bir yere kadardı ama her yalvarışın bir karşılığı vardı.

Bu dileniş sonunda karşılık buldu. Elif dudaklarını sert bir şekilde onun dudaklarına bastırdı. Uzun zaman sonra nefes alır gibi, ölü bir adamı göğüs kafesinde yaşatır gibi öptü onu. Bu temasın planlı bir yanı yoktu. Saf bir ihtiyaçtan ibaretti ve saf bir coşkuyu tetiklemişti.

O coşku ümidini kaybeden adamı anında karşılık vermeye itti.

Masum bir baskı yerini derin bir istilaya bıraktı. Bir buseden derin bir öpüşmeye geçen o anda mahrum olan adam; sevdiği kadını öperken yaşam dolarcasına, hasretini hatırlatırcasına burnundan derin bir nefes aldı.

Elleri sevdiği kadının yüzünü kavradı. Bir başka soluk için aralanan dudakların arasına daldı. Beyni uyuşturan, yaşamı hatta kendini bile unutturan bir öpüşmeydi bu. Dillerin birbirine dolandığı, ıslak ağızların defalarca birbirine

çarpıştığı bir tüketiş anıydı. Sanki ikisi de kimin daha çok özlediğinin sözsüz yarışını öpüşlerine katmışlardı ama bariz baskınlık mahrum kalan taraftaydı.

Sıraç, karısı dudaklarını araladığı anda, dudaklarına aç bir adam gibi öpüş onun en çok etkilendiğini bildiği şekilde dilini emerken soluğuyla birlikte yuttuğu bir inleme daha kazandı.

Bu anlarda zihnini dolduran tek şey daha fazla istekti. “O kadar özledim ki...” dedi öpüşleri arasında. Dili alt dudağını süpürdü. “O kadar mahrumdum ki!” Islak dudaklarını tüketircesine emdi.

Sanki karısının dudakları tükendikçe ballandı. Bu anda verilen karşılığın yoğun bir istekten kaynaklandığını bilmek, mahrum olan bu adamı daha da hırslandırdı.

Elif onu göğsünden ittiğinde uyuşmuş olan dudaklarına elinin tersini bastırdı. Hızlı soluklar alırken sanki ikisinin de her zerresi alev almış gibiydi.

Hissettiği yoğun duygular o kadar fazlaydı ki ilk tepkisi uzaklaşmaya çalışmak oldu ama karşısındaki adam aylardır sabırla avını bekleyen avcıydı. Bu yüzden anında onu altına aldı ve üstünde ağır ağır yükseldi.

Bu sırada gözleri aç bir şekilde dudaklarındaydı. “Yok, hayır,” dedi dudaklarını dudaklarına bastırmadan önce. “Öyle kaçmak yok!” Sanki lezzetli bir şey yiyormuş gibi derin bir tatmin mırıltısıyla dudaklarını kısa bir an esir aldı. “Öyle öptükten sonra bırakıp gitmek benim karıma yakışıyor mu?”

Bir kere daha öperken gülüyordu çünkü o kadar uzun zamandır bu dudaklara hasretti ki sanki çölde ölmek üzereyken su bulmuş bir bedevi gibiydi.

Elif de bunu hissetti. Onu çenesinden iterken gülümsemesine dokundu. Aynı anda ona hasret olan adam başını boynuna doğru eğdi ve hızlı hızlı öpücükler kondurdu.

“Anlat,” diye mırıldanıyordu. “Anlat da aklımı kaçırmayayım.”

Elif’in artık kaçacak yeri kalmamıştı. Başını geriye atıp kor alevden dudaklara daha fazla yer açarken sonunda itiraf etti: “Bu oluyordu, tamam mı?” Sıraç duyduklarıyla duraksadı. Geri çekilip ona bakarken yüzünde yalnızca yarım kalan bir açlık vardı. Bu açlık Elif’in her cümlesiyle daha fazla teriklendi. “Tek özleyen sen değilsin.” Başını kaldırıp kısa bir anlığına özlediği dudaklara kapandı. “Tek arzu duyan sen değilsin.” Geri çekildiğinde gittikçe büyüyen bir mutluluğa şahit oldu. “Tek hasret kalan sen değilsin.” Anın yoğunluğuyla daha sonra hatırladığında utanacağı o itirafı yaptı: “Haftalardır başımın etini yiyorsun niye aşermiyorsun diye çünkü seni aşeriyordum!” Soluk soluğa tamamladığı cümlelerin ardından, “Oldu mu?” diye sorduktan sonra hayatında gördüğü en güzel görüntüyle karşılaştı.

Sevdiği adam öyle güzel gülümsedi ki sanki dünyalar ona verilmiş, tüm hazineler ona sunulmuş gibiydi. Aldığı cevap sanki mutluluğun yegâne

sebebiydi. “Oldu,” dedi, gülerken gamzeleri daha da çöktü. “Hem de o kadar güzel oldu ki!”

Sonra bu mutlulukla karısının dudaklarına kapandı. Artık ferîştahı gelse onu durduramazdı. Elleri karısının başını kavrarken tüm bedenini ona yasladı. Sertliğini ona bastırırken tek dileği onunla bütünleşmek ve en son hadine kadar bu şekilde kalmaktı ama bu haz anı şu an onunla ilgili değildi.

En azından şimdilik.

Bu yüzden zorlukla da olsa dudaklarından koparken, “Meğerse karım aşırıyormuş ama benim haberim yokmuş,” dedi. Elleri Elif’in tişörtünün altına sızdı ve bu sefer direkt bacaklarının arasını kavradı. İç çamaşırının üstüne bile sızan ıslaklığı fark edince hissettiği zaferin hazzıyla inleyerek kısa bir an tekrar dudaklarını sevdiği kadının dudaklarına bastırdı. Aynı anda eli iç çamaşırının içine girdi. Geri çekilirken dudaklarını dudaklarından ayırmadı.

Diğer eliyle iç çamaşırını indirirken resmen Elif’in üstüne abanmış gibiydi. “Görünen o ki ben karımın ihtiyaçlarını ziyadesiyle ihmal etmişim.” İç çamaşırını fırlatıp atarken tek derdi nihai arzu kaynağına ulaşmaktı. Parmakları ıslak taç yapraklarını ayırdı ve haz tomurcuğunu buldu. Parmak uçlarında kabaran tomurcukla birlikte güzeller güzeli, hamile ve onu aşeren karısı inlemeye başladı.

Onun da isteği buydu, bu yüzden dudaklarından asla uzaklaşmıyordu ki bu haz dolu sesi bile yalnızca o duysun, yalnızca o içsin. Bu yüzden parmaklarını klitorisinin üstünde dairesel hareketlerle oynatırken konuşmaya devam ediyordu: “Ayıp etmişim.” Aralık dudaklarına minik minik öpücükler kondurdu. “Yazık etmişim.” Elif titremeye başlayınca acımasız bir zevkle gülümsedi. “O kadar fırsatım vardı, hepsini hiç etmişim.” Parmaklarını aşağı doğru kaydırırken avucuna akan, karısının uyluklarını ıslatan ıslaklıkla birlikte daha da şevkleniyor, sertliğinden acı çektiği erkekliğini karısının bacaklarının arasına yerleştirmemek için tüm iradesini kullanıyordu.

İki parmağı karısının içine girdiğinde tüm derdi, bunca zamandır işaretleri örses bile asıl meseleyi kaçırmış olmasıydı. “Şimdi harcadığımı her anı telafi etmem gerek.”

Nasıl anlamazdı? Nasıl bunu bu zamana kadar kendi lehine kullanmazdı? Çindeki parmakları karısının kasılmalarını bile hissederken nasıl bu zevkten uunca zamandır mahrum kalırdı?

“Şuna bak...” dedi parmakları bir ritim tutarken. “Benim için şimdiden hazır.”

Elif bu yoğun işgalin, uzun zamandır mahrumiyetin hazzında kaybolup gitmişti. Başı sağa sola giderken sevdiği adamın parmakları hızlandı. Avucunun içi haz noktasına çarparken her şey çok daha yoğun hatta eskiden

hissettiğinden bile daha fazlaydı. “Sıcacık,” dedi bunca zamandır hasret kalan adam. “Nasıl da aptalım!” Kendine kızarken kaçırdığı zamanı telafi etmek istercesine zalim bir ritim tuttu. “Bunca zamandır karımın isteklerini nasıl görmezden geldim!”

“Çünkü aramıza sınır koyan bendim.”

O sınır şimdilik yok olmuştu.

“Ben de sen isteyene kadar o sınırı geçmiyorum,” dedi Sıraç. Sonra iki parmağını makas hareketiyle açtı. “Sadece esnetiyorum.”

Yaptığı harekete karşılık almış olduğu tepki, Elif’in nefes alamıyormuşçasına bedenini yukarı kaldırması ve titremeye başlaması oldu.

Yaklaşıyordu. Karısını o sınıra çabucak getirmesi, güç delisi bu adam için binlerce zafer kazanmış gibi bir mutluluktu.

“Bırak,” dedi Elif’in tüm vücudunun kontrolünün ona ait olduğunu bilerek. “Sesini özledim.” O son darbeyi vurmak için hem klitorisine dokunup hem de parmaklarının ritmini artırdı. “Gel, güzel karım. Benim için gel.”

Bu emirden sonra Elif tüm kontrolünü kaybetti ve aylardır hasret kalmanın acısını çıkarırcasına tüm bedeni deli gibi titrerken dudakları sessiz bir çılgılla aralandı.

Sıraç, karısı boşalırken ona dokunmaya devam ediyordu ama bu görüntü o kadar dayanılmaz bir arzuyu uyandırdı ki geri çekildi.

Dizlerinin üzerinde yükseldi, iç çamaşırını çıkardı. Islak eliyle dokunması bile onu sınıra getiriyordu. Karısının titreyen bedenine ve öpülmekten şişmiş dudaklarına bakarken erkekliğini sıvazlamaya başladı.

“Şu an kendi parmaklarımı deli gibi kısıkanıyorum.” Elif şu an ona hayır demezdi, bunu o da çok iyi biliyordu ama yine de kendi isteğiyle ona gelmeden, karısı istemeden onu asla zorlamayacaktı.

Her ne kadar deli gibi istese de yapmayacaktı.

O kadar uzun süredir sabrediyordu ki o da çabucak sınıra geldi ve Elif’in yarı çıplak bedenine boşaldı. İkisinin de solukları birbirinden hızlıydı. Üstelik bir taraf aşırı mutluyken diğer taraf itiraf ettiklerinden dolayı utanç duyuyordu.

Yine de Sıraç geri çekilip banyodan havlu getirerek hem karısını hem de kendi bıraktığı izleri temizleyerek bu utanca izin vermedi.

İlk defa sevişiyor değillerdi. Üstelik tamamlamış da değillerdi. Bu yüzden utanmasına asla izin vermezdi. Elif doyuma ulaşmış bedeniyle yatağa yığılmışken Sıraç tekrar yanına geldi.

“Ben...” dedi tereddütlü bir sesle. “Özür dilerim.”

Bu özür Sıraç'ı yalnızca kızdırdı ama yine de sevgili, hamile ve hassas karısına; üstelik yalnızca onu aşeren karısına bu sinirini yansıtmadı.

O yatarken yanına oturdu ve dudaklarını karısının deli gibi özlediği dudaklarına bastırdı. "Bunun için asla özür dileme, Gün Işığı." Geri çekildiğinde gamzeli gülümsemesi gönül çelendi. "Canın istediği zaman beni aşerebilir, dilediğinçe beni kullanabilirsin." Elif başını utançla yana doğru çevirmeye çalıştığında izin vermedi. Çenesini tutarak tekrar kendine çevirdi. "Sesimi çıkarırsam namerdim."

Ama merhametli karısı tam da ona göre bir hareket yaparak bundan da vicdan azabı çekti. "Bu tek taraflı gibi gözüküyor," derken her zamanki gibi kendisini düşünmek yerine yine onu da düşündüğünü belli etti. Bu ise Sıraç'ı her zamanki gibi mutlu etti. Gündüz ettikleri kavgadan sonra onu kaybetmekten çok korkmuştu.

Yine de rüm ciddiyetiyle karısına cevap verdi: "Güvenini kırdım. Toparlama çalışırken öfkeme yenilip tekrar güvenini sarstım." Saçlarını nazikçe geriye iterken dünyanın en nadide varlığını gibi bakıyordu ona. "Tek taraflı olan tek şey, benim üst üste yaptığım aptallıklar."

Bu yaptığının karısını nasıl üzdüğünü dolan gözlerinden bile anlayabiliyordu ve kıyamıyordu. Bu kadın onun her şeyiydi. Karısıydı ve yakında çocuğunun annesi olacaktı.

Ona inanana kadar teminat vermek zorundaydı. "Bana önünde sonunda güveneceksin çünkü artık aklımı koruyan bir karım var," dedi. Elif'in gözlerindeki korku son yaşanan olaylar içindi. Buna karşılık gerçekleri söylemesi gerekti. "Aziz'in teklifini kabul ettim."

Zihni şu an rahatlamış durumdaydı. *İntikam* ise bu anlarda sessizdi. Normalde bu kabulden nefret etmiş hatta kendine zarar verecek seviyeye gelmişti ama yine de içten içe *öfkenin* onu kontrol ettiğinin farkındaydı.

Elif şaşkın bir şekilde baktı ona. "Neden?" derken karşısında defalarca mücadele edip kaybetmiş bir kadın vardı. Bu yüzden bu şaşkınlığı Sıraç'ın kendisine tekrar tekrar kızmasına sebep oldu.

Onu bu kadar seven kadını bile bile üzme hakkı yoktu.

"Çünkü dediğin gibi gururumu bir kenara koyup düşmanım da olsa çıkarlarımı korumam gerekiyor."

Aziz'den ve yaptıklarından nefret etse de stratejisi ve Yousef'i yakalama biçimi oldukça mantıklıydı. Her ne kadar düşman olsalar da şu an menfaati uğruna hareket etmesi gerekiyordu.

Elif bu habere sevindiğini saklamaya çalışsa da tatmin olmanın ardından yüzünde ilk defa ısıltılı bir gülümseme belirdi. "Ne zaman?" dedi ama unuttuğu tek şey kocasının gülüşüne bağımlı olduğuydu.

Bu yüzden kısa bir öpücük çalmadan da duramadı. Geri çekildiğinde Elif hâlâ gülümsüyordu. “İki gün sonra,” dedi.

Elif kafası karışmış gibi ona baktı. “Neden iki gün sonra?”

İşte, o zaman bakışları kısa bir an dijital saate kaydı ve vaktin gece yarısını geçtiğini gördükten sonra gülümsedi. Sonunda onun için en kutlu gün gelip çatmıştı.

Tekrar karısına baktı. “Sanırım sana doğum gününün ilk hediyesini verdim,” dedi. En büyük hazinesi olan bu kadının yüzünü elleri arasına aldı. “İyi ki doğdun, benim güzel karım.” Onun varlığı hayatının dönüm noktasıydı. “İyi ki hayatım oldun.”

Bu adam onsuz yalnızca karanlıktaydı. Hayatı onunla yaşamaya başlamış, tüm dünyası onunla aydınlanmıştı.

ELİF

Hayatınızda dönüm noktası gibi hissettiğiniz bazı anlar vardır. Bu anlar kimi zaman sıradan bir gün, kimi zaman ise özel bir zamandır. Babam öldüğünden beri kutlamadığım doğum günümü, sevdiğim adamın ağzından duyduğumda sanki hayatımın dönüm noktasındaymışım gibi hissetmişim.

Bu hissiyatı onunla tanıştığım gün ve hamile olduğumu öğrendiğim gün de hissetmişim.

Şimdi ise kendimi itiraflarımla utandırdığımı düşündüğüm anlardan sonra ilk defa sevdiğim adamın tam manasıyla farklı bir yolu seçtiğini görüyordum.

Üstelik bunu yaptığı gün doğum günümdü. Bana en kıymetlisi gibi bakarken sözleri ile birlikte davranışlarıyla da sanki en büyük hediye vermiş gibiydi.

Yüzüm ellerinin arasındaydı. “İyi ki karşına çıktım o gün,” dedi. “İyi ki o aptal plan tutmadı da kaderimizin başlangıcını bana o kalemligi fırlatarak sen yaptın.” Başparmakları yüzümü okşarken ikimiz de bu ayrıntıya gülümsedik.

O an tramvay durağındaki iki yabancıydık. Şimdi ise bir bütünün ayrılmaz iki parçasıydık.

“İyi ki baban, bana dünyanın en büyük hediyesini verdi,” dedi. Babamın ölmeden önce beni ona emanet edişinden bahsediyordu. Bu sözler gözlerimin dolması için yeterliydi. “Doğduğun gün için Allah’a ne kadar şükretsem de yetmeyecek.” Bu sözler ise zaten hassas bir gebe olduğum için hemen ağlamama sebebiyet verdi. Sözleri, bakışları ile birlikte kalbim gösterdiği sevginin ağırlığıyla sızlamaya başladı.

Gözyaşlarım parmak uçlarına değdiğinde onun da bakışlarında yoğun bir ifade vardı.

“Bir gün Allah’ın karşısına çıktığımda verecek çok hesabım olacak.” Bunun acısı yüzüne yansıdığında boğazımdan bir hıçkırık koptu. “*Yaşadığın her zorluğa rağmen sana mükâfatını vermedim mi*, diye sorduğunda söyleyecek hiçbir sözüm olmayacak çünkü bana seni verdi.” Alnını alnıma yaslarırken sözleriyle bir kez daha ona kördüğümle bağlandım. “Bana seni verdi, hayatımın anlamı,” dedi şükreder gibi.

Omuzlarımdaki elleri tenimden ayrılmadan yukarı çıktı ve yüzümü kavradı. “İyi ki...” dedi. Bu cümleye binlerce minnettarlığını sığdırmıştı. “İyi ki beni dinlemedin. İyi ki beni dinlemedin de karnında benden bir parçayı taşıyorsun.” Bir eli karnıma gitti ve bebeğimizle iletişime geçmek istediği zaman yaptığı gibi elini karnıma koydu.

“Şimdiden benim tarafımda olmanın ödülünü alacaksın, miniğim,” dedi. Gülüşü şefkat dolu bir tebessüme dönüştü. “Annemi birlikte alt edeceğiz.”

Başparmağı tenimi okşarken bile etkileniyordum. Üstüne üstlük bebeğimizle konuşuyordu. Bu her şeyi daha da etkili kılıyordu. Kokusu tenime işlemişti ve kendime dair duyumsadığım tek şey ona ait olduğumdu.

Elimi göğsüne koyarak onu yavaşça geriye doğru ittim.

“Daha doğmamış çocuğa neyin rüşvetini veriyorsun acaba?” derken bile hem ağlamama hem de gülümsememe engel olamıyordum.

Elini karnımdan çekip omuzlarımı kavradı.

Bakışlarında dolu dolu bir sevgi vardı. “Annemi bana geri dönsün diye elinden geleni yapmasının,” dedi amacını ifşa etmeyi umursamayarak. “Ondan daha etkili bir iş birlikçi bulamazdım.” Hafif tebessümüne rağmen sözleri büyük bir ciddiyetteydi.

Sonra bana baktı.

“İyi ki...” dedi.

Bu tek cümle beni ait hissettirdi. Ben ona, bize, ailemize aittim ve bu, Elif lmanın bir parçası gibiydi. Ben onlar olmadan asla bir tam olamazdım.

“İyi ki...” dedim. Sevdığım adamla tanıştıktan sonra her şey şükür sebebi olmuştu. Babamın ölümünden sonra hiç doğum günümü kutlamayı unutmuşum ama ilk defa kutlayacaktım çünkü geçen yaşım bana onu, bu yaşım da bebeğimizi getirmişti.

Bunun için bile şükrederdim.

Ben düşünürken ilginç bir şekilde beni yalnız bıraktı. Düş aldıktan sonra ise eğer uykum yoksa beni bir yere götüreceğini söyledi. O da çoktan düşünürken

almış ve hazırlanmıştı. Bu yüzden hafif uykum olsa bile heyecanlandığım için hemen kabul edip ben de hazırlandım.

Aşağı indiğimizde saat üç sularıydı ve annemin dediğine göre iki saat sonra tam manasıyla doğum saatimdi.

Üstümde gri palto, başımda ise siyah şal vardı. Beni üst üste giydirmişti çünkü Ekim ayı olsa da şimdiden kış gelmişti. Buz gibiydi dışarı. Bahçe ışıkları geceleri kısılırdı ama bugün neredeyse bütün bahçe aydınlatılmıştı. "Neden otoparktan gitmedik?" diye sordum bir elini belime sarıp beni kendine çekerken.

"Burada sana göstermem gereken bir şey var," karşılığını verdi. Onun bir adımı benim üç adımım olduğu için hızını bana göre ayarlamıştı.

Taşlı yola doğru ilerlemeye başladık.

Etrafımızda dolaşan korumaların yüzündeki hafif tebessümü bile ilk defa görüyordum. Sanki herkes her şeyden haberdardı da yine ben bihaberdim. Beni yürütürken o şeyin hediye olduğunu tahmin edebiliyordum ama bu kadar büyük bir şey olmasını tahmin etmiyordum.

Çünkü birden duraksamama sebep olacak kadar büyüktü.

Taşlı yolda iki araba duruyordu. Biri Sıraç'ın tankı ile yarışacak kadar büyüktü. Asimetrik kesimi sanki siyah kristali yontmuşlar da arabayı kaplamışlar gibiydi. Üstüne lacivert gül yaprakları dökülmüştü.

Arabaya değil, siyah bir canavara benziyordu.

Diğeri ise klasik bir Mercedes gibi duruyordu ama hiç klasik olduğunu sanmıyordum. Onun da üstünde gül yaprakları vardı.

O durunca ben de durmak zorunda kaldım. "Araba istemiştin," dedi sanki basit bir şeymiş gibi. Bana baktığında gül yapraklarıyla aynı renkteki gözleri parladı. O benim aksime simsiyah giyinmişti ve üstündeki tek renk o güzel gözleriydi.

Mutlulukla ışıldıyorlardı.

"Bu bir *Karllman King*," diyerek açıklama yapmaya başladı. "Zırhlı olmak zorundaydı çünkü ancak o zaman araba kullanmana izin veririm." Gamzelelerinden biri görünüp kaybolurken gülüşündeki haylazlık, üst seviye korumacı tavrını örtbas etmek ister gibiydi.

O gülünce ben de gülümsedim ama yüzümde şaşkın bir ifade vardı.

Kontrol manyağı olduğu için zırhlı bir araç vereceğini tahmin ederdim ama bunun gibi devasa bir şey beklemiyordum. Araba sanki NASA tarafından üretilmiş gibiydi.

Ben ona şaşkın bir şekilde bakmaya devam ederken gülümsemesi de genişledi.

Arkama geçip çenesini omzuma yasladı. Sağ elimi eline aldı. Önce elimi yukarı kaldırıp avucumun tam ortasına bir öpücük kondurdu, sonra ise diğer eliyle uzaydan düştüğüne emin olduğum bir araba anahtarını elime bıraktı. "Diğeri ise klasik zırlı *Mercedes Benz*. Alışma sürecinde bunu kullanacaksın," dedi.

İkinci anahtar da elime bıraktı. Bir değil, iki araba hediye etmişti. Dilimin tutulduğunu hissettim.

"Yok artık!" dedim şaşkınlıkla. Yanağımı yanağına yasladı.

"Var artık," dedi yanağını yanağıma sürterken. Sakalları tenime battı. Boşta ki eliyle arabaları işaret etti. "Senin," dedi.

Dönüp ona şoke olmuş bir şekilde baktım. "Aslında hepsini istemiştin ama şimdilik ikisiyle idare edeceksin, Gün Işığı," dedi. Bu cümleden sonra gülümsedi.

Antidepresan içtiğimde kafam güzelken söylediğim sözleri hatırlatıyordu bana. O günü dünya tarihinden silmek istiyordum cidden, rezilliğimin son haddini o günde yaşamıştım.

Üstelik bu arabalardan biri yine devasa boyuttaydı.

"Ama ben buna zıplayarak bile binemem ki," dediğimde yüzümdeki ifade nasıl gözüküyorsa Sıraç başını geriye doğru atıp sesli bir şekilde güldü. O kadar güzel güldü ki ben de gülümsedim.

İki eliyle yüzümü kavrayıp beni kendisine döndürdü. Ciddi bir şekilde bir şey söyleyecek diye beklerken, "Ben bindiririm seni, Gün Işığı. Ben yoksam da takoz koyarız," dedi. Bakışları ciddi olsa da sesindeki dalga geçer tınıyı fark edince onu göğsünden ittim.

"Boyumla dalga geçme," dediğimde gülüşü büyüdü. Gülüşü güzel olmasaydı surat asacaktım ama ben de gülüyordum. Ellerimi yakaladı. Bir elimde iki anahtar vardı ama sıkı sıkı tutup beni kendine çekti ve ellerimi beline sardı. "Geçmiyorum. Sadece karnın büyüyünce paytak paytak yürüdüğünü hayal ettim. Hoşuma gitti." Böyle söyleyince ona sataşmayı bıraktım.

Başımı eğip ben de gülümsedim.

Gerçekten bunu çok istediğini yüz ifadesinde görebiliyordum. Hayali bile gözlerinin mutlulukla ışıldamasına sebep olmuştu.

"O gün geldiğinde de benimle dalga geçersen burnundan getiririm," dedim yine de. Kızgınmış gibi gözükmeye çalışıyordum ama beceremiyordum.

Başımı eğip burnuma tüy hafifliğinde bir öpücük bıraktı. "Seni tekrar hamile bırakmak istemem haricinde bir şey düşüneceğimi zannetmiyorum," dedi.

Dokunuşundaki şefkate kapılıp sözlerini idrak edemedim. Ettiğimde ise çoktan geri çekilmiş, bana gülüyordu. Yine, “Yok artık!” dedim çünkü daha nelerdi! Yeni hamileydim. O ise başka çocukları düşünüyordu.

Bundan birkaç ay önce çocuk istemeyen adam diyordu bunu.

Tekrar benimle inatlaşmış gibi, “Var artık,” dediğinde ellerimi geri çekmek istedim ama izin vermedi. Sonra, “Haydi, arabana binelim!” deyip sonra beni devasa arabaya doğru sürükledi.

“Ben kullanamam ki!” dedim.

Arabaya yaklaştıkça gözümde daha devasa bir hâle geliyordu.

Bu sefer bana bakmadı ama gamzelerinden gülümsediğini görebiliyordum. “Ben kullanacağım,” dedi. “Seni götüreceğim başka bir yer var.”

“Neresi?” desem de cevap vermedi. Arabaya bindiğimizde de söylemedi. Zaten ben de pek odaklanamadım çünkü arabanın içerisini incelemekle meşguldüm.

Lüks, krem rengi koltuklar; gün ışığı aydınlatma ve arkadaki dörtlü koltuk ile burası hatırı sayılır derecede lüks bir yaşam alanı gibiydi.

“İçerisi bayağı genişmiş,” dedim. Sonra bir şeyi fark ettim. “Bebek koltuğu mu var?” İki koltuğun arasındaki bebek koltuğuna bakarken daha çok heyecanlandım. “Sen mi yaptırдың?”

Dönüp ona baktığımda gülümsüyordu. Bu aslında tam ona göre bir hareketti ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım. Uzanıp yanağından öperken göğüs kafesim mutlulukla doluydu. “Teşekkür ederim!” dedim.

Bana kısa bir bakış attı. “Sizin güvenliğinizi düşünmek benim işim.”

Gecenin kör vaktinde şehir ışıklarını geçtik ve bana tanıdık gelen bir yerde durduk. Işıklar açıktı ama karanlık olduğu için emin olamıyordum.

Kubbe şeklindeki yapıya daha önce iki kere gelmişim.

“Neden seraya geldik?” dedim.

Dudaklarındaki tebessüm kaybolmuştu. Yerine daha hassas bir ifade vardı. “Burası sığınağım,” dedi.

Öyleydi. Üstelik yukarısı cennet, aşağısı cehennem gibiydi. “Benimle mi paylaşacaksın?” dedim.

“Şimdilik sadece bir kısmını.”

Bu konuda konuşmak istemediği belliydi. Zaten benim aşağıdaki mahzenleri görme konusunda bir ısrarım yoktu. Orayı görmemi sağlayacak tek şey, onu zarar göreceği herhangi bir şeyden kurtarmak olurdu. “Sorun değil, acelemiz yok.”

Bunun üzerine anlamlandıramadığım bir tepki verdi. “Benim var ama,” dedi. İlk önce neyi kastettiğini anlayamadım. “Bana güvenmene acilen ihtiyacım var,” deyince mevzunun da onun da şirazesinin kaydığını anladım.

Bana doğru biraz daha yaklaştı. “Çok ama çok ihtiyacım var.” Aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe kalana kadar devam etti yakınlaşmaya. Bu benim hipnoz olmam için yeterli bir mesafeydi. “Aşırı ihtiyacım var. Hemen ihtiyacım var.” Sonra bir *тік* sesi geldi ve dönüp baktığımda burunlarımız birbirine sürttü ama bunu umursamadım çünkü asıl amacı bana yakınlaşmak değil, benim önümdeki torpidoyu açmaktı.

Bu yüzden ona doğru döndüğümde hınzır gülüşüyle yüzleştim. “Çok hainsin!” dedim.

“Sen de beni öpmediğin için çok zalimsin,” diyerek lafı yapıştırdı. Sanki gece öpüşmemişiz hatta daha fazlasını yapmamışız gibi davranıyordu ya, deli oluyordum.

Üstüme doğru resmen yaslandı ve torpidodan siyah bir eşarp çıkardı. Geri çekilirken dudaklarını dudağımın köşesine bastırdı. “Çok zalimsin, güzel ama zalim kadın,” dedi dudaklarıma doğru. Sonra imalı bir şekilde güldü. “Yani karım,” dedi o kadının ona ait olduğunu kanıtlamak ister gibi.

Soluğu dudaklarıma çarpınca iç çektim. Şimdi ona olan düşkünlüğümü biliyorken bu tam bir Çin işkencesi olacaktı.

“O eşarp ne için?” diye sordum konuyu değiştirmek için.

Anlamıştı amacımı, bu yüzden imalı gülüşü genişledi. Gamzeleri iyice belirginleşti. “Seni bağlamak için,” dedi. Sanki *Kırmızı Başlıklı Kız* masalındaki kurt gibiydi hâli. Sonra ekledi: “Şimdilik gözlerini tabii.”

Tamamen üstüme eğilmişti ve aklımı bulandırıyor, bu yüzden omzundan ittim onu. “Ya bir uzaklaş! Kalbime kastın var senin.” Başka çarem kalmadığı için uzun bir süre kullanacağım bahanemi öne sürdüm: “Hem hamileyim ben, bu kadar çarpıntı iyi değil benim için.”

Neyse ki sonunda beni dinledi ve uzaklaştı. Birlikte aşağı indik. Daha doğrusu o indi, sonra da beni indirdi. Beni sırtım ona bakacak şekilde döndürdü. Önümde sera vardı.

Elindeki eşarpla gözlerimi bağlarken sessizce bekledim. “Görüyor musun?” diye sorduğunda başımı olumsuz anlamda salladım. Gözümün önü tamamen karanlık. Burnumun ucundan hafif bir ışık geliyordu sadece.

“Emin misin, Gün Işığı?” diye sorduğunda yüzümü ekşittim. Bilerek gıcık davranıyordu ki çileden çıkayım.

“Yalan mı söyleyeceğim sana?” diyerek birden yükseldim. Güldüğünü duydum. “Huysuz,” dedi. Sesi yakında değildi ama uzak da değildi. Ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ben daha tepki veremedenden geri çekilmişti. Yine de dudaklarının izinin olduğu dudaklarımda minik karıncalar yürüyordu. “Görmediğine emin olmak istedim,” dedi bir de pişkin pişkin. Sesinden bile benimle uğraşmaktan keyif aldığını anlayabiliyordum.

“Benim bildiğim parmaklarınla bir sayıyı gösterir ve *bu kaç* diye sorarsın ama...” dedim. Bir eli omzumu kavradı, diğeri ise belimi sardı. Birlikte yürümeye başladık.

“Benim hep kendimce yöntemlerim vardır,” dedi.

Direkt lafı yapıştırdım: “Hayır, senin yalnızca fırsatçılığın var.”

Kulağıma doğru fısıldadı: “Acı bana!”

Keyifli olduğunda en büyük hobisi benimle uğraşmaktı. “Sanki sana kıyabilirmişim gibi,” dedim.

Dışarıdan seraya doğru girdiğimizi kapının açılmasıyla değil, burnuma dolan sayısız çiçeğin kokusuyla fark ettim. Dört bir yandan vuran bu koku cenneti, tenimde hafif bir nem bırakıyordu. Ayağımın altındaki taş zemin yavaş yavaş yumuşadı. Toprağa bastığımızı fark ettim. Ardımda onun sıcaklığını ve güvenini hissederken tam burada dünyanın en mutlu insanı olabiliyordum.

Beni omuzumdaki eliyle yönlendiriyor, düşme ihtimalime karşı sıkı sıkı tutuyordu.

“Çok güzel kokuyor,” dedim. İçime çektikçe sarhoş olacağım kokulardı bunlar. Mide bulantımı burada tamamen unutabilirdim.

“Hiçbiri senin kadar güzel kokmuyor,” karşılığını verdi. Sesi yalın bir dürüstlükteydi, böyle yaparak kalbimi tekletiyordu. Yine de ona çaktırmamak için sııttım.

“Bu aralar hiç de öyle hissetmiyorum,” dedim. Tenimden o kokuyu ara sıra da olsa hâlâ alıyordum.

“İstersen kanıtlarım, Gün Işığı,” dedi. Durduğumuzda sesinin geldiği yere doğru baktım. “Nasıl?” dedim.

Tabii ki de bu fırsatı da kaçırmadı. “Tenime kokun sindiğinde,” derken gelecek cevabı tahmin ediyordum ama yine de ağzımdan alaycı bir ses çıktı.

“Hah!” dedim. “Adama bak, cidden bunu bile nasıl kendi fesat düşüncelerine alet ettin ya? Pes diyorum sana!” dedim. Ona vurmak istedim ama elim yalnızca boşluğa düştü.

“Hey!” dedim bu sefer. İçgüdüsel olarak başımı çevirip etrafıma baktım ama gördüğüm yalnızca yalın bir karanlıktı. “Nereye gittin?” Sesi uzaktan geldi. “Tezgâhı boşaltıyorum ki yalnızca düşünce olarak kalmasın.” Beni faaliyetle geçmekle tehdit ediyordu resmen.

Başımı geriye doğru attım. “Sabır, sabır!” dedim. Omzumda elini hissettirdim. Dokunuşuna karşılık bedenim ona doğru yaklaşarak tepki verdi.

“Sana sabır, bana hasret...” Üzerime eğildiğini hissedebiliyordum. Siyah eşarabın düğümünü çözdüğünde gözlerimin önündeki karanlık yok oldu.

Karanlık gidince istemsizce rahatladığımı hissettim. Göz kapaklarımı görürdü netleşsin diye birkaç kez kırıştırdım. Gözümün önündeki bulanıklık gittiğinde ise ağzım açık bir şekilde kalakaldım.

Rüyada mıyım diye dönüp şoke olmuş bir şekilde Sıraç’a baktım ama yalnızca her bir tepkimi dikkatle izlemekle meşguldü.

Geri döndüm çünkü sevdiğim adama bakarak bir şeyin rüya olup olmadığına inanamazdım. Bunu daha bugün tecrübe etmiştim.

Kendimi inandırmak bana kalmıştı. Ben de düştüğüm bu büyüleyici rüyaya bakakaldım. Sanki fantastik bir kitabın içerisindeki bir ormana düşmüşüm. O ormanda parlayan çiçekler vardı. Mavi, mor renklerde yapay bir gölün etrafını süslüyorlardı.

Gecenin parlayan renklerini yansıtıyorlardı. Birazdan doğaüstü bir şekilde parlayan kelebek aralarından fırlayıp yanımızdan geçip gidecek gibiydi.

Süsenler, kamelyalar, gölün üstünde yüzen lotus çiçekleri... Hepsi parlıyorlardı. Hatta bu ışık yapay göle yansıyor, onun içindeki minik balıkların bile parlamasına sebep oluyordu.

Gölün kenarına bir örtü serilmişti. Etrafına rahat yastıklar konulmuştu, ortasında ise piknik sepeti vardı. Etrafındaki tabakların içinde çeşit çeşit meyveler ve eritilmiş çikolata vardı. Biz ayrı odalardayken ayarlamış olmalıydı.

Yiyebildiğim ekşi meyveleri tercih etmişti. Bunu bile düşünmüştü.

“Bu...” dedim. “Bu gerçek mi?” Dönüp her şeyin sebebi olan sevdiğim adama baktım. “Burası gerçek mi yoksa ben yine rüya mı görüyorum?” Duğının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade ile bu cümlemi de fesat bir yere çekeceğini anladım. Bu yüzden elimi kaldırdım.

“Hayır,” dedim. “Bu soruma cevap verme,” dediğimde gülümsemesi genişledi. O kadar iyi tanıyordum ki onu... Başka bir soru sordum bu yüzden: “Çiçekler parlayabilir mi?”

Yüzümdeki hayret ifadesine karşılık o gayet sakindi hatta şaşkınlığımdan zevk alıyormuş gibi bakıyordu.

“Gerçek,” dedi sakın bir ifadeyle ama tepkimin hoşuna gittiğini görebiliyordum. “Sen de benim için rüya gibisin. Her gün gerçekliğini sorguluyorum.” Arkama geçip bana sarıldı. “Her gün şükrediyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Yüreğim onun sevgisiyle doluydu. “O kadar güzel ki sanki bir peri masalındayım.”

Tam yanımda duran ve sümbül olduğunu tahmin ettiğim mor çiçeklere doğru başımı eğdim. Onun kollarından sıyrılıp çiçeklerin önünde eğildim ve sanki kırılacaklarmış gibi nazıkçe yapraklarına dokundum.

Üstüne sim serpiştirilmiş gibi yaprakları hafifçe parlıyordu.

Benim için bunun nasıl mümkün olduğunu açıklarken ben çiçeği inceliyordum. “Bilim adamları yakın bir zamanda deniz hayvanlarının parlamasını sağlayan *biyoluminesansın* bitkiler tarafından da üretilebileceğini keşfettiler. Kullandıkları *mantar biyoluminesans* sistemini ben de kendi bitkilerime kullandım. İstedim ki...” Bir an duraksadı. Sanki dönüp ona bakmamı istedi. Ben de dönüp ona baktım.

Baktığımda ise hiç sevilmemiş bir adamın en güzel sevdasına şahit oldum.

“İstedim ki karanlığa alışmış dünyamı gece de gündüz de nasıl aydınlatığına dair bir fikrin olsun. Sana *Gün Işığı* diyorum ama seni tarif etmeye yeterli değil bu kelime.”

Yavaşça doğruldum.

“Sen gecemin de aydınlığısın. Tüm güzellikleri ortaya çıkaransın.” Başını usulca sallarken lacivertlerine düşen hasret onun gerçeklerini dile getirişiydi. Zaten dolu olan gözlerimden ilk gözyaşı süzüldü.

“Seni söndürdüğüme inandığım dönemde buraya gelip durdum,” diyerek beni sözleriyle mahvetmeye devam etti. Tam önüne geçtim. “Gündüz bitti, gece geldi ve ben sensiz yine uyuyamadım.” Yüz ifadesi acıyla çarpıldı. Kaybetme korkusu yüreğimizi sardı. “İşte, o zaman anladım ki sen geceme de şifa olandın. O zamandan beri bu çiçeklerle uğraşıyorum çünkü yalnızca bunları görme ihtimalin beni hayata bağlıyordu.”

Bir eli yüzümü sardı. “Sen hiç gitme, olur mu benim güzel karım?” dedi. Yüzündeki acı kendini kabullenememiş bir adama aitti. Nitekim bunun mahcubiyetiyle, “Biliyorum, zor bir adamım ama değil sensiz yaşamak, yokluğunda nefes bile alamıyorum,” dedi.

Başımı olumsuz anlamda sallarken gözyaşlarım bir bir süzüldü. “Gidemem,” dedim tıpkı rüyamda söylediğim gibi. “Çok seviyorum. Sen bu kadar seviyorken ardımı dönemem. Sen bu kadar güzel seviyorken de sana sevildiğini kanıtlamadan pes edemem.”

Gülümsedi, öyle güzel gülümsedi ki bu kadar güzelliğin arasında bana en büyük hediye verdi.

Bu kadar şey yapmıştı ama yalnızca bu sözlerimle bile dünyanın en iyi hediyesini almış gibi sevindi. Bana tekrar sarıldığında ben de ona çok özel bir gün yaşatmaya karar verdim. Benim için sayısız şey yaparken ben yalnızca onu seviyordum ve bu ona yetse de bana yetmiyordu.

“Çok şey yapmışsın,” derken başımı göğsüne yasladığım için sesim boğuktu. Onu çok sevmekten saatlerce ağlamak isteyeceğim kadar boğuktu. “Hepsi de o kadar güzel ki... Nasıl mutlu olduğumu tarif edemem. Burası sanki cennetten bir köşe gibi.”

Dönüp ona baktım. Bana bakışlarında asıl cenneti gördüm.

“Bunlar hiçbir şey,” dedi. “Senin varlığının yanında sönük kalırlar.” Üstelik bunları söylerken ciddiydi. Sanki emek vermemiş gibiydi. Etrafıma bakarken çiçeklerin görüntüsü karşısında mest oluyordum ama sanki onun için küçük bir olaymış gibi davranıyordu.

Benden uzaklaştı. Göletin kıyısına gitti ve bir çiçeği kopardı. Çiçek kökünden koptuğu anda sanki eski ışıltısını kaybetmişti. Alıp bana uzattı.

Sessiz bir ima saklıydı bu cümlede. Sanki *sebebi sensin* der gibiydi. *Ona ışıltısını veren sensin.*

İtiraz etmek istedim, binlerce kez teşekkür etmek istedim çünkü bu zamana kadar bana güzel gözleriyle baktığı anlar haricinde en değerli hissettiğim anlardan birini yaşıyordum.

Tam ağzımı açıp konuşacağım sırada, “Daha hediyelerini vereceğim,” diyerek konuşmama izin vermedi. Bunu muzip bir tonda söylemişti.

“Yetmedi mi?” dedim. Sesimde mahcubiyet saklıydı çünkü benim için çok şey yapmıştı. “Daha ne yapacaksın? Ayaklarıma muhteşem bir gölet getirmişsin, etrafımda parlayan çiçekler var.” Dönüp ona baktım. “En önemlisi de sen varsın,” dedim. İki kaşını kaldırıp *öyle mi* dercesine baktığında başımı salladım *öyle* der gibi. Sonra sırtarak ekledim: “Tank gibi arabalarım da var.”

Sonra birden ciddileşti. “Yetmedi. Asla da yetmeyecek.”

Sanki onu seviyor oluşuma bile sonsuza kadar minnet duyması gerekiyormuş gibiydi hâli ama ben onu her şeyiyle, tüm kusurlarıyla seviyordum. Bu sevgiye minnet etmesine gerek yoktu.

Seranın içerisindeki göletin etrafında dolandık. Bu kısmı uzun zamandır hayal ettiğini anlattı bana. İleride kullanabileceği bir alana dönüştürmek istediği belliydi. Her çiçeğin yanından geçerken teker teker bilgi veriyordu.

Sırf kendini sakinleştirmek için uğraştığı çiçekler, onun hayatında ciddi bir yer kaplıyordu ve ben buna ilk defa yakından şahitlik ediyordum.

Bana gösterdiği özenin aslında nereden geldiğini de böylece öğrenmiş oldum. Çiçekleri nazıkçe tutan adam beni de böyle seviyordu.

Böyle anlarda aşağıdaki mahzenlerin ona ait olduğuna kimse inanmazdı.

Ona mahzenlerle ilgili hiçbir şey sormadım.

Seranın çevresinde bazı odalar vardı. Herhangi birinden giriş yapılabilirdi. Bu güzel anı bozmak istemediğim için ardını aramadım. Piknik sepetinin

bulunduğu örtünün üstüne oturduğumuzda neredeyse yarım saat geçmişti. O yarım saat boyunca göletin etrafında dolaştık.

Ben elimdeki çileği çikolataya batırırken sepeti açtı. Hevesli gözükmek istemiyordum ama içinden ne çıkacağını merak ederek bağdaş kurduğum yerde kıpırdandım. Şımartıldığımı hissediyordum ve sevinç içimde şakıyordu.

Sepetten ne çıkacağını bilmiyordum ama bir silah çıkacağını da tahmin etmiyordum. Silahı gördüğümde kahkaha attım. Elime aldığım çileği bıraktım ve daha iyi görmek için ona doğru yaklaştım.

“Haydi canım!” dedim minik silaha bakarken. “Cidden silah mı yaptırdın?” Minik silah onun ellerinde küçücük kalmıştı.

Kabzasının üstünde gümüş kabartmalı bir çiçek vardı. “Yaptıracağımı söylemiştim,” dedi bundan sonraki her sözünü tutacağını hatırlatır gibi. “Dokuz milimetrelik bir silah ama senin için daha hafif olsun diye özel bir malzemeyle yapıldı. Tetiğini işaret parmağına göre yaptırdım. Tekleme ihtimali neredeyse yok,” dedi. Bana silahı uzatırken hâlâ bu konuda iyi hissetmiyordum ama yine de bana özel yaptırdığını bilerek elime aldım.

Kabzanın bir tarafında çiçek, diğer tarafında ise el yazısıyla yazılmış minik bir mesaj vardı.

Eğilip yazıyı okudum.

“Sol lucet omnibus.”

Ona doğru bakarken hafifçe gülümsedi. “Ne demek?” dedim.

“Güneş herkes için parlıyor.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım çünkü bu söz bir ağırlığı da taşıyordu. “Latince,” diyerek açıklamaya devam etti. Bir yandan da tepkimi ölçüyordu. Bu cümle sanki bu silahla adaleti sağlayacakmışım gibi hissettiriyordu.

“Bu bir silah,” dedim bu yüzden. Eskiden benim en büyük korkumdu. Elimde tutarken bile bu gerilimi üstümde hissedebiliyordum.

“Ve ölüm getirir,” dedi düşüncelerimi tahmin ederek. “Ama senin elindeyse ölen kişi yalnızca şanslı olacaktır.” Uzanıp boştaki elimi tuttu. “Çünkü senin merhametin tükendiyse o kişi ölüm gibi bir adaleti hak ediyor demektir.” Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Beni bu kadar yüce görme. Ben yalnızca bir insanım,” dedim. “Hata yaparım ki zaten birçok hatam var.” Bazen kontrolden çıktığım zamanlar oluyordu ve ben o hâlimi hiç sevmiyordum. “Daha hayat hakkında ne öğrendim ki adaletli olarak tanınayım?”

Yüz ifadesi benim endişeme karşılık yumuşadı. Başını eğdi önümde boyun eğri gibi, tuttuğu elime dudaklarını bastırdı.

“Senin hayat hakkında yeterince bilgin olmasa bile benim var.” Başını kaldırdığında gözlerine yansıyan acı, o hayatın ne kadar kötü olduğunu gösterircesineydi.

Ben de eğilip şakağına dudaklarımı bastırdım. Geri çekildiğimde, “Neyse,” dedim. “Dua edelim de kullanmak zorunda kalmayayım.” Gözlerindeki acı dağılsın diye neşeli bir ifadeyle konuşmuştum. O böyle hüzünlenince kıyamıyordum. Sonra dikkatimi silaha verdim. Kabzanın diğer tarafındaki sayısız taç yaprağı olan çiçeğe baktım.

“Bu hangi çiçek?” dedim. Gümüş taç yapraklarına dokunduğumda pürüzsüz yüzeyi parmak uçlarıma soğuk bir hissiyat bıraktı.

“Misk çiçeği. Bir diğer ismiyle *lavinia*,” diyerek açıkladı. Dönüp ona baktım. Bunun manasını biliyordum. İkimiz de aynı anda, “*Ölüm çiçeği*,” dedik.

Silahımın kabzasında bile çiçeklerle ve sözlerle onun imzası vardı. Çiçeğe özenle dokundum. Etrafımdaki çiçeklere baktım düşünceli bir şekilde. Bazen *böylesine kötü bir çocukluk geçirmeseydi nasıl bir adam olurdu*, diye sorguluyordum.

Şimdi bile bu kadar ince düşünüyorsa o zaman çok daha farklı olurmuş gibi geliyordu.

Dönüp tekrar ona baktım. Tepkimi beklediğini biliyordum. Bu yüzden, “Bir silah ancak bu kadar güzel olabilirdi,” dedim.

Gülümsedi. Rahatlamış gözüküyordu, muhtemelen korkumu tetikle-mekten endişelenmişti.

“İlla silah tutacaksa ellerin, o zaman bu da sana özel olmalıydı,” dedi. “Bu yüzden sakın bunun için de teşekkür etmeye kalkma.” Dudakları gerildi ve gamzeleri görünüp yok oldu.

Ellerimle yüzünü sardım.

Başparmaklarımla yüzünü sevdim. Gülüşüm yerini tebessüme bırakırken onu sevişim karşısında gözlerini usulca yumdu.

Gecenin ışıkları altında hayran olunası bir güzelliği vardı. Yakışıklılığı bir tarafaydı da insan ona baktıkça yüz hatlarının muntazamlığında bir güzellik bulmadan edemiyordu.

Başparmağımyı çökmüş gamzesine bastırdım.

“O kadar hediye verdin, hiçbiri şu an avuçlarımyın arasındaki hediyeymi gölgeleyemedi,” dedim. Gülüşü yavaşça soldu. Buna direnen bir tarafı olduğunu hissettim. Eğilip dudaklarımı önce bir yanağına, ardından diğerine bastırdım. Sonra tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdum dudaklarına.

Bu benim sevgimin şifasıydı.

Gür kirpikleri aralandı. Lacivertlerindeki saf hüznün, göğüs kafesimdeki kalbimin acıyla sızlamasına sebep oldu. “Ne olur sevgimi kabul et artık,” dedim. Sesim titriyordu, yüreğim acıyordu. “Çok seviyorum seni, ne olur bu sevgiye layık gör kendini.”

Bir şey söylemedi. Yalnızca elime daha çok yasladı yüzünü. Sonra avuçlarımdan sıyrılıp sessizce ayağa kalktı. Yüz ifadesi yine hissizleşmişti. Ayağa kalktıktan sonra bana elini uzattı. Bozuldum bu sessizliğine karşılık ama yine de elini tuttum ve beni ayağa kaldırdığında bana sarılmasına izin verdim.

Eli belimdeyken yürümeye başladık. “Nereye gidiyoruz?” diye sorsam da cevap vermedi. Yapay göleti geçtik ve küçük odaların olduğu kısma doğru ilerledik. Odaların bazıları şeffaf duvarlıydı. Bazılarının ise yalnızca kapısı yoktu ama bir tanesi vardı ki hem duvarları taştandı hem de siyah kapısı kapalıydı.

O odanın önünde durduk. Ben yine bir parmak izi okuyucu bekliyordum ama Sıraç cebinden bir anahtar çıkararak siyah kapıyı açtı.

Kapı açıldıktan sonra elini uzattı beni buyur eder gibi. Sessizliğine anlam veremesem de içeri girdim. Odanın simsiyah olduğunu görünce olduğum yerde donup kaldım. Sanki kutsal bir alana girmişim gibi bir his tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

Buraya ışık yasaklanmış gibiydi. Yalnızca bir platformun etrafındaki ledler odayı aydınlatıyordu. Bunun haricinde eğer ışık açıldığında farklı değilse duvarlar simsiyahtı.

Platformun üstünde yedi fanus olduğunu fark ettiğimde ikinci darbeyi yemişim gibi hissettim. Yedi fanusun içinde yedi çiçek vardı.

Yedi...

Onun kâbuslarının sayısı.

Yedi as...

Yedi yaş...

Altı kurul baronunun sebep olduğu yedi can.

Yavaşça onlara yaklaştığımda arkamda adımlarını hissettim. “Öldüreceğim yedi adam için yedi çiçek,” dedi. Sesindeki acıyı duyduğumda göğüs kafesim yarıldı sanki.

Ama kurul altı kişiydi.

Dönüp ona baktım. Bir ümit, “Asların kullanması için mi?” diye sordüğümde başını usulca sağa sola salladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü konuşursam ölümü anacaktım.

Konuşursam canımı yakacaktım. Yine de dayanamadım. Bile bile, göz göre göre sordum o soruyu: “Kurul için sanırım.” Bir an duraksayıp asıl dayanamadığım kısmı söyledim: “Ve senin için.”

Gözlerim dolmaya başladı. Uçurumda kafasına silah dayadığı an gözümün önünde canlanırken yıkılacakmışım gibi hissettim.

“Hangisi...” Bir an nefes alamadım. Kendimi toparlamak için gözlerimi yumdum. “Hangisi sana ait?” dedim kendimi zorlayarak.

Ellerini omzumda hissettim. “Gözlerini aç,” dedi kulağıma eğilerek. “Artık altı. Ben yokum aralarında.” Tüm vücudum titremeye başlamıştı, kendime engel olamıyordum.

“Aç gözlerini. Ölmeyeceğime dair söz veremem çünkü Tanrı’nın planına bir kez karşı çıktım ve beni sensizlikle imtihan etti ama en azından seninle yaşayacağım bu hayatta ölmek istemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden üzme kendini, benim güzel karım,” dedi. Beni teselli etmek için tüm sözlerini seferber ediyordu ama yüreğimin acısı bir türlü dinmiyordu.

Sesindeki çaresizliğin çağrısına uydum yalnızca.

Gözlerimi açıp ona baktım ama gözümün önü netleşmedi. Onu bulanık görmemin tek sebebi ağlamaya başlamamdı. Canım yanıyordu, çok korkuyordum yine söyledikleri sözde kalır da beni onsuzluğa mahkûm eder diye.

Başparmağını kirpiklerimden birine dokundurdu ve düşmek üzere olan gözyaşını yakaladı.

Sonra beni fanusların içindeki çiçeklere doğru yavaşça yürüttü. En sondaki beyaz çiçeğin önünde durduk. Çiçek çok tanıdıktı. Daha önce sabaha kadar bekleyip ölüşünü izlemiştim.

Hiçbir zaman bu çiçeği unutamazdım.

“*Kaudupul* çiçeği,” dedim. “Yalnızca gece yaşar, gündüz geldiğinde ise ölür.” Başımı çevirip ona baktım. “Bana bu çiçeği verdin,” dedim.

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “O gün...” dedi. Bir an duraksadı ve arkamdaki çiçeğe baktı. “İlk defa *senin ellerinin değdiği bir hayatı yaşasaydım nasıl olurdu*, diye düşünmüştüm. Sen o çiçeği ne için verdiğimi bilmeden sabaha kadar onun başında beklediğinde varlığından haberdar bile olmadığım kalbimi çaldın çünkü ben sana o gün, öldükten sonra ardımda bırakacağım çiçeği verdim.”

Bana bir adım yaklaştı.

“Sen ise ölmemesini ister gibi sabaha kadar onun başında bekledin. Öldüğünde ise acı çektin.” Gözleri soluk ışıktaki parlarken gözyaşlarım birer birer dökülmeye başladı.

“Bilmeden bile sen benim için acı çektin.” Onun için o anın manasının büyüklüğüyle sarsıldım.

“Gerçekten bilmiyordum,” dedim. “Ama bilseydim de bir şey fark etmezdi. Yine sabaha kadar başında beklerdim.” Ona dokunmak için uzandım. Elimi yüzüne koyduğumda, “Bu çiçeğin paha biçilemez olduğunu da biliyorsun, değil mi?” dedim.

O da benim dünyamda paha biçilemezdi.

“Tıpkı senin gibi,” dediğimde hafifçe gülümsedi. Ne hissettiğini bilmiyordum ama başını yana doğru çevirip avucumu öptükten sonra elimi tutarak beni tekrar çiçeğe döndürdü.

“Aç fanusu,” dedi. Tam arkamda duruyordu. Diğer çiçekler umurumda değildi ama beyaz taç yaprakları bir kraliçe tacı gibi gözükken çiçekten gözümü alamıyordum.

Ona itaat ettim ve ondan bir adım uzaklaşarak çiçeğin fanusuna uzandım. Fanusu kaldırdığımda burnuma taze çiçek kokusu geldi.

“Nasıl taze duruyor?” dedim. Yüzümü silerken karşımdaki çiçek kadar kırlan hissediyordum kendimi. O ise çenesini omzuma koydu ve “Diğerleri gibi özel bir yöntemle dondurulmuştu. Bugün çözdürdüm,” dedi.

Diğerleri, diğer fanuslardaki farklı renklerdeki çiçeklerdi. Yalnızca birine baktım ve üstündeki ince buz tabakasını fark ettim. Sanki üstüne çiy yağmış gibi gözüküyordu.

Önümdeki çiçek ise tazeydi. *Kaudupul* çiçeğine baktığımı fark edince, “Al onu,” dedi. Bana artık sevdiğim adamın ölümünü çağrıştırdığı için güzelliğine hakkını veremesem de çiçeği elime aldım. Sıraç da beni tamamen kolları arasına alarak arkamdan uzanıp sapını tuttu.

Diğer elini de çiçeğe doğru uzattığında elindekinin bir çakmak olduğunu fark ettim.

Çakmağı çiçeğe yaklaştırdığında, “Ne yapıyorsun?” diye sordum ama bana cevap vermek yerine göstermeyi tercih etti.

Çiçeğin üstüne bir şey dökmüş olmalıydı çünkü çakmağı yakıp çiçeğe değdirdiği anda *gecenin kraliçesi* gözümüzün önünde alev aldı.

Çakmağı geri çekti ve çiçeği izlerken, “Doğum günün kutlu olsun, gecemin de gündüzümün de kraliçesi,” Çakmağı tutan eli bir an kaybolduktan sonra tekrar ortaya çıktı, tam önümde bir kolye sallanmaya başladı.

Kolyenin ucunda kristalden bir fanus vardı. İçine ise şimdi elimizde yanan çiçeğin minik elmaslardan oluşan, parıl parıl parlayan motifi yerleştirilmişti.

İnce işçilik olduğu o kadar belliydi ki elimizde yanan çiçeğin ateşinin ışığı kolyeye vururken hayranlıkla baktım ona.

“Sana beni vermemi istedin,” dedi ne yaptığını tek bir cümlede açıklayarak. “Ben de verdim.” Boştaki elimi hipnoz olmuş gibi kaldırdım ve avucumun ortasına kolyeyi koyarken elimdeki yanan çiçeği almasını izledim.

“Bundan sonra yaşamımın anahtarını boynunda taşıyacaksın ve ben de sana bir ömür kul köle olacağım.”

Tekrar ağlamaya başlarken hayatımın en değerli hediyesini aldığımı biliyordum. Konuşmak istedim, ağzımı açtım ama yalnızca bir hıçkırık koptu.

Sanki ayların hüznü, ağıtı içimden dolup taşmıştı. Bunu gördü, fark etti. En önemlisi de beni anladı ve öldükten sonra ardında bırakacağı çiçeği bir daha ona geri vermemek üzere bana teslim etti.

“Şşt!” dedi boştaki eliyle yüzümü severken. “Ama böyle ağlarsan canımı yakarsın,” dedi çok duygusallaştığını fark edince. Sonra elini yüzümden çekti ve karnıma bastırdı canının ben olduğumu, canının miniği olduğunu göstermek istercesine.

Bu ise benim daha çok ağlamama sebep oldu.

“Bence çok da büyük bir şey değil,” dedi yöntemi işe yaramayıp daha şiddetli ağlamaya başlayınca. Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

Başımı olumsuz anlamda salladım itiraz etmek için. Konuşmak istedikçe daha şiddetli ağladım. Avucumda tuttuğum kolye benim için o kadar önemliydi ki sanki bana dünyaları vermişti.

Yanmaya devam eden çiçeği aramıza aldı.

Baktı ki ağlayışımı durduramıyor, sonunda o da kabullendi. “Mumun biraz farklı oldu ama...” dedi yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle. Yüzüne vuran ateşle onun da duygusallaştığını söyleyebilirdim. Lacivertlerde bir dolu hasret vardı.

Sonunda ölümü isteyen tarafıyla vedalaşıyordu ve bunu yalnızca benim için, bizim için yapıyordu.

“Sönmeyecek ama haydi üfle, Gün Işığı. Bir dilek tut. Bize mutlu bir son iste Allah’tan,” dedi. “Benim yüzüm yok ama ben de seninle aynı dileği dileyeceğim.”

Dediğini yaptım, sönmek üzere olan çiçeğe üfledim. Dediği gibi sönmedi ama ben gözlerimi kapattım ve Allah’tan *onunla yaşayacağım güzel bir ömür ve mutlu bir yuva* istedim. Gözlerimi açtığımda gülümseyen yüzü benim en büyük mutluluğumdur.

Çiçeğin sapına kadar gelen ateşle birlikte sonunda onu yere attı ve ayağıyla ezdi.

O daha ateşi söndüremeden kollarına atıldım. Sımsıkı sarılırken ona defalarca onu sevdiğimi fısıldadım.

Boynuma taktığı kolyeyle ben onun kalbini avuçlarımda, yaşamını ise bir ömür boynumda taşıyacaktım.

13 GÜN

Ertesi gün yuvanın aşağıdaki konferans salonun ortasında duruyorduk. Dünün ruh hâli üzerimdeydi. Sabaha kadar serada kalmıştık ve gün doğumunda çiçeklerin ışıltısını yitirmesi yerine gündüzün parlaklığını almasını izlemıştık.

Onun kollarındayken güldüm, onun kollarındayken ağladım ama en önemlisi de bir kez daha onu çok ama çok sevdiğimi anladım.

Hâlâ gecenin etkisinde olduğumu hissediyordum. Bana hayatımın en güzel hediyesini, yani *kendisini* vermişti ve sanki dünyalar benim olmuştu. Bir elim karnımın üstünde, diğeri ise sürekli kolyemdeydi. Hayatımdaki en değerli hazineleri taşıyordum.

Bu sırada da etrafımda saf bir neşe hüküm sürüyordu.

Ortamda çlgınca bir hareketlilik vardı. Doğum günü pastam çocuklar için kesilmişti. Burada mum üflememiştim ama resmen doğum günü kızıyordum. İki dedem çikolatalı ve Antep fıstıklı – en sevdiğimdi- pastayı bir köşede tabiri caizse gömerken tüm sevdiklerim buradaydı.

Yanlarında annem vardı ve keyifle sohbet ediyorlardı. Bana değil, çocuklara hediye getiriliyordu. Bunu ben düşünmemiştim, Sıraç benim yerime karar vermişti ve o kadar güzel bir karardı ki bir kez daha âşık olmuştum ona.

Üstümde lacivert, ince bir örgü elbise vardı.

Tüm ailem buradaydı. Etrafıma bunun mutluluğu ile baktım.

Yakın arkadaşlarım da buradaydı. Yağmur ve Zeynep bir yandan pasta yerken diğeri yandan Eylül'ün gösterdiği gelinlik modellerine bakıyorlardı. Vizeleri yaklaşmasına rağmen ikisi de işi gücü bırakıp buraya gelmişti. Biri diş hekimliği, diğeri ise tıp okuyan arkadaşlarım için de çok gururlanıyordum.

Onları izlerken Sıraç tarafından köşeye yerleştirilmiş sandalyelerden birinde oturuyordum.

Elimdeki pastadan tek bir çatal almamıştım çünkü Ali'ye yediriyordum ama o da ortalıkta koşturmak için beni bırakmıştı. Yanımda ayakta duran Sıraç, Umut ve Demir'le bir şeyler konuşuyordu ama açıkçası pek dinlemiyordum.

Yarın yapılacak buluşma için alınan tedbirler hakkında konuşuyorlardı muhtemelen. Şu an o kadar keyfim yerindeydi ki onların konuşmasını dinlerken gerileceğimi bildiğimden uzak duruyordum.

Tam etrafı izlerken birinin kolumu dürttüğünü fark ettim. Yana dönüp baktığımda ise kaşlarını çatarak bana bakan Ahmet ile karşılaştım.

Resmî olarak ikinci sınıf olmuştu ama bana kalsa hayat okulundan mezun olmuş bir ihtiyar yatıyordu içinde. Sabahtan beri huysuzdu. Normalde geçen bir ay içinde çok mutlu gözüküyordu ama Sıraç'ı gördüğü anda yine suratı asılmıştı.

“Ne oldu, Ahmet?” dedim. “Ali’ye göz kulak olacaktın hani?”

Omuz silkti. Dönüp yine Sıraç’a ters ters baktı. Sonra boştaki elimi eline aldı ve “Yüzüğünü takmışsın,” dedi. Parmağımdaki yüzüğe dünyadaki en kötü şeymiş gibi bakıyordu. “Yani?” dedim ben de elini tutarak. Bu sözlerin nereye gideceğini az buçuk tahmin ediyordum, bu yüzden gülümsedim.

Nitekim, “Hani sen boşanıyordun bu lavuktan?” diye pat diye sorduğunda hiç şaşırmadım ama yüz ifademi ciddileştirmeye çalıştım çünkü Ahmet çok kızgın gözüküyordu.

Boşanma kelimesi kırmızı çizgisi olan sevdiğim adam da sanki radarına girmişiz gibi birden bize dönüp gözünü Ahmet’e dikti. Bugün lacivert bir kazak, siyah bir pantolon ve siyah bir palto giymişti. Çok yakışıklı gözüküyordu. Olaya takılı kalmasaydım bir an yakışıklılığına içim giderdi ama ikisi arasında çatışma olacağını bildiğimden tekrar Ahmet’e baktım.

Ahmet de birinin ona baktığını hissetmiş gibi bakışlarını çevirdi ve birbirlerine öyle bir baktılar ki bakışları arasında cızırdayan öfkeyi hissettim. Sonra Sıraç birden gülümsedi. Melekleri kışkandıracak gülüşüne karşılık Ahmet yüzünü ekşitti ve bana doğru yaklaşıp kollarını boynuma doladı.

Sıraç’ın bu harekete karşılık gözleri kısılrsa da hâlâ gülümsüyordu. “Boşanma yok, Ahmet. Kim söyledi sana bunu?” dedi. Zehirlenmeye sebep olacak kadar tatlıydı sesi. Bunu söylerken öyle bir yüz ifadesi vardı ki *söyle de biletini keseyim* der gibiydi.

Ahmet alaycı bir şekilde güldü ve bana daha da sıkı sarıldı. O sarıldıkça Sıraç’ın gülüşü soluyordu.

“Sence ben sana söyler miyim?” dedi Ahmet bilmiş bir ifadeyle. “İstihbaratım sağlam,” dedi, kendini beğenmiş ifadesi tam manasıyla yenilesiydi. Ayrıca bu çocuk bu kelimeleri nereden öğreniyordu? “Yakında ayrılacakmışsınız hatta bir süre Erzurum’a gidecekmiş Elif. Bir tek buna üzüldüm ama para biriktirip ben de peşinden gideceğim.”

Kararlı tavrı bunu gerçekleştireceğinden yüzde yüz emin gibiydi. Elimi elinden çekip saçlarını karıştırdım bu yüzden.

Ahmet'in sözleri bize büyük bir ipucu vermişti aslında. Bu yüzden başta Sıraç olmak üzere üç erkeğin de gözü Mehmet dedeme döndü. Dedem, Levent dedemle pasta yerken bakışlarımızı hissetmiş gibi bize döndü. Çatalı havada kalmıştı, ağzı da doluydu üstelik.

Bu hâline gülmemek için kendimi zor tuttum. Olay sevdiği bir şey yemekse erkeklerin hepsi beş yaşındaki çocuklara dönüşüyordu. Dedem de onlardan farksızdı.

"Siz konuşmadan önce söylemiştir, Sıraç," dedim gülerek. Bana dönüp baktı. Tadı kaçmıştı, bariz belliydi. Tekrar gözlerini Ahmet'e dikti, *ayrıl karımdan* der gibi bakarken, "Boşanma yok," dedi. Sonra Demir girdi araya:

Hiç çocukları hazırlamama izin vermeden, "Hem onların çocukları olacak, Ahmet," dedi neşeyle. Normalde o da dikkatli biriydi ama anın mutluluğuna takılmış gibiydi.

Yine de uyarırcasına, "Ne yapıyorsun?" dedim.

Sıraç da aynı uyarı yapmak istercesine Demir'in omzuna dokunmuştu.

Demir durumu fark ettiği anda hem bize hem de Ahmet'e bakarak, "Özür dilerim," dedi ama sonra ne diyeceğini bilemedi çünkü Ahmet donup kalmıştı.

Onu üzdüğüm için ben de üzüldüm. Üstelik nasıl yaklaşmam gerektiğini de bilmiyordum. Neyse ki bu donma anı kısa sürdü.

"Elif!" dedi efkârlı bir sesle. Bana baktığında yıkılmış gözüküyordu. Onun için üzülmeseydim bu hâline gülebilirdim çünkü birazdan bir Müslüm Baba şarkısı açacak gibi bir hâli vardı. "Ben seni çocuğunla da severim," dedi sonra pat diye. Gülsem mi yoksa ağlasam mı, bilemedim çünkü pes edeceğini hatta küseceğini düşünmüştüm ama o yavru köpek gibi baksa da asla pes etmiyordu.

Sıraç'a baktım. Onun ise bu sözlerden sonra tekrar kaşları çatılmıştı. Konu bebeğimiz olunca ayarı olmayabilirdi. Bu yüzden uyarırcasına kaşlarımı kaldırdım ve konuşursa burnundan getireceğimi bileceği bir ifadeyle ona baktım.

Neyse ki uyarımı alarak önüne döndü. Ben ise bana mahzun bir ifadeyle bakan Ahmet'e dönmeden önce kızlar grubuyla oynayan Ela ve Sedef'e seslendim.

İlk seferde duyup koştura koştura yanıma geldiler. İkisinin de uzun saçları tepesinde topuz yapılmıştı. Sedef'in ön dişlerinden biri yoktu çünkü süt dişleri dökülüyordu. Diğer çocuklar şanslıydı, onlar yazın hepsini birden dök-müştü.

Yine de bu Sedef'in sırtmasına engel olamadı çünkü önce Ahmet'e, sonra yüzüğüme baktı ve olayı anında kavradı.

Elini Ahmet'in omzuna atıp, "Bana o pullu defteri borçlusun, Ahmet," dedi. Sedef'e şaşkın bir ifadeyle baktım çünkü her daim aralarında en nahif olan oydu ama anladığım kadarıyla Ahmet'le iddiaya girecek kadar fenalaşmıştı.

Eğitmenleri şu an hüzünlü ve kızgındı.

Ahmet omzundaki eli uzaklaştırmak için geri çekilerek, "Defol, Sedef!" dedi. Kavga çıkacağını bildiğim için araya girdim: "Çok ayıp, o senin kardeşin. Hiç öyle konuşulur mu?" Ahmet tekrar omuz silkti ama bu iki kızın da sırtıtmasına sebep oldu.

Bayılmışlardı Ahmet'in bu yenik hâline.

"Bana da elli lira borcun var, Ahmet," dedi Ela. Dönüp Ela'ya da şaşkın bir ifadeyle baktım. Bu çocuklar beni şoka sokuyordu. Aralarındaki iletişim sürekli didişen kardeşlerinki gibiydi.

Ela bana döndü. Küçük yüzündeki neşeli ifade genişledi. "Ahmet'e *vazgeç bu aşktan*, dedik ama bizi dinlemedi, Elif abla. Sıraç abi senin prensin. Düğünde gördük biz ama o geçen gün masalda okuduğumuz eşkıya olduğunu düşünüyor," dedi. Kendimi tutamadan güldüm. Ben de aynı şeyi demek istiyordum ama Ahmet'e kıyamıyordum işte.

Çocuklar hayal dünyalarındaki şeyleri insanlar üzerinde somutlaştırmayı seviyorlardı.

Bu yüzden konuyu kendi lehime çevirmek için başka bir konu açtım. "Siz geçen gün bana *sınıfta bir kız var*, demiştiniz. Adı Melike'ymiş hatta," dedim. Asıl konuşmak istediğim konu buydu.

Ahmet, Melike'nin adı anılınca hüzünlü bakışlarını yitirdi ve yerine endişeli bir ifade belirdi. Bana kaçamak bir bakış attuktan sonra dönüp kızlara çemkirdi. "Ağzınızda bakla ısanmıyor sizin!" dedi.

Sedef omuz silkti. "Kız senden hoşlanıyor, biz ne yapalım?" dedi. Sonra bana sırtarak geri döndü. "Elif abla, bu var ya çok fena!" Ardından hevesle anlatmaya başladı: "Kız resim dersinde Ahmet'in resim defterine mektup yazmış. Bu önce kızmış gibi yaptı, kızı üzdü." Sedef yüzünü ekşitti. "Teselli etmek de bize kaldı tabii. Sonra akşam yemekhanenin köşesinde onu mektubu okurken buldum. Güya Ali'yi tuvalete götürecekti. Yüzünde de eblek bir gülümseme vardı."

Kaşlarımı çattım. "Eblek ne demek?" dedim. Ben bile bilmiyordum, bu çocuklar bu kelimeleri nereden biliyorlardı?

Sedef bakışlarıyla onu öldürecekmiş gibi bakan Ahmet'e alaycı bir ifadeyle, "Aptal demek, abla. Hatta aslı *eblehmiş*, Konyalı bir arkadaşımız öğretti," dedi ve Ahmet'in, "Sedef, yolacağım bütün saçlarını! Bu sefer kimse alamayacak

seni elimden!” demesine sebep oldu. Yediği hakarettten sonra kızın üstüne atıldı resmen.

Elimi Ahmet’in minik göğsüne bastırmasaydım saç baş birbirlerine gireceklerdi. Başını eğip göğsündeki elime baktı ve bakışlarını bana doğru çevirdi. Yüzündeki öfke dinerken gözleri kısıldı, âşık âşık gülümsedi.

“Kavga etmemi istemedin, değil mi?” dedi. “Sen de bana âşıksın işte, Elif.” Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için ama kendimi tutamadım.

“Ben evliyim, Ahmet.” Her zamanki gibi bu cümlemden sonra kaşları çatıldı. Tam konuşacağı sırada, “Ayrıca senden çok büyüğüm. Hem bak, hoşlandığın biri varmış,” diyerek onu susturdum.

Yüzündeki âşık ifade yok oldu ve ellerini göğsünde kavuşturmuş iki kıza öfkeyle döndü. Başta Sedef olmak üzere ikisi de sanırım Ahmet’ten çok çektikleri için onunla uğraşıyorlardı.

“Yok öyle bir şey,” dedi Ahmet gözlerini kızlardan ayırmadan.

Kızlar inatla, “Var öyle bir şey,” dedi.

Ahmet çocuk meselesini unuttuğu için sevinsem de çok yakında bu konu açılacağı için, “Neyse, kapatalım bu konuyu. Ali’yi çağırırsanız size güzel bir haber vereceğim,” dedim. Ela başıyla onay verdikten sonra onlardan daha küçük çocuklarla oynamaya dalan Ali’yi çağırmaya gitti.

Ali eskisi gibi değildi artık. Daha sık gülümsüyordu. Dilinin bağı da çözülmüştü ama hâlâ sessiz bir tarafı vardı. Biz büyüklerden daha derin olduğunu düşünüyordum. Bir şeyleri hissediyordu.

Nitekim daha hamile olduğumu yeni öğrendiğim sıralarda buraya geldiğim ilk günde sanki birinin sesini duymuş gibi kulağını karnuma yaslamıştı.

Hayatımda unutamayacağım anlardan birisiydi. O başını kaldırmadan sessizce ağlamıştım. Ona sevdiğim adamı kaybetmenin acısıyla sarılmıştım.

O zamanlar bunu Sıraç’ın da yaptığını bilmiyordum.

Şimdi Ali’yle onun arasında da ayrı bir bağ vardı. Nitekim Ali çağrılınca ilk önce benim yanıma değil, Sıraç’ın yanına geldi. Sıraç da onun geldiğini hissetmiş gibi başını yana doğru çevirdi ve Ali’yi görünce gülümsemese bile yüzünde şefkat belirdi.

Eğilip onu kucağına aldı.

Ali onun yanağına dokundu ve duyamadığım bir şey söyledi. Bu söz her neyse Sıraç’ın tek kaşını kaldırmasına ve hafifçe gülümsemesine sebep oldu. Sonra onları incelediğimizi fark etmiş olmalıydı ki bize döndüler.

Ne konuştuklarını merak etsem de sormadım çünkü çocuklar bekliyordu. “Çocuklara güzel bir haber vereceğim,” dedim. Aslında çok erkendi ama Ahmet öğrenmişti bir kere. Diğerlerine benim söylemem daha iyi olurdu.

Sıraç anlamış olacaktı ki daha geniş bir şekilde gülümsedi ve Ali'nin beni görebileceği şekilde durdu. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden önce derin bir nefes aldım. Keşke önce buradaki pedagoji uzmanlarına sorsaydım ama şansım kalmamıştı.

Bu yüzden kendimi toparlayarak genişçe gülümsedim. Sıraç bir elini desteklercesine omzuma koyduğunda ise gülümsemem genişledi.

O her daim yanımdaydı.

Tam ağzımı açacaktım ki Ahmet bütün motivasyonumu yerle bir ederek, "Bir çocukları olacakmış. Buna güzel haber diyor," dedi. Tahmin ediyordum ama bu yine de gülüşümün bozulmasına sebep oldu. Yine de olayı derhâl toparlamam gerekiyordu çünkü özellikle kızlar, Ahmet'in tepkisi yüzünden bu haberi olumsuz olarak algılayabilirdi.

Bu yüzden çocuklar daha tam anlamamışken, "Sizin bir kardeşiniz olacak, ailemiz genişliyor demek istedi Ahmet," diyerek açıklamaya başladım.

Önümdeki iki kızın minik ellerini ellerime aldım. Onların her şeyim olduğunu bilerek gülümsedim.

"Bir ablanız olarak sizi çok seviyorum. Bu yüzden bu haberi ilk sizinle paylaşmak istedim." Heyecanlı bir şekilde onlara baktım. Kötü bir tepki verecekler diye ödüm kopuyordu. "Çok yakında sizinle birlikte büyüyecek minik bir bebeğimiz olacak," dedim. Kızların yüzündeki kafası karışmış ifade yavaşça gülümsemeye dönerken, "Sizden ona ablalık ve abilik yapmanızı isteyeceğim," dedim. Bakışlarım en son Ahmet'i buldu.

Suratında huysuz bir ifade vardı. "Korunmaya, sevmeye ihtiyacı olacak. Bu yüzden sizin yardımınıza çok ihtiyacım olacak çünkü sizin kadar güzel koruyacak, sevecek abi ve ablaları asla bulamaz."

Ahmet dönüp bana baktı. *Korumak* kelimesine bir çocuk olarak büyük bir zafiyeti vardı. "Yuvadaki minik bebekler gibi mi?" diye sordu. "Buruşuklar, başlarını bile kaldıramıyor daha veletler."

Başımınla onu onaylarken onu ikna etmenin bir yolunu bulmuşum gibi hissettim. *Velet* kelimesine gülmek istesem de tuttum kendimi.

"Aynen öyle. Onları korumamız gerekiyor çünkü onlar kendilerini koruyamazlar. Bizim bebeğimizin de her daim sizin yardımınıza ihtiyacı olacak çünkü o sizden küçük. Tıpkı Ali'miz gibi."

Dönüp ona baktığımda sakince beni izlediğini fark ettim. "Onu da korumuyor musunuz?" dediğimde üç minik de başlarını onaylarcasına salladılar.

İlk tepki veren Sedef ve Ela oldu. "Biz onu koruruz, abla," dedi Ela. "Tutmamıza izin verecek misin? Söz, ben hiç düşürmem. Geçen gün Hüsna anne, Fulya bebeği kollarıma verdi. Kolum ağrıdı ama hiç düşürmedim onu."

Saf sevgisi gözlerimi doldurdu. Dönüp Sıraç'a baktığımda o da bana bakıyordu. Yüzünde bir gülümseme olmasa da bakışlarındaki yoğun ifade burada konuştuğumun yalnızca dört çocuk olmadığını gösteriyordu. Onun da çocukluğu buradaydı.

Yarım kalmışlığını, yaralarını sarıyordu aralarında. Boğazıma oturan düğümü çözmek için gülümseyerek, "İstediğin zaman, bir tanem. Doğduğunda en çok sizin sevginize muhtaç olacak," dedim.

Sedef, "Peki, o bizi sevecek mi?" diye sorduğunda içim hüznle doldu. Yüzündeki gülümsemeye rağmen korkusu bariz belliydi. Çocukların hayata bakış açıları çok ilginçti. *Neden ve niçin* soruları yerine yalnızca onları mutluluğa ulaştıracak cevaplar istiyorlardı.

Sedef'in de sevgi istediği bariz belliydi.

Benim yerime Sıraç cevap verince konuşmaktan kurtuldum. Yoksa oturup çocukların hepsine sarılarak ağlardım.

"Sevecek. Siz onun abileri ve ablaları olacaksınız. Birlikte büyüyeceksiniz," dedi. Ali'ye döndü sonra. "Değil mi, Ali?" diye sorduğunda Ali başını yavaşça aşağı yukarı doğru salladı. "Biz onu koruyacağız," dedi.

"O bizim," dedi bana bakarak. Hemen sahiplenmiş olması beni çok şaşırttı. Üstelik sonra onu ilk gördüğümdeki sözlerimi tekrarladı: "Sevmek var, Elif. Onu çok seveceğiz."

Vurmak yok, sevmek var.

Sanki varlığından haberdarmış gibi konuşan bu çocuk benim canımdan bir parçaydı ve hamilelik hormonlarım yüzünden ağlamaya başladım.

"Çok seviyorum ben sizi ama," dedim çenem titrerken. "Gelin de size dokunmaya sarılayım," diyerek kollarımı açtım.

Ahmet huysuzlansa da itaat etti. Ali, Sıraç'ın kucağından indi ve dördünü de kollarımın arasına aldım.

Dünyanın bütün sevgisi kollarımın arasındaydı. Sırtımı yasladığım adam ise bu sevginin muhafızıydı. Gözyaşı dökerken Ahmet konuşmasaydı ağlamaya devam ederdim ama "Hâlâ geç değil, bana kaçabilirsin, Elif," dedikten sonra ağlamam kahkahaya dönüştü. Sevdığım adamın, "Artık bırak, Ahmet! O benim karım," derken gülümsemesi ile de duygusallığım tamamen gitti, onun gülümsemesi yetmişti.

Farkında olmadan bir aile olmuştuk. Bunu en çok böyle anlarda hissediyordum.

Kutlama bittikten sonra bahçede sohbet eden kız grubu olarak, misafiri yolcu etmeden önce kapının önünde bir o kadar daha konuşan annelerimiz gibiydik.

Kutlama benim için çok güzel geçmişti. Yuvadaki çocuklar en üst limitte eğlenmenin tadını çıkarmışlardı. Onlar için gelen grubun sihirbazlık gösterisini izlemiş, yüzlerini boyatmışlardı.

Benimkiler de bu gruptaydı. Çocuklara bebeğimiz olacağını açıkladıktan sonra bir sürü soruya maruz kalmıştım ve bu başımın dönmesine sebep olmuştu.

Kız mı olacak yoksa erkek mi?

Daha cinsiyetinin belli olmadığını anlatmak deveye hendek atlatmak gibiydi.

Birlikte halay çekebilecek miyiz?

Bu soru tabii ki Ahmet'ten gelmişti.

Yazı yazabilir mi, bebeklerle oynayabilir mi, konuşabilir mi?

Bunlara zorlukla olsa da cevap vermiştim ama iki soru vardı ki geçiştirip kaçmama ve kızarmama sebep olmuştu.

Hani, nerede?

Çocuklar elbette hamile bir kadın görmüşlerdi. Bu yüzden karnımda taşıdığımı tahmin edebiliyorlardı. Anlamadıkları, onun orada nasıl oluştuğuydu.

Sedef saf saf *oraya nasıl girdi ki*, diye sorunca ayaklarımı popoma vura vura kaçmak istemişim. *Çocuk nasıl oluyor, Elif abla*, diye sorduğunda ise *Hüsna annenize sorun, o size iyi bir şekilde anlatır*, diyerek tüymüştüm oradan. Sıraç'ın ben kaçmadan önceki gülüşünü ömrüm boyunca unutamazdım. Kızarmam yetmiyormuş gibi bir de zor durumda kalışımından da zevk alıyordu.

Neyse ki çok uzamadan bu seremoni de bitti. Çıkışta Eylül annesinin yanına giderken benim de eşlik etmemi istedi. Bunun sebebinin yarınki bu işma olduğunu biliyordum.

Bu yüzden kabul ettim.

Kliniğe giderken yarın öğrenilecek gerçeklerin gerginliği vardı üzerimizde. Kesinleşmese de hepimiz Melek Hanım'm Sıraç'ın annesi olduğunu biliyorduk. Eğer bu kesinleşirse Eylül ve Sıraç babaları farklı, anneleri ise bir olan kardeşler olacaklardı. Daha test yaptırmamışlardı ama görüşmeden sonra DNA testi de yaptırılacaktı. Bu gerçeğin hayatımıza ne gibi bir etkisi olacağını tahmin bile edemiyordum.

"Gergin misin?" diye sordum Eylül arabayı kullanırken. Nergis arkada oturuyordu. Bu yüzden rahat konuşabiliyordum.

“Olmalıyım, değil mi?” Gergin gülümseyişi beni istemsizce üzüyordu. Yola bakarken başını sağa sola salladı. “Çok garip ama değilim,” dedi beni şaşırtan bir itirafta bulunarak. “Aksine, beklentinin vermiş olduğu bir heyecan var üzerimde.” Bana bakıp hafifçe tebessüm etti. “Yıllardır anlamlandıramadığım ama yaşamak zorunda kaldığım olayların sebepleri açıklanacakmış gibi hissediyorum. Evet, muhtemelen canımızı yakacak.”

Bizi kastediyordu. Ben ise en çok etkilenenin açık ara farkla Sıraç olacağını düşünüyordum. Nasıl bir tepki vereceğini ne yazık ki kestiremiyordum. Bu da beni istemsizce tedirgin ediyordu.

“Yine de bu acıyı sürekli çekmektense bir kerede kurtulmak daha iyi. Bu yüzden sanırım mutluyum,” dedi.

Gülümseyerek, “Böyle düşünmene çok sevindim,” dedim. “İçimden bir ses bu yüzleşme sonrasında kendimizi toparlamamız için zamana ihtiyacımız olacağını söylüyor.”

Bu sözlerimden sonra hiçbirimizden ses çıkmadı çünkü hepimiz haklı olma ihtimalimin yüksek olduğunu biliyorduk.

Kliniğe geldiğimizde üstümüzde hâlâ bunun sessizliği vardı. Klinik eskisi gibi değildi. Etrafındaki koruma sayısı artırılmıştı. Bizi bir doktor karşıladı ve kliniğin üst katının kartını verdi. Eylül, Melek Hanım’ın durumu hakkında soru sorduğunda üstü kapalı cevaplar vermesi hiçbirimizin gözünden kaçmadı.

Sanki konuşmaması için emir almış gibiydi. Yarın her şey ortaya çıkacağından hiçbirimiz üstüne düşmedik.

Üst kata çıktığımızda bizi sessizlik karşıladı. Bu sessizliğe alışıkım. Melek Hanım’ın odasının etrafı hep sessiz olurdu. Eylül kart okutunca otomatik kapı açıldı. İçeri girdikten sonra bizi rengini gittikçe yitiren odalar karşıladı. Koridorda ilerledikçe mevsimler soluyordu.

Etrafıma bakarken istemsizce geriliyordum çünkü Melek Hanım’la konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bu yüzden Nergis elini omzuma sert bir şekilde koyunca yerimde sıçradım. Nergis’in suratında sert bir ifade vardı.

Bakışları koridordaki odalardan birine kilitlenmişti. Kapı hafif aralıktı. Bir şey görmeden Nergis beni arkasına çekti. “Burada bir sorun var,” dedi.

İkimizi birden arkasına aldıktan sonra dikkatli adımlarla aralık kapıya doğru ilerledi. İşte, o zaman onu neyin rahatsız ettiğini anladım. Kapının aralığından bir ayak gözüktüyordu.

Sanki biri yere yığılmıştı.

Nergis kapıya yaklaşımadan önce Eylül de bunu fark etti ve “Elif, çıkalım buradan,” dedi ama çok geçti. Nergis elinde silahıyla o kapıyı araladığı anda

üzerine bir kadın çullandı ve koridorun sonundan çok tanıdık bir kadının çığlıkları yankılandı.

Çığlıklar Melek Hanım'a aitti. Nergis silahı ateşledi ama kadın son anda geri çekilerek kurtuldu.

Nergis ile simsiyah giyimli kadın dövüşmeye başlayınca, "Yardım çağır!" dedim Eylül'e. Korkmayı düşünecek fırsat bile bulamadım. Bir şey yapmak zorundaydık.

Birileri buraya gizlice girmeyi başarmıştı.

Eylül ise koridorun sonundan gelen çığlığa takılmıştı. Bu yüzden annesinin yanına koşmak için harekete geçti. Yardım çağırması gereken bendim ama olmadı. Arkamı döndüğümde bir başka kadınla karşı karşıya kaldım.

Sarı saçları kısıp kestirilmişti. Yüzünde delice bir ifade vardı. Silah kullanmıyordu. Muhtemelen herhangi bir silah sesi ortalığı birbirine katacağı içindi ama bir elinde tırtıklı bıçak vardı ve hedefi bendim. "Esin Hanım buna çok sevinecek," dediğinde panik dört bir yanıma sardı çünkü olanları idrak ettim.

Esin buradaydı.

Melek için gelmişti.

Çaresizdi ve onu öldürecekti.

Tıpkı karşımdaki kadının beni öldürmek istediğini bildiğim gibi bunu da biliyordum. Ben kaçacak fırsat bulamadan bana saldırdı. Üzerime atıldığında dövüşmekten başka çarem yoktu. Koluna vurarak darbeyi bloke ettiğimde bebeğimi, tehlikede olduğumu düşünmeden saldırdım.

Karşımdaki kadın afalladığı anda bıçağı tutan eli yana doğru savruldu. İkinci darbeyi karın boşluğuna vurduğumda bir an nefesi kesildi ve iki büklüm oldu ama kendini çabuk toparladı. Diğer eliyle beni tutup itmeye çalıştı. İzin vermedim. Kolunun altından sıyrılıp tam arkasına geçtim ve Sıraç'ın giymem için ısrarcı olduğu kalın botlara şükrederek sırtını tekmeledim.

Ben yalnızca sendelemesini bekliyordum ama o yüzüstü düştü ve bıçak elleri doğru savruldu. Tam o sırada Nergis dövüştüğü kadını yere savurup kafasına sıktı. Yere sıçrayan kanı idrak edemedim benimle dövüşen kadını da fark etti ve onun da tam sırtına silahını doğrultup ona da sıktı.

İki kadın da yere yığılırken kanı görünce donan beynim, Nergis'in sırtıyla yaşıyor olduğumu, kendimi ve bebeğimi korumam gerektiğini bana hatırlattı. "Temiz işti," dedi.

Her şey daha kötüye gidecek diye düşünürken birden arkamızdaki otomatik kapı açıldı ve içeriye Umut ile korumalar girdi. Umut'un yüzündeki öfkeli ifade sanki cehennemden gelmiş gibiydi. Beni gördü, bakışlarındaki korumacı ifade ile birkaç korumaya emir verdi.

Her şeyin burada bittiğini düşünmüştüm ama tam o sırada biri Nergis'e arkadan saldırdı. O odada bir şey olmalıydı çünkü arkasından da birileri geliyordu. Sanırım gizli bir geçit vardı ve bu geçidi bilen kişi Esin Hanım'dı.

Sıraç bu zafiyet yüzünden ateş hattında kaldığını öğrenince delirecekti.

Nergis sırtına aldığı darbeye ileri savruldu, kendini toparlayıp önüne döndü ve bu sefer erkek olan korumaya saldırırken, "Elif, git!" dedi.

Gitmek istedim. Bu karmaşanın ortasına düşmek, bebeğimin zarar görmesi demekti ama arkamı döndüğümde bir başka kapıdan çıkan adamlar ile büyük bir çatışma başladı. Aralarında sıkışıp kaldım.

Tek iyi şey Nergis'in arkasından çıkanların Umutlara doğru gitmesiydi. Umut ise adamlarını benim yanıma yollamaya çalışıyordu ama olmuyordu. Bana tek yol kalmıştı. O yolla yalnızca Melek Hanım'ın odasına doğru gidebilirdim. Eylül oraya gitmişti. Yalnız ve savunmasızdı.

Tamamen sıkışmış durumdaydım. Bir adam daha üzerime doğru gelince çantamdaki silahıma uzandım ama gerek kalmadı. Tam önümdeyken şakağından vuruldu ve önümde yığılıp kaldı.

Bugünün günlerce kâbusum olacağını bilerek çılgılık atmamak için ağzımı sınıksı kapattım. Kanımın çekildiğini, zihnimin boşaldığını hissediyordum. Tam manasıyla dehşetin ortasına düşmüştük.

Bu yüzden gittim.

Yanlış yere gittiğimi bile bile koridorun sonuna doğru koştum ve orada bir başka dehşetle yüzleştim. Eylül'ü yerde baygın bir şekilde bulduğumda dehşete düştüm. Simsiyah giyinmiş bir başka adamın koridorun sonundaki pencereden atladığını gördüm. Eylül'e zarar veren o olmalıydı.

Hiç tereddüt etmeden yaptığım şey beni dehşete düşürdü.

Eylül'e zarar vermiş olma ihtimaliyle silahımı çantamdan çıkardım ve ilk defa düşünmeden ateşledim. Iskaladım belki ama bu, onun telaş yapmasına ve ayağının tökezleyip yere yüzüstü düşmesine sebep oldu.

Yaşadığımız an bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Gerçekler bir bir yüzüme vururken Eylül'e doğru eğildim. Ödüm kopuyordu ona bir şey oldu diye. Önce bana öğretildiği gibi iki parmağımla boynundaki nabzına dokundum. Aldığım düzenli nabız ile yüreğim ferahladı.

Neresinden darbe aldığını bilmiyordum, ona sesleneceğim sırada göz kapaklarını zorlukla araladı ve güzel gözleri bilinçsizlik içindeyken dudaklarından yalnızca tek bir kelime döküldü.

"Annem..." dedi arkada silahlar patlarken. "Elif, annem!"

Yardım etmemi istiyordu, biliyordum. Yardım etmek zorundaydım. Onu bırakmak istemedim ama sesindeki çaresizliğe de gözlerimi yumamadım.

Gözlerindeki bilinçsiz bakışa rağmen yavaşça oturmaya çalışırken bir kez daha, “Yardım et! Ne olur...” dediğinde sesindeki acıya daha fazla katlanamadım. “Tamam, gidiyorum ama sen zorlama kendini,” dedim. Bana bir baş onayı verdi, sonra tekrar eliyle odayı işaret etti. Çaresizlik dört bir yanıma sarmışken onu bırakıp gittim.

Odaya girdiğimde onun korkularının gerçek olduğunu fark ettim.

Yatağın ortasında yüzüne bastırılmış bir yastıkla çırpınan bir kadın vardı. Üzerine eğilerek onu boğan diğer kadın ise onun hayatını, çocuğunu, mutluluğunu çalmıştı. Yanındaki komodine bir silah koyulmuştu. Burada, yine bu kadın tarafından bir kadiam yapılıyordu. Esin yine kız kardeşini öldürmeye çalışıyordu.

“Senden sonra kendi kafama sıkacağım,” diyordu. “Ama seni almadan gitmeyeceğim buradan. Sen o çocuğu hiçbir zaman hak etmedin! Ben büyüttüm onu, ben!”

Gerçekleri tek bir sözcüğe sığdırırken yaşattığı onca acının sırf bencilce istekleri yüzünden olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Saf öfkenin gücü tüm bedenimi sardı. Hiç düşünmeden ona doğru koştum. Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde yapılmış topuzundan tutup kendimden beklemediğim bir güçle onu geriye doğru savururken beni görmediği için hazırlıksızdı.

“Hayır!” diye haykırdım. Sesim bana bile yabancı geldi. “Hayır, bir daha bunu yapmana izin vermem! Seni kaltak! Bir daha o kadının hayatım karartamayacaksın!” Geriye doğru savrulan Esin bana şoke olmuş bir ifadeyle baktı. Melek Hanım yatakta nefes almaya çalışırken bir yandan da ağlıyordu. Bunu gördüğümde gözümü bürüyen öfkenin rengi artık karaydı.

Tekrar Esin’e döndüm. Makyajsız yüzünde gördüğüm şaşkınlık, yerini çirkin bir öfkeye bıraktığında, “Sen!” dedi. “Orospu!”

Ona nefretle gülümsedim ve hiç düşünmeden en iyi yumruğumu o çirkin suratına savurdum. Gözümün önünü öfke bürümüştü.

Tenin tene çarpma sesi ilk defa beni mutlu etti.

Bu sefer yere doğru savrulan Esin şeytanına, “Ben ya!” dedim. “Sen işlediğin günahların bu dünyada bir bedeli olmayacağını, her yaptığın şerefsizlikten sıyrılabileceğini mi sandın?”

Bileklerimi tutmaya çalışırken kahkaha attı asıl delinin o olduğunu göstermek istercesine. Karnıma tekme atmak ister gibi ayağını kaldırıncı üstüne doğru eğildim.

“Ah, hayır!” dedim. “Bir daha tarih tekerrür etmeyecek.” Bir daha hamile bir kadına zarar veremeyecekti.

Bir daha bize zarar verme imkânı olmayacaktı.

“Her daim sıyrılırım,” dedi gülerek. Ağzı kan dolmuştu. O gülen suratını dağıtmak için tekrar vurdum ona. Tokat değildi, o an hissetmesem de eklemelerimi incitecek kadar sert bir şekilde yüzüne vuruyordum ama durmuyordu.

“O sürtük kız kardeşimin de senin de ölmeniz lazımdı. İkiniz de oğlumu elimden almaya çalıştınız!” dedi. “O bana itaat edecekti. O benim tek başımdı.”

Bir kez daha vurduğumda burnundan kan fışkırdı. Kandan tiksinen ben bundan büyük bir haz aldım. “Onu annesinden çalarak mı zafer elde ettin?” diye bağırdım.

Başını geriye doğru attı. “İstedğin kadar vur bana. Ben dayağa alışkınım,” dedi. Hâlâ konuşması da bu yüzdendi. Arsızlaşmıştı artık. Arkada silahlar patlarken birazdan burada olacaklarını biliyordum ama kendimi durduramıyordum. “O hep benimdi,” dedi. Bir kez daha vurmadan önce güldü. “O çocuk ya öldürülecekti ya benim olacaktı. Ben onun yaşamasını sağladım.”

Durdum.

Ellerim kanlıydı, yüzü kanlıydı ama o altımda çılginca bir mutlulukla gülümsüyordu. “Kim?” dedim.

Elleri iki yana doğru düştü. Başını yana doğru eğdi ve öksürdü. Kan yere savrulurken de gülüyordu. “İbrahim,” diyerek ölü bir adamın ardında bıraktığı bunca günaha bir parça daha ekledi. “O çocuğun ondan olmadığını öğrendiğinde yaşatacağını mı sanıyordunuz? En azılı düşmanından olduğunu bilerek sağ bırakır mı zannediyordunuz?”

Bana doğru yavaşça başını çevirdi. Yüzündeki buz gibi gülümseme yerini saf bir nefrete bırakırken, “Seni de yanımda götüreceğim,” dedi buz gibi bir sesle. “Sen olmasaydın sonunda Emir ölecek, büyüttüğüm oğlum da bana acıyacaktı. Ben de kalan hayatımı huzurla yaşayacaktım.”

Bu sözlerin şokunu atlatamadan bana doğru tekrar atılıp diğer elimdeki silahı almaya çalıştı ama arkadan gelen buz gibi bir sesle donup kaldı.

“Peki, benim geri dönmeyeceğimi mi sandın?” diyen sesi ben tanımıyordum ama gözü kan bürümüş olan bu müsvedde tanıyor olmalıydı ki hayalet görmüş gibi donup kaldı. Arkamı dönüp baktığımda iki adamla yüz yüze geldim.

Biri benim sevdiğim adamdı. Önünde duran adama değil, bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Ardında Demir, onun yanında Eylül ve ardında bir ordu korumanın olduğunu biliyordum ama en belirgin olan büyük bir telaştı. Sevdiğim adamın korkusunu hissedemeden önündeki adama döndüğümde donup kaldım.

Gördüğüm yansımayla hayatımın şokunu yaşadım.

Aziz Nihar.

Vorona Balabanov.

Bilinmeyen.

Oydu, sanki Sıraç'ın çeyrek asır sonraki hâlinin esmer versiyonu karşımdaydı. Siyah saçları, nefretle bakan lacivert gözleri. Ama en çok gazabı. Bunun sonunda büyük bir bedel ödeteceğini bildiğim gazabı.

Bilinçaltım onun kim olduğunu bilse de ben tam olarak idrak edemediğim bir kez daha kâbus ayaklarıma dolandı.

Hayatımın en korkunç sesini tekrar tekrar duydum. Sıraç benden önce fark edip haykırsa da çok geçti.

“Hayır!” diye bağırdı Sıraç. “Hayır, yapma!” Haykırıışları bir şey ifade etmedi.

Silah iki kere patlamıştı. Üstelik ayakta durup zangır zangır titreyen Melek Hanım'ın elindeydi bu silah. Bakışları yerde yatan ablasındaydı. Gözlerinde gözyaşı, nefret, hüzn vardı.

Sonunda yaşattıklarının bedelini ödetmek için ayaktaydı.

Ablasını nişan almıştı, üstelik vurmuştu da çünkü önüme döndüğümde onun sol tarafını acıyla tuttuğunu fark ettim ama bir şeyler yanlıştı.

Tenimde hissettiğim acıyla kendime baktım ve lacivert elbisemi boyayan kanla karşılaştım. Vurulduğumu fark ettiğimde korkum yalnızca bebeğim içindi.

14 BABA

Elimi bacağıma bastırduğım da parmak uçlarımda gördüğüm kan beynimin uyuşmasına sebep oldu. Kime ait olduğunu içgüdüsel olarak hissettiğim iki kol belime dolanıp beni havaya kaldırdığında sanki tüm dünya tiz bir sesle etrafımda çınılıyordu. Aniden yükselen adrenalinin kanımda dolaştığını duyumsayabiliyordum.

Bir girdabın içine çekiliyormuşum gibi hissettiğimde ardımdaki güçlü beden beni sıkı sıkı sararak kendine çekti.

Sevdiğim adamın korku dolu yüzüyle karşılaştığımda Esin'in bağırışları, Melek Hanım'ın çığlıkları sanki kuyudan geliyormuş gibiydi. "Neresi, Gün Işığı?" Korkuyla derin bir nefes aldı. "Neresi yaralandı?" dedi. Onun yüzündeki dehşeti gördüğümde tüm sesler yerine geldi çünkü hiçbir kâbusumda onun bu kadar korktuğunu görmemiştim.

Sorduğu soruya bir cevap aramıyordu, yalnızca bedenimdeki yaranın yerini bulmaya çalışıyordu. Eli yarama yaklaştığında ilk defa acıyı hissettim ve inledim. Baldırımın yan tarafına sanki kızgın bir demir saplanmıştı.

"Bacağı... " dedim hissettiğim acıyla. Sıraç'ın yüzünde öyle bir ifade belirdi ki korkunun öfkeyle karışmasını anbean izledim. Bakışları baldırıma kaydığında ikimiz de elbisemin üstüne gittikçe yayılan koyuluğun kan olduğunun farkındaydık.

Bedenimi güçlü kollarıyla sımsıkı sararken tek bir hareketle beni kucağına aldı.

Bacağı bu ani hareketle yandı ama yüzündeki ifadeyi gördüğüm için bu sefer acı çektiğimi saklamaya çalıştım.

Arkamızdaki grubun farkındaydım. Beni Melek Hanım'ın vurduğunu biliyordum. Sıraç'm omzunun üstüne baktığımda Sıraç'ın bir yansıması olan adamın Melek Hanım'ın önüne geçtiğini fark ettim.

Aziz Nehar olduğuna emin olduğum adamın yüzünde gördüğüm kontrollü ifadeye o kadar aşınaydım ki yaramı unuttum. Resmen Sıraç'ın kopyası gibiydi. Sadece onun yaşlanmış ve siyah saçlı versiyonuydu.

Bu benzerlik hayatımın en büyük şaşkınlığı olabilirdi.

Aziz Nehar olduğunu tahmin ettiğim adamın, “Bırak onu, Melek'im,” derken yumuşayan yüz ifadesini gördüğümde şoke olmuş bir şekilde baktım. Lacivertlerindeki sertliğin sevgisiyle yumuşadığını görünce bu benzerlik karşısında dilim tutuldu.

Melek Hanım onu tanımıyordu. Silahı tutan eli titriyordu ve namlusu yere doğru eğilmişti ama ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Sanki kim olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

Hatırlayıp ondan kaçmak istiyormuş gibi.

“Bırak, kendine zarar vereceksin,” dedi Aziz Nehar.

Sıraç bunları duyuyor muydu, bilmiyordum ama hiç dönüp o tarafa bakmadı. Beni biraz daha kendine doğru çektikten sonra aşağıda yatan kadına döndü.

“Ölmek için dua et,” dedi. Sesindeki nefreti duyduğumda irkilerek kendime geldim. Öyle bir nefretti ki kontrolünü kaybetmeye yakın olduğunu haber veriyordu. “Yoksa seni ben öldüreceğim. Yalvar Allah'a da bu kadar kolay olsun ölümün.”

O kadına bakmak istemiyordum. Acı acı inliyordu ama merhamet duymuyordum. Ellerimde onun kanı varken yapmak istemiyordum ama dayanamayarak başımı eğdim. Kıyafetine yayılan kanı sanki elleriyle tutabilecekmiş gibi elini yaraya bastırmıştı.

Acı acı soluyordu.

Yüzü kan revan içindeydi ve bunu ben yapmıştım.

Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından tek çıkan kusmak zorunda kaldığı kandı. Bunun dehşeti yüzüme yansımış olmalıydı ki Sıraç bizi ondan uzaklaştırdı.

Arkasını dönüp Umut'a emir verdi: “Kimse girmeyecek buraya! Yakaladıklarınızı mahzene götürün.”

Yüzünden bakışlarımı ayırmadım. Buz gibi nefretin hedefi bu sefer Aziz Nehar'dı ama Aziz Nehar hâlâ Melek Hanım'ın önünde duruyor ve ona bakmıyordu.

Hissetmiş gibi dönüp Sıraç'a baktı.

Daha yeni Melek Hanım'a gösterdiği yumuşak ifade oğlu olduğuna emin olduğum adama bakarken sertleşti.

“Karını götür,” dedi o sert ifadeyle. “Herkes kendi hesabını görene kadar yaşayacak.” Yerde yatan Esin Hanım'a bir bakış attı. “Sonra gerektiği gibi toprağa gömülür.”

Sıraç'ın suratı nefretle kararırken Umut ve Demir'e tek bir bakış attı. Demir, Eylül'e sıkı sıkı sarılmıştı. Eylül benden daha fazla sarsılmış gözüküyordu.

Bu bakışın sebebini biliyordum ama bacağımdaki acıya tekrar odaklanmıştım, bu yüzden bu karmaşanın içinden sıyrılırken sebepleri ve sonuçları düşünmedim.

Sıraç'ın koridordan çıkarken ardında bıraktığı karmaşayı düşünmedim.

Sevdiğim adamın buz gibi bir sınırdan dolandığını hissederken elimi yalnızca karnıma bastırdım. Bebeğimize, sevdiklerime ve masum insanlara bir şey olmadığı sürece ilk defa hiçbir şey umurumda değildi.

Tüm sokağı korumalar sarmıştı. Üstelik yalnızca bizimkiler değillerdi, sanki mahşer yeri gibi bir kabalalık vardı.

Arka tarafta silah sesi duyduğumda irkildim. Sıraç bunu fark edince dönüp bana baktı. Endişeden deliye döndüğünün farkındaydım ama öfkesi de aynı yola eşlik ediyordu.

“Senin de bu çatışmanın ortasına atladığın için hesabını keseceğim!” dedi, öfkesine dair ilk işaretle birlikte yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Hafif başını sallayarak, “İyi olduğundan emin olayım. Bebeğimizin de iyi olduğunu öğreneyim,” demesi başımın belada olduğunun en büyük işaretiydi.

Ama yine de sesindeki öfkeyi duyduğumda yaralı olmama rağmen tuhaf bir şekilde gülesim geldi. Endişeli hâlendense öfkesini tercih etmek gibi bir huyum vardı. En azından o zaman onun vicdan azabı çekmesine engel olabiliyordum.

“Ben çatışmanın içine atlamadım. Her zamanki gibi o beni buldu.”

Daha yeni kan ve dehşetin ortasına düşmemişim gibi bir sakinlik vardı yüreğimde. Belki de şokun etkisindeydim. Kendimle ilgili bir endişem yoktu. Bacağıım şiddetli bir şekilde sızlıyordu ama tek düşündüğüm bebeğime etki etmemesiydi.

Sıraç hızla arabasına doğru ilerledi. Korumalardan biri patronunun kucağında beni gördüğü anda direkt şoför koltuğuna geçti.

Sıraç beni arka koltuğa bıraktıktan sonra arabanın bagajını açtı ve bir şeyler aldı. Bagajı kapatınca hızla yanıma geldi ve korumaya emirler yağdırırken yola çıktık.

Kucağımdaydım. Sırtımın bir kısmı kapıya, diğer kısmı ise onun omzuna yaslıydı. Bacağıımı kanın daha fazla akmayacağı şekilde konumlandırmıştı.

Sıraç bu sırada elbisemi dikkatle yukarı sıyırdı, altımda tayt olduğu için sesimi çıkarmadım. “Acı azaldı,” dedim ama bu onun bana ters bir bakış atmasına sebep oldu.

Yaranın ince, uzun bir kesik gibi taytı kestiğini fark ettim. Eskiden kandan korkar hatta ondan deli gibi kaçardım ama ilginç bir şekilde kanayan ben olmama rağmen yaramın acısını daha fazla hissetmek haricinde hiçbir tepki vermedim. Sanki kesik gibi gözüküyordu. Sıraç yarayı kontrol ederken elleri bir çiçeğin taç yapraklarına dokunuyormuşçasına nazikti.

Bacağıma tampon yapmak için temiz bezi sardı ve kanamayı durdurmak için sıkıca bağladı. Bu da canımın deli gibi yanmasına sebep oldu. Yine de dişlerimi birbirine bastırmak haricinde tepki göstermemek için sıktım kendimi.

O ise fark etti.

Yarayı sararken öfkesi yerini acıya bıraktı. “Bu benim yüzümden kaçınıcı kez canının yanışı?” dedi kısık sesle. Tam tahmin ettiğim tepkiydi bu. Canımın acıdığı en küçük olayda bile sebep oymuş gibi davranıyordu ve ben artık bu durumdan çok sıkılmışımdım.

Kanlı elimi ona doğru uzattım. Parmaklarımın ucunda olan kan bana ait değildi ve ellerimin üstündeki yaralar birine zarar verdiğimdendi. Bunu benim yapmış olduğum gerçeğini idrak etmeyi reddettim.

Şimdi değildi, şimdi bu gerçekle yüzleşmeyecektim.

Elim yüzünü kavradığında dönüp bana baktı. “*Senin suçun değildi* konuşması yapmayacağım çünkü bunu defalarca yaptım,” dedim rest çeker gibi. “Bu yüzden söyle o *intikama*, sustursun artık o zehirli sesini.”

Bir an şoke olmuş bir şekilde bana baktı. Sanki nokta atışı yapmışım gibi bir şaşkınlıktı bu ama kendini hemen toparladı. Fakat ben onu artık kendimden daha iyi tanıyordum.

Her şeyin sorumluluğunu üstüne yükleyip öfkesinin hıncını önce suç-
dan, sonra ise en büyük günahkâr olarak gördüğü kendisinden çıkaracağını
çok iyi biliyordum.

“Tuzaga düştüğümüzün farkındayım ama gizli geçitleri olduğu belli. Tek bir yerden çıktılar, gördüm. Şahit oldum. Bunu da mı bilmek zorundaydın?” diyerek sert bir şekilde çıkıştım bu yüzden.

Sessiz kaldı soruma. Verecek bir cevabı varsa bile bunu endişesinin ardına sakladı. Sardığı yarama baktığında kaşları çatıldı. Kumaş koyu renk olduğu için kan gözüküyordu.

“Sıyrırmış gibi gözüküyor,” dedi.

“Tabii, sayısız yara alınca tek bir bakışta anlıyorsun.”

Onu kışkırtmak değildi derdim ama anlasın istedim. Bu yolda birlikteyse beni her daim koruyamazdı. Olağanüstü güçleri olsa bile yapamazdı bunu. Yüzleşmek zorunda kalacağı bir sürü gerçek vardı, bir de üstüne benim vicdan azabımın yükünü almasını istemiyordum.

Dönüp tekrar bana ters bir şekilde baktı. “Yapma bunu bana, Gün Işığı,” dedi. Bakışlarımızla çatıştık, kızdı, öfkeleni. En büyük kızgınlığı kendineydi. Öfkesi ise tüm dünyayaydı ama görmezden geldim.

Sevdiklerimizi kaybetmedikten sonra birbirimizin yarasını sessizce sarmayı öğrenmek zorundaydık. Öyle bir girdabın içine düşmüştük ki böyle anlarda birbirimize sarılıp canımızın acısını yüreğimizle örtmek zorundaydık.

“Kışkırtma beni. Tutmaya çalışıyorum kendimi ama yine başa dönme-yelim. Ben delirmeyeyim, yanında kontrolümü kaybetmeyeyim.” Bakışları yarama değdi. O bakınca canım yandı çünkü o canını yaktı. “Zor tutuyorum kendimi.” Sonra kanlı elini karnıma bastırdı. Gözünün dönmek üzere olduğunu, korkunun onu tetiklediğini fark ettim. “Benim insanlığım seninle başladı ama yitirmem de senin elinde. Yitiririm, biliyorsun.” Bakışları önce bana, sonra karnıma değdi. “Yiter giderim, biliyorsun.” Gözlerinde öyle bir bakış belirdi ki o muhtaçlığı, bana hatta bize bağımlılığını en derinlerimde hissettim. “Bırak da endişelenmeye hakkım olsun.”

Yalnızca benim için değil, bebeğimiz için de korku beslediğini anlamak zor değildi. Bu ihtimali dile getirmiyorduk ikimiz de. Karnımdaki elinin üstüne elimi bastırdım.

“Öyle bir hakkın yok,” dedim. “Sen yitip gitme hakkını uçurumda kaybettin.” Uçurumdan bahsedince irkilir gibi oldu. “Aynı döngüyü yaşamak istemiyorum. Eğer kavga edeceksek edelim, öfkeleneneksen öfkelen ama bir daha kontrolünü kaybedip bizim geleceğimiz hakkında büyük bir hata yapma hakkın yok.”

Üzerine yüklediğim çok daha ağır bir sorumluluktı. Onu sıkıştırıyordum ama yaşanacakları da tahmin edebiliyordum.

“Baba olduğun gün bu hakkı da kaybettin.”

Lacivert gözlerinde hüznün belirdi. Gidebileceği bütün tehlikeli yolların bir önünü kapattığının farkındaydım. Başparmağı karnımı okşarken daha baştan yaptığım rest çekmekti ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Nitekim bana döndü. “Kendime mi benzettim ben seni?” dedi. Yüzündeki sıkıntılı ifadeye gülmemek için zor tuttum kendimi. Canım acıyordu elbette ama onun kollarında ölmek üzere olsam bile hissetmeyecekmişim gibi geliyordu. “Sen iyiden iyiye racon da kesmeye başladın. Şu ellerine bak bir de.” Bakışları elime kaydı. Öfkeyle endişe arasında sıkışıp kalmıştı. “Dövüşmüşsün,” dedi.

Muhtemelen tam olarak ne yaptığımdan haberdar değildi. Ben de tam olarak ne yaptığının idrakinde değildim. Eğer idrak edersem ağlayacağımı biliyordum. Tıpkı Esin Hanım’ın ölüm tehlikesi olduğunu bildiğim gibi.

Aziz Nehar'ın sonunda ortaya çıktığını bildiğim gibi.

Melek Hanım'ın yanlışlıkla beni vurduğunu bildiğim gibi.

"Hayır, yalnızca birini dövdüm," dedim ama sorgulayamadan araba durdu. Ondan sonrası tamamen telaşın ortasına düşmek gibiydi. Dejavu hissettiğim bir durumla karşı karşıyaydım.

Yine sedye, yine etrafımıza üşüşen doktorlar, yine sorulan sorular ve yine deliye dönmek üzere olan kocam...Selçuk abi bizi gördüğünde bir an yüzünde yılmış bir bakış gördüğüme yemin edebilirdim.

Bu sefer sakın olan tek kişi bendim hatta kurşun içeride mi diye sedyeye röntgene götürülürken etrafa bakıyordum.

Bu sırada köşede oturan küçük bir çocuk fark ettim. Saçları sarıydı ve iki yandan toplanmıştı. Lüle saçlarını, sandalyede yere değmeyen ayaklarını fark ettim. Küçük kız çocuğu olduğu için ilgimi çekerken sonra gözüm içtiği çilekli süte kaydı.

Çok tuhaftı ama canım çekmişti resmen. Çilekli sütün tadını ağızda hissettim. Koyun can derdinde değildi çünkü bu sefer o yemin peşine düşmüştü. Şu an bulunduğum hâlde etrafımda dört dönen insanlar varken benim gözüm çilekli süt kutusuna takılı kalmıştı.

Kendimi tekrar ana dönmeye zorlamamın tek sebebi bebeğimin tehlikede olup olmadığını bilmek istememdi.

Çok uzun zaman geçmeden kurşunun cidden sıyırdığını öğrendik. Yine de bu dikiş gerektirdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Taytım kesilerek çıkarıldıktan sonra yaranın bir parmak uzunluğunda olduğunu görmüştüm.

Sıraç da görmüştü ama kızsız da korksa da bu sefer tutmuştu kendisini. Yüzünden yitip giden acı yerini hissizliğe bırakmıştı. Yine de dikiş atılırken izin alıp sedyeye oturdu ve geniş gövdesiyle hoş olmayan görüntüyü kapattı. Hemşireden aldığı oksijenli su ve pamukla ellerimin üstündeki yaraları büyük bir özenle temizlemeye başladı.

Dışarıda büyük bir fırtına kopmasına rağmen sakince ellerimdeki yaraları temizliyordu.

Onun aleyhine olabilecek bir sürü olay varken yanımdan ayrılmıyordu.

Ben bu adamı sevmekten başka ne yapabilirdim, bilmiyordum. Elimi sarmak istediğinde izin vermedim.

"Aziz Nehar..." diyerek konuşmayı başlatacağım sırada başını kaldırıp bana baktı. Yüzündeki ifadeden şu an bu konuşmanın sırası olmadığını anlamak zor değildi.

"Bırak da yanında sakinleşeyim, Gün Işığı," dedi. İşte, o zaman kontrolü tamamen bırakmadığını anladım. Dışarıda kıyamet kopuyorsa bundan haberdardı. Yalnızca önceliği bendim.

Dediği gibi aklını yitirmemesi için tek çare benim yanımda sakinleşmesi-
ydi. Bizim iyi olduğumuzu bilmesiydi.

Konuyu değiştirip, “Krem sür yalnızca,” dedim. Arkamızda bacağımı
uyuşturup diken kadın doktor bize dikkat etmiyordu ama başını kaldırıp
bunu söyleyince bana baktı.

“Ciddi gözüküyor, Elif Hanım. Yaraların zarar görme ihtimaline karşılık
sarılması gerekir.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim *olmaz* der gibi. “İstemiyorum,” dedim.
Sonra Sıraç’a döndüm. “Böyle kalsın,” dedim.

Ne yaptığımı görmeye ihtiyacım vardı. Sıraç’a defalarca bu şekilde pan-
suman yapmıştım, bir kere bile elini sardırmamıştı.

Ben de sardırmayacaktım.

Boştaki eli yüzümü buldu. “Bana işkence çektiirme. Yapma, kızgınım
zaten,” dedi. Onun yaralandığımı görmek istemediğinin farkındaydım ama
benim o yaraları görmeye, nasıl bir yola girdiğimin farkında olmaya ihti-
yacım vardı çünkü idrakinde değil gibiydim.

Birini vurmuş, birini dövmüş, bir başkasına ise kurşun sıkmıştım. “Ken-
dimi koruduğum için özür dilemeyeceğim. Kendimi korurken yaralandığım
için özür dileme seviyesine gelmemiz için ise senin de aynı özeni göstermeni
beklememiz gerekiyor,” dedim.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Böyle olduğunda onu sürekli kendisiyle vur-
duğum için bana kızmasını bekliyordum ama kızmıyordu.

Hatta yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Gerçekten birbirimize ters cevap
vermek hoşumuza gidiyordu.

“Yemin ediyorum, sonum senden olacak,” dedi başparmağı yüzümü ok-
şarken. Yine de canının yandığını hissedebiliyordum. Bu hâlde olmamdan
nefret ediyordu ama bir şekilde öfkesini kontrol altında tutmak zorundaydık.

Bu da böyle anlarda benim güçlü durmamdan geçiyordu.

“Yalnızca çok sevmekten,” dedim başımı yana doğru çevirip avucunun
içini öpmeden önce.

O da başını eğip avuçlarımın içini öptü.

Dikiş atıldıktan sonra Serra Hanım kendi kliniğinden geldi ve beni ted-
biren kontrol etti. Riskli herhangi bir bulguya rastlamadığını söyleyerek beni
değil, Sıraç’ı sakinleştirdi.

Ben belki de onun iyi olduğunu hissediyordum, bilmiyorum ama Sıraç’tan
daha sakinim. O bizim mucizemizdi. Zor zamanımızda büyük bir lütuf
olarak gelmişti. Bu yüzden onun bizim elimizden tutacağına inancım tamdı.

Yine de derin bir nefes almaktan kendimi alamamıştım. Sıraç özel odaya yerleştirildiğinde bir kısmı sarılı bacağımı yastıkla desteklendikten sonra iyi olup olmadığımı bin kere sorup anca yanımdan ayrılabilirdi.

Ona teminat vermek zorunda kalmak hoşuma gitmiyordu çünkü yaralı olmak ikimizin de akıl sağlığına iyi gelmiyordu ama elimden geleni yaparak onu sakinleştirmeye çalıştım. Yanımdan ayrılabilirdiğinde kendisi yerine Nergis'i, Eylül'ü ve annemi bıraktı.

Eylül'ün tam alnında bir sargı vardı. Nergis'in dudağı patlamıştı. Annem geçen seferin aksine çok korkmuştu. Yan yana üç kadın olarak girdiğimiz yerde üçümüz de yara almıştık. Üstelik Sıraç gittikten sonra her şey daha gerçekçi gözüktüyordu gözüme.

O gidince yaşananlardan korkmaya başlamıştım.

Eylül koltukta otururken mahzun gözüktüyordu. "Annem adına özür dilerim. Hiç bu kadar kontrolden çıkacağını tahmin etmezdim," dedi.

Suçlu hissettiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. "Eylül, o kendini korumaya çalışıyordu. Niye özür diliyorsun? Ben Melek Hanım'ı suçlamıyorum. Akli dengesi yerinde olmayan masum birisi boğulmaya çalışılıyordu. Üstelik onu sözleriyle kışkırtıyordu o kadın..." Öfkeden konuşamadığımı fark ettiğimde derin bir nefes aldım.

Eylül ise ağlamaya başlayarak benden daha fazla sarsıldığını gösterdi. Kendime değil, ona üzülüyordum.

"Ben yıllarca o kaltağa *teyze* dedim," dedi, pişmanlığı sesine dahi yansımıştı. "O ise o zamanlar bile kim bilir anneme nasıl işkenceler yapıyordu! Ona ait gizli bir geçit varmış. Ben annemi hiç ziyaret etmediğini sanıyorken o hep oradan girip annemin yanına gidiyormuş. Kim bilir neler yaptı bu süreçte!"

Bu yeni bilgiyi tahmin ediyordum ama yine de o kadar ağırdı ki insan kaldıramıyordu. Gerçekten kim bilir bu süreçte neler yapmıştı kız kardeşine?

Ben de bunu tahayyül edemiyordum. Belki de Melek Hanım ilk zamanlarda akli dengesini yitirmemişti ama istedikleri olsun diye onu bu hâle getirmeye çalışmışlardı.

"Şimdi iyileştirilmeye çalışılmasına tahammül edemiyorum."

Haklıydı, hiçbirimiz tahammül edemiyorduk bu duruma ama her şeyi o biliyorken de ölmesi hiçbirimize fayda sağlamıyordu.

Eylül'ün elleri kucığında yumruk olmuş, gözyaşları akarken nefretle gerçekleri dile getiriyordu. "Biz gittikten sonra alıp hastaneye mi kaldırdılar onu?" dedim.

Eylül cevap vermedi ama Nergis başını salladı. "Evet, durumu ağırmış. Bildiklerini mezara götürsün istemediklerinden ameliyata aldılar. Ortalık fena

karıştı. Biz oraya gittiğimizde Aziz Nehar da kameralardan izliyormuş kliniği. Patron onun kameralarla izlediğini biliyormuş ama ses etmiyormuş.”

Artık şaşırmıyordum bu bilgilere. Kim bilir, aklından ne geçiriyordu da bunun için izin vermişti? Benim kocam, düşmanı gördüğü adamlara istedikleri şeyi uzaktan izletmeye bayılırdı.

Zamanında buna ben de dâhil olmuştum.

“Bir terslik olduğuna dair aynı anda bilgi düşmüş. Geçidin girişi için arka taraftaki evin bahçesi kullanılıyormuş. Normalde o ev de bize ait, hastaneden iki doktor oturuyor hatta korumalar bazen orayı mevzi olarak kullanıyor ama iki doktor da hastanedeyken bir hareketlilik yaşanmış. Onlara ait bir arabayla mahalleye giriş yapmışlar ve yıllardır bahçede saklı olan geçidi kullanmışlar. Belki de Esin kaltağı yıllardır bu yöntemi kullanıyordu çünkü o eve taşınan insanlar genelde bahçeye pek yaklaşmıyorlar çünkü uyarılıyorlar ama meğerse sebep farklıymış.”

Eylül’e kaçamak bir bakış attı Nergis. Eylül gözyaşlarını elinin tersiyle silerken anneme dönüp, “Ne kadar güzel bir ailem var, görüyor musun hala?” dedi. “Babam, annemi delirtmesi için teyzeme özel geçitler yaptırmış. Belki yatmışlardır bile. Beni artık hiçbir şey şaşırtamaz.”

Gittikçe iğrençleşen gerçeklerle birlikte söylediği ağır ihtimal hepimizin midesini bulandırdı.

Eylül acı acı gülerken bir damla gözyaşı yüzüne doğru süzüldü. Annem dayanamayıp onu kendine çekti. Eylül hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

O annesinin boğulduğunu görmüş müydü, bilmiyordum ama benim gözümün önünden uzun bir süre gitmeyecek bir görüntüyü bu.

Annesi, teyzesi tarafından öldürülmeye çalışılmıştı.

Annem, “Bazen sebeplerle baş edemediğimizde sonuçlarla kendimizi teselli etmek zorunda kalırız,” dedi. “Çok şükür ki hiçbirinizin canını tehlikeye atacak bir şey olmadı.” Dönüp bana baktığında onun da gözlerinde yaranmış olmamanın getirdiği acı vardı.

“Yaşananlar elbette konuşulacak ama bu sevdiklerimizin varlığına şükretmeyi unutturmamalı, Eylül’üm. Belki hasarlı her ikisi de ama senin annen de abin de çok şükür ki hayatta kaldı.”

Eylül, Sıraç’tan abisi olarak bahsedilince derin bir nefes aldı. Hâlâ bunun gerçekliğini sorguladığının farkındaydım. Yıllarca onu kuzeni olarak görmüşken bunu kabul etmek onun için zor olmalıydı.

Ona zorsa Sıraç nasıl hissediyordu, bunu sorgulayamıyordum bile. “İyiyiz, birlikte yaralarımızı sararız biz,” dedim. Eylül masum bir şekilde bana bakarken en büyük yarası zaten aile olmaktı.

Biz ise çoktan bir aile olmuşuk.

“Peki, Aziz Nehar burada mı? Melek Hanım’a ne yaptılar?” diyerek konuyu başka bir tarafa yönelttim.

Nergis dönüp bana baktı. Her şeyi bilen o olduğu için yine açıklamak ona düşmüştü: “Buraya getirdi onu. Yanında adamları da var. Koridorun sonunda yatıyor Melek Hanım. Sakinleştirici verildiği için uyuyor.”

Eylül yılgın bir şekilde yere baktı. “Odaya girdiğimde o adam oradaydı. Çıkmasını istedim ama reddetti.”

Eylül, Aziz Nehar hakkında ne hissetmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi gözükiyordu. Bunu hepimizin yaşadığına emindim.

Sonra Nergis konuştu ve gündemimiz birden değişti.

Bilmiş bir ifadeyle, “Adam düşman mı yoksa dost mu, bilmem ama çok karizmatik değil mi ya?” dedi. Dönüp ona baktım şaşkınlıkla. “Patrona çok benziyor. Patron da yakışıklı, Allah var.” Dönüp bana göz kırptı. Nergis’in kriz anlarında esprituél ruhu canlanıyordu. “Ama yani bu adamda tam olgunluk karizması var. Şakaklarına düşen aklar bile çok karizmatik,” dedi.

Nergis hayran hayran anlatırken Eylül başını kaldırıp ona baktı. “Hayırdır, nereden geliyor senin bu olgun erkek aşkı?” dedi.

Nergis ona tip tip bakarken ben ne demek istediklerini anlamadığım için boş bakışlarla izliyordum.

“Bakmayalım mı yani? Gördüğümü söylüyorum sadece.”

Eylül ona tatsız bir şekilde gülümsedi. “*Sadece baktığından* Umut’un haberi var mı peki?” dedi.

Nergis de aynı tatsız gülümsemeyle karşılık verdi. “Adama zaten kıl oluyor. Şimdi patrondan önce adamı vurmak için eline sebep vermeyelim, değil mi Eylülcüğüm?”

Ağlamaktan tartışma moduna geçtiğimizi fark ettiğimde sırtımı yatak başlığına yasladım. Annem, “Didişmeyin, kızlar,” dese de kâr etmeyecekti.

Her zamanki halleriydi çünkü.

“Kocamı gören var mı? O nerede?” diye sordum bu yüzden. İkisi de dönüp bana baktılar.

Sürekli sorular yağıdırıyordum ama herkes kendi derdinin peşindeydi. Nergis, Eylül’e gıcık olmuş bir şekilde baktıktan sonra omzunu duvarın kirişine yasladı ve cevap verdi:

“Demir Bey ve Umut çatışmada sağ kalan Esin kaltağının adamlarını temizlemek için ayrılmıştı. Buranın güvenliğini sağlamak için ayarlamalar yapıyordur patron. Levent Bey ve Mehmet deden de gelmişler. Levent Bey

burada bir görüşme ayarlamak istiyor sanırım çünkü Aziz Nehar'ın adamları da burada. Hazır buradayken her şey olup bitsin istiyor gibi.”

Tam dedeme göre bir hareketli. Adam resmen hayata krizi fırsata çevirmek için gelmişti. Bu yüzden şaşırmadım.

Anneme dönüp, “Sen dedemleri gördün mü?” dedim. Annem başını olumlu anlamda salladı. “Normalde iyi olup olmadığını kontrol edeceklerdi ama babam bir şey için Mehmet dedeni yanında götürdü.”

Tam tahmin ettiğim şeyi annemin huzursuz ifadesinde görebiliyordum. Levent dedem yine eldeki imkânları kullanmak için harekete geçmişti.

Nergis annemle bakışırken anlatmaya devam etti: “Güvenlik çok büyük sıkıntı şu an. Özellikle burnumuzun dibine kadar girip bizi tuzağa düşürmüşlerken. Hastane küçük bir yeraltı dünyası gibi. Adamların bir kısmı Rusça konuştuğu için normal hastalar da gerildiler. Hoş, zaten bu kadar adamlar yine gerilirlerdi de Rusça konuşunca fuhuş baskınına maruz kalmışlar gibi bakıyorlar etrafa.”

Ben bile garipsediğim için hastaların da garipsemesi çok normaldi.

“Aziz Nehar'm Rus aksanını fark ettiniz mi?” dedi Nergis.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Eylül ise gözlerini devirerek, “Senin haricinde kimse bu adama yükselmiyor, Nergis,” dedi.

“Ben de yükselmiyorum.”

Hiçbirimiz ona inanmadık.

“Yani çok yükselmiyorum.”

İç çektim sadece. Ben de sakın sakın röntgen sırası beklemiş, dikiş atılırken dışarıda kıyamet kopmuyormuş gibi kocamın elini tutmuştum.

Röntgen deyince aklıma minik kızın elindeki çilekli süt geldi. Unutmuştum, hatırlayınca birden gözlerim büyüdü çünkü aynı şekilde canım çekmişti.

Anneme döndüm. “Ya anne...” dedim sanki birden tüm derdim bu olmuş gibi. “Acaba kantinde çilekli süt var mıdır?”

Annemin kafası karışmış gibi gözükse de “Vardır, anneciğim. Ne oldu ki şimdi birdenbire?” dedi. Dudak büktüm. Çok çocukçaydı, utandım da bunca derdin arasında buna kafayı taktığım için ama sanki içmezsem öleceğim gibi canım çekmişti.

Ellerimi kucağımda kavuşturup parmaklarımı gerginlikle oynarken, “Acaba birkaç tane içsem sıkıntı olur mu?” dedim. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama annemin yüz ifadesi yumuşadı. Gelip yanıma oturdu ve ellerimi tuttu.

“Canın mı çekti?” dediğinde başımı salladım. Nergis arkadan kıkırdadı.

“Aşerdi küçük anne,” dedi. Eylül de gülümsedi bu hâlime. “Bunu şimdi koşa koşa patrona iletayım de işi gücü bırakıp senin yanına gelsin.”

Nergis’e gözlerimi devirdim. “Senin eline de malzeme geçti. Davette de şeker bulmuş çocuk gibi eğleniyordun zaten,” dedim. Nergis inkâr etmedi. Onun için de *aile* kavramı bizden ibaretti ve bu ailenin içinde de pek normallik yoktu.

“Bırak şimdi,” dedim bu yüzden. “Daha olanlardan tam manasıyla haberdar değil. Zor sakinleştirdim, şimdi bizim için tekrar endişelenmesin.”

Nergis bir an anlamamış gibi kaşlarını çatı. Sonra ne demek istediğimi anladığında aydınlanmış gibi kaşları havalandı.

“Senin çatışmada yaptıklarını bilmiyor.” Başımı olumsuz anlamda salladım. Yaptığım tercihleri bilmiyordu. Kaçmak yerine Melek Hanım’ın odasına daldığımı bilmiyordu. Beni Esin Hanım’ın üstünden kaldırmıştı ama neden orada olduğumu tam olarak anladığını düşünmüyordum. Tabii, önünde sonunda öğrenecekti.

O zaman ayrıca öfkesiyle baş edecektim.

“Umalım da bugün hastaneden hepimiz sağ salım çıkalım,” dedi Eylül neler olabileceğini hissetmiş gibi. “Çok ümidim yok gerçi.”

Benim de yoktu. Özellikle bugün o yüzleşmenin yaşanacağını tahmin ediyorken hiç yoktu.

Yarım saat sonra annem süt almak için aşağı indiğinde Eylül de Nergis’le birlikte kontrole gitmek için çıktı. Öğrendiğim bilgilerin hepsinin sonu karambole yuvarlanıyordu ama ben yine de sanki sıradan bir günmüş gibi çilekli süte kafayı takmıştım.

Kapı açıldığında hevesle annemin içeri girmesini bekledim ama onun yerine kocamı yüzünde sert bir ifadeyle, bir kolunun altında ise bir koli çilekli sütle buldum.

Sıraç’ın öfkesine takılmam gerekirken -sebebi hakkında büyük bir tahminim vardı- ben çilekli sütü görünce sııttım.

Ellerimi ileri doğru uzattım. “Çilek olarak şişcektim şimdi. Şükürler olsun!” dediğimde yüzünde mimik oynamadı sevdiğim adamın. Bal rengi saçları dağılmıştı. Yüzünde öfkenin gölgesi vardı. Lacivertlerindeki hissi ifade hiç hayra alamet değildi ama es geçmeyi tercih ettim ve bakışlarımı süt kolisine çevirdim.

“Annemi aşağıya inerken gördüm. O söyledi, canın çilekli süt çekmiş,” dedi soğuk bir sesle. Ona bakmadım çünkü gözümü kutudan ayıramıyordum.

“Öyle oldu,” dedim bana doğru yürürken hipnoz olmuş gibi.

“Ne oldu?”

“Canım çekti işte.” Bana doğru yaklaştı ve süt kolisini yanımdaki boşluğa bıraktı. Ben tam kutuya uzanacakken bir eli çenemi kavradı ve başımı ona doğru çevirdi.

İşte, o zaman asıl öfkesiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Beni vurulmuşken gördüğü zamanki öfkesi bunun yanında hiçbir şeydi. “Umut, onun yanına gitmek yerine tek başına savunmasız bölgeye doğru koştuğunu söyledi.”

Yüzümü eksitmemek için zor durdum. Umut’tan bunu hiç beklemezdim. Demir dedikoducuydu da Umut sessiz adamdı. Resmen o da bu güruha katılmıştı.

Sıra’ın başparmağı çenemi okşarken bana doğru eğildi. Lacivertleri alev alev yanmaya başlamıştı. “Ne halt yemeye kendini tehlikeye attığını öğrenebilir miyim, karım?” dedi.

Bitmişim ben, tam manasıyla bitmişim.

Elif diyecek kadar sinirli değil en azından, diye düşündüm ve kendimi bununla teselli ettim ama sonra başımı geriye çekmeye çalıştığımda izin ver-meyip çenemi sıktı.

Bu da ümidimin boşa çıkmasına sebep oldu. Pes ettim bu yüzden. Şu an amaca giden her yol mübahtı. Amaç da çilekli süttü.

“Çıkacak başka yolum yoktu,” dedim masum masum. “Umut’un olduğu alan çok tehlikeliydi ve ben de bir türlü yanına gidemiyordum. Bu yüzden Eylül’ün yanına gitmeye karar verdim.”

Bakışlarım çilekli süte kaydı. Baktıkça içim çekiliyordu.

“Süt içmek istiyorum ben ya! Bir sal da içeyim!” dedim üç yaşındaki çocuklardan daha mızımız bir sesle. Bakışlarımı ona çevirmem için çenemi tuttuğu eliyle hafifçe baskı uyguladı.

Uyarır gibi, “Elif!” dediğinde o sınıra da ulaştığımızı anlayarak iç çektim. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

“Kameralardan öğrenebilirsin her şeyi. Neden beni uğraştırıyorsun?” Dişlerini birbirine bastırıldığını, çenesinin hareketinden fark ettim. Sabrını sınırıyordum ama yüzleşmek, tartışmak istemiyordum. Yine de görünen oydu ki benden öğrenmeden rahat etmeyecekti.

Başını bana doğru biraz daha eğdiğinde tam olarak yüz yüzeydik. Resmen sorguya çekiliyordum şu an.

“Eylül baygındı. Ona vuran kişiyi gördüm ve arkasından silahla ateş ettim ki hâlâ bunun şokunu atlatabilmiş değilim. Sonra Eylül uyandı ve annesine yardım etmemi istedi. Nasıl reddedebilirdim ki?” dedim.

Yüzündeki sert ifade ne gördüyse hafifçe yumuşadı. “Ne zaman sırtını döndün ki zaten?” dedi. Kendisini kastediyordu.

“Konu sevdiklerimse...” dedim başımı hafifçe yana eğerek. Gülümsemedi ama çenemi serbest bıraktı ve elinin tersiyle yüzümü okşadı.

Bu dokunuşla gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Yaptıkları ağrı kesici hamile olduğum için hafifti. Bu yüzden biraz ağrım vardı ama yine de uykum geliyordu. Bunu yapmaya devam ederse uyuyabilirdim.

Yaşananların ödünü kopardığını anlayabiliyordum. Resmen ölümün kıyısında dolanmıştım. Üstelik bu onun beni yalnız bıraktığı ilk anda gerçekleşmişti ama yine de bunu fark ettiğimi hissettirmek istemiyordum, yoksa dediği gibi yine başa dönerdik.

Sıraç, “Devam et,” dedi yanıma otururken. Ben de anlatacaklarımın kötüleşeceğini bilerek ciddileştim. “O kadın Melek Hanım’ı boğmaya çalışıyordu. Önce onu, sonra kendisini öldürmekten ve seni kendisinin büyüttüğünden bahsediyordu.” Sıraç’ın yüzündeki ifade değişmedi ama lacivertlerinin buz kestiğini görecektik kadar onu tanıyordum.

Tahammül seviyesinin sınırında olduğu için onu daha fazla zorlamadan anlatmaya devam ettim:

“Ben de Melek Hanım’ı kurtarmak için o kadının saçından tutup geriye doğru çektim.” Sıraç’ın bu sefer kaşlarından biri havaya kalktı.

“Sonra da onu dövdüm,” dedim. Ciddi yüz ifadesi bir an dağıldı.

“Dövdün?” dedi inanamıyormuş gibi.

Başımınla onu onayladım. “Dövdüm.”

Sonra sür kolisine uzandım bir ödülü hak ettiğime inanarak ve ortadan rahatça çıkarabileceğim bir tanesini aldım. Sıraç hâlâ inanamıyormuş gibi bakıyordu ama ben de kendimi bu kadar kaybedeceğime inanmıyorken onu nasıl ikna edebilirdim ki?

Canımın sıkıldığını hissederek pipeti kutudan ayırdım ama sonra Sıraç elimi tuttu. Elimin üstündeki yaralara bakarken ne yaptığımı yeni idrak ediyordu.

“Başka biriyle dövüştün mü?” dedi. Dönüp ona baktım. Yüzünde garip bir ifade vardı. Hem korku gibiydi hem de tanımlayamadığım bir ifadeydi.

Eğilip kendisinin pansuman yaptığı yaralarımın üstünü öptü. O dokunmadan önce bu kadar acıdığının farkında değildim.

“Bir kişiyle daha dövüştüm ama dövüşme sayılmaz sanırım. Bana saldırıya çalıştı, ben de darbeden kaçıp bir iki kere vurdum. Sonra sırtına darbe indirdiğimde dengesini kaybetti. Nergis de onu vurdu.”

Gözümün önünde yitirilen hayat ile birlikte derin bir nefes aldım. Şu an ölümle yüzleşmek istemiyordum.

Bu yüzden elimi elinden kurtardım ve pipeti poşetinden çıkardıktan sonra yaşananların öfkesiyle kutuya batırdım.

İlk yudumu almamla birlikte sanki nihai amacıma ulaşmışım gibi rahatladım. Doğum günümde pasta ve bir sürü atıştırmalık dağıtılmıştı ama hiçbirini canım istememişti. Şimdi ise aldığım lezzetle kendimden geçebilirdim.

Aşermenin ne olduğunu şu an tam manasıyla kavıyordum.

Öyle ki neredeyse burnumun dibinde yaşananlardan dolayı öfkesine hâkim olmaya çalışan kocamı unutacaktım.

“Bana tek bir şey söyle,” dedi Sıraç. Başımı kaldırıp ona baktım. Bakışlarını dudaklarıma kilitlemiş bir şekilde yakaladım.

Bana doğru döndüğünde lacivertlerindeki yoğunluk değişmişti.

“Esin başka ne dedi? Seni bulduğumda öfkeden gözün dönmüştü,” dedi. Pipeti ağzımdan çekmek, bu konuda konuşmak istemiyordum ama onun için önemli olduğunu bildiğimden bunu ona yapamadım.

Dönmüştü çünkü sevdiğim adamın da annesinin de hayatını karartmıştı o kadın. Ölmek bile yetmezdi ona. İlk defa bir insanın bu kadar azap çekmesini istiyordum.

Nefretin bu kadar acımasız olduğunu bilmezdim ama ilk defa bir konuda acımasız hissediyordum.

Ciddileştim. “Eylül’ün babası da bu işin içindeymiş,” dedim tahmin edilen bir gerçeği dile getirirken. “Sen Emir’i öldürdükten sonra ona acıyacağını düşünüyormuş ama ben araya girmişim. Bu yüzden benim de ölmemi istiyormuş.”

Bu sözler de Sıraç için son nokta oldu. Sanki bu zamana kadar kendini tutuyordu ama sonra ilk patlamasını yaşadı.

Derin bir nefes aldı, sakinleşmek istedi.

Olmadı.

Ölümü anınca sanki bir şeyler tetiklendi. Gözümün önünde krizinin ilk belirtilerini yaşadı.

Gerginlikle bedeni titrerken gözleri açıldığında orada gazabın parıltısı, ikinci kişiliğinin nefreti vardı.

“Şu an gidip o ameliyat masasında gırtlığına çökmemem için bana bir sebep ver!” dedi yüksek sesle. Böyle bir patlama beklediğim için irkilmedim bile. Benim yanımda yaşamasını istiyordum zaten. Böylece onu sakinleştirecek vaktim olurdu.

Yüzündeki cinnetin ilk izini gördüğümde bir elimle süt kutusunu tutarken ona doğru uzandım.

“Çünkü bu senin insanlığının sınırı. Kadınlara ve çocuklara zarar vermezsin sen. Unuttun mu bu söylediklerini? Yoksa tamamen insanlığını yitirecektin. Bana öyle demiştin.”

Elimi uzatıp yüzünü okşadım nazikçe. Hızlanan soluklarıyla birlikte tüm gövdesi gerilmişti. Sıkışmış hissettiğini görebiliyordum. *Senin suçun değil* desem de çatışmanın vicdan azabı üstüne çökmüştü.

Bir de zihnindeki ikinci kişilik vardı. Başta onu ikna etmem gerekiyordu.

“Ölürse bildiklerini de yanında götüreceksin,” dedim usulca yüzünü okşarken. Dönüp bana baktı. “Yıllardır sakladıkları yine büyük bir gizem olarak kalacak. Buna izin verme.” Bacağımın izin verdiği kadar eğildim ve öne düşmüş saçlarını elimle geriye doğru ittim.

Sakinleşmek için gözlerini yumdu. “Öfkene kapılıp onun kazanmasına izin verme, sevdiğim.” Gerilen dudaklarını birbirine bastırdı.

“Öyle seslenme bana,” dedi. “Yapma, Gün Işığı.”

Gür kirpikleri aralandı ve acı çeken lacivertlerle yüzleştirdim. Her şeyden çok bu hâli canımı yaktı.

“Neden?” dedim anlamlandıramayarak. Yüzünü, saçlarını usulca okşamaya devam ediyordum.

“Büyü yapıyorsun sanki böyle anlarda. Efsununa kapılıp gidiyorum. Tek istediğim seni memnun etmek oluyor.”

Kolay kolay zafiyetini itiraf edecek bir adam değildi çünkü zayıf anlarında kullanılabileceğine inanan bir tarafı vardı. Bu onun için büyük bir zayıflıktı ama yine de benimle paylaşmıştı.

Bu yüzden gülümsedim.

“Senin zararına bir şey yapmam,” dedim. Başını yana doğru çevirip avucumu öptü.

“Biliyorum,” dedi. Öfkeyle birlikte korku da sanki ona saldırıyordu. “Biliyorum ama tehlikeye bu kadar yaklaşmış olmana tahammül edemiyorum,” dedi.

Bu cümleyle başa döndüğümüzü bilerek iç çektim. Beni zapt edemeyeceğini bildiği için daha da sinirleniyordu çünkü elinde koz kalmamıştı. Sonra ayağa kalktığı anda işler daha da kötüleşti çünkü konuştukça ölüme ne kadar yaklaştığını idrak ediyordu.

Bu yüzden çok konuşmamasına rağmen azarladı. O azarladıkça ben dinlemeyi bir süre sonra bıraktım.

Bir elimle tuttuğum çilekli süt kutusunu kendime biraz daha yaklaştırıp içerken gülümsedim.

Sıraç'ın karşımda ateş soluyan boğa gibi gözükmemesinin benim için hiçbir etkisi yoktu artık. Yanımda bir koli çilekli süt olmasıyla daha çok ilgileniyordum.

Bir yudum daha içtiğimde kafayı bulmuş gibi sııttım. Tadı şu an dünyanın en büyük mutluluğu olabilirdi.

En son dibinin geldiğine dair o kötü ses çıktığında dibinde kaldı mı diye kontrol etmek için süt kutusunu çalkaladım.

Sıraç sonunda benim onu dinlemediğimi fark ettiğinde yeni süt paketini açsam mı diye düşünüyordum.

“Sen beni dinliyor musun, Elif?” Koridora sesi gidecek kadar bağırdığında dönüp ona dünyanın en saf insanı benmişim gibi baktım.

“Yoo,” dedim ciddi bir ifadeyle. Oysa onun öfkeli suratına gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Süt içiyordum ben. Dinleyemedim o yüzden.”

Bana sonunda onu delirtmişim gibi baktı. Gerçekten sonunda bunu ben başarmışım gibi bir bakıştı bu. Durdu, ellerini saçlarından sanki onları yolmak istermişçesine sertçe geçirdi.

“Tek derdimiz bu mu şu an? Şu hâline bak! Seni uyarmaya çalışıyorum burada, umurunda bile değil,” dedi. Lacivertlerinde öfkesi şimşek gibi çakıyordu. Başıyla beni gösterdi.

Gözleri vücudumda dolandı. Hastane odasında yaralı olarak yatmamın onu kışkırttığı bir gerçektir. Ellerimin üstünde büyük yaralar vardı ama bence tek derdimiz buydu şu an.

Artık yıldığım için, “Olanla ölene çare yok,” dedim dünyanın en gamsız benmişim gibi. Aslında değildim. Gözümü kapattığımda kâbus olarak göreceğim bir sürü şey yaşamıştım ama bunları sırası gelince hatırlayacaktım.

Şimdi ise sırası değildi.

“Ayrıca canım çilekli süt çekti diyorum ya! Asıl sen beni dinlemiyorsun,” dedim. “Hamileyim ben, aşerdim işte.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Sonra bittiğini unutarak tekrar pipetten süt çektim ve yine aynı ses çıktı.

Sıraç bu sesle birlikte gözlerini süt kutusuna çevirdi. Eğer tek bir bakışta bir şeyler tutuşabiliyor olsaydı benim kocam bunu en iyi beceren kişi olurdu.

“Yapma şunu, Gün Işığı!” dedi, birden yükselen sesiyle ürktüm.

Yerimde sıçrayınca süt kutusunu sıktım ve ne hikmetse bu da bitmiş kuttudan sütün gelip yüzüme sıçramasına sebep oldu. Bunun üstüne kaşlarımı çattım ve bir elimin tersiyle yüzümü temizlerken diğeriyle boş süt kutusunu üstüne fırlattım.

Tahammülüm bitmişti. Gözümün önünde sinirini atsin da dışarıda delice bir şey yapmasın istemiştım ama benim de tahammülümün sınırı vardı.

“Cidden!” dedim sabrımın taşıdığını ifade eden bir sesle. “Sıraç, çık şu odadan!”

Kutu onun omzuna çarptı ve sarf ettiğim efor yüzünden bacağımdaki yarımın sızlamasına sebep oldu ama çaktırmadım.

“Sabahtan beri sabrediyorum ama yeter ya! Bir süt keyfi yaptırmadın.”

Tam ağzını açıp sinirle konuşacağı sırada, “Başlarım *tedbir almadın* tavırlarına da sana da!” dedim boştaki elimi havaya kaldırarak.

Bu çıkışım ile duraksayıp şaşkın şaşkın baktı ama ben sinirlenmişim bir kere. Süt keyfimi kaçırmıştı. Tutabilene aşk olsun. “Sen sanki çok tedbir alıyormuşsun gibi sabahtan beri beni azarlıyorsun. Sanki ben istedim ateş hattında kalmayı. Kendimi savunabildim, bebeğimizi koruyabildim diye alnımdan öpmen gerekirken yaptığını bak!”

Korktuğunu, vicdan azabı çektiğini biliyordum ama bu şekilde sarsmazsam büyüttükçe büyücekti. Durup bu tavrıma karşılık kaşlarını kaldırdı. Elimi kış kışlar gibi yapıp, “Git ya!” dedim. Sonra yanımdaki büyük kutudan bir tane daha çilekli süt aldım. “Yeter sabrettiğim. Sakinleşene kadar gelme.” Pipeti çıkarıp sanki hıncımı ondan çıkarıyormuş gibi kutuya batırdım. “Şu an öfkenle uğraşamam.”

Sonra yeni süt kutusundan büyük bir yudum aldım. Ağzıma dolan tatla birlikte zevkle gözlerimi yumdum. Sanki kafamdaki öfke şimşekleri çekildi ve yerini pembe pamuk şeker gibi bulutlara bıraktı.

Keyiften dörtköşe olmuş bir şekilde sırtımı yatak başlığına yasladım. Normalde bu çıkışımdan sonra çıkıp gitmesi olasıydı ki ben de bunu bekliyordum. Hatta onu göndererek insanların üstüne büyük bir kasırga salmış olacaktım ama bana bakarak kendini gaza getirdiğini düşünüyordum.

Bu yüzden pes etmişim. Yine de düşündüğüm gibi olmadı. Gözlerimi açtığımda onu burnumun dibinde buldum.

Bu sefer yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Ona bakarken pipeti ağzımda tutup içmeye devam ettim. Bir *ne var* diye kafamı sallamadığım kalmıştı. Ciddi ciddi rolleri değiştirmiştik.

“Bu kadar sevdin mi cidden?” diye sorduğunda pipeti ağzımdan çekmeden gülümseyip kafamı salladım.

“Süt kutusunu kafama fırlatacak kadar mı?”

Tekrar başımı salladım.

Ne hâlde görüldüğümü bilmiyordum ama yüz ifadesi yumuşadı. İkimiz de daha yeni kılıç kuşanmışken şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk.

Karı koca olarak bu kadar tuhafken bizden çıkacak çocuğun nasıl olacağını tahmin bile edemiyordum.

“Kanamam varken çocuğa bakışında bir şey olduğunu anlamıştım zaten,” dedi. Pipeti ağzımdan çekip ona hiçbir şey olmamış gibi dişlerimi göstererek gülümsedim.

O da fark etmişti ama öfkesinden dolayı ancak şimdi idrak edebiliyordu.

“Sanki *Gollum*’un yüzüğün sesini duyması gibi çilekli süt beni çağırırdı.” Sonra süt kutusunu uzaklaştırıp *Gollum*’un taklidini yaptım. “*Kıymetlimis!*”

Hafif gülümsediğini gördüğümde içim gitti. Çok korktuğunu biliyordum. Onun yerinde olsaydım şu an delirirdim ama zaman hepimizi değiştirmişti.

Zaman korkularımızın yerini değiştirmişti.

Elini karnıma koydu ve başparmağıyla hafifçe okşadı. Dile getiremediği kaybetme korkusu sanki dokunuşundaydı.

Doktorların iyi olduğumu teyit etmesi yetmemişti. Üstelik yaşamı için dün teminat verirken bugün bizim yaşamımızla sınanması sanki kontrolün her zaman onda olamayacağını bir kez daha ona hatırlatıyordu.

O kaybetme korkusu lacivertlerine yansıdığında gülümsemem soldu. Artık korktuğu yalnız ben değildim. Bir ailesi oluyordu ve sevdiklerini kaybetme korkusunu tadıyordu.

Kıyamıyordum bu hâline, daha hiçbir şeyle yüzleşmediğini göz ardı edemiyordum. Dışarıda düşmanı bildiği ama babası olan adam bekliyordu. Üstelik onun babası olduğuna dair DNA testine de ihtiyaç yoktu.

Çok benziyorlardı.

Ben bile sarsılmışken onun ruh hâlinin değişmesi en olağan durumdu.

Süt kutusunu ona uzattım. “Al,” dedim. “Sen de tadına bak.” Yüzünden henüz silinmeyen korku dolu ifadeyle bana döndü. Bu bakışla birlikte duygusal bir gebe olduğum için benim de hemen gözlerim doldu ama yine de gülümsemeye devam edip tekrar kutuyu işaret ettim.

“Alsana,” dedim. Bir süt kutusuna bir bana baktı. Ne gördüğünü bilmiyordum ama eli çenemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Çeneme yaptığı baskıyla dudaklarım aralanırken derin bir nefes alır gibi öptü beni. Gözlerim şoktan dolayı açıldı çünkü hiç beklemiyordum. Dili dilimin üstünü süpürdüğünde gözlerim kapandı. Öpüşünde o korkuyu, o hasreti hissettim.

Sanki nefes aldı, sanki öpüşüne tüm doyumsuzluğunu kattı.

Şoku atlatıp gözlerimi kapattığımda ise geri çekildi. Tekrar gözlerimi açtım, bir diğer aşırma merkezim hayal kırıklığına uğramıştı ama çaktırmadım.

O ise alt dudağıma t y gibi bir öpücük kondurdu. “ ok korktum,” dedi. Üst dudağıma da bir öpücük kondurdu. “ d m  kopardın!” derken sesindeki sitemi dudaklarımda hissettim.” Size bir şey olacak diye o kadar korktum ki hâlâ nefes alamıyormuşum gibi geliyor.”

Hafifçe geri çekildi. Alt dudağımda bıraktığı ıslaklığı silerken etkilenmemek elde değıldi ama yine de kendimi tuttum.

“Bak, demek ki hamile hâlimle bile üstesinden gelebiliyormu um, öyle değıl mi?” Hafifçe gülümsedi ama buruktu bu gülümseme. Yaşananları benim gibi inkâr etmek istiyormuşçasına bir hâli vardı.

Normalde uğıraşırdı benimle ama bunu bile yapmadı. Onun yerine hafifçe kendi dudaklarını yaladı. “Sütün tadı güzelmiş,” derken parmağı dudağımda olsa da kıkırdadım.

“Değıl mi?” dedim. “Bizim bebeğimiz ağızının tadını biliyor.”

Bahsi geçince bile yüz ifadesi değı ti. Lacivert gözlerindeki h z n silinmeye başladığında, “Babası da biliyor, benim güzel karım,” dedi.

Boğuk ses tonu ve sözleri dudaklarıma çarptı, kendimi tutamadan ürperdim.

Bunu fark ettiğinde g l mseme i genişledi. Ellerini beni kafesleyecek şekilde iki yanına yerleştirdi. Sonra hırsıyla dudaklarıma kapandı.

Geriye doğıru savrulduğımda ağızının yoğıun baskısı ile resmen kendimi kaybettim. Dudakları dudaklarımdan soluğumu içerirken çenesindeki sakalın izi tenime baskı yapıyordu. Dili ağızımda dolaşırken elimdeki süt kutusuyla birlikte geniş omuzlarına tutunmak zorunda kaldım.

 p c ğ ne karşılık vermeye ba ladığım anda sanki tadını almaya doymıyormu  gibi alt dudağımyı çekiştirerek hafif geri çekildi.  ıkan sesle tüm bedenim titredi.

Geri çekildiğinde doyumsuz bir adamın a  bakışlarıyla yüzleştim. Alt dudağımyın ıslaklığını başparmağıyla sildi. “Sırası değıl,” diye mırıldandı. “O kadar bekledim ama yine de zamanı değıl.”

Onu ba ımyla onayladım çünkü biraz daha devam ederse ikimiz de nerede olduğumuzu unutacaktık. Bu yüzden bana sarılıp sakinleşmeye çalıştığında esimi çıkarmadım çünkü her ne yaşıyor olursak olalım, yan yana olduğumuz sürece hepsini atlatacağımyza olan inancım tamdı.

15 SONBAHAR

Akşama doğru ağrım biraz daha şiddetlenmişti ama sesimi çıkarmıyordum. Çilekli süt aşermem sonucunda neredeyse mini kolideki tüm çilekli sütleri içmiştim. Bu da aşırı derecede midemin bulanmasına sebep olmuştu.

Bir şeyi çok tüketince kendini hissettiren o ağrı da vardı.

Annem ve kızlarla otururken dedemler odamı ziyaret etti. İkisinin de suratı sirke satıyordu. Sanki duydukları hiçbir haber hoşlarına gitmemiş gibiydi ama sorgulasam da hiçbir şey söylemediler.

Üstelik kendimi tehlikeye attığımı düşündükleri için bana kızgındılar. Ben ise umursamadım, zaten çok geçmeden dertlerinin sadece ben olmadığını anladım.

Aziz Nehar'ı büyük bir tehlike olarak görüyorlardı çünkü adam ilk defa kendini ve gücünü saklamadan tam manasıyla ortaya çıkmıştı. Özel bir hastaneydik ve tüm kat bizim tarafımızdan işgal edilmiş durumdaydı.

Bu işgalin yarısı bize ait adamlar tarafından diğer yarısı ise Vorona Babanov, yani Aziz Nehar'ındı.

Bu gergin ortamın üstüne Sıraç'tan haber yoktu. Eylül, Demir'in yanına gitmişti. Nergis de ortalıktan kaybolmuştu. Bir tek Esin'den haber vardı. Ameliyattan çıkmıştı. Karın boşluğundaki kurşun çıkarılmıştı ama hayati riski devam ediyordu.

Bu da kurtulursa daha büyük bir cehennemle karşılaşacağının bir göstergesiydi. Şimdilik yaşamasını istediğim için sadece rahatlamıştım.

Tam anneme son kez dışarıda olup biteni sordurup haber yoksa artık uyuyacağımı söylediğim zaman kapı açıldı ve içeri birkaç görevliyle birlikte dedemler, en son da Sıraç girdi.

Hepsinin yüzündeki ciddi ifadeden ürktüm. Başımda yazma vardı ama onlar pat diye girince sanki üstüm başım dağılmış gibi yazmayı düzelttim.

"Bir şey mi oldu?" dedim, gergin ifadelerini görünce ben de gerilmiştim. Levent dedem hoşnut olmayan bir ifadeyle, "Aziz Nehar, Melek'in odasında

konusmak istiyor,” dedi. “Hepimiz orada olacağız ama kocan, senin ve Eylül’ün geleceğini söyleyerek güvenliği sıkıntıya soktu.”

Lafını asla esirgemediği için daha ilk dakikadan canını sıkan durumu söylemekten de çekinmemişti. Annem ona dönüp, “Baba, önce bir selam verseydin. Gelir gelmez celallenmene ne gerek vardı?” dedi.

Dedemin bu huyundan mutsuz olan tek kişi ben değildim. Dedem kızına baktıktan sonra yüzündeki sinirli ifade bir nebze olsun dindi.

Yine de “Haklıyım,” dedi. “Bu adamlara nasıl güvenelim?”

Kocam yanındayken onun dedikodusunu yapmaktan da çekinmiyordu üstelik.

Dedeme dönüp ben de tıpkı annem gibi kaşlarımı çattım. “Burnumuzun dibindeler zaten, dede. İsteseler bir çatışma çıkabileceğini çok iyi biliyorsun. Bir biz miyiz sence şu an sorun?” dedim.

Sıraç’a baktım. O dedemin sözlerini umursamıyormuş gibi gözükmüyordu. Yatağın dibine kadar geldi ve bacakları iki yana açık, kollarını göğsünde kavuşturarak bir gardiyan gibi başımda dikilmeye başladı.

Sonra dedeme meydan okurcasına baktı. “Bizim görevimiz korumak,” dedi. “Madem burada bir yüzleşme yaşanmasını istiyor, o zaman karımın da Eylül’ün de bu konuşmayı dinlemeye hakkı var.”

“Bu bir zafiyet.”

Dedem tam olarak onun damarına basarcasına konuşunca canım sıkıldı ama kocam ilk defa oldukça sakindi.

“Korunacaklar ve hak ettikleri gibi orada olacaklar, ihtiyar. Üstelik bu zafiyet tek taraflı da değil.”

Eylül kendi kendine söylenircesine, “Annem var,” dedi. “Annem de onun zafiyeti.”

Bundan sonra hiçbir söz söylenmedi çünkü Eylül haklıydı. Annesi bu durumda kritik noktaydı ve kendisini sakınacak durumda değildi. Yatağımla birlikte koridorun sonuna doğru bir sürü korumayla ilerlerken Demir ve Umut da yanımdaydı. Nergis tam yatağımın dibinde kişisel korumam olarak duruyordu.

Ayakta duran Eylül çok yorgun gözükmüyordu. Demir onun elini sıkı sıkı tutuyordu.

Etrafta tanıdık olmayan yüzler görünce gerildim. Koruma olarak onlar da simsiyah giyinmişlerdi ama yüzlerinden yabancı oldukları anlaşılan adamlar dikkatli bakılınca hemen bizimkilerden ayırt edilebiliyordu.

Bazıları sert yüz ifadeleriyle hatta biraz da olsa nefretle ortalarından geçen gruba bakıyordu.

Bizden tek bir kişi bu bakışları yanlış anlasa – ki anlamaya meyilliydiler-koridorda kan gövdeyi götürecekti.

Neyse ki kapıya gelene kadar bir şey olmadı. Kapının önünde siyah saçlı, buz mavisi gözleri olan birisi vardı. Neredeyse Sıraç’la aynı boydaydı. Demir onu görünce Eylül’ü arkasına çekti ve adama öyle bir nefretle baktı ki yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Bu adam Aziz Nehar’ın adamı olmalıydı. Eylül, annesini görmeye gittiğinde kapıda duran bir adamla tartıştığını ve tartışma büyüyünce Demir’in müdahil olduğunu söylemişti.

Sonra Aziz Nehar devreye girmiş ve olay kapanmıştı. O adam bu adam olmalıydı. Bakışlarıyla tabiri caizse güç için savaşırken birbirlerine tip tip bakmaktan başka hiçbir şey yapmadan kapı açıldı ve yanlarından geçtik.

Tam içeri girerken o adamla göz göze gelmek gibi bir hataya düştüm. Çok kısa sürdü ve hemen gözlerimi kaçırdım ama bu adamın gülümsediğini görmeme yetecek bir süreydi.

Sıraç’a döndüğümde bunu fark etmemesini umuyordum ama onun da adama baktığını fark ettim. Demir’in öfkesi, Sıraç’ın yanında buz dağının görünen yüzü gibi kalırdı. Adam resmen cami duvarına işiyordu da haberi yoktu.

Sıraç’ın mırıldandığını duydum: “*Mertıyyı.*”³

Ne dediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım. İçimden bir ses pek hayırlı bir şey söylemediğini söylüyordu. Ellerimi havaya kaldırıp bugünü sağ salım atlatmak için dua etmeme çok az kalmıştı. Hiç kimseye bir şey olmazsa şükür namazı kılacaktım.

İçeri girdiğimizde salon genişliğinde bir hastane odası karşıladı bizi. Özel oda olduğu belliydi. Melek Hanım oturmuş, sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Yanında yalnızca bir hemşire vardı.

O da sakin bir şekilde oturuyordu. Sanki böyle ortamlara alışkınmış gibi bir hâli vardı.

Yanında duran Aziz Nehar ise Sıraç gibi Melek Hanım’ın yatağının yanında duruyor ve ona bakıyordu. Melek Hanım’ın bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu ama Aziz Nehar bize dönmeden önce yüzündeki yumuşak ifadeyi yakalayacak kadar dikkatli bakıyordum ona.

Sonra başta oğlu olmak üzere bizi görünce yüzünde yine sert bir ifade belirdi. Oğluyla olan benzerliği dehşet vericiydi. Küçük farklılıklar haricinde neredeyse birebir aynılardı.

³ (Rusça) Ölü.

Aynı bakışlar hatta aynı renk gözleri vardı. Gamzeleri var mı diye merak etmeden edememiştim. Eğer öyleyse tam olarak babasının fotokopisi olacaktı.

O bakışlar hepimizin üstünde yavaşça dolaştı. En son durduğu yer oğlu değil, Levent dedemdi. Lacivert gözlerinde beliren nefret ile birlikte ürperdim.

Bu nefret oldukça tanıdıktı.

“*Podtolknut’ papu!*”⁴

Ne dediğini doğal olarak anlamadım ama kulağıma gelen dil tanıdıktı. Sıraç da Rusça biliyordu. Bu yüzden kaşları çatıldı ve öne doğru bir adım attı.

Onunla birlikte Demir de bir adım öne çıktığında onun da bu dili anladığından şüphelendim.

“Buraya uzlaşmak istediğin için geldik. Yoksa fikrini mi değiştirdin, Balabanov?”

Aziz Nehar bu isme tepki vermezken kendi oğluna buz gibi gözlerle baktı.

Sıraç da ona aynı şekilde karşılık verdi. “Doğru dedim, değil mi? Hangi isminin doğru olduğuna emin olamıyorum. Hangisi yalan, bilemiyorum.”

Aziz Nehar cevap vermezken yanında duran buz mavisi gözlü adam konuştu:

“Evet, ismi Vorona Balabanov. Bilirsin, tanırsın hatta saldıracak kadar da düşmansın.”

Bakışlarında kibir vardı. Sıraç’ı sinirlendirmeye çalıştıkları belliydi. Tepeden bakışları bile bunu anlatıyordu. Daha Aziz Nehar’ın kim olduğunu anlamaya çalışırken resmen baştan kavgaya çıkacak seviyede bir gerilim ortama hükmetmişti.

Aziz Nehar o adama dönüp aynı sert ifadeyle bakarken adamın yaptığı harekete kızdığını anladım ama o adam umursamadı.

Nitekim Sıraç, “Ben bana düşmanlık etmeyene karşılık vermem. Benim düşmanlığım kısasa kısıstır,” dediğinde de bu meydan okumaya kışkırtmayla karşılık verdi. İşe yaradı. Karşısındaki siyah saçlı adam kavgayı başlatacakmış gibi tehditkâr bir adım attı Sıraç’a doğru.

Nabzımın korkuyla hızlanmadığını söylersem yalan olurdu.

Aziz Nehar ya da Rus adıyla Vorona sustukça bu iş büyüyecekti çünkü Sıraç da karşısındaki adama öyle bir bakıyordu ki bakışlarında çoktan ölüm hükmünü vermişti.

Neyse ki sonunda müdahil oldu. “Yeter, Ivan,” dedi Aziz Nehar. Ivan dediği adam ona dönüp baktı ve gördüğü sert bakışla birlikte emir aldığı adamın arkasına geçti.

⁴ (Rusça) İcin babası!

Bu arada Nergis haklıydı, Aziz Nehar'ın sesinde hafif bir aksan vardı. Bize doğru bir adım attı. "Dediğin gibi buraya uzlaşmaya geldim." Bakışları dedeme kaydı. "Ama geçmiş de kolay unutulmuyor."

Levent dedeme baktığında gördüğünün o olduğunu düşünmüyordum. Gördüğü onun oğluydu sanki. Dedem bu durumdan mutlu olmasa da aynı nefretle karşılık verdi ona. Aziz Nehar bakışlarını çevirip tekrar oğluna döndü. "Bunların hepsi bugün teker teker konuşulacak."

Sıraç bir şey söylemedi. Sandalyeler getirildiğinde yatağının yerleştirildiği yere göre herkes yakınımına oturdu.

Karşı tarafta Aziz Nehar, Melek Hanım, hemşire ve birkaç adam vardı. Eylül, annesinin yanına gitmek istiyor gibi gözüküyordu ama Demir elini sıkı sıkı tutuyordu.

Melek Hanım da huzursuz gözüküyordu.

Melek Hanım bana baktığında tuhaf bir şekilde gerildim. "Seni vurdum," dediğinde nasıl cevap vereceğimi bilememek beni daha çok gerdi.

Yüzünden hüznünlü bir ifade geçti. "Korktuğumdan oldu. Yoksa ben bebeğine asla zarar vermem ki..." dedi sanki bir çocuk gibi. Hamile olduğumu nereden anladığını bile bilmiyordum. Donup kalmıştım sözleri karşısında.

"Ben de yaşadım. Yapmam..." dediğinde ise ortamdaki herkes sanki onun acısıyla yara almıştı. O ise hüznünlü bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Çok özür dilerim," diyerek tekrar konuştuğunda sessiz kaldım. Neyi ne kadar hatırladığını bilmiyordum. Nasıl cevap vermem gerektiğini de öyle. Bu yüzden ona sadece *önemli değil* der gibi gülümsedim.

Ama Aziz Nehar benimle aynı görüşte olmayacak ki bize gösterdiğinin aksine yumuşak bir ifadeyle, "Sana ne yaptıklarını hatırlıyor musun, Melek'im?" dedi.

Melek Hanım ona baktı. Kafası karışmış gibi gözüküyordu.

Sonra bakışlarını Eylül'e çevirdi. "Anneciğim," dedi Eylül'e bakarak. "Ne oluyor? Kim bu adamlar?" Eliyle Aziz Nehar'ı gösterdi. Burada en çok tanıdığı kendi kızıydı. Bu yüzden ondan bir açıklama bekliyordu. Huysuz bir ifadeyle, "Bu adam beni sinir ediyor," dedi. "Bana birini hatırlatıyor."

Hâlâ bir şeyleri tam manasıyla kavrayabilmiş değildi. Öğlen geçirdiği krizin sebeplerini tam olarak kavrayıp kavramadığını merak ettim.

Eylül'ün annesinin sözlerine karşılık gözleri dolarken Aziz Nehar dönüp sevdiği kadına baktı. Eylül, "Anne, eskiden çok sevdiğin bir adam oldu mu?" dedi Aziz Nehar ona bakarken.

Melek Hanım onunla göz göze geldiğinde tüylerim diken diken oldu. Burada acı bir geçmiş yatıyordu. Melek Hanım'ın yüzünde buz gibi bir ifade belirirken, "Oldu," dedi ama sonra ekledi: "Benim için öldü."

Tekrar Aziz Nehar'a bakarken bakışlarında öfke belirdi. Bir yanılsama olabiliirdi ama Aziz Nehar'ı tanıdığına dair bir his doğdu içime.

Sonra bu bakış gitti, yerine yine kafası karışmış bir ifade geldi.

Aziz Nehar'ın yüzünde beliren acı ifadeyi gördüğümde gözlerim doldu. Sabahdan beri bastırduğım gerçekler su yüzüne çıkıyordu sanki.

"Haklı," dedi Aziz Nehar. "Ona karşı geri dönülmez bir hata yaptığımda öldüm ben. Aziz Nehar öldüğü için de yok sayıyor beni." Ona doğru yaklaştı ve yatağının kenarına oturdu.

Melek Hanım'ın elini yüzüne koyduğunda hepimiz onları izliyorduk. "Bak," dedi. "Tam burada attığın tokattan kalan iz var." Dudağının kenarını onun parmak uçlarını dokundurarak gösterdi. Tam olarak göremiyordum ama orada bir iz var gibi gözüküyordu. "Dubai'den geldiğimde beni görünce geçirmiştin yüzüme bir tane. Hatırladın mı, Melek'im?" Ona doğru eğildi yavaşça. Melek Hanım ürkmüş gözüküyordu.

Kafası karışmış gibiydi.

"Aylardır uzaktan izliyorum seni. Karşına geçtiğimde beni affetmemenden ziyade hatırlamaman canımı yakar diye korktuğumdan karşına çıkamıyordum. Korktuğum başıma geldi. "Ona doğru eğildi. "Hani yaptıklarımı asla unutmuyacaktın?"

Çok özel bir ana dâhil oluyormuşuz gibi hissediyordum. Yanaklarımın kızardığını hissettim çünkü Aziz Nehar öyle yoğun bir ifadeyle Melek Hanım'a bakıyordu ki aralarındaki bağın gücü hissediliyordu.

Melek Hanım yavaşça onun dudağının kenarındaki yaraya dokunduğunda Eylül'e baktım. Sıkıntılı gözüküyordu. Bu onun için çok zor olmalıydı. Annesinin başka birisiyle ilişkisi olduğunu öğreniyordu ve o adam şu an annesinin yanında ona geçmiş hatırlatmaya çalışırken yakınlaşıyordu.

Melek Hanım'ın suratından garip bir ifade geçerken elini yavaşça çekti ve kısa bir an bakışmaya devam ettiler. Levent dedem ilk konuşan oldu.

"Bizim karşımıza çıkman da çok uzun sürdü. Nefretini tahmin ediyorum ana sebeplerini duymaya hepimizin hakkı var."

Aziz Nehar dönüp dedeme baktı. Şimdi bakışlarındaki şefkat yok olmuştu.

Daha oğlunun ne halden karıştırdığından haberdar olmayan bir baba için çok kontrolcüsün, Sarmaşık. Yaşlılık seni akıllandırdı mı yoksa sadece sabırsız mısın?"

Dedem derin bir nefes aldı. Gerçekten de sabırsız gözüküyordu.

"Her ikisi de. Dedğin gibi ben de oğlumun yaptıklarından yeni haberdar oluyorum ama bilmediklerim olduğu için bağlantı kuramıyordum. Bize anlatacakların olmalı. Senin de oğlunla düşmanınmış gibi oynarken sebeplerin olmalı."

Dedemin altta kaldığını bu zamana kadar görmemiştim. Yine aynı şekilde davranıyordu. Sıraç sessiz bir şekilde beklerken dedem bütün kartlarını açık oynamaya karar vermişti.

“Anlatacağım,” dedi Aziz Nehar gergin bir ifadeyle. Bakışları Sıraç’a doğru döndü.

“Oğlum olduğundan şüphen var mı? DNA testi isteyecek misin?” Sıraç’a ilk defa yüzünde yumuşak bir ifadeyle baktı. “Ben seni ilk gördüğümünden beri hiç şüphe etmedim.”

Nerede gördüğünü merak ettim ama müdahil olmak istemedim. Sıraç, “İsteyeceğim,” dedi.

Bu ona güvenmediğinin üstü kapalı bir göstergesiydi. Aziz Nehar bunu kabullenmiş gibi bir baş hareketiyle onayladı. “İstedğini alacaksın,” dedi.

Sonra konuşmaya başladı: “Sormadın ama seni ilk Kuznetsov’u ziyaret ettiğin zaman gördüm. O zamana kadar varlığından haberdar değildim. Kuznetsov ile toplantı yaptığın gün onun misafiriydik. Balabanovlar Bratva’da uzun zamandır Kuznetsovların düşmanıydı. Evgeny amcasını alt ettikten sonra bu düşmanlığı sonlandırmak için bir uzlaşma istedi. Sen de bu uzlaşmaya çomak soktun.”

Olayı tam olarak bilmediğim için anlattıklarını kavramaya çalıştım. Kuznetsov ailesinin zamanında Sıraç’ı paralı katil olarak tuttuğunu, yıllar sonra ise Evgeny ile silah ticaretini batırdığı için tekrar takıştıklarını, adamın misilleme olarak babaevimi yaktığını ve buna karşılık olarak Sıraç’ın da otoparkta beni kullanarak tuzak kurup onu öldürdüğünü biliyordum.

Sıraç sandalyede rahat bir şekilde otururken bir elini dizine koyarak ona doğru eğildi. “Neyi kastediyorsun?” dedi sert bir sesle. “Ben oraya gittiğimde kimse yoktu. Benim Kuznetsovlarla münasebetim çok eskiye dayanıyor.”

Aziz Nehar başını salladı. “Biliyorum, sekiz yaşında onların tetikçisi olmuşsun. Hepsinden haberdarım,” dedi. İkisinin de soğukkanlılıkla anlattığı gerçekler bir tek benim mi canımı yakıyordu, bilmiyordum ama karşılaşmalarının kadersel olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Sıraç nereden bildiğini sormadı ama bu konuşmadan hoşnutsuz olduğunu anladığım bir şekilde ona bakıyordu.

“Sen o gün toplantı için geldiğinde biz salonda bekletiliyorduk çünkü senin batırdığın silah işinde Evgeny’nin dediğine göre bizim de kârımız vardı. Barışmanın şerefine bize bu kârı teklif edeceğini söyledi. O kazancı batıran sen olunca üstüne birlikte çökmemizi teklif etti. Elbette o salakla bir iş yapmazdım ama teklifine cevap veremeden sen geldin ve biz beklerken arabalardan indiniz. Salonun camında bekleyen adam bendim. Seni gördüğüm anda yaşadığım şoku hiçbir zaman unutmayacağım.”

Benzerliklerinin o da farkındaydı. Bakışları Sıraç'ın üstünde dolanırken yüz ifadesindeki değişime bizzat şahit oldum. Sert görünümün altında yatan suçluluk duygusuna dair ilk bakışı da tam bu anda yakaladım.

“İlk önce inanmadım. Sadece benzerlik olduğuna inanmaya çalıştım. Uzun zamandır Türkiye ile hiçbir bağ kurmuyordum ama kuşku sonunda beni alt etti ve seni araştırdığımda ise gerçekler bir bir yüzüme çarptı.”

O gerçekleri anlatmayı es geçti. İlk defa yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. Yaptıklarından sonra bu suçluluğu görmek, sebeplerini merak etmem için yeterliydi.

Aziz Nehar, “Yemin ediyorum ki senden haberim yoktu. Ben senin öldüğünü sanıyordum. Bu ülkeyle bağlantımın koptuğu gün senin öldüğünü sandığım gündü. Bunu burada yaşayan ailem de çok iyi biliyor,” dedi.

Bu kadar çaresizce yaptığı ilk itiraf ne yazık ki hiçbir boşluğu tam manasıyla doldurmuyordu. Ben duygusal olarak etkilenmiştim ama Sıraç kolay kolay bir şey hissetmezdi.

“Buraya birden ortaya çıkan *baba* adı altındaki adamı kabullenmek için gelmedim ben. Bir düşman olarak bana yaptıklarını açıklayacak sebeplerin olduğunu iddia ettin. Açıkla.” Eliyle *buyur* der gibi yaptı. Sakin görünüşünün altındaki yüzeye çıkmaya çalışan öfke volkanım en çok ben hissediyordum. “Sana fırsat veriyorum, kendini, yaptıklarını, en önemlisi de şu bir türlü öğrenemediğimiz geçmişini anlatmanı istiyorum. Derdim yalnızca geçmişin açıklanması. Ben bir aile draması istemiyorum. “

Sert bir şekilde babalığını reddederken aynı zamanda Melek Hanım'ın anneliğini de reddediyordu. Melek Hanım'ın sessizce Sıraç'ı izlediğini fark ettim. Ne kadarını idrak ediyordu? Ne zaman onun oğlu olduğunu anlayacaktı?

Eylül sesli bir şekilde iç çekti. Ona baktığımda onun da aynı şeyleri hissettiğini düşündüm. Sadece araya girmek istemiyorduk.

Aziz Nehar'a tekrar döndüğümde belirgin bir tepki vermediğini fark ettim. Sadece Melek Hanım'ın tuttuğu elini kendine doğru hafifçe çekti. Sıkı sıkı tuttuğunu görebiliyordum.

“Pekâlâ,” dedi sanki Melek Hanım'dan güç alır gibi. “En baştan anlatıyorum. Madem tek istediğin bu...” Onun isteğine saygı duyduğunu gösterircesine uysal bir şekilde itaat etti.

Bu tepkisi garip geliyordu bana. İnsan yıllardır varlığını bilmediği oğlunu bulduktan sonra ona ilk önce düşmanı gibi davranıp ortaya çıktığında ise nasıl bu kadar sakın olabiliirdi ki? Üstelik araştırdıklarında bir nebze olsun derine inse oğlunun çektiği acıların ne denli kötü olduğunu da anlardı. Bir baba bunları öğrendikten sonra evladına nasıl sahip çıkmazdı?

Benim aile ilişkilerim hiçbir zaman böyle olmamıştı. Bu yüzden anlamlandıramıyordum.

“Şeyma Lâl’in on sekiz yaşında doğurduğu gayrimeşru çocuğu olarak dünyaya geldim,” diyerek anlatmaya başladı Aziz Nehar.

Böylece geçmişin kapısını ilk defa tamamen araladı.

“Kendinden on yaş büyük olan Alexis Balabanov ile İstanbul’da bir süre boyunca herkesten habersiz bir ilişki yaşamışlar. Annemin sevdiği adam için liseyi terk etmesi, ailesinin onlardan gizli ilişki yaşadıklarını öğrenmesine sebep olmuş ve her şey verdiği bu açık ile ortaya çıkmış. Lâl ailesi normalde Antep’te yaşıyorken kızlarını ve oğullarını okusunlar, iyi tahsilleri olsun diye İstanbul’a yollarlarmış. O ve abisi Murat aynı dönemde İstanbul’da bulunmuşlar. Abisi de durumu asla fark etmemiş. Annem o zaman abisiyle gittiği bir mücevher sergisinde tesadüfen Alexis ile tanışmış. Babam Alexis onu gördüğü anda âşık olmuş.”

Bunu anlatırken hiçbir his katmamasına rağmen ben acıklı bir hikâye olduğunu hissedebiliyordum. Aziz Nehar ise bunu yaşayanlar sanki anne ve babası değilmiş gibi anlatıyordu.

“Sonra o günden itibaren peşinden ayrılmamış. Annemin ilk başlarda pek istekli olmadığı çünkü abisi tarafından Alexis’in Balabanovların vârisi olduğunu öğrendiğini biliyorum ama sonra Alexis bir şekilde hediyelerle onun aklını çelmiş.

Sonra görüşmeye başlamışlar. Annemin bu sırada Alexis’in uğraştığı işle ilgili tam manasıyla bilgisi yokmuş. Bana anlattığına göre yaptıklarına çok iyi kılıf uyduran ve gözünü boyamak için her şeyi yapan bir adammış. Annem de anlattığına göre çok yakışıklı olmasına ve bu tavırlarına kanmış. Okumayı, ailesini hatta her şeyi unutup onunla Rusya’ya gitmeyi düşünecek kadar pembe düşlere kapılmış.”

Dudağın bir kenarı yukarı kıvrılırken tatsız gülümseyişinden iyi şeyler söylemeyeceğini anladım. Bu pembe düşler onun geçmişini çalmış gibi gözüküyordu.

Nitekim, “Biz Balabanovların ilk vukuatı bu değil bu arada. Rusya içinde Bratva’nın en eski ailelerinden biriyiz ve Çarlık Rusya’sına kadar uzanan köklerimiz de hep bir ayağı İstanbul’da olmuş. Atalarım da Türk kadınlarıyla evlenmişler ve aile içinde efsanelerle anlatılacak felaketler yaşamışlar. Yaşadıkları aşklar hep felaketle sonuçlanmış. Eskiler saf soya kirli kanın bulaştığını düşünürmüş.”

Bu hurafenin onların felaketi olacağını düşünürken içimi hüznün kaplamıştı.

“Babamın ailesi babamın aynı lanete kapıldığını düşünmüş. Bu sırada annem de liseyle bağıni kesip babama kaçtığı için ailesi de bu durumdan haberdar olmuş ve dedem başta olmak üzere tüm akrabalarım İstanbul’a gelmiş. Tabii, aynı zamanda babamın ailesi de İstanbul’a geliyormuş ama daha ailelerin çatışması yaşanmadan başka bir felakete kurban gitmişler.

Babamla annem o zamanın çok ünlü olan İstanbul gazinosuna annemin ısrarıyla gitmişler. Gazinoda babam hemen tanınmış. Rus mafyası olduğu için tehdit olarak algılanmış. İstanbul’un o bölgesini yöneten sefirlerden birisi babamın masasına gelmiş. Onu kovmak istemişler, babam da bunu gururuna yedirememiş ve kavga çıkarmış. Çıkan kavgada babam ve adamları tüm gazinoyu dağıtmışlar ve sefir olan adam ölmüş ama daha adamın cesedi soğumadan bunu Rus-Türk mafyası çatışmasına dönüştürmüşler ve babamın peşine takılmışlar. Annem yanındayken İstanbul’daki evine büyük bir baskın düzenlenmiş. Babam bu çatışmada ölmüş, annem de ağır yaralanmış.”

Ölümle sonuçlanacağını tahmin ettiğim bu hikâyede Aziz Nehar’ın babasının ölümünü anlatırken bir tepki bekledim ama hiçbir tepki bulamadım. Sıraç da aynı tepkisizliği paylaşıyordu.

Sanki kendi geçmişine ait değilmiş gibi annesinin yaşadığı felaketi anlatıyordu.

“Annemin ailesi İstanbul’a vardıklarında kızlarını ağır yaralı ve büyük bir çatışmanın ortasında bulunca apar topar onu alıp tekrar Gaziantep’e götürmüşler. Babamın yakın arkadaşı olan kuzeni Nikolai, Balabanovların annemin peşine düşeceğini ve bütün yaşananların günah keçisi olarak annemi göreceklerini anneme acıdığı için ailesine söylemiş. Dedem de bunun korkusuyla annemi Gaziantep’te bir köye yollamış.

Bilmedikleri en büyük sorun ise benmişim. Annemin hamile olduğu, ilk başta aldığı yaralardan dolayı anlaşılmamış. Aylar sonra yapılan kontrolde fark etmişler. O zaman da beni aldırma için çok geçmiş. Üstelik annem de dedemi kendi canına kıymakla tehdit ederek vazgeçirmiş ama bu süreçte ailesinin desteğini kaybetmiş. Ben doğmuşum ve bu yüzden annem bir daha doğru düzgün hiç şehre inememiş.”

Dilim tutulmuş bir şekilde dinlediğim hikâyeye sanki Yeşilçam filmlerinden fırlamış gibiydi. Rusya’da yaşayan bu adamın geçmişi sanki onun için unutulması gereken bir lanetti.

“Bu yüzden Gaziantep’te küçük bir kasabada büyüdüm. Yıllar sonra annem affedilse de annemin ailesi beni hep tehlike olarak gördü çünkü babamın ailesi hâlâ kan davası güdüyordu. Dedemin neredeyse batmasına sebep olacak kadar onlardan nefret ediyorlardı. Annemin yaşadığını biliyorlardı ama dedem onu bir sır gibi saklıyordu. Yıllar sonra, ancak bu tehlikenin

geçtiğine inandıklarında annemin şehre inmesine izin verilmiş. Tabii, burada ben büyük bir sorun olarak ortaya çıkmışım çünkü babam belli değilmiş. Kimlerden olduğum merak edilirmiş. Bu yüzden dayım Murat'ın oğlu Mehmet olarak nüfusa geçmişim."

Sıraç konuştuğunda o kadar çok hikâyeye dalmıştım ki irkildim.

"Böyle bir adam yok nüfusunuzda," dedi. Aziz Nehar ilk defa gülümsedi ve onun da gamzeleri olduğunu fark ederek şaşkına döndüm.

Yanımda duran Nergis dönüp bana baktı ve ortama uymayan bir şekilde imayla gülümsedi. Gerçekten yaşlı olmasına rağmen çok yakışıklı bir adamdı ama benzerliklerinden dolayı daha büyük bir şaşkınlık yaşıyordum.

"Olmayan birisi çok rahat bir şekilde silinebilir," dedi Aziz Nehar ilgimi tekrar anlattığı geçmişe çekerek. "Bu gerçeğin seni şaşırtmaması lazım. Sonuçta sen de Altun ailesinin çocuğu değilsin."

Yalın bir gerçeği dile getirirken Sıraç için ağır olan bir durumu da ortaya sürmüştü Aziz Nehar. Belki farkında değildi ama yarasına dokunmuştu. Yakınımda olsaydı onun elini tutardım çünkü sinirlendiğini hissedebiliyordum.

"Bu aile dramından sıkıldım," dedi Sıraç buz gibi bir sesle. "Anlaşılan o ki babanızın yaptıklarından ders almayıp siz de sevdiğiniz kadını, doğmamış çocuğunuzu yalnız bırakmışsınız. Doğru mu anladım?"

Saldırmak üzere olan bir yırtıcının önce avını yaralayışıyla aynı acıyı taşıyordu cümleleri.

Aziz Nehar'ın gülüşü yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. Sıraç aynı yarayla onu vururken acımasız gözüküyordu ama Aziz Nehar da onun yansıması gibi hissettiriyordu.

Bu hissimi teyit edercesine, "Babalarımızın hatalarını yapmakla ünlüdür. Benim oğlum olarak benim yaptığım hatalardan uzak kaldığını görmedim. Yanlış mıyım?" dedi.

Görünen oydu ki aynı acımasızlık babasında da vardı. Bu işin iyiye gitmeyeceğini hissederek bir şey yapması için dedemlere baktım ama ikisi de sakın bir şekilde bu atışmayı izliyordu. Aziz Nehar ilk defa oğlu olduğunu açıkça dile getiriyordu ama bunu yaparken onu yaptıklarından vuruyordu.

"Sen de karını terk etmeye çalışmadın mı?"

Sıraç için bu sözler bam teline dokunmakla eş değerd. "Biz burada ne yapıyoruz?" dedi Sıraç birden sakinliğini sorgular gibi. "Kimi karşıma almışım, adam yerine koymuşum da konuşturuyorum?"

Öfkesini konuştururken kıyametin kopacağını bilerek yüzümü ekşittim. "Sen kılmsin? Hangi hakla buradasın?"

Sıraç ayağa kalktığında yatakta dikleştirdim. “Sıraç!” diye seslendim ama duymadı beni. Ona doğru yürürken yanındaki birkaç adam ve Ivan hemen silahlarına davrandılar ama Aziz Nehar elini kaldırarak onları durdurdu.

“Sana hatalı olmadığımı hiç söyledim mi?” dedi onun aksine daha sakın bir sesle. Oturmuş ve ona doğru eğilmişti. Onu muhatap alırken lacivert gözlerini oğluna dikmişti.

“Ama beni hatalarımdan vurmadan önce yapmak zorunda kaldıklarımı anlayacaksın. Öyle kolayca ahkâm kesmek yok!” dedi yine de altta kalma-yarak. “Ben de senin yaşlarından geçtim. Kanım deli aktı; hayatımı, sevdiğim kadını yakıp geçtim. Bunları bilmek zorundasın.”

Sıraç meydan okurcasına ona baktı. Sonra ne hissetti, bilmiyordum ama ağır ağır geri çekildi ve “Anlat!” dedi emredici bir sesle. Sıraç ona arkasını döndüğünde Aziz Nehar’ın yüzünde kısa bir anlığına da olsa acı bir ifade belirdi. Ona bakıyor olmasaydım fark etmezdim.

Sıraç bu sefer yanıma oturunca ayağa kalkmaya niyet ederse onu tutabil-mek için elini tuttum. Kısa bir an bana baktığında aslında ne kadar öfkeli olduğunu ama yine de kendini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum.

Sakin ol dedim dudaklarımı kıpırdatarak. Başını beni onaylarcasına haf-fıfça salladı. Aziz Nehar tekrar konuştuğunda bakışlarımı ondan geri çektim. “Ailenin içerisinde istenmeyen çocuk bendim. Annem haricinde herkes bana saatli bombaymışım gibi bakıyordu.”

Sıraç yavaşça ona doğru döndü. İstenmeyen çocuk olmayı anlayacak biri varsa o da yanımda oturan adamdı. Aziz Nehar oğluyla tekrar konuşmaya başlayınca Umut ve Demir geri çekildiler.

Aziz Nehar’ın adamları da tetikte durmaktan vazgeçtiler.

“Büyüdüm, bunun sebeplerini sürekli sorguladım. Babamın dayım olma-dığını biliyordum ama kim olduğu hakkında kimse ağzını açmıyordu. Sor-gularken ortalığı fena hâlde dağıttım.” Yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi. “Ben de annem gibi okumak için Ankara’ya gittiğim anda yoldan çıktım. Babamın izinden gidip belalara bulaştım. Düzgün durduğum tek gün her-hâlde annemle tanıştığım gündü.” Geçmişin hatırasıyla yüzünde bir tebessüm belirip kayboldu. “Murat Lâl’in doğum gününe özel davete annem, babası ve iki kız kardeşiyle birlikte geldi. Onunla bu davette tanıştım.”

Bir an duraksayıp Melek Hanım’a baktı. Melek Hanım kavgadan beri kaş-ları çatık bir şekilde bir Aziz Nehar’a bir Sıraç’a bakıyordu.

“Hatırladın mı nasıl tanıştığımızı, Melek’im? Seni o gün dansa kaldırdı-gımda kollarımda kuş gibi titriyordun.”

Ona doğru eğildiğinde aralarındaki bağı tekrar hissettim. Zamanında sev-diği kadına sırt çevirmiş bir adam olmasına rağmen ona hâlâ aşkla bakıyordu.

Bu ana şahit olmak da tuhaf hissettiriyordu ama Aziz Nehar bunu umursuyormuş gibi gözükmüyordu.

“Hatırladın mı, biz bir sonbahar mevsiminde tanıştık.”

Sonbahardan bahsedince Melek Hanım’ın çatık kaşları yavaşça düzeldi. Yüzünde yumuşak bir ifade belirirken Aziz Nehar’la göz göze geldiğinde Attila İlhan’ın bildiğim bir şiirinin dizelerini okuyunca hepimiz şok olduk.

“Oysa ben akşam olmuşum.

Yapraklarım dökülüyor

Usul usul.

Adım sonbahar.”⁵

Aziz Nehar, Melek Hanım’ın bu dizeleri hatırlaması üzerine sanki dünyalar onun olmuş gibi gülümsedi. Elini uzatıp usulca yüzünü okşadı, sanki bunu yıllardır bekliyormuş gibiydi.

“Nasıl iş bu

Her yanına çiçek yağmış erik ağacının.

Işık içinde yüzüyor.

Neresinden baksan,

Gözlerin kamaşır.”

Aziz Nehar’ın okuduğu şiirle birlikte Melek Hanım’ın gözleri doldu. Aziz Nehar bize bakmadan, “Tanıştığımızda sonbahar mevsiminde olduğumuzdan sonbahar ayları bizim için hep özel oldu. Özellikle de Eylül.” Eylül’e dönüp baktığımda o da gözleri dolmuş bir şekilde annesine bakıyordu. Annesi ona gizli aşkıyla tanıştığı zamanın ismini vermişti.

Tuhaftı, insan ne hissedeceğini bilemiyordu. Annesi geçmişte sevdiği adamın yasını tutmuştu.

Bizim yerimize Melek Hanım ne hissetmemiz gerektiğine karar vermiş olmalıydı ki bir başka şiirin dizelerini dile getirirken gözlerini yumdu. Bir başka şiiri okurken yavaşça kaşları çatılmaya başladı.

“Eylüldü.

İzlerini çizdiği zaman ansızın gidişin,

Şimdi yoktu bir anlamı suskunluğun.

Çırlıçıplak kalakaldım sessizliğinin orta yerinde.

Sonra sesime yankı vermeyen uçurumlar kıyısında yürüdüm bir zaman.

En çok sesini aradım.

Gözlerinse asılı bıraktığın yerdeydiler hâlâ.

Gözlerini sildi zaman...

⁵ Attila İlhan, *Adım Sonbahar* şiiri.

Dedim ya... Eylül'dü.

Savruluşu bundandı kimsesizliğimizin."⁶

Gözleri birden açıldı Melek Hanım'ın. İlk defa o masum kadının yüzünde saf nefreti gördüm.

Aziz Nehar'ın elini ittikten sonra ona tam olarak bu nefretle baktı. Bir şey söylemedi ama yüz çevirdi. Herkes onun neler hatırladığını merak ederken zamanında çok sevdiği adam ise yıkılmış gözüküyordu.

"Hatırladın mı, Melek'im?" dedi. "Seni nasıl bırakıp gittiğimi. Nasıl o şerefsizin ellerine teslim ettiğimi. Söyle bana, ne kadar adi bir herif olduğumu nasıl unutursun?"

Melek Hanım titremeye başladı. Sanki kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Bu sırada ağzı sımsıkı kilitlenmişti. Eğer açılrsa sanki gerçekleri haykıracaktı. Bir şeyler oldu sonra. Belki de bir şeyler hatırladı. Sanki bir zelzeleye kapılmışçasına titremesi son haddine ulaşırken tekrar döndü Aziz Nehar'a.

Tam gözümüzün önünde Aziz Nehar'a sert bir tokat attı.

Çıkan sesle birlikte sanki tüm hayal kırıklıkları ikisinin arasında yankılandı. Eylül dayanamayıp ayağa kalkarken annesinin yerine ağlamaya başlamıştı.

"Bunu ona yapma," dediğinde Aziz Nehar dönüp ona baktı. "Yapma, yıllarca çok acı çekti. Bir de sen canını yakma." Aziz Nehar'ın yüzünden okunan acı ile birlikte bu ilk yüz yüze gelişleriydi. "Hatırlamasını istemiyor musun?" dedi. "Yıllardır bir yastığa bakarak abini sayıkladı. Gerçekleri hiç bilmedin. Onun düzelmesini istemiyor musun?"

Eylül annesine baktı. Annesi hâlâ titriyorken bunun onun için çok zor olduğunu biliyordum. Yarım kalmışlığıyla en çok annesinden yaralıydı.

"İstiyorum ama imkânsız..." dedi annesi Aziz Nehar'a bakarken. Attığı tokat ile adamın yüzünde iz çıkmıştı ama adam bunu umursuyor gibi gözük-müyordu.

Aziz Nehar başını olumsuz anlamda salladı. "Abine sorarsan imkânsız olmadığını anlarsın. Annene yıllardır bu şekilde kalması için ilaçlar veriliyordu. Bunu, o bana kumpas kurmasaydı hiçbirimiz bilmeyecektik."

Eylül başını öyle hızlı bir şekilde Sıraç'a çevirdi ki abisiyle aynı renkte olan saçları ardından savruldu.

"Ne demek bu?" dedi. Kafası karışmış gözüküyordu. Benim de kafam karışmıştı. Sıraç, Eylül'e dönmeden önce Aziz Nehar'a baktı. "Kim senin kösteklerin? Nereden duydu bu bilgiyi?" dedi.

⁶ Cemal Süreya, *Eylül'dü* şiiri.

Aziz Nihar ona bir cevap vermedi. Yalnızca Melek Hanım'a döndü ve o çekmeye çalışsa da elini tuttu. Onun bu hareketi bana o kadar tanıdıktı ki *al birini, vur ötekine* dememek için kendimi zor tuttum.

Sıraç burnundan derin bir nefes aldı bu hareket karşısında. Sabrı sınanıyordu resmen. Kontrolünü sağlamak için başını eğdi. Tekrar derin bir nefes alıp verdi.

Sonra başını açıklama bekleyen Eylül'e doğru çevirdi. "Beyninde hâlâ hasar var ama doktorlar bunu artırmak için bazı ilaçlar kullanıldığını teyit ettiler," dedi.

Bu acı gerçek Eylül'ü resmen dizlerinin üstüne düşecek hâle getirmişti. Demir onun bu hâlini görünce ayağa kalkıp Eylül'ün yanına gitti. Koluna girdiğinde Eylül ona sorarcasına baktı. "Babam mı?" dedi korkuyla. Gerçekleri duymaktan korktuğu o kadar belliydi ki onunla birlikte ben de ağlamaya başladım. "Babam mı yapmış bunu?" dediğinde Demir ona verecek bir cevap bulamadı. Sıraç ise onun dikkatini dağıtmak için devam etti:

"Düzeltebileceğine dair bir gelişme olmadığı için size açıklanmadı. Şimdilik sadece ona zarar verecek bütün ilaçlar kesildi."

Eylül dönüp ona baktığında yıkılmış gözükiyordu. Bu gerçeği duyacak en son insan bile değildi. Yıllarca yalnızca babasından ilgi beklemiş bir kız çocuğunun bütün hayallerini çekiçle vura vura kırmak gibi bir zalimlikti.

Ama ona bu zalimliği babası yapmıştı. O adamın cidden yatacak yeri yoktu. Hiç tanımadığım bir adama ebedî bir nefret duyuyordum.

"Yine de ümit var, değil mi?" dedi Eylül. Demir'in koluna tutunurken bu ümide de tutunmaya çalışıyor gibiydi. "Lütfen iyileşeceği kadar ümit var deyin."

Kimse ona bu ümidi vermedi ama Eylül aynı Eylül'dü. Küçücük bir dala tutunup çiçek açacak kadar baharı içinde taşıyordu.

"Olmalı," dedi. "Bunca acı çektikten sonra en azından kendini bulmalı. Sen onun yolunu aydınlatanısın. Hep böyle sesleniyor oğluna." Dönüp annesine baktığında onun da Eylül'e baktığını fark ettim. Konuşmuyordu. O şiiir haricinde hiçbir ümit fısıldamamıştı bize ama yine de kızına bakıp ağlamaya devam ettiğini görebiliyordum. Sonra ilk defa bakışlarım tamamen Sıraç'a çevirdi.

Anlamlandıramayan bakışları haricinde ilk defa hüznle baktı. Sıraç'a döndüğümde onun da Melek Hanım'a baktığını fark ettim. Bu yıllar sonra ilk sessiz karşılaşmalarıydı.

Zamanında kaybettiği oğlunun yüzünde usulca dolandı gözleri. Sessizce gözyaşları akarken belki hâlâ hatırlamıyordu ama bilim adamları zihnini yaşadığı hiçbir şeyi aslında unutmadığını söylüyordu.

Yalnızca hiç ulaşamayacağı bir yere saklanıyordu gerçekler. O gerçeklerin acısıyla baktı oğluna ve ilk kez bir anne olarak baktım ona. Kaybettiği oğlunun yıllarca yasını tutmuştu. Şimdi karşısındaydı. Yıllarca onun canını yakmışlardı.

Melek Hanım ona bakarken boştaki elini yavaşça ona doğru uzattı. Sanki hayaline dokunur gibi bakarken Sıraç'ın yanındaki bedeni kaskatı kesildi.

“Sana sürekli Sıraç diye sesleniyorlar,” diye konuştu. Sesinde de gözlerinde de gerçek bir hüznün vardı. “Gerçekten adın bu mu?”

Sıraç'ın ilk defa konuşamadığına şahit oldum. Ağzını açtı. Bir cevap vermek istedi ama sanki sesi çıkmıyormuş gibi ağzını kapattı. Başını tek bir hareketle salladığında Melek Hanım onun doğruladığını anladı.

“Adının anlamını biliyor musun?” dedi. Sıraç küçük bir çocuk gibi tekrar başını salladı ama ona bir cevap vermedi. Melek Hanım onunla konuştuğu için nutku tutulmuş gibiydi. Onun annesi olduğunu bilerek yaptığı ilk konuşmaydı bu. Belki de bu yüzden böyleydi.

Ona destek vermek için sıkı sıkı tuttum elini.

Melek Hanım tekrar konuştu: “Ben biliyorum.” Ağlamasına rağmen dindindi sesi. Bir elinin tersiyle yüzünü silerken sanki bunu kendine itiraf etmesi onu sarsmış gibi etrafına bakındı.

Bakışlarındaki hüznün yerini yine kafa karışıklığına bırakırken gözünden yaşlar sicim gibi dökülüyordu. Sıraç'a tekrar döndüğünde sevdiğim adam sanki buz kesilmiş gibi yerinden kıpırdamadan ona bakıyordu.

“Nereden bildiğimi hatırlamıyorum ama adını söyleyip durduklarından beri hep aynı cümleyi söyleyesim geliyor bugün,” dedi. Bu bakışın çaresizlik olduğunu anladığımda Eylül'le birlikte akmaya başlayan gözyaşlarım hızlandı.

“Neden söylemek istiyorum, biliyor musun?” dedi, yılların çaresizliği bir annenin acı çığı gibi. “Ben bilmiyorum, sadece bebeğimi istiyorum.” Yine bebeğini anınca Eylül'den acı bir ses yükseldi. O da Demir'in kollarında ağlıyordu. “Uzun zamandır onu göremiyorum. Tekrar elimden aldılar onu.” oş olan ellerine sanki bebeğini görmek ister gibi baktı ama göremediğini işlerini çatısından anladım.

Sonra tekrar çevirdi bakışlarını Sıraç'a. “Neden ismin onun ismi gibi?” dedi. Tekrar aynı soruyu sorduğunda sesi yükselmişti. Hemşire bunu fark ederek ayağa kalktı. Bir krizin ilk belirtisiydi bu. Bir annenin acısının en büyük çaresizliğiydi.

Gözümün önü bulanıklaşırken ben de o çaresizliğe sessizce yas tuttum.

“Neden onun ismi de senin gibi?” dedi Melek Hanım. “Neden bu ismi duyunca ona seslendiğim gibi seslenmek istiyorum?”

Ona uzanan hemşireyi ileri doğru itti. “Neden, söylesene!” diye bağırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yanında duran Aziz Nehar onu tuttu. “Söylesene çocuk, bana gerçeği söyle!” dedi.

Sıraç donmuş bir şekilde ona bakıyordu. Onun da titremeye başladığını fark ettiğimde yanına yaklaştım.

“Senin adın Sıraç olamaz!” diye haykırdı. “Olamaz senin adın. Sıraç olsaydı senin adın, *sen yolumu aydınlatırdın!*”

Aziz Nehar’ın kollarından kurtulmaya çalışırken Sıraç’a bakıp avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Kollarımda olurdun, kaybolmazdın!” derken yapılan sakinleştirici ile birlikte çırpınmaları yavaşça azaldı ama bıraktığı hasar ile oğlunu yaktı.

Kolumu onun omuzlarına doladığımda dönüp bana baktı. İlk defa herkesin ortasında dolan gözlerini görünce ben de yıkıldım.

Yüzünü ellerim arasına aldım ve ona ağlarken gülümsedim. “Gidelim buradan, Gün Işığı,” dedi ardında annesinin çığlıkları yankılanırken. “Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

Sesindeki kırgınlığı duyunca çenem titremeye başladı. Başımı olumsuz anlamda salladığımda bir gözyaşı damlasının çeneme doğru süzüldüğünü hissettim. Onun da eli uzanıp yüzümü silerken, “Hayır,” dedim. “Bir kerecik olsun gerçekleri duymaya hakkın var. Taşıyamamaktan korkuyorsan yanındayım. Birlikte kaldırırız.”

Gözyaşımı sildiği yeri okşarken yüzündeki acı yerini şefkate bıraktı. Karşısındaki adamları düşmanı olarak görmeseydi yorgunluğuyla birlikte sanki kollarımda kendini bırakacaktı.

Ama yapmadı. Onun yerine ben sıkı sıkı sarılırken o sırtını annesinin çığlıklarına dönmüştü. Ben ise Melek Hanım sakinleştiricinin etkisiyle kendinden geçerken her şeyi izledim.

Aziz Nehar’ın yıkılmış görüntüsünü, Eylül’ü toparlamaya çalışan Demir’i, her şeyi sessizce izleyen izleyicileri. Sıraç bana sarılmasa da ben ona sarıldım. Kulaklarını kapatsa çocukluğundaki tüm çaresizliği unutacak adamı sessizliğimle sakinleştirmeye çalıştım.

Melek Hanım sinir krizi geçirip kendinden geçtikten sonra başka odaya alındı ve herkesin toparlanması için mola verildi. Sıraç yaşananlardan sonra öfkesini yitirmiş gözüküyordu.

Sessizleşmişti. Aynı odada hâlâ onun ellerini tutarken artık duygularına da acılarına da ulaşamadığımı hissedebiliyordum. Yalnızca bir ara herkes

gittikten sonra başını göğsüme yaslayıp elini karnıma bastırduğunda bize tunduğunu hissettim.

Bizimle birlikte ayakta durmaya çalışıyordu.

Aziz Nehar bu sefer sevdiği kadın olmadan yanımıza geldiğinde herkesin üstünde derin bir hüznün hâkimdi.

“Bu işi daha fazla uzatmayacağım. Günah çıkarmak gibi olduğunun farkındayım,” dedi o da bu acıdan yeterince pay aldığını hissettirerek. “Zaten çokça kefaret ödenmiş gibi gözüküyor.”

Oğluna baktığında karşısında dimdik duran bir adam gördü. Asla yıkılmazmış gibi gözüküyordu ama içindeki fırtınayı hissedebiliyordum.

Sıraç hiçbir şey söylemezken Aziz Nehar bu sefer sandalyesine oturdu ve tekrar geçmiş anlatmaya başladı:

“Melek’le birbirimize âşık olduk ama babası Kemal de benim dayım da bir baltaya sap olamadığım ve babamın ailesinin annemle beni bulma ihtimali olduğu için izin vermediler. Özellikle Melek’in babası... Geçmişimden bir şekilde haberdar olmuştu ve kızını böylesine riskli bir anlaşmanın içine sokmak istemiyordu çünkü bundan elde edeceği bir kâr yoktu.”

Bu anlatılanların iyi bir yere gideceğine dair inancım yoktu ama bu kadar haksızlığa uğramışlığı da beklemiyordum. Ortada yine terk edilmiş bir çocuk vardı ve ne yazık ki sahip çıkılmamıştı.

Aziz Nehar’ı terk etmek için suçlamak kolay gözüküyordu ama içimden bir ses, onun doğumundan itibaren yaşanan talihsizliklerin elini kolunu bağladığını söylüyordu.

Bu hikâyede biri suçlanacaksa o da ne yazık ki büyüklerdi.

Bir babanın evlatlarını anlama gibi görmesinden daha iğrenç bir şey olmazdı. Sırf bu yüzden iki kızı da nefrete kurban gitmişti.

“Ben de kendimi kanıtlamak için dayımın Dubai’de açacağı yeni şube ve bunun için ortak bulma işine girdim. Dubai’ye gittiğimde amacım yalnızca kendimi kanıtlamaktı ama bu sırada Melek’i yanıma almamakla büyük bir hata yaptım çünkü İbrahim Sarmaşık ben yokken ona gözünü dikmişti.”

Dedemle kısa bir an bakiştılar. Dedem hemen bu bakışı üstüne alınarak, “Suçu oğlumun üstüne atmak niyetinde değilim ama Melek onun elini tutana kadar onların birlikte olacağından haberim yoktu. Bana tanışıp âşık olduklarını anlattılar. Üstelik Melek de hamileydi. Bu yüzden onları hemen evlendirme telaşına düştüm. Senden hiç haberim olmadı. Babasının başkası olmasından hiç şüphelenmedim,” dedi.

Aziz Nehar başını olumsuz anlamda sallarken kabullenmiş gözüküyordu.

“Suçlu bendim,” dedi yıllar önce cezasını kabullenmiş bir adam gibi. “Sevdiğim kadına sahip çıkmayarak onu kaybettim. Eğer her şey rast gitseydi biz

zaten çoktan gizlice evlenmiş olurduk. Son kez Dubai'ye dönmeden önce onunla gizlice dinî nikâh kıymıştık. Her şeyimiz hazırды. Geldiğim anda resmî nikâhımızı da kıyacaktık.”

Başını aşağı eğip eline baktı. Boş yüzük parmağını ovuştururken onun da Melek Hanım gibi yüzüğü olup olmadığını merak ettim.

Sanki vardı. Vardı da kaybetmişti.

“Ama kader istediğim yönde yürümedi,” derken bu kaybını dile getirir gibiydi. Tekrar başını kaldırıp Sıraç'a baktı.

“Yurt dışındayken babamın kuzeni olan Nikolai ile karşılaşmak gibi büyük bir hataya kurban gittim. Beni tanıdığında babamı eskiden seven adam değildi. Beni gördüğü anda benden ölesiye nefret etti çünkü eğer ben olmasam o haricinde Balabanovların başına geçecek kimse kalmamış olacaktı.

Beni rakip olarak gördü ve peşime takıldılar. Ben de her şeyin suçlusu benmişim gibi birden mafya çatışmasının ortasında kaldım. Canımın telaşına düştüğüm için de soluğu tekrar Türkiye'de aldım ama bu da büyük bir hataydı çünkü daha Melek'le buluştuğum ilk anda onu tehlikeye attığımı anladım.”

Bu hataya karşılık Melek Hanım bayılmadan önce yatağının olduğu yere baktı. Gözyaşlarım kurudu sanıyordum ama o sevdiği kadının ardından yas tutarcasına bakınca tekrar gözlerim doldu.

Çok yazık olmuştu.

“Nikolai beni yakalamak için onun peşine takıldı ve ben onu koruyacak güce sahip değildim. Üstelik o zaman dayıma ne kadar söylersem söyleyeyim yanımda yer almadı. Annem onun önünde diz çökse de bir işe yaramadı çünkü o da kendi ailesini kurtarma telaşına düşmüştü. Bunun için onu hiçbir zaman suçlamadım ama çaresiz kalmıştım.”

Bu belki sesine yansımıyordu ama burada oturan herkes o çaresizliği hissetmişti. Bu çaresizlik karşısında yüreğim acıdı.

“Melek hamile olduğunu söylediğinde daha da sıkıştım. Üstelik babasına kadar ulaşmışlardı. Kemal Erbil beni kızının yanında yakaladığında çoktan kızı için İbrahim'le bir anlaşmaya vardığını söyledi. Üstelik kızının hamile olduğunu biliyordu.”

Aziz Nehar oğluna doğru döndü.

“Onun için bunun tek güvenli yol olduğunu biliyordum. Yine de direndim,” dedi sanki Sıraç'ı ikna etmek ister gibi. Ama Sıraç hiçbir tepki göstermiyor, yalnızca sert bir ifadeyle onun için bir yabancı olan adamı izliyordu. “Ta ki İbrahim karşıma çıkana kadar. O zamana kadar onu dövme fırsatını hiç elde edememiştim. Bu yüzden önce onu öldüresiye dövdüm.”

Levent dedeme baktı. “Size başka bir şey söylemiş olmalı,” dedi o adamdan hâlâ ölesiye nefret ettiğini gösterircesine. Levent dedem şaşırmış gözüküyordu. “Gittiği bir barda kavga çıktığını söyledi ve mekân da bunu doğruladı,” dedi. “Aylarca adamları bulmaya çalıştım.”

Gözleri geçmişe dalıp giderken yüzünde hayal kırıklığıyla dolu bir tebessüm belirdi. “Oğlum beni çok güzel dolandırmış.”

Aziz Nehar ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Siz kandırılmak deyin, ben ise sadece şerefsiz olduğunu söyleyeyim.” Kini ortaya çıktığında lacivert gözleri çakmak çakmak oldu. “Her hâlükârda dövülürken benim de zaafımı çok iyi buldu. Melek’in hamile olduğunu biliyordu ve ben onu döverken o ise bebek için pazarlığa oturdu.”

Bakışları Sıraç’ı buldu. “Benim gibi bir hayatı olmasın diye. Babasız, soyu belli olmadan hep kaçarak büyümesin diye.”

Sıraç ise bunların hepsini yaşamıştı. Babası tarafından çaresizce yapılan kötü seçim onu yine aynı döngüye iteklemişti. Ciddi bir ifadeyle onu izleyen Sıraç’ın çocukluğunda uğradığı zorbalığın yarası hiçbir zaman eskimeyecekti. Babasının yaptığı seçimin bedelini çok ağır bir şekilde ödemişti.

“Ben de Melek’i beni Rusya’ya çağırdıklarına ve başa geçmemi istediklerine inandırarak terk ettim. Çocuğu aldırmasını söyledim ve onu boşadım.”

Söylediği yalan ile yine ona tercih hakkı bırakmamıştı. Tıpkı oğlu gibi o da sevdiği kadından gerçekleri saklamıştı. Melek Hanım’ın acısını en derinlerimde hissettim. Ben de aynı muameleye maruz kalmıştım.

“Ondan birçok şeyi sakladım,” diye devam etti sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi. “Aylarca bana ulaşmak için her yolu denedi ama sonunda karnı büyüyünce pes etmiş olmalı ki İbrahim’le evlendi. Ben kendi akrabalarımın köşe kapmaca oynarken bir yandan da onu izlemeye devam ettim.”

Bu yaptığına kızsam mı yoksa acınası hâline ağlasam mı, bilmiyordum ama hiçbir şey bilmeyen Melek Hanım’ın yanmış olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordum.

Eylül annesinin tepkileriyle zaten sarsılmış gözüküyordu. Şimdi baktığımda ise kendini tutsa da yıkılmış olduğunu biliyordum.

Sıraç hiçbir şey yansıtmıyordu ama onun da sarsılmış olduğuna yemin edebilirdim.

“Nikolai peşimdeyken ölümden kaçabildiğim kadar kaçtım ama sonra roller değişti. Yaşadığımı öğrenen büyükbabam elimden tuttu ve Nikolai öldürüldü.”

Başını yavaşça sağa sola sallarken, “Kader miydi acımasız olan yoksa yalnızca benim talihim miydi, bilmiyorum ama ilk fırsatta Melek’in yanına koşup bir kez daha yıkılacak kadar bahtsızdım. Sen ölmüştün. Melek her şeyi

anlatsam da benden nefret ediyordu ve asla yüzüme bakmak istemiyordu,” dedi acı acı gülümserken.

Sanki yanımızda olduğunu unutmuş gibi ona söylenen sözleri dile getirdi: “Bana *keşke yok olsan*, dedi. Hiç hayatında olmamışım gibi gitmemi istedi.”

Bu sözlerin ona çok ağır geldiğini görebiliyordum.

“Ben de annemi alıp ülkeyi terk ettim. Bir daha da hiç kimseyle bağlantı kurmadım.” Derin bir iç çekti bu sözlerden sonra.

“Ta ki seni görene kadar...” dedi. İlk defa Melek Hanım haricinde birine karşı yüzünde yumuşak bir ifade belirdi Aziz Nehar’ın.

*“Nikogda ne izbezhish’ togo, chto dolzhno proizoyti.”*⁷

Ne dediğini anlamadım ama pişman gözükiyordu. Yaptıklarının sebebinin henüz bilmiyorduk ama kaybetmiş bir adam gibi gözükiyordu.

Oğluna bakıyordu. Ondan bir tepki görmek istiyordu ama Sıraç’ta mimik oynamıyordu. Ona bakarak Rusça konuştuğunda bu yüzden irkildim.

*“Yesli by ya ne znal, chto posledneye slovo za Bogom, nespravedlivost’ etogo mira svela by menya s uma.”*⁸

Sıraç nasıl bir karşılık verdiyse Aziz Nehar’ın yüzündeki ifade daha da acı bir hâle büründü. Tam tekrar konuşacağı sırada Sıraç birden ayağa kalktı.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi hissiz bir sesle. “Geç oldu. Yarın da beni tanıdıktan sonra yaptıklarının, karımı neden kaçırdığının hesabını verirsin,” dedi onun için bir yabancı olduğunu gösterircesine.

Normalde daha öğrenilecek birçok şey vardı ama kimse ona itiraz etmedi. Çünkü sindirilecek çok fazla gerçek ortaya çıkmıştı.

Eylül ilk ayağa kalkan oldu ve sanki bu ortama daha fazla tahammül edemiyormuş gibi odadan çıkıp gitti.

Sıraç bana doğru döndüğünde arkada Aziz Nehar’la adamı olan Ivan’ın konuştuğunu duydum. Tartışıyorlarmış gibi gözükiyordu. Rusça olduğu için anlamadım ama Sıraç anlamış olmalıydı ki kaskatı kesildi.

Dönüp tekrar Aziz Nehar ve Ivan’a baktığında, “Bu konu da konuşulacak!” dedi ama karşısında duran iki adam da put kesilip tek bir kelime etmediler. Gerçeklerin önünde sonunda ortaya çıkacağını bildiğim için ona ne duyduğunu sormadım.

Hiçbir şey bilmeden girdiğimiz odadan sevdiğim adamın anne ve babasının yaşadığı talihsiz geçmişi öğrenerek çıktık.

⁷ (Rusça) Olması gerekenden asla kaçamazsın.

⁸ (Rusça) Eğer son sözün Tanrı’nın olduğunu bilmeseydim bu dünyanın adaletsizliği beni delirtirdi.

Sanki mutsuz sonla biten ya da yarım kalmış bir hikâyeyi okumuşum gibi saatlerce ağlamak istememi ilk defa hamileliğime bağlayamazdım. Dinlediklerimiz ne yazık ki yalın gerçeklerdi.

Odama döndüğümde üstümden tır geçmiş gibi hissediyordum. Annem dinlenme odasına geçtiği için odamda bir tek Sıraç vardı.

Vardı ama sanki yok gibiydi de. Gözü bir yere dalmış, sanki zihniyle savaş veriyordu. Yanımda duran boş yatağa oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslamış, birleştirdiği ellerine doğru başını eğmişti.

Ne düşündüğü, ne kadarının yüreğinde yer edindiğini bilmiyordum ama geçmişte babasının gidişiyle onun gidişi arasındaki benzerlik ruhumu daraltıyordu.

“Üstünü değiştirmek ister misin?” dedim bir süre sonra. Sabah namazına çok az kaldığı için ben de uyumuyordum ama erken olsaydı bile uyuyabileceğimi zannetmiyordum.

Bir günde yaşanan her şeyin yükü öyle bir binmişti ki üzerime, ben de onun gibi sessizleşmek ve Allah’ın huzurunda kendi acımı yalnızca ona fısıldamak istiyordum.

“İstemiyorum,” dedi. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama yine de dağılmış gözüküyordu. Bal rengi saçları hafif ışıktı daha bir dağınık gözüküyordu. Gömleğinin düğmelerini daraldığı her seferde olduğu gibi yine açık bırakmıştı. Yüzünün gergin çizgilerinde bunca yıllık yaşanmışlık vardı.

Daha bir gece önce birbirimize gülümsüyor ve doğum günümü kutluyorken şimdi yine dağılmıştık.

“Sen niye uyumuyorsun, Gün Işığı?” derken yorgun gözleri üzerimde dolandı. “Ağrın mı var yoksa?” Ayağa kalktı. Yanı başımda durduğunda ona bakabilmek için kafamı geriye doğru attım.

“Ben iyiyim,” dedim ağrım olsa da. Ağrımı yok sayabiliyordum ama gerçekleri göz ardı edemiyordum. “Asıl sen iyi misin? Ben bile sürekli geçmişi düşünüp duruyorum.”

Uzanıp elini omzuma koydu.

“Düşünme,” dedi. “Düşünmek delirtiyor çünkü.” Yorgunluğuna karşılık gözlerim doldu.

“Böyle deme,” dedim. Onun bu hâli karşısında çaresiz olmak canımı yakıyordu. “Sen böyle olunca içim acıyor. Orada anlatılanlar hiçbirimizin

kaldırmak istediği gerçekler değildi ama senin sebebin oldular.” Omzuma koyduğu elini tutup kendime çektim.

Beni anlayıp direnmeden yanıma oturdu.

“Üstelik onlar senin annen ve baban,” dedim.

Anne ve babasından bahsedince birbirine bastırıldığı dudakları gerildi. Bu kabullendiği bir gerçek değildi. Bunu açıkça görebiliyordum.

“Belki hiç tecrübe etmedim anne ve babamın olmasının nasıl olduğunu ama anne ve baba olmak benim için o kadar kolay değil, Gün Işığı,” dedi. Elini karnıma koyduğunda orada hayata tutunduğu yegâne umut vardı.

“Sadece onun var olması için kendinden bir parça bağışlamakla anne ve baba olmuyorsun,” dedi en çok onun için doğru olan gerçekleri dile getirerek. “İnsanoğluna ait bir bebek dünyaya geldiğinde hayvanlardan daha büyük bir tehlikenin içine doğuyor. Çünkü biz insanlar, bütün hayvanlardan daha vahşiyiz. Hayvanların bile üzüntüden öldüğü acımasızlıkları biz gözümüzü kırpmadan gerçekleştiriyoruz.” O böyle söyleyince yüreğim korkuyla doldu. Bu da büyük bir gerçektir. “Bu yüzden dünyadaki bütün zulümlerin yegâne sebebi de bizleriz. Sebep olanların birçoğunun da çocukluğuna baktıklarında hep sorunlu ebeveynler ortaya çıkıyor.”

Öyleydi ama dünyanın düzeni de tam olarak bu şekildeydi. İyi ve kötünün dengesinde mühim olan doğru tarafta olmaktı. “Biz iyi bir anne ve baba olacağız,” dedim.

Bana bakarken kendi hakkında tereddütlerini görsem de ağır ağır başımı salladı. Sonra bir sessizlik girdi aramıza. Bu sessizlikten sonra ilk defa ruhundaki çocuk yarasını bana gösterdi.

“Çocuklar, anne ve babalarının kaderlerini mi yaşarlar, Gün Işığı?” dedi. “Ben sanırım annemin deliliğini, babamın ise kötüye bulaşma lanetini almışım.”

Öyle kırgın, öyle yıkık dökük söyledi ki ağlamaya başladım. Bunu fark ettiği anda, “Yapma Gün Işığı, benim için ağlama,” dedi ama kendimi durduramıyordum.

Geçmiş o kadar talihsizdi ki ona düşen acıya ben katlanamıyordum.

“Senin hiçbir suçun yoktu, sevdiğim,” dedim titreyen bir sesle. “Ne babanın tercihleri ne de annenin yaşadıkları. Hatta babanın da zamanında anne ve babası tarafından yapılan tercihler hakkında suçu yoktu ama siz bedel ödediniz.”

Bu bedel de bir çocuğun taşıyabileceğinden çok daha ağır olmuştu.

“Evet, kendilerince sebepleri olabilir,” dedi. Bir kez daha dudakları hafifçe gerildi ama bu bir gülümseme değildi. “Ama yine de onları anne ve babam olarak kabul edeceğimi zannetmiyorum.”

Onu anlıyordum ama yine de “Neden?” diye sordum. “Aziz Nehar’a olan öfkeni anlıyorum ama Melek Hanım’ın hiç suçu yokmuş. Belki de senin için en çok acı çeken kişi oymuş.”

Ben daha konuşurken başını olumsuz anlamda sallamaya başladı.

“Yaşadıklarını biliyorum, Gün Işığı. Onu teyzem olarak biliyorken de benim yüzümden yaşadıklarından dolayı vicdan azabı çekiyordum ama o teyze de olsa anne de olsa bir yabancı benim için.” Kapattığı yüreğindeki yabancılıktı bu. Ağırdı, yaşananlar en çok da yüreğine yansiyordu. “Beni tanımayan bir anneyi hangi boşluğa koyacağım ben?”

Bazı sözlerin fiziksel bir ağırlığı vardı sanki. Duyduğunuz anda yüreğinize oturduğunu ve kaldıramayacağınızı hissediyordunuz.

Bu da kaldıramayacağım cümlelerden birisiydi.

Onun için bir boşluk olarak tanımlanan yerin adı *anneydi*. Öyle kolayca doldurulamazdı. Yokluğunun yerine hiçbir şey koyulmazdı.

“Çocukluğumda şefkatli bir anne hayal ettim ama şimdi büyüdüm,” diyerek devam etti o ağır cümlelerine. Sanki büyümek onun için defalarca ölmek gibiydi. “Büyüyünce insan eksik kalanın yerini kolay kolay dolduramıyor.” Bana bakarken gözlerinde beliren şefkat onun en eksik yanıydı. “Güvenemiyor. Ben insanlara kolay kolay güvenemem.” Bu ise aslında çocukluğunun korkusuydu.

“Bu benim hayattan aldığım en büyük ders.”

Aynı zamanda verilen en büyük dersti. Zorunda bırakmışlardı. Bu o kadar ağırıma gidiyordu ki kalbim gerçekten ağrıyordu. “İhtiyacın olduğunda yanında değilse, varlığını zamanında senden eksik etmişse şimdi ne anlamı kalıyor ki ebeveyn olmanın? Neden o boşluğu doldurmaya çalışayım ki? İhtiyacım yok. Zaman geçti. Geçmiş yitip gitti. Yaşananlar yaşandı ve beni olduğum adama dönüştürdü.”

O adamdan tiksindiğini gösterircesine bir ifade belirdi yüzünde. En çok da bu hâli canımı yakıyordu zaten. “Bu adam hiçbir zaman normal olmayacak.” İki parmağını şakağına dayadığında onun karşında ben acı çekiyordum. O da bana bakarak aynı acıyı çekiyordu. “Burası var ya, burası...” dedi. Sanki orası onun kafesi gibi. “Burası cehennem. Burası nefretim, burası öfkem. Burada öyle acımasız bir adalet var ki ben en çok kendimden ve bu adaletten korkuyorum. Adaleti sağlayacağım diye insanlığımı yitirmekten korkuyorum.”

Şakağına dayadığı parmaklarını tutup kendime çektim. “İzin vermem, izin vermeyiz,” dedim.

Buna emin olmamı tuhaf karşıladığını görebiliyordum ama elini alıp göğsüme bastırırken gerçekçi bir sebebim vardı.

“Babanın hatta dedenin yaşadıklarında yanlış karar vermelerinin en büyük sebebi yalnız olmalarıydı, Sıraç. Sen çocukken yalnız olabilirsin ama şimdi kendine yalan söyleme. Bugün Umut bile senin kardeşin gibi. Ona bir şey olsa canın yanar, onu kurtarmak için elinden geleni yaparsın sen.”

Söylediğim gerçekler ona sirayet ediyor muydu, bilmiyordum ama bunu düşünmek istemezmiş gibi kaşları çatıldı. “Hayır,” dedim bu yüzden. “İnkâr etme! *İntikam* da reddetmesin. Sevdikleriniz var sizin. Sevdiklerinize merhametiniz sınırsız.” Onun ikinci kişiliği hakkında konuşmak hâlâ tuhaf geliyordu ama yine de onu ikna etmek için her şeyi yapardım.

O ise bana cevap vermedi çünkü zihnindeki savaşa ne kadar müdahil olursam olayım o savaşın taraflarından biri değildim.

Bunu tek başına başarmak zorundaydı.

Yine de bana abdest alıp namaz kılmam için yardım ettiğinde ya da birlikte uyuduğumuzda, her ne yaşanırsa yaşansın birlikte olduğumuz sürece Allah’ın izniyle hepsini atatacağımıza inancım tamdı.

Buna sabah kalktığımda Esin’in ölüm haberini almak da dâhildi.

Üstelik Melek Hanım tarafından acımasızca öldürülmüştü.

Oğlunun karşısında yapmıştı bunu.

Onun intikamını almıştı.

16 BEDEL

Sabahın en karanlık vaktinde, hastanenin boş koridorunda yürüyen kadının bu hayatta kaybettiği çok şey vardı ama en büyük kaybı bütün yaşadıklarından sonra yitirmeye çalışılan aklıydı.

Zaman geçip gitmişti. Belki ona yapılan her şey, yapan kimseler tarafından bile unutulmuştu ama onda hiç bitmemişti. Hapsedildiği dört duvar arasında bir hayale tutunarak yaşamaya çalışılan bir ömür geçirmişti Melek. O hayalde pişmanlığı, zamanında herkese inanmanın getirdiği o büyük zararı ödemişti.

Birçok hatırası kayıptı. Neden yıllarca hayal de olsa görebildiği oğlunu şimdi göremediğini bilmiyordu mesela. Neden gördüğü o genç adamın oğlu olduğunu hissettiğini idrak edemiyordu.

Her şey onun için büyük bir muamma ve karmaşadan ibaretti ama bir gerçek vardı ki o da zamanında ona sebep olan kâbuslar geri gelmişti.

Melek, Aziz Nehar'ı tanımıştı.

Ablasının onu öldürmeye çalıştığını anlamıştı ama en çok da hamileyken öldüresiye dövüldüğü günün hatırası tekrar bir kâbus gibi canlanmıştı. Esin onu öldürmeye çalışırken aynı şeyleri tekrar yaşıyormuş gibi olmuştu. Aynı öfkeyi, aynı kin ve nefreti görmüştü ablası olan kadından.

Aynı sözleri duymuştu ondan:

Senden oğlunu çaldım, kardeşim. Eğer ben almasaydım onu öldüreceklerdi. Ben de onu kendim için çaldım. O benim kurtuluşum olacak. Senin değil, asla senin olmadı!

Yıllarca yeğeni sandığı çocuğun kaybettiği oğlu olduğunu öğrenmesi kadar dehşet verici çok az şey vardı bu dünyada. Üstelik bunu yapan ablasıydı ve sanki onun malıymış gibi Melek'e nefret kusmuş, onun yok olması için elinden geleni yapmıştı.

Hatıraları yalnızca bu yaptıklarıyla kalmadığını söylüyordu Melek'e.

Bazen geceleri birinin onu izlediği hissiyle uyanırdı Melek. Ablasını bulurdu birden karşısında. Öylesine donuk, öylesine nefretle bakardı ki sanki gerçek değilmiş gibi gelirdi.

Oysa gerçek olan yalan, yalan olan ise gerçek olmuştu Melek için.

Esin ona bakarak, “Bebeğin ağlıyor, sen niye uyuyorsun?” diye sorardı. Melek de bir telaşla kalkıp oğlunu aramaya başlardı.

Oysa oğlu yoktu.

Odada dört dolanırken Esin yalnızca onu sessizce izlerdi. Ona *oğlunun nerede olduğunu* sorduğunda cevap bile vermezdi.

Bu da Melek’in kriz geçirmesine sebebiyet verirdi. Hemşireler gelir, onu zapt eder ve o çok ağrıtan iğneden vururlardı. Öyle çok ağrırdı ki Melek ağlamaya başlar, sonra da uyuyakalırdı.

Uyandığında oğlunu yanı başında bulurdu, ablası ise yok olurdu. Melek o zaman bir kâbus gördüğünü sanırdı. Oysa gerçekleri bilseydi Melek’in krizini tetiklediğini, sonra da halüsinasyon görmesi için ona ilaçlarını verdiklerini anlardı.

Oysa gerçekleri bilseydi hatırlamaması için ona düşman olan bu iki insanın onu dört duvar arasına hapsettiğini anlardı.

Şimdi ise eski ilaçları yoktu. Hatıraların canlanması için Esin onu yine bir krize sürüklemişti ve Melek bunun acısıyla onu vurmuştu ama yeterli gelmiyordu.

Zorla uyutulduğu uykudan yine onun kâbusuyla uyanmıştı. Esin’i rüyasında görmüş ve aynı şekilde o küçük odada dört dönmeye başlamıştı.

Gözlerini açtığında kâbus bitmişti belki ama Melek bir şeyleri idrak ediyordu. Mesela onun bu hastanede olduğunu biliyordu. Ölmesin ve gerçekleri söylesin diye yaşatıldığını duymuştu.

Bir şeyler yarım kalmıştı. Söylenmeyen sözler vardı.

Ablasını görmek zorundaydı. Öyle bir nefret dolmuştu ki içine, onu görmek ve rüya mı yoksa kâbus mu, bilmediği bu gerçeklikte her şeyi öğrenmek zorundaydı.

Konuşmak zorundaydı.

Ona bütün gerçekleri anlatmak zorundaydı.

Oğlunu çaldıysa kim olduğunu söylemek zorundaydı.

O gördüğü genç adam olup olmadığını söylemek zorundaydı.

Çünkü ona benziyordu.

Zamanında sevdiği adama çok benziyordu.

O adamın da geldiğini biliyordu. İnkâr etmek istiyordu zihni. Hatırlamak istemiyordu ama oydu.

Zamanında gözünün hiçbir şey görmeyeceği kadar çok sevdiği adamdı ve onu, babası gibi bir canavarla bir başına bırakarak gitmişti.

Onu bebeğiyle birlikte terk etmişti.

Şimdi neden geri döndüğünü anlamıyordu Melek.

Kafası o kadar karışık ki bir türlü yaşadıkları arasında bağlantı kuramıyordu ama ilk defa cevap istiyordu.

Gerçekleri öğrenmek isteyecek kadar bilinci yerindeydi. Bu yüzden durmadı.

Yanında oturup onu izleyen adamın farkında olmadan ayağa kalktı ve odasından çıktı. Yalnız olduğunu sandığı koridorda yavaşça yürüdü ve amaçsızca Esin'in olduğu odayı aramaya başladı.

Koridor karartılmıştı çünkü tamamen korumalarla doluydu ve kimsenin burada, bir depoda bulunan cephane kadar silahı olan adamların nöbet tuttuğunu öğrenmesini istemiyorlardı.

Birkaç adım arkasında gölgesi olan adam, bütün korumaları bir el işaretiyle susturdu ve oğlunun adamlarının, oğluna haber vermeye gitmesine sessiz kaldı.

Melek bunların farkında değildi. Koridorun sonuna doğru ilerlerken bir sağa bir sola bakıyor ve kapalı kapılardan birine doğru ilerleyecekken sonunda geri çekiliyordu.

Koridorun sonuna ulaştığında durdu. Çökmüş omuzları ile pes etmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden karşısında uzun bir gölge belirince korkarak geri çekildi.

“Moy Angel!”⁹ diye seslendi ona o gölge. Melek kafasını kaldırdığında karanlığın arasından sıyrılan yüzü tanıdı ve kaşları çatıldı.

“Git!” dedi öfkeyle. Ellerini ileri uzatarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Tanımıyorum seni. Sen kimsin?” Oysa artık tanıyordu ama yine de inkâr etmeyi seçiyordu. Karşısındaki adam onun öfkesini umursamadı. Önce boşluğa düşen Melek'in ellerine, sonra da ona baktı. Sinir bozucu bir şekilde gülümsediğinde ne yazık ki Melek için bu gülüş tanıdıktı.

Zamanında bu gülüş hep aklını bulandırır ve ona kanmasına sebep olurdu.

Bu davranışı Melek'in kaşlarının çatılmasına sebep oldu. “Ne gülüyorsun?” dedi karşısındaki adama öfkeyle ama onun umurunda değil gibiydi.

Tebessümü yumuşadı. Elini uzattı ama Melek geri çekildi. “Yıllar geçse de öfkelendiğinde dudaklarını bir çocuk gibi büzmekten vazgeçmemişsin,” dedi Aziz Nehar dalıp gider gibi. Bu bakışlar da sinirini bozdu Melek'in. “Sen beni tanıımıyorsun,” dedi geçmişin nefretiyle. “Ben de seni hiç tanıımıyorum.”

⁹ (Rusça) Meleğim!

Ona bakarken yalnızca öfke duyuyordu Melek. Belki terk edilmesinden sonra yaşadıkları silikti ama onu gördüğü andan beri yalnızca terk ettiği zamanki yüzü gözünün önüne geliyordu. Şimdiki yumuşak bakışlarının aksine buz gibi bakmıştı ona.

Melek ona sarılmak istedikçe itmiş, sanki bir yükmüş gibi bebeklerini al-dırması gerektiğini söylemişti.

Tabiri caizse onu hayatından bir çöp gibi atmıştı.

Hiç değeri yokmuş gibi.

Yıllarca onu beklemenin bir değeri yokmuş gibi.

Nasıl babasına bir yükse ona da yük olmuş gibi.

İnsanoğlu, sonu kötü biten aşklarda hep o sonda kalıyordu. Melek de o sonda takılı kalmıştı. Aziz Nehar'ın yanından geçip gitmeye çalışınca Aziz Nehar onun kolunu tuttu. Bu yumuşak bir tutuştu ama yine de Melek kendini çekemeden hemen konuşma telaşına düştü.

“Esin'i arıyorsun, değil mi?” dedi. Melek, amacını onun ağzından duyunca başını çevirip tekrar görmek istemediği adama baktı. Onu terslemek istedi ama eli boş geri dönmek istemiyordu. Bu yüzden, “Nerede o?” diye sordu sert bir sesle.

Her daim yumuşak yüzlü olan bu güzel kadının suratındaki sert ifade iğreti duruyordu. Aziz Nehar onun öfkesinin haklı olduğunu biliyordu ama yine de gülümsememek için kendisini zor tutuyordu. Melek'in öfkesi de haklı olan nefreti de ona işlemiyordu. Yalnızca uzun yıllar sonra onu görebilmenin tadını çıkarıyordu.

O anı uzatabildiği kadar uzatmak için de akıllıca hamleler yapıyordu.

“Söylerim,” dedi her zamanki gibi iş bilir hâliyle. “Ama bir şartım var.”

Melek'in kaşları hafifçe havalandı. “Neymiş?” diye sordu. Aziz Nehar cebinden siyah, ince, uzun bir şey çıkardı.

Üzerindeki gümüş karga işlemesi soluk ışıktaki parıltıydı. Karganın ayağına sonbahar yaprakları dolanmıştı. Bu Balabanovların başına Aziz Nehar geçtiğinden beridir sembolleriydi.

Ayağındaki sarmaşık karşısındaki kadına olan aşkının bir simgesiydi. İşleminin ayak ucundaki çıkıntıya bastığında keskin bıçak ortaya çıktı. Melek içgüdüsel olarak geri çekilmeye kalktı.

O kadar çok yara almıştı ki yine zarar göreceğini sandı.

Aziz Nehar'ın yüz ifadesi onun yanındayken ilk defa ciddileşti. “Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana asla zarar vermem.”

Melek'in ona inanmayan bakışları en büyük cezaydı çünkü zamanında bu kadında en büyük yarayı o açmıştı.

“Bunu sana vermek istiyorum,” dedi Aziz Nehar onu ikna etmek için yumuşak bir sesle. “Neredeyse yirmi yıldır yanımdan bir an ayırmadım, Melek'im,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı. “Al bunu.”

Melek kafası karışmış bir şekilde bir bıçağa bir de ona baktı. “Benim öldürmemi istiyorsun,” dedi. Belki birçok şeyi anlamlandıramıyordu ama bunu hissetmişti. “Ablamı öldürmemi istiyorsun.”

Aziz Nehar'ın lacivert gözlerinde farklı şeyler parıldadı. Eski Melek olsa bunun acımasızlık olduğunu anlardı ama yeni Melek için ne yaşamış olurlarsa olsun karşısındaki adam Balabanovların lideri olan Vorona, yani tanımadığı bir yabancıydı.

“Adalet istemiyor musun?” dedi Aziz Nehar. “Yıllardır sana yaptıklarının bedelini ödetmek istemiyor musun?”

Melek düşüncelerini toparlayamıyordu. Akli hep sisin ardında süzülen anılar sunuyordu ona.

“Al,” dedi Aziz Nehar. Sonra başını çevirip koridorun diğer tarafına baktı. Yalnızca Melek'e gösterdiği yüz ifadesi, gördüğü adam karşısında tekrar sertleşti ve bıçağı yerine soktuktan sonra Melek'in eline tutuşturdu.

“Sakla onu!” dedi.

Melek ne olduğunu anlamak için baktığında birinin onlara yaklaştığını fark etti ve neden onu dinlediğini bilmeden bıçağı üzerine giydirilen pijama takımının pantolonunun cebine soktu.

Sıraç geliyordu. Elif uyurken onu çağırmışlardı. Uyuyalı daha yarım saat bile olmamıştı ama odaya girdikleri anda gözleri açılmıştı.

Karısı mışıl mışıl uyurken -ki top patlasa uyanmazdı- onu bırakıp gelmişti.

“Ne oluyor burada?” dedi babasına denk sertlikteki yüz ifadesiyle. Melek dönüp ondan uzun olan iki adama baktı. Ayrıntıları göstermeyen soluk ışıktaki bile iki adamın benzerliği dehşet vericiydi.

Üstelik yan yana durmaları da bu benzerliği perçinliyordu.

Aziz Nehar'a kızgındı ama bu çocuğu -onun için niyeyse çocuktı- görünce tuhaf hissediyordu kendisini. Ne yapacağını şaşıırıyordu.

Aziz Nehar, “Melek, o kadının yanına girip konuşmak istiyor,” diyerek duruma açıklık getirdi. Sonra daha kısık bir sesle ekledi: “Bir şeyler hatırlamış olmalı.”

Sıraç'ın kaşları çatıldı. Dönüp Melek'e bakmak istemiyordu çünkü bakınca hatıralar canlanacaktı.

“Şimdi narkoz etkisinde, biz de uyanmasını bekliyoruz. Hayati riski kalmamış ama yine de beklenmesi gerekiyor,” dedi bu yüzden ters bir ifadeyle. Aziz Nehar itiraz edercesine başını sağa sola salladı.

“Uyandırılır,” dedi. “Melek şimdi istiyor.”

Sıraç bu yersiz inada karşılık sabrı sınıyanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ne Melek’le ne de yanındaki bu adamla konuşmak istiyordu.

Tahammülsüzdü. *İntikam* zihninde çıldırmış durumdaydı. İkisini de kabullenemiyordu. Nefret edesi, her şeyden uzaklaşası, onun işine çomak sokan bu adamı yok edesi geliyordu ama susturuyordu o sesi.

Susturuyordu şeytanlarını. Susturmak zorundaydı çünkü hata yapmak gibi bir lüksü yoktu.

“Uyandırılmaz,” dedi tekrar tehditkâr bir ifadeyle. Aziz Nehar bilerek sabrını sınıyordu sanki.

Yine sabrını sinayarak, “Niye umursuyorsun ki? Zaten ölecek,” dedi. Sıraç her soruya cevap veren bir adam değildi.

Özellikle açıklama yapmaktan nefret ederdi. Tam ters bir cevap verecekti ki Melek girdi araya:

“Lütfen...” Sesi yumuşacıktı. O kadar hüznü doluydu ki Sıraç en çok onun sesini duymaya tahammül edemiyordu çünkü geçmişinde şefkat gördüğü tek kişi oydu.

Hatıralarını canlandırıyor, çocukluğunda çektiği yalnızlığı hatırlatıyordu.

Sıraç yine de isteksizce dönüp ona baktı. Ne kadar bilinçliydi, bunu anlamıyordu. Geçirdiği krizi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

O unutabileceğini sanmıyordu.

“Lütfen,” dedi Melek tekrar. “Onunla konuşmak istiyorum.” Sesi bir kez daha onu tetikledi ama dişlerini birbirine kenetleyip kendini kontrol etmek için elinden geleni yaptı.

Melek ona bir adım attığında hemen geri çekildi.

Tek yaralı olan Melek değildi. Melek bunu fark etmedi belki ama Aziz Nehar ikisini dikkatle izliyordu.

“Benim anlamam lazım,” dedi Melek çaresizce kendini açıklamaya çalışarak. “O beni boğmaya çalıştı. Hatırlıyorum, gerçekleri bilmem lazım.”

Melek onu tanıyormuş gibi yardım isterken Sıraç gittikçe daha fazla geriliyordu. Hiçbir zaman yanına gidemediği kadın şimdi ondan yardım istiyordu.

Zamanında yine ona yardım ederken bu hâle gelmişti. Üstelik bir anlam ifade etmese de annesiydi. Reddedebilir miydi? Ardını dönebilir miydi?

Eskiden olsa dönerdi ama şimdi bir şeyler onu durduruyordu. Hâlâ inkâr etse de eskisinden daha vicdanlı bir adamdı. Yalnızca o bunu göremiyordu.

“Tamam,” dedi sonunda pes ederek. “Gelin benimle.”

Aziz Nehar’ın dudakları seğirir gibi oldu ama ikisi de fark etmedi. Sıraç önden girerken Aziz Nehar, Melek’in elini tuttu. Melek buna karşılık elini

hızla çekti ama Aziz Nehar umursamadı bile. Onun derdi yalnızca fırsat buldukça ona yakınlaşmaktı.

Melek de onun ardından giderken korumalar dikkatli bir şekilde onları izliyorlardı. Esin normalde yoğun bakımda kalması gerektiği hâlde buraya alınmıştı. Aynı teçhizatlar buraya getirilmişti.

Sıraç risk almak istemiyordu. Bir daha elinden kayarsa Esin aptal değildi. Hiçbir şey söylememek için bütün delilleri yok edip kendini kocasının eline teslim edecek bir kadındı.

Sıraç ne yazık ki onu çok iyi tanıyordu.

Bu yüzden odanın içi de dâhil olmak üzere dört bir yana koruma dikmişti. Kimse kimlikleri sorgulanmadan içeri alınmıyordu.

Sıraç'ı görünce korumalar bir baş emriyle geri çekildiler. Sıraç kapıyı açıp içeri girdi. Ardından Melek ve Aziz Nehar geldiler.

Esin her şeyden habersizce makinelere bağlı şekilde yatıyordu. Reanimasyon hekimi ve anestezi uzmanını çağırıp beklediler. Anestezi uzmanının daha uyanması için uygun olmadığım, ilaçların etkisinin geçmesinden sonra uyanmasının beklenmesini söylemesi sadece bir prosedüdü.

Çünkü karşısındaki adamların kimler olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu yüzden yalnızca prosedürü yerine getirdi ve ilaçları kestikten sonra onların emriyle uyanması için adrenalinle birlikte bir başka ilaç enjekte etti.

Bu çok tehlikeli ve yanıltıcı. Hastanın kalbine zarar verilebilirdi ama Esin artık şanslı değildi. Birden gözleri açıldı ve adrenalinin etkisiyle hızlı nefesler alırken etrafa şaşkın gözlerle bakmaya başladı. Önce odaklanamadı çünkü yüzü dövülmekten dolayı şişmişti ve gözünün biri kanlıydı ama sonra odağı keskinleşti.

Gördükleriyle birlikte hızlı olan solukları korkudan bıçak gibi kesildi. Zamanında kız kardeşine yaptığı gibi bir kâbusa uyanmıştı. Etrafına baktığında gördüğü sağlık görevlileri değildi.

Yalnızca üç kişi vardı.

Hayatını kaydıracağı ve oğlu diyerek yanına aldığı yeğeni.

Öldürmeye çalıştığı kız kardeşi.

Hiçbir şeyden haberdar olmasın diye dualar ettiği Aziz Nehar.

Gözlerini kapatmaya çalıştı ama olmadı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Hareket etmek istedi ama hafifçe belini oynattığında keskin bir sancı onu yerinde sabit kalmaya zorladı.

“Hareket etmeyin, dikişlerinizi patlatacaksınız,” diyen uzmana karşılık arkadan kâbusu olan adamın sesi geldi:

“Siz gidebilirsiniz. Gerisiyle biz ilgileniriz.”

Esin korku dolu gözlerle yıllarca oğlu diye yanında koz olarak tuttuğu adama baktı. Her daim ondan nefret eden bu adam nefretini saklar ve hissiz bir şekilde bakardı ama şimdi o saf nefret karşısındaydı.

Ona hiç acımayacaktı.

Esin yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı. İçeriden korumalarla birlikte doktor ve anestezi uzmanı da çıkarken kapana kısılmış gibi bakıyordu üçüne de.

Ölmek istemiyordu, günahlarının kefaretinin ödemek istemiyordu. Sıraç'ın vurulduktan sonra söylediği son sözleri hatırladı Esin.

“İstedığınız işkenceyi yapın,” dedi korkusunu saklamaya çalışıp meydan okuyarak. Meydan okuması geçmişine ait kibrinden geliyordu. “Size asla bir şey anlatmayacağım.”

Aziz Nehar ona doğru bir adım attı. “Çok büyük laflar bunlar,” dedi tehditkâr bir ifadeyle. “Şu an ardına sığınabileceğin kim kaldı?”

Esin yükseldiği gibi geri söndü çünkü Aziz Nehar'ın kim olduğunu bilen sayılı insanlardan biriydi. Korku dolu gözlerle ona baktı.

“Sen...” dedi sesine yansıyan o korkuyla. “Neden geri döndün?” En çok korktuğu kişi Aziz Nehar'dı.

Aziz Nehar hissiz bir şekilde ona baktı. “Melek'in benden nefret ettiğini, babanız beni görürse ona zarar vereceğini söylediğinde bütün amacın bize oyun oynamaktı, değil mi?” dedi ona itiraf ettirmek için baskı kurarak.

“Baştan beri bebekte gözün vardı senin.”

Esin'in solgun yüzü daha da solarken kibirli görünmeye çalışıyordu. “Ben bir şey planlamadım. Uyduruyorsunuz!” dedi yine inkâr etmeyi seçerek.

Kız kardeşine bakamıyordu bile. Hırsları uğruna harcadığı kız kardeşiydi o. Şimdi ona dik dik bakarken ilahi adaletin tecelli edeceğini iliklerine kadar hissediyor ama yine de inkâr etmeyi tercih ediyordu.

“Sabrımı sına!” dedi Aziz Nehar sesini yükselterek. “O yatakta rahatça yatman zaten gözüme batıyor.” Aziz Nehar'ın Sıraç gibi sınırları yoktu. Bu kadın hiçbir merhameti hak etmiyordu. “Aylarca senin refah içinde yaşamayı izledim. Seni öldürmemem için tek sebebim ilk başlarda gerçekleri öğrenememiş olmamdı.”

Tam Esin'in önünde durdu. “Sen ne kadar adi bir kadınsın! Bu hayatta görmediğim şerefsizlik kalmadı sanıyordum. Nasıl böyle iğrenç bir oyun oynayıp yıllarca herkesi kandırdın?”

Esin ona bakmamak için bakışlarını başka yöne çevirdi. Günahlarını duymak istemiyordu. Her şeyden kurtulmak istiyordu.

“Konuşmayacağım!” dedi tekrar yüksek sesle. Dudaklarını birbirine bastırılmış, gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Onun için kâbus olan bu an yok olup gitsin istiyordu ama öyle kolay değildi.

Yıllar sonra bile tahammül edemediği o sesi duyduğunda artık kaçamayacağını biliyordu.

“Abla,” dedi Melek uysal bir sesle. Esin dönüp ona bakamadı. Göğsü hızla inip kalkarken simsiyah olmuş kalbi yine duyduklarını inkâr etmeyi tercih ediyordu.

Elinin üstünde hafif bir dokunuş duyumsadı Esin. “Bebegimi sen mi çaldın?” diye sordu adı gibi melek olan o kadın.

Esin’i en çok bu çileden çıkarıyordu. O hep kız kardeşler arasında masum olardı. Zamanında masumiyetini yitirmesin diye bütün işkenceye katlandığı küçüğüydü.

Neden zamanı gelince o da ablası için bu işkenceye katlanmıyordu?

Çarpık zihni bunu en büyük hak olarak görüyordu. Başını hırsıyla çevirip kız kardeşine nefretle baktı. Elini ondan uzaklaştırıp, “Defol!” dedi. “Senin benim yanımda ne işin var? Sen hastasın! Bu adamlar gerçek bile değil. Belki de senden bebeğini çalacaklar.” Şeytani sesi yılların kâbusuna aitti. “Niye beni suçlamaya çalışıyorsun?”

Yıllarca onu öyle manipüle etmişti ki artık bu işin ustasıydı. Melek’in, karşısında kafası karışmış gibi durmasına ve etrafına korku dolu gözlerle bakmasına sessiz kalır hatta bundan büyük bir haz duyardı.

Yıllarca önce babasından, sonra da kocasından büyük bir zulüm görmüştü. Sonunda o da alt edebileceği birini bulmuş ve bunu acımasızca kullanmıştı.

Bu yaptıklarını kendine hak görüyordu. Melek’in karşısında öz güvenini yitirmesi sanki onun ruhunu emmesiyle eş değerdı ama birden bir şey oldu.

Yıllarca kalkan olarak kullandığı adamın sesini duydu.

Sıraç, “Dinleme onu,” dedi. “Seninle oynuyor. Bizim sana kötülük yaptığımızı hatırlıyor musun?”

Onu ikna etmek için sesi daha sakindi. Huyuna gidiyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Melek dönüp ona korkuyla baktı. “Dinleme,” dedi Sıraç. Bu yıllar önce yardım istediği günden beri ilk defa onunla konuşmasıydı. “Dinleme, sana zarar veriyor. Eğer doğru olsaydı seni öldürmeye çalışır mıydı?”

Sıraç bu zihin karmaşasını o kadar çok yaşamıştı ki düşenin hâline yine düşenin anladığı bu durumda onu ikna etmenin yollarını çok iyi biliyordu.

“Çalışmazdı,” dedi Melek tedirgin bir ifadeyle. “Doğru, yapmazdı.”

Dönüp ablasına baktı. Ona bakarken bakışlarını nefret bürüdü.

“Ben sana ne yaptım da beni öldürmeye çalıştın?” dedi. Esin’in bir an olsun onu kandırdığı için rahatlamış ifadesi kız kardeşinin yine ona dönmesiyle son bulmuştu. Ona aynı öfkeyle karşılık verdi.

Kin dolu kalbi bu sefer susmasına izin vermedi.

“Zayıftın,” dedi o kinle. En büyük yanıltı bundan sonra kendini susturamayarak yaptı. “Zayıftın, hep korunmak zorundaydın ve bunun için kendimi feda etmek zorunda kaldım. Defalarca sen tokat yeme diye babamın karşısına ben çıktım. Sen onun kucağına çıkabiliyorken ben yalnızca ayakta dikilmek zorundaydım!”

Esin’in gittikçe yükselen sesiyle nefretini de hasedini de ortaya çıkarıyordu.

“Sen el bebek gül bebek büyü diye bütün hakaretleri ben çekmek zorundaydım. Zehra da onun gazabından nasibini alırken bir tek sen onun melegiydin, ben ise günah keçisi!”

Babasına olan nefreti gözlerinden okunuyordu. “Annemizin hıncını benden çıkardı. Beni sever zannettiğim adama beni resmen sattı!” dedi kin dolu sesiyle. “Kurtuldum sandığım anda daha büyük cehenneme düştüm!”

Nefretle birlikte gözü dönmüş şekilde bakıyordu Esin ona. Eğer ayağa kalkabilseydi Melek’i öldürmek için tekrar aynı teşebbüslerde bulunabilecek kadar kara kalbinin etkisine kapılmıştı.

“Senin yüzünden!” diye haykırdı Melek’in suçu bile yokken. “Hepsi senin yüzündendi. Neden sonra hakkım olanı almayacaktım ki? O bebek benimdi, benim!”

Dönüp Sıraç’a bakarken asıl delinin o olduğunu gösterircesine büyük bir cinnetin eşiğindeymiş gibi baktı ona. “Benimdi, İbrahim baştan beri bana verecekti. Bu yüzden ben de hamileymişim gibi davrandım!”

Öfkesine kapılıp itiraflarını bir bir sıralarken Melek’in karşısında titremeye başladığının farkında değildi. Ondan beklenen itirafları yaptığını idrak edemiyordu.

“O soyu soppu belirsiz adama kapılıp gittiğinde bile arkamı ben kolladım. Ama yetmişti, seni bir daha korumayacaktım. Bu yüzden İbrahim çocuktan kurtulmak için bana geldiğinde, seni ikna etmem için yardım etmemi istediğinde ona bu teklifi yaptım.”

Esin’in kızgın demir gibi dağlayan kini, Melek’in gerçekleri öğrenen aklını o zamanların hatırasıyla sarsıyordu. “O çocuğu aldıktan sonra her şey senin için yine güllük gülistanlıktı ama kahrını çeken yine ben oldum, ben!” dedi.

Olaylara öyle sapkın bir şekilde bakıyordu ki Melek’in acı çektiğini görmüyor, yalnızca bencil isteklerine odaklanıyordu.

“Emir bir türlü bana çocuk hakkında inanmıyordu. Sürekli *kimden peydahladın*, diyordu çünkü doktor onun kısır olduğunu söylemişti. O zaman

bunu söyleyen doktoru öldüren ve suçlusu benmişim gibi beni öldüresiye döven adam şimdi de bana inanmıyordu.”

Kendi kiniyle boynuna ilmeği geçirmiş, etrafındaki kötü insanlar da altındaki tabureyi itmişti Esin için.

“O yalnızca kendine sapkın bir vâris yaratmak istiyordu! Ben de onun isteği için her şeyi yaptım. Yine de bizim çocuğumuz olarak kullanması ve istediğini yapması için onu teşvik ettim. Yeter ki beni bıraksın diye hakkım olarak onu kullandım!”

Dönüp Sıraç’a baktı. “Duyuyor musun?” dedi yüksek sesle. “Duy çünkü ben olmasam çoktan ölmüştün!” dedi, sanki karşısındaki adama ölümden beter şeyler yaşatmamış gibi bir de bununla övündü. “İbrahim seni öldürecekti. Seni ben yaşattım!”

Sıraç karşısında put kesilmişti. Yumruk olan elleri son sınırdaki olduğunu gösteriyordu. Bir krizi tetikleyen sözleri zihnindeki *intikamın* sesiyle karışıyordu.

Öldürelim, diyordu *intikam*. O da bizim çocukluğumuzu çalanlardan. Bak, hiç düşünmedi bizi. Bir kere elimizi tutmadı. Ağladık, duymadı.

Anne dedik, hiç çağrımıza cevap verdi mi? O da vurdu. Çığlıklarımıza sustu. Bize neler yapıldığını biliyordu. Yine de ağzımıza vururdu ses etmememiz için.

Neden sen de ona vurmuyorsun?

Neden sen de onun canını yakmıyorsun?

Cani, saf kötü.

Bize zarar verdi, canımızı yaktı.

Adaleti sağlamayacak mıyız? Adaleti sağlamak için ona da yaptıklarını yaşatmayacak mıyız?

Sıraç da bu sınırdaki hissediyordu ama bir şey onu durduruyordu. İnsanlığını yitireceğine dair bir histi bu. Elif’e dediği gibi bir sınırdı ama anlatılanları duydukça o sınırdan geçmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Esin, Sıraç’ın sınırdaki olduğunu bilmeden Melek’e döndü. “Bak, senden aldığım oğlun!” dedi başıyla Sıraç’ı işaret ederek. Artık resmen koridorda uyulacak kadar bağırıyordu. “Görüyor musun tıpkı senin gibi delirdi o da!” dedi. Melek şiddetli bir şekilde titrerken yavaşça dönüp Sıraç’a baktı. “Hani boş yastıklara gözyaşı döküyordun ya! İşte, sen bu kadar aptaldın. Hep başucundaydı bebeğin. Sana acıdığımdan ismini sana seçtirdim. Sütüm olmadığı için sana emzirttim!”

Şeytanın aklına gelmeyen şeyleri kendi kanından olan kardeşine yaşatmıştı ve soğukkanlılıkla anlatıyordu yaptıklarını.

“O kadar salaktın ki bir kere bile anlamadın senin çocuğun olduğunu!”

Melek karşısında zangır zangır titriyor, ablası her bir sözle birlikte sanki tekrar ona vuruyordu.

En sonunda kontrolünü kaybedip ona doğru yürüdü ve bağırdı: “Aptal değildim! Yalnızca sana inandım!”

İnanmış ve kaybetmiş bir kadının çığlıydı bu.

“Aptal değildim, beni sen büyüttün. Annem yoktu, seni annem yerine koydum ben! Senden başka güvenecek kimsem yoktu! Senden başka sığınacağım kimsem yoktu. Yoksa hissetmedim mi sanıyorsun?” dedi. Belki her şeyi hatırlamıyordu ama Esin anlattıkça anılar parça parça gözünün önünde canlanıyordu.

“Sütüm geliyordu...” dedi Melek kırık dökük bir sesle. “O ağladığı anda sütüm akmaya başlıyordu.”

Ağlıyordu bunun hatırasıyla. Göğüsleri sanki kaybının sızısıyla öyle ağrıyordu ki Melek o bebedsiz yaşayamıyordu.

“O ne zaman ağlasa ben de ağlamaya başlıyordum. Hiç kollarımın arasından alma istiyordum ama onu kaçırıp götürecekmişim gibi hemen alıyordun.”

Dönüp Sıraç’a bakamıyordu bile Melek. Bakarsa tamamen yıkılırdı. Aklının toparlamaya çalıştığı tarafı tamamen dağılırdı. Şimdi bile çılgık çılgıca bağırarak, her şeyi yakıp yıkmak istiyordu.

Melek iki elini ablasına doğru uzattı. Boğmak ister gibi uzattığı elleri kaskatı kesildi. Parmak uçları kasılmıştı.

“Nasıl?” dedi hıçkırıkları arasında. “Bana bunu nasıl yaparsın?” Nefes alamıyormuş gibi ağlıyordu. “Benden mutluluğumu, geleceğimi çaldın. Oğlumu aldın benden! Yıllarca dört duvar arasında oğlumun yasını tuttum ben.” Sonra dönüp ellerine baktı. “Hâlâ kucagımda belirecek gibi. Yıllarca gerçek mi, yalan mı diye sorguladım. Hâlâ gerçek gibi geliyor. Hâlâ inanmak istemiyorum.”

Gözyaşları sicim gibi akarken Esin’in vicdanı o kadar taşlaşmıştı ki yalnızca nefret dolu bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

“Eh! Yeter be!” dedi. “Tek ben miydin suçlu sanki? Kocan da yanımdaydı.” Kendini savunmak için suçu herkesin üstüne atabilirdi Esin. “Hani o seni çok sevdiğini, sana taptığını söylediğin adam var ya!” dedi İbrahim’i öne sürerse kendini kurtarabileceğini sanarak. “O adam ben seni dövdükten sonra sırf gerçekleri öğrenip de Aziz Nehar’a geri dönersin diye seni her gün daha da delirtti.”

Sonra Melek’in karşısında gülmeye cesaret etti. Dönüp Aziz Nehar’a baktı. “Senin güçlendiğini bildiği için ödü kopuyordu. Melek’le tekrar iletişime

geçersiniz ve sen de onu ölmekten beter edersin diye çok korkuyordu. Bu yüzden onun iyileşmesini ve gerçekleri hatırlamasını asla istemedi.”

Gerçekleri bir bir sıralarken Esin yine günah keçisi bulmuştu. Bu yüzden çoktan ölmüş bir adamın üstüne atabildiği kadar suç attı.

“Sana takıntılıydı o adam. Dışarı çıkar da eski sevgilini görürsün diye deliriyordu. Bu yüzden evde kalman işine geldi.”

Aziz Nehar arkada mırıldandı: “Tanrı diriktse şu adamı, öldürmem için elime verse...” Hırslı sözlerini bir tek Sıraç duydu. “Bin parçaya bölsem, her parçasına eziyet etsem.”

Sıraç’ın zihninin bir köşesinde caniliğinin de genetik olduğuna dair bir his peyda oldu. O da aynı şeyleri düşünmüştü ama canlı canlı köpeklerle yedirmek daha cazip gelmişti.

Aziz Nehar, Esin’e döndü. “Şimdi döndüm. Bu sefer tek başınasın. Önüme atacağın İbrahim piçi de yok.”

Esin’in yüzündeki psikopatça gülümseme soldu. Konuşurken sözlerinin sınırını kalmamıştı. Sonuçlarını umursamamıştı o an ama karşısındaki iki adamın da onu çiğ çiğ yiyeceğini bilecek kadar karanlık dünyada kalmıştı.

Bir kez daha korkuyu iliklerine kadar hissetti ama kini yine ağır bastı. Yine nefretle Melek’e döndü.

Melek ağlıyordu onun karşısında. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, “Biliyor musun?” dedi Melek. “Aslında ben deli değilmişim. Sizin yanınızda tek akıllı kalan benmişim.”

Ablasından uzaklaşıp geri çekildi. Ona zarar vermek isteyen bir tarafı vardı ama bilinçsizliğe alışkın olan yanı her şeyin doğru olduğunu görmek istiyordu.

“Siz ruh hastasıymışsınız. Ben aranızda kalan bir talihsizmişim.”

Kollarını kendini korumak ister gibi bedenine sardı. “Nasıl kandım size...” dedi bir ömrün hayal kırıklığıyla. “Nasıl inandım, nasıl yıllarca bebeğim var sandım.”

Hâlâ gözünü kapatıp açsa o bebek kollarında belirecekmiş gibiydi. Canı o kadar yanıyordu ki başını hafifçe yana doğru çevirdi ve buz gibi bir ifadeyle Esin’e bakan genç adamın yüzüne baktı.

Sıraç, Melek’in ona baktığını hissetse de dönüp bakmadı.

Melek ise en son bıraktığı o küçük çocuğu hatırlamaya çalıştı. Yüzü bir türlü tam olarak aklına gelmiyordu. Her şey silik silikti.

“Gitmek istiyorum,” dedi titrek bir sesle. O lacivert gözler bu sözlerle ona çevrildi. “Beni götürün lütfen. Onu bir daha görmek istemiyorum.”

Aziz Nehar'ın yüzünde bir an hayal kırıklığı belirir gibi oldu ama kimse fark etmedi. Esin'e döndü Aziz Nehar. "Bu daha bitmedi," dedi. "Asıl işkencen şimdi başlıyor." Esin korktu. Onlar gittiği anda kaçmak için plan yapacaktı.

Her yolu deneyecek, gerekirse onu koz olarak kullanabileceği kocasına bile başvuracaktı ama o zaman kaderinin ne olacağını bilmiyordu.

Melek arkasını dönüp gidecekken son sözün canına mal olacağını bilemeyecek kadar aptaldı.

"Nasıl da zavallısın, kardeşim. Hep insanların elinde oyuncak oldun, kullanılıp atıldın. Hep zayıflığın yüzünden ezildin."

Nasıl da zavallısın...

Nasıl da zavallısın!

Melek için bu, son hatırasının canlanması için kilit cümleydi sanki. Ablasının onu döverken kulağına eğilip fısıldadığı sözlerin başlangıcıydı.

Nasıl da zavallısın. Seni bir çocuk gibi kandırdım. O senin oğlundu ama ben aldım onu. Şimdi tıpkı senin gibi kullanılıyor. Senin aptallığının kefaretini o ödüyor.

Melek o minik çocuğun acı bir sesle yardım isteğini duydu sanki.

Kulakları çınladı. Hatıralar zihninde bir şimşek gibi çakarken onun omzundaki morlukları, pantolonundaki kanı görüp tacize uğradığını anladığı anı hatırladı.

Canı yanmıştı, öyle canı yanmıştı ki öldüğünü sanmıştı.

Sıraç'a döndü gözleri. Onu ilk defa görüyormuş gibi baktı.

Bir anne gibi baktı. Bir annenin evladına zarar verildiğinde attığı acı çığlıklar gibi baktı. Boğazından o acı çığlığın iniltileri döküldü.

Ona zarar vermişlerdi.

Şimdi ona sakince bakan bu genç adama onun yüzünden zarar vermişlerdi.

Bu acı çığlıkla birlikte başını Esin'e doğru hırsıyla çevirdi. Haykırışı, cinnetin eşiğine gelmenin getirisiydi.

Ona doğru atıldığında eline aldığı bıçağı kimse fark etmedi. Esin'in üstüne aniden çullandığında kimse onu tutamadı.

Bıçağı kaldırdı ve tıpkı ablasının onu öldürmeye çalıştığı acımasızlıkla kalbine sapladı.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Sayısını unuttuğu kadar çok sebebi olduğu kötülük kere...

Esin ilk önce elini kaldırıp onu durdurmaya çalıştı. Çırpındı kollarında. Sıraç, Melek'i durdurmak için atıldı ama Aziz Nehar onu kollarından tuttu .

Sıraç kolunu öfkeyle kurtardı ama Aziz Nehar, “Bırak!” dedi Melek’in çığlıkları arasında. “Bu adaleti en çok o hak ediyor.” Sıraç’ın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Bu en çok ona zarar verecek. Hiçbir zaman unutmayacak bu anı.”

Daha kötü şeyleri tetikler diye korkuyordu içten içe ama dönüp baktığında her şey için çok geçti. Esin, Melek’in altında çırpınırken Melek her bıçak darbesiyle gerçekleri haykırıyordu yüzüne.

“Geber!” diyordu. “Geber, bana yaşattıklarının bin mislini yaşa öbür dünyada! Geber!”

Esin’in elleri yavaşça yere düştü. Melek’in üstüne sıçrayan kanla her bir darbeye yılların hesabı düştü.

“Canımı aldığın için geber! Hayatımı benden çaldığın için geber!” Kolları yorulana kadar bıçakladı onu. Son bıçak darbesiyle birlikte o deli gücü de kayboldu Melek’in.

“Çocuğumu benden aldığın için geber...” dedi. Hırsı kaybolunca yatakta yalnızca kan revan içinde kalmış bir ceset bıraktı.

Hızla aldığı nefesleri ve arkadan Esin’in kalbinin durduğuna dair yükselen o *bip* sesi bu hesap gününün üflenmiş suruydu.

Tam tamına yirmi dokuz bıçak darbesi saplamıştı Melek.

Oğlunun doğduğu günden itibaren her yaşında çektikleri için bir bıçak darbesiydi.

Esin’in başı yana doğru düşerken Melek onun ölümünü bizzat izledi. Sonra elindeki bıçağa baktı ölümün dehşetiyle. İnsanoğlu yaptığıyla yüzleştiğinde asıl sarsıntıyı yaşardı ama Melek için bu sarsıntı çektiği bunca acıdan sonra uzun sürmedi.

Başını yavaşça çevirip ardındaki iki adam baktı.

Oğlu.

Oğlunun babası.

Oğlu olan adamın yüzünde anlaşılmaz bir ifade varken zamanında çok sevdiği adamın yüzünde ise merhamet vardı.

Melek, Esin’in ölü bedeninin üstünden yavaşça çekildi. Gücsüz düşmüş bedeni yel değse savrulacakmış gibiydi ama yine de güçlü kaldı. Elinde bıçak, her tarafı kan revan içindeyken yavaşça Sıraç’ın önüne geldi. Bu an yıllar önce yaşanmalıydı.

Bu an onu doğurduğu gün ilk kucağına aldığı anda gerçek olmalıydı.

Geç kalmışlığın acısı vardı Melek’in yüzünde.

Kanlı ellerinden birini Sıraç’a doğru uzattı.

Tam yüzünün yanındayken titrek sesle, “Yaşıyorsun...” dedi. Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Değil mi? Sen osun.”

Sıraç bir cevap vermedi. İki seferdir olduğu gibi Melek onunla konuşunca yine kilitlenip kaldı. Sanki ona cevap verse yine o küçük çocuk olacaktı. Ondan yardım dilenecek, yine ona yalvaracaktı.

Melek bir cevap alamasa da gülümsedi karşısındaki adama. Eli yavaşça aşağı düşmeye başladı.

“Sıraç’ım,” dedi tıpkı çocukluğunda olduğu gibi. Dudakları titrerken büyümüş oğluna bakıyordu. “Yolumu aydınlatanım...”

Sıraç yıllar sonra duyduğu bu hitap ile donup kaldı. Gözlerinin dolduğunun farkında bile değildi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, yalnızca kan revan içinde kalmış Melek’in yüzüne bakıyordu.

Arkada onun öldürdüğü bir ceset varken Melek dünyalar onun olmuş gibi gülümsemeye devam etti. Sonra duyduklarını kaldıramayan minik omuzları çöktü ve göz kapakları yavaşça kapanırken oğlunun kollarına yığılıp kaldı.

Bu sefer düştüğünde onu tutacak biri vardı. Kısasa kısas yapılmış ve Esin, en büyük zulmü yaşattığı kız kardeşinin elinden acımasızca ölümü tatmıştı.

Şimdi geriye kalan hesabını öbür dünyada yaşayacaktı.

17 HASRET

Ölüm bazen kötüyü, hak ettiğinden çok daha kolay yakalardı. Yaklaşık üç haftadır Sıraç'ın elinde olan Yousef, çok dikkatli olunmasına rağmen iki kere kendini zehirlemeye çalışmıştı. Adamın acil durumlar için saç tokasının lastiğinde bile zehir ve öldürmek için tel bir ip vardı.

Normalde Sıraç'ın yerinde başkası olsa muhtemelen adam çoktan ölmüş olurdu ama Sıraç senelerdir bu adamı aradığından onu yaşatmak için elinden geleni yapmış, bir gece sabaha kadar zehri kusması için başında beklemişti.

Yine de en son kendini zehirlemesi gözlüğünün sapı üzerinden olunca bunu kendi lehine kullanmaya karar vermişti.

Yousef ağır ağır uyanırken gözlerini hak ettiği cehennem yerine gazap meleğinin karşısında açınca daha hesabının bitmediğini anladı.

Sıraç Vuslat.

Tıpkı onun gibi bir deha ama aynı zamanda acımasız bir katil. Yıllardır onun peşinde olan adamlardan biri de bu ruh hastasıydı.

Üstelik bu adam, kendini öldürmeye çalışmasına rağmen bulduğu her fırsatta onu konuşturmak için işkence etmişti. Zehirlenmeden önce iki elini de kullanamaz hâle getirmişti. Şimdi ise omurgasında keskin bir acı vardı.

Kim bilir bu sefer kendisine hangi işkenceyi yapacaktı?

Karşısındaki adam bir melek gibi gülümsedi. Onunla önce İbranice, anladığını fark edince ise İngilizce konuşmaya başlamıştı.

“Merhaba, Yousef!”

Yousef hareket ettiği anda daha çok acı hissetti. Düzgün bir yataktaydı ama elleri ve ayakları yatağa bağlıydı. İpleri test ederken acıyla yüzünü buruşturdu. “Bugün çok sakinsin, Vuslat,” dedi. “Yoksa çocuk öldü mü?”

Yousef iplerin zayıflığını test ederken düşmanının gülüşünün nasıl da zalimleştiğini kaçırdı.

“Hayır, ölümden dönüşün bu sefer bir işe yarasan istedim.”

Dönüp ona baktığında ise düşmanın elinde kendi ürettiği çipleri kontrol eden cihazı buldu. Bu cihazı Vorona Balabanov yüzünden ortaya çıkarmıştı. Ömrünün sonuna kadar ihya olacağı parayı Bratva'nın en güçlü ailesi teklif edince saklandığı yerden çıkmaya karar vermişti çünkü onu tek arayan bu adam değildi.

Ürettiği ilk çip de o çocuklar için değildi. Bedenleri kontrol eden zehirli sistemler biliyordu Yousef. Canını yaktığı o kadar çok insan vardı ki birinin eline geçerse neler olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Şimdi ise ediyordu. Haftalardır kendini zehirlemediği her an işkence görmüştü ve karşısındaki adam hakkını vermesi gerekirse yaratıcıydı. Sinir uçlarına yaptığı işkencelerle buradan kurtulsa bile ne ellerini ne de ayaklarını tam anlamıyla kullanabilecekti.

Şimdi de yüzündeki o buz gibi öfkeyle birlikte elindeki cihazı görünce boşuna cihazı buraya getirmediğini anladı.

“Ne yaptın?” dedi.

Defalarca ona sorulan hatta bu yüzden işkence gördüğü soru ona tekrar sorulurken işkence haricinde ilk defa tedirgin oldu.

“Çip hakkında bana vermek istediğin bir bilgi var mı?”

Yousef bakışlarını bir türlü frekans yönlendirici düğmeleri olan cihazdan ayıramıyordu. “Yok ve senin de asla olmayacak,” dedi. “Çip çocuğu öldürdüğü anda kendi yazılımını da imha etmeye programlandı.”

Sonra kendisi gibi akıllı zehir gibi çalışan o adama baktı. Buz gibi lacivertlerinde gördüğü salt bir öz güven, büyük bir zaferdi. İşte, o zaman bir şeyleri çözdüğünü anladı. “Peki ya onu kopyalasaydım?”

Bu adamı her gördüğünde içinde büyük bir korku hissetse de yine de ona inanmak istemiyordu. Yazılımları kopyalanamazdı çünkü eski tip analog frekanslarla çalışan cihazlarla modern kodlamaları birleştirerek bütün çiplerini yalnızca kendi çözümleyebileceği cihazlara ve özel frekanslara bağlıyordu.

Kodlarının çoğunda ise kendi kendini imha etmesi için tuzaklar vardı.

“Mümkün değil, frekans aralığını bulmak için deneme yapman gerekir,” dedi, üstelik deneme yaparsa çipi imha etme riski de çok yüksekti.

Karşısındaki adam ağır ağır gülümsedi. “Beni tanımadığın o kadar belli ki Yousef. Bu çipleri yok etmek için neleri göze aldığını bilseydin son zehirlendiğinde ölmeyi dilerdin.”

Ona doğru yavaşça eğildiğinde Yousef yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Tek tek yaptım.” Acımasızca gülümsedi. “Her saniye çipin sinyallerini kaydettim.” Bunun için yirmi dört saat boyunca çipin sinyallerinin her saniyesini kaydetmesi gerekiyordu. “Tüm davranış modellerini çözümlerim.”

Neredeyse imkânsıza yakın bir gerçektir. "İmkânsız!" dedi Yousef ilk defa korkarak. Düşmanının blöf yaptığına emin olmak istedi. "Üstelik bunu yapmış olsan bile elinde deneyeceğin çip yok. Anti frekans ile çipin imha modunu çalıştırma olasılığın da başarı olasılığınla aynı seviyede."

Şu an avarandaki güç değil, zekâ savaşıydı. "Kopyaladığının sadece frekans olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Sıraç düşmanını küçümsercesine. "Hiç ölü bir çip elde ettiğimi düşünmedin mi?"

Düşünmemiştir çünkü Yousef sadece üretim kısmında yer alıyordu. Bu çipleri kurul haricinde dünya çapında insan ticareti yapan birçok barona satmıştı.

Sıraç ise kurul tarafından öldürülmüş üç çocuk bedeninden bu imha edilmiş çipleri çıkarmıştı ve frekansları koda dönüştürerek çiplerden birini kopyalamayı başarmıştı.

"İnsan bedeninde doğru noktaya yerleştirmedikten sonra yine istediğin sonucu alamazsın," dedi Yousef. Aslında o an bile biliyordu. Omurgasındaki acı boşuna değildi.

İdrak ettiği anda Sıraç elindeki cihazı havaya kaldırdı ve frekansı aktive eden küçük butona bastı. "Göreceğiz," dedi zalime hak ettiğini vereceğini vadedersine. "Bana bu cihazı hiç öğretmedin, Yousef." Çip onun da vagus sinirine yakın bir yere, tam olarak doğru noktaya yerleştirilmişti. "Ben de kendim denemek istedim."

Bu aynı zamanda bir deneydi. Yan odada mahzenden kaçırılan çocuk tutuluyordu ama etrafı frekans engelleyicilerle doluydu. Dışarıdaki ekip ise frekans dalgalarını izlemek için patronları tarafından kurulmuş sistemin başında duruyordu.

İlk frekans verildiğinde dozajı hafifti ama çip işe yaradı ve Yousef titremeye başladı. "Hayır," dedi. "Hayır!"

Şimdiden tarifsiz bir acı çekiyordu. Tüm bedeni kasılıp tekrar gevşerken düşmanı aradı ardına frekansları denemeye başladı. "Bakalım bu frekans nasıl etkiyor mu?"

Yousef'in gözleri kaydı. "Hayır!"

Sanki bedeni yıldırım çarpmış gibi elektrik akımlarına kapıldı.

"Bu nasıl bir acıya sebebiyet veriyormuş?"

Acı çekmiyor olsaydı düşmanının nasıl bir öfkeye kapıldığını gördüğü için korkardı. Sıraç ona baktıkça masumlara çektiirdiği işkenceleri, onun yüzünden mahzende kapalı kalan çocukları görüyordu.

Bu yüzden frekansı tekrar değiştirdi ve dozajı artırdı. İntikam bu anlarda tamamen onu ele geçirmişti. "Orospu çocuğu!" diyerek kükredi. Üzerinde frekans önleyici yelek olan sadece kendisi olduğu için odada da bir tek o vardı.

Demir ve Levent dışarıda onu izliyorlardı.

"Sıraç, öldürürsen doğru frekansı bulamayız!" dedi Demir dışarıdaki gözlem odasının mikrofonundan ona seslenerek.

Sıraç duymadı. Birbiri ardınca frekanslara geçiş yapıyordu. "Doğru frekansı söyle!" dedi bağırarak. Gözünün önünde ağızından, kulaklarından ve burnundan kan gelerek ölen bir adam değil, ölen masumlar vardı. Yousef'in üstündeki hastane kıyafetini kavradı. "Söyle lan, söyle!" dedi. "Söyle, yoksa tüm frekansları deneyeceğim!"

Çoktan ölüme yaklaşan Yousef'in acı dolu gözleriyle kısa bir an denk geldiler. O an intikam ve Sıraç için kopma noktası oldu. "Kalp yerine taş mı taşıdın, orospu çocuğu!" dedi. Böyle bir acı masumlara nasıl reva görülürdü? "Senin ciğerini sökeceğim, göğsünü yaracağım!"

Bunu yapmak için atılırken Yousef'in bedeni birden titremeyi bıraktı. "Sıraç, dur!" dedi Demir aynı anlarda. "Dur, doğru frekansı buldum." Sıraç boş gözlerle kafasını kaldırıp kameraya doğru baktı.

Bulmuştu, sonunda çocukları mahzenden kurtaracak yolu bulmuştu.

Aynı anda frekans engelleyiciler durduruldu ve yan odadaki çocuğun çipindeki sinyaller de birden kesilince gözlem odası tam bir bayram yerine döndü. Herkes birbirine sarılırken burada senelerin acısı, emeği ve sonunda elde edilen bir zafer vardı.

Ama yine de bunca acıya sebep olan adam ölmemişti.

Sıraç, Yousef'in zar zor nefes aldığını görünce cebinde her zaman taşıdığı çakısını çıkararak cinnet geçirircesine ona doğru atıldı. Demir tam o anda odaya girmişti ama artık çok geçti. Kalbine birkaç bıçak darbesi alan adam için bu ölüm asla yeterli değildi.

Yine de Demir, kardeşinin insanlığını kaybetmesini istemiyordu. Bu yüzden intikamın onu ele geçirdiğini bile bile zorla onu geri çekti.

"Bırak!" diye bağıırıyordu Sıraç. "Bırak!"

Bu anlarda Sıraç'ın acı gücü yüzünden Demir onu yerinden kıpırdatamayınca Umut ve iki adam yardım için geldiler. Dört adam zorla onu Yousef'in bedeninden uzaklaştırırken Sıraç hâlâ öfkeyle bağıırıyordu. "Sökeyim kalbini!" diyordu. "Sökeyim o sikik kalbini!"

Gözünün önünde mahzenlerde eziyet gören masumlar vardı.

"Nefes almanız bile zarar, şeytana hangi işi bıraktınız ki?"

Hayatımda aniden yaşanan bir sürü olay meydana gelmişti. Ölümü arımda, önümde ama en çok sevdiklerimin yanında hissetmiştim. Yine de ilk defa nefret ettiğim birinin ölümüyle karşı karşıyaydım.

Esin ölmüştü. Hem de acımasız bir şekilde öldürülmüştü. Bu gerçeği uzun zaman boyunca kabullenemedim. Ölmesini istemediğimden değildi. Elbette istiyordum ama Melek Hanım tarafından göğsünün çeşitli yerlerinden defalarca bıçaklanarak öldürülmesini beklemiyordum.

Adı gibi melek olan kadının onu acımasızca öldürmesi, bana yaşanması imkânsız bir hayal ürünü gibi geliyordu.

Ama yapmıştı, tüm gerçekleri öğrendikten sonra intikamını almıştı.

Esin'in sonunun kız kardeşinin elinden olması sanki geçmişin bir yansıması gibiydi. Üstelik gerçekleri kız kardeşine anlatarak ondan çaldıklarını yüzüne vurmuş, onu kıskırtmıştı.

Zayıf olduğunu düşünüp onu sözleriyle tekrar öldürmeye kalkmıştı.

Sıraç tarafından bizzat anlatılan gerçekler karşısında dehşetimi yansıtmamak için elimden geleni yapmışım. Sıraç olanları hissiz bir şekilde anlatsa da hiçbir şey hissetmediğine inanmıyordum.

Sadece yaralandığım günün gecesinde konuştuğumuz gibi o boşluğu doldurmak istemiyordu.

Yine de Esin, harcanmış iki ömrün borcu üstündeyken ölmüştü.

Nergis'in dediği gibi yaptıklarına karşılık hızlı bir ölümdü ama yine de hatırladıkça tüylerim diken diken oluyordu. Ödeyeceği bedel bu dünyayla sınırlı olmayacaktı çünkü. Heybesinde yalnızca kötülük bırakmıştı. Bu yaşananların ve saklananların yankılarını hâlâ yaşıyorduk. Tam üç haftadır Sıraç doğru düzgün eve gelmiyordu çünkü Aziz Nehar, o Mossad ajanını Sıraç'a teslim etmişti.

Sıraç'ın deyimi ile adamın iki kelimeyi bir araya getirmesi bile tam iki hafta sürmüştü çünkü yakalandığında intihar etmesi için her türlü yöntem öğretilerek yetiştirilmişti.

Adam iki kere ölümden döndürülmüştü. Sıraç, uzun saçlarını topladığı tokasından gözlüğüne kadar kıyafetlerinin her parçasında ölümcül zehirler bulmuştu. Bu yüzden onu konuşturmak kolay değildi. Üstelik Levent dedemin dediğine göre çocuğun yaşama olasılığı çok azdı fakat Sıraç bugün oldukça heyecanlıydı.

Bu sabah gitmeden önce bir başka yol deneyeceklerini söylemiş, yeni bir yol bulduklarından kısaca bahsetmişti. Kendisi gibi beni de ümitlendirmemek için ayrıntılardan bahsetmediğini biliyordum. Yine de Yousef'i, Aziz Nehar'ın eliyle de olsa yakalamış olması büyük bir zaferdi.

Aziz Nehar'ın bundan sonraki hamlelerini de merak ediyordum. Sıraç şimdilik onunla mesafeyi koruyordu. Konuşulmamış olayların gerginliği vardı aralarında. Adam birden hayatımıza bomba gibi düşmüştü ve görünen oydu ki Melek Hanım'a çok bağlanmıştı. Bu beni şaşırtmamıştı ama Eylül'ü aşırı derecede rahatsız etmişti. Haklıydı aslında, bizim için bir yabancıydı ve hayatımıza girdiği andan itibaren sürekli hareket hâlindeydi.

Eylül, annesinin yanına gittiği her seferde o adamı annesinin yanında buluyordu. Eylül'ün anlattığına göre Melek Hanım onu affetmemişti ama bir şekilde aklına tutunabilmesi için ona ihtiyaç duyuyordu.

Kız kardeşini öldürmüştü ve oğlunu bulmuştu.

İkinci konu hakkında ne düşündüğünü kimse bilmiyordu. Eylül birkaç kere bu konuyu açmaya çalıştığını ancak Melek Hanım'ın sessiz kaldığını söylemişti. Bu beni üzmüştü çünkü Sıraç'la iyi olmalarını istiyordum.

Sıraç ona yaklaşmak için çabalamazdı. Onun iyileşmesi için elinden geleni yapardı ama duygusal bağdan kaçınacağına adım gibi edindim. Nitekim ben bile bir daha konuyu açamamıştım çünkü konuştuğumuzda bu konuyu konuşmak istemediğini net bir şekilde dile getirmişti.

Bana da saygı duymak düşmüştü. Burada içten içe Aziz Nehar'ın doğru adım atmasını umuyordum. Şimdilik sessizce ona destek oluyordu.

Aziz Nehar, Esin'in ölümünün sorumluluğunu üstlenmiş, Vural'ı Sıraç'a zarar vermesin diye durdurmuş ve Emir'e rest çekmişti. Bunun sonucunda olan şey ise karşılıklı bir savaştı.

Bu öyle bir savaştı ki Nergis'in dediğine göre Esin'in cenazesinden sonra Emir durmaksızın Aziz Nehar'a saldırıyordu. Hem buradaki hem de Rusya'daki yerlerine yapılan saldırılar ise Nergis'in deyimiyle o adamın gücüne karşılık sinek ısırığıyla eş değerd.

Yine de yaptığı benim gözümde geç de olsa bir babanın kendi yöntemleriyle oğlunu koruması gibiydi. Benim bu süreçte yaptığım şey ise izlemektir.

Sıraç'ı izlemek, *intikamı* izlemek hatta neyi neden yaptığını derin bir şekilde tahlil etmek. Bunun için okuduğum kitaplar ise çarpıcıydı. Özellikle *When Rabbit Howls* ve *A Fractured Mind* adlı iki eseri çevirisi olmadan okumuştum.

İkisi de sevdiğim adamla aynı rahatsızlığa sahip kişilere ait otobiyografilerdi ama *When Rabbit Howls*'da Truddi'nin yaşadıkları çok daha ağırdı ve bunun sonucunda *birlik* adıyla adlandırdığı doksan kişiliğinin olması beni dehşete düşürmüştü.

O gün hissettiklerimi sevdiğim adama yansıtmamak için kendimi zor tutmuştum çünkü Truddi, yaşadığı istismarı açıkça anlatmıştı.

A *Fractured Mind* kitabında kendinden bahseden Robert ise gözümde Sıraç'a çok daha yakın bir karakterdi. Bir profesör ve beyaz saray danışmanı olarak çok zeki ve başarılı bir adamın arka planda kişilik bölünmesini nasıl güçlü bir şekilde idare ettiğini okumuştum.

Bu da bana ümit vermişti çünkü Robert, kitabın sonunda alter kişilikleri kaybolmasa bile onlarla uzlaşa sağlamayı ve onları yönetmeyi çok güzel izah etmişti.

Bu hastalıkla yaşanabileceğini gösterebilen kitapları okurken aynı zamanda kendimi bulduğumu hissediyordum. Bir amacın ani bir idrakle geldiğine inanmıyordum. İnsan kendini tanıdıkça amaçlarını çok daha sağlam bir şekilde inşa edebiliyordu.

Bu süreçte kendime dair yaptığım en önemli şey okumak haricinde izlemeye de geçmiş olmamdı. Sıraç'ın şirketine gitmeyi bıraktığım için siber güvenlik derslerim yarım kalmıştı ama ben öğrenmeye meraklı bir insandım. Online derslere geç kalmış olsam da kayıtlı derslerin olduğu özel bir üniversiteye kaydolmuştum ve ücretsiz dersler dinliyordum. İnsan zihnini keşfetmenin cazibesi beni gittikçe kendine çekiyordu.

Acele etmiyordum, içime düşen bu hevesin sevdiğim adamın hastalığını araştırmanın haricinde beni başka bir noktaya götürdüğünü hissedebiliyordum.

Hamileliğin tadını çıkarmaya başlamıştım. Belirginleşmeye başlayan karnımla birlikte mide bulantılarım bittiği için bebeğimle yemeğe vermiştik kendimizi.

Dört aylık olmuştu ve hamilelikte bahsi geçen o durmak bilmeyen açlığı yaşadığım dönemdeydim.

Artık üç öğün falan yetmiyordu. Beni evde kim görse mutlaka elimde bir teler oluyordu. Çilekli süt vakasından sonra belirgin bir şey aşermemiştım ma ihtiyacım da yoktu.

Böyle yersem bu gidişle beni peynir tekerleği gibi yuvarlayacaklardı.

Zaten neredeyse iki hafta boyunca bacağım iyileşsin diye doğru düzgün hareket edememiştım. Şimdi rahatça yürüsem bile zorlamıyordum. Üst gövdeyi çalıştırmak için yine spor salonuna iniyordum ama yeterli olduğuna emin değildim. Üstelik kimse de buna bir *dur* demiyordu. Zaten gergin bir ortamın içindeydik ve beni bu süreçte maskotları hâline getirmişlerdi.

Kim beni görse önce büyüyen karnıma, sonra da elimdeki atıştırmalığa bakıp gülümsüyordu.

Ben ise bu durumdan hiç memnun değildim. Kocam da yoktu zaten. Bazen *neden bu kadar yiyorum* diye ağlayasım geliyordu. Sonra tekrar yemek yiyip neden ağlamak istediğimi bile unutuyordum.

Bir de diğer aşerme durumum bitmemişti çünkü Sıraç, çip ve Esin'in cenazesi meseleleri yüzünden eve çok geç geliyordu. Şirkette de yoğunluğu bu sıralar fazlaydı. O geldiğinde ne kadar direnmeye çalışsam da hep uyuyakalıyordum. Bu yüzden de doğru düzgün konuşma fırsatımız bile olmamıştı.

Bunun haricinde düşük riskimin tamamen ortadan kalkmasını beklediğini biliyordum. Serra Hanım bu üç haftalık süreçte bize yeni bir ultiatomla geldiğinden beri sevişme fikri tamamen rafa kalkmıştı çünkü ben vurulduktan sonra beni kontrole hastaneye geldiğinde yaptığı uyarılardan biri de buydu.

Konu miniğinin sağlıklıysa Sıraç'ın herhangi bir şikâyeti olmuyordu ama yine de en masum tabirle Serra Hanım'ı dinlerken yüzündeki ifade son haddindeki bir hoşnutsuzluktu.

Bu hoşnutsuzluğu yakında değişecekti ama şimdilik haberi yoktu.

Geçen gün Serra Hanım evimize gelip beni muayene etmek zorunda kalmıştı çünkü bu aralar dışarı çıkmam ekstra tehlikeliydi.

Bu zamana kadar cinsel ilişki konusunda uyarılarına devam ediyordu ama en son görüşmemizde artık bir sakıncası olmayacağını söylemişti. Sıraç'ın ise katılmadığı tek kontrolüm bu olduğu için son gelişmeden haberdar değildi.

Üstelik birkaç gün sonra aile içerisinde Demir ve Eylül'ün isteme töreni, ardından ise nişanı yapılacaktı.

Beyim bugün erken geleceğini haber vermişti. Erkenden kastım da gece yarısı gibiydi. Ben de en azından bugün onunla konuşmak istiyordum. Tabii, sadece bunu istemiyordum ama kocamı bu kadar özlemişken de ilk gördüğüm anda üstüne atlamak istemediğim için medeni davranmayı tercih ediyordum.

Üstelik bugün vermiş olduğum siparişlerle birlikte ekstra heyecanlıydım. Eğer cesaret edebilirim benim de bugün ona vermek istediğim bir hediye vardı. Salonda her tarafta poşetler, bir yerde bilgisayarım da açık olan gelişim psikolojisi dersi ve bir tabak dolusu salçalı spagetti ile kocaman bir karmaşaydım ama bu karmaşa kendi içinde mutluydu.

Masanın üstündeki büyük, siyah, kadife kutuda da hediyem vardı.

Gözüm sürekli ona takılıyor olsa da sağlam gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra köşeye koymuştum. Ben de hem ders dinliyor hem de aldığım kıyafetleri kontrol ediyordum.

Üstümde evde giyebileceğim tatlı kahverengi, tam göbeğimin üstünde patı izi olan bir hamile tulumu vardı. Evde hâlâ Sıraç'ın tişörtleriyle dolaştığım için minik göbeğime bakmak çok hoşuma gidiyordu.

Zırlı kapının ağır ağır açıldığını duyduğumda gece saat tam on ikiydi. Dakik olduğunu bildiğim için gülümsedim. Bahçeye ardı ardına giren araba seslerini duyduktan yaklaşık on dakika sonra giriş kapısı açıldı. Muhtemelen

salonda olduğumun haberini almıştı. Yoksa asansörü kullanıp otoparktan yukarı çıkardı. İçeriye soğuk havayla birlikte girdiğinde halının üstünde oturmuş, hem video izliyor hem de makarnadan sonra *brownie* yiyordum.

Dinlediğim kayıtlı ders videosunu durdurdum. Bugün midemi çok karıştırmıştım ama keki yerken bile canım çekirdek çitlemek istiyordu.

Sıraç siyah paltosunu çıkarıp kapının yanında hiç kullanılmayan ahşap askılığa astı. Bana doğru döndüğünde yüzündeki ölü ifade bana birçok ihtimal sunuyordu.

Ya kötü bir şey olmuştu ya da biri ölmüştü. Üstelik bu ölüm kendi elinden olmuş olabilirdi.

O an içimden ettiğim tek dua çocuğa bir şey olmamasıydı. O buz gibi lacivert gözlerle etrafa baktığında ise çevremdeki karmaşayla kafası karıştı. “Buranın hâli ne?” dedi.

Korkularımı yansıtmadan tatlı tatlı gülümsedim. “Sana da selam, kocam.”

Bana doğru yaklaşırken üstümdeki kıyafeti fark etti. Bakışları belirginleşen karnımı gördüğünde yumuşadı. Yüz ifadesinin değiştiğini görmek beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. “Yeni mi aldın, Gün Işığı?” dedi tulumuma bakarken.

Onu başımla onayladım. “Çok güzel, değil mi?” Masaya elini dayayıp dudaklarına doğru eğildi.

“Sen giydiğin için güzel,” dedi ve dudaklarını dudaklarıma sert bir şekilde bastırdı. Bu aralar beni öperken sanki artık yetmiyormuş gibi hissediyordum. Daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi bir açlıkla öpüyordu. Geri çekildiğinde ise öyle bir bakıyordu ki ileri gitmek istediğini görebiliyordum.

Ben de istiyordum ama yine de o mesele bir süredir raftaydı ve bence olduğu yerde alev almaya yakındı.

Kısa bir an iç çekip başını yana doğru çevirdi ve makarna tabağına baktı. “Bana da yok mu?” dedi.

Böyle anlarda dikkatini dağıtmaya çalıştığını düşünüyordum. Benim de şimdilik işime geliyordu. “Getireyim mi hemen?” dedim kalkmaya çalışarak. “Yeni yapmıştım. Mis gibi kokuyor.”

Şimdi bahsedince bile canım çekmişti. Kalkmamı engellemek istercesine elini omzuma bastırdı. “Yedim ben, Gün Işığı,” dedi. Halının üstüne tekrar oturduğumda eli yüzümü kavradı. “Hem biz geç vakitte yemek yeme konusunda ne konuşmuştuk?”

Suçlu bir şekilde gülümsedim. “Çok canım çekti.” Omuz silkip bir başka suçumu da itiraf ederken arsızın tekiydim. “Bundan önce turşuyla bir tabak daha yedim.”

Yan tarafta duran *brownieleri* görünce midemdeki kombinasyon konusunda bana şüpheli bir şekilde baktı. Ben de aynı şekilde bakıyordum ama bunca kusma serüvenimden sonra midem sanki çelikleşmişti. Yanağımdan makas aldı ve olduğu yerde dikleşti. “Bu konu konuşulacak,” dedi.

Siyah gömleğinin üstündeki silah askılığıının bana değdiğini fark edince çıkarmak için harekete geçti.

Ben ise bu sürecimizin tek gerçeğini söyledim: “Sen konuşmaya fırsat bulursan konuşuruz.”

Mırıltıyla söylenmeme rağmen duydu. Silah askılığını asarken dönüp bana baktı. “Bir şey mi söyledin, Gün Işığı?”

Tabakları götürme bahanesiyle mutfığa kaçtım. Geri geldiğimde salondaki kutu ve poşetlere bakıyordu. Yardım etmesi için kimseyi çağırmadığımdan burada kalmışlardı.

Bir poşetin içine bakarken, “Geldiğimde cevap vermedin,” dedi. “Neler var poşetlerde?”

Daha yeni kaçan keyfim anında yerine geldi. “Dur, sana göstereyim.” Heyecanla ilk poşetteki askılardan birini çektim. Minik takımı çıkardığımda gözlerimden kalpler çıkıyordu. “Bunların tamamı *unisex* bebek kıyafetleri.” Gri tulumun üstünde kareli desenler vardı. Üstüne ise görünce bile bebek gibi sevmek istediğim küçücük bir ceket yapmışlardı. “Gerçi dayanamayıp bir baba-oğul kombini aldım.” Elimdeki de onlardandı. Ona da aynı desenden aldığım kısa kollu, polo yaka tişörtü diğer poşetin içerisinde buldum. Dişlerim kamaşıyordu takımlara bakarken. “Kendim için de anne kız kombini aldım.”

Minnacık kırmızı bir elbise çıkardım bir diğer poşetin içinden. Aynı elbisenin büyüğü kılıflardan birindeydi ama onu çıkarmaya üşendim.

“Şuna bak!” dedim iki bebek takımını da göstererek. İkisini de bağrıma basasım geliyordu. Onun da yüz ifadesi iyiden iyiye yumuşamıştı.

Üstelik erkek takımını aldığında elinde minicik kaldığını görmek bir yandan gülümserken diğer yandan gözlerimin dolmasına sebep oldu. “Hiç tahminde bulunmayacak mısın?” dedi, lacivertleri bir elindeki bir de bende ki takım arasında gidip geliyordu.

Onu böyle gördüğümde tüm hislerim bana iyi bir baba olacağını söylüyordu.

“Bilmiyorum, hiç net bir şey hissetmiyorum,” dedim ben de elimdeki kız takımını severken. Bir an erkek olduğunu düşünürken diğer an ise kız olduğunu düşünüyordum. Bu belirsizlik tüm ailem için geçerliydi çünkü bir ekşi bir tatlı yiyordum. Karnım sivri mi yoksa yuvarlak mı, o da anlaşılmıyordu.

Eylül yoğun olmasa başka deneyler de yapacaktı ama ben böyle gizemli kalmasını seviyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda bu sefer bakışlarının karnıma kaydığını fark ettim.

“Senin var mı?”

Gülümsüyordu. Gamzelerinin çöktüğü derin bir gülümsemeydi bu ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsemesi dalgın bir ifadeye dönüştü.

“Yok ama Levent deden geçen gün şirkete geldiğinde ültimatom verdi,” dediğinde kaşlarım çatıldı. *“Kız olursa merhamet, erkek olursa adaleti seçeceksin, dedi.”*

Dedemin bu konularda her daim kendine göre derin ama çözemediğimiz için bize tuhaf gelen düşünceleri vardı. “O niyeymiş?” dedim. “Senin düşmanların merhameti hak etmiyor ki!”

Elimdeki elbiseye bakarken yüzü tekrar yumuşadı.

“Kız çocuğun olursa yüreğinde nefret taşıyamazsın, evlat. Erkek çocuk annesinin şefkatiyle yoğrulur ama kız çocukları, babanın merhameti olmadan hiçbir zaman büyümezler, dedi.”

Bu tek taraflı bakılınca belki bir nebze doğruydum ama daha yeni dinlediğim gelişim psikolojisi dersinde çocukların cinsiyet fark etmeksizin babayı rol model olarak belirlediğinden bahsediliyordu.

Dedemin teorisini test etmek için, “Peki ya erkek olursa?” dedim.

“Altı çocuğu hatırlamalıymışım.”

Donup kaldım. Sıraç için bu mevzu çok hassastı ve dedemin özellikle böyle bir konuşma yapmasının bir sebebi olmalıydı. Yine de onun adına özür dilercesine, “Niye böyle bir konuşma yaptığını bilmiyorum,” dedim.

Sevdiğim adamın üstünde yeterince stres vardı zaten. Bu şekilde uyarı dolu bir konuşmanın şu an ona hiçbir faydası yoktu. Elindeki bebek kıyafetiyle sağımızdaki geniş koltuğa oturdu. “Esin meselesinden dolayı stresli,” dedi. Ben de kendi elimdeki bebek kıyafetini sanki o da bebekmiş gibi nazikçe katlayıp yerine koydum.

“O kadının cesediyle ilgili bir şey oldu mu?”

Bahsini geçirmek bile ölmüş olsa da nefretle dolmama sebep oluyordu ama onun yüzünde kıpırdayan tek bir mimik bile yoktu.

“Olmadı ama o işten bir şey çıkmayacak çünkü her saldırdıklarında bir bilgiyi daha ortaya çıkarmakla tehdit ediyorum. Bu yüzden o piç, karısının ölümünden faydalanamıyor.”

“Yani seni suçlayamayacaklar mı?” dediğimde sadece başıyla onayladı.

Onun elindeki bebek kıyafetini de alıp tekrar poşete koyduktan sonra, “Aziz Nehar’la ne zaman yüzleşeceksin peki?” dedim.

Yanına oturunca beni göğsüne çekti. “Ben de bunun haberini verecektim.” Çenesini başımın üstüne yasladı. “Nişan günü bu evde bir toplantı olacak.”

Kafamı geri çekip dehşete düşmüş bir şekilde ona baktım. “Eylül bunu nasıl kabul etti?”

Böyle bir nişan tam bir kaos demekti.

Üstelik onun da pek memnun olmadığı her hâlden belliydi. “Kendisi istedi,” dedi. “İhtiyarla yaptığımız toplantıda o da vardı ve zaten nişana gelmelerini istiyormuş. *Küçük bir tören olacak, törenden sonra ne konuşursanız konuşun,* dedi.”

Eylül her zamanki gibi güzel bir anında aileden iyi veya kötü herkesin yanında olmasını istiyordu. Melek Hanım’ın da yanında olması, Aziz Nehar’ın da gelmesinden geçiyordu.

Muhtemelen nişan töreninin hatırına çok da olay çıkarmayacaklarını düşünmüştü.

“Tampon görevi görecektir,” dedim kendi kendime. Hazır fırsatını bulmuş, böyle sakın bir şekilde konuşuyorken bir başka düşüncemi söyledim: “Aziz Nehar’ın sana yardım etmesi haricinde bu süreçte tekrar sessizleşmesi de tuhaf.”

Ona baktığımda yüzünde sert bir ifade vardı. Yine de benim gibi düşünüyor olmalıydı ki “Onun da bir sıkıntısı var,” dedi. “O gün konuştuğu koruması *neden ona ihtiyacın olduğunu söylemedin,* dedi. Ben de biraz bu durumu araştırdım. Zaten çoktan Balabanovları araştırmak için adamlarımı yolladığımdan amacına çabucak ulaştım.”

Saçlarımı nazikçe okşarken yüzü bahsettiği adamdan dolayı ciddiydi. “Hiç evlenmemiş,” dedi. “Bu yüzden vâris de ilan etmemiş ama beni öğrendikten sonra bir oğlu olduğuna dair Bratva içinde açıklama yapmış. Bu da başına bela olmuş çünkü ortada gizli bir vâris var ve bunu yapmasının sebebinin gücünü başkasına devretmek istememesinden kaynaklı olduğunu düşünmüşler. Şimdi hem beni arıyorlarmış hem de başa geçme istekleri için bir mafya kavgası başlatmayı planlıyorlarmış.”

Bu pek de mutluluk verici bir haber değildi. Sıraç’ın değil kendini vâris ilan etmesi, o adamı bir baba olarak kabul etme isteği bile yoktu. Bu yüzden endişelendim.

Bunun sonucunda bir çatışma çıkmasından ve piyangoğunun yine sevdiğim adama vurmasından korktum. “Ne yapacaksın peki?”

Anında endişemi fark etmişti. Bu yüzden belime sardığı eliyle karnımı şefkatle okşarken bana gülümsedi. “Hiçbir şey,” dedikten sonra minik bir buse çaldı dudaklarımdan.

“Bir müjdem var,” dediğinde geri çekilip ona heyecanla baktım. “Bugün çipin frekans sistemini çözdük ve çocuk şu anda ameliyatta.”

Aldığım haberi idrak ettiğim anda sevinçten, “Ne?” diye bağırdım. “Bu şimdi mi söylenir, Sıraç?” Mutluluğum onu keyiflendirdi. Benim ise birçok şeyi idrak etmeme sebep oldu. Geldiğinde yüzündeki o buz gibi ifade muhtemelen bu çip olayını çözdükten sonra sebebini öldürmekten kaynaklıydı.

“Nasıl yaptın?”

Bana anlatırken yüzünde sonunda kazanmış olduğu zaferin mutluluğu vardı. “Frekansları kopyaladık,” dedi. “Sistemi çözebilmek için daha önce kendi kendini imha etmiş birkaç çip de elimizdeydi. Çipi kopyalayabilmek için ikisini birden kullandık.”

Anlattığı dili anlamasam da karmaşık bir şey olduğu belliydi. “Zor değil miydi?” dedim.

Zor, onun gibi adamlara yalnızca meydan okuma gibi gelirdi. “Zordu ama imkânsız olduğuna asla inanmadım,” dedi. Sesindeki o zafer salt kibir değil, başarmanın vermiş olduğu güçten gelen öz güvendi.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gamzelerinin olduğu yerleri öptüm. “Zeki kocam benim!” dedim.

Geri çekildiğimde gözlerinin kapalı olduğunu görmek en büyük huzurumdu ama sonra göz kapakları açıldı ve artık haddini aşmış olan özlemi gördüm.

Bu konuyu da bir şekilde konuşmamız gerekiyordu. Yine de öncesinde öğrenmem gerekenler bitmemişti. “O zaman artık intikam sürecine başlıyorsun,” dedim. Bu artık bir varsayım değil, gerçektir ve istemsizce göğüs kafesimden başlayıp tüm bedenime ağır ağır yayılan bir korku hissettirdi.

Kısa bir süre cevap vermedi. Anlaşılan akıllı masum iki öpücükteydi. “Cinsiyeti öğrendikten sonra sürece başlayacağız,” derken sesinin boğuk tınısı ise tüylerimin diken diken olmasına sebebiyet verdi.

Yine de bu, benim için hassas bir meseleydi. Bu yüzden kendi isteklerimi dile getirmek istercesine derin bir nefes aldım. “Sonuna kadar desteğim sana,” dedim. “Dediğin gibi yeterince bekledin.” Bu bekleyiş birçok koşulu da değiştirmişti. Üstelik benim korkularımı da değiştirmişti. Bu yüzden, “Bu işte ben de var mıyım?” dedim. “Beni de müdahil edecek misin?”

Olumlu veya olumsuz bir tepki bekledim ama tepkisini yüzüne yansıtmadı. Yalnızca, “Nasıl müdahil olmaktan bahsediyorsun?” dedi.

“Teşkilat da bu işin içinde olmayacak mı? Eğer bir operasyon şeklinde olursa ben de o çocukların yerleştirilmelerine yardım etmek istiyorum.” Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. “Süreç içerisinde her şeyden haberdar olmak istiyorum.”

Sonunda söylemiştim. Bunun beni kontrol manyağı gibi gösterip göstermediğini bilmiyordum ama artık benim de bir şeylerden geride kalmak istemediğimi anlaması gerekiyordu.

Yüksek bir tepki vermedi ama elini karnıma koyduğunda konunun nereye bağlanacağını hissettim.

“Hamileliğin ne olacak peki?” dedi. “Hiçbir şekilde seni o çatışmaya sokmam ama haydi, süreçte olmak istemene tamam diyelim. Buna karşılık yaşadığın stresi ne yapacağız, Gün Işığı?”

Bana bakarken sonunda ilk defa adamakıllı bir tepkisini gördüm, korkuyordu.

“Nasıl kaldıracaksın?”

Bu sorunun devamı da vardı. *Canileşmemi nasıl kaldıracaksın, insanlığımyı kaybetmemi nasıl kaldıracaksın* der gibiydi.

Ben de ona aynı soruyu sordum: “Sen nasıl kaldıracaksın yaşanacakları?”

“Sen varsın, siz varsınız,” dedi yalın bir dürüstlikle. Tekrar bakışları karnıma kaydı. Bunun onun için büyük bir güç kaynağı olduğunu biliyordum ama yetmemesinden çok korkuyordum. “Zaten öncelik ben değilim. Kendimden daha mühim olan bir durumun içerisindeyiz. Bir kez daha kaybetmem ya da ertelemem, yıllardır verdiğimiz mücadelenin bir hiç olması demek.”

Saçlarımı nazıkçe omzumun gerisine itti. Beni kendine bastırırken sanki bizi şimdiden tüm kötülüklerden korumak ister gibiydi. “Korktuğun ben miyim yani?” diye sorduğunda bir cevap veremedim. Sanki hassas noktayı bulmuş gibi iç çektim.

“Ailem için korkmam kadar normal bir şey yok, Sıraç,” dedim. “Burada oturup yüreğim ağzımda beklemek istemiyorum.”

Yüzüme bakarken ikimiz de çok şey söyledik aslında. O bakışlarda uçurumdan önceye dayanan bir direnç vardı. Haberi yoktu ama bizi zafiyeti olarak görürken etrafımıza çizdiği o kocaman duvarlar bazen onu da dışarıda bırakıyordu.

Bu sessizlikte geçmişe dair bütün korkularım yükseliyordu. Anlıyor muydu, bilmiyordum ama bakışlarını kaçırın ilk taraf ne yazık ki o oldu.

Bu kaçış korkularımla birlikte beni en büyük kâbusuma götürdü. Kalbimin ortasında bir uçurumun hatırası yankılandı. Bir kere daha o uçurumun kenarında buldum onu ve bu, o zaman yaşadığım kalp kırıklığını tekrar ortaya çıkardı.

Benden kaçan lacivertleri bir şeye takılmış gibi duraksarken, “Bu ne?” dedi ama ben hâlâ beni bıraktığı noktadaydım.

Bakışlarım dalgın bir şekilde onun baktığı yere döndüğünde ise ona aldığım hediyein kadife kutusuyla karşılaştım. Ona ilk defa hediye almışken böyle buruk hissetmek istemezdim.

Bu yüzden derin bir iç çektim ve kırgınlığımı saklayarak gülümsedim. “Sana aldım,” dedim.

Bakışları bana döndüğünde yüzündeki boş ifadeyi ilk başta anlamlandıramadım. “Ne aldın?” diye sorduğunda ise kendi kırgınlığım haricinde canım yandı çünkü tıpkı bazı duyguları yaşamadığı için tanıyamadığı gibi ona hediye almış olabileceğimi de kavrayamamıştı.

Kollarından sıyrılıp ayağa kalktım. “Bir hediye,” dedim sandığımdan çok daha ağır olan kadife kutuyu elime alırken.

Sorgularcasına bakmaya devam ediyordu. “Bana?”

Yüreğim şefkatle doldu. “Evet, sana aldım.”

Kutuyu kucağına bıraktım.

Önce kısa bir an bocalamışçasına bana baktı. Sonra bakışlarını eğip kutunun kapağını kaldırdı. “Huda şirketinin davetinde gördüm. Bana seni hatırlattı,” dedim kutudan hediyesini çıkarırken.

İlk gördüğüm anda duraksamış ve hayranlıkla bakakalmıştım. Bu siyah oniks taşından yapılmış, gözleri safir taşlı siyah bir leopar heykeliydi. Ağzında kırık bir zincirle sanki avını bulmuş gibi yürürken donmuş gözüküyordu. O kadar asil ve tehlikeli gözüküyordu ki gözlerine baktığım anda bana sevdiğim adamı hatırlatmıştı.

Üstelik yakından bakılınca siyah beneklerin etrafına ince ince işlenmiş kehribar ısıltıları da görebiliyordum. Bu hayatımda aldığım en pahalı şey olabilirdi ama sevdiğim adamın elinde gördüğüm anda sahibine teslim edilmiş gibi hissettim.

“Her zaman yanında değilim ama benim gözümde nasıl güçlü olduğunun bir hatırlatıcısı olsun istedim.”

Ne tepki verdiğini tam olarak bilmiyordum. Eli leoparın pürüzsüz yüzünde gezerken sabırsız bir şekilde yerimde kıpırdanmaya başladım. Leoparın ağzındaki kırık zincire dokunduğu anda ise tedirgin oldum.

Ellerimi karnımın üstünde kavuştururken bebeğimizden güç almaya çalıştım. “Zincirler beni biraz tereddüde düşürdü.”

Bakışları bana dönene kadar neredeyse gerginlikten kıvranacak hâle geldim ama sonra bana baktı ve öyle bir gülümsedi ki sanki dünyalar benim oldu.

Hayatında kaç kere hediye almıştı? Babama ait yüzüğü bile hiç çıkarmadan takan bu adamın kendini düşünerek aldığı kaç özel eşyası vardı?

“Bu zincirler kırık, Gün Işığı,” dedi. Sanki onun için ayrı bir anlamı varmış gibi söylemişti bunu.

Gülerken gözlerim doldu. “Tıpkı seninkiler gibi, sevdiğim.”

Onun ise gülümserken bakışları duygu doluydu. Bu andan sonra sık sık ona hediye almayı aklıma not ettim.

Heykeli kutusuna sanki dünyanın en nadir eseriymiş gibi yerleştirirken, “Teşekkür ederim,” dedi. Sonra kutuyu masaya koydu, beni elimden tutup kucağına çekti. “Teşekkür ederim.”

Bir eli belime sarıldı, diğeri ise yüzümü kavradı. Bir an sonra dudaklarımı dudaklarına hapsolmüştü. Yüzümdeki eli ensemeye kayarken tüm özlemini, hasretini ama en çok teşekkürünü sığdırarak öptü beni.

Bedenim ona doğru kıvrılana kadar nefes aldırmayan bir öpüştü bu. Dudaklarımız kısa bir an için ayrıldığında, “O kadar çok seviyorum ki seni,” dedi. Bir kere daha nefes aldırmadan dudaklarıma kapandı. Geriye çekildiğimde hızlı soluklarım onunkilere karıştı. “Seni o kadar çok özledim ki!” Dudakları boynuma doğru ilerlerken kordan bir iz bıraktı. “Bana güvenmeyi ne zaman düşünüyorsun, Gün Işığı?” Boynuma sokularak sorduğu bu soru karşısında tüm bedenimi saran arzuyla birlikte titremeye başladım. “Daha ne kadar bekleyeceğim?”

Hâlâ korkularım vardı ama bazı şeylerin miadı çoktan dolmuştu. Üstelik geri çekilip bana bakan adamın artık sabrının tükendiğini de görebiliyordum.

Yine de aklım öpüşüyle o kadar bulanmıştı ki konuya nasıl gireceğimi bilemedim. “Bence mesele güvenme meselesi değildi,” dedim. Dişlerini hafifçe boynuma sürttü. “Ben sadece kendimi tekrar inandırmaya ihtiyaç duyuyordum.” Kesik kesik nefes aldım. “Gitmeyeceğine, bizimle kalacağına.”

Birden başını kaldırıp bana baktı. Göz bebekleri büyümüş ve lacivertlerini yok etmişti. Geriye kalan ise kor gibi tutkuydu. “Geçmiş zamanmış gibi konuşuyorsun,” dedi.

Sorusu şüphe doluydu ama benim yumurtlamam gereken bir başka bilgi daha vardı. “Serra Hanım’ı beklemiyor muydun sen?” dedim.

Bu sırada aklımı toparlamak ve üstüme hemen atlamasına engel olmak için geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. “Evet, onunla da konuşacağım,” dedi, sonra çenemi tutup yüzümü tekrar kendisine çevirdi. “Sen bak bakayım bana,” dedi. Yüz yüze geldiğimiz anda öfkelenmeye başladığını fark ettim. “Ben bunca zamandır boşuna mı geceleri soğuk duş alıyorum?”

Öyle mi oluyordu? Uykum ağır olduğu için hiç fark etmemiştim. Dudaklarımı bastırıp tedirgin bir şekilde gülümsedim. “Şey, ben konuştum,” dedim.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken bakışlarındaki öfke büyüdü. Tekrar geri çekilmeye çalıştığım da elimi koltuğa bastırdım. Ben geriye gittikçe o

üstüme doğru eğildi. “İzin verdi,” dedi. Üzerimde yükselirken öfkeli, uzun zamandır patlamaya hazır bir yanardağ gibiydi. “Ve karım bana haber vermedi.”

Cevap verdiğimde sesim bana bile cılız geldi. “Yoktun.”

İki elini beni kafesler gibi başımın iki yanına yerleştirdi. Yüzünde *öyle mi* dercesine bir ifade belirdi. “Yoktum,” dedi alaycı bir sesle. “Tabii, yoktum.” Sonra resmen kükredi. “Karımla sevişecek kadar mı yoktum?” Her adımda biraz daha yaklaşıyordu. “Karımı tatmin edecek kadar mı yoktum?”

Son cümlesiyle elimi ağzına kapattım. “Bağırma!” dedim ama elimin altında öfkeli bir boğa gibiyken onu durdurmak imkânsızdı.

Ta ki kapı yüksek sesle çalınana kadar. Normalde Sıraç’ı acil durumlar haricinde asla bu saatte çağırmazlardı. Bu yüzden başımla kapıyı işaret ederek, “Bak, gördün mü?” dedim.

Durdu, gözlerini sımsıkı yumdu. Sonra ağzının içinde küfrederek geri çekildi. Öyle bir öfkeyle kapıya gitti ki şu an kapıda ona haber verecek olan her kim ise ona acıyordum.

Kapıyı sert bir şekilde açtı. Karşısındakine resmen bağırarak, “Ne var?” dedi.

“Efendim, ameliyat bitmiş.” Korumanın sesi, karşısındaki öfkeye karşı oldukça cılızdı.

Benimki kendini kontrol etmeye çalışarak, “Çocuğun durumu nasıl?” diye sordu.

“İyi ama sizi çağırıyorlar.”

Tam olarak dananın kuyruğunun koptuğu nokta burasıydı. Hem çocuğun ameliyatının iyi geçmesine hem de Sıraç’ın öfkesine kendimi tutamadan güldüm.

O kapıyı öfkeyle korumanın suratına kapatırken de elimle gülümsememi bastırmaya çalışıyordum.

Öfkeli bakışları bana döndüğünde elimi aşağı indirdim. “O kadar mutlu oldum ki!” dedim. Hislerim gerçek olmasına rağmen yine de yemedi.

Silah askılığıny giyerken öfkeyle söylendi. “Hazırla kendini, Gün Işığı!” Parmağını bana doğru salladı. “Seni iki gün boyunca yataktan çıkarırsam namerdim!”

Tehdidi bile tüm vücudumu beklentiyle titretti. Paltosunu da giydikten sonra yanıma geldi. Boynumdan kavrayıp beni kendine çekerken öpüşü öfke doluydu. Geri çekildiğinde yine de gözlerimin önü buğulanmıştı.

Bana bakarken zamanlamaya bile küfrettiğine emindim. Nitekim geri çekildikten sonra hızla kapıya doğru ilerledi, sonra duraksayıp geri döndü ve içinde hediyeimin olduğu kutuyu aldı.

Şaşkın bir şekilde ona baktım. “Kutuyu nereye götürüyorsun?” dedim.

Kaşları çatık bir şekilde bana doğru döndü. “Benim değil mi?”

Sahiplenişi hem çok hoşuma gitmişti hem de her şeye rağmen çok masum gelmişti.

“Senin,” dedim gülümseyerek.

Sonra lacivertleri gülüşüme kayd. Bakışlarının ağırlığını, hasretini ve uzun zamandır aramıza koyduğum mesafenin aslında konuşulmamış yaralarla dolu olduğunu aynı anda hissettim.

Gözleri tekrar bana döndüğünde sessizliğin mahrumiyeti vardı aramızda. “Benim,” derken hak talep edişinin tek sebebi bunu bir kere daha kendine kanıtlama isteği idi.

Bu yüzden gülüşüm ağır ağır soldu ve o da arkasını dönüp gitti.

Ben ise uzun zamandır olduğu gibi bebeğime sarılıp, “Babayı çileden çıkardık, gördün mü?” dedim. Karnımı nazikçe okşarken gülümsem de kendimi üzgün hissediyordum. “Neyse, en azından artık tek başıma dertlenmiyorum.”

Ama bu hüznüm çok uzun sürmedi çünkü masadaki *brownie* tabağına baktım ve canımın çektiği şey tekrar aklıma geldi.

“Çekirdek mi çitlesek, miniğim?”

18 NEFES

Sabah olduğunda dün gece başlayan keyifsizliğim daha da artmış durumdaydı. Gelmeyeceğini zaten tahmin ediyordum çünkü mesele çocukla ilgiliydi ama bu yine de kafamın içerisindeki zehirli düşüncelerin beni uyutmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Spor salonuna gittiğimde suratım tabiri caizse sirke satıyordu. Aslı abla da durumu anında fark etti. “Seni neyin var?” dedi ben ısınırken. “İntikam süreci için mi gerginsin?”

Onun da durumdan haberdar olmasına şaşırmamıştım çünkü Pars abi de teşkilatla bağlantılı olduğundan bu intikam sürecinin içerisindeydi. İçimdeki sıkıntıyı daha fazla tutamadım ve Aslı ablaya durumdan biraz bahsettim: “Galiba beni yine burada tutacak, abla. Ben daha fazla geri planda kalmak istemiyorum.”

Durumu anladığı anda yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Yine de herkes gibi o da ilk olarak hamileliğimi düşündüğünden, “Ama riskli, ablacığım,” dedi.

Ben haklı olduklarını inkâr etmiyordum ama kimse duruma benim açımdan bakmıyordu. Bu süreci bir kere yaşamış, geri planda kalırken sürüklendiğimiz felaketi sadece izlemek zorunda kalmıştım.

Şimdi kendimce tedbir almaya çalışmamı anlamaları gerekiyordu. “Ben de çatışmaya katılayım demiyorum ki,” dedim bu yüzden. “Operasyonu izleme sürecinde ya da ne bileyim, arka planda olmak istiyorum.”

Kısa bir an bana bakarak düşündü. Bu anlarda ümitlendim ama sonra tekrar konuştuğunda dünden beri hissettiğim hayal kırıklığı perçinlendi. “Peki ya sana her şeyi anlatsa?” dedi. Bir şey söylemedim. O ise ikna etmek istercesine konuşmaya devam etti: “Bak, bizim Pars’la bir anlaşmamız var. Çok yüksek derecede tehlikede olmadığı sürece ben onun gideceği operasyonlara karışmıyorum, o da benden hiçbir şey saklamadan bütün

riskleri anlatıyor çünkü anlatmazsa bizi neyin beklediğini bilmemek beni daha çok kahrediyor.”

Eğilip karnımı okşadı. Üstümde siyah bisikletçi taytı ve spor sütyen vardı. Artık karnım belirgin bir şekilde gözüküyordu.

“Bu hissi çok iyi biliyorum,” dedim ama benim için daha fazlası vardı. Benim sevdiğim adam yalnızca risk almıyordu. O ölüme meydan okuyordu. Bu korkunun nasıl bir şey olduğunu bir ben bir Allah biliyordu.

Şimdi aynı korkuyla bir köşede kalamazdım. Aslı abla bakışlarımdaki üzüntüyü görünce sonunda beni anladı. “Bir daha onu uçurumda bulmayacaksın, Elif. Bu hakkını çoktan kaybetti.”

Bir şey söylemedim çünkü ben de aynı cümleleri sürekli kendi kafamda kuruyordum. Yine de korkularım beni dinlemiyordu.

Bu yüzden, “Kapatalım bu bahsi, abla,” dedikten sonra esneme hareketlerini devam ettirmek için ayağa kalktım. Aslı abla hassas olduğum için daha fazla beni zorlamadı.

Kısa bir süre sonra bir kadın koruma aşağı indiğinde beni bir denge hareketi üzerinde çalıştırıyordu. Kadın koruma direkt bana bakarak, “Sıraç Bey buraya gelecekmiş. Müsait değilsinizdir diye haber vermemi istedi,” dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı çünkü bu vakitlerde çok nadir evde olurdu. Durduk yere gelişinin bir sebebi olmalıydı.

Aslı abla benim yerime cevap verdi: “Beş dakika sonra gelirse çok iyi olur,” dedi. Koruma onu başıyla onayladıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Aslı abla üstünü giymeye başlarken, “Neden geldiğini biliyor musun?” diye sordu. Omuz silktim. “Her şey olabilir, abla,” dedim. Konu kocamsa ne yapacağına dair pek de tahmin yürütemiyordum.

Nitekim içeri girdiğinde tam olarak bu şekilde hissettim. Üstünde dün giydiği takım elbise yerine siyah, sıfır kol bir tişört ve altında da şort vardı. Sanki buraya spor yapmaya gelmiş gibiydi. Üstelik yüzüne baktığımda ne hissettiğini anlayamadım çünkü o klasik hissizlik maskesini takınmıştı.

Salam sabah vermeden, “Esneme yapıyorsunuz sanırım,” dedi. Elinde minik bir tablet tuttuğunu onu havaya kaldırdığında fark ettim.

Bu da kafamın karışmasına sebep oldu.

Aslı abla benim yerime cevap verdi: “Elif hamile olduğu için öncesinde iyice ısınmasını sağlıyorum ki herhangi bir kas sıkışması yaşamasin.”

Sıraç başıyla onayladı. Kısa bir an bana baktıktan sonra tekrar Aslı ablaya döndü. Bana bakarken gözlerinin hafif kısıldığını yalnızca ben mi

fark etmiştim, bilmiyorum ama Aslı abla bu durum gayet normalmiş gibi bizi izliyordu.

Bir şeyler karıştırıyordu. Bunu bütün içgüdülerimle hissedebiliyordum. Yine de hiçbir şey yansıtmadan elindeki tableti açtı. Merak ettiğim için yaklaştım. “Ben de uzun zamandır size bunu göstermek istiyordum,” dedi Aslı ablayı muhatap alarak. “Hazır buradasınız, ben defalarca izledim, bir de siz izleyin.”

Tableti açınca daha önce oynatıldığı için ana ekranda olan bir kamera kaydı açıldı ve Sıraç *başlat* imlecine bastığı anda bir çatışma sahnesi oynamaya başladı. Bu bir kamera kaydıydı.

Kamerada dönen dövüş sahnesinin başrolünün ben olduğumu fark ettim. Aslı abla da ben olduğumu fark edince başını kaldırıp bana kısa bir bakış attı.

Sonra tekrar kayda dönüp dikkatli bir şekilde yaptığım hareketleri izledi. Yaptığı ilk yorum, “Kadınla iyi baş etmiş,” oldu. Sıraç da ona bir baş onayı verdi. Hâlâ bana bakmıyordu.

Derdinin ne olduğunu bilmiyordum ama sinirlenmeye başlamıştım.

Aslı abla bir yerde yüzünü buruşturdu. “Sanırım adam karşısına çıktığında korktu,” dedi. Ne demek istediğini ilk önce anlamadım. Sonra ise üzerime yürüyen adamı hatırladım. Bir şey yapamamıştım, kaçma isteğim baskın gelmişti çünkü.

Sonra da gözümün önünde kafasından vurulmuştu. Sıraç tam burada kaydı durdurup bana baktı.

“Evet,” dedi gizemli bir ifadeyle. “Korktu çünkü gücünün yetmeyeceğini düşündü.” Sonra başını çevirip Aslı ablaya baktı. “Bir elini karnına koyduğunu fark ettiniz mi?” dedi.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama birden dünkü konunun onun tarafından tekrar açılacağını hissettim. Belli ki o da üzüntümün sebebini anlamıştı.

“Hiç erkeklerle dövüşmeme izin verilmedi. Gücümün yetip yetmeyeceğine emin olamadım,” dedim sert bir sesle. “Zaten bir daha bile isteye çatışmaya girmeye niyetim yok.” Sonra tatsız bir şekilde gülümsedim. “Sadece bir şeylerden haberdar olsam şükredeceğim.”

Buna karşılık kaşları havalandı. İlk defa dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu gülüş tehlikeliydi. Bir şeyler planlıyordu. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum, bu yüzden tetikte bekliyordum.

Aslı ablaya döndü. “Sizce sorunu bu mu?” diye sorduğunda Aslı abla bana gülümsedi.

“Haklı olma ihtimali çok yüksek. Benimle pratik yapması veya herhangi bir kadın korumayla yaptığı pratikler onun sadece hemcinsine karşı güven kazanmasına sebep olur ama hiçbir erkekle deneme yapmadı,” dedi. Bana bakarken yüzünde destekleyici bir gülümseme vardı. “Geçen sefer açık artırma davetindeki saldırıda Nergis iyi iş çıkardığını söylemiş olsa da gerçek bu.”

Sıraç onu onaylarcasına tekrar başını salladı ve tableti kapatıp geri çekildikten sonra ikimize de tepeden baktı.

“Benimle ilk pratiğini yapacak,” diyerek beni dehşete düşürdü.

Duruşu itiraz istemiyor gibi gözüküyordu.

Geldiğinden beri ilk defa şaşırdım. Aslı abla da şaşırmış gözüküyordu. “Emin misiniz?” diye sordu. “Hamile olduğu için hareket kabiliyeti kısıtlı olacak.” Lacivertlerinde anlamlandıramadığım bir şey yanıp söndü ama ne olduğunu bilemeyecek kadar şaşırmış durumdaydım.

“Hiçbir silah kullanılmayacak,” dedi. “Yüksek efor sarf edeceği bir dövüş de olmayacak. Yalnızca ondan güçlü birisinin ani saldırılarını simüle edeceğiz.”

Kısacası herhangi bir tehlikeye karşılık neden arka planda kalmam gerektiğini bana gösterecekti. Şöyle okkalı bir tokat atıp oradan gitmek istedim çünkü bu zihnimi, ilk zamanlarda beni kendisiyle evlenmek zorunda bıraktığı anlara götürdü.

O zaman da tehlikeyi anlatmak yerine göstermeyi tercih ediyordu.

Aslı abla suratımın düştüğünü fark edince yanıma yaklaştı. “Peki, ben ne yapacağım?” dedi. “Hakem olmamı ister misiniz?”

Sıraç ona döndüğünde bu sefer yüzündeki o hesapçı ifadeyi yakalayabildim. “Sizi eşiniz çağırdı,” dedi.

Aslı abla şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kısa bir an göz göze geldik. “Hım, öyle mi?” dedi. O da tıpkı benim gibi bunu bir bahane olarak görmüştü. “Ne için?”

Ama sevdiğim adam ters köşeleri severdi. Bu yüzden sanki normal bir şeymiş gibi, “Bugün uyuşturucu baskınında kolundan yaralanmış ama bir şeyi yokmuş,” dedi. “*Aslı endişelenmesin ama çocukları bugün okula ben bırakamayacağım,* dedi.”

Aslı ablanın yerine ben endişelenirken Aslı abla ise yılgın bir şekilde iç çekti. “Anladım, o zaman siz tek başınıza idare edersiniz,” dedikten sonra

hazırlanmaya koyuldu. Çantasını toplarken ona yardım ettim. Bu sırada kendi kendine söyleniyordu: “Kesin kolu kopmuştur.”

Durumun trajikomikliğine ağlasam mı yoksa gülsem mi, bilemiyordum. Aslı abla gittikten sonra bütün sinirimin sebebi olan beyefendiye bir hışımla döndüm. “Kadına öyle söylenir mi?”

Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, sakın bir şekilde beni izliyordu. “İyiye söylerim,” dedi. Sonra beni baştan aşağı ağır ağır süzdü. “Sen bana odaklan.”

Odaklanacaktım ama öncesinde bilmem gereken bir şey vardı. “Çocuğun durumu nasıl?”

Başını hafifçe sallarken dudakları hafif bir şekilde yukarı kıvrıldı. “İyi.”

Şu an mutlu olduğu belliydi ama bana sınırlarımı belirtmek istediği için yansıtmak istemiyordu. Bu yüzden ben de içten içe çok sevinsem de göstermedim çünkü bu bir meydan okumaydı. Bana bakarken aramızda ikimizin de birbirimize öfkeli olduğu anlar vardı. İlk defa benim öfkem ağır basıyordu.

Basmalıydı çünkü artık dolmuştum.

O kadar uzun zamandır onun için bir şeylere sabrediyordum ki karşıma çıkıp bana haklı olduğunu kanıtlamaya çalışması beni delirmenin sınırına getirmişti. Demek ki bazen anlamak yetmiyordu. Anlayış yeterli gelmiyordu.

Güçlü, haklıya galip gelmek istiyordu. Bu sefer izin vermeyecektim.

Bana doğru bir adım attı. “Silahsız saldırılar üzerinde çalışacağız.” Bir adım daha yaklaştığında aramızdaki cüsse ve boy farkı artık daha belirgindi. Üzerimde gücünü başka şekillerde kullanmıştı ama ilk defa ona bakarken bu cüssede biri karşıma çıksa nasıl tepki vereceğimi düşündüm.

Muhtemelen topuklarımı kıymetlime vura vura kaçırdım ama şimdi bu meydan okumasına karşılık vermem gerekiyordu.

“Ben saldırgan olarak seni yakaladığımda nasıl tepki vermen gerektiğini öğreneceksin.” Sanki bu saldırgan beni yakalamak ve onu mahrum ettiğim ayların acısını çıkarmak istiyor gibi bakıyordu.

Bu yüzden onu terslercesine, “Ben bunların eğitimini aldım,” dedim. Sadece bir erkekte pratik yapma fırsatım olmamıştı. Bana yapılan saldırılarda birebir dövüşmem de çok kısa anlardan ibaretti.

Ellerini göğsünde kavuşturmuş, beni izlerken lacivertlerinin üstümdeki baskısı bile hükmedercesindeydi. “Görelim,” dedi. “Saldırılara karşı bütün gücünü kullanmanı istiyorum.” Bana doğru eğildi. “Vur, tekme at

hatta gerekirse ısır.” Ağır ağır gülümsedi. “Sonuncusu daha fazla hoşuma gider, Gün Işığı!”

Ben ise hiç modumda değildim. “Kemirilmekten mi hoşlanıyorsun?” dediğimde gülümsemesi daha da genişlerken gamzeleri canıma kastı varmış gibi ortaya serildi.

Yine de bir şey söylemedi çünkü hedefi farklıydı.

Birden hiç haber vermeden boynumu tek eliyle kavradı. Ani saldırının ardından yüzündeki gülümseme de kayboldu. Tutuşu boğucu değildi ama sıkıydı. “Diyelim ki ani bir hamleyle boynunu yakaladım,” dedi. Tüm kontrol ona aitmiş gibi beni kendine çekerken hazırlıksız yakalanmış olsam da ilk işim soluk borumu koruma altına almak için çenemi göğsüme bastırmak oldu. Yine de beni kendine doğru çekerken parmaklarımın ucunda yükselmek zorunda kaldım. Burun buruna gelene kadar durmadı. Bileklerini kavradığımda bırakmadı. Sonra dudaklarıma bakarak öfkesinin asıl sebebini fısıldadı: “Söylesene, bana güvenmeyen karım ne yapar?”

Kontrol onda olduğu için etkilenmemem gerekiyordu, dudaklarıma bakarken nasıl özlediğini görmemem gerekiyordu ama hain bedenim ne yazık ki haklı sebeplerimi umursamıyordu. Sadece beni kendine doğru çekmesine ve öpmek üzere olmasına takılı kalmıştı.

Birden nabzımın hızlandığını hissederken yine de bu avcı ve kurban rolünden kurtulmanın tek yolunun mücadele etmek olduğunu biliyordum.

Pozisyon dezavantajıma olsa da daha önce öğretildiği gibi boynumu koruma altına aldıktan sonra başparmağına odaklandım. Bütün kavrayışının temeli başparmaktaydı, bu yüzden tüm gücümü başparmağını gevşetmeye harcadım. Çok sıkı olmadığı için gevşediği anda dizimi kasığına doğru uzattım ama refleksle geri çekildi.

Böylece tutuşundan kurtuldum. Gerçek bir saldırıda daha fazla mücadele etmem gerektiği için yumruğumu yüzüne doğru savurdum, anında yumruğumu kavradı. “Karın o yolu tercih etmez,” dedim beni neredeyse öpmek üzere olmasına atıfta bulunarak.

Karşılık vermem hoşuna gitmiş gibiydi ama ben gittikçe öfkeleniyordum. Üstelik yumruğumu ondan kurtarmak istediğimde beni bırakmadan önce bileğimi öpmüş olması da sinirimi artırmıştı. Sonra benim sinirlenmemin aksine bir eğitmen edasıyla, “Başparmak mantıklıydı ama dirseğime de yüklenmek zorundasın,” dedi.

Bu sefer boynuma ellerini dolamadan, sanki bir şeyi kavrıyormuş gibi aynı hareketi tekrarladı ve nerede hata yaptığımı gösterdi. Yine de öfkeli olduğum için sadece o ne derse kafamı sallıyordum.

Bir kere daha yanıma geldi. “Arkanı dön!” dedi. Böyle emir verdiğinde ona ters ters bakmak istesem de dediğini yaptım. Tam karşımda ayna vardı. Aynada ikimize baktığımda bir kere daha cüsse farkımız gözüme çarptı.

Yanında o kadar minik duruyordum ki sanki aslandan kaçmaya çalışan cılız bir ceylandım. Nitekim aslan, o ceylanı kaçamadan yakaladı. Geniş kolları bedenime sarılırken yine yapacağını haber vermemişti.

Üstelik bu sefer daha sıkıydı. Dudakları kulağıma doğru yaslanırken bu sefer tek derdim kurtulma yoluydu. Yine de acı gücünü en çok bu anda hissettim. “Diyelim ki kaçarken seni arkadan yakaladım,” dedi. Se- sindeki öfkeyi duyduğumda duraksadım. “Belki de uçurumda benden giderken de böyle yapmalıydım.” Uçurumdan bahsettiği anda kaskatı ke- sildim. Şimdi olmazdı, bu kadar hassas hissederken bunu yapmamalıydı. Aynadan ona baktığımda onun da konuşurken bana baktığını fark ettim. “O zaman bu kadar hasret kalmazdım.”

Yüzündeki öfke ile birlikte özlemde ama aynı zamanda başka bir şey de vardı. Ensemde başıma doğru sinirin yükseldiğini hissettim. “Beni öfkeliendirmeye çalışıyorsun,” dedim. Beni kendine tamamen yaslar- ken bir bütün, aynı zamanda yarımдық.

Dudaklarım kulağıma sürttü. “Benim kadar olamaz, Gün Işığı!” dedi.

Bu anlarda birçok şeyi bir arada hissediyordum. Kurtulmanın adrena- linini, bedenimin her şeye rağmen ona olan özlemini, beni geride bıra- kışının öfkesini, yaşananların kırgınlığını ve yaşanacak olanların korku- sunu.

Yine de gittikçe artan duygu, şu an bunları hangi sebeple yaptığını an- lamasam da kırgınlık ve öfkeydi. Bu yüzden aynada kısa bir an gözlerimiz kenetlendiğinde sanki bu zamana kadar biriktirmiş olduğum bütün acım, öfkeyle birlikte patladı.

Boy farkımızdan kaynaklı olarak Nergis defalarca bu kilitleme hare- ketini bana yapmıştı. Bu yüzden ilk yaptığım şey baskıyı kabul etmeyip dizlerimi bükerek aramızdaki boşluğu artırmaya çalışmak oldu. Bu sırada kulaklarım öfkeyle uğulduyordu. “Benim damarıma basma!” derken se- simdeki öfke bana bile yabancı geliyordu.

Kolları hafif gevşediği anda acısı umurumda olmadan omzuma yakın duran çenesine sert bir darbe vurdum. Umurunda bile olmadı. Normalde

Nergis'e bir kere bunu yaptığımda bir hafta çenesindeki morlukla gezmişti, ben de her gördüğümde özür dilemiştim ama o bu sefer öfkemi körüklerken hem sözlerini hem de gücünü kullanıyordu. "Niye, korkuların sana beni kontrol etme isteği vermiyor mu?" dedi bir elimi kolunun altından geçirirken. "Belki de hâlâ seni aldatacağımı da düşünüyorsundur."

Kan beynime sıçramıştı. Bu sefer ondan kurtulmaya çalışırken göğüs kafesim öyle ağrıyordu ki adrenaline birlikte hem haykırmak hem de ağlamak istedim ama bunun yerine aynı yöntemi bu sefer daha sert bir teknikle denedim. Aramızdaki boşluğu artırmak için çömelirken aynı anda ayağına da basıp bedenimi yana çevirdikten sonra çenesine çok daha sert vurdum.

Kollarından sıyrıldığımda ise bu sefer savunmak için değil, kontrolümü kaybettiğim için tokat attım. "Siktir git!" dedim.

Elim, tüm bedenim ama en çok kalbim acıyordu. Gözlerim dolu dolu ona baktım. Bu meseleyi bu kadar rahat bir şekilde açmış olması canımı yakmıştı. O ise yana doğru eğilmiş yüzünü bana çevirdiğinde gülümsüyordu. Sanki sonunda istediğini elde etmişti. Bir de üstüne, "Karım küfretmeyi de biliyormuş," derken yalnızca arsızın tekiydi.

Bu gülüşüne karşı tekrar ona tokat atma arzum dayanılmazdı.

Geriye doğru bir adım atarken işaret parmağımı ona doğru salladım. "O konuya girme sakın!" dedim dişlerimin arasından. Gülüşü dudaklarında donarken kaçışımı izledi. "Yara değil mi?" dedi. Sanki tüm yaralarımı tek tek görüyormuş gibi baktı bana.

Kalbim ağzımda atarken nefes almadan ağlamak istedim ama madem her yarayı bu kadar rahat konuşuyorduk, bugün ona kıyamayacağım gün değildi. "Uçuruma gidişin kadar değil!" dedim. Bakışları karardı. "Beni bırakışların kadar değil!" Bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Yalnız kaldığım anlardaki korkularım kadar değil!"

Geriye doğru kaçarken, "Seni kendimden uzaklaştırmak için Murat Komiser'den yardım aldığımı düşünsene," dedim. Gözlerinde şimşekler çaktı. Nefreti onu ele geçirirken ilk defa ardındaki düşünceleri, öfkelerini hatta ikinci kişiliğini bile düşünmedim.

"Sakın!" dedi öfke dolu bir sesle. Sanki o adamın adını anmak bile onu cinnetin eşiğine getirmişti. "Sakın, Gün Işığı!"

Ben ise bugün ilk defa düşüncesiz olmak, öfkeyle ağzıma gelen her ne varsa söylemek istiyordum. Üstelik bu sefer peşimden gelirken hiç de pratik yapıyormuşuz gibi hissettirmiyordu. Tıpkı baştan beri istediği gibi bu durum gerçek bir kovalamacaya dönüşmüştü.

“Nasıl tek taraflı düşünüp yüzsüzce bana bu durumdan bahsedebilirsin?”

Cevap vermedi çünkü verebileceği bir cevabı yoktu. Yüzünün acı ve öfkeyle kasıldığını gördüm. Bir an sonra ise o kadar hızlı hareket etti ki ben kaçmaya başladığım anda yine kolları arasında kaldım.

“Bırak!” diye bağırdım ama umurunda olmadı. Benimle birlikte kendini de yere atarken düşüşünü yavaşlattı. Kolları arasında çırpınırken bir an onun üstünde, diğer an ise altındaydım. Alt gövdesini bana bastırırken bunca öfke ve kırgınlığa rağmen sertliğini hissettim.

Hain bedenim de buna karşılık birbirimizden ne kadar zamandır uzak kaldığımızı bana bir kere daha hatırlattı.

Bu pozisyonun da bir başka saldırı pozisyonu olduğunu biliyordum ama yine de hepsinden daha çok beni öfkeliyordu çünkü her şeye rağmen ona ne kadar kolay bir şekilde kapılıp gidebileceğimi bana hatırlattı.

Bu sefer kolları arasında çırpınırken öfkemden öğrendiğim yöntem bile ilk anda aklıma gelmedi. Üstelik üzerimde yükselirken bakışları beni yiyip bitirmek istercesineydi.

Sanki çoktan yapmamış gibi, “Diyelim ki seni yere yatırdım,” dedi. “Bacaklarının arasına girdiğimde ne yapacaksın?”

Acı acı gülümsedim. Onu çileden çıkaran benim çekincelerim olabildi ama benim sebeplerimi bu denli görmezden gelmesi bana kafayı yedirdiyordu.

Bu yüzden damarına basarcasına, “Mahrum bırakırım!” dedim.

Bunun ondaki etkisi ise hiç saklamadan yaralarını göstermek oldu. Bana doğru eğildi. “Bırakırsın,” dedi bunca aydır sabretmenin acısıyla. “Hem de öyle bir bırakırsın ki!”

Eğer beni bu denli kızdırmasaydı onun için üzülebilirdim ama bana eğilişini bile fırsata çevirecek kadar öfkeliydim. Bir kolunu çekiştirip kendime yaslarken *guard* pozisyonu alıp ayak bileklerimi bel hizasında kilitledim. Kalçamı köprüleme denilen hareketle aniden yukarı kaldırdığımda karnıma baskı yapmamak için geri çekilmek zorunda kaldı.

Bulduğum boşluktan sıyrılmaya çalışırken acımasızca, “Aptala cezasını vermek gerek!” dedim.

Onun cevabı ise mücadele etmiyor olsaydım içimi acıttı. “Bu abdala sen gerek.”

Tam kurtulduğumu sanırken beni çekip kendi üstüne oturttu. “Bırak!” diye bağırdım. “Bırak artık, yeter!” Göğsüne sert bir şekilde vururken

ağlama isteği dört bir yanıma sarmıştı. “Derdin ne senin?” Her kelimedede tekrar tekrar göğsüne vurdum. “Ne istiyorsun sen benden?”

Ellerimi ona vurmamam için bile tutmuyordu.

“İstediyini elde ettin işte, buradayım.” Çenem titremeye başladı. Bağırırken göğüs kafesim yanıyordu. “Senin aksine bir yere gittiğim yok! Arkasından beklediğin, bugün ölecek mi diye korktuğun biri yok!”

O ise sanki beni çıldırtmamış, son haddine kadar öfkelenendirmemiş gibi o kadar nazik bir şekilde, “Kussana artık şu öfkeni,” dedi ki sanki dolup taşmak üzere olan acıma son damla da düştü.

KontROLSÜZ bir şekilde ağlamaya başladım.

Buraya geldiğinden beri görmediğim bir şefkatle gözlerimin içine bakarken sanki amacı buymuş gibi, “Söyle, kız hatta söv artık!” dedi. Sanki nasıl bu kadar sabredebildiğimi anlamıyormuş gibiydi hâli.

Nitekim, “Hiç mi kızmıyorsun sen bana? Ondan susmuyor muydun haftalardır?” derken aslında beni anladığını fark ettim ama bu sebeple o kadar çok canım yanmıştı ki şu an yapmış olduğu hareketlerin derin analizini yapacak durumda değildim.

Sanki içim dolup taşı, gövdem hicırıklarım ile sarsılmaya başlarken tüm kontrolümü kaybettim. Bu zamana kadar içimde tuttuğum ne varsa sökülmeğe başladı. “Ondan değildi,” dedim ağlarken. “Ayrıca kızdım, kızıyorum!” O kızgınlığım yüzünden de ağlıyordum. “Niye bıraktın ki beni?” dedim hâlâ sarılmamış kırgınlıklarım ile.

O anın hatırasıyla nefesim kesildi.

Çaresizlik, korku ve tekrar çaresizlik. Ankara ile Konya arasında ettiğim duaları, Allah’a yalvarışlarımı, her arandığımızda ölüm haberini alacağım diye yüreğimin ağzıma gelişlerini unutamıyordum.

Karşısında parçalara ayrıldığımı görünce benimle birlikte acı çekti ama sessiz kaldı. “Korktuğumu hiç mi görmedin?” Sanki tekrar o uçurumdaydım ama bu sefer kendi acılarımı da yüzüne haykırıyordum. “Yetmedim mi sana da bu yolu tercih ettin?”

Bu cümleyi kurduğum anda kaşları çatıldı. İlk defa tüm gücüyle reddedercesine başını sallarken yüzünde bir telaş belirdi ama ben artık kendimi tutamıyordum. “Yetemiyor muyum sana?” Omuzlarını kavradım tekrar vurmak için ama gücüm yetmedi. “Bu yüzden mi burada bir başıma bırakacaksın beni?”

“Hayır, Gün Işığı!” dedi sert bir şekilde. “Hayır!”

Yine de dinlemedim. İçim sökölürçesine ağladım, bu zamana kadar içimde tuttuğum her ne varsa söküp atarcasına ağladım. Beni kendine çekip sarılmak istediğinde izin vermeyişime bile ağladım çünkü kalbim kırılmıştı ve bu kırgınlık uzun zaman öncesine aitti. Şimdi sadece sebebini bilmediğim ya da anlamak istemediğim bir şekilde tekrar ortaya çıkarmıştı.

Sonunda pes edip ona sarıldığımda daha az önceki sert tavırlarına zıt bir şekilde sınımsız sarıldı bana. Sakinleşene kadar saçlarımı okşadı. Başımın üstüne defalarca buseler bıraktı. Sakinleştiğimde ise geri çekilmeme rağmen sırtımı nazikçe sıvazlarken konuşmaya başladı: “Operasyonu yaparken her şeyi kaydettiğimiz bir istihbarat odamız olacak. Sen de orada olacaksın. *Dur* dersin iki elim kanda olsa da duracağım. Eğer güvenini kazanmak bunu gerektiriyorsa benim için işkence de olsa bunu yapacağım.”

Bunu şu anki tepkim yüzünden mi yaptığını bilemediğim için sessiz kaldım çünkü kalbim hâlâ kırılmıştı. Yine de sesindeki acıyı duyduğumda onun için de canım yanacak kadar çok sevdiğimi bir kere daha hatırladım.

“Unutuyorsun, Gün Işığı!” dedi. “Ben noksanım, sen ise fazlasın.” Dudaklarını tekrar saçlarıma bastırdı. “Nasıl kendini eksik görürsün?”

Asıl o kendini nasıl bu kadar eksik görürdü? Kendiyle ilgili kusur saydığı o yaralar, asla tahammül edilemeyecek o acılar onunla daha çok gurur duymama sebep olmuştu.

Başımı geri çekip ona bakmamın sebebi buydu. Gözyaşlarımla ıslanmış gözlerime karşılık yüzü acıyla çarpılırken, “Yapma,” dedim. Sesim ağlamaktan dolayı çatlıyordu. “Beni ulaşamayacağın noktalara koyup durma.” Başparmakları şefkatle yanaklarımı silerken, “Çünkü o zaman ben de sana ulaşamıyorum,” dedim.

Bir şey söylemedi. Onun için geçilemeyen sınırlardan biriydi bu ama bana da zarar veriyordu. Tıpkı diğer şeyler gibi. Onca acıdan sonra ilk efa içimdeki zehri akıtırarcasına ağlamıştım.

Buna karşılık verdiği sözü sorgulamak zorundaydım. “Şimdi ağladığım için mi bu kararı verdin?” dedim.

Başını reddedercesine salladı. “Hayır,” dedi. “Çoktan planlamıştım. Teşkilattaki ekibin de durumdan haberi var.”

“Peki, neden yaptın?” Elimle ikimizi gösterdim. “Bunu, bu kavgayı!” Çok ağladığımdan dolayı bir an nefesim kesildi. İç çektikten sonra, “Konuşarak halledemez miydik?” dedim.

Gülümsemi ama bu gülümseme, karşısında yıkıldığım için buruk bir gülümsemeydi. “Çok susuyorsun,” dedi. “Bazen gözünün içine bakıyorum konuşman için ama sen o güzel zihninde hep benim için sebepler buluyorsun.” Yüzüme düşen saçlarımı nazikçe geriye doğru ittikten sonra iki eliyle yanaklarımı kavradı. “Benim karımın çok anlayışlı olduğunu biliyorum ama bu yine de uçurumdan sonra gidişinle beni cezalandırman haricinde bana kıyamadığın gerçeğini değiştirmiyor. Ne zaman geçmişle ilgili bir durum yaşansa o güzel gözlerin kırgınlıklarla dolu oluyor ama yine de bir kere bile bana sitem etmedin.” Başını yana eğip bana bakarken sanki karşısında en nadide hazineydim. “Sana defalarca içindekileri dökeceğin o günü beklediğimi söyledim çünkü bana güvenmediğin her an sanki yokmuşum gibi hissediyorum. Bir *hiçmişim* gibi.”

Başımı *değilsin* dercesine salladım ama bu onun anıydı. İlk defa bana beni anlatırken aslında haddinden fazlasının da farkında olduğunu anlattı. Acıyan o yaralarım anlayışıyla sarsıldı.

“Üzerimdeki etkinden o kadar bihabersin ki,” dedi. Dudaklarını kısa bir an dudaklarıma bastırdı. Sonra sınırsız sevgisini dudaklarımın üstüne bıraktı. “Bu delinin senin için neleri göze alabileceğini bilmiyorsun.”

Geri çekilip ona baktım. “Öyle deme!” dedim. Göz göze, yürek yüreğe bakarken bu sefer yalnızca gerçekler vardı aramızda.

“Bana güvenmen için ne gerekecek?” dedi çaresizce.

Her şeyi, kırgınlıkları, öfkemi hatta uçuruma dair yaralarımı ardıma koyarak ilk defa ona gerçekleri açıkça söyledim: “Biliyorsun. Bizim için yaşaman gerekecek.”

Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Korkularımın bile en büyük sebebi buydu. Onun öfkesini aşarsak hastalığına rağmen başaracağımıza emindim ama bu şekilde bir türlü güvenemiyordum.

Benim için öncesinde yaptıklarını unutacak kadar kendi kırgınlıklarına kapılmıştım. Üstelik damarıma basmış, en hassas noktalarımınla oynamıştı.

Şimdi ise sakinleşince beni konuşturmak için bu denli uğraştığını anlıyordum. Ayağa kalktığımda oturduğu yerden beni izledi. Daha hiç kullanmadığım havlumla yüzümü silmemi bekledi.

Onun tam karşısında durduğumda sanki içim uzun zamandır dolmuş da artık benden bir parça olmuş gibi hissettiğim o ağırlığın koptuğunu hissediyordum.

Bu yüzden ben de kendi sebeplerimi açıkladım: “Bilerek söylemezlik yapmadım,” dedim düne atıfta bulunarak. “Sadece çok yoğundun.”

Ellerini geriye doğru yaslayıp bana baktı. “Ve benden beklediğin bir teminat vardı,” dedi beni benden bile daha iyi tanıdığından. “Bu yüzden sessiz kalmak kalbini güvene almak gibiydi.” Biliyordu. Bütün hislerimi, neyi neden yaptığımı ben bile bilmezken o benden daha iyi görüyordu. Bunu bilerek, “Ama o kalbin benim olduğunu unutuyorsun, güzel karım,” dedi.

Buraya geldiğinden beri ilk defa içten bir şekilde gülümsedim. “Kır-
dığın gibi onarmak da senin görevin mi?” dedim.

Başını aşağı yukarı sallarken, “Öyle,” dedi ama lacivert gözlerindeki özlem sanki bir başka dilde konuşuyor gibiydi.

Bu bana kavgada benim de yapmış olduklarımı hatırlattı. Söylediklerimin hiçbirinden pişman değildim ama yine de şiddet asla benim dilim değildi. “Sana vurduğum için özür dilerim,” dedim.

Gülümsemesi genişledi hatta gamzeleriyle birlikte hain bir hâle büründü. “Dileme, Gün Işığı,” dedi. “Senin öfkenin bende tahrik edici bir özelliği var.”

Elimdeki havluyu yüzüne fırlattım. İstese yüzüne ulaşmadan yakalardı ama çarpmasına izin verdi. Havluyu geri çekerken hâlâ gülüyordu. Bir de üstüne, “Görünen o ki bir süre daha ardında bıraktıklarınla yetineceğiz,” deyince gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama sonra bir sessizlik girdi aramıza.

Beklentinin ağırlaştırdığı bir sessizlikti bu. Dudaklarımızdaki gülüş soldu. Bana hasret dolu bir şekilde bakarken koyduğum engelin artık bir manası yoktu.

Sonunda bu sessizliği bozmaya cesaret ettim. “Benim de özlediğimi unutmuş gibisin,” dedim. “Zaten mahrum bırakan kadın da yatağına almaz, koynunda uyutmaz.”

Kaşları havalandı *öyle mi* dercesine. “Ayrıca kudurmuş gibi dolandığım günleri ne çabuk unuttun?”

O günden sonra Serra Hanım’dan cinsellik hakkında veto yemesek bu işerme mevzusunu da bana karşı çok kullanırdı ama fırsatı olmamıştı. İmdi ise vardı. Artık olmalıydı çünkü benim gözümde onunla birlikte olmamak hiçbir zaman bir cezalandırma yöntemi olmamıştı.

Sadece her şeyimle kendimi tekrar ona teslim edersem aynı döngüye gireriz diye korkmuş, ondan bu yüzden delicesine şefkat beklemişim.

Bana ziyadesiyle istediğimi vermişti ama onun sevgi dillerinden biri de dokunmaktı.

İnsanların tenlerinden tiksinen bu adam, benim tenimde soluklanmayı arzuluyordu. Bu yüzden gözlerinin içine bakarken dövüşürken bile hissetmekten kendimi alamadığım tüm arzumu, isteğimi yansıttım. “Diyelim ki kaçıyorum,” dedim onun oyununu bir kere daha oynayarak.

Birden dikkat kesildi. “Kaçıyorsun?” derken sorgulayışı bir teminat beklediğindendi.

Başımı ağır ağır sallarken, “Kaçıyorum,” dedim ilk andan itibaren hissettiğim o adrenaline birlikte.

Anladığı anda bakışlarına dolan yoğun arzuyla göz kapakları kısıldı. Yerinden kıpırdamasa bile tıpkı ona hediye ettiğim o leopar gibi avını gözleyen bakışları üzerimde iz bırakarak dolaştı. “Diyelim ki kaçıyorsun ve ben peşinden geliyorum çünkü karımdan uzun zamandır mahrumum,” dediği anda beni anladığı için güldüm ve sonra arkama bakmadan kaçmaya başladım.

Yakalayacağını biliyordum hatta bunun çok hızlı olacağını da farkındaydım ama nereye kadar gidebilirim bizim için o kadar iyiydi çünkü beni yakaladığı anda bırakmayacağını biliyordum.

Spor salonun kapısını açarken, “Kaç, güzel karım, kaç!” dedi. Kendimi tutamadan gülerken amacım sınırı zorlamak değildi çünkü adrenalini isterken nabzımın çok yükselmesi de hamileliğim için iyi değildi ama onunla kavga etmiyor olsaydık daha pratiğin ilk kısmında bile muhtemelen sevişiyor olurduk.

İnsan içinde ukde kalan şeyi fırsatını bulduğu anda tekrar yaşamalıydı.

Merdivenden çıktım, mutfığa girdim. Ev şu an boştu. Mutfığa girdikten sonra direkt diğer merdivene doğru koştum. Bu sırada arkamda adım seslerini duyuyordum.

Hızlı bile değildi ama bu yine de beni telaşlandırdı. Üstelik arkamdaki sesi bu sefer çok daha yakından geliyordu.

“Çok hızlanma,” dedi. “Nabzının hızlanacağı şey benden kaçışın değil.”

Bu sözleri, nabzımı koştuktan daha fazla hızlandırdı. Üstelik kendimi tutamadan da güldüm. Önce ağlayıp sonra gülerken ben de devreleri yakmışım gibi hissediyordum. Yine de merdivenden hızlı bir şekilde çıkmaya başladım. İlk katta ardımdaki adımlar hızlandı.

Bizim katımıza ulaştığımda ise panikle kendi odama gitmeye kalktım. O anda ise belimde hissettiğim kalın kolla birlikte sıcak bir bedene doğru resmen savruldum.

Beni merdivenin yanındaki duvara yasladı. Bu şekilde ayaklarım yerden uzakta, neredeyse havada asılı kalmış durumdaydım. Bu yüzden bacaklarımı beline doladım.

Yüz yüze kaldığımızda hızlı soluklarım yüzüne çarptı. Bana bakışlarıyla beklentim bacaklarımın arasında bir nabız gibi attı. Beni duvara yasladığı için elleri serbest kalmıştı. Bu fırsatı spor sütyenimi iki eliyle yukarı sıyırmak için kullandı. “Yeterince kaçtın mı?” dedi.

Başımı onaylarcasına salladım.

Aksi mümkün değildi.

Dokunuşuyla çoktan dikleşmiş olan göğüs uçlarım sızladı. O ise çok uzun zamandır bu hassasiyetimi kullanmayı bekliyormuş gibi ilk önce göğüslerimi avuçlarında yoğurdu. Ses tonu, dokunuşu, her hareketi uzun zamandır aşırı hassas olan bedenimde kocaman bir beklentiye sebep oluyordu. “Benden kaçamayacağını anladın mı?” diye sorduğunda sanki sesi bile çoktan ıslanmış olan bacaklarımın arasında titreşti.

Bu yüzden iki elim ensesini kavradı ve dudaklarımı dudaklarına sert bir şekilde bastırdım. İlk öpüşün baskısıyla burnundan derin bir nefes alırken kontrolü anında eline aldı. Göğsümdeki elleri sırtıma kayarken beni tüketircesine kendine bastırdı.

Bu andan sonra hiçbir adımımızın bir mantığı yoktu. Masum bir öpücük olarak başlayıp derinleşen bir tutku değildi bu. Uzun zamandır bedenlerimizin bir bütün olmak için direnişinin nihai zaferiydi.

Dudaklarımı tüketircesine dudaklarının arasına aldı, dili damağıma masaj yaparken sertliği bacaklarımın arasındaydı. En ufak bir sürtünüş, ağzımı uyuştururcasına öpüşüyle birlikte dayanılmaz bir haz sancısına sebebiyet veriyordu.

Bu yüzden sesli bir şekilde inledim. Bu ise kendini koparırcasına geri çekilmesine ve etrafını kontrol etmesine sebep oldu.

Dudakları ıslaktı, lacivertleri tutkunun pusuyla simsiyah olmuştu. urada olmaz,” dedi. Sonra beni hızla yatak odamıza doğru götürmeye başladı. Bir yandan da dudakları boynumdaydı. O kontrolünü kaybetmiş olabilirdi ama ben çoktan her türlü dokunuşuna bağımlı hâle gelmiştim.

Bu yüzden dilini boynuma sürttüğünde kesik kesik nefesler aldım. “Nasıl özledim,” dedi tenime doğru. Savururcasına açtığı kapıyı içeri girdikten sonra sertçe kapattı ve beni bu sefer kapıya yasladı. Yüz yüze kaldığımızda, “Nasıl hasretim,” dedi. Üstümdeki yarısı yukarıya çıkmış olan sporcu sütyenini tamamen çıkarırken, “Nasıl da deli gibi bekledim,” dedi.

Bu seferki öpüşmenin sonunun nereye varacağı belliydi. Bunu bilerek öpüyordu. Elleri göğüslerimi kavrarken de inlemelerim artınca beni yatağa taşıyıp sert bir şekilde bıraktığında da o sonucu deli gibi beklediğini biliyordum.

Çıplak sırtım yatağın soğuk çarşaflarına değdiğinde ürperdim. O ise geri çekildikten sonra üstündeki tişörtü ensesinden çekerek çıkardı.

Kaslarla çevrili, *hiç* damgalı geniş göğsüne bakmak bacaklarımı birbirine bastırmama sebep oldu. Ellerim göğüslerime kapanırken şortunu ve iç çamaşırını çıkardı. Çoktan sertleşmiş olan erkekliği karnına çarparken gözleri kendime dokunan ellerime takıldı.

“Dokunma!” dedi sert bir sesle. “Ben varken ihtiyacın yok, Gün Işığı. Ben onlarla da yeterince ilgileneceğim.”

Altımdaki taytımı da tıpkı kendisine yaptığı gibi iç çamaşırla birlikte sert bir şekilde çıkardı. Bir an duraksadı. Gözleri büyümeye başlayan karnıma takıldığında dudaklarında kısa bir tebessüm belirdi.

Bu hamile kaldıktan sonra beni ilk kez tam manasıyla çıplak görüştü.

Bu görüntü hoşuna gitmişti.

Hayır, bayılmıştı çünkü iki elini yatağa yaslayıp üzerime eğilirken ilk olarak karnımı öptü, sonra ıslak öpücüklerle yukarı çıkarken her şeyi tersten yapmaya başladı.

Soluklarım hızlandı. Başım dudaklarının iziyle başlayan bu hazla dönmeye başladı.

Bir göğsümü ağzına alıp diğerini eliyle kavrarken hiç acıması yoktu. Emdi, dudakları arasında çekiştirdi. Dişlerini sürterek hafifçe geri çekildi ve bu rutine bacaklarım titreyene kadar devam etti.

Dudaklarımdan sesli yalvarışlar dökülüyordu. “Lütfen, Sıraç!” diyordum. “Lütfen!”

Beni dinlemedi. Diğer göğsüme geçerken elleri bacaklarımın arasındaydı. Islaklığıma dokunduğu anda kendi ağzından da boğuk bir inleme kaçtı. Aynı anda iki parmağı içime girdiğinde nefesim kesildi. Dudakları göğüs ucumu çekiştirerek göğsümden koptu. Geri çekilip bana baktığı

anda, “Hangimiz daha beter hâldeyiz, bilmiyorum,” derken parmaklarının ritmi hızlandı. “Sana dokunmadan boşalmamak için kendimi çok zor tutan ben mi yoksa şimdi boşalacak olan sen mi?”

Kalçalarım dokunuşuna karşı kalkarken, “Ben,” diye mırıldandım. Boğazımdan kesik bir inleme kaçtı. “Senden uzak kaldığımdan beri beter bir hâldeyim.”

Bu itirafıma karşılık bedenimi tanıyan parmakları hızlandı. “Güzel,” dedi. “Çünkü bu işkenceyi tek başıma çekseydim kafayı yerdim, Gün Işığı.”

Kısa bir süre sonra tüm bedenim zangır zangır titremeye başladı ama bu sefer geri çekilmek yerine önce uzanıp yatağın üstünden eline geçen ilk yastığı aldı.

Kendimi ve kontrolümü kaybettiğim anlarda belimin altına yastığı koyduktan sonra parmaklarının yerini sertliği aldı.

Kendini bana doğru hizalarken alnından şakağına doğru bir ter damlası yavaşça süzüldü. Hızlı soluklarımla birlikte kendimi, hâlâ titreyen bedenimi kontrol etmeye çalışarak uzanıp bir elimle yüzünü kavradım. İçime ağır ağır girerken onu kendime daha çok çekmek için diğer elimi boynundan beline doğru sert kaslarla bezeli sırtında yavaşça gezdirdim.

Bu ise gözlerini sımsıkı yummasına sebep oldu. “Yapma,” dedi. “Nazik olmam gerekirken beni kışkırtma.” Ne yazık ki bu isteği benim için kabul edilebilir değildi.

Bu yüzden bacaklarımı beline doladım. Sonra ona doğru yükselirken, “Kim demiş?” dedim. Çenesini kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırırken tamamen içime girdi. Bütünleşmenin hazzıyla birlikte dudaklarım dudaklarından koptu. “Kim söylemiş?” dedim ama sanki tüm bedenimdeki haz birleştiğimiz noktada toplanmış gibiydi.

İkimiz de kesik kesik inlerken sanki bu zamana kadar her zerremizle yarımдық. Bana baktığında alnındaki bir damarın nabız gibi attığını gördüm. Kendini ne kadar zor tuttuğunu, benim için dayanmaya çalıştığını gördüm ama artık anlamalıydı.

Benim de ihtiyacım olduğunu görmeliydi. Bu yüzden sadece gözlerinin içine baktım. “Lütfen,” dedim yalvarırcasına. “Lütfen, sevdiğim!”

Yüzünde kısa bir an acı dolu bir ifade belirdi. Kontrolünün her zerresini şu an bana karşı nazik olmak için kullanıyordu ama istemiyordum. Dudaklarına doğru yükseldim. “Lütfen, lütfen...” dedim.

Sonunda pes etti. Geri çekildi ve hızlı bir vuruşla tekrar içime girerek bana tam olarak istediğimi verdi. “Sanki sana *hayır* diyebilirmişim gibi,” dedi. Aynı hızla tekrar girdi. “Sanki her sözün benim için ucu ipe götüren bir emir değilmiş gibi.”

Sözlerine kızmam gerekiyordu ama bu cümleden sonra ritmi daha da hızlandı. Bir bacağımı beline doladığımda olduğu yerde dikleşti ve içimde çok daha derin bir yere doğru çarptı. “Bunu mu istedin?” Birbirimizden çok uzun zamandır ayrı kaldığımızdan mıydı yoksa hormonlarımın bana oynadığı oyundan mıydı, bilmiyordum ama her şeyi daha yoğun bir şekilde hissediyordum. “Böyle mi olsun istedin, Gün Işığı?”

Cevap veremedim çünkü cevabımın ne olduğunu biliyordu. İçime girişlerini hızlandırırken belimi kavradı ve beni kendine çekerken aynı zamanda kendini de bana doğru itti. Bu hızla aklımı kaybettim.

İçime girdiği ritimle klitorisime dokunduğunda ise sanki ruhumu teslim ettim.

Üzerime eğildi. Çeneme ve dudaklarıma öpücükler kondururken, “Çok özledim,” diye mırıldandı. “Çok özledim!” Aynı anda içimde öyle bir noktaya çarptı ki dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı. “Sesini özledim,” dedi. Her şey artık çok daha yoğundu. Bacaklarımın arasını kısa bir an kavradı. “Buraya gömülüp yok olmayı,” Kısa bir çığlık attım. Zalimce gülümserken ıslak tenlerimiz birbirine sürtüp alev alıyordu sanki. “Boşalırken beni içinde tutmaya çalışışını...”

Tam o anda dediği gibi boşaldım. Gözlerimin önünde ışıklar belirirken beni soluğumu bile tüketircesine öpmeye başladı.

Sanki her zerrem yüksek bir yere tırmandıktan sonra derin bir düşüş yaşıyordu. O ise kulaklarımın uğultusunun ardında beni tüketmeye devam etti. Sonra dili ağzıma sürtünerek geri çekildi ve içime delice bir ritimle girmeye başladı.

İki defa boşalmış olsam da vücudum o kadar hassastı ki içime her girdiğinde onu sanki içimde tutmak istercesine kasılıyordum. Sonunda tekrar bana doğru eğilirken onun da sınırdaki olduğunu fark ettim. Karnının kasıldığını, derin derin inlediğini ve içime boşaldığını hissettim. Bacaklarımın arasından sıcak bir sıvı sızarken, “Özledim,” diye soluk soluğa mırıldandı.

Ensesindeki nemli saçlarını iki elimle kavradım “Özledim,” dedim aynı şekilde. İçim çekilircesine, ruhumu teslim edercesine tükenmişim ama içimden çıkarken gitmesini hiç istemedim.

Bana bakarken bunu gördü. İkimiz de terlemiş, bedenlerimiz her zerremizle birbirine karışmıştı ama bana bakarken ağır ağır gülümseyişinden beni anladığını biliyordum.

“Doymadım,” dedi ama benim aksime bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. “Yetmiyor...” diye tenime fısıldadığında nefesim kesildi çünkü devamının geleceğini biliyordum. Geri çekilmiş olsa da hâlâ yarı sert olduğunu, attığım kısa bakışta bile görmüştüm.

Bu yüzden üzerimden geri çekilmediğinde sesimi çıkarmadım. Tam o anda aklıma bu anımızı anlatan bir şarkı geldi. O güzel lacivert gözlerinin içine bakarken, “*Fırtınam, felaketim, hasretim...*”¹⁰ diye mırıldandım. Şarkının devamını bilir gibi aşağıdan bir bakış attı bana.

Tüylerim diken diken oldu. Ben bu adama her zerremle âşıktım.

O da bunu biliyordu. Bin katı severmişçesine bana bakıyordu. Dudaklarım dudaklarına bastırdı.

Şarkının devamını söylemedi ama *yetmediğini* gösterircesine dudaklarıyla anlatmaya girişti.

¹⁰ Levent Yüksel’in *Med Cezir* şarkısı.

19 ŞAHİT

Kimseye sebebini açıklayamayacağımız şekilde bir gün boyunca ikimiz de yoktuk. Bu sayı ikiye, üçe hatta bir haftaya bile çıkabilirdi ama tek korkusu hamile olmamdı.

Ben ise gecelerin artık bizim olmasıyla teselli buluyordum çünkü benim nezdimde onunla sevişmek, yarım kalmış ruhumu tamamlamak gibiydi.

Uzun zamandır bunun acısını ikimiz de o kadar çok çekmiştik ki bedenimin bile rahatlayıp gevşediğini, sevdiğim adamın üstüne hamur gibi yığıldığımı biliyordum.

Bunu ona söylediğimde gönül çelen gamzeleri ortaya çıkmıştı. “Dua et ki hamilesin, Gün Işığı,” demişti. “Yoksa içinde yaşardım.”

Bunun öylesine söylenmiş bir söz olmadığını çok iyi biliyordum. Üstelik zaten içimden çıktığı her seferde yüzünde beliren hoşnutsuzluğu herhangi bir söze ihtiyaç bırakmıyordu.

Yine de yaşadığımız sancı dolu aylardan sonra ilk defa tam manasıyla huzurluydum çünkü geçmişle ilgili hesap defterini sonunda kapatmışım gibi hissediyordum. Elbette hâlâ beklentilerim vardı ama kendime dair ukdele-rimle, onun içinde kalanlarla yüzleşmiş ve sakinleşmiştim.

Üstüme derin bir sükûnet pelerini giymiş gibiydim. Üstelik bugün hem aile içerisinde Demir ve Eylül’ün isteme ve nişan töreni yapılacak hem de Aziz Nehar yaptıkları hakkında son kez hesap verecekti.

Neden böyle bir karar aldığını Eylül’e sorduğumda tam tahmin ettiğim gibi, “Bir daha başka bir yerde kolayca bir araya geleceklerine inanmıyorum, Elif,” demişti. “Hiç yoksa bu özel anı annemle ve abimle yaşamak istiyorum.”

Bunu duyduktan sonra bana söyleyecek pek bir şey bırakmamıştı. Kendi nişanım da meydan okumalarla dolu olduğu için onu uyarmak bana düşmezdi.

Üstelik yarın bebeğimizin cinsiyetini öğrendikten sonra sonunda bir zehirli sarmaşık gibi onu yiyip bitiren kuruldan kurtulmak için harekete geçecekti. Bu stresli durumlara rağmen ben bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğimiz için

heyecanlıydım. Bu yüzden evimizde yapılan hazırlıklara büyük bir keyifle yardım ettim.

Normalde her şeyin en gösterişlisini seven Eylül kendi nişanında sadeliği tercih etmişti. Törenin konsepti beyaz ve pastel sarı tonlarındaydı.

Salona kurulan ışıklı platform bile minik ışıklar ve papatyalarla zarafeti temsil ediyordu. Profesyonel makyaj ekibi, makyaj provası yaparken biz de sohbet ediyorduk; aşağıda bir ekip son hazırlıkları yapıyordu. Canım kocam bütün yoğunluğuna rağmen saat başı arayıp hiçbir işe karışmamam hususundaki uyarılarını tekrarlıyordu.

Sandalye taşısam bile sanki halter kaldırmışım gibi tepki vermesinden korkuyordum. En aydınlık odayı onun için ayarlamıştık. Eylül provadan sonra kısa bir mola istedi. Bu sırada makyaj ekibi ayrı bir odada ikramlıkları yerken biz ise hazırlık odasındaydık.

Ben ise bu klas ortamın köylüsü gibi kavanozdan tahin yiyordum. Çocukluğumda yağı üste çıkınca altta kalan ve kaşıkla zorla aldığımız o sert tahinden canım çekmişti.

Neyse ki canım çektiği anda Mehmet dedem eski baharatçılar çarşısına gidip almıştı.

Ben, aşerdiğim şeyi dedemden istediğimi benimkine söylesem kıyameti koparırdı ama zaten şu aralar yediğim şeyleri çorba etmeme kızdığı için pek de söylemeye niyetim yoktu. Eylül'e baktığımda gülümseyerek beni izlediğini fark edince ben de gülümsedim ama aklıma başka bir şey takılmıştı.

"Sende bugün bir şeyler var," dedim. Normalde aşırı neşeli olurdu ama şu anda oldukça sakindi. Sanki rahatlamış ve huzur doluymuş gibi bir sakinlikti bu.

Nitekim sanki bunu sormamı bekliyormuş gibi gülümsedi ve "Bugün 'DNA testinin sonucu geldi," dedi. İhtimallerden dolayı kalbim hızlandı.

"Sonuç?" dedim.

"Sıraç'ın kardeşi olduğum kesinleşti," dedi. Buna sevindiği o kadar belliydi ki zor tutuyordu kendini ama ben kendimi tutamadan sevinçle güldüm. Ona sarılmak istiyordum. Bu mutluluğu paylaşmamız gerekiyordu fakat kıyafetini ve makyajını bozmak istemediğimden yerimde sevinmek zorunda kaldım.

O da benimle birlikte güldü. "Diğer DNA testleri de sonuçlanmış."

Heyecanlı bir beklentiyle ona baktım.

"Aziz Nehar, Sıraç'ın babası. Annem, onun da annesi," dedi. Gözleri ışıldadı resmen. "Annelerimiz aynı, babalarımız ise farklı ama kardeşiz."

Artık dedesi ve halası haricinde ailesinden biri daha vardı. Her ne kadar Aziz Nehar'dan hiçbirimiz hazzetmesek de gerçeklerin ortaya çıkması

hepimizi mutlu ediyordu. “Senin için çok sevindim, Eylül!” dedim. “Sıraç için de öyle çünkü zaten kardeş gibiydiniz.”

Dayanamadı, o kalkıp bana sarıldı. “Niye bu kadar mutluyum, bilmiyorum,” dedi. Ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Bu kız benim de ailem olmuştu. “Bunca acıya rağmen ve Aziz Nehar’a gıcık oluyorken sonuçların pozitif olması beni çok mutlu etti.”

“Çünkü bir ailen var,” dedim onda aylardır gördüğüm yoksunluğu dile getirerek. “Zaten vardı, biz vardık ama artık gerçekten bir ailen var. Bir annen, bir abin ve...” Başımı geri çekip ona baktım. “Annemi bırakıp gitse de hâlâ seven Sıraç’ın babası var.”

Geri çekilirken çocukça bir sevinç vardı yüzünde. Sonra bir şeyi hatırlamış gibi yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. “Her ne kadar bugün çağırılmış olsam da gıcık oluyorum o adama,” deyip yerine oturdu. “Resmen annemle birlikte yaşamaya başladı. Ne zaman yanına gitsem beş dakika yalnız kalmamıza izin vermiyor. Üstelik sürekli bana *pchela* deyip duruyor.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “O ne demekmiş?” dedim.

Sinirle iç çekti. “Bal arısı,” dedi. Ben ise kendimi tutamadan güldüm.

“Seni seven adamlar tarafından balın her türevi olarak ilan edildin, Eylül,” dedim.

Yüzündeki hoşnutsuz ifade büyüdü. “O adam beni sevemez,” dedi sanki bu mümkün değilmiş gibi. “Ben onun en büyük düşmanının kızıyım. Üstelik Demir bu hitabı duyduğunda neredeyse adamı dövmeye gidecekti.” Bu cümleden sonra ise kıs kıs güldü. “Bir tek o bana *bal* diyebilirmiş. Zaten adamlarına ayar oluyormuş.”

Benim aklım ise Demir’in sözlerine değil, Eylül’ün sözlerine takıldı. Demir her zamanki Demir’di çünkü. “Bana kalırsa Melek Hanım’ın tekrar gönlünü kazanmak, onun iyileşmesine yardımcı olmak istiyorsa seninle arasını iyi tutmak zorunda,” dedim.

Bu kesin bir gerçektir. Melek Hanım çocukları için herkesi harcayabilecek bir kadınmış gibi geliyordu bana. Özellikle yaşadıklarından sonra.

Eylül bu sözlerimle ciddileşti. “Benimle hiçbir şey yapmak zorunda değil,” dedi bu mümkünmüş gibi. Bu sırada makyajını kontrol ediyordu. “Anneme iyi geldiği sürece sorun çıkarmayı düşünmüyorum.”

“Nasıl?” dedim kendimi tutamadan çünkü Sıraç’a kalsa Aziz Nehar’la Melek Hanım’ın görüşmesine izin vermezdi.

“Görünen o ki annem istemiyormuş gibi gözükse de bu adam ona iyi geliyor,” dedi Eylül. “Yeni doktorları da tamamen iyileşme konusunda ümit vermeseler de akli dengesini tekrar bulabileceği konusunda ümitliler. Onun yanında birileri olduğu ve travmalarıyla yüzleştiği sürece daha da iyiye

gideceğine inanıyorlar. Ümit etmeye korksam da yanından daha da umutlanarak ayrılıyorum.” Kısa bir an bana bakıp gülümsedi. “Onu görmeye gittiğim her seferde tekrar bir şeyleri unutmasının korkusunu yaşıyorum ama bana geçen gün Demir’i bile sordu, biliyor musun?”

Bakışlarında beliren hüznün ise yalnız geçirilen çocukluğuna aitti. Her şeyi unutan bir anneyle büyümek zorunda kalmış bir kızın umuduydu bu.

“Evleneceğimizi söylememiştim ama Aziz Nehar söylemiş. Bana *mutlu musun*, diye sordu. *Demir hep iyi bir çocuktü. Onun seni sevdiğini daha küçükken bile biliyordum*, dedi.” Başkaları için küçük ve belki de önemsiz ayrıntılarken Eylül için bu gelişme bile o kadar büyüktü ki onun yerine benim canım yandı.

Annesi onu önemsiyordu ve Eylül bu umuda hayatını adayabilirdi. O gülümserken ben hüznümlendim.

“Onun için çok önemlisin, Eylül,” dedim bu yüzden. Bir anne adayı olarak anne ve çocuk arasında kurulan bağın çok ayrı olduğunu anlayabiliyordum. Sanki ruhumdan bir parçayı ona veriyormuşum ve o bağı tüm ömür boyu sevgiyle büyütecekmişim gibi bir histi bu.

“Eğer o adam sana kötü davransaydı içimden bir ses annenin ona tamamen sırtını döneceğini söylüyor. Melek Hanım evlatlarına çok düşkün. Onu kısacık bir zamandır tanıyorum ama yaşadığı bunca şeye rağmen sen olmasaydın hayata tutunabileceğimi zannetmiyorum ben.”

Eylül bunun farkında değilmiş gibi gözüküyordu ama bunu söylediğim zaman suskunlaştı. Aynaya bakarken gözlerinde düşüncelerin dolaştığını görebiliyordum.

Sonra o düşüncelerden sıyrılırcasına, “Her neyse...” dedi. Geniş bir şekilde tam Eylül gülümsemesiyle gülümsedi. “Sonuçta bugün annem de buraya gelecek. Ben asıl Sıraç’la nasıl olacaklarını merak ediyorum.”

Heyecanlı gözüküyordu. Hastaneden sonra ilk kez bir araya geleceklerdi. Ben de merak ediyordum. Bir anne olarak ilk defa yüzleşeceklerdi ve Sıraç bu konuda sessizliğini korumaya devam ediyordu ama merak ettiğim başka bir şey vardı.

“Sen onunla nasıl olacaksın?” dedim tekrar aynı soruyu ona sorarak. Tahin kavanozunu yavaşça yanımdaki sehpaıa bıraktım.

Eylül omuz silkti. “Aynı,” dedi sanki bu konuyu gözünde büyötmek istemiyormuş gibi. “O zaten benim abim gibiydi. Sen gelene kadar hayatında tuttuğu tek kadın bendim ki o zaman bile bunun, onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Beni önemsedığının de farkındayım. Bu yüzden ne ben ona farklı davranırım ne de onun farklı davranmasını beklerim.”

Eylül'ün ona verdiği değeri baştan beri görüyordum. Sıraç da göstermese de ona aynı şekilde değer veriyordu ama yine de içinde kalan ukdeler olduğuna emindim.

“Yani sana yakın davranmasını istemez misin?” dedim bu yüzden. Saklamaya çalışsa da bu konuda yaralı olduğunu görmüştüm ama “Hayır,” diyerek beni şaşırttı. “Eskiden olsa buna *evet* derdim ama öğrendiklerimden sonra ben yalnızca ona anlayışla yaklaşabilirim.”

Sözleri ile birden ciddileşti. “Bana attığı her adım için minnettarım, Elif.”

Bakışları hüznün dolarken neyden bahsedeceğini tahmin edebiliyordum. “Bence güvensizlikleri onu hayatta tutmuş,” dedi. “Bunun için onu yargılamak bana düşmez. Aksine ondan nefret eden ve onun hayatına mal olmuş bir babam olmasına rağmen beni onunla bir tutmayıp hayatına aldığı için ona duyduğum saygı ve sevgi de arttı çünkü yapabiliirdi.” Bunu yapsaydı belki de şu an çok daha fazla acı çeken bir Eylül'le karşı karşıya olurdu. “Benden nefret edebilirdi ve ben bunu engellemek için hiçbir şey yapamazdım.”

Haklıydı, haddinden fazla olgun düşünüyordu ve ben Eylül'e bir kez daha hayran kaldım. Her zaman herkesten daha farklı düşünüyordu.

Önündeki içecekten pipetle bir yudum aldıktan sonra, “Bu yüzden *o benim abim* demekten mutluyum. Yanındayım, onun da ihtiyacım olduğunda benim yanımda olduğunu biliyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli,” dedi. Bardağı bıraktıktan sonra önündeki yelpazeyle kendisini yellemeye başladı. “Daha fazlasına ihtiyacım olursa da bundan sonra harekete geçmek için beni hiçbir şey tutamaz. Malum, yıllarca Demir Efendi'yi bir yanlış anlaşılma uğruna beklemek zorunda kaldım.”

Son cümlesinden sonra yüzündeki alaycı ifade beni gülümsetti ama her ne kadar şu an bu meseleyle dalga geçse de zamanında Demir'in ondan uzak kalması canını çok yakmıştı.

“Her şey önünde sonunda olacağına varıyor, Eylül,” dedim. Bana döndüğünde bakışlarındaki şefkatle birlikte aramızdaki bağın güzelliğini de hissettirdi. Gözleri kısa bir an için karnıma kaydı. Bugün göğsümün altı büzgülü olan bir elbise giymiştim. Bu yüzden minik göbeğim belli oluyordu.

Bakışlarındaki şefkat arttı. Bebeğimi kastederek, “O gerçekten bizim için mucize olacak, biliyorsun değil mi?” dedi bir kehaneti dile getirircesine.

Ben de öyle düşünüyordum. “Tüm aileyi birbirine sıkı sıkı bağlayacakmış gibi hissediyorum,” dedim. Farkındalığımla birlikte mutlulukla karnıma dokundum. Artık dokunuşlarımda varlığını daha net hissedebiliyordum.

“Gerçekten bize iyi gelecek halteyinin bir tanesi!” Böyle söyleyince ikimiz de güldük. Eylül her zamanki Eylül'dü. Neşemdi, çok güzel bir hala olacaktı.

Yelpazeyi kısa bir an bıraktı ve telefonunu kontrol etti. Muhtemelen Demir'den mesaj gelmişti çünkü o saf âşık ifadesini ben de ne zaman kocamdan mesaj alsam aynı şekilde yapıyordum. Mesajı yazıp telefonu kenara koyduktan sonra, "Cinsiyeti yarın öğreneceksiniz, değil mi?" dedi. Onu başımla onayladım. "Keşke organizasyon yapmamıza izin verseydiniz."

Bu da onun derdlerinden bir tanesiydi. Cinsiyet öğrenmeye yakınlaştığımızdan beri başımın etini yiyordu ama bu konuda asla düşüncem değişmeyecekti. O yüzden ona *hayır* dercesine kaşlarımı kaldırıp konuyu değiştirdim. "Siz nasılsınız?" dedim. "Çoktan evlilik hayatı yaşamaya başladınız. Bu nişan ve diğer şeyler sana nasıl hissettiriyor?"

O kadar uzun süre birbirimizden uzak kalmıştık ki kendimi tüm mevzulardan bihaber hissediyordum.

Bana bakarken birden gözlerini kaçırdı. "Demir'i oyalama taktiği gibi," dedi ağzının içerisinden.

Görünen oydu ki bu mevzuda sakladıkları vardı. Zamanında benimle çok uğraştığı için hiç çekinmeden merak ettiğim o soruyu sordum: "Niye, durmuyor mu?" Bana tekrar döndüğü anda yüzündeki makyaja rağmen kızardığını fark ettim. "Yoksa bir şeyler yaşadınız da mı durmuyor?"

"Hayır!" dedi yüksek sesle. "Hayır, olmadı öyle bir şey." Sanki mahkemede yargılanıyormuş gibi tepki verince dayanamayıp kahkaha attım.

O ise sanki alev almış gibi tekrar yelpazeyi alıp kendini yellemeye başladı. "Valla olmadı bir şey!" dedi yüksek sesle. "Düğün yapılmadan izin verir miyim ben?" Sonra inanmadığımı görünce yılgın bir şekilde iç çekti. "Sadece durmuyor yerinde. Sürekli eli, gözü üstümde."

Ben ise bu mevzuya ziyadesiyle güldüm.

"Gülme!" dedi ama gülmeye devam ettim. "Gülme!" derken yelpazeyi üstüme fırlattı ama umurumda bile değildi. O da beni az kızdırmamıştı bu konularda.

"Bu kurt ve kuzu hikâyesine benziyor," dedim nefes almaya çalışırken. Bu onu daha da sinirlendirdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için ama sonra kendimi tutamayıp, "Kurt kuzuyu önünde sonunda avlar, Eylül. Vazgeç bu sevdandan," dedikten sonra suratında öyle bir dehşet ifadesi belirdi ki bu sefer onun yüz ifadesine gülmeye başladım çünkü görüyordum ki tam olarak bundan şikâyetçiydi.

Beni durduramayacağını fark edince pes etti. Yılmış gibi görünüyordu. Sitem edercesine, "Ben de buna engel olmaya çalışıyorum ama bu da can ya!" deyince gülmekten yerlere yattım ve bu mecazen değildi.

Oturduğum koltuktan aşağı inip yere oturdum çünkü koltukta iki büküm olup rahat rahat güleliyordum. "Valla bıktım!" dedi hâlimi umursamadan.

Tam o sırada Nergis ve Aslı abla içeri girdiler. Onlar daha hazırlanmamışlardı.

“Ne oluyor burada?” dedi. Nergis ise benim gülüşüme karşı gevşek bir şekilde gülümsedi ve Eylül’e baktı. Eylül hem stresten hem de ani patlamanın etkisiyle kıpkırmızı olmuştu. “Bağırışın dışarıdan duyuluyordu. Kurt, kuzu falan dediniz ama anlamadık. Hayırdır, av falan mı var?” Başını eğip imalı bir şekilde bakarken “Kim kimi yiyor?” dedi her zamanki gibi kaostan eğlence bularak.

O zaman duyduklarını anlayan Eylül yüzünü elleri arasına gömdü ve “Yok et beni, Rabb’im! Şu an şuraya gömüleyim,” dedi.

Ben gülüyordum, Nergis bilmiş bir şekilde sırıtıyordu. Tam olarak hain arkadaşlar gibi davranıyorduk. Aslı abla ise gülüp, “Niye, seviştiniz mi siz?” diye sorduğunda Eylül bile gülmeye başladı.

Böyle neşeli anlarda bir kere daha ailemle bir arada olmanın ne kadar keyifli olduğunu hissediyordum.

Eylül bizim uğraşlarımızla hazırlandıktan sonra biz de hazırlanmaya başladık. Ben profesyonel makyaj istemediğim için kendi odama çekilecekken Nergis beni durdurdu.

“Patronun talimatı var,” dedi. “Gri bir elbisen varmış, onu giymeni söyledi. *Modaya mı ilginiz var*, diye espri yaptım ama ters ters baktı bana.” Nergis bahsi geçince bile Sıraç’ın tepkisi yüzünden tekrar güldü. “Gergindi, bu yüzden ben de şansımı daha fazla zorlamadım.”

Bunu anlatırken takındığı alaycı ifadesine gülebilirdim ama bunu istemesine şaşırmıştım. Bu sabah *ne giysem* diye kendi kendime söylenirken bahsettiği elbiseye de bakmıştım. Elbise kışlıktı ama hamileler için değildi. Üstelik bel oyuntusu fazla olunca karnıma tam oturuyordu. Ben de karnımı çok belli etmeyi sevmediğimden vazgeçmiştim. Sıraç da bu sırada hazırlanıyordu ama bana dikkat ettiğini fark etmemiştim çünkü aynı esnada telefonla konuşuyordu.

“Neden istedi ki acaba?” dedim merakımın içinde kaybolmuşken. “Daha önce kıyafetime karışmamıştı.”

Nergis sebebi belliymiş gibi baktı bana. “Aziz Nehar’ın yanındaki adam, korumalarının şefi ama aynı zamanda bir akrabası. O çocuğa hem patron hem de Demir kafayı takmış durumda.”

“Yani?” dedim.

Nergis karnıma kısa bir an dokundu. “Erkeklerin insan türü, sahip oldukları şeyin üstüne işeyerek alan belirleme gibi bir özellikleri olmadığı için böyle ilkel sahiplenme yöntemlerine bağlı olabiliyorlar.”

Durumu izah etme biçimine karşı tiksintiyle yüzümü buruştururken, “Ama hamile olduğumu ifşa etmiş olacak,” dedim.

“Aziz Nehar’ın çevresi senin hamile olduğunu zaten biliyor,” dedi.

Yine de fazlasıyla ilkel bir sebepti ve Nergis açıklayınca tam olarak kocamın yapabileceği bir şey gibi gelmişti. Nitekim onun istediği elbiseyi giyip hazırlandıktan sonra geldiğini haber alınca odamıza çıkıp bu teoriyi test etmeye karar verdim.

Giyinme odasında hazırlanırken buldum onu. Üstü çıplaktı, giydiği pantolonunun önünü ise henüz kapatmamıştı. İnsanın baktıkça içi gidesi, içi git-tikçe adamın üzerine eriyesi geliyordu. Ben ise iradeli bir kızdım. Bu yüzden bakışlarımı hemen bir başka sanat eseri olan yüzüne çevirdim.

“Yeni mi geldin?” diye sorduğumda başını kaldırıp bana baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı hatta düşünceli bile olabilirdi.

Dalgin olduğunu hissettim.

Yine de yüzünü gördüğümde gülümsedim çünkü lacivertleri yüzüme değince parlamaya başladı. Sonra bakışları üstümde dolanırken gamzelerinin ikisini de göstererek gülümsedi.

Siyah pantolonunun fermuarını çekip, “Evet, aşağısı dolu olunca hemen yukarı çıktım,” dedi. Bir kez daha kıyafetime baktı. Bakışlarının durağı beni gören herkes gibi karnımda son buldu ama onda farklıydı işte. Sahiplendiğini sonuna kadar hissettiğim bir bakıştı bu. Üstelik Nergis’in teorisini doğrularcasına yüzünde tatmin dolu bir bakış belirdi. Tam bana doğru ilerleyecekti ki “Nergis’le bana haber yollayıp bu gri elbiseyi giymemi söylemişsin,” dedim.

Birden durdu. Sorgulamış olmama kaşlarını çatarak, “Evet, söyledim, Gün Işığı,” dedi. Başka bir açıklama yapmamıştı.

Yanıma yaklaşmak yerine dolaba yöneldi.

“Ne için?” diye direten yine ben oldum. Artık alışkın olduğum için her şeyin altında bir sebep arıyordum. Bana yine çok güzel bir sırt manzarası sunarken bu sefer gömlek dolabını açıp gri bir gömleği askısıyla birlikte aldı.

“Bir şey için değil, Gün Işığı,” dedi ama yine de yemedim.

“Bana hiç öyle gelmedi,” dedim. Gömleğinin düğmelerini iliklerken bana kısa ama yeterince ima barındıran bir bakış attı.

Gömleği giydikten sonra bana yaklaştı ve başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşüne hazırlıksız yakalandığım için yalnızca aynı şekilde karşılık verebildim. Geri çekildiğinde dudaklarımızın birbirinden kopuş sesiyle gözlerim açıldı ve ona şaşkınca gülümsedim.

“Bekliyorum,” dedim burnumun dibindeki güzel yüzüne bakarken.

Onun gülümsemesi ise can yakıcıydı. “Ben de bekliyorum,” dedi.

İlk önce anlamadım. “Neyi?” diye sorarken sanki defalarca bu adamın tuzağına düşmemişim gibi saftım.

Elini belime sardı. Beni kendine çekerken hain bedenim, sert bedenine yaslanmaktan bile haz duymaya başladı.

“Geceler yetmiyor, güzel karım,” dedi. Dudaklarımdan kısa bir öpücük daha çaldı. “Bana günler, aylar borçlusun.”

Elleri belimde aşağı yukarı dolaşırken kendimi tutamadan gülümsedim. Sonra nazlı nazlı, “Gündüz gelersen *hayır* diyecek değilim,” dedim.

Ziyadesiyle kaşınıyordum ama kaşları havalanıp *öyle mi* dercesine baktuktan sonra üzerime doğru eğilmesi deli gibi hoşuma gitmişti. Başını ağır ağır sallarken, “Değilsin,” dedi.

Lacivertleri gözü dönmüş gibi bakıyordu. Sanki tek bir sözle uyuyan deviyandırmıştım.

Yine de bir kere daha onu teyit etmekten kendimi alamadım. Ben de onun gibi başımı sallarken, “Değilim,” dedim.

Kısa bir an birbirimize baktık. Şu an başka bir anda başka bir yerde olmamızı çok istediğini görebiliyordum. Nitekim, “Hemen siktir olup giderler umarım,” dediği anda kendimi tutamadan başımı geriye atıp kahkaha attım.

Şu an gözümde tam manasıyla oyuncağı elinden alınmış çocuklar gibiydi.

“Sıraç!” dedim gülüşümün arasında. “Bana ne olduğunu hâlâ söylemedin.” O ise gülüşüme takılmıştı. İç çekti tekrar. Sonra elimden tutup beni sürüklercesine odadan çıkardı. “Hey!” dedim. “Bana cevap ver.”

Umurunda değilmiş gibi gözüküyordu ama diretecektim. “Bak, kesin bir şey var. Sen yine gerginsin,” dedim.

Bana baktı. “Ben hep gerginim, Gün Işığı,” dedi bir durum tespiti yapar gibi.

Sııttım. Tahin de tıpkı onun varlığı gibi kafa yapmıştı herhâlde. “Benim yanımda değilsin,” dedim böbürlenerek.

Hemen kestirip attı. “Senin yanında sadece sana odaklanabildiğim için değilim.”

“O zaman...” dedim gergin yüz ifadesine bakmaya çalışırken. “Bu elbiseyi giymemi istemenin sebebi ne?”

Yüzüme bakmadan ilerlemeye devam etti. “Karnını saklıyorsun,” dediğinde olduğum yerde durdum.

“Ne var bunda?” dedim şaşkın bir şekilde. O da durmak zorunda kaldı ama her an kolumdan çekip beni kucaklayacakmış gibi bir hâli vardı. “Karnımı göstermemi mi istiyorsun?” dedim. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Yine de artık *battı balık yan gider* moduna girmiş olmalıydı ki tüm kıskançlığını ortaya serdi. “Yüzüğünü de büyötmeyi düşünüyorum,” dedi.

İstemsizce zaten yeterince kendini gösteren yüzüğüme baktım.

“İstersen alnıma da *Sıraç Vuslat*’la evli yazayım.”

Cevap yoktu çünkü cevabının ilkel çağ haricinde bir açıklaması yoktu.

“Tüh!” dedim onun bu surat ifadesine bakıp gülmemek için kendimi zor tutarken. “Keşke üzerinde *burada Sıraç’ın bebeği var* yazan elbisemi giysaydım.”

Dalga geçmem karşısında sonunda tahammülü tükendi. Beni kendine çekti ve dudaklarını bu sefer yanağıma bastırıp, “Gülme, Gün Işığı,” dedi. Çenesindeki sakallar tenime batmıştı. “Sonuçta hamilesin ve ben birini vurmadan önce önlemimi alıyorum.”

Durum ne kadar trajikomik olsa da kendimi tutamıyordum çünkü bu mağara adamı hâlleri kendine hedef belirleyince daha da artıyordu. Allah’tan Murat Komiser’den kurtulmuştuk, tayini çıkıp bir doğu şehrine gönderilmişti.

Yoksa ona da hâlâ kuruluyor olması yüksekti.

O tekrar beni çekiştirince itiraz etmedim. “Bu, çocuğumuz olacağını cümle âleme duyurmamızı mı gerektiriyor? Bir de yatsı ezanı sonrası minarelerden duyuru yaptır istersen,” dedim.

“İstesem ülkedeki tüm hoparlörleri ele geçirebilecekken neden onunla uğraşayım ki?”

Bu sefer gülmek ile dehşete düşmek arasında gidip geldim. “Senin kıskançlığının cidden sınırı yok,” dedim.

Bana bakmadı ama gülümsediğini görebiliyordum. “Konu sensen benim bir sınırim yok.”

Buna verecek bir cevabım yoktu. O sınırsızlığın bugün oldukça zorlanacağına dair güçlü bir tahminim vardı yalnızca.

Bu tahminim de ne yazık ki gerçek olacaktı.

Hepimiz hazırlandıktan sonra aşağıda küçük bir topluluk oluşturduk. Ortam o kadar zarif ve huzurlu gözüküyordu ki insan istemsizce bu ortamda gülümsüyordu.

Tıpkı Eylül ve Demir gibi.

Demir siyah bir takım giymişti. Gömleği beyazdı ama ceketinin mendili Eylül’ün pastel sarı elbisesiyle aynı renkteydi.

Eylül ise masallardaki prensesler gibi gözüküyordu. Elbisesinin kumaşı uçuş uçuştı, omuz askılarından ve eteklerinden parça parça tüller dökülüyordu. Saçları her iki yandan kıvrılıp arkasında birleştirilmiş ve kıvrımlara minik papatyalar yerleştirilmişti.

O kadar zarif, o kadar güzel gözüküyordu ki Demir'in bakışlarını neden ondan alamadığını anlayabiliyordum. Ta ki misafirlerimiz gelene kadar. Demir de bu özel anda Aziz Nehar'ın olmasından Sıraç gibi mutlu değildi ama yine de kabul etmişti.

Aziz Nehar ise bu toleransı sonuna kadar kullanmaya niyet etmiş gibiydi. Sanki Sıraç'ı çileden çıkarmak ister gibi Vural ve sağ koluyla birlikte gelmişti. Yanında Melek Hanım da vardı. Yan yana bizim evimize geldiklerini gördüğümde kendimi tuhaf hissettim.

Bir an hayal ettim.

Onun anne ve babası bizim evimize gelmiş, onlarla birlikte Demir ve Eylül'ün nişanını kutluyoruz, karşımda gördüğüm kadının elinden çocuğu alınmamış, bana Sıraç'ın küçüklüğünü anlatıyor. Babası onu bırakıp gitmemiş, büyüyen oğluna gururla bakıyor ve her yaptığını bir baba olarak destekliyor.

Bunun yalnızca bir hayal olduğunu gösterircesine Sıraç onlarla soğuk bir şekilde selamlaştığında içim acıdı. Eylül bu tabloda en doğala yakın olan taraftı. Sıraç kız kardeşini gördüğünde yüzünde gergin bir ifade belirse de daha samimiydi. Eylül onunla neşeli bir şekilde konuştuğunda bakışlarının yumuşadığına bile şahit olmuştum ama aynı bakış anne ve babası için geçerli değildi.

Oysa içeri girdikleri ilk andan itibaren Melek Hanım'ın gözleri Sıraç'ı aradı. Onu en son gördüğümde dağınık bir hâldeydi. Hasta olduğu soluk teninden hatta ruhunu kaybetmiş güzel gözlerinden bile anlaşılıyordu ama bugün farklıydı.

Upuzun saçları sıkı bir topuzla ensesinde toplanmıştı. Üstüne giydiği bordo, yün elbise oldukça şıktı. Sanki bütün acıları o yaşamamışçasına normal bir kadın gibi gözüküyordu. Oğlunu unutmadığını belirtircesine yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Bakışları etrafta dolanıp onu buldu. Uğruna delirdiği, uğruna katil olduğu oğlunu gördüğünde gözlerinin dolmasıyla bütün neşem kayboldu.

Bana selam verdiğinde Aziz Nehar'a karşı soğuk davransam da bu kadının hiçbir suçu olmadığını bildiğimden nazikçe selamladım onu. Hatta karnıma bakıp burukça gülümsemesine karşın sıkı sıkı sarılasım geldi ama aramızda bir soğukluk vardı.

Konuşmak istediği belliydi fakat Sıraç'ın bir kuru selamına tamah etmek zorunda kalmıştı. Biz oturmadan önce en uzun konuştuğu kişi Eylül'dü.

Eylül ise diğer herkesin aksine aşırı mutlu gözükiyordu. Senelerce annesini o klinikte ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Şimdi ise annesi nişanına gelmişti. Bunun, onun için ne kadar kıymetli olduğunu anlayabiliyordum.

Küçük bir hoşbeşten sonra ortam zaten çok gergin olduğu için biz Aslı ablalarla birlikte mutfağa geçtik. Aslında her şey hazırdı. Hatta geri kalan kahveler bile Emel abla tarafından yapılıyordu ama biz Eylül'ün yaptığı kahve için buradaydık.

Eylül kahveleri karıştırırken, “Keşke kızlar da burada olsaydı,” dedi. Bu konuda ben de üzgündüm çünkü tam olarak Yağmur ve Zeynep'in bulunması gereken bir seremoniydi ama Sıraç her ne kadar korunacaklarının teminatını verse de ben Aziz Nehar'a güvenmediğim için risk almak istememiştim.

Eylül'ün ise onların gelmesi haricinde dertleri farklıydı. “Sen şimdi bundan ne kadar para koparabileceksin ki?” dedi.

Annem dâhil herkes bu cevaba karşılık güldü. Ben ise iddialıyım. “Yeğeni için soygun yapacağım,” dedim.

Kahveyi karıştırırken işaret parmağını bana doğru uzatıp, “Sevdim bu fikri, gebiş!” dedi. Aynı anda kafamdan aşağı bir toz uçuşmuş gibi hissettim. Dönüp arkama baktığımda Aslı ablayı gördüm. Yüzünden bir şey anlayabileceğim bir kadın değildi ama aynı şey Nergis için geçerli değildi. Açık açık sırıtırıyordu.

“Ne oluyor?” dedim ama Aslı abla sanki ben hiçbir şey yokken tepki vermişim gibi bana baktı.

“Bir şey yok,” dedi. “Asıl sana ne oluyor?”

Bir şey varmış gibi hissettim ama emin olamadım. Bu yüzden daha fazla sorgulamadım. Tekrar önüme döndüğümde ise sanki o üstüme dökülen toz alerji yapmış gibi hissettim çünkü burnum kaşınmaya başladı.

Ben de kendimi tutamadan burnumu kaşıdım. O sırada arkamdan bir el çırpma sesi geldi. Bu sefer arkamı döndüğümde Aslı abla dâhil herkes gülüyordu. Nergis eliyle beni işaret ederek, “Burnunu kaşıdı,” dedi.

Arkamdan Eylül de onayladı. “Ben de gördüm,” dedi.

Olayı hâlâ anlamamıştım. Aslı ablaya bakarak, “Ne yaptınız?” dedim.

Gülmeye devam ederken kolumu sıvazladı ve “Tuz testi,” dedi. “Başından aşağı tuz döktük.” Bakışlarımı anneme çevirdim. Zamanında ona da yapıldığını söylemişti. “*Burnunu kaşırsan erkek, dudağını kaşırsan kız olur, derler.*”

Annem bana hamileyken dudağı kaşınmıştı, ben ise burnumu kaşımıştım. Böyle şeyler kesinlikle bir mantığa dayanmıyordu ama yine de anneme bakarken heyecanlandığımı hissettim.

Eylül arkamdan neşeyle, “Yeğenim erkek olacak,” dediğinde ise bu heyecanımı çaktırmamaya çalıştım.

“Hurafe bunlar,” dedim. Neyse ki sonrasında odağımız tekrar gelin adayına döndü çünkü Eylül her şeyde olduğu gibi kahve faslını da bir şova dönüştürmüştü.

Benim istememde Sıraç’ın kahvesine her türlü baharatı atarken kendi hazırladığı kahveye alabildiğince bal ve sonrasında karabiber boşalttığını gördüm ve tiksinererek, “Eylül, o ne?” dedim.

Eylül kahveyi karıştırırken bana bilmiş bir bakış attı. “Benimle bir ömür geçirecekse balın azına da fazlasına da katlanması gerek.”

Nergis ise tıpkı benim gibi kahveye dehşetle bakıyordu. “O daha çok zehirli bal gibi oldu ama...”

Tabii ki bizi dinlemedi. İçeri girdiğimizde Demir’in kendisine düzenlenecek olan suikasttan habersizce gözlerini ayırmadan Eylül’e baktığını gördüm. Ben de benimkinin yanına oturduktan sonra başımı eğip ona baktım. Yüzünde sert bir ifadeyle Aziz Nehar’a ve yanında getirdiklerinin oturduğu yere bakıyordu.

Bakışları bana döndüğünde sevimli bir şekilde gülümsedim. “Maraz çıkarırsan herkes gittikten sonra seni mahvederim.”

Bu tehdidimi beklemiyor olmalıydı ki önce *öyle mi* dercesine kaşları havalandı, sonra beni şaşırtarak gülümsedi.

Bana doğru hafifçe eğilip, “Peki ya bir şey yapmazsam?” dedi.

Herkesin ortasında cilve yapmak istemiyordum ama yine de omzumu hafifçe kaldırıp indirdim.

“Ona da bakarız,” dedim. Geri çekildiğimde gözleri gülüşüme takılmıştı. Sonra elimi tuttu, üstünü öptükten sonra kucığına koydu.

Kahveler dağıtıldıktan sonra Eylül en son fincanı Demir’e uzattı. Birbirlerine bakarken keyifle güldüğümüz bir an yaşandı.

Demir sevdiği kadına hayranlıkla bakarken, “Ne kattın?” diye sordu ona. Eylül tatlı tatlı gülümsedi. “Sevgimi.”

Demir bilmiş bilmiş gülümseyerek kahveyi aldıktan sonra, “Baldan yani,” dedi.

Tahmini doğru çıkarken bir köşede ayakta duran Nergis’le birbirimize gülümsedik. Demir, sevdiği kadını o kadar iyi tanıyordu ki görmese bile ne yapmış olduğunu biliyordu. Üstelik kahveyi içtikten sonra yüzünde mimik bile oynamadı. Sadece bitirdikten sonra yanında oturan Eylül’e bakıp, “Balmış gerçekten,” dedi ve kahvenin yanına bir hediye kutusu bıraktı.

Eylül içini açıp baktığında ise bal arısı şeklindeki pırlanta ve sarı safirden yapılmış kolyeyi görünce gülümsemeden artık sırtımaya doğru geçiş yaptım. Onları izlemek bile insanı mutlu ediyordu. Üstelik Demir, Eylül’ün boynuna

kolyeyi takarken Eylül bir çocuk gibi sevinçliydi. Demir ise sevdiği kadını mutlu ettiği için mutlu olan bir adamdı.

Sıra isteme faslına geldiğinde ise tanımadığımız, sevmediğimiz kişiler olmasına rağmen sıcacık bir muhabbet ortamı kuruldu.

Mehmet dedem, Demir'in ailesi olmadığı için erkek tarafı olmayı üstlenmişti. Elindeki bastonuna dayanarak, "Bir isteme yapmayalım mı, Levent?" dedi.

Levent dedem ise kız tarafıydı. Yan yana oturan çifte bakarak tenkit dolu bir sesle, "Bizsiz nikâh kıymışlar," dedi. "Bilmem, gerek var mıdır?"

Her zamanki Levent dedemdi işte. Müdahil olamadığı olayın tribini atıyordu.

Eylül ise Sıraç'a döndü. Ona bakarak gülümsedi. "Abim vardı," dedi.

Yanımdaki Sıraç'ın kasıldığını hissettim. Üstelik gözüm niyeyse istemsizce Melek Hanım'a kaydı. İki çocuğuna da gözleri dolu dolu bakan bu kadın sanki bir yabancı gibiydi ama bir yandan da bakışları özlem doluydu.

Bir anne adayı olarak ona bakarken yüreğim acıyla doldu. Bakışlarımı zorlukla Sıraç'a çevirmeden önce herkesin ona döndüğünü fark ettim. Tepkisini merak ediyorlardı.

Ama benim kocam her ne kadar aksini iddia etse de sevdiklerine merhametliydi. Ona gülümseyen kız kardeşini kırmadı. Hafif bir şekilde tebessüm etti. "Eylül ne istediye o oldu. Şimdi de öyle olacak," dedi.

Bu an deli gibi hoşuma gitmişti çünkü Eylül'ün tebessümü genişledi ama onra herkesin Eylül'ün tarafında olduğunu fark ettim. Demir ise Mehmet dedem haricinde yalnızdı. Onu büyüten halası da ölünce yakını olan kimsesi almamıştı.

Bu yüzden bana yakın oturan dedeme baktım. "Ee, biz de istemede erkek tarafında olalım, dede," dedim.

Dedem gülümsedi. "Olalım, yadigârım," dedi.

Demir'e baktığımda bana göz kırptı. Ben ise ona, "Ama nişanda tepsiyi ben tutacağım, haberin olsun," dediğimde başını ağır ağır salladı.

"Başım üstüne."

Bakışlarım Eylül'e değdiğinde bana uzaktan öpücük attı. Minnettar olduğunu biliyordum ama biz bir aileyken yaptığım şey jest değil, aile olmanın gerekliliği.

Levent dedem ise bu aile ortamının zor adamıydı. Sanki Demir elinde büyümemiş gibi, "Oğlumuz ne iş yapar?" diye sorarken çoktan kız tarafı moduna girmişti.

Demir, efendi bir şekilde soruyu cevapladı: “Dedemden miras kalan arazi satışı yaptığım bir şirketim var.”

Levent dedem bu cevaptan hoşlanmadı. “Mirasyedi misin yani?” dedi.

Demir bu ters cevaba alınmadan gülümsedi. Sonra başıyla Sıraç’ı işaret ederek, “Daha çok şu adamın yaveri gibiyim,” dedi. “Ben de yazılım mühendisliği bitirdim.”

Levent dedem kısa bir an düşünceli bir şekilde ona baktıktan sonra, “Kendi işine dönmenin vakti gelmiş demektir,” dedi.

Kim bilir, onun hakkında da ne planlar yapıyordu? Adamın hayatı kendi şirketi haricinde insanların hayatını yönetmek üstüne kuruluydu.

Demir bugün sevdiği kadını mutlu etmek için mi yoksa gerçekten kabul ettiğinden mi, bilinmez; dedem ne derse onu onaylıyordu. “Yapacağım, ihtiyar,” dedi.

Levent dedem başını Eylül’e çevirdi. “Eylül’üm, sen ne dersin?”

Eylül ise sanki aylardır bu anı bekliyormuş gibi olduğu yerde dikleşti. Demir’e bakıp *sen şimdi naneyi yemedin mi* der gibi gülümsedi.

“*Bugatti*’yi hâlâ bana vermedi,” dedi.

Demir sanki bunu diyeceğini biliyormuş gibi güldü.

Sonra herkesin içinde Eylül’ün yanaklarının kızarmasına sebep olan bir bakış atarak, “Evimizin otoparkında duruyor,” dedi.

Bu cümledeki imayı biliyordum. Sanki *benim olan her şey senin* diyordu bakışlarıyla. Eylül ise arsızlığın sınırlarını zorlayarak elini ona doğru uzattı. “Anahtarı ver.”

Demir cebinden çıkardığı anahtarı avucunun içine koydu ve eğilip elinin üstünü öptü.

Geri çekilirken, “Aldın mı, güzelim?” dedi.

O an bizim burada olmamız hatta yabancı seyircilerimizin ters bakışları bile umurunda değildi. Sevmeyi isteyen bir kadını doyasıya seven bir adam vardı yalnızca.

Eylül de sevildiğini bilerek yanakları al al olurken gülümsedi, sonra Levent dedeme döndü. “Tamam, verebilirsin dede,” deyince iki dedem de güldü.

Biz de Sıraç bile dâhil olmak üzere gülümsüyorduk.

Demir, “Daha istemedi, Eylül,” dedi.

Eylül omuz silkti. “Sanki iman nikâhını kıymamışsınız gibi.”

Herkes bir kez daha gülerken Aziz Nehar bile yanındakiler surat assa da ilk defa açıkça tebessüm ediyordu.

Böyle anlarda oğluyla benzerliği beni dehşete düşürüyordu. Gamzelerinin yapısı bile aynıydı. İkisine bakarken insanın istemsizce tüyleri diken diken oluyordu.

Neyse ki sonra Mehmet dedem girdi araya. O klasik isteme sözlerinden sonra Levent dedem gururla ikisine bakarak, “Rıza verdim gitti!” dedi.

Hep birlikte ayağa kalktıktan sonra ben de tepsiyi alıp geldim. Yüzükler takılacağı zaman ise Levent dedem bu seremonin başından beri içimi acıtan Melek Hanım’ı yanına çağırды.

“Melek,” dedi eliyle onu çağırarak. “Gel, sen tak yüzükleri.”

Melek Hanım şaşkın bir şekilde ona baktı. Baştan beri benim istediğim de buydu. Bu yüzden Levent dedeme minnettardım.

Melek Hanım dedemi tanıyor muydu, bilmiyordum ama o şaşkınlık anını atlattıktan sonra açılan boşluktan kızının yanına geldi. Bocalıyordu, belliydi. Sanki her an eli ayağı birbirine dolaşacakmış gibi bir hâli vardı ama yine de buradaki kimse onu yargılamayacaktı.

Tepsideki yüzükleri uzatırken destek verircesine gülümsedim.

O da bana gülümsedikten sonra titreyen elleriyle yüzükleri aldı. İlk olarak kızına bakarken her ikisinin de aynı anda gözleri doldu. Yine de anne kız gülümsüyorlardı.

Eylül’ün yardımı ile birlikte kızının yüzüğünü takarken Melek Hanım herkesi şaşırtarak konuştu: “Annem, gönlünüz birbirinize eş olsun. Yuvanızdan mutluluk eksik olmasın.”

Eylül hem şaşkınlık hem de mutlulukla annesine baktı. Belki de uzun zaman sonra anne kız olarak en normal anlarını nişanında yaşıyorlardı.

Sıra Demir’in yüzüğünü takmaya geldiğinde ben sessiz kalacağını zannediyordum ama öyle olmadı. Üstelik daha sakın, daha metanetliydi. “Teşekkür ederim, Demir,” dedi. Demir’in yüzüne uzandı. Eliyle kocaman adamın yüzünü bir çocuk gibi okşadı. “Ona bu zamana kadar en iyi şekilde göz kulak olduğumu biliyorum.” Demir de onun yüzüne yaslı elini teşekkür edercesine tuttu. “Her zaman.”

Eylül ağlamamak için kendini zor tutarken bakışlarını onlardan ayırdı. Sıra makası almaya gelince Demir’le birbirimize imalı bir şekilde baktık.

Benim eğlence zamanım gelmişti. “Makas yokmuş,” dedim.

Demir gülerken gayet keyifliydi. “Sana da evin tapusunu mu verelim, Elif?” dedi.

Eylül arkasından başparmağıyla onaylama işareti yaptı.

Yok artık dercesine, “O kadar da değil,” dedim.

Yine de elini ceketinin cebine atarken ev anahtarı çıkarmasından korkmuyor değildim. Neyse ki çıkarmadı ama onun yerine iki tomar parayla birlikte beşibiryerdeyi tepsiye koydu.

Bu zenginliğe normalde alışmam gerekiyordu ama yine de gözlerimi büyütmek için kendimi zor tuttum. Altına bakarken, “Bu ne için?” dedim.

Demir’in bakışları kısa bir an karnıma değdi. “O da yeğenimin hakkı,” dedi.

İkimiz de birbirimize bakarken güldük. Ben ise zaten âdet yerini bulsun diye yaptığım için artık elimde tuttuğum makası vermeye karar verdim.

Eylül ise o kadar paraya rağmen makası uzatırken kızdı. “Aynen, çok pazarlık yaptın şu an!”

Ona abarttığını gösterircesine bir bakış attım. “Daha ne yapsın, Eylül?” dedim.

Ona kalsaydı bir ev tapusunu tepsiye koyunca ancak rahat ederdi.

Levent dedem öncesinde kısa bir konuşma ve sonrasında duasını yaptıktan sonra kurdeleyi kesti. Sonra, “Allah mesut ve bahtiyar etsin!” dedi. Bu çiftten memnun olduğu yüz ifadesinden bile anlaşılabiliyordu.

Bizimkiler her zamanki gibi gelenekleri bozarak ilk birbirlerine döndüler. Demir, Eylül’e sarıldı. “Canım bal, bal kazanı!” Başının üstüne dudaklarını bastırdı. Eylül ise mutluluk dolu bir şekilde gülümsüyordu. Kolları boynuna dolanmışken geri çekilip, “Dağ ayısı!” dedi. Demir başını geriye atarak güldü.

Onlara bakarken insanın gülmemesi imkânsızdı ki nitekim ben de başımı Sıraç’ın koluna yaslarken bu mutlu çifti izliyordum.

Demir’le Eylül birbirlerinden ayrıldıktan sonra sırayla herkesin tebriklerini kabul ettiler. Bu sırada Demir, Aziz Nehar’la hatta Vural’la bile tokalaştı.

Sıra Sıraç’a geldiğinde ise Demir’in omzuna elini koysa da Eylül’le yalnızca yüz yüze kaldılar. Eylül ise ona öyle güzel bakıyordu ki bu iki yaralı çocuğu izlerken ağlamak istedim.

Sevdiğim adamı anlıyordum ama Eylül’e de kıyamıyordum. “Benden istediğin bir şey var mı, Eylül?” diye sorduğunda ise bu ağlama isteğim arttı. Eylül başını sağa sola sallarken bu cevaba inanmıyordum.

Şu an ona sarılması için ikimiz de her şeyimizi verirdik. “Teşekkür ederim,” dedi Eylül nazikçe.

Sıraç anlamadığı için sorguladı. “Ne için?”

Eylül’ün gülümsemesi ise hem geç kalmışlıkların hüznünü hem de gerçeklerin mutluluğunu taşıyordu. “Hep yanımda olduğun için.”

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü, o sırada Eylül’ün bakışları bana doğru döndü. Birden, “Ayrıca oğlunuz olacak,” dedi.

Sıraç'ın kaşları havalandı ve sorgularcasına bana baktı. Ben ise *bir şey bilmiyorum* dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İlk kardeşinden duy istedim." Dönüp ona bakarken hem kurduğu cümlenin hem de bu ihtimalin ağırlığı vardı üzerlerinde.

Eylül hüznünü dağıtmak istercesine gülümsedi. "Tuz testi yaptık," dedi.

Sıraç'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Tuz testi?"

Şu an ortam kalabalık olduğu için, "Ben sana sonra anlatırım," dedim.

Sırası değildi. Bu tatlı törenin ardından bir yüzleşme yaşanacakken bebeğimizin cinsiyetini öğrenmemiz çok daha sakın bir ortamı hak ediyordu.

Bu yüzden konuyu kapatmayı tercih ettim.

20 AKİT

Hem duygusal hem de neşeli merasimden sonra sıra Aziz Nehar'ın burada olmasının asıl sebebine geldi.

Hepimiz sarılıp oturduktan sonra kısa bir an sessizlik oldu. Bu sessizliği bozan ise Aziz Nehar'dı. Bakışlarını oğluna çevirdi. "Anladık," dedi ters bir ifadeyle. "Hâlâ düşmansın ama annen buradayken onu görmezden gelecek kadar gözün nefretten kör mü oldu?" diyerek ilk bombayı ortaya attı.

Onu gördüğümünden beri yüzünde ilk defa bu denli sert bir ifade vardı. Bu öfke ne yazık ki bana çok tanıdıktı. Sıraç olduğu yerde gerildi. "Ben kimseyi görmezden gelmiyorum..." diyecekken sözü annesi tarafından kesildi.

Eylül yine annesinin konuşmasına şaşırılmış gözüküyordu.

"Ben şikâyetçi değilim," dedi Melek Hanım o nahif sesiyle. Bu suçlamadan sonra telaşlanmış gözüküyordu. "Benim için sorun yok," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Oğluyla göz göze geldiğinde yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben onu çok iyi anlıyorum," dedi içi gider gibi bakarken.

Artık onu tanıyordu. Artık onun yıllardır hayalinde büyüttüğü oğlu olduğunu biliyordu.

Bunu bilerek, "Terk edilmenin ne olduğunu çok iyi bilirim," dedi. "Kimse ondan bir şeyleri düzeltmesini beklememeli. İyi olduğumuzda biz adım atmalıyız."

Sıraç gözlerini ayıramıyormuş gibi bakıyordu. Ne zaman annesi ona karşı konuşsa küçük bir çocukmuş gibi donup kalıyordu. Üstelik Melek Hanım ona anlayışlı bir ifadeyle bakıp iyileşmeyi beklediğini, kendine güvendiğinde oğlunun peşinden bizzat kendisinin geleceğini söylüyordu.

Bu bakış açısı benim gözümde çok kıymetliydi. Bakışlarını Eylül'e çevirip gülümsedi. "Ayrıca benim de hatam var. Bu kadar saf olmasaydım çok öncesinde yakınım sandığım insanların kötü olduğunu anlar, evlatlarıma sahip çıkardım." Dudağımın bir kenarı Eylül'ün uzanıp annesini öpüşüyle yukarı doğru kıvrılırken Vural'ın konuşmasıyla gülüşüm soldu.

“Zaten o saflığın hep başımıza belaydı,” dedi Vural denen adam. Yüzüne bakmıyordu ama ortaya attığı düşmanca söz bomba misali etki etmişti.

Aziz Nehar az önce Sıraç’a yönelttiği öfkenin bin katı öfkeyle Vural’a döndü.

Vural, karga burunlu yüzünü yukarı kaldırmış; çenesini havaya dikmişti ve buz gibi gözlerle etrafı izliyordu. Bu adamın hem Rus istihbaratına hem de Aziz Nehar’a çalıştığını öğrenmiştim ama bakışları kötülük yayarken ona güvenmem imkânsızdı.

Aziz Nehar, “Çeneni kapatacaksan buraya gelebileceğini söyledim sana, Vural. Kendine hâkim olamıyorsan en azından baştan ayağımıza sıkma!” dedi. Ani yükselişle buz gibi ortam sanki olabilirmiş gibi daha da soğudu.

“Gerçekleri dile getirmek ne zamandan beri sorun oldu?” dedi Vural ona dönerek ve Melek Hanım’a kaçamak bir bakış attı.

“Şimdi yine Aziz’in ardına sığınmış olabilirsin ama bundan önce sana gelip *Aziz’i bekle, o sana oyun oynadı, bunu yapmak zorunda kaldı*, dediğimde bana inanmayıp İbrahim’le evlenirken hiç de masum değildin,” dedi.

Bunu söyleyecek fırsatı şimdi bulmuş gibi ilk konuşmasında kin kusan Vural’ın sözleriyle Aziz Nehar gözümüzün önünde delirdi.

Ona doğru eğildi.

“Kinin gerçekleri unutturuyor. Kiminle konuştuğuna dikkat et! *Ya tvoy pakhan. Sidi tiho i znay svoë mesto!*”¹¹

Aldığı uyarı Vural’ın yüzünü öfkeyle doldurdu ama bu sefer konuşurken daha sakindi. “Kin değil, gerçekler,” dedi. “Beni dinlemediği gün felaketleri başlattı. Bu yüzden kadınların duygusallığını sevmiyorum. Hep işleri karıştıran bu oluyor.”

Bana dönüp kaçamak bir bakış attığında bu imasının hedefinin yalnızca Melek Hanım olmadığını anladım ama anlayan tek kişi ben değildim.

Daha kendi kocama başımı çeviremeden o konuştu: “Sledi za svoey şavkoy, Balabanov!”¹² Yoksa ben yapmasını bilirim!”

Ne söylediğini bilmiyordum ama ses tonu bunun açık bir tehdit olduğunu gösteriyordu. Üstelik Rusça konuşması bana her seferinde daha da etkileyici geliyordu.

Oldukça sakin yapılmış bu tehdit, Vural’a Aziz Nehar’ın sözlerinden daha çok koymuş olmalıydı ki birden ayağa kalktı ve “Yokum ben bu işin içinde! Bir de burada oturup bu veledin bize hesap sormasına izin mi vereceğim?”

¹¹ (Rusça) Ben senin pakhanınım. Sessizce otur ve haddini bil!

¹² (Rusça) İtine sahip çık, Balabanov!

Tıksiniyormuş gibi kocama baktı. Aziz Nehar'a dönüp, "Sana sadakatimden yeterince şeyi yuttum zaten," dedi.

Gerçekten kinlenmiş gözüküyordu. Üstelik Aziz Nehar, onu düşmanları saydığı insanların önünde azarlamıştı. O ayağa kalktığı andan itibaren Umud ile birlikte ayakta duran korumaların elleri çoktan silahlarına gitmişti ama bu Vural'ın umurunda değildi.

Buraya zorla geldiği belli oluyordu. Üstelik yalnızca gergin olan Vural değildi. Bu sefer Aziz Nehar da gergin gözüküyordu.

Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı Aziz Nehar. Kendini sakinleştirmeye çalıştığı belliydi. Kısacık bir an sonra gözlerini açtığı anda kontrolünü sağlamış gözüküyordu.

Bu otokontrolüne hayret ettim. Ya oğlu gibi hislerini iyi saklıyordu ya da cidden iyi bir kontrol gücüne sahipti.

"Otur, Vural!" dedi Aziz Nehar daha yeni bağırmasına inat sakin bir sesle. "Bunları konuştuk biz. Sen benim en yakınımısın, onlar da bunu biliyorlar." Sonra ona ihtiyacı olduğunu herkesin yanında dile getirdi. "Tek başıma bu yola nasıl girdiğimizi açıklayamam."

Aralarındaki bakışmayla sessiz bir konuşma geçti. Aziz Nehar ani çıkışından pişman gözüküyordu ama yine de sakin olan oydu. Sonunda kazanan da o oldu. Vural tekrar otururken Sıraç'ın yanında oturan Demir de yerinde rahatsızca kıpırdandı.

Eylül'ün, annesinin yanına oturmasından rahatsızdı ama Eylül gidince bir şey de söyleyememişti.

Araya kısa bir sessizlik girerken bugünü sağ salim atlattık için içimden küçük bir dua mırıldandım ama sanki ettiğim duanın tersini diliyormuş gibi her şeyi sessizce dinleyip doğru anı bekleyen Levent dedem araya girdi:.

Gerçekten dedelerim taban tabana zıttı.

Mehmet dedem diğer yanımda duruyor ve olaya müdahil olmadan sakin izliyordu. Pars abi ve Aslı abla da sadece izleyici konumundalardı ama Levent dedem her olayın ortasında olmayı seviyordu.

"Ortada torunumu kaçırdığınız ve onun zarar gördüğü büyük bir olay var," dedi meydan okuyan bir tavırla. "Üstelik tek olay bu da değil. Bizi kandırıp kızımın evine bombalı saldırı düzenlediniz ve ölümlere sebep oldunuz. Şimdi bir baba olarak Sıraç'ın karşısına çıktığınıza göre haklı açıklamalarınız olmalı, Aziz Nehar Bey."

Aziz Nehar hâlâ Vural'a bakarken bu konuşmadan sonra dedeme döndü. Artık sakinleşmiş olmasına rağmen dedeme bakarken onun da oğluyla aynı olan gözleri buz kesti. Yüzünde nefretine hizmet eden bir gülüş belirdi.

“Elbette buraya bunun için geldim ama sesinizde bir ima seziyorum, Levent Bey.” Ses tonu tüylerimi diken diken etmişti. “Bunu diyen kişi kendi torunu vurduran adam değil mi?” dediğinde ise irkilmemek için kendimi zor tuttum. Çok kötü bir yönden vurmuştu dedemi ki dedem de yüzünde mimik oynamasa da kaşlarını çattı.

Ben ise şaşırdım çünkü Mehmet dedem bilmiyor zannediyoordum. Görünen o ki öğrenmişti. Bu yüzden tepki vermedi.

Levent dedem ise, “Bunun bir sebebi vardı ve ben bunu torunuma açıkladım,” dedi savunmacı bir ifadeyle. “Hatta görüyorum ki gururunuz yemiyor ama bu yaşlı adam ondan bu yüzden özür de diledi fakat siz burada pişkin pişkin otururken aynı cüreti gösteremiyor gibisiniz.”

Top taca düşmüş, dedem son dakika yine okları karşı tarafa yöneltilmişti.

Tabiri caizse herkes herkese aba altından sopa gösterirken bugünün kötü ihtimalli sonlarını düşünüp streten ölmek yerine sakince oturmayı denedim.

“Kimseden   z  r beklemiyorum,” diyerek kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. “Tek istediğim sevdiğimiz adamların zayıflığı olarak g  r  lmememiz. Bu şekilde gördüğünüz için beni kullandığınızı düşünüyorum.” Kendimden emin bir şekilde Aziz Nehar’a baktım. “Yanlış mıyım?”

Aziz Nehar’la ilk defa yüz yüze geliyoorduk. Bakışları bana değince kendimi çok tuhaf hissettim. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyoordum.

“Doğru,” derken tavrı anlaşılmazdı. “Ama sana zarar vermek gibi bir niyetim asla olmadı.”

Onu tanımadığım için samimi olup olmadığını anlayamıyoordum. O da oğlu gibi gizemli bir adamdı.

Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama Vural denen adam bir kez daha girdi araya: “Bunu yapan bendim.” Hatta gülümseyecek kadar da c  retk  rdı. Bu benim yanımda oturan herkesin öfkeyle dolmasına sebep oldu.

Buna ben de d  hildim.

Ona tiksintiyle bakarken, “Sana sevdiği kadın gibi kıyamayacaktı ama oğluna ulaşmanın yolunun bu olduğunu söyledim,” dedi ona olan nefretimden hoşnutmuş gibi. “Yalan mı?” dedi inkâr etmemi beklerken. “Söyle küçük kız, sen de zayıf değil miydin? Herkes seni oradan oraya sürüklerken sesini bile  ıkaramadın.”

Yüzüme vuran acı gerçeklerle tokat yemiş gibi hissediyordum. “Söyle bana, burada seni sevdiğini söyleyen herkes seni bu yolda kullanmadı mı?” Sıraç’ın yalnızca öfkesinin değil, gazabının da yükseldiğini hissediyordum.

Kontrolünü kaybetmeye çok yaklaşmıştı.

“Bana hayır cevabını verirsen kendimi yüzde yüz haksız göreceğim ama bunun cevabı *evet* ise gelecekte size saldıracak düşmanlara da haksız

diyemezsiniz.” Başıyla Sıraç’ı işaret etti. “Bu açığı veren senin bu adama olan sevgindi.”

Sıraç’ın yanımda öfkeden titremeye başladığını hissettiğimde ona döndüm. “Ulan piç...” diye lafa girmişti ki önüne geçtim.

“Buna ben cevap vereceğim,” dedim ciddi bir sesle.

Durup bana baktı. Daha ilk andan gazabın onu ele geçirdiğine yemin edebilirdim. Gözleri en koyu ateşte alev alev yanıyordu. Sadece bana saldırmaları yetmişti ama bu benim hakkımdı.

Vural pişkin pişkin sırtırken ben de ona gülümsedim. Bu, onun bozguna uğramasına sebep oldu.

“Onun çok sevdiği karısı olduğumun farkındayım ama düşünceleriniz gibi bakış açınız da çarpık, Vural Bey,” dedim sert bir ifadeyle.

“Evet,” dedim. “Kullanıldığımı kabul ediyorum ama zayıflıkları olduğumu kabul etmiyorum. Bu başta böyleydi çünkü beni onların önüne sunduklarında yaptıkları acımasız planda oradan oraya sürüklenen bir yaprak gibiydim.”

O anları hatırladığımda yüreğim ağrımaya başladı. Ne olduğunu anlayamadığım gibi sevdiğim insanların bana sırtını döndüğünü hissetmişim.

“Takdir edersiniz ki *aklım* olsa da bir şeyleri öğrenmedikten sonra yaptığım tek şey susmak zorunda kalmaktı ama öğrendikten sonra ne onlar beni bir zayıflık olarak öne sürdü ne de ben bir zayıflık oldum çünkü sevmek zayıflık değildir.”

Onun alaycı tavrı büyürken karşısında dik durmak yalın bir gereklilikti.

“Zannımca kin, öfke, nefret hatta en çok kibir bundan daha büyük bir zafiyettir. Siz o gün beni kaçırarak Sıraç’ı benim zayıflığımla vurmadınız. Onun beni istediği gibi koruyabileceğine, kimsenin bana ulaşamayacağına dair güvenini sarstınız.” Onun bakış açısından çok uzakta olan bir bakış açısı sundum ona. “Bu kibirdi.”

Sıraç’ın beni bulduğunda o sarsılmış ifadesini hiçbir zaman unutamayacaktım. Bu onun sarsıldığı en büyük gündü. “Tıpkı sizin beni ve Melek Hanım’ı sürekli aşağıladığınız gibi bir kibir. Biz kadınlara ait hiçbir zafiyetiniz olmadığı için bu kadar rahatsızsınız, öyle mi?” dedim.

Surat ifadesi ciddileşse de hâlâ alaycı bir ifadesi vardı. Dirseklerinin üstüne yaslanıp bana doğru eğildi. “Öyle,” dedi sanki karşısındaki yalnızca zavallı bir varlıkmış gibi. “Siz sadece onlara zarar getirdiniz.”

Böyle söyleyince tatlı tatlı gülümsedim. Sıraç’ın bu yüzden bile bana kızacağını biliyordum, nitekim kolumdan tutup beni göğsüne sıkı sıkı yaslarken teninden yayılan gerilimi tüm bedenimde hissedebiliyordum. Ama karşımdaki adam beni aşağılarken içimdeki hıncı bu şekilde bastırabiliyordum.

“Peki ya o zaman sizi Sıraç’ın mahzenine düşüren neydi?” diye sordum Vural’a. “Haberdar olmadığımız bir sevdiğiniz kadın mı var? Yoksa kibrinizin dişi olduğunu mu iddia edeceksiniz?”

Dondu. Hatta öfkeyle karışık sanki ansızın damarına basmışım gibi bir donukluktu.

Benim gibi yalnızca bir av olarak gördüğü kızın onu ansızın yakaladığına dair bir işarettti.

“Dikkat et, küçük hanım,” dedi damarına bastığımı açıkça gösteren nefret dolu bir sesle. “Beni yakaladığını sanacak kadar akıllı olduğunu zannediyorsun ama ben parmağında oynatacağın adamlardan değilim.” Rahatsız olmuş gözükiyordu, rahatsızlığından saldıracak kurtulmak istiyordu ama ben de bu adama uzun zamandır haddini bildirmek istiyordum.

Beni o sorgu odasında çaresiz bırakışını, kaçırıldığımız zaman Ali ile tehdit edilişimi asla unutmuyacaktım.

“Senin için buraya yığılmış yüzlerce koruma var,” dedi tekrar beni kendimle vurmaya çalışarak. “Sen burada açık hedefsin. Bu bile zafiyet değilse hiçbir şey bilmiyorum.”

Sıraç’ın sırtıma yaslı göğsünün tekrar hareket ettiğini hissettiğimde ona bakmadan elimi göğsüne bastırdım ve durmasını ister gibi geriye doğru yaslandım. Ona baktığım an sanki onay almış gibi Vural’ın üstüne uçacağına emindim.

“O zaman siz de Aziz Nehar Bey için bir zafiyettiniz. Dedenizin doğum gününde sizi seven her insan sizin için endişeleniyor, sizin kurtuluşunuz için Sıraç’ı ikna etmeye çalışıyordu. Yoksa siz de mi o tiksindiğiniz zayıflığa düşünüz?”

Tekrar durdu. Aslında bunlar kısa duraksamalardı. Bir profesyonel olarak sorgulamalara karşı açıklık veremezdi ama ben Sıraç’ı uzun zamandır incelediğim için böyle minik ayrıntıları bile fark ediyordum.

Belli ki ona karşılık verilmesinden nefret ediyordu çünkü öfkesine tanıklık ettim. Sanki ben konuştukça haksızlığına rağmen bariz nefreti ortaya çıktı.

Sonunda benim de sahte olan gülümsemem soldu. “Senin bu oyunlarına...” dediğinde sözünü kestim:

“Bence siz yalnızsınız, Vural Bey. Kusura bakmayın, sizi tanımadan bu yargıya vardım ama siz de bize aynısını yaptınız. Oysa insanı insan yapan âcizlikleridir. Eğer bunları bilmezsek hiçbir zaferi kazanamayız. Bana bu öğütleri veren rahmetli babam da her zaman beni eksik yanlarımla gurur duymam konusunda teşvik ederek büyüttü. Siz bunca eğitim aldığınız hâlde kibir ek-sikliğine kapılıp beni tanımadan yargılıyorsunuz. Üzgünüm ama ben sizin sözlerinizi de yargılarınızı da ciddiye almam.”

Ciddileşen ifademle birlikte Vural tekrar konuşacağı zaman Aziz Nehar, Vural'ın omzuna elini koydu.

Vural ona baktı.

“Haksızdık,” dedi Aziz Nehar ona bakarak. Beni haklı çıkarmasını beklemiyordum. Bu yüzden şaşkınlıkla baktım ona ama Aziz Nehar gözlerini Vural'dan ayırmadı. “Bir çocuğun zarar görmesine sebep olduk.”

Vural'ın yandan gözüken suratından bir şey gözüküyordu ama gerilen çenesi, dişlerini birbirine bastırdığının bir göstergesiydi.

Tekrar ayağa kalktığı anda bir an yüzünde acı bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim. Sanki bana olan kininin sebebi ben değilmişim gibiydi. Sanki bunun da altında bir başka sebep varmış gibiydi.

Yine de bu hepimize buz gibi bir ifadeyle bakmasına engel olamadı. “Aziz'in beni buraya çağırmasının sebebi buydu. Bu planı ona kurduran bendim,” dedi ifadesi gibi sert sesiyle.

Ama sonra bu his de yok oldu.

Bakışları Sıraç'a döndüğünde benim aksime hissiz bir sesle konuşmaya başladı: “Senin hastalığını öğrendiğimiz andan itibaren bunun iyi bir çözüm olduğuna inandım ve işe yaradığına da eminim. Karım ve o çocuğu kaçırttığımızda senin zafiyetin olan iki parçanı da bizim elimizdeydi. O gün sana yolladığımız zincirler de bu yüzden.”

Sıraç'ın bir karşılık vermemesinin tek sebebi yalnızca bendim. Bunu tüm benliğimle fark ediyordum.

“Ama dediği gibi tek amacımız zafiyet değildi, kibrini kırmaktı çünkü göz göre göre ölüme yürüyordun,” dedi. Görünen oydu ki garezi sadece kadınlara değildi. Sıraç'tan da hazzetmiyordu. “Baban seni tanımadığı için endişelendi, ben de seni yavaşlatmak için yollar aramaya başladım. Bu yollar da senin o meşhur intikam planına çomak sokmaktan geçiyordu.”

Zalimce gülümsedi. Yaptıklarından pişman olmayan bir adamın gülümsemesiydi bu.

“Bunu yaptığım her andan zevk aldığıma emin olabilirsiniz.” Sonra kocamı açık açık tehdit etti. “Tıpkı baban bana engel olmayı bıraktığı gün arkamı kollamaya başlayacağını bildiğin gibi.”

Sıraç beni göğsünden uzaklaştırıp ayağa kalktı. Yanımda dev gibi yükselirken, “Evimde misafirsin ama çıktığın an seni koruyacak kimse yok, Vural,” dedi tehdidinde denk bir karşılık verircesine. “Ben kimsenin bana engel olmasına müsaade etmem,” dedi gazabı hissettiğim o buz gibi sesiyle.

Restleşirlerken Vural ona bakmayı bırakıp Aziz Nehar'a döndü.

“Sana demiştim,” dedi sanki bir şeyleri ispat eder gibi. “Yirmi dokuz sene sonra bulduğun yalnızca bir yabancı olacak. Sana asla saygı duymayacak, söylemiştim.”

Bu konuşma aralarında daha önce de geğmiş olmalıydı ki Aziz Nehar karşısında kaskatı kesildi. Anlaşılan alaycı ve sakın duruşunun altında Aziz Nehar’ın da Siraç’tan beklentileri vardı ve Vural buraya gelerek o beklentileri çürütmeyi amaçlamıştı.

Aziz Nehar’dan ses çıkmayınca, “Benden bu kadar,” dedi Vural. “Yaptıklarımızın psikolojik tahlillerini sen yaparsın artık. Ne planladığı umurumda değil.”

Saf nefretiyle söylediği sözlerden sonra hiç kimseyi dinlemeden salondan çıkmak için hareket etti. İşte, o zaman Siraç’a baktım. Siraç yalnızca kapının kenarında duran Umut’a bir baş işaretinde bulundu.

Umut, Vural’ın peşine takıldıktan sonra bana baktı. Yandığını, bunun bin misli yakacağını bildiğim bakışlardı bunlar. Belki bu anlarda ikinci kişiliğini görüyordum çünkü hislerini kapatmış gibiydi.

Karşısında dūřmanı olan bir babası olduğu için bakışları hiğbir řey yansıtmasa da yanıma oturdu. Dip dibe otururken elimi sıkı sıkı tuttu.

Güç verircesine, bir olduğumuzu gösterircesine.

Umut, Vural’m peşinden giderken herkesten çok Aziz Nehar sarsılmış gözüküyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde bu sefer gerilmedim. Bugün, ileride yaşanacakların yanında masum kalabilecek bir ön hazırlıktı.

Aziz Nehar, “Sen insanların yaralarını mı hissediyorsun, devoęka¹³?” dedi. Kendini hızla toparlayıp yine sakın bir ifadeye bürünürken bu soruya bir an şaşırdım. Bana kızgın olacağını düşünürken o ise beni başka bir açıdan görüyormuş gibi bakıyordu.

“Onun bir çocuğu vardı,” diyerek açıkladı durumu. Söylemine bakılırsa belli ki artık hayatta değildi ve içimden bir ses bunun mutsuz bir son olduğunu fısıldıyordu. “Annesiyle evli değillerdi. Kadınla pek anlaşamazlardı da,” diyerek Vural’ın geğmişini ifşa etti.” Kadın sarhoşken sürdüğü arabayla kaza yaptı. İkiisi de öldü.”

Duyacağım bu sona kendimi ne kadar hazırlasam da üzüldüm. Hatta gözlerim doldu. Demek bu yüzden *bir çocuğa zarar verildi*, demişti Aziz Nehar. Onu sakinleştirmek, haksız olduğunu ortaya sermek için bu geręęi ortaya sürmüştü.

“Üzüldüm,” dedim, bu yüreğimden gelen bir histi. “Yaşananlara engel olamasak da yaşadığımız zorluklardan sonra nasıl biri olacağımızı seçmek bizim

¹³ (Rusęa) Küçük hanım.

elimizde. Keşke kendi aldığı yaraların yükünü, çocuğunun annesine olan nefretini tanımadığı insanlara yüklemek yerine başka bir yol seçseydi.”

Aziz Nehar’dan bir cevap gelmedi. Bakışlarını Sıraç’a çevirdiğinde yanımda dimdik oturan kocama baktım. İkisinin de hissiz yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

“Genel amacı anlamışsındır,” dedi Aziz Nehar bizzat onu muhatap alarak. “Senin varlığını öğrendikten, sen Evgeny ile uğraşırken ben de sizi bıraktıktan sonra neler olduğunu öğrenmeye çalıştım.”

Görünen oydu ki biz o sırada karmaşanın içinde debelenirken o da başka bir savaş vermişti.

“Yaşananları öğrenmek zor değildi ama daha senin varlığını yeni öğrenmişken kurulla bağlantını, koşa koşa gittiğin ölümü öğrenmek beni dehşete düşürdü. Kuruldan haberim vardı. Hatta ne pislikler döndüğünü çok iyi biliyordum. Zaten kurdukları bu insan pazarını eli kan görmüş olan herkes önünde sonunda duyardı ama sistemin bu kadar köklü olduğunu, senin de bunun karşısında durmaya çalışan tek kişi olduğunu bilmiyordum.”

Şaşırdığı bir gerçektir ama buna karşılık yapmış olduklarını kafamda oturtamıyordum.

Sıraç da benden çok farklı düşünmüyor olmalıydı. Onu muhatap alarak ciddi bir sesle, “Hastalığım hiçbir yerde kayıtlı değil. Eski doktorlarımdan kayıtlarından bile adımlı sildirdim. Nereden öğrendin?” diye sordu.

Başkalarının yanında hastalığından bu kadar rahat bahsetmesi bile beni şaşırtıyordu. Çünkü kabullenme aşamasından daha zor olan şey bu konu hakkında konuşmaktır.

Aziz Nehar sırtını geriye yasladı ve oğlunu dikkatli bakışlarla izledi. “Seni en iyi tanıyan düşmanındır,” cevabını verdi.

Bu benim için bir şey ifade etmiyordu ama Sıraç için bir anlamı olmalı ki alaycı bir ifadeyle, “Çakılı!” cevabını verdi. Sanki *bunu nasıl daha önce düşünemedim* der gibiydi. “Elbette o.”

Belli ki elinde tespih, yüzünde sinsi bir ifade olan o adam her taşın altından çıkıyordu.

“Evet, o,” diyerek Sıraç’ı onayladı. “Zaten Evgeny’yi öldürdüğün o otopark olayında Kuznetsovlarla birlikte Ruslar arasında da adın duyuldu. Benim tam olarak kim olduğumdan haberdar değildi. Sadece güçlü bir bağlantı olduğumu biliyordu. Sırf bu bağlantı ve öne sürdüğüm yardımlarla çenesini kapalı tuttu.”

Yeraltı dünyasında bu adamların yönettiği kirli oyunlarda her şey ne yazık ki parayla dönüyordu. Bu düzenden etimle kemiğimle tiksiniyordum.

“Bu sırada bana istediğim her türlü bilgiyi sattı ama öğrendiklerim bana intihara doğru sürüklenen bir oğlum olduğunu söylüyordu.” *Oğlum* dediğinde bu sefer Sıraç’ın yüzüne dikkatli bir şekilde baktım. Kasıldığını görmemek imkânsızdı.

Hâlâ kabullenemediğine adım gibi emindim.

Aziz Nehar ise bunun farkındaysa bile çaktırmadı. “Hasta adın doktor kayıtlarından silinse de Levent, senin doktorlarınla görüşmeye devam ediyordu,” dedi.

Tüm bakışların döndüğü dedem kimseyi ciddiye almadı. Her zamanki gibi yaptıklarının hesabını kimseye vermeyen o adamdı.

“Bu bir gereklilikti,” dedi Sıraç’a bakarak. Yüzündeki savunmacı ifadeye karşılık bu gergin anda gülmemek için kendimi zor tuttum. “O sırada hepimiz seni kurtarmak için yollar arıyorduk.”

Sıraç bir şey söylemedi ama gerçekten bir gün dedeme çok fena patlayacağını düşünüyordum. Belli ki ona vefasından dolayı susuyordu ama dedem iznimiz olmadan hayatlarımıza müdahalede bulunmaya bayılıyordu.

Yine de burada bulunan herkesin aynı amaçla fedakârlıkta bulunduğunu hatta yine olsa yine aynı şeyleri yapacağını biliyordum.

O farkında olmadan büyük bir aile edinmişti.

Aziz Nehar’ın bakışları bana döndü. “Ben de ilk olarak Elif’in sınav günü sahneye çıktım,” dedi. O gün önümde oturan kızın yaşadığı korkuyu, düşüğüm dehşeti hatırladığımda elim ayağım buz kesti. Sıraç hissetmiş gibi kolunu omzuma atıp beni sıkı sıkı sardı.

Ben de hamile olduğumu öğrendiğimden beri korktuğum anlarda yaptığım gibi elimi karnıma koydum.

Aziz Nehar’ın yanındaki Ivan’ın bakışları birden bana kaydığında ise gerildim. Onu hemen görmezden geldim ama öyle uğursuz bir bakışla bakıyordu ki sanki gözlerinin izini karnımda hissediyordum.

Yine de onu görmezden gelmeyi tercih edip Aziz Nehar’ı dinledim.

“Bu yalnızca bir uyarıydı,” diyen Aziz Nehar ilk oyununa açıklık getirdi. “Çakılı’nın aksine ben Elif’in kim olduğunu Vural sayesinde kolayca öğrenmiştim. Bir oyun döndüğünün farkındaydım ama karını sevip sevmediğinden emin değildim. Bunu öğrenmek istedim ve sen de o gün bana çok güzel bir cevap verdin. Üstelik o gün karının da bir şeylerden haberdar olup olmadığını ölçmek için iyi bir fırsattı.”

Bana kısa bir bakış attı. “Özellikle de babasının durumunu,” dedi babamın Sıraç için kendini feda ettiğini ima edercesine.

Sıraç, o gün bilmeden babasına çok güzel bir cevap vermişti. Sıraç'ın yüzünde ilk defa o gün kaybetme korkusunu görmüştüm. Üstelik ben de o gün üç kurşun olayını öğrenmiştim.

Üç kurşunun babamla bağlantılı olduğunu bilmeden Sıraç'ın yaralarını teker teker keşfetmiş, bilmeden onun vicdan azabını tetiklemiştim.

Aziz Nehar'ın yaptıkları çok akıllıcaydı ama bir o kadar da dehşet vericiydi. Sıraç yaptığı plana müdahale edilmesinden nefret ederdi. Hiçbir şey söylemese bile duyduklarından nefret ettiğini hissedebiliyordum.

Bir baba olarak oğluyla iyi bir başlangıç yapmamıştı.

“Bilmiyordu,” dedi Aziz Nehar bana bakmaya devam ederek. “Sen onunla da kendinle de bir oyun oynuyordun ama onu seviyordun. Bu da bana felakete sürüklenen birini hatırlattı,” dedi.

Yaş almak geçmişini daha çok anmaktı. O da pişmanlıklarını bakışlarına yansıttı. Bir an bakışları Melek Hanım'a kaydı. Melek Hanım hemen gözlerini kaçırdı ama bu hareket, Aziz Nehar'ın gülümsemesine sebep oldu.

Zaman, sırtını dönmesine sebep olmuştu belki ama aşkı yerli yerinde duruyordu. Sıraç'a döndüğünde o gülümseme soldu. Oğluna karşı nasıl bir his besliyordu, bilmiyordum ama pişmanlığını belli belirsiz gösterip hemen saklıyordu.

“Önce uyguladığın planın bozulabilir olduğunu, tek akıllının sen olmadığını kanıtlamak istedim sana. Bu yüzden Ali ve Elif kaçırıldı. Selvi ve Uraz'ın oğlu kuklalar. Onları da böylece aradan çıkarmaya karar verdik.”

Bir yandan ona yardım etmiş ama diğer yandan da acımasızca ona ders vermişti. Bu da bana amaç iyi olsa da seçilen yolun ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu. Neden kimse bu adama sevgi göstermeyi tercih etmemişti? Neden oyunlar oynayarak önünü kesmeye çalışmak yerine direkt karşısına çıkmayı tercih etmemişlerdi?

Sıraç araya girdi: “Aradan çıkarman için karımın şiddete uğraması mı gerekiyordu?” Ben içten içe onu düşünürken onun da beni düşündüğünü görerek şaşkın bir şekilde baktım ona. “Madem gücün herkese yetiyordu, amacın sadece bunu kanıtlamaktı; nasıl engel olamadın?”

Gerçekten sevgi birbirini düşünmekten geçiyordu. Sıraç, o anın öfkesiyle bile Aziz Nehar'ı silip atabilirdi. Kaybetme korkusunu, vücudumdaki yaraları hatırlıyordum.

Pes edip beni bırakmak üzere olduğu o ilk anı hiç unutamiyordum. Yaralarımın rağmen sarsılmış olan sevdiğim adamı kendine getirmek yine bana düşmüştü.

Aziz Nehar bu sorulardan sonra doğru olanı yapıp ilk defa Sıraç'ın karşısında sert durmaktan vazgeçti. Yaşlı olmasına rağmen dimdik duran omuzları çöktü.

“O kulübede olan ben değildim,” dedi pişmanlığını hissettiğim sesiyle. “Elif'i gördükten sonra oradan ayrıldım.” Demek ki kapıyı açıp karanlıkta bizi izleyen oydu. “Bunun suçunu birine atmak için söylemiyorum ama Vural, bunu karına ders olsun diye yapmış. Kendini savunamayışını göstermek içinmiş.”

Bana bakmasa da bu durumdan utandığını görebiliyordum. Yine de yapılan bu acımasız müdahale canımı yakmıştı. Orada ilk defa katil olmuşum. Umutsuzluğa kapıldığım, Ali için her şeyi yapabilecek kadar gözümün döndüğünü hatırlıyordum.

Sıraç'ın da bundan hoşnut olmadığını görebiliyordum. Hatta hoşnutsuzluk, yüz ifadesinin yanında masum kalırdı. “Bana bundan sonra yaptıklarını dinlemem için bir sebep ver!” dedi emredercesine.

Mantıklı bir açıklaması yoksa devamını dinlemeden onu kovacak gibiydi. Aziz Nehar da bunu fark edip gerildi ama bu gerginlik kısa sürdü. Onun bütün sırlarına vâkıf bir adammış gibi sakince gülümsedi.

“Senin taktiklerini denediğim için beni suçlayamazsın. Ben seni korutmak için Elif'i kullandım. Sen ise Elif'i kendine bağlamak için aynı acımasızlıkla onu neredeyse düşmanının eline veriyordun.”

Kıryudan bahsediyordu, bu dehşetle gözlerimin büyümesine sebep oldu çünkü Mehmet dedem bunu bilmiyordu. Eğer öğrenirse taş üstünde taş koymazdı. Sıraç'a döndüğümde onun da çenesi gerilmişti, son sınırındaydı. Ya Aziz Nehar'ı kovacağını ya da olay çıkaracağını görebiliyordum.

Nitekim bu zamana kadar Aziz Nehar'ın yanında oturan sağ kolu Ivan'ın da bryık altından gülümsediğini görmek bir kıyamet alameti gibiydi benim için.

Ama olmadı. Dedem durumu anlamadı çünkü muhtemelen nişan günü olanların ya da otoparkta yaşananların ima edildiğini düşündü. Sıraç da ondan beklediğim tepkiyi vermedi.

Bana baktı. Pişmanlık belki yüz ifadesine yansımadı ama ellerimi sıkı sıkı tuttu.

Affetmiş bir kadın olarak gülümsedim ona. Bakışlarını benden çekti ve o da bugün sanki daha fazla sabır yüklenmiş gibi mantıklı olanı seçti.

“Devam et!” dedi eliyle işaret ederek. Emir almaya alışık olmadığı belli olan Aziz Nehar, bu tavrına kaşlarını çatı ama bir yanının rahatlamış olduğuna da emindim çünkü sırtı tekrar koltuğa yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

“Bu planın çizmek istediğim yolu zedelediğini görünce taktik değiştirdim,” dedi o da hatasından döndüğünü göstermek istercesine. “Senin yanında olduğumu anlayabilesin diye o alçak herifi yakalatıp hapse attırdığımda amacım yalnızca seni yavaşlatmaktı.”

Emir denen şerefsiz adamın düşmanları çoğalıyordu. Bu da beni mutlu ediyordu çünkü kendisi, sonunu beklediğim kötü adamların başını çekiyordu.

“Bu yüzden mektupları sana yollamaya başladım ki en azından kendimi ortaya çıkarabilecek ortamı oluşturunca ve sen de sevdiğin kadınla yaşadıklarına karşılık alacağın intikam arasında doğru seçim yapabilene kadar seni oyalayabileyim.”

Kendini ortaya çıkarmaktan çekinen bir adamın portresini çiziyordu Aziz Nehar. *Acaba geç kalışlarından utanan bir adam mı*, diye düşünürken o konuşmaya devam etti:

“Doktorlarıyla da iletişim hâlindeydim. Kişiliklerin odak noktası kayınca amaçlarını yitiren diğer kişiliğin ortadan kaybolduğuna dair tespitler yapılmıştı. Senin kişiliğinin amacı da intikamdı ve ben seni bu yoldan saptırmak istedim.”

Herkesin korktuğu gerçeğin bu olması kalbimi ağrıttı. Yanımda duran adam kendini öyle bir felakete sürüklemişti ki bu felaket onu tanımayan babasını bile korkutmuştu.

Nitekim Aziz Nehar acı acı gülümsedi. “Ama vazgeçmedin,” dedi. “Bir şeyleri sorgulamak yerine planını hazırlamaya, adımlar atmaya devam ettin. Bu da beni korkuttu çünkü dediğim gibi ben de aynı hataları yaptım. Melek...” dedi. Bir an duraksadı. Sevdiği kadını anınca yine ona baktı. Melek Hanım bu sefer ona bakmıyordu. Her zamanki gibi oğlunu izlemeye devam ediyordu. Yine de Aziz Nehar’ın bakışlarındaki sevgi barıydı.

“Melek,” dedi bir kez daha her şeyin sebebi bu kadınmış gibi. “Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ben de bir piç olduğumu, peşimde babamın ailesinin olduğunu bir türlü anlatamadım ona. Bu yükü taşıyamayacağını sandım, utandım ve saklamayı tercih ettim. Ona seçim hakkı sunmadım.”

Aziz Nehar pişmanlıklarını dile getirirken Melek Hanım ona bakmayı reddetti.

Bu yüzden Aziz Nehar bakışlarını oğluna çevirdi.

“Senin hayatında hiçbir vasfım olmadığını biliyorum ama aynı hataları yapmana izin veremezdim,” dedi. Anlaşılmak mı istiyordu, bilmiyordum ama bunları anlatırken kendinden emin gözüküyordu.

Hiç tanımadığı oğlu hakkında büyük bir kumar oynamış bir babayı kumar her iki tarafın da büyük kayıplar vermesine sebep olmuştu

“Öylece karşına çıksaydım beni kabulleneceğini düşünmüyordum.” Şüphelerimi haklı çıkararak umutsuzluğunu gösterdi. “Üstelik bu hiçbir şeyi düzeltmezdi. Kaçacağın bir diğer insandan başka bir şey olmazdım.”

Sıraç sessizliğini korumaya devam etti ama aklından geçenlerin iyi düşünceler olmadığını donuklaşan bakışlarından anlayabiliyordum.

Bir an sessizlik oluştu. Kimse tam olarak odaklanmasa da başta Aziz Nehar olmak üzere herkesin Sıraç’tan bir cevap beklediğini görebiliyordum.

Bakışlarımı ona çevirdim. Gerçekleri sindirmeye çalışırken hislerini kapatan sevdiğim adamla yüzleştim.

Bugün onun için ekstra zordu.

Üstelik o zaman daha çok sınanacağını bilmiyordum bile.

Levent dedem onun yerine konuştu: “Yani sen de bu yüzden kızımın evine o bombalı saldırıyı düzenleyerek bir nevi Elif’in gerçekleri öğrenmesi için tuzak kurdun.”

Aziz Nehar bu sefer dedeme nefretle bakmadan başıyla ona onay verdi.

“Amacım oyunlar oynamak değildi,” dedi kendi çapında dürüst davranarak. “Hemen karşına çıkma isteğim yoktu ama böyle oynamak da istemiyordum. Attığım her adım bizzat senin üzerinde yapılmış psikolojik analizler sonucu ortaya çıkan verilere göre atılmıştı. Kullandığım adamlar hatta o Murat denen komiseri bile bu işe sokmamın sebebi buydu. Hem kendimi belli etmek istiyor hem de seni aklın başına gelene kadar oyalamaya çalışıyordum.”

Aziz Nehar’ın ikna çabası mıydı, bilmiyordum ama Levent dedemin amaçlarından pek bir farkı yoktu. O sadece kendisinin ve sevdiği kadının yaşadıklarının aynısını yaşamсын diye oğluna oyunlar oynamıştı. Sanırım insanlarla bir satranç taşıymış gibi oynamak da onların kanında vardı. Sıraç elimi bırakıp ona doğru eğildi.

İlk defa konuşurken istemsizce nefesimi tutup ne söyleyeceğini merak ettim.

“Eksik anlatıyorsun,” dedi babasına buz gibi bir sesle. “Haydi, benim Elif’le olan ilişkiyi biliyorsun diyelim ki bu da kolayca ulaşabileceğin bir bilgi değil. Benim planlarım hakkındaki bilgin nereden geliyor?”

Aziz Nehar oğlunun sert çıkışıyla duraksadı ama Sıraç’ın suçlamaları bitmemişti.

“Haydi, bunu bir şekilde açıkladın diyelim. Oynadığın oyunlar masum insanlara da zarar verdi.” Kendisi de aynı hataları yapmıştı. Bu yüzden kısa bir es verdiğinde gerginlikle bana baktı.

Affetmiştim. Tekrar vicdan azabı çekmesini istemiyordum. Bakışlarını benden çevirip Aziz Nehar’a döndü tekrar.

“Kime neyi kanıtlamaya çalışıyordun da bu güç gösterisine kalktın?”

Sıraç, samimiyetine inanmadığı babasını haklı olarak yargılarken Aziz Nehar, bu suçlamaları bekliyormuş gibi gözükiyordu. Bu sefer daha dik durdu karşısında.

Tekrar Sıraç’ı aynı şekilde suçlar sanıyordum ama yapmadı.

“Sana değil, onlara,” dedi ciddi bir sesle. “Çakılı aracılığıyla kurduğum bağlantıyla önce benimle müttefik olmayı arzulattım onlara. İki taraflı oynadığım bu oyunda, bundan yaklaşık bir ay önce artık kimin düşmanı olduğumu tamamen öğrendiler. Esin’i öldürmenin sorumluluğunu da üstüme alınca artık kurulla savaşan bir diğer kişi de benim.”

Büyük bir ciddiyetle söylenmiş bu sözler sadakat taşıyordu ve beni en çok bu sarsmıştı. Babası olmak için bir çabası yokmuş gibi gözükse de sonuna kadar ardında duracak gibi görünüyordu.

“Hiçbir ülkeye bağlı değilim ama Vural, Rus istihbaratının Türkiye muhbiriyken ona yardım ettim. Buna karşılık Rusya’daki büyük bir güç olarak Vural tekrar burasıyla bağlantımı kurdu. Bu yüzden her türlü bilgiye erişimim vardı çünkü bu ülkenin istihbaratı için değerli bir müttefikim.”

Bu devlet içindeki gücünü açıklıyordu. Sonuçta her ülke yönetebildiği karanlık güçleri elinde tutmaktan çekinmezdi. Üstelik bu kişi, başka bir ülkede güç sahibi bir adamsa asla kaybetmek istemezdi.

Aziz Nehar da bizzat bu gücü temsil ediyordu.

“Her türlü pislige bulaştım, Sıraç,” dedi herkesin ortasında bir zafiyetini dile getirerek. Sevdığım adamın yüzüne baktığımda o da buna şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Aziz Nehar’ın ise kendini anlatmaya ihtiyacı vardı.

“Silah, uyuşturucu, kara para, kaçakçılık... Bana bunlar ailem tarafından verildi ve kafama bir silah dayandı. Ya başa geçecektim ya da ölümü tercih edecektim.”

İç çekti. Eskiden olduğu adama karşı buruk bir tebessüm etti. Belki aldığı güce pişman değildi ama ağır sonuçlarına da katlanmak zorunda kalmıştı.

“Yaşamak tatlı geldi, gücü tercih etmek hıncımı dindirecekti ama annenin karnında öldüğüne inandığım bebeğe ve annene büyük saygım vardı. Bu yüzden kirli elleri kadınlardan, çocuklardan ve masumlardan elimden geldigince uzak tutmaya çalıştım.”

Sıraç gibi düşündüğünü, aslında birçok ortak noktaları olduğunu fark ettiğim bir başka andı bu da. Sevmeleri de yakmaları da birdi.

“Bu benim pişmanlığımın kefaretiydi ama ne yazık ki asıl korumam gereken kişiler bu ateşte yanmış da ruhum duymamış.”

Pişmanlık ilk defa yalın bir şekilde yüzünde belirdi.

Bakışlarında, belki duruşunda ama en çok da Melek Hanım'a içi gider gibi bakışında...

Melek Hanım bu sırada çok sessizdi. Her şeyi dinlediğini biliyordum ama ne kadarını anladığından emin değildim çünkü çoğu zaman sanki dalıp gitmiş gibi Sıraç'a bakmakla meşguldü.

Aziz Nehar'ın kefareti için çektiği bedel bu üç insan arasında paylaştırılmıştı ama en büyük payı Melek Hanım ve Sıraç almıştı.

Bu yüzden sebepler Sıraç'ın umurunda olmazdı. O hiçbir zaman bu duruma benim gibi duygusal bakmayacaktı.

Aziz Nehar ilk defa hislerini belli ederek konuşurken o dimdik duruyor ve sanki ona gelen her duygu, taş duvar ördüğü kalbinin önünde ölüyordu.

"Bu bağlantıların hepsini bana bildireceksin," dedi Sıraç sadece sanki bütün bu açıklamalar hiç yapılmamış gibi. "Kiminle nasıl temasa geçtin, bilmek istiyorum. Madem kurulla bağlantın var ve onlara meydan okudun, onların da elleri armut toplamayacaktır. Senin bir oğlun olduğunu Bratva ailelerine bildirmişsin. Onlar da bu bilgiyi kolayca elde edecektir."

Aziz Nehar, Sıraç'ın bu bilgiyi öğrenmesine bir an şaşırmış gibi gözüktü ama sonra bu şaşkınlık yüzünden silindi.

"Yani..." dedi bir olasılığı dile getirircesine. "Öylece benim oğlum olduğunu kabullendin mi? Bu yüzden mi beni uyarıyorsun?"

Sıraç sessiz kaldı. Yanındaki bedeni kaskatıydı. Lacivertlerinde yıllardır sönmeyen bir ateş yanıyordu.

Suçsuz, günahsızken ödediği bedellerin sebebini karşısındaki adam olarak görebilirdi ama ne düşündüğünü hiçbirimiz bilmiyorduk.

Hepimiz onun vereceği cevabı merak ediyorduk. Hatta benim nefesimi tuttuğum bile söylenebilirdi.

Bekleyemeyecek kadar sabırsız olan Aziz Nehar ise tekrar konuştu. Oğluna bir başka yönden bakması için bakış açısı sundu. "Bak..." dedi sabırsızca. "Bunca ölümü dikkatlice planlamış olsan da dikkatleri üstüne toplayacaksın. Buradayım!"

Sanki gerçekten burada olduğunu, varlığının işe yarayacağını kanıtlamak istiyor gibiydi. Ayağa kalktı. Kendini gerçek manada ifade etmek istiyor olmalıydı çünkü salonun ortasında, oğlunun tam karşısında durdu.

"Beni burada bulunan herkes gibi parmağında oynatmana izin vermem ama bir günah geçisine ihtiyacın olursa bütün suçu üstüme atabileceğin harika bir fırsattım."

Onu tanımasa bile mantıklı bir şekilde yaklaşarak doğru olanı yapıyordu. Üslubu tersti ama benim kocam da tersti zaten.

“Üstelik onlarla daha önce de husumetim olduğundan senin hapse girmemen için gerektiğinde yaptığın planı uluslararası bir mafya çatışmasına dönüştürmek hiç de zor olmayacaktır.”

Menfaat kokusu alan Levent dedem hemen atladı. “Ne yani?” dedi gözleri yeni bir hedef bulmuş gibi parlarken. “Tüm suçu öylece üstüne mi alacaksın? Bunlar ülke çapında adı bilinen adamlar. Bu plan her an iki devlet arasında bir çatışmaya dönüşebilir.”

Davranış biçimi her zamanki gibi alaycıydı ama Aziz Nehar’ın sunduğu teklifi ciddi ciddi değerlendirdiğine adım gibi emindim.

Aziz Nehar ona döndü. Zalim bir endişe dört bir tarafımı sararken o ise düşmanı kandırma ihtimalinden zevk alıyormuş gibi gözüküyordu.

“Dönüşmez!” dedi sanki neredeyse bunun gerçekleşeceğinden eminmiş gibi. “Ortaya çıkacak her kirli bilgi iki tarafa da zarar verebilecekken olayı örtbas etmeye çalışacaklar.”

Pars Abi buraya geldiğinden beridir ilk defa konuştuğunda dönüp ona baktım. Yapılacak operasyonda o da yer alacaktı bu yüzden gerçekten düşüncesini merak ediyordum.

“Bunun riskleri olduğunu inkâr edemezsiniz. Zaten yapacaklarıyla bile ülkelerin dikkatini yeterince çekecek bir gündem oluşturacak.”

Bu durumdan hoşnut olmadığını açıkça belli ediyordu Pars abi. Yine de Aziz Nehar kendinden emin gözüküyordu. “Baştan itibaren amacım buydu,” dedi bu planın bir çıkış olabileceğini kanıtlamak istercesine. “Kötü bir sonuca karşılık yedek bir planınız olmasını istermez misiniz?”

Bakışlar tekrar Sıraç’a döndü ama o sessizliğini koruyordu. İyisiyle, kötüyle bu durumu tartıp tartmadığını bilemiyordum çünkü böyle zamanlarda taktığı maske hiçbir şey yansıtmıyordu.

Aziz Nehar’ın da oğlunun bu özelliğine sinir olduğuna adım gibi emindim çünkü etrafındaki insanların sorularına rahatça hatta meydan okurcasına bir tavırla cevap verirken bakışları Sıraç’a döndüğünde ondan bir tepki alamayınca tekrar ciddi bir yüz ifadesine bürünmüştü ve ellerini cebine koyarken kaşlarını çatarak baktı.

Sıraç’ı yönlendirmek istiyordu.

Ama o yönlendirilmezdi.

Eğer bunu anlamazsa oğluna yaklaşmayı asla başaramayacaktı.

Sıraç bugün özellikle hissizdi. Kontrollü kalmak istediğinden sınırları zorladığına emindim ama böyle olduğu anlarda ne hikmetse daha çok sınanıyordu.

Umut tekrar içeri girdiğinde bu teorim bir kez daha test edildi.

Umut'un yüzünde bana göre her zamanki gibi bir ifade vardı ama Sıraç'la aralarında özel bir dil geliştirmiş olmalıydı ki Sıraç birden ayağa kalktı. Aziz Nihar onu izlerken yanından geçip gitti.

Nedenini bilmiyordum ama içimden bir ses arkasından gitmemi söyledi. Onu dışarıda Umut'la konuşurken bulduğumda yüzünde oldukça sert bir ifade vardı.

Bana doğru döndüğünde ise o sert ifadenin ardında acıyı görür gibi oldum. "İçeri geç, Gün Işığı," dedi. "Ben bir saate geleceğim."

Bir şey olmuştu. Kesinlikle kötü bir şey olmuştu. İçime doğan hisle yüreğim sıkıştı.

"Nereye gidiyorsun?" dedim.

Arabasına doğru ilerledi. "Şirkete."

Peşinden yürümeye başladım. "Herkes buradayken mi?" dedim. Çakıl taşlarının üzerinde ilerleyen adımlarımı duyabiliyordu. Bu da durmasına sebep oldu.

Bana tekrar döndüğünde yüzündeki ifade daha da sertleşmişti.

Korktum. Ona bakarken yüreğim bu korkuyla hızlandı. "Ne oldu?" dedim. Tam tahmin ettiğim gibi, "Çocuğun durumu ağırlaşmış," dedi.

Sonra Umut'u tekrar çağırdı ve Demir'le birlikte evdeki güvenliği yönetmeleri için talimat verdi. Bu sırada dışarıdaki soğuktan mıdır yoksa içimdeki kötü histen midir, bilinmez; yüreğime kadar buz kesildiğimi hissettim.

Arabaya yöneldiğinde, "Ben de geliyorum," deme sebebim buydu.

Tam tahmin ettiğim karşılığı verdi. Öfkeyle bana döndü. "Hayır, siz burada kalıyorsunuz!" dedi ama kararlıydım.

Gerekirse dışarıda kalırdım. Yine de sevdiğim adamın bana her şeyden daha çok ihtiyacı olacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden ne kadar kızsada arabanın diğer tarafına geçip tırmanarak da olsa bindim.

"İn arabadan, Gün Işığı!" dedi ama umurumda bile değildi. Bu yüzden ilk pes eden o oldu çünkü zamanı yoktu. Her şeyi hatta belki de daha büyük bir tehlikeyi arkamızda bırakarak evden ayrıldık.

Yol boyunca tek dileğim o masum çocuğun yaşamasıydı çünkü eğer ölürse sevdiğim adamın tutacağı yasın boyutunu kestiremiyordum.

Bu yasın bir katliam mı yoksa bir kayboluş mu olacağını bilemiyordum.

Şirkete girdikten sonra herkesin peşimizden geldiğini öğrendik. Sıraç her ne kadar durdurmaya çalışsa da derdi çocuğa yetişmek olduğundan pek bir şey yapamadı. Üstelik aklı o kadar dağınıktı ki benim hâlâ peşinde olduğumun bile farkında olduğunu düşünmüyordum.

Bu yüzden çocuğu tuttukları alana onunla birlikte geldiğimde sesini çıkarmadı. Çocuğun tutulduğu odaya girdiğinde ise çocuğun başında iki doktor ve hemşireler vardı. Burası muhtemelen yoğun bakım olarak kullanılıyordu.

Ben ise kapının girişinde bekledim. Makinelerin arasında kaybolmuş küçük bedeni gördüğümde gözlerim doldu. Sıraç ona doğru gelen doktorla konuşurken öfkeliydi. “Uyandırmaya çalıştığınız için mi oldu?” dedi.

Bakışları hata ararcasına çocuğun bedeninde dolaştı. Doktor ise Sıraç’ın bu tavrına alışkın olmalıydı ki “Hayır, Sıraç Bey. Bu zaten size dediğim gibi yüksek bir olasılıktı,” dedi sakın bir şekilde. Yüzünde maske olduğu için tepkilerini göremiyordum ama Sıraç’ı yatıştırmak istercesine konuştu: “Riskli bir ameliyattı ve omurilik şoku yaşanması ihtimaline karşı tetikte bekliyordum. Böyle bir durumda tansiyonu kontrol etmemiz çok zordu.” Son cümlesinden sonra solunum desteği alan çocuğun solgun yüzüne bakarken yüreğim sızladı. “Henüz tansiyonu dengeleyebilmiş değiliz,” dedi.

Sanki odada bir cenazenin yası var gibiydi. Ellerimi bu acıdan korumak ister gibi bedenime sardım, o esnada gözümü çocuktan ayıramıyordum.

Ona bakarken çoktan melek olmuş gibi hissediyordum. Gözyaşlarımın akmaya başladığını çenemde bir damla hissettiğimde fark ettim. Aynı anda çocuğun başında olan diğer kadın doktor seslendi: “Hocam, nabız yine zayıfladı.”

Doktor, Sıraç’ı bırakıp çocuğa geri döndü. Değerlerini ve reflekslerini kontrol ettikten sonra düşük olan nabzını bir kere daha kontrol etti ve “İkinci bir spinal şok geliyor,” dedi. “Omurilik kontrolü tamamen gidiyor!”

O andan sonrası tamamen bir hayat mücadelesiydi. “Adrenalin verin!”

Sıraç ise gözlerini ayırmadan çocuğa bakıyordu. Yüzünde dehşet, acı ama en çok da korku gördüğümde canım o kadar yandı ki hemşirelerden birisi, “Göz kapakları hareket etti!” dediğinde sanki dünyalar benim oldu ama bu ümit de kısa sürede yok oldu.

Aralarında en kıdemli olduğu belli olan doktor, “Bu bir refleks,” dedi. “Beyin sapının hâlâ çalıştığının göstergesi.”

Ben ise o andan sonra belki tekrar o refleksi gösterir diye çocuğun yüzüne bakmaya devam ettim. Dileğim gerçekleşti. Bir kere daha benim de göreceğim şekilde hafifçe gözleri aralandı ama sonra tamamen kapandı. O andan sonra kalbinin durduğunun işareti olan o acı ses odayı doldurdu. Hemşirelerden biri, “Nabız yok!” dedi.

Doktor ise son çare olarak kalp masajı yapılmasını söyledi. Kendimi kas-katı bir şekilde çocuğun ölümünü izleyen sevdiğim adamın yanında buldum. Öyle acı dolu bir yüz ifadesi vardı ki elinde olsa şimdiye bin kere canını onun için feda ederdi, biliyordum.

“Yapma, oğlum,” dedi fısıltıyla. “Bunu bana yapma!”

Onu izlerken ağladım. Çaresizce, “Yapma, ne olur yapma!” deyişine ağladım. Doktorların sonunda pes edip hastanın ölüm saatini söylediği anda bu dünyanın adaletsizliğine bir son yazılmış gibi hissettim.

“Hastayı kaybettik,” cümlesi ile birlikte Sıraç çocuğun artık nefes almayan bedenine son kez baktı.

Sonra bir hışımla odadan çıktı. Diğer odaya gittiğinde ben de peşinden gittim ama kapının önünde durdum çünkü o acıyı kendisiyle hatta ikinci kişiliğiyle birlikte yaşaması gerekiyordu.

O acıyla kıyameti kopardı.

Odayı birbirine kattı. Koltukları fırlattı, camları kırdı, ellerini ve belki de göremediğim başka yerlerini yaraladı. “Bizim yüzümüzden!” diyordu. “Bizim yüzümüzden!”

Kendisi gibi kurtaramadığı her çocuğa ağıt yakıyordu, ben ise çaresizce izliyordum. Herkese yetişemezdi. Bunun güçlü olup olmamasıyla alakası yoktu ama şu an ne kadar anlatsam da bunu anlayamazdı.

Bu yüzden acısını kusmasını sessizce izledim. O acısını öfkesiyle attı, ben de karnıma sarılarak masum bir melek için yas tuttum.

O sakinleşene kadar kimse yaklaşmadı.

Arkada Demir’in sesini duydum ama eğer gelecek olsaydı izin vermezdim. Sonunda bedeni pes ederek darmadağın ettiği odanın ortasında diz çöktüğünde boğazıma düğümlenen hıçkırığı yutmak için kısa bir anlığına arkamı döndüm.

Çok acı çekiyordu ve bu hayatta en âciz hissettiren şey sevdiğin bir insan acı çekerken ona yardım edemiyor olmaktı. Yine de her çaresizliğimde olduğu gibi Allah’a sığındım ve kapıyı kapattıktan sonra ona yaklaştım.

Ayaklarımın altında cam ve ahşap kırıkları vardı. Parçalanmış bir sandalyenin yanından geçip tam önünde diz çöktüm.

Omzuna dokunduğumda bana bakmadı. “Bana bak!” dedim. Yine bakmadı.

“Hâlâ güçsüz müyüz?” diye mırıldandı kendi kendine. Omzuna bir kez daha nazikçe dokundum.

“Sizin yüzünüzden değil,” dedim. Temasım minimum düzeydeydi çünkü şu an şefkatimi veya tesellimi hak ettiğine inanmıyordu. “Sen elinden geleni

yaptın, sevdiğim. Belki onu kurtaramamış olabilirsin ama diğer çocuklar için tüm imkânlarını seferber ettin.”

İç çekişini duydum. Ağladığını anladığımda ben de ağlamaya başladım. Tekrar konuşmaya başladığımda sesim titredi. “Şimdi mahzenlerdeki bütün çocukları kurtararak onun adını yaşatacaksın.”

“Ameliyattan iyi bir şekilde çıkana kadar adını öğrenmek istemedim,” dedi yüzünü yaralı ellerinin arasından ayırmadan. “Ümitlenmek istemedim.” Sesinin boğuk tonunu duyduğumda içim gitti.

İki elimin tersiyle yüzümü kuruladım. “Neymiş adı?” diye sordum.

Başını yavaşça kaldırdığında ıslak kirpiklerini gördüm, sonra bana öyle bir baktı ki sanki karşımda asla yetemeyen bir adam ve sebebi olan yaralı bir çocuk vardı.

Acı dolu gözlerine karşılık vermemek çok zordu. “Ömer’di,” dediğinde ağlamamak için direndim. Hiçbir zaman bu çocuğun ismini unutmayacaktı. Hiçbir zaman ölen bir masum için verdiği mücadeleyi hafızasından silemeyecekti.

Lacivertlerindeki acı ağır ağır kin ve öfkeye dönüştü. “Merhamet yok, Gün Işığı!” dedi. Sözlerindeki öfke sonuna kadar hakkıydı. “Sadece adalet.”

Bu daha önce konuştuğumuz o sözlerle atıftı. Üstelik Ömer ismine o kadar uyuyordu ki tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Onu başımla onaylarken bu savaşında sonuna kadar yanında olacağımı biliyordum. Ayağa kalkmasına yardım ettim. Bana kısa bir anlığına sarıldığında sessizce ağladığını biliyordum. Bu yüzden ben de onunla birlikte ağladım.

Karnımı okşadı. Bizde teselli buldu. Artık yalnız değildi. Ne kadar acı çekerse çeksin, onunla birlikte üzülssem bile yanında olacaktım.

Geri çekildiğinde ise sanki yok etti acısını, geriye ise *intikam* kaldı.

Oradan ayrılmadan önce son talimatını verdi: “Çocuğu ben defnedeceğim.”

Üstü örtülmüş çocuğa bakarken ben de adalet istedim. Hem bu dünyada hem de öbür dünyada. Çünkü adaletine inancım olmasaydı bu dünyaya asla katlanamazdım.

Yukarı çıktığımızda ölen çocuğun görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Fena sarsılmıştım ama bunu yansıtmamaya çalışıyordum. Aynı zamanda gözlerimi bir türlü Sıraç’ın ellerinden ayıramıyordum.

Bulduğum ilk fırsatta pansuman yapmalıydım.

Sevdiğim adam ise şu an yıkım sonrası hissizliği yaşıyordu. Bunu yüz ifadesinden bile anlayabiliyordum. Onunla ilk tanıştığımızdaki gibi bakıyordu

etrafa. O kadar ruhsuz bir bakıştı ki bu, elimi tutmasına rağmen hiçbir şekilde onun sıcaklığını hissetmiyordum.

Giriş katına geldiğimizde bizi Nergis karşıladı. Onun da yüz ifadesinden durumdan haberdar olduğunu anladım. Kısa bir an bana baktıktan sonra patronuna döndü. "Aziz Nihar burada, efendim."

Başını çevirerek geniş girişteki bekleme alanını gösterdi. Orada ufak bir kalabalık vardı. Ortalarında ise Umut ve Aziz Nihar'ın koruma şefi duruyordu. Umut'un yüz ifadesinin öfkeli olduğunu fark ettiğimde bugünün hesabının daha kapanmadığını anladım.

"Onlar niye tartışıyor?" diye sordum.

Nergis'in yüz ifadesindeki sıkıntı büyüdü. "Siz gittikten sonra Ivan iyice arsızlaştı. Kışkırtmak istercesine her türlü haltı yedi. En son Umut'u da çileden çıkardı."

Sıraç'ın adımları hızlandı. Tam bu anda yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutum. Daha yeni travmatik bir an yaşayan sevdiğim adamın şimdi böyle bir sorunla mücadele etmesini istemiyordum ama engellemem imkânsızdı.

Yüreğimi ağzuma getiren bir korku hissettim.

Biz yanlarına ulaştığımızda Umut ile Ivan burun buruna gelmişti. Umut küfreder gibi, "Senin derdin ne lan?" dedi. "Ne diye kaşınıyorsun sabahtan beri? Gözün ayrı, elin ayrı oynuyor zaten." Çok konuşmayan Umut bile patlamak üzereydi. "Meydan okumak için pakhanın gölgesinden çıkman gerekmiyor mu senin?"

Ivan bu meydan okumaya karşılık sırttı. "Sıkıldım," dedi Umut'un hakaretlerini umursamadan. "Bu aptal konuşmalardan, zayıf adamların yanlışlarından..." Sonra gülümsemesi soldu. Onu kışkırtmak istercesine, "Sıkılınca güzel olanlara baktım. Sizin burada *güzele bakmak sevaptır*, demiyorlar mı?" dedi.

Demir'in dediği gibi eceline susayan cami duvarına işiyordu. Nergis elini omzuma koydu. Benim önüme geçerken Umut hiç iyi şeyler vadetmeyen bir şekilde güldü.

Korktuğum başıma gelirken nefesimi tuttum.

"Ne güzel de götünden anlamışsın!" dedi "Güzele bakmak değil, güzel bakmak sevaptır." Sonra onu yakasından tuttu ve ileriye doğru fırlattı. "Ben şimdi sana çok güzel bakacağım."

Ivan, Umut'a yumruk attı. Nergis hâlâ yanımdaydı, beni tuttu çünkü Sıraç yanlarına ulaştı. Büyük tehlike asıl şimdi başlamıştı.

“Seni bir daha burada barındırırsam beni siksinler!” dedi Umut dudağının kenarındaki kanı silerken. “Sen hangi yüreği yedin de burada meydan okur gibi kadınlara bakıyorsun, pezevengin evladı?”

Ivan bakışlarını Aziz Nehar’a çevirdi. “*Ty videl dyadyu?*”¹⁴ Bana kim olduğumu soruyorlar?” Omuzlarını hafifçe oynatarak güler gibi yaptı. “Beni neden buraya getirdin?”

Umut, Ivan’ın üstüne yürürken o ise Aziz Nehar’a bakıyordu. “Ne dinletiyorsun bize? Ona neden burada olduğunu söylesene,” dedi amcasına meydan okuyarak. “Neden söyleyemiyorsun?”

Sıraç’a çevirdi başını Ivan. Onu muhatap alarak, “Senin bebek ağlamların onun sikinde değil. O sadece oğlunu *Balabanov* ailesinin başına geçirip gücünü devam ettirmek istiyor.” Sıraç sert bir ifadeyle bakarken Ivan aslında yuttuğu kinini kismaya devam etti. “Yoksa kim intihar etmek isteyen bir adamın peşinde koşsun ki?”

Bastığı damar onu yakardı. Sevdığım adamın sabrının sınırı, bir ipin eni kadardı. Kocamın aşağılanması beni öfkeyle doldururken onun vereceği tepki de bir o kadar korkuttu.

Aziz Nehar yanlarına gitti. “Ivan!” dedi. Sıraç’ın gözünün döneceğinden adım gibi emindim ama yanına gitmek istediğimde Nergis beni tuttu. “Aptallık etme. İdi ko mne bystro!”¹⁵

Aziz Nehar ne dediyse Ivan kısa bir an patronuna korkarak baktı, yine de onu dinlemedi.

Sıraç ilk defa konuştuğunda ise yaşanan hazin olaydan sonra sesi çok daha ürkütücü geliyordu. “Gelmez. Yerinde gözü var sadece,” dedi. Duruşunda fırtına öncesi dinginlik vardı. “Bu yüzden ayacağının dibinde köpek gibi dolaıyor. Değil mi, *suchka*!”¹⁶

Ivan buna öfkeleneneğine tüylerimi diken diken edecek şekilde güldü. “Evet, bunu istiyorum,” dedi inkâr etmeden. Belli ki buraya zaten potansiyel düşmanını izlemek ve meydan okumak için gelmişti. “Bu yüzden buradayım. Köpeği de oldum onun ama kimsenin esiri olmadım.” Sıraç’a doğru adım attı. “Razve ty ne byl plennikom, rabom?”¹⁷

Ne söylediyse Sıraç’ın yüzünde cinnetin izi belirmeye başladı. Kriz geçirecekti. Kontrolünü kaybedecekti. Bugün yaşananlar onun için çok ağırdı ve tahammülünün sınırına gelecekti. Onu durdurmam gerekiyordu. Nergis’e döndüm. “Bırak beni!” dedim ama kollarını gövdeme sıkı sıkı sardı.

¹⁴ (Rusça) Gördün mü, amca?

¹⁵ (Rusça) Çabuk yanıma gel!

¹⁶ (Rusça) Kancık köpek!

¹⁷ (Rusça) Sen esir değil miydin, köle?

“Böyle bir tehlike varken asla bırakmam, Elif,” dedi. Onunla dövüşürken bile bana karşı bu denli güç kullanmamıştı. Ona öfkeyle bakarken, “İzle,” dedi sanki başka çarem yokmuş gibi. “İzlemen gerekiyor. Kurt savaşı olacak şimdi.”

Amcası onun kolunu tuttu. “Kapa çenenin, Ivan!” dedi. Sıraç’a döndü. Kendini açıklama çabasına girerken telaşlıydı. “Onun böyle düşündüğünden haberdar değildim. Hiçbir şeye mecbur değilsin. Seni bunun için asla zorlamam.”

Ivan, Aziz Nehar’ı umursamadı. “Niye uğraşıyorsun?” dedi üvey amcasına bakarak. “Hasta olduğu için ondan korkan sen değil miydin? Bu yüzden sürekli intihar edecek diye kendini yiyip durmadın mı? Hasta o!” dedi. Sıraç’a baktı. “Hasta!” dedi tekrar. “Seni bile öldürecek belki! Hepimizi öldürecek, sadece zamanını bekliyor diğerleri gibi.” Sıraç’ı muhatap aldı bu sefer. “Değil misin?” dedi. “Annen gibi sen de delirmiyor musun? Biz niye sizinle uğraşalım ki? Sen *Deli Petro* musun?”

Onunla alay ederken önce annesine, sonra tarihteki en büyük manyaklardan birine benzetmesi son noktaydı. Sıraç’ın gözleri kısılrırken lacivertlerinde gazap parıltıydı. Ölüm bir adım ardında onun için hazırlandı.

“*Kunstkamera* Müzesi senin mahzenin mi, Vuslat? Orada kaç kelleyi saklıyorsun?”

Kunstkamera, Rus Çarı Deli Petro’nun çift başlı ceninleri ve tuhaf genetik kusurlara sahip hayvanların ölümlerini sergilediği yerdı. Ona atfettiği kişilik o kadar iğrençti ki ben bile Ivan’ın suratına yumruk atmak istedim.

Sıraç ona doğru bir adım attı ve tam önünde durdu. “Kunstkamera’da âciz olanların bedenleri vardı,” dedi ona doğru eğilerek. Ondan uzun ve cüsseli oluşunu gösterircesine üstünde yükseldi. “Bize güçlü olacağım diye meydan okuyanlar çok batıyor, Ivan.”

Ben demedi. Biz dedi. Bir kere daha ikinci kişiliğine atıfta bulunduğu anda yüreğim ağzımdan çıkacak gibi hissettim.

“Senin gibi,” dedi. Bu ona karşı atılmadan önceki son sözleriydi. “Suka syn blyad!”¹⁸

Sonrasında öyle hızlı hareket etti ki bir an yanıdayken diğer an Ivan girişin diğer tarafına fırlatılmıştı. İki koca adam birbirine saldırırken bekleme alanındaki sehpa devrildi.

Sıraç kafasını onun burnuna gömerken nefesimi tutmuş bir şekilde onları izliyordum. Ivan sarsıldı, kanayan burnunu tutarak olduğu yerde dikleşti.

¹⁸ (Rusça) Oropsu çocuğu!

Belli ki bu dövüşe kendini çoktan hazırlamıştı. Yoksa aldığı darbeye bile yere yığılabilirdi ama o hırsıyla Sıraç'a doğru ilerledi.

Çabucak toparlanıp Sıraç'a yumruk attı. Kalbim korkuyla atarken yumruklar havada uçuşmaya başlamıştı. Aziz Nehar bile kenara doğru çekilmiş, sanki daha az önce telaşlı olan kendisi değilmiş gibi izlemeye başlamıştı.

Bir kişi bile bu dövüşe engel olmayacak mıydı?

Sıraç, Ivan'ı yere fırlattığında Ivan ayağıyla baldırına vurarak onu da kendi üstüne düşürdü ama bu Sıraç'ı daha da sinirlendirdi. Vurdu, Rusça küfürler havada uçuşurken diğer taraf karşılık verdi. Etin ete çarptığı o acı ses salona doluştu.

Herkes nefesini tutmuş bir şekilde bu kavgayı izlerken erkekler bizim aksimize çok sakindi. Ivan üste çıkıp Sıraç'ı yumruklarken korkudan bayılacağımı hissettim ama sonra Sıraç üstünlüğü yine eline aldı.

Ona öyle bir vurdu ki adamın bilincini kaybettiğine emindim. Delice bir öfkeydi Sıraç'ınki. Üstelik dövüşürken takındığı zalim gülümsemesi bana kafes dövüşünden beri aslında hiçbir şeyin değişmediğini gösteriyordu.

İkinci kişiliği oradaydı. Güçten zevk alıyordu. Üstelik kaybının hıncını da çıkarıyordu. Sıraç, Ivan'ın bir an bilincini kaybetmesinden faydalanıp ayağa kalktı.

Burnunun üstü berelenmişti, dudağının kenarındaki yarıktan kan sızıyordu. Onun yerine benim canım yanarken o hırsım alamamış gibi boynunu küttetti.

Bana bakmayı reddediyordu. "Aziz sanıp sabrımı sınarken hiç mi noksan aklınız gerçeği sezmedi?" dedi Aziz Nehar'a doğru. Aziz Nehar'ın, Ivan dövülmeye başladıktan sonra sakinleşmesini aklım almıyordu. Sıraç'm da sanki bunun sebebini biliyormuş gibi direkt onu suçlaması tutulan dilimin sözcükleri yitirmesine sebep oldu.

Burada neler oluyordu?

Bekleme alanının ortasında yatan adamdan acı bir ses yükselince adrenalinin boğazıma doladığı düğüm ile ağlayacakmışım gibi hissettim. Bugün çok güzel başlamış olsa da şu an bana çok kötü hissettiriyordu.

Eylül, annem, Aslı abla hatta Melek Hanım bile şu anda bu kavgayı panikle izliyordu.

Sıraç ise iyi olmanın yakınından geçmediğini gösterir gibi yere yıktığı adamın göğsüne ayağına bastırdı.

Ardında bıraktığı acı inlemeyle birlikte, "Neden aklımla oynuyorsun benim?" dedi yine Aziz Nehar'ı suçlayarak. Yüzünde beliren canı gülümseye aşına değildim. Sesi yükselirken ayağına uzanan eller umurunda değildi. Daha da bastırırken elimi ağzıma kapattım.

“Ben daha sekiz yaşında katil olduğumda neredeydin?” dedi bütün çileden çıkış sebebini dile getirircesine. Sonra bütün kuvvete rağmen ayağını kaldırıp altındaki yüze bastırdı.

Korku ve dehşet nefesimi keserken boğazımdan yükselen boğuk çığlık, sevdiğim adamın ayağının altındaki adamın bağırsığına karıştı. Nergis’in beni geri tutmak için gövdeme sardığı kolları olmasaydı yere yığılırdım. “Elif, sakinleş!” dedi arkada inlemeler devam ederken.

Sıraç, Ivan’ın üstüne eğildiğinde bana tamamen sarıldı. Aziz Nehar, “Yaşadıkların için geçmişi geri alamam ama kazandığın güce destek olabilirim. Yanında olmak istediğim için beni suçlayamazsın,” derken kulaklarım uğulduyormuş gibi hissediyordum.

Nergis tekrar, “Sakinleş,” dedi bu sırada. “Madem yanında olmak istiyorsun, bu hâllerine alışmak zorundasın.”

Başımı ona doğru çevirdim. Yaşanan dehşete rağmen yüzünde sakin bir ifade vardı. “Sen bunu nereden biliyorsun?” dedim.

Sesimin titremesi bile sarsıldığının kanıtıydı.

Kavga devam ederken, “Levent Bey’e patron söylemiş,” dedi. O konuşmaya devam edecekti ama ben zaten yeterince gergin olduğum ve bugün en yakınlarımızla sınıdığımız için onun hakkında bile bir kere daha şüpheye düştüm.

“Sana bir kere muhbir olup olmadığını sormuştum, Nergis,” dedim. Sarsılmış hatta şüpheye düşmüş gözüktüğümün farkındaydım ama kendimi durduramıyordum.

Nergis’in gülümsemesi solmadı, aksine genişledi. “Ben ise *sana sadığım*, demiştim.” Karşılığını verdi. “Sadığım çünkü baban beni kurtardı, benim iyileşmem için elinden geleni yaptı,” diyerek bana olan sadakatini bir kez daha vurguladı ama bunun devamı vardı. İlk defa devamını getirdi:

“Ama yardımımı da istedi, Elif.”

Bütün sesler sustu. Bu bilgiyi ilk defa duyduğumdan ona şoke olmuş bir şekilde baktım. Bugün öğrendiğim gerçeklerin haddi hesabı yoktu.

Kime güveneceğimi şaşırmıştım. “O önünde sonunda senin korunman gerekeceğini biliyordu. Baban gitmiş olsa da zamanı geldiğinde bu görevi almaktan çekinmedim. Babanın yolunu gözeten Levent Bey’e de gerektiğinde yardım ettim çünkü öyle gerekiyordu.”

Sonunda tahminim ortaya çıkarken hâlâ ona bu yakıştırmayı yapmak istemediğimi fark ediyordum ama o, sebebine o kadar güveniyordu ki beni sıkı sarmaya devam etti.

Bana sevgisini göstermek istercesine gülümsedi.

“Senin iyiliğin için, patronun kurtulması için gerektiğinde muhbirlik de yaptım. Şimdi de sana sakinleşmeni söylüyorum çünkü öfkesini dindiğinde patron ilk sana bakacak.” Bakışlarını Sıraç’a çevirdi ama ben bakmaya korkuyordum. “Eğer seni yıkılmış, hayal kırıklığına uğramış görürse her şey başa saracak çünkü sen son zamanlarda ona doğru olanı yapıyormuş gibi hissettirmiyorsun. Sürekli müdahale etmeye çalışarak o hastaymış ve sen de kurtarıcısımıydın gibi davranıyorsun.”

O böyle söylediğinde sarsıldım. Daha onun muhbir olduğu gerçeğini atlatamamışken üstüne bir de bunun çıkması beynimin donmasına sebep olmuştu.

“Evet,” dedi kendi tezini desteklemek için. “Bu bir nevi doğru ama hasta olmasa bile öfkelenebileceği durumlar yaşadığında da aynısını yapman, onun her hareketini sorguladığının göstergesi.”

Dediklerinde haklı olma ihtimali vardı. Benim tepkilerimin Sıraç üstünde büyük etkisi vardı. Böyle anlarda ben sakin olmazsam hatta korkarsam benden uzaklaşma ihtimali, ondan tiksiniyordum gibi hissetme ihtimali çok yüksekti.

Sanki ona güvenmiyordum gibi.

Onun her attığı adımın hata olmasından korkuyordum gibi.

İdrak anı birden geldi. O kadar uzun zamandır ne yapacağımı bilmez hâl-deydim ki sanki birden kalbime ilham gelmiş gibi hissettim. Yapmam gerekeni bilerek hızla atan kalbim adrenalini kesilmiş gibi sakinleşmeye başladı. Bazen durmanın da bir tepki olduğunu, gerektiğinde onun arkasında olmam gerektiğini unutmuş gibiydim.

Kendine zarar vermesinden o kadar korkmuştum ki sürekli *ya yanlış ya-parsa* diye tetikte bekliyordum.

Evet, hastaydı.

Bunu kabul ediyordum.

Ama aynı zamanda çok zeki bir adamdı.

Kontrolünü kaybetmediği sürece attığı adamların belki de on adım son-rasını bile hesaplıyor olmalıydı. Bu yüzden ben de doğru adımlar atmalı, hiç hoşuma gitmese de eğer düşmanını hezimete uğratabaksa uygulayacağı şid-dete sessiz kalmalıydım.

Aslında bunların ben de farkındaydım ama daha yeni bir kayıp yaşamışken her şey üst üste gelmişti. Bu yüzden kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. “Bu muhbirlik olayını sonra konuşacağız. Bilmelisin ki bundan hiç hoşlanmadım,” dedim. Sesimin sert çıkmasını hiç umursamadan gülümsedi.

“İşte Vuslat’ın Elif’i!” dedi benimle gurur duyuyormuş gibi ama ben kendime gelmeye çalışmakla meşguldüm. Tereddütlü bir ifadeyle, “Bakıyor mu şimdi bana?” dedim onun verdiği gazı görmezden gelerek.

Aziz Nehar’la konuşuyorlardı ama odaklanamamıştım. Sadece Ivan’ın küfredtiğini duydum. Sonra Aziz Nehar’ın, “Bunun da seni sınamak olduğunu mu sanıyorsun?” dediğini.

Nergis başını olumsuz anlamda salladı. “Bakmıyor, Aziz Nehar’la konuşuyorlar. Biraz daha ayağını bastırmaya devam ederse Ivan’ı böcek gibi ezecek ama.” Bu durumda bile mizahi bir yön bulan Nergis sanki normal bir şeymiş gibi kıkırdadı.

Evet, onlara *ailem* diyordum ama hepsi ruh hastasıydı.

Böyle giderse yakında ben de bu kervana katılacaktım. Başımı onlara çevirmeden önce Nergis’e yaslanmayı bıraktım ve olduğum yerde dikleştim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra en serinkanlı hâlimle önümüzde sergilenen kavgaya baktım.

Sıraç, Aziz Nehar’a cevap vermezken Ivan, Sıraç’ın ayağını sıkı sıkı tutarak kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Sonunda Sıraç ayağını çekti. Ivan uzun zamandır suyun altındaymış da dışarı çıkarılmış gibi nefes alırken bu Sıraç’ın umurunda bile olmadı.

“Amacın neydi o zaman?” dedi Aziz Nehar’a bakarak. “Benden nefret eden iki adamını evime getirmek için niye bu kadar ısrarcı oldun?” diye sordu.

Ben de bunu sorgulamıştım ama görünen oydu ki yalnızca korunmak için bu adamları buraya getirmemişti Aziz Nehar. Buraya geldiğinden beri ilk defa kollarını göğsünde kavuşturdu, yaşlı olmasına rağmen cüsseli olduğunu göstermek istercesine iki bacağı açık bir şekilde Sıraç’ın karşısında durdu.

Meydan okuyordu. “Onlar istediler,” dedi. “Sana meydan okumak istediler, ben de izin verdim.”

Boyun eğmiş gibi gözüксе de onun şeytani hatta acımasız bir yönü olduğunu görüyordum. O bir mafya lideriydi. Gerektiğinde en yakınını bile güç için harcayabilecek bir yapıya sahipti.

“Madem buna ihtiyaç duyuyorlar, engel olmam senin itibarını zedelerdi. Ben seninle oğlum olarak oynarken bile seni küçümsemedim. Doğru olan budur.”

Sanki herkese ama en çok Ivan’a ders vermek istiyor gibiydi. Ivan’ın yattığı yere doğru bir adım attı. “Kimse düşmanını küçümsememeli çünkü kibir en büyük zafiyettir.”

Aziz Nehar bana baktı. “Elif’in dediği gibi,” dedi.

Başını tekrar Ivan’a doğru çevirdi.

“Dersini aldın mı?” diye sordu. Ivan öksürmeye devam ederken başını yana çevirdi. Şu an en büyük ihaneti Aziz Nehar’dan görmüştü ama yine de Aziz Nehar ona elini uzattı.

Ivan, onun elini itip kendisi ayağa kalkmaya çalışınca Aziz Nehar hiç alınmadan gülümsedi. Belli ki gerekli olan dersi vermekten başka bir şeyi umursamıyordu.

Bu adama güvenilmeyeceğini bir kez daha anlamıştım.

Bugünden aldığımız birçok ders vardı. Düğünle başlayan gün ölüm ve ihanetle bitmişti ama her hâlükârda sevdiğim adamın bakışları bana döndüğünde gördüğü güven ile bu oyunun taşları bizim elimizdeydi.

Kaybetsek bile, acı çeksek bile, sarsılsak bile, korksak bile...

Biz birlikte güçlüydük.

Kenetlendikçe kazanan biz olacaktık.

21 ADALET

Bir masumun ölümü dünyanın ölümü gibiydi.

Buz gibi bir kış havasında küçük bedeninin cenazesi defnedilirken hissettiğim tam olarak buydu.

Tüm cenaze boyunca elim karnımdaydı. Sevdiğim adamın sessiz yasını izlemiş ve ben de tıpkı onun gibi yas tutmuştum ama hiç ağlamamıştım çünkü bu dünyadan göçüp giderken o bir melekti.

Biz ardında kalanlar ise imtihan olmaya devam ediyorduk. Bu yüzden mezar kazılırken hatta çok ağır bir görüntü de olsa sevdiğim adam kefenlenmiş olan o masumu tek başına mezara indirdiğinde yüreğime taş oturmuş olsa da ağlamadım.

Üstümde derin bir metanet vardı. Sıraç da aynı benim gibiydi. Bir tek ilk toprak atılacağına duraksadı. Bekledi, mezarın içine bakarken yüzünde o kadar hüznünlü bir ifade vardı ki bir tek o an kötü oldum çünkü böyle anlarda hem her yaralı çocuğun ardından ağıt yakan o çocuğu hem de sevdiğim yaralı adamı görüyordum.

Bir de bir babayı.

Cenaze bittikten sonra bizi korumak istercesine hem beni hem de paltodan gözükmeyen karnımı sardığında tam olarak hissettiğim buydu. Anne adayını olarak bu cenaze beni çok etkilemişti ama birçok şeyi de idrak etmeme sebep olmuştu.

İnsan kayıplarıyla birlikte elindeki kıymetini daha iyi anlıyordu. Minik Ömer'in kaybını ise bana aileme sıkı sıkıya tutunmamı öğütlemişti. Üstelik Nergis'in yapmış olduğu konuşma da beni çok etkilemişti. Bu yüzden sessizce yas tutsam da aynı zamanda içimde teselli dolu bir huzur vardı.

Sıraç da cenazeden sonra sessizleşmişti. Sanki hedefine odaklanmış gibiydi.

Bu hedeften önce ikimizin de isteğinin bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek olduğunu biliyorduk. Bunu bir seremoni hâline getirmeden sessiz sakin bir şekilde kliniğe gittik.

İkimizin de tuz testi haricinde bir tahmini yoktu ama yine de heyecanlıydım.

Serra Hanım'ın odasının kapısı açılınca bizi gördü ve "Ay! Ben de sizi bekliyordum," dedi.

Abartmıyordum, kadının bizi görünce resmen gözleri parlamıştı. Bence hamilelikte doğru kadın doğum uzmanını seçmek çok mühimdi. Bunu korktuğum konularda onun sakin ve neşeli tavrını gördüğüm zaman anlıyordum.

"Gelin içeri, gelin! Ben de bugünün gelmesini bekliyordum," dedi bizden daha büyük bir heyecanla. Sonra Sıraç'a çevirdi bakışlarını. "İçimde tutmaktan artık kâğıtlara yazmaya başlamıştım. Elif de bir türlü söylememe izin vermedi."

Sıraç'ın sert yüz ifadesi düzelmedi. "Umarım belgeleri gizlemekte sıkıntı çekmiyorsunuzdur," dedi. Sıraç'ın üstü kapalı tehdidine karşılık onu uyarırcasına elini sıktım ama hissettiğini sanmıyordum.

Bu uyarıya karşılık Serra Hanım gözlerini onun yüzünde dolaştırdı, muhtemelen yaraları yeni fark ediyordu.

Fark etse de garipsemedi. Üstelik hiç alınmadan, "Elbette!" dedi aynı neşeyle. "Yazdığım kâğıtları bile yırtıp attım ama yine de içimde tutamıyordum." Sonra kapıyı açtı ve "Lütfen içeri gelin!" dedi.

O daha fazla ısrar etmesin diye ben önde, Sıraç arkadayken muayene odasına girdik.

O anda heyecanım arttı.

Küçük bir rutin kontrol faslından sonra beni muayene kısmına aldı. O bilgisayarın başına otururken ben küçük ekranın önündeki muayene koltuğuna yattım. Bu sefer yardım almadan açtığım karnıma soğuk jel sürülürken Sıraç'a baktım.

Tüm bedenim titriyordu çünkü bu anı tıpkı diğer özel anlarımız gibi unutmayacağımı biliyordum. Üstelik sevdiğim adam da sabah büyük bir yas yaşasa da şu an hiç belli etmiyordu.

"Sakinleş, Gün Işığı," dedi elimi tutarken. Tuttuğum ellerinin ilk defa soğuk olduğunu fark ettim.

"Asıl sen sakinleş," dedim heyecanın vermiş olduğu tebessümle. "Ellerin buz gibi."

Hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme bile aslında onun da her şeye rağmen heyecanlandığını gösteriyordu.

Serra Hanım probu eline aldığı anda heyecandan Sıraç'ın elini sıktım. Kaç kere ultrasona girersem gireyim, bu heyecan bitmiyordu ama bu sefer çok farklıydı. Probu karnıma bastırdığı anda boğazıma bir yumru oturdu. Serra Hanım benim aksime daha sakin bir tavırla, "Bakalım geçen seferki gibi kendini gösterecek mi miniğiniz?" dedi.

Probu karnımda dolaştırdı, dikkatli bir şekilde ekrana bakıyordu. Ben ise kısa bir an Sıraç'a baktım. O küçük ekrandaki görüntüye öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki yüzündeki derin merak elle tutulur cinstendi.

Hatta saklamaya çalıştığı heyecanı da.

Tekrar Serra Hanım'a döndüğümde birden yüzü aydınlandı. O an heyecandan kalbim patlayacaktı.

Bana geri döndüğünde, "Bugün o da en az annesi kadar heyecanlı sanırım. Hemen gösterdi kendini," dedi beklediğim açıklamayı yaparak.

Sonra hiç beklemediğim bir soru sordu. "Çok mu sevdim sen bu miniğin babasını?" dedi hisli bir sesle. Aniden beni tuzagina çeken ve yüreğime değen bir soruydu bu.

Sanki kaderin tecelli ettiğini hissettiren bir sözdü. Gözlerim dolarken ağzımı açtığımda ağlayacağımı bildiğim için sadece gülümseyerek başımı salladım. Sıraç'a baktığımda onun da yüzünde garip bir ifade vardı.

Sanki o da hissetmişti. Bu bizim mucizemizdi. Başımı Serra Hanım'a çevirdiğimde onu da benim gibi buldum.

"Belli," dedi benim gibi gözleri dolarken. "Babası gibi olacak seninki."

Ona şaşkınlıkla bakarken bir müjde verircesine gülümsedi.

"Tebrik ederim, Vuslat çifti!" dedi neşeyle. Nefesimi tuttuğum an kalbimi durduran mutluluğu avuçlarımıza bıraktı sanki.

"Bir oğlunuz olacak!"

Tek bir cümleyle bana dünyaları, sevdiğim adama ise öldüğü için yasını tuttuğu her çocuğun tekrar yaşama fırsatını verdi.

Karanlık son haddindeyken gün doğdu.

Adalet.

Bizim bir oğlumuz olacaktı. Cinsiyetini hiç düşünmemek için elimden geleni yapmışken duyduğum anda içimdeki eksik nokta tamamlanmıştı sanki.

Böyle olmalıydı, diyordu yüreğim. Madem Allah'ın adaleti haktı, Sıraç babalığı bu şekilde tatmalıydı.

Çenem titrerken, "Oğlumuz!" dedim Sıraç'a dönerek. "Duydun mu?" Hâlâ şaşkın hatta donuk bir şekilde ekrana bakıyordu. "Bir oğlumuz oluyor, sevdiğim."

Dudaklarımın arasından firar eden hıçkırık, sevinç gözyaşlarımın bir yanımasıydı. Sıraç tepki vermedi, gerçekten tam manasıyla şoka girmiş gibiydi. Bu yüzden başımı Serra Hanım'a çevirdiğimde bizi içten bir samimiyetle izlediğini gördüm.

"Kesin mi?" dedim. "Bizimle oyun oynamıyor, değil mi?"

Anne olmak böyle bir şey miydi? Yüreğini feda edebilecek kadar şefkatle dolmak mıydı? Bilmiyordum ama kendimi çok farklı hissediyordum. Sanki tüm dünyayı kucaklayabilecek bir şefkate sahipmişim gibi bir histi bu.

Serra Hanım başıyla bir onay verdi. “Yanılma payı yok denecek kadar az çünkü kendini göstermek için çok hevesliydi beyimiz.” Bunu söyleme biçimi ve keyifli ifadesi ağlarken gülmeme sebep oldu.

Zihnimde canlandırdığım bebeğe dair her daim bir isteğim vardı.

Sevdiğim adama benzesin istedim.

Oğluma her baktığımda Sıraç’ı ne kadar sevdiğimi hatırlamak istedim. Sıraç’ın hislerini öğrenmeye o kadar ihtiyaç duyuyordum ki elini sıkıttım.

Dönüp bana bakmadı çünkü gözleri ultrason görüntüsünde dolaşıyordu. Sanki gerçeği ekrandaki görüntüyle teyit etmek istiyormuş gibiydi. Serra Hanım da durumu fark etmiş olacak ki “Ben anne ve baba adayına bu mutlu haberi baş başa kutlamaları için biraz zaman veriyorum,” diyerek ayağa kalktı. Yüzündeki anlayışlı ifade benim için büyük bir minnettarlıktı. “Birazdan gelirim.”

Ona başımla onay verdim.

O giderken Sıraç başını bana doğru çevirdi. Gözlerindeki ifadeyi gördüğümde neden bu kadar donuk olduğunu anladım. Bakışlarındaki acı aslında ona verilen mesajdandı.

“Adalet!” dedim yüreğimle gülümserken. Karnımdaki jele dikkat ederek sedyeden kalktım.

“Adalet!” dediğimde yüz ifadesi gittikçe yumuşadı. Bunun anlamı bizim için çok büyüktü.

Bunu o da biliyordu ve yavaş yavaş idrak ediyordu. Başını sallayarak beni onayladı. Ben gülümserken onun da yüzünde yavaşça bir gülümseme peyda oldu. Yüzümü ellerinin arasına alırken hâlâ şaşkın gözüküyordu. “Onu öyle koruyacağım ki hiçbir kötülük dokunamayacak,” derken zamanında korunmamış olan çocukluğu konuştu sanki.

Başımla onu onaylarken bu hâline de ağlıyordum. Yüreğim hissettiğim yorgunluktan patlayacaktı.

“Çünkü babası sen olacaksın.” Gülümserken sesim titriyordu. “Arkasında dağ gibi yükseleceksin, gölgenin altında büyürken bilecek ki sen onun koruyucusun.”

Sonra o gülüş ağır ağır soldu. “Peki ya iyi bir baba olamazsam?”

Korkularını çok iyi anlıyordum. Aynı korkular bende de vardı ama ikimizin de bu korkuların pençesine takılmasına asla izin vermeyecektim.

Başımı reddedercesine salladım. “Peki ya iyi bir anne olamazsam?” dedim.

Beni anladı ama yine de kendine inancı çok zayıftı. Ben de onun yüzünü elimle kavradım. “Birlikte başaracağız.” Başparmaklarımla yanaklarını okşadım. “Ve dediğim gibi sana benzeyecek.”

Buruk bir şekilde dudakları yukarı kıvrıldı. O korkular hâlâ lacivertlerinde olsa da bana inanmak istediğini görebiliyordum. “Nereden biliyorsun, Gün Işığı?” dedi.

Bütün inancımınla baktım ona. “Çünkü hep öyle hayal ettim,” dedim. Sadece hayal etmekle kalmayıp her fırsatta dua etmişim. “Gamzesi senden, gülüşü senden, gözleri senden, saçları senden...” Uzanıp saçlarına dokundum. “Saçlarını okşadığımda babası gibi uyusun kucağımda çünkü ben en çok o zamanlar onu dilediğimce izleyebiliyorum.”

Bakışları, yüz ifadesi şefkatle dolarken aynı zamanda hasret de vardı işin içinde.

Mahrum kalmış bir adama mucizeydi bu.

Yüzündeki ifade yumuşarken, “Seninle tanışana kadar uyumak bir kâbus, gülümsemek ise yalnızca öfkedendi,” dedi zihnindeki şeytanın esiri olan bir adam gibi. “Gamzelerim olduğunu bile bilmiyordum.”

Ağlama isteği dayanılmazdı. Ona gülmeyi unutturanların iki dünyada da verecek hesabı vardı.

Burnunu burnuma şefkatle sürttü. “Sonra sen geldin,” dedi. “Bana uymayı, gülmeyi öğrettin. Sen gülüşümü sevince ben daha fazla güldüm. Seninle uyuyunca bütün kâbuslarım korktu.” Dudakları burnumun ucuna değdi ve şefkatle öptü. “Zaten sen böyle güzel severken kim sana yüz çevirebilir ki?” dedi.

Aslında benden kaynaklanmıyordu bütün bunlar, ben yalnızca sevmiştim ama ona bakarken sevginin gücüne şahit oluyordum.

“Ben sadece sevdim,” dedim bu yüzden. Sesim titriyordu bu sevgiden. “Sana öğrettiğim tek şey sevmekti. Bir eksiklik arıyorsan kendinde, sevmek sende eksik bir haslettir. Tamamen de yitik değildi çünkü kendince sevdiklerini gördüm. Eylül ve Demir de bunun en büyük örnekleri.”

Başını çevirip bana baktı. “Sen de oğluna öğreteceksin,” dedim. Gözümün önünde küçük bir erkek çocuğunu sırtında taşıyan hâli canlandı.

Yüzündeki saf mutluluk, sırtından attığı yüklerin mükâfatıydı. Dudaklarımda beliren gülümseme bir dua olarak kabul ettiğim bu hayaldendi.

“Madem onun doğumunu adalet getirecek, dedin...” dedim bu hayalin önündeki son engelin kaldırılmasını umarak. “Bir baba olarak onun hatta tüm çocukların gülebileceği bir dünya için elinden geleni yap.”

Yüz ifadesi ciddileşirken daha önce verdiğim güvenceyi tekrar verdim. “Yanıdayım,” dedim tüm yüreğimle. “İstersen ardında, istersen önündeyim. Sen nerede istersen, nerede ihtiyacın olursa oradayım.”

Zor bir sürecin yaşanacağını bilerek sevgimle dimdik durdum karşısında.

“Alacak bir hesabın varken...” Başımı eğip şefkatle karnıma baktım. “Biz hep burada olacağız.” Sonra ona baktım. Ona verdiğim bu güvencenin değeri yüzünde beliren minnettarlıktı. Elimi kalbine bastırdım. “Yeter ki bunu kaybetme. Pusulan kalbin oldukça biz hep burada olacağız.”

İnsanlığını kaybetmemesi için gerekli olan tek şey buydu. Ölümler, canice katliamlar olacaktı. Onu geri döndürmesi zor anlar yaşayacaktık belki ama ondan tek istediğim buydu.

“Ellerim kirlenecek,” diyerek bir kez daha acı gerçeği dile getirdi.

“Kirlensin,” dedim. Bunu yüreğim de aklım da kabul etmişti çünkü buna mecburdu. “Birlikte temizleriz.”

“Ben diye bildiğin her şeyin canileştiğini göreceksin.” Korkusu, şefkatimi daha çok tetikliyordu. Dev gibi adamdı ama böyle anlarda hep boynu bükülüydü.

“Sen diye bildiğim her şeyin haklı sebepleri var,” dedim tüm yüreğimle ona inanarak.

Yalnızca mutluluk değil, aynı zamanda büyük bir güvenceye de sahipti artık. Bunun mucizesiymiş gibi karnıma baktı. Cinsiyetini öğrenmeden ağzından çıkan o söz kaderin bir işareti gibiydi.

Beni kendine çekerek sarıldı. “Adalet,” dedi o da bunu bildiğinden. “Sen bana adaleti verdin, benim güzel karım.” Dudaklarını alnıma şefkatle bastırdı.

“Yaradan’ın bir mucizesi,” dedim. Onun bize nasibiydi ve aynı zamanda mutlu son olduğuna inandığım bir hikâyeydi.

Yaşayamadığı çocukluğunu oğlumuzla birlikte tamamlasın istiyordum. İnsanın çocukluğu bir yansımasıysa şayet, Sıraç’ın yansımasındaki can kırıklıkları da o zaman yok olmuş olacaktı.

Sonunda yarım kalmış bir çocuk değil; tam bir adam, bir *baba* olacaktı.

Biz kendimizi toparladıktan sonra Serra Hanım geldi ve bebeğin sağlık durumu hakkında bilgi verip benden bazı testler istedi.

Öğrendiğimiz müjdeli haberden sonra hepimizin yüzünde saf bir mutluluk vardı. Sıraç bile Serra Hanım’ı umursamadan hafif de olsa gülümsüyordu.

Her şey benim için şükür sebebinden ibaretti. Bebeğim sağlıklıydı, eşim yanımdaydı.

Bir oğlumuz olacağı gerçeğine sıkı sıkı sarılıyordum.

Testlerin sonuçlarını öğrendikten sonra sıra yeme düzenime gelince pat diye o mutluluk bulutlarından yere çakıldım çünkü Serra Hanım yeme düzenimi sorunca ona gerçeği söylemek ciddi ciddi kadının içinden bir canavar çıkmasına sebep oldu.

O çöpçatan, sürekli gözlerinden kalpler çıkan kadın gitti; yerine gestapo bir kadın geldi.

Yanlış beslendiğimi duyunca Sıraç'ın yanında bana çektiği nutukla tabiri caizse *beni vurup duvara fırlattı*.

Yediğim besinlerin çocuğun zekâsına etki ettiğinden bebeğin benden beslendiği için bedenimde tükenen vitamin sonucunda oluşabilecek olumsuzluklara kadar her şeyi tek tek anlatırken aslında bunları okuyarak öğrenmiş olsam da resmen ezilip büzüldüm.

Ben eziliyordum, Sıraç ise hepsini bir bir zihnine kaydediyordu; bunu görebiliyordum. Utanmasa telefonunu çıkarıp not alacaktı.

Muhtemelen onu da çok zeki olduğu için yapmamıştı. Bundan sonra da hiçbir şey iyiye gitmedi.

Serra Hanım'ın söyledikleri aslında en çok Sıraç'ın tetiklenmesine sebep oldu çünkü Sıraç'ı korkularından vurdu. Kış aylarına girdiğimiz için virüslerin çok tehlikeli olduğunu, gribin onlar için tam bir kâbus olabileceğini söyledi ve bu sözlerden sonra resmen iki tarafa karşı savaşıp yenik çıktım.

Bunun sonucunda dikkatli beslenme sözünü vermek zorunda kaldım. Oğlumuzun demir ihtiyacı karaciğerimden karşılandığı için de vitaminlere ek olarak demir preparatı da kullanacaktım.

Bu sözler yüzünden tüm ailem cinsiyeti öğrenmek için bize geldiğinde yapılan kutlama bir tek bana haram oldu.

En çok içime oturan da dağıtılan lokmadan bir tane bile yiyememiş olmamdı. Yasaklandıkça resmen daha çok canım çekiyordu ama onun yerine gözüme meyveleri sokuyorlardı.

İçimde bebek yerine meyve ağacı büyümesi olasıydı. Benim bu boğaz derdim haricinde ailenin üstünde gelecekte yaşanacaklara rağmen bir bayram havası vardı.

Biz üç gün sonra Ankara'ya gitmek zorunda kalsak da ailemizin üstündeki şenlik havası bitmemişti. Mehmet dedem Konya meydanında lokma dağıtmış, Levent dedem yetimler için kurban kestirmişti.

Demir poşet poşet hediyelerle yuvaya gitmiş, Eylül de çocuklar için yemek günü organize etmişti. Erzurum'daki amcalarım sert adamlar

olmalarına rağmen haberi aldıklarında telefonda tıpkı annem gibi ağlamışlardı çünkü bu sadece Sıraç'ın mükâfatı değildi.

Babam da bu uğurda canıyla büyük bir bedel ödemişti. Bu yüzden onlar da orada hayır yemekleri dağıttılar.

Annem ise benim yerime babama gidip bu müjdeli haberi verdi. Bunların hepsi doğmamış oğlum içindi. Üstelik sadece bununla sınırlı olmadığını da biliyordum.

Ben Konya'da değilken yaşanmıştı bazıları ama hepsini duymuştum.

Eylül annesine söylediğinde Aziz Nehar da cinsiyeti öğrenmiş ve biz Ankara'ya gittiğimizde eve bir sürü hediye gelmişti.

Sıraç her hediyeyi el dedektörleriyle inceletmiş olsa da yalnızca erkek çocuğu kıyafetleriydi. Bir mağaza dolusu lüks marka bebek kıyafetini gördüğümde Sıraç yanımda değildi ama bu hediyeleri kimin gönderdiğine bakmaksızın hepsini sürekli göğsüme bastırıyordum.

Elim kadar kıyafetler, avucum kadar ayakkabılar... Hepsi birbirinden güzeldi. Bunların hepsi benim için manalı bir mutluluktan çünkü Aziz Nehar kısa bir süre içerisinde hem bir oğul hem de bir torun sahibi olmuştu. Melek Hanım kaybettiği oğlunu bulmuştu ve bir torun sahibi oluyordu. Eylül bir abiye sahipti ve şimdi de bir yeğeni olacaktı.

Böyle bakınca kazananın sadece Sıraç olmadığını görebiliyordum. Etrafımızdaki insanların bu bebekle birlikte bağlarının kuvvetlendiğini hissediyordum.

Bir hafta sonra Sıraç'ın operasyonu başlatacak olması bile bu mutluluğa gölge düşürememişti.

Aksine çok huzurlu ve sakinim. Tek sıkıntım yemek konusuydu. O da resmen Ankara'ya gittiğimizde tam bir askeriye disiplinine girmeme sebep oldu.

Zaman geçti, Sıraç bu sırada yine yoğun bir tempo içerisindeydi. Plan sonlanmadan bana anlatmayacağım söylediği için ben sadece evde zaman geçiriyor; kendimle, bebeğimizle ilgili geleceğe dair yeni kararlar alıyordum.

Şimdilik hepsi sırdı. Bu kararları yalnızca bir kişiye söylemiştim, o da istediğim şeyleri benim için temin etmişti.

Yemek yeme isteğimi bastırmak için ben de kendimi hayatıma odaklanmaya, oğlumuz için eğitim kitapları okumaya, nefes egzersizlerine ve hamilelere uygun sporlara vermiştim.

Sıraç'ın hayatında kaos hüküm sürerken bende yaprak kıpırdamıyordu. Doktor kontrolünden sonra bir hafta geçtiğine inanamayacağım kadar hızlı geçmişti zaman.

Ev son günlerde hareketlendi, teşkilattan adamlar dedemle birlikte geliyorlardı. Toplantılar yapıliyordu. Yalnızca görmezden gelmeyi seçiyordum.

Benim derdim kendimleydi. Koyun can derdinde, kasap et derdinde gibi bir durumdu.

Kurban da benim kocamdı. Bunca derdinin arasına benim sıkıntımı da sıkıştırıp isyan çıkaracaktım çünkü artık mutfakta annem haricinde bir gardiyanım daha vardı. Daha önce burada yardımcı olarak çalışan yaşlı teyze benim düzenli beslenmem için görevlendirilmişti. Evde asla sağlıklı bir şey yoktu.

Aynı zamanda aşırı tüketeceğim bir şey de yoktu. Yemek vakitlerim ve vitamin takviyelerimin zamanı ayarlanıp buzdolabının üstüne asılmıştı. Saat altı sonrasında abartılı şeyler tüketmem yasaktı.

Bir tek buzdolabına zincir vurulmamıştı. Ama az kalmıştı, benim kocam onu da yapacaktı. İsyan bayrağını çekmeme ramak vardı.

Operasyon öncesindeki gece Sıraç son hazırlıklar için yine dışarıdayken benim de gözüm mutfak ve dışarısı arasında mekik dokuyordu.

Sonunda geldi. Geldi ama yanıma gelmedi. Beni görmeden garaj asansöründen yukarı çıkması da ne kadar yoğun olduğunun bir göstergesiydi.

Alınmadım ya da üzülmedim çünkü ne kadar yoğun olduğunu biliyordum. Yaşananlar beni olgunlaştırmıştı.

Bu yüzden bekledim. Umut'un aşağı inmesi, Sıraç'ın tek başına çalışacağının göstergesiydi. Onun aşağı inmesini beklerken odalarda dolaştım. Umut'u bahçede gördüğümde saat on bire geliyordu. Ellerinde buharı tüten içecekler vardı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama soğukta oldukları için aklıma direkt salep gelmişti.

Hazır olanlardan değildi, seyyar satıcılar tarafından yapılanlardandı aklıma gelen. Kokusu burnuma dolmuştu resmen. Önündeki taburelerde oturup soğukta içtiğim salebin tadını hiçbir zaman evde alamamıştım.

Hedefe gitmenin ve ajitasyon yapmanın vakti gelmişti. Bu yüzden merdivene yöneldim.

Bu ev daha genişti ve asansör olmasına rağmen merdiven kullanmakta inar ettiğim için yoruluyordum. Sıraç'ın çalışma odasının katına ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Buraya geldiğimden beri değişen bir diğer şey de kalın giyinmeye başlamamdı. Sıraç virüslere savaş açtığından beri -yani bir haftadır- sabahları giydiğim şeylere de takılmaya başlamıştı.

Evin içerisi cayır cayır yanıyordu ama ben yine de kapüşonlu, mor, kalın bir *sweatshirt* giyiyordum. Altımda da sporcu taytı vardı. Terliyordum ama

o kadar korkutulmuştum ki ben de üstümü değiştirmeye yeltenmiyordum. Kapıyı tıklatmadan önce üstümdeki *sweatshirt*ün yakasını çekiştirip içime üfledim.

Kapı kendiliğinden açıldığında gülümseyerek içeri girdim. Sıraç ayaktaydı. Üstünde kahverengi bir gömlek vardı. Gömleğin düğmeleri stresli olduğu zamanlar yaptığı gibi yine açılmıştı. Bal rengi saçları darmadağınktı. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

Yumruklarını masaya yaslamış; dikkatli gözlerle masaya serdiği bir şeye, tahminimce bir haritaya bakıyordu. Tek bir kusura bile tahammülü olmadığı için şu an kendi planını bile didik didik ettiğinden emindim.

Başını kaldırıp bana baktığı anda yüzüme acıklı bir ifade yerleştirdim.

Kaşları çatıldı. Zaten gergin gözüküyordu, beni görünce yüz ifadesinin değişmemesi kanmayacağının en büyük işaretiydi.

Kesinlikle yemeyecekti.

“Sakin, Gün Işığı!” dedi ciddi bir ifadeyle. “Bir şey canın çektiyse yoğurt ya da süt tüketebilirsin ama bu saatte sana gidip kestane şekeri almayacağım.”

Dudak büktüm. Gün, bugün değildi. “O dündü canım!” dedim hemen U dönüşü yaparak. “Hem nereden çıkardın bir şey isteyeceğimi? Ben seni görmeye geldim. Uykum geldi de yatmadan önce ne yapıyorsun diye bakayım dedim.”

Yalan değildi ama eksikti. Bal gibi bir şey isteyecektim, gelir gelmez gardını kuşanınca daha ağır hareket etme kararı aldım.

Ona doğru tıpış tıpış yürürken elimle karnımı gösterdim. “Daha doğrusu biz geldik!” dedim neşeyle.

Bu sefer yüzündeki ifade bir nebze yumuşadı. Artık gittikçe belirginleşen karnıma bakarken gözlerinde beliren şefkate hayrandım.

Sonra tekrar bana baktı. Bu sefer yüzünde muhtaçlık vardı. Onun yanına vardığım anda çenemi kavrayıp dudaklarıma kapanmasını beklemiyordum ama yaptı.

Selam bile vermeden dudaklarıma kapandı. Baş ve işaret parmaklarıyla yanaklarıma yaptığı baskı yüzünden ağzım aralandığında dilini ağzuma sokup sessiz bir savaş başlattı.

Karnıma dikkat ederek beni kendine çekerken nefes alır gibi öpmeye başladı. Ne istediğimi, ne için buraya geldiğimi unuttum. Onun haricinde yaşamaya dair ne varsa unuttum.

Dilinin her teması, öpüşünün beni her tutuşu ve bırakmayışında ateşimin harı kor oldu.

Parmak uçlarımda yükselip omuzlarına tutunduğumda beni kendine yasladı. Eliyle yüzümü kendine doğru çekiyor ve her seferinde daha derin öpüyordu. Yaşam enerjisine ihtiyacı varmış gibi dudakları dudaklarımın üstünde dolaşıyor, beni kendine doğru çekiyordu.

Dudaklarımı ondan kopardığımda beynim kısa devre yapmış olsa da kaşlarım çatıldı. Ellerim yüzüne sarıldı.

“Ne oldu?” dedim direkt çünkü biliyordum, iyi hissetmiyordu. Yüzünde karmakarışık bir ifade belirdi.

Kaçarcasına tekrar dudaklarıma eğildiğinde gerginliğini her zerremde hissettim.

Başımı geri çekmeye çalıştım ama eli hâlâ çenemi kavramış durumdaydı. Bu yüzden dudaklarım tekrar dudaklarına esir oldu.

Zorlamadım. Konuşmak, zorlamak bazen bir şeyleri çözmüyordu. Bu yüzden teslim oldum, onunla kayboldum, onunla unuttum. Çenemi serbest bırakana kadar, öpüşündeki hırs dinene kadar ona şefkatle karşılık verdim.

İnatlaşmadıkça yalnızca şifa olduğumu bilerek sakinleşti. Geri çekildiğinde alnını omzuma yasladı. Ben ise derin derin nefes alırken dudaklarımı boynuna doğru çevirdim. Ensesindeki saçlarını okşadım.

“Sorun ne?” diye sordum uysal bir sesle. Başını kaldırıp bana baktı. Yüzündeki o ciddi ifade bir nebze de olsa yumuşamıştı.

“Zihnim,” dedi. Yorgundu. “Çok konuşuyordu.” Acı acı gülümsedi. “Boş konuşuyordu.”

Eğilip dudaklarını boynuma bastırdı. “*Keşke* diyordum.” Tekrar öptü. “*Karım gelse de sustursa.*”

Kaşlarım tekrar çatıldı. “Ne diyordu?” dediğimde yılgın bir şekilde iç çekti. Soluğunu boynumda hissettim.

Başını geri çekti ve ardında duran deri koltuğa oturdu. Sonra da beni kucağına çekti.

“İhtimaller, hatalar...” dedi omzuma doğru düşen saçlarını geriye iterken. “Kusurların doğurduğu ihtimaller, ölümü çağıran hatalar.”

Usulca gülümsedim. “Kısacası insan olmanın getirdikleri,” dediğimde bir şey söylemedi. Hata yapmaya tahammülü olmadığını biliyordum.

İç çektim. “Kendine ödettiğin bedellerden yine kendinin hakkına giriyorsun, biliyorsun değil mi?”

Yine ses yoktu. Sadece uzayan saçlarımla oynuyordu. Eğilip çenesinden öptüm.

Beklemediğim şekilde bunu kabullenince şaşırdım. “Biliyorum,” dedikten sonra tekrar dudaklarımı yakaladı ve kısa bir öpücük çaldı.

Ona aşağıdan baktım. Gerçekten değiştiği en büyük nokta buydu ama yine de her insanın yaşadığı korku ve endişeler onun zihninde büyük birer düşmandı. Hastalığı olmayan insanların bile dayanamadığı çağımızın baskılarının en uç hâline o nasıl dayanıyordu, bilmiyordum.

Tek bildiğim sakinleşene kadar telkin vermekti. Tek tesellim ise artık eskisine nazaran idrakinde olmasıydı. “İyi olacak her şey,” dediğimde yüzüme ciddiyetle baktı. Başka seçeneğinin olmadığını görebiliyordum.

“Kendine güveniyor musun?” dedim. Gülümsedi. Gamzelerinin kalbimi ısıttığı bir gülümseme idi.

“Güvenmek problem değil, Gün Işığı,” dedi. “Ben ölemeyeceğimi anladığımda öldürmeyi, öldüğümde bitmeyeceğini anladığımda ise kendime güvenmeyi öğrendim.”

Kendine baktığı nokta ölümle yan yanaydı. “Konu öldürmekse hep kendime güvendim. Alt etmekse bunun hırsıyla büyüdüm. Hırs bazen beni yanlışta teşvik etti, kibir beni hataya sürükledi ama kazananın ben olacağıma baştan beri inanıyorum.”

Bu kibir değil, saf bir öz güvendi. Zaten duruşunda da bunu her zaman hissediyordum.

“Peki, o zaman problem ne?” dedim. “Sen kendinden eminsen etrafında gelişebilecek beklenmedik durumlar senin suçun olmayacak ki. Nedir seni üzen zihninin oyunu?”

Başını eğip bana usulca gülümsedi. Zihninin ona oyun oynadığını söylemem onu eğlendirmişti ama bu eğlence kısa sürdü.

“Çocuklar olacak,” dedi en büyük zaafını, en büyük korkusunu dile getirerek. “Ben onları pusuya düşürürken onlar da çocukları kullanacaklar.”

Bu ihtimal buz kesmeme sebep oldu. Yine de o ihtimali en aza indireyecek adımları atmıştı.

“Çipleri devre dışı bırakacak yolu buldun. Devamında onların kötü adımlarına karşılık elinden geleni yapacağını da biliyorum.” Başını boynuma gömdü. “Kendine bu kadar eziyet etme.”

Derin derin soluk alırken bana sımsıkı sarıldı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Bugün onun son zayıflığıydı.

Belki de bu yüzden bu denli hassastı. Yarın bütün sorumlulukların ağırlığını yine üstleneceğini tahmin ediyordum. Bu yüzden, “Umarım tüm sorumluluğu yüklenmek gibi bir pehlivanlık yapmamışsındır,” dediğimde boynumdaki dudaklarının gerildiğini hissettim.

Gülümsüyordu.

“Beni pehlivan olarak mı görüyorsun, Gün Işığı?” diyerek durumu her zamanki gibi çarpıttı ve ben de omzuna hafifçe vurdum.

“Cüsse olarak yeterlisin,” dediğimde belimi sıktı ve dudaklarını uyarırcasına boynuma bastırdı. Aslında yeterli değil, katbekat fazlasıydı.

Benimkini yağlasalar ilk ben üstüne atlardım.

Sonrası da malumdu zaten.

Neyse ki yüz ifademi görmeden ciddileştim.

“Öncelikle bir izleme odası olacak, değil mi? Yani girdiğiniz ortamların kamera kayıtları, ses cihazları falan bize aktarılacak. Durumdan genel olarak bahsettin ama ayrıntıları bilmiyorum.”

Geri çekilip bana başıyla bana onay verdi. “Teşkilatta olacaksın,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Ölümler için planladığım her mekânın kamerası var, gittiğimde yerleştirilecek veya öncesinde yerleştirildi. Bunlara giden yolda da herhangi bir tehlike durumunda müdahale etmek için bir ekip kurdum. Onlarla birlikte sen de orada bulunacaksın. Çoğu zaman dedenler ve Pars da olacak. Eğer kabul edersen senin yalnızca bana erişiminin olduğu bir cihaz yerleştirecekler kulağına. Böylece...” dedi ama cümlesinin sonu gelmedi.

Gelmedi çünkü ihtimaller korkutuyordu bizi. Onun yüzünde hatta bana bakarken tereddütlerinde bile bunu görebiliyordum.

Zaten baştan beri en büyük korkusu buydu. İnsanın kendi kontrolünün elinden kayıp gitmesi ne acı bir durumdu. Beden sana ait oluyordu ama zihnin seni dinlemiyordu resmen.

Bunu yaşamadan asla anlayamazdım.

Bu yüzden, “Böylece gerektiğinde sana müdahale edebileyim diye mi?” diyerek ben tamamladım cümlesini ve o daha bana onay vermeden başımı olumsuz anlamda sallamaya başladım.

“Buna gerek olacağını düşünmüyorum.” Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

İşte, bunu beklemiyordu. Zaten uçurumda yaşananlardan sonra bana boyun eğmiş gibiydi ve ben de bunu istemiyordum çünkü tecrübeli olan oydu, ben değildim.

“Bana öyle bakma, sana bu güvensizliği benim verdiğimin farkındayım.” Buna sebep olan etmenler de az değildi ama bu süreçte üzerindeki baskımın bu şekilde işlemesini istemiyordum.

“İyi olmak için sesime ihtiyaç duyarsan buna varım ama diğer türlü bir müdahale olmayacak. Hatta şuna karar verdim...” dedim iki elimle omzuna hafifçe baskı uygularken. Dikkatle dinledi beni. “Belirli bir noktadan sonra odadan çıkacağım. Bu da aramızda bir şifre olabilir. Ben söyleyebilirim veya oradaki herhangi bir görevli sana gittiğimi haber verebilir.” Omuzlarını hafifçe ovmaya başladım.

“Böylece ikimiz için de sınır belirlenmiş olur. Sen bundan sonrasının benim için fazla olduğunu anlarsın. Bu seni durdursun diye söylemiyorum ama sınır gibi görebilirsin.”

Ona hafifçe gülümsedim. “Ya da *eve gelmek için acele et* demek de olabilir. Nasıl algılamak istersen.” O da hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “Bu benim çözümüm. Hamile olduğum için çok düşündüm ama sana güvenmediğim için değil, sadece oturup beklemenin beni daha çok strese sokacağını bildiğim için orada olacağım.”

Kendimi çok sorgulamıştım. Sonuçta karnımdaki bebeğin bilinçaltı şimdiden çalışmaya başlamıştı. Benim yaşadığım korku ve üzüntüden çok fazla etkileniyordu ama uzak kalmak da bana iyi gelmiyordu. Bu sefer de bir süreden sonra kafamda kurmaya başlayıp kendi kendimi korkutuyordum.

Bu yüzden yanında olmak zorundaydım. Güçlü durmam gerekiyorsa öyle yapacaktım.

Ben bunları düşünürken Sıraç sanki bana inanamıyormuş gibi sessiz kaldı. Beklediği neydi, bilmiyordum. “Asla bencilce düşünemiyorsun, değil mi?” dedi sonra.

Her zamanki gibi yine onu da dâhil ettiğim çözüm önerisi içindi bu şaşkınlığı. Hayatı boyunca kendisi dâhil hiç kimse için öncelik olmamış bir adamın düşünceleriydi bunlar. Ona göre kendimi düşünmem öncelik olmayıken ona yalnızca gözlerimi devirdim.

“Sen düşünebiliyor musun?” dedim. “Empati eksiliğini yüzüne vurmamak istemem, canım kocam ama senin yerinde ben olsam geride kalabileceğine inancın var mı?”

Hafifçe gülümsedi. “Empati eksikliğimi yüzüme vurmamak istemezsen nasıl aynı anda hem kendini hem oğlumuzu hem de beni düşünebilirsin.”

Sırıttım. Onun yüzünde minnettarlık olsa da bu konunun üstünde durmak istemiyordum.

“Empati eksikliğini yüzüne vurmamak gibi olmasın ama sonuçta birimizde eksik olanı diğerimiz tamamlar.” Teselli edercesine omzuna vurdum. “Eş olayları böyledir işte,” diyerek bilmişlik tasladım.

“Duygusal eksikliğin olunca ben tamamlıyorum ama tezim bundan sonrasında beni yerin dibine gömüyor.” Akıl konusunda o üstündü sonuçta. “Lütfen dâhi olduğunu yüzüme vurma.” Kendimi rezil ediş anım bu andı işte. “Yoksa bu tezime göre benim akılsız olduğum sonucu ortaya çıkar.”

O da güldü ama yüzünde, bakışlarında şefkat vardı. Bazen onu güldürebilmek hayatımın tek amacı oluveriyordu çünkü mutlu olmasını istiyordum. “Vurmam, benim güzel karım,” dedi bu şefkatle. “Zaten gerçek bu değil.”

Buraya geldiğim andan itibaren var olan stresinden eser kalmamıştı. Ben tam olarak bu anda devreye giriyordum. Bu anda elimde silahla ardından gelmem imkânsızdı. Hoş, zaten istesem de izin vermezdi.

Ben de bir eş olarak ona bu şekilde güç olacaktım. Bunun farkında olarak sıkı sıkı sarıldım bana. Ben de ona sarıldım.

Huzur buradaydı işte, tam olarak onun kollarının arasındaydı. Mis gibi kokuyordu.

Derin derin soludum kokusunu. Tüm gün kendi kendime düşünüp stres yaptığım her şey birden yok oldu.

Başım boynundayken, “Yarın ne olacak?” dedim gerçekliğe dönmeyi kendime zorunluluk olarak görerek. Başını kaldırmadan bana cevap verdi:

“Muhtemelen birçok ölüm.” Tekrar saçlarına dalan ellerim uyarırcasına saçlarını çekti.

Görmedim ama gülümsediğini hissettim. “Çok açıklayıcıydı cidden,” dediğimde başını çevirip kulağıma, boynuma öpücükler kondurdu.

“Bilmiş,” dedi şefkat dolu bir sesle.

“Sensin bilmiş!” dedim. Öptüğü yerler yüreğim gibi ısındı. “Soru sordüğümde bir kere de dolandırmadan cevap ver.”

Bu sefer kulak mememi hafifçe ısırdı. “Ne öğrenmek istiyorsun, Gün Işığı?” dedi. Omzumu yukarı kaldırdım huylandığımı göstermek için. Başımı geri çekip ona ters ters baktım. Bu bakışım ise onu güldürdü. Öfkemi asla ciddiye almıyordu hatta hoşuna gittiğine de kalıbımı basardım.

Ayağa kalkmak için omuzlarından tuttum ama o da kalkmamam için belimdeki elini sıkılaştırdı. Sonra sandalyeyi ayağıyla hareket ettirdi ve beni masaya doğru döndürdü.

“Bak!” dedi başıyla masayı işaret ederek. “Sadece ölümler işte.”

Odaya girdiğimde yalnızca bir plana baktığını sanıyorken masanın üstünde huni şeklindeki dokuz katmanlı şekli görünce şaşırdım. Bazılarının yanında kuruldan isimler, bazılarında ise hiç tanımadığım isimler yazıyordu.

Aralarında öldürdüğü Evgeny’yi de gördüğümde kafam karıştı.

Katmanlı şeklin görüntüsü tanıdıktı ama hatırlayamadım.

O da kafamın karıştığını fark etmiş olmalıydı ki açıkladı: “Dante’nin cehennemi. Burada dokuz katır cehennem ama Kuran’da yedi kat olarak geçiyor. Burada işlenen günahlara göre ayırım yapılmışken Kuran’da verilen azaba göre katmanlar olduğu hakkında bilgi veriliyor.”

Çizimin diğer tarafında katmanlı başka bir çizim gördüm. Bu cehennem tasvirinde katmanların sayısı yediydi. Yanlarına yazılan katman isimleri ilgimi çekti.

“Cahim,” diye fısıldadım hepsinin anlamını bilerek. “Haviye, hutame, leza...” Hepsi birbirinden acı azaplar. Bunların hepsinin iz bırakan katliamlarla alakasının olması kanımı dondurmuydu.

Tüylerim diken diken olmuştu. O ise bunun farkındaysa bile hiç belli ermeden çenesini omzumuzu yasladı. “David Fincher’ın *Seven* filmini izlediğimde on beş yaşımıydım,” diyerek anlatmaya başladı. “Yedi ölümcül günaha göre öldüren bir seri katili anlatıyordu film. Benim aklımda ise o piçin bizi nasıl adlandırdığı canlandı ve filmi izledikten sonra kriz geçirdim.”

Bunu sakinlikle anlatırken ben ise kasıldım. Artık krizleri benim de korkulu rüyamdı. Onun bana kriz geçirdiğini bu kadar sakince anlatmasına tutundum sadece.

Ben de sakin kaldım ama filmin sahneleri gözümün önünde canlanmaya başlamıştı.

O filmi ben de babamla izlemiş ve aşırı etkilenmiştim.

Adamın yaptığı katliamlar zekice bir alt etme üstüne kuruluydu. Kimin kazandığı ve hangi amaçla yaptığı mühim değildi, tembellik için bir adamı bir yıl boyunca aç bıraktığı sahnede dehşete düşmüştüm.

Benim için yeterince korkutucuyken Sıraç için öyle değildi. “Benim için acımasızca ölümler değildi ama ibretlikti,” dedi. “Bu yüzden her birine bizi adlandırdıkları gibi bir günah belirledim ve bu şekilde ölümler planladım.”

Emir denen şerefsizin, *asların* her birine ölümcül günahlardan birinin adını verdiğini söylemişti. Onları bu şekilde eğitmişti.

Bir de tekerlemeleri vardı tabii.

Aklım almıyordu bu ruh hastalığını.

Çenesini usulca omzuma sürttü.

“Çiçekler, öleceği mekânlar, ölüm şekilleri...” Başımı çevirip ona baktım. Gülüşü masumken sözleri acımasızcaydı. Bana serada gösterdiği çiçeklerin onlarla alakalı olduğunu biliyordum ama yine de boynumda asılı olan *kavdupul* çiçeğine dokunmamak için kendimi zor tuttum.

Yüzüne baktığım adam her şeyimdi.

O iyiydi, artık yedinci değildi.

“Hepsi Dante’nin cehennemine göre ama konu öldürmekse yaratıcı bir insanım.” Ona yaptığım imaya dem vuruyordu ama konu ciddi olunca gülümseyemedim. “Bu yüzden cehennemin her rürünü tadacaklar.”

Tüm masayı kaplayan planların ilerisinde silindir şeklindeki minik kutuya benimle birlikte eğilerek uzandı. Onu aldı ve merakla ne yapacağını beklerken kollarını önüme uzatıp yavaşça açtı.

Kutunun içinde var olan her neyse beni dehşete düşüreceğini düşünüp gerilmişti ama zar zor gözükken bir balık görünce şaşındım.

Minik bir balıktı, yavru bile olabilirdi.

“Bu ne?” dedim şaşkın bir şekilde, elimi balığa doğru uzatacağım zaman tehlikeli bir şey olmalıydı ki hemen kutuyu uzaklaştırdı. Diğer eliyle masanın köşesini kavrayarak bizi masaya yaklaştırdı.

“Anlattıklarınla balığın ne ilgisi var?” diye sordum. Silindir şeklindeki kutuyu masaya bıraktı ve masanın altında bir yere bastı. Yan taraftaki ikinci çekmece kendi kendine açıldığında oradaki kâğıt bıçağını aldı ve işaret parmağına kesik açtı.

Onun yerine benim canım yanarken yüzünde keyifli bir ifade vardı.

“Bu amazon balığı,” dedi kulağıma doğru. “*Candiru* adı.” Bakmıyordum ama sesindeki alt etmenin getirdiği derin hazzı hissedebiliyordum. Gizliden gizliye zevk alıyordu.

Bütün bunların üstüne kanı suya damlattığı an balık sanki bundan besleniyormuş gibi kana doğru ilerledi ve başı şişmeye başladı. “Kana ve idrardaki azota karşı duyarlı.” Ona baktığımda zalimce gülümsedi. “Bir de...” dedi. “Bulabildiği insan deliklerine.”

Gözlerim dehşetle büyüdü. Hayal gücümün gözümün önüne getirdiği görüntüler dehşet vericiydi. Bahsettiği *deliklerden* ne kastettiğini sormaya korktum çünkü tahminim doğruysa dehşeti bizzat görecektim.

O ise her ifademi inceliyordu. Dehşete düştüğümü fark ettiğinde ifadesi yumuşadı ama kutuya döndüğümde onun için acının hâlâ temsili bir histen ibaret olduğunu gördüm.

Bir iki damla kanı daha balığın suyuna akıtınca elini sudan uzaklaştırdım. Balığın başı resmen şişiyor ve ağzı sanki daha fazlasını arıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Şaşkınlığım, dehşetim su yüzüne çıkmaya çalışırken derince nefes aldım. Bu anlattıkları karşılaştıklarımın yalnızca ön gösterimiydi.

Metanetimi korumak öncelikliydi. “Peki...” dedim tereddütle. “İnsan vücuduna girince ne oluyor?”

Soruyu sorabileceğim en masum şekilde sordum ama o da bunu fark etmiş olacak ki güldü.

“Çıkmadığı sürece gidebildiği kadar ileriye gidiyor ve...” Devamını söylemedi ama ikimiz de ölüme sebep olduğunu bilecek kadar akıllıydık.

Kısa bir süreliğine sessizlik girdi aramıza. Benim masaya serdiği genel planı izlememe izin verdi. Katmanların yanına çizilmiş çiçeklere bakarken yapmak istediklerini aklımda oturtmaya çalıştım.

Onu tanıdığım kadarıyla sansasyonel katliamlar planladığını tahmin ediyordum. İnce ince işlediği bir plan doğrultusunda yalnızca öldürmeyecek, aynı zamanda anlamak isteyenlere mesajlar verecekti.

Onun ruhunu temsil eden çiçeklerin çizimlerinin hepsi canlı gibiydi. Her biri ince işlenmiş bir zekânın sembolü olan çiçeklere hem korkarak hem de hayranlık duyarak baktım.

“Hangi günahın karşılığı bu azabı görecektir?” dedim. Üstüme eğilerek sildir kutunun kapağını kapattı ve kollarını bana tekrar sardı.

“Şehvet,” dedi. Başımı Dante’nin cehennemine çevirdim ve ikinci kat olan şehvetin katına geldiğimde Yusuf Çetin’in adını görünce duraksadım.

Palalı Yusuf.

Babamın ölümüne sebep olan adam.

Annemin öldüğünü düşündüğümüz o kaosa düşmeden önce pazarlık kısmının onda olduğunu öğrenmiştim. *Deep Web*’de pazarlama işleri ondaydı.

Aynı zamanda Nergis’in düştüğü genelevin sahibi Hikmet’in babasıydı.

Ne olacağını bilmesem de onu acılı bir ölüm bekliyordu. “Şehvete karşılık azap,” diye mırıldandım. Yanına çizilen çiçeklerden birini tanıyordum. Şakayıkta ve o zaman da anlamına baktığımda şehveti de temsil ettiğini görmüştüm.

“Adalet,” diye mırıldandım. Çocuklara yapılan zulmü hatırlamak için bunu tekrar etmem gerekiyordu. “Adalet.”

Dalgınlığımdan sıyrılıp Sıraç’a döndüğümde lacivertlerinin pürdikkat üzerinde olduğunu gördüm. Her tepkimi analiz ettiğinden emindim.

“Çubuk kraker almama izin vermen gerekiyor,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Biraz midem bulanacak gibi.” Konuyu hafife almamı beklemiyor olmalıydı ki yüzü birden aydınlandı ve gülümsemesi yüreğimi hızlandırdı.

Yüzümü avuçları arasına aldı. “Bakmaya doyamadığım,” dedi sanki en nadide çiçeği tutuyormuş gibiydi. “Sen nasıl bir şeysin böyle?” Bunu öyle bir söyledi ki hayranlık sözlerinde, gece düşmüş gözlerindeydi. “Ne zaman pes edeceksin, ne zaman arkanı döneceksin diye diken üstünde beklerken senin verdiğin her tepki ile ben yine yeniliyorum.”

Başparmakları yanaklarımı usulca okşarken gülümsemedim, korkuları benim yalnızca canımı yakıyordu çünkü.

“Pamuktan yapılmadım, Sıraç,” dedim, onun aksine kendimi yalnızca sıradan bir insan olarak görüyordum. “Eğer babamın ölümü beni etkilemeseydi benim çocukluktan beri hayalim doktor olmaktı zaten. Beni korkutan sevdiklerimin ölümleri idi, hak edenlerin ölümleri değil. Ben polis ve askerlerle dolu bir ailede büyüdüm. Kötü adamların, teröristlerin ölümlerinin anlatıldığı bir ailede.”

Benden gördüğü merhametle evrensel sevgiyi karıştırıyor olmalıydı. Ben Allah'ın yarattığı kullarına şefkatle yaklaşılması gerektiğini öğrenerek büyümüştüm.

Bu zalimler için geçerli değildi.

Yine de hayranlıkla bakmayı bırakmadı. Sözlerimi görmezden gelip dudaklarını şefkatle dudaklarıma bastırdı. Sonra usulca geri çekildi.

“Cesaret çok başka bir şey, benim güzel karım. Sende var, tüm ailen sana karşı geldiğinde bile vardı. Ardından oyunlar oynandığında bile kafa tutacak kadar cesaretliydin. Kaçabilirdin, binlerce fırsatın vardı bunu yapmak için ama kalıp yüzleşecek kadar cesurdun.”

Bu bana göre cesaret değildi, ben yalnızca aptallık edip başıma daha büyük belalar açmaktan korkmuştum. Aslında bir nevi aileme güvenmiştim. Yoksa ben de korkmuştum, hâlâ korkuyordum.

O da bunu hissetmiş gibi, “Korktuğunu biliyorum,” dedi. “Bu dünyaya ait olmadığını da ama buna rağmen sen de benim için değişiyorsun.”

Başımı usulca salladım. “Gerekli olan bu,” dedim.

Belli ki itiraz etmek istiyordu ama kaşlarını çatarak ona baktım. *Sıkıyorsa itiraz et* bakışıydı bu. Sonunda ciddi bir kavga ederdik.

Aynı yere dönmekten sıkıldığımız o yerdeydik. Elleri usulca yüzümden çekilirken aynı şeylerin yaşanacağı korkusu bir an beni ele geçirdi ama bu olmadı.

“Evet, kötü de olsa gerekli olan bu,” dediğinde rahatlayarak gülümsedim. Sert kayalıkların dibinden geçiyorduk ve aldığımız her virajı hissedebiliyordum. Olması gereken olacaktı mutlaka, mühim olan ikimizin de güçlü durmasıydı.

Başını karnıma çevirdi. “Senin annen istediği kişiyi yönetebilecek bir savaşçı, oğlum,” dedi. Değildim ama geçen gün Nergis’le yaptığımız konuşma resmen aydınlanmamı sağlamıştı. O savaşıyor olabilirdi ama arka planda kontrol eden ben olacaktım. Hisleri, yolu, yoldan çıkışları benim elimden geçecekti.

“Senin baban da evhamlı bir diktatör,” dedim alaycı bir ifadeyle. Eli karnımdayken başını kaldırıp bana baktı. Gür kirpiklerine vuran ışığın altındaki lacivertleri sorgulayıcıydı.

“Bu kadar işin arasında boğazımdan geçen lokmayı bile kontrol eden bir diktatör,” dediğimde aydınlanmış gibi kaşları havalandı.

Yüzündeki bilmiş ifadeye karşılık dudak büktüm. Zalimdi.

“Canım bir şey çektiğinde alması gerekirken bir de bana sınır koydu.”

Ellerimi ensesine koydum ve kirpiklerimi gözlerim dolmuş gibi kırptırdım. “Aslında bana kıyamaz da ne olduğunu anlamadım ben,” dedim.

Bunun üstüne gamzeleri çöktü. “Sağlığınız için gerekli olduğunu ikimiz de biliyoruz ama sana olan zaafımı sınamak için yapıyorsun.” Başını hafifçe eğip bana bakarken resmen benimle eğleniyordu. “Biliyorsun da kıyamadığımı.”

Yüzümde abartılı bir şaşkınlık belirdi. “Sen mi?” dedim dehşete kapılmış bir şekilde. “Sen mi bana kıyamıyormuşsun?” Abartılı şaşkınlığım gözlerinin kısılmasına sebep oldu. “Peh!” dedim. “Kıyamasaydın şu an iki dürüm görmüyor oluyorduk.”

Gözümün önünde dürümler uçuşuyordu. Açtım şu an, ben mütemadiyen açtım.

Sonra birden frekans değiştirdim. “Sen yemek yedin mi bu arada? Direkt yukarı çıktın, bir şey yemedin.”

Yüzündeki gülümseme birden yumuşadı. “Yedim, Gün Işığı,” dedi. Onu düşünmemden bile mutlu olduğunu biliyordum ama bu bir rutindi. Ben ne kadar yemeğe düşkünsem o da bu aralar yemeklerden bir o kadar uzaktı. “Yemeseydim aşağı inip seninle yerdim zaten.”

Yine surat astım. “Şimdi de yiyebiliriz,” dedim biraz daha sıkı sarılarak.

Boynunu tuttum, başparmaklarımla okşadım. “Bari içecek olsun,” dedim. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

“İçecekler masumdur. Su gibidir, hepsi sıfır kaloridir.” Doyasıya sallıyordum ve o da bu hâlime dalga geçercesine gülüyordu. Bu yine de alt dudakımı çekiştirmesine engel olmadı.

“Olmaz,” dedi birden ciddileşerek.

Bu sefer ona ters ters baktım ama sonra konuşmak için sarıldım. Asla pes edemezdim, bundan sonra zaten yoğun olacaktı. Bugün son fırsattımdı.

“Sırnaşma...” dedi sahte bir itirazla.

Umursamadım, dudaklarımı ensesine bastırdım.

Yanağımı ensesine doğru sürterken, “Bence gece saat birden sonra başlıyor,” dedim mırıltıyla. Kediden bir farkım yoktu şu an. Üstelik gömleğinin üstünden dokunan ellerim karnından yukarı doğru gezintiye çıkarken meraklı bir kediydim ve merak kediyi öldürüp beni süründürdüğü için birden iki eli tarafından yakalandım. “Yani güzel karım?” dedi işi anlamazlığa vurarak.

O görmese de gözlerimi devirdim. “Yani... Sen karını salep içirmeye götürmezsen bizim miniğin tarçın şeklinde doğum lekesi olabilir.”

Başını çevirip bana baktı. Ben de mecburen ona döndüm. Beslenme düzenime ciddi bir şekilde takmasaydı aslında en zevk aldığım dönemi yaşıyor olabilirdim çünkü yaşanacaklara rağmen kolayca artık mutlu olabiliyordum.

Gülümsemiyordu ama keyifliydi. Ben de bu mutluluktan cesaret aldım. “Sonra da kâğıt helva yemezsem *hık* diye düşüp şuracığa bayılabilirim,” diyerek işi iyice dramatize ettim.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu ama başarmış sayılmazdım.

Tam ağzını açtığı anda bir yanağına öpücük kondurdum. “Benim kocam zaten bana kıyamaz ki...” dedim bütün numaralara başvurarak.

Diğer yanağını da öptüm. “Her şeyiyim ben onun.”

O ise oturduğu sandalyeyi bana daha rahat sarılacağı bir şekilde çevirip çenemi kavradı.

Yumuşamış olduğunu yüzündeki huzurlu ifadeden bile anlayabilirdim.

“Her şeyim,” dedi o da benim gibi kısık sesle. Lacivertleri yüzümde severcesine dolandı. Zaferi gördüm, zafer avuçlarımda içindeydi. Kendimi tutmadan gülümsedim.

Gözlerinin yeni hedefi gülüşümdü. “Ama yemedim!” dediğinde o zafer yerle bir oldu. “Hani uykun gelmişti?” Odaya geldiğimde söylediğim sözlerden vurdu beni.

Çenesini omzuma yasladı ve yanağını yanağıma sürttü. “Hani çok geç olmuştu da yalnızca beni görmek istemiştin?” Bahanelerim bugün beni yerden yere vururken yüzüm ekşi yemişim gibi buruştu. İyi ki durumu toparlayacağım diye kıvrıyım demiştim. O da gelip elime yüzüme bulaşıyordu.

“Öyle mi olmuştu?” dedim bu yüzden içime kaçan sesimle.

Bakmasam bile gülümsediğini biliyordum. Dudaklarını boynuma bastırmadan önce, “Öyle olmuştu,” dedi beni taklit ederek. “Ama artık öyle olmayacaktı,” dedi benim aksime olacak olanı vadederek.

Sweatshirtümün içine giren elleri sıcacıktı ve direkt karnıma temas etti. “Yoo!” dedim. “Bu, bu şekilde devam etmeyecek.”

Başımı geri çekip ona baktım. “Salep!” dedim ciddi bir ifadeyle. “Salep perileri mi buluyorsun, ne yapıyorsan yap. Salep içeceğiz!” diye devam ettim.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Lacivertleri gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geldi.

Elleri ise boş durmuyordu. İki eli de yukarı doğru çıktı ve çıplak göğüslerimi kavradı. Dokunuşu ile birlikte yerimde sıçradım. “Neden içine bir şey giymiyorsun?” dedi başparmakları hafifçe göğüs uçlarıma süründüğünde.

Dokunuşu ani bir sızı olarak bacaklarımda yankılandı. Tam bu anda yandığımı biliyordum aslında. Kollarını itmek için tuttum ama elleri

uyanırcasına göğüslerimi sıktı. “Çünkü sıcak!” dedim sinirli bir ifadeyle. “Ayrıca regl olacakmışım gibi göğüslerim ağrıyor. Birileri de sıkı giyinmem için beni tembihleyince mecbur kaldım.”

“Hım...” derken tüm ilgisi üstümdeki *sweatshirt*ün altındaydı. Başparmakları sanki bir düğmeyi açıp kapatıyormuş gibi göğüs uçlarımla oynamaya başladı.

“O birileri haklı, benim güzel karım. Kalın giyinmen lazım.”

Kıvrandım kucağında. “Tamam, anneciğim,” dedim dalga geçercesine. “Ayrıca konuyu değiştirmekte senin üstüne tanımıyorum.”

Kollarına tırnaklarımı geçirircesine sıktım çünkü tüm vücudum ısınmaya başlamıştı. Tüm vücudum hassastı ama göğüslerim daha hassastı ve zaten bunun farkındaymışçasına elleri direkt oraya kaymıştı.

“Baba,” dedi başını aşağı doğru eğerek. “Baba olacağım ben.” Gülüşü pislik yapacağını gösteriyordu. “Anne sensin.”

O anne yoldan çıkmak üzereydi.

Ellerinin varlığı tüm vücudumu ateşten bir kışkacın içine düşürüyordu. Daha fazla kıvrınmamak için kendimi bacağına bastırdım ama o da hissetmiş olmalıydı ki beni kendine doğru çekti.

“Bunu söyleyen de aylar önce *ben çocuk istemiyorum Elif*, diye bana çekti-riyordu!” dedim boğuk bir sesle.

Asla hatasını kabul etmeyen biri olarak gamsızca gülümsedi. Başını hafifçe eğip bana baktı. “İnsanlar değişir, benim güzel karım. Hisler, davranışlar ve özellikler. Bağımlılıklar ise hiç değişmez.” *Sweatshirt*ün kumaşını yukarı doğru çekti. “Benim sana olan bağımlılığım gibi.”

Bunu bir mesele gibi sakinlikle açıklarken başını eğip ortaya çıkan göğüs ucuma doğru üfledi. “Yalnızca artmaya mahkûm.” Sıcak soluğunun etkisiyle karnımın alt kısmında sıcak bir alev topu patladı sanki.

Aklım bulanıyordu, şirazemin yönü kayıyordu. O bu kadar sakinken benim çabucak ona kapılmam utanç vericiydi. Ağlayacağımı hissettim çünkü şu an salep o kadar da mühim gelmiyordu.

“Yapma bunu!” dedim. Başını kaldırıp bana baktığında, “Salep içecektim ben,” diye devam ettim isyan edercesine. Yüzümde ağlamaklı bir ifade vardı çünkü beni yolumdan kaydırıyordu.

Yenileceğimi hissedebiliyordum.

Gözleri sinsi bir ifadeyle kısıldı, “Bu da bir aşerme sonuçta. Ayrıca önce benim tatlım,” dedi dudaklarını göğsüme bastırmadan önce. “Sonra senin tatlın,” dedi sıcak ağzı tenimi dağlamadan önce.

Boğazımdan boğuk bir ses yükseldi. Bunun onda etkisi beni tamamen kucağına oturtmak oldu.

İyi ki eline bir koz vermiştim! Tüm ömrüm boyunca bunu bana karşı kullanacaktı.

Başı göğsümdeyken tutunabileceğim yalnızca bal rengi saçlarıydı. Kucağına oturduğumda bacaklarımın arasındaki erkekliğinin baskısı ve dudaklarının göğsümdeki yakıcılığı aynı etkideydi.

“Bencillik ediyorsun,” dedim iki eli de göğüslerimi kavrayıp ziyafet çerçesine beni tüketirken. O beni bu şekilde manipüle ettiğinde kızmak istiyordum ama ben de gittikçe ona benziyordum. Olay birbirimizi yoldan çıkarmak olduğunda ikimiz de bunu bir yarış olarak görüyorduk.

Dudaklarının baskısıyla tırnaklarım kafatasına saplandı. Başını hafifçe geri çekti.

“Bencilim zaten,” dedi diğer göğsüme geçerken. Her dokunuşu kasılmama sebep oluyordu, gittikçe daha fazla tahrik oluyordum. Bir eli aramıza girdi ve parmaklarını taytımın içine kaydırdı.

“Bencil ve hiç de zaman kaybetmiyor,” dedim parmaklarını mahremimde hissettiğimde. Onun üstünden daha hiçbir kıyafet çıkmamıştı ve bunun bile beni etkilemesini anlamlandıramıyordum. Parmaklarını ileri ittiğinde daha rahat ulaşsın diye koltuğun kenarlarından destek alıp dizlerimin üstünde yükseldim.

“Bencil ve asla doymuyor,” dedi parmaklarım hafifçe sürtmeye başladığında. Başını kaldırıp bana baktı. “Bencil ve asla yetmiyor.” Bir parmağını bir anda içeri ittiğinde sıçradım ve lacivertleri tepkimi iççesine beni izledi.

Islattığı dudakları aralandı ve ben derin derin solurken bakışları kilitlendi. Soluğumu takip ediyordu, parmağının usul hareketiyle tepkilerimi izliyordu ve bunu hep yapıyordu.

Her tepkime karşı kendini kodlamış gibiydi. Benim tepkilerimle yaşıyordu.

“Ben...” diye mırıldandım.

Parmağının hızı arttı. “Sen...” diye beni teşvik etti başını hafifçe sallayarak. Ağzım hissettiğim hazzın derinliğiyle aralandığında onun da sanki aynı şeyi hissediyormuş gibi aralandı ve lacivertleri dudaklarıma kilitlendi.

Cümlemin devamını unuttum ama o bana doğru yükselirken benim yerime tamamladı:

“Unuttu. Benim haricimde her şeyi unuttu güzel karım.”

Sonra dudaklarıma yapıştı. Parmağının hızı, göğsüme dokunuşu, dudaklarının ağzımdaki baskısıyla tam olarak dediğini yapıyordum.

Salep unutuldu ve geceyi onunla kapattım.

Konu işgüzarlık olunca onun üstüne tanımazdım. Bu konuda ne kadar şikâyetçi olmak istesem de sonuçta haz da bir çeşit doyumdu ve onunla olunca doymamak imkânsızdı.

Ona doymak ise asıl imkânsızlıktı.

22 TERAZİ

Gece Vuslat çiftinin üstüne huzurla çökerken özgürlüğü için gün sayan aslar için bu son karanlıktı. Daha çocukken yetimhaneden, savaşların harabelerinden kaçırılan bu çocukların hepsi insanoğlunun zalimliğinin bir ürünüydü aslında.

O ürünlerin hepsi acımasız silahlara dönüşmüşlerdi. Yaşlarının ortalaması on sekizi geçmezken öldürdükleri insanların sayısı yaşlarının katbekat fazlastıydı.

Elleri kirlenmişti, tecavüze uğramışlardı, defalarca masum insanları öldürmek zorunda kalmış ve bir süreden sonra kendilerini de o zalimlerden saymaya başlamışlardı.

Sonra onlar gibi bir adam çıkmıştı karşılarına. Zamanında onun da aynı zulme maruz kaldığını söylemişti. Bir efsane olarak anılan Vuslat, onlardan önceki altı çocuğun ölümünün sebebiydi.

Mahzende yazan tekerlemenin sahibiydi bu adam.

Mahzenlerden canlı olarak kurtulabilen tek çocuktur. Bu yüzden onlar için bir efsane, küçük de olsa bir umuttu. Çoğu zaman varlığına inanmayacakları kadar mit haline gelmişti onlar için.

Fakat bu efsane bir gün gerçek olmuş, üstelik onları kurtarmak için harekete geçmişti. Altı astan biri olan Utku o adama ilk inananlardandı çünkü onları tekrar bir araya getirmişti.

Hepsine bir mektup gönderildiğinde bundan üç sene öncesiydi. Kimsenin yalnızca bir mektupla bir araya toplanmak gibi bir imkânı yoktu çünkü hepsi hayatın en kötü yönüyle daha küçük yaşta yüzleşmişlerdi.

Yine de bam tellerine dokunulmuştu.

Mahzenden çıktıktan sonra onlara verilen gerçek adları haricinde Emir'in onlara seslendiği şekilde başlıyordu mektuplar. Sonra da neden bu çukura düştükleri hakkında bilgi veriliyordu.

Bu, onların en büyük zaafiydi. Nereden geldiklerini bilmek, neden bu çukura düştüklerini öğrenmek her çocuğun gizli arzusuydu.

Utku da bu arzunun yerine getirilmesine hazırlıksız yakalanmıştı.

Annesi, Yusuf'a ait bir genelevdeki hayat kadınlarından biriydi ve kendi isteğiyle vermişti onu. Utku'nun ilk öğrendiği bilgi buydu.

Bu yüzden şehveti temsil ediyordu zaten.

Bir erkekti ama feminen bir güzellikteydi. Sapsarı saçları hâlâ omuzlarına kadar uzanıyordu. Gözleri çekik ve yeşildi. Dudaklarının dolgunluğu onu en çok güzel gösteren etmendi ve Utku, bundan tiksindiği kadar hiçbir şeyden tiksiniyordu. Bu yüzden yüzü ne kadar güzelse vücudu da bir o kadar erkeksi ve güçlüydü çünkü kendini korumak için güçlenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Yine de onun güzelliği bir lanetti. Emir'in onu alçakça kullanmasının hatta o altı çocuğa bile bunu yaptırmasının en büyük sebebiydi.

Zamanında altı çocukken kirletilmişlerdi. Birini Emir acımasızca gözlerinin önünde öldürmüştü. Onun bir oğlu olduğunu biliyordu.

Tıpkı kendisinin de on sekiz yaşında olmasına rağmen bir çocuğu olduğunu bildiği gibi. Sıraç Vuslat, yani zamanında eski aslardan olan öfkenin ona verdiği ikinci bilgi de buydu.

Bir kızı vardı Utku'nun, iki yaşındaydı. Bu hayatta kendisine bile güvenmemeyi öğrenen Utku, çocuğu gördüğü anda onun kızı olduğunu anlamıştı çünkü Emir tarafından bunun için de zorlanmıştı.

Çocuğunun olabileceğinin farkındaydı. Zaten onun kopyası gibi gözüküyordu.

Kızı, Alina'sı.

Sıraç onu bam telinden yakalamıştı. Bebeğin alındığını ve emin ellerde olduğunu vadederek onu karanlık ormana çekmeyi başarmıştı.

Tıpkı diğer beş çocuk gibi onları zafiyetlerini bularak yanlarına çekmiş ve vadettiklerini de bir bir gerçekleştirmişti.

Şimdi minik kızı emin ellerdeydi. Çakılı'ya ait yetimhanelerin birinde kalıyorken Sıraç tarafından kaçırılmıştı. Üstelik bu sayede Utku bir kere de olsa onu görme şansına erişmişti. Dokunmaya korksa, dokunduğunda kirle neceğine inansa da yeni bir hayata dair küçük bir ümidi vardı.

Önce bir klinikte tedavi olacaktı çünkü yaşadığı hiçbir şeyi yeni hayatına taşımak istemiyordu.

Bu, Sıraç'ın vadettiği kurtuluşun bir başka yönüydü.

Bu kurtuluştan sonra altı çocuktan da yanında çalışmalarını istemişti. Utku aralarında en olumlu yaklaşanlardan birisiydi çünkü en nihayetinde hayatı boyunca pisliğin içinde büyümüştü.

Ne yapacağını bilemeyip intiharın tek çözüm olduğunu düşünecek kadar da karamsarlığa kapılmaya meyilliydi. Büyümüş ve güçlenmiş olabilirdi ama zihninde kırılmış bir çocuğu taşıyordu.

Yine de bugün onun için ümide gebe ydi. Palalı kuruldan ayrıldığından beri Uludağ'daki evinde dinleniyordu ve Utku da yanındaydı. Oğlu için zamanında köstebeklik yapmayı kabul eden Yusuf, kurulun en kurnazlarıydı çünkü pazarlamaktan, anlaşmalar yapmaktan zevk alıyordu.

Utku onun yanına ilk geldiğinde Yusuf hafifçe gülümsemiş ve gür kaşlarının ardından sinsice bakarak, "İşte, hasılat zamanı!" demişti. Utku bunun ne demek olduğunu anlamasa da sonradan onun tarafından Emir'in ellerine teslim edildiğini öğrendiğinde kendisini yalnızca bir mal olarak gören bu adamdan daha fazla nefret etmişti.

Şimdi kuruldaki olaylar karışınca girdiği zarardan kurtulmak için sessiz rolünü oynuyordu. Göze batmak istemiyordu çünkü oğlu Hikmet hâlâ Sıraç'ın elindeydi.

Utku'nun öğrendiği kadarıyla kendi pazarını kurup edindiği müşterilerle yine insan ticareti yapmaya devam edecekti.

Adamın o kadar çok gazino, kulüp adı altında genelevi vardı ki onun ölümüyle sayısız işletmenin illegal olduğu ortaya dökülecekti. Bunların yarısı bile haberlere çıksa yıllarca konuşulurdu ama yalnızca bugünkü katliamın medyaya sürüleceğini biliyordu Utku.

Uludağ'ın harika kar manzarasını sessizce izlerken yarın Afyon'un kaplıcalarında ölü bir adamın bulanacağını bildiği gibi.

Sonunda özgürlüğe kavuşacakları o ilk adımı atacaklarını bildiği gibi.

Derin karanlık herkesin kaldırabileceği bir yük değildi. Bu yüzden yalnızca kendisinin bile bu gerçeği bilmesi onun için yeterliydi.

Ertesi gün Elif teşkilata bırakıldıktan sonra Sıraç, Umut'un yönettiği ekiple birlikte Afyon'a gitti.

Yusuf'un da oraya geçeceğini biliyorlardı.

Utku ayarlamıştı her şeyi. Palalı'nın, içerisinde özel bir sıcak su kaynağına sahip olan derin havuzlu evi, onun kazandığı kara paranın keyfini çıkardığı nice mülklerinden sadece biriydi.

Palalı akşam tam yedide evine girdi.

Sıraç ve ekibi ise yaklaşık beş saattir evdelerdi. Bu gizli bir baskın değildi, ev çoktan işgal edilmiş ve çalışanların yerini adamları almıştı.

Elif ise bunların hepsini teşkilata ait kontrol odasından sessizce izliyordu.

Fırtına öncesi sessizlikti aslında bu, ilk kan akmadan önce olayın vahameti kimse tarafından tam olarak idrak edilemeyecekti.

Titizlikle ayarlanmış bu planda hiçbir kusur yoktu.

Bir tek şey hariç.

Hisler, engellenemez bir şekilde herkesin dört bir yanını sarmıştı. Gerginlerdi çünkü Sıraç bugün öfkesini serbest bırakacak ve acımasız yönünü tamamen ortaya serecekti.

Bunun sonuçlarını kimse bilmiyordu, buna Sıraç da dâhildi.

Zihnindeki ikinci kişilik bile sessizdi. Sonunda istediği ölümlerin zamanı gelmişti. Yirmi beş sene önce girdiği bu iğrenç sistemin ilk ayağını çöktecekti.

Bunu bilerek pusuda beklediler.

Palalı Yusuf yemeğini isterken Utku ayakta dikiliyordu. Palalı aslında güler yüzlü bir adamdı. Yüzüne bakanlar onun her zaman keyifli, yardımsever olduğunu düşünürlerdi.

Sevimli ve tombul bir suratı vardı çünkü. Pala bıyığı da bu sevimliliğine olumlu bir katkıda bulunuyordu. Zaten öyle de bir imaj çiziyordu. Legal olarak eğlence sektöründe edindiği yer, sahip olduğu kulüpler ile sanat camiasında da bilindik bir iş adamıydı ama bu elbette bir paravandı.

İnsanları eğlendirmeyi en iyi bilenler en nihayetinde boyaların ardına saklanan palyaçolardı. Onların da maskelerinin ardında bambaşka insanlar yatardı.

Palalı da öyleydi, insanlarla oynamayı sever, manipüle etmeyi iyi bilirdi. Bu yüzden yemeğinin kenarına bırakılan *keçi sakalı* çiçeğini görünce neşeyle gülümseyerek Utku'ya döndü.

“Hayırdır Utku, bu çiçek de nereden geldi?” dedi rahat bir ifadeyle. Sonra gerçek yüzünü gösterircesine sinsileşti gülümsemesi. “Yoksa benimle flörtleşiyor musun?”

Utku tiksintisini saklamayı yıllar önce öğrenmişti. Bu yüzden yüzünde tek bir ifade belirmedi. “Misafirleriniz termal havuzda, efendim,” dedi saygılı bir şekilde.

Palalı Yusuf’un yüzü aydınlandı. “Melike mi geldi yoksa?” dedi. Yaşlı olan bu adam konu günahın en temeliyse bir çocuk gibi neşelenirdi. Bu yüzden şehvet doluydu hevesi.

Palalı’nın yeni metresinin adı Melike’ydi. O da Palalı’nın genelevine düşmüş bir kadındı ama bir şekilde Palalı’nın aklına girmişti. Karısı göstermelik olunca metresi olmak kolay, onunla baş etmek ise çocuk oyuncağıydı.

Palalı iş dünyasında hükmetmeyi sevse de yatak odasında hükmedilmeyi seviyordu çünkü. Dominant bir kadın olan Melike’nin bunu çözmesi çok zor olmamıştı.

Onunla oynadığı oyunlar, Utku’nun midesini bulandırıyor ama bugün burada olmayı hak edecek kadar kötü bir kadın değildi.

Bu yüzden, “Melike Hanım size yeni bir sürpriz hazırladı. Aşağıdaki kadınlar da bu çiçekler de bunun için,” demekle yetindi.

Palalı’nın gür kaşları havalandı ve biraz şaşkınlıkla, biraz da şüpheyile baktı Utku’ya. “O paylaşmaktan nefret eder, başka şehre gittiğimde yatığım kadınları duyacak diye korkar oldum. Bu nereden çıktı şimdi?”

Yemek tabağının yanında duran çiçeği alıp burnuna götürdü. Güzel kokusunu içine çekerken, “Bana verilen bilgiler bu kadar, efendim. Melike Hanım kendi ekibinden birkaç kadınla önce sizi hazırlamak istemiş. Yaklaşık bir saat sonra kendisi de buraya teşrif edecekmiş,” dedi Utku.

Palalı sessiz kaldı. Kafasında çarkların çalıştığını görebiliyordu Utku. İnsanları iyi analiz ederdi Palalı Yusuf. Bir tek masanın diğer tarafına bıraktığı küçük palasına güvenirdi bu yüzden.

Aptal değildi, yalnızca sefahatine düşkündü. Bu yüzden geldiğinden beri etrafında dolaşan çalışanların hiçbirinin ona ait olmadığını fark etmemişti mesela.

Ölümün burnunun dibinde olduğunu görememişti.

“Öyle olsun,” dediğinde de önünde sonunda işin sefahat ve zevk kısmına bakıyordu. Yemeğini yerken kameradaki görüntüleri sıradan bir akşam yemeği gibi gözüküyordu ama Elif ile onları izleyen ekip bunun böyle olmadığını görebiliyordu.

Şehvet havada asılıydı. Üstelik en kirli hâliyle bu son akşam yemeğinin ardında dolaşıyordu.

Bulundukları geniş izleme odasında dışarıdaki yollardan içerideki odalara kadar her şeyi izliyorlardı. Bu yüzden plana dair yaşanacak her ana hâkimlerdi. Yüz ifadelerinden seslerine kadar her şeyi kaydediyordu kameralar.

Pars, “Şu adam kadar kaypak birini daha görmedim,” dedi kısık sesle. Dudaklarına doğru minik bir mikrofon vardı.

Tetikte bekliyorlardı. Arka planda sürekli konuşmaların döndüğü telsizler de düşünülünce tam olarak bir istihbarat odası gibiydi burası.

Elif de tam burada, ana odadaydı. Diğer odada ise dedeleri vardı. Sıraç bunu özellikle istemişti çünkü Elif’le iletişime geçerse buna müdahale edecek kimseyi yanında istemiyordu.

Pars ve Demir de bunun için biçilmiş kaftanlardı.

Pars saydırmaya devam etti: “Binbir yüzü var. Böyle gülümseyip kaç masum canın sebebi oldu!” Yüzü tiksintiyle buruştu. “Bulaşmadığı hiçbir bok yok herifin!” dedi.

Elif yaptıklarının çoğunu bilmese de bunu tahmin ediyordu ama onun gözleri Palalı’da değil, aşağıdaki kamera görüntüsünde son hazırlıkları yapan Sıraç ve Palalı’nın yanında duran Utku’daydı.

Çocuk hem yakışıklı hem de çok güzeldi. Hayatında hiç böyle birini görmemişti. Gözlerinin hafif çekikliği Asyalıymış gibi izlenim uyandırıyor ama beyaz teni ve sapsarı saçları İskandinav ataları olduğunu söylüyordu.

Fakat Utku’da gördüğü bazı şeyler ona sevdiği adamı hatırlatıyor ve canını yakıyordu.

Solmuş, buz gibi bakışlar; itaatkâr sesinin altında yatan buz gibi hissizlik... Bunları kocasında da görmüştü.

Bugün teşkilata geldiğinde dinlenme odalarının birinde gördüğü iki yaşındaki kız da tıpkı bu adama benziyordu.

O an metanetli olmak Elif için o kadar zor olmuştu ki bunun sarsıntısını içten içe yaşıyordu.

Alina masum bir şekilde buradaki görevlilerle oynuyordu ve babası ise daha bu genç yaşında böyle rezil bir adamın pisliğini çekmek zorundaydı. Bunlar kolayca kaldırılabilirler şeyler değildi ama Elif sakince izliyordu her şeyi.

Tıpkı olması gerektiği gibi. Tıpkı öldürülecek olan adamın da sakince hatta keyifle yemeğinden sonra aşağıdaki ölüm sürprizine hazırlanması

gibi. Olması gereken oluyor, güçlü olması gereken güçlü kalıyor, kötü olan ise önünde sonunda kaybediyordu.

Palalı yemekten sonra ince bir havluyla aşağı inerken dört çalışan ardından gidiyordu. Her zaman adamlarıyla hareket eden Palalı aslında şüpheliydi. Bu yüzden Utku'yu yanından ayırmazdı çünkü Utku hiçbir zaman silahsız gezmezdi.

Yine aynı durum yaşandı. Merdivenden inerken, “Biliyorsun, her zaman katılabilirsin,” dedi Utku'ya. Bu aslında bir teklif değil, o isteyince kabul ettirmek istediği bir emirdi.

Palalı'nın hizmeti altına girdikten sonra şehveti temsil ettiği için, “Kız olsaydın adını Tutku koyardım ama Utku da bu isme benziyor,” diyen adamın hastalıklı zihninin bir ürünüydü.

“Teşekkürler, efendim ama bugün işlerim var,” dedi Utku. “Melike Hanım'ın getirilmesiyle ilgilenmem gerekiyor,” diyerek de bahanesini sağlam bir temele oturttu.

O havuza bu adamla birlikte girmeyecekti. “İyi,” dedi elinde tuttuğu palayı ona uzatarak. “Yine de vaktin gelene kadar yanımda dur.” Bir nevi palası için onu tutuyordu.

Neyse ki Palalı içeri girince gördüğü kadınlarla Utku'yu unuttu. Üç çalışan sessizce geriye çekildi, sadece kadınlar ile Utku kaldı.

Bu kadınlardan birisinin Nergis olduğunu fark edemeyecek kadar ortamın büyümesine kapılmıştı Palalı. Yoksa oğlunun zamanında kafaya taktığı kadını unutacak bir adam değildi.

Havuzun olduğu kat karanlıktı. Bu karanlık mavi ışıkla aydınlatılmıştı ama yine de bazı tarafları gölgeler altındaydı.

Fakat bunu da fark etmedi Palalı.

Yere şehvetin temsilcisi olan keçi sakalı çiçeği ve şakayıklar serpilmişti.

Çiçeklerin manasını bilmeyen bu adam ölüme yürüdüğünü de idrak edemedi. İki kızın arasından Nergis öne çıktı.

Üstünde beyaz, saten, belden bağlamalı bir pareo vardı.

Elif'in bir diğer yanında oturan Demir, “Umut buna nasıl izin verdi, hâlâ anlamıyorum,” dedi. Elif, Demir'e döndü. O biliyordu sebebini. “Bu onun intikamı. Sonuçta onların elinde ölmek üzere olan bir genç kızdı.”

Buna kimsenin söyleyecek bir sözü yoktu. Nergis'in yüzündeki zevk dolu gülümseme aslında geçmişin kinine ve kendine yapılan zulme karşıydı. Yanında da o genelev baskınında kurtarılan iki arkadaşı vardı.

Bugün hesap günü olarak yazılırken, “Kızlar!” dedi Utku gülümseyerek. “İşte, heyecanla beklediğiniz Yusuf Bey.”

Palalı hepsinin üstünde gözlerini dolaştırdı. “Yüzünüz tanıdık değil,” dedi şüpheli bir ifadeyle. “Melike’nin arkadaşları mısınız?”

Nergis bir adım daha öne çıktı. “Melike’nin kurduğu yeni mekânda çalışıyoruz, Yusuf Bey,” dedi rahat bir ifadeyle ona doğru ilerleyerek.

Melike’nin mekânı da Palalı tarafından açılmış, cinsellikle ilgili uç işleri olanlara hizmet veren bir yerdi.

Nergis adamdan uzun olduğu için rahatça elini omzuna koydu. “Bize bu gecenin özel olduğunu söyledi. Sizinle özel olarak ilgilenmemizi rica etti.”

Nergis elini Palalı’nın boynuna doğru kaydırды. Palalı şüpheli bir şekilde bakarken boynunu hafifçe sıkan Nergis’e şaşkın bir şekilde baktı.

“İstemez misiniz?” dedi şuh bir sesle. “Hepimizin zevk alacağından emin olabilirsiniz.”

Nergis o kadar iyi rol yapıyordu ki Elif de dâhil olmak üzere herkes ağzı açık bir şekilde ekrana bakıyordu.

“Ortalık elli altı,” dedi Demir keyifle. Kendisini sandalyede geriye doğru itti. Sonra arkasından kulaklığına hafifçe dokundu. “Sen o göt kadar yerde sıkışmışken Nergis şovunu yapıyor, Umut,” dedi.

Umut dışarıdan operasyonu takip ediyordu. Palalı bir orduyla birlikte bu eve gelmişti ve Umut da dış güvenlik kulübesinin içerisindeydi.

Olayları izlemese de dinliyordu ve Demir için kıskırtmak işten bile değildi. Umut’tan küfür dolu bir cevap gelince Demir kıkırdadı ama kimse bu konuya dikkatini veremedi çünkü Nergis aslında kumar oynuyordu.

Palalı’nın üstünde kurduğu baskı ters tepebilirdi, sonuçta cinsellikle pasif rolünü oynamayı sevdiğini herkesin bilmesi iyi bir şey değildi ama “Melike’nin bunu kabul ettiğinden emin miyiz?” demekten başka bir şey söylemedi.

Haz, yanlış yerde kullanılınca insanı kör ederdi.

Palalı’nın boynundaki baskıdan dolayı gözlerinde beliren zevk, **kazandıklarının** işaretiydi.

“Şüpheleniz olmasın. Kurduğu işin ön gösterimini yapmak olarak düşünüyor kendisi,” dedi Nergis. Palalı’nın kaşları hafifçe havaya kalktı *öyle mi* dercesine.

Bu ilk baştaki şüphelerini gidermek için makul bir açıklamaydı. Bu yüzden Nergis'in boğazını sıkmasından dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Nasıl olacak?" demesi olumlu yaklaştığının bir göstergesi olarak kabul edildi.

Nergis elini yavaşça geri çekti. Yana doğru çekildi ve çiçeklerle bezeli olan termal havuzu gösterdi. "Siz havuzda rahatlarken biz de hazırlıklarımızı yapacağız."

Nergis bu sefer şezlongdaki ipleri ve cinsellikte kullanılan diğer şiddet oyuncaklarını gösterdi. Bu eşyaları görmek bile Palalı'nın yüzünü aydınlattı.

Pars bu sefer ciddi bir şekilde kulaklığa doğru seslendi: "Balık oltaya geldi, son hazırlıkları yapabilirsiniz."

Dışarıdaki ekip tetikte beklemeye başladı. Bu sırada Palalı'nın bakışları üç kadının üstünde keyifle dolaştı.

Palalı, "Pekâlâ," dedi ve üstündeki havluyu çıkarıp kısa mayosuyla kaldı. Demir'den tiksindiğine dair bir ses gelirken Elif adama bakmamaya gayret etti.

Palalı havuza doğru ilerlerken Demir, "Bamya bile değil yeminle!" deyince Elif gülmemek için başını tamamen sağa çevirdi ama bu sefer Pars bir tane geçirdi Demir'e.

Bir şey söylemeseler de aralarındaki bakışma uyarı doluydu. Demir gülüp geçti çünkü Elif birazdan çok daha fazlasını görecekti.

Palalı kızların elinden tutarak yuvarlak termal havuza girdiğinde kısa bir an sessizlik oldu. Herkes nefesini tutmuş, kurban olan adamın başını geriye atarak rahatlamasını izliyordu.

O rahatladı, iki kız sessizlik içerisinde geri çekildiler. Utku ise uzaklaşarak gölgelerde kayboldu.

Nergis ise şezlongdaki malzemelerle oyalanıyormuş gibi yaptıktan sonra eline bir ip aldı ve kurbanının yanına doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

Palalı'nın gözleri genç kadının üzerindeydi. "Yanıma gel," dediğinde Nergis ona acımasızca gülümsedi.

Sarı saçları beline kadar uzanan bu kadın şimdi bir intikam meleği gibiydi ve bu intikamın karanlık yüzü ilk olarak tam bu anda gözler önüne serildi.

İlk kan damlası havuza düştü.

Palalı fark etmedi ama Nergis bunu fark etti. Onun yanına ulaştığında birkaç damla kan daha havuzun tavanından aşağı doğru damlamaya

başladı. Nergis, Palalı'nın tam arkasında diz çöktüğünde zamanlaması mükemmeldi çünkü Palalı fark etmişti.

Kanın havuza damlamaya başladığını, sonra gittikçe hızlandığını fark etti.

“Ne oluyor be?” dediğinde iki sert el omuzlarına bastırıldı. Işıklar hafifçe aydınlatıldığında Palalı ardındaki kadına dikkat edemedi bile.

Tavanda sanki çarmıha gerilmiş gibi bileklerinden bağlanmış olan oğlunu gördüğünde donup kaldı. Boğazı çoktan kesilmişti ama boynuna sarılan bezdeki kan son haddine gelmişti.

Zamanlama yine mükemmeldi çünkü Palalı yıllardır görmediği oğlunun dehşetle büyümüş gözlerini, bedenindeki işkence izlerini tam ölmeden fark etti.

O akşam yemeğini yerken boynu kesilerek öldürülmüş olan oğlunu.

“Kıpırdama!” dedi Nergis tam şakağına silahı dayayarak. “Hiç tavsiye etmem, yalnızca ölümünü basitleştirmiş olursun.”

Acımasızca gülümsedi. “Yoksa sonunun oğlun gibi olmasını mı istiyorsun?” Palalı son dakika da olsa akıllılık edip kıpırdamadı ama başını çevirip, “Utku!” diye bağırmaktan da geri kalmadı.

“Utku, adamları çağır!”

Dehşet, korku ve katran tutmuş kalbinde bir parça acı vardı çünkü bunca sene boyunca boşuna köstebeklik yapmamıştı. Oğlu, onun bu hayattaki tek yansımasıydı.

Utku'dan ses gelmedi ama karanlıkta ondan çok daha heybetli bir adamın silüeti belirdi. Palalı tahmin etmeliydi elbette ama yine de karşısında gördüğü Sıraç ile bir başka dehşetin esiri oldu.

“Sen!” dediğinde simsiyah giyinmiş olan Sıraç'ta hiçbir mimik oynamadı. Yalnızca buz gibi lacivertleriyle Nergis'e baktı.

“Oynamak ister misin?” diye sordu. “Sana vadettiğim şekilde, bu senin hakkın.”

Sonra bir başka adama seslendi: “Senin de!” dedi.

Utku gölgelerin arasından çıktığında Palalı bir kez daha korkuya esir düştü. Resmen dili tutulmuştu çünkü köpeği gibi gördüğü en sadık adamı da bu işin içindeydi.

Nergis başını olumsuz anlamda salladı. “Sizin kadar iyi olamam, efendim,” dedi. “Ama yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Utku da aynı şekilde tepki verdi. Yıllardır içinde tuttuğu öfke sonunda gün yüzüne çıkmıştı. “İzlemek istiyorum,” dedi buz gibi bir sesle. “Tıpkı yıllardır onun beni izlediği gibi.”

Palalı onun tepkisinden sonra kendini kontrol etmeyi bıraktı. “Orospu çocuğu!” dedi.

Bittiğinin resmi ilanıydı bu.

Sıraç’a döndü Palalı. “Sen nasıl bir şerefsizsin lan? Yıllarca köstebeklik yaptım sana. Söz vermiştin oğlumu bana iade edeceğine dair. Ben bedel ödedim! Ne istediysen yaptım!” Tekrar yukarı çıkmaya çalıştı ama bu sefer Nergis tarafından suya batırıldı.

Nefesi kesilirken soluğu tükenene kadar orada tutuldu. Çıktığında uğuldayan kulaklarına gerçekler söylendi.

“Kefaretini ödemeye yeter mi, Palalı?” dedi Sıraç buz gibi bir sesle. “Oğlunun ölümü, senin günahlarını örtmeye yeter mi?”

Palalı neredeyse boğulmak üzere olmasıyla daha çok ilgilenip yukarıdan damlayan kanı görmezden geldi. “Sadece bunu mu yaptım ben, Vuslat? Benimle oynama!” dedi.

Alaycı ifadesi yaptıklarının pişmanlığını gösterircesineydi. “Her şeyden haberdardın sen! Uraz ve benimle köpek gibi oynadın! Sana itimat ettim, gücüne saygı gösterdim. Sen bizim kölemizken ben senin güçlü olduğunu ilk kabul edendim!”

Bu ithamlar Sıraç’ın dudağının alaycı bir şekilde kıvrılmasına sebep oldu.

“Biz bir anlaşma yaptık. Şimdi bu yaptığın hangi racona dayanır lan?”

Bunları söylerken bir yandan sudan çıkmaya çalışıyordu çünkü bir kadın tarafından aşağı bastırılmak ağırla gidiyordu. Bu yüzden Nergis’in kolunu sert bir şekilde kavradı ve aşağı çekmeye çalıştı.

Nergis bu hamlesini tahmin ettiği için hiç acımadan elindeki silahla omzundan vurdu. Palalı o acıyla elini vurulan koluna atarken yaralı bir çakal gibi inledi.

Acı inleyişi havuzda yankılanırken bu yalnızca başlangıçtı.

Sıraç onun aksine sakin bir sesle konuştu: “Benim raconuma.” Elinde simsiyah bir kova tutarken mitlerdeki ölümler diyarının kayıkçısı Kharon gibi gözüküyordu.

“Ayrıca ne zaman doğruyu konuşacaksın? Bana defalarca ihanet ettiğini bildiğim hâlde inanır mıyım sence?” Gülümserken gazap sakin yüz ifadesinin ardında saklıydı. “Çakılı’nın Emir’i elinden vurduğu gün, her

şeyi başlattığım o gün sen Çakılı'ya gittin. Ona gidip benim bir oyun oynayacağımı, sessiz ve sakın kalmanızın yararınıza olacağını, bu işin sonunda Emir piçinden kurtulacağını söyleyen sen değil miydin?"

Palalı bir yandan yaralı kolunun acısını bastırmaya çalışırken bir yandan da ona dehşetle bakıyordu.

"Eee?" dedi. "Bunun sana zararı ne?" Hâlâ algılayamıyordu.

Sıraç havuza yaklaştı. İntikam zihnini kan ile doldururken yalnızca Palalı'nın yüzüne odaklandı.

"Devam edecektiniz, Palalı! Bu sistemi, küçük çocuklara zarar vermeyi, insan pazarlamayı, onların üstünden geçinmeyi hak olarak görecektiniz!" Havuzun dibinde diz çökerken havuzun ışığı gazap dolu yüzüne vurdu. "Ben büyük balığı öldürünce siz de oklarınızı bana çevirecektiniz."

Palalı öleceğine dair ilk korkuyu tam bu anda hissetti. Oğlunun cesedinden akan kan ile birlikte Sıraç'ın yüzündeki ifade onun buradan sağ çıkamayacağının işaretiydi.

Büyük çıkışların işe yaramayacağını öngörece kadar kurnaz bir adamdı. "Yanlış düşünüyorsun!" dedi korkmuş bir ifadeyle. "Biz kendi isteğimizle bu işe girişmedik. Emir'in bize şantaj yapmadığını mı sanıyorsun?"

Sıraç ona sanki çocuk kandırıyormuş gibi baktı. Siyahlar içerisinde kurbanıyla oynayan bir gölgeydi.

"Seks kasetleri ne zamandan beri senin için şantaj oluyor, Palalı? Üstelik bu sektörden para kazanıyorken."

Palalı bir kez daha Sıraç'ın büyük oynadığını fark etti. "Aptallık etme!" dedi. "Buraya Utku piçi sayesinde girdin ama ne benim adamlarım ne de kurul seni sağ bırakır. Bizim güçlü bağlantılarımızı biliyorsun. Seni yaşatmazlar. Sen öldükten sonra o el bebek gül bebek yaşattığın karına ne yaparlar, hiç düşündün mü?"

Sıraç ona bakmadı. Zihninde sadece aradığı kanın görüntüsü vardı. Ölüm arıyordu, ölüm istiyordu sadece.

Bu yüzden kovanın kapağını kaldırdı. Sonra Palalı'ya döndü ve havuzun kenarına ellerini bastırarak, "Sen ihtimallerle kafanı yorma, Palalı." Yaralı omzuna eldivenli eliyle bastırdı. "Kendi eceline odaklan."

Palalı, acısıyla inlememek için kendini zor tuttu. Bunlar son çarpınışlarıydı. Hiçbir şey yapmadan duramayacağını anlayınca bu sefer Sıraç'a uzanıp ona vurmaya çalıştı. Şu anda en büyük pişmanlığı yanından ayırmadığı palasını Utku'ya vermiş olmasıydı.

Sıraç geri çekilince, “Ulan orospu çocuğu!” diyerek hırsından Utku’ya döndü. “Senin ihanetini asla unutmayacağım! Göründen kan alacağım senin, kan!”

Sıraç birden onun çenesini kavradı. “Ecelin gelmiş başucuna, sen hâlâ eceline susamış fare gibi kedi taşığıyla oynuyorsun, Palalı!” dedi. Laci-vertleri nefret saçıyordu. “O çocuğa bağırın dilini sikerim senin! Ben seni birazdan bağırtacağım ama şimdi kapat çenen!”

Buraya geldiği andan beri sakindi hatta Elif’e laf dokundurmasına bile tahammül etmişti ama işlerin çirkinleşeceğini anladığı ilk dakikada *intikam* zihnini ele geçirdi.

Öfke kanında bir zehir gibi dolaşmaya başladı. Palalı çırpınırken bir yumrukla onu havuzun sağına doğru indirdi.

Palalı’nın gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken Nergis onu saçından tutmasaydı suyun dibini boylardı.

Omzundan akan suyu kırmızıya boyarken tepeden akan kan ise onun günahlarını tek tek sıralıyordu sanki.

Sıraç geri çekilip kovanın içindekileri suya boşalttı. Palalı, “Ne yapıyorsun?” dedi küçük balıkları fark edince.

Sıraç cevap vermedi. Yalnızca bir adım geri gitti. Zihnindeki ikinci kişilik gözünün önünde bu adamın görüntülerini sıralıyordu.

O avı kesendi. Yakalanan çocuklar kurbanlık koyunlar gibi eğitildikten sonra Palalı’nın eline teslim edilir, tek tek kuruldaki baronların eline verilir.

Onları şirketlere, siyasi örgütleri bir mal gibi pazarlayan bu adamın yüzünde sadece şeytanın suretini görüyordu.

“Şehvetinin bedelini ödetiyorum,” dedi bu yüzden. Sesinin tonu bile değişmişti ve yüzündeki ürkütücü ifadeyi ilk fark eden Elif’ti.

“Değişti,” diye fısıldadı ekrana doğru yaklaşırken. Endişe ve korku onun tarafındayken öfke ve intikam ise sevdiği adamdaydı.

“Ne döktün?” diye sordu Palalı korkuyla.

Sudan çıkmaya çalıştı ama parada kuvvetli olan bu adam güçte zayıf olunca Nergis tarafından bir kez daha suya batırıldı.

Balıklar her taraftaydı. Kana bulanmış suda etrafında dolanıyorlardı.

“Korktun mu?” dedi zalimce eceli. “Yoksa kendini Tanrı zanneden bu adamı küçük balıklar mı korkutuyor?” Dibinde durdu. Palalı sıcak suya rağmen zangır zangır titremeye başladı. Sıraç’ın da elleri öfkeden titriyordu.

Palalı'nın göz bebekleri büyürken sudaki balıklardan kaçmak için çırpınmaya başladı. "Ne yapıyor bu balıklar?" dedi kekeleyerek.

"Utku'ya yapmak istediğini," dedi Sıraç. Alaycı bakışları gazabın esaretindeydi. "Götünden kan alıyorlar."

Demir bu cevaba güldü ama onun haricinde kimse Palalı'nın ilk çığlığına karşı gülmedi. Cinsel organına ve anüsüne kaçan *candirular* ona doğru yönelmişlerdi.

Palalı çığlık çığlığa bağırırken kan havuzunda yalvarmaya başladı. "Bu ne böyle?" dedi dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Acıyor, çok acıyor! Kurtarın beni, yalvarırım kurtarın!"

Sıraç, Nergis'in yerini aldı. Palalı'yı susması için suya batırırken Nergis ve diğer iki arkadaşı yanlarına geçtiler.

Sıraç, Palalı'yı sudan çıkardı.

Palalı acıdan ve nefessizlikten inlerken kolundaki kurşunu bile unutmuştu. Sersemlemiş ve acıdan kendini kaybetmişti ama karşısında üç kadın ve bir adam olduğunun farkındaydı.

Sıraç, "Şimdi sana bir hikâye anlatacağım," dedi sakın bir sesle. Can derdine düşen Palalı, ona şaşkınlıkla baktı.

Yüzündeki acı dolu ifadeye rağmen onu dinlerse kurtulabilme ihtimali varmış gibi hızla başını sallamaya başladı. Bu da Sıraç'ın suratında alaycı bir ifadenin belirmesine sebep oldu.

Onu izleyen Elif bu ifadenin zevk dolu olduğunu görünce tedirgin oldu ama sakın kalmak zorunluluktan. Sıraç'ın bu yüzüyle yüzleşmesi son olmayacaktı.

"Roma zamanında arenada ölümcül savaşlar yapılmış," diye anlatmaya başladı Sıraç. "Bu ölümcül düellolara çıkan savaşçıların ölümünü ise halk oylarmış. Başparmağı yukarıya doğru olursa savaşçının yaşamasına izin verilir, aşağı doğru çevrilirse halk tarafından ölüm emri verilir ya da ölümüne dövdürülürmüş."

Palalı acı acı inlerken bu hikâyeden ne çıkarması gerektiğini anlamaya çalıştı. Sıraç saçını tutup geri çekerken, "Yardım et!" dedi sadece. "Kurtar beni!"

Umursanmadı ağıtları.

"İnsanların ölümüne ve yaşamasına karar veren bu işaret sonra sosyal medyada beğenme işareti olarak kullanılmaya başlanmış." Sıraç boştaki elini yumruk yaptı ve başparmağını yukarı çevirdi.

Sonra yavaşça aşağı indirdi.

Palalı çektiği acılar içerisinde idrak etti gerçeği. “Tanıdık geldi mi?” diye sordu Sıraç. *Deep Web* pazarında çocukların fotoğraflarının altında da bu şekilde işaretler vardı. Yukarı doğrultulmuş başparmak aynı zamanda satın alma butonuydu.

Gözleri dehşetle büyürken sayısız masumun kanına giren bu adam, “Çökerttin sistemimizi. Sesimi bile çıkarmadım. Daha ne istiyorsun?” dedi acıdan bağıırırken.

Sıraç onun itirazını umursamadı. “Sanki elimden almak istememiş gibi,” dedi. Bu durumu tasvip etmiyormuş gibi *cık cık* sesi çıkardı. “Nasıl tanrıçılık oynadığını gördün mü, Palalı?” dedi.

Sonra saçından tutup Palalı’nın başını karşısında duran dört kişiye doğru sertçe çevirdi. Karakterinin değişimini gösterircesine birden ciddileşti. “Haydi, oylayın onu!” dedi ölüm emrini vermeden önce.

Yüzündeki gazap, aradığının bu olduğunu söylüyordu. “Bu piç kurusu yaşasın mı, ölsün mü diye siz karar verin!” dedi. Sesi gittikçe yükseldi. “Bu sefer sıra sizde, siz onun kaderi için karar verin! Biz pazarlayalım bu sefer onu ölüme!” Kulağına doğru eğildi. “Dua etmeye başla, Palalı! Şeytanına dua et çünkü senin ölümüne karar verdiklerinde balıklara bile dua edecek hâle geleceksin!”

Palalı bir balığın daha içine kaçtığını hissederken çığlık çığlığa bağırdı. Başı zorla karşısındaki kişilere çevrilirken hepsi başparmaklarını aşağı çevirdi. Yüzlerindeki zalim gülümseme ile birlikte sonu da bu şekilde yazılmaya başladı.

“*Bu ormana gitmiş, bu avı yakalamış, bu avı eğitmiş, bu da avı kesmiş!*” dedi Sıraç sonuncusuyla onu kastederek. Kulağına doğru ecelini fısıldadı: “*Hepsi ölecek, hepsi ölecek!*”

Palalı için ağlamak en büyük zayıflıktı ama tam bu andan sonra acı ve korkudan ağlamaya başladı.

Sıraç onun yukarıda bıraktığı palasını Utku’dan istemek için elini uzattı. Utku geldi, tam yanında durdu ama Sıraç’a palayı vermeden önce Palalı’ya doğru eğildi.

Ona masum bir şekilde gülümserken Palalı nefes nefese konuştu: “Kurtar beni, Utku! Ben seni kurtardım, sen de beni kurtar! Söz, bir şey yapmayacağım. Bu ihanetini de unutacağım! İstersen seni oğlum bile ilan ederim, kurtar beni!”

Utku en mutlu gülümsemesini gösterdi ona. Hayatı boyunca hiç böyle mutlu hissetmemişti çünkü. Sonra palayı, Yusuf Çetin'in tam göğsüne sapladı.

Kan fışkırmaya başladığında kendi hayatını bağlayan prangadan kurtuluyordu. Palalı'nın yüzündeki şaşkınlık ve dehşet dolu ifade ölümün geldiğinin habercisiydi.

Utku onu hiç umursamadan Sıraç'a döndü. "Yanlışlıkla oldu," dediğinde yüzündeki gülümseme hiç de öyle olmadığının göstergesiydi. Sıraç başıyla bir onay verdi sadece.

"İstediğin kadar yanlışlık yapabilirsin, Utku," dedi palayı öldüreceği adamın göğsünden sert bir şekilde çekmeden önce. "Ama şimdi bizi yalnız bırakın!"

Emri dinlendi çünkü Sıraç itiraz edilemeyecek kadar ürkütücü gözüküyordu. Daha fazlasını oynamak istercesine bir kez daha bıçakladı Palalı'yı. Bir kere daha, bir kere daha. Kendini kaybedene kadar bir kere daha.

Palalı kan kusana kadar tekrarlardı bunu.

Kendi kendine sayıklarken sürekli aynı tekerlemeyi söylüyor, gözünün önüne kendinin de defalarca pazarlandığı o anlar geliyordu.

"Avı kesen ölmüş!" dedi gülmeden önce. "Avı kesen ölmüş!"

Kendi tekerlemesini bastırmak için birkaç kere kulaklıktan ona seslenildi. Bunu yapan Elif olsaydı hemen duyardı ama Pars konuştuğu için kendine gelmesi kolay olmadı. Pars bir kere daha yüksek sesle bağırdı:

"Sıraç, Elif çıktı odadan!" dediğinde soluk soluğa kalmıştı. Bu söz onun donup kalmasına sebep oldu.

Elindeki kanı, üstüne ve yüzüne sıçrayan kanı hissetti. Tuttuğu kan kaplı bıçağa bakarken renkler birbirine karıştı.

Sesler bir soluk gibiydi.

Elif çıktı odadan.

Bıçaklamaya devam etmek istiyordu ama güzel karısının gülüşü, nefretin sesi ardında yankılanmaya başladı. Soluk anıları arasında elleri şefkatle yüzünü tutuyor ve ona tebessüm ederken *bu bizim sınırimız*, diyordu. *Eve gelmek için acele et.*

Eve gelmek için acele et.

Ona ve bebeklerine.

Oğullarına.

Derin derin solurken ruhunu yitirmiş olan şeytana son kez b. hem bıçağı hem de cesedi suyun içine bıraktı.

Palalı Yusuf Çetin ölmüştü. Tekerlemede avı kesen, pazarlamacı olan adam sonunda öldürülmüştü.

Çarpık zihninde kocaman bir damga atıldı bu adamın üstüne. Zihnindeki *intikam* için yeterli bir ölüm olsa da Sıraç kalbinin acıdığını hissediyordu çünkü sanki ondan bir parça sökülmiş gibiydi.

Ya da yeniden yaşamaya başlamıştı çünkü ayağa kalkarken kalbi sızlıyordu. Havuzun olduğu odadan çıkarken de dışarı çıktığında girdiği çatışmada da bu kalp sızısı bir türlü gitmedi.

Şehvet, aşırılığın ve büyük eksikliğin sonucudur, diyorlardı psikologlar. Çoğu zaman aşırı öfkeye maruz kalmış ve sevgi eksikliği çekmiş insanların düştüğü bir günah bataklığı olarak tasvir ediliyordu.

Intikamın bir sureti yoktu, çoğu zaman o gibi gözükürdü karşısında ama bu sefer zihninde onun da acı çektiğini hissetti.

“Yetmedi mi?” dedi kendi kendine. “Bitmedi mi?”

Aslında kana susamış olan tarafı doymuştu ama konu ölüm değildi. Kişilik bozukluğu kurulla o kadar bağlantılıydı ki zihnindeki şehveti temsil eden adamı öldürdükten sonra kocaman bir boşluk oluşmuştu.

Dışarıda ölümler tamamlandıktan sonra geride bıraktığı katliamla birlikte soluğuna bile saplanan bir acı kalmıştı.

Afyon buz gibiydi. Öldürülen onca adamla birlikte bedenine dolan adrenalini bile onu ısıtamadı.

Bir şey istiyordu.

Gitmek istediği yalnızca bir yer vardı. Bu hedefe ulaşmadan önce Elif’i yanına almalıydı.

23

DENGE

Demir odaya girdiğinde Alina ile oynuyor, gözümün önündeki görüntüleri de sindirmeye çalışıyordum.

Sıraç'ın acımasızca bıçağı kullanışı, öfkesine kapılınca yüz ifadesinin bile değişşi, zekice ve her adımı canice olan planının işleyişi bana gerçekleri gösteriyordu aslında.

Tahammül edebileceğim kadar dayanmış, sonra da odayı terk etmiştim. O adamın hak etmediğinden değildi, sonuna kadar hak etmişti ama ben sevdiğim adamın bu yönüyle kafesteki dövüş haricinde yüzleşmemiştim.

O zaman çok etkilenmişim, şimdi de aynı durumdaydım.

Bu yüzden o buraya gelene kadar sindirmem gerekiyordu. Onun bu yüzünü gördüğümde hissettiklerimi saklayacak kadar güçlü olmam gerekiyordu.

Üstelik etrafımdaki herkesin dikkatle beni izlediğinin farkındaydım.

Bundan beş dakika önce Mehmet dedem gelip iyi olup olmadığımı kontrol etmişti ama ona hiçbir şey yansıtmamıştım. Yansıtmayacaktım da. İçimde fırtına kopsa da yüzümde mimik oynamayacaktı.

“Bitti mi?” diye sordum. Demir yüzünde gergin bir ifadeyle bana baktı. Başıyla onay verdi sadece.

“İyi değildi,” dedi. “Zor sakinleşti. Pars sana seslenmem için talimat verdi ama ben istemedim. Bir şekilde bunları aşması gerekiyor.”

Derin bir nefes aldım. Korku istemsizce yüreğimi sarıyordu ama aynı zamanda sabır gösteriyordum. “Çağırsaydın da yardım ederdim, Demir. Olay onun aşması değil, bizim ona her anda destek olmamız.” Gözümün önüne o adamın başını geriye atışı ve bağırışı geldi.

Bu bir cinnet anıydı ve o da bu hâlini hiç sevmiyordu. “Korktuğunu biliyorsun,” dedim.

Demir'in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. İkimiz de biliyorduk. Eylül bu yüzden bugün buraya gelmemiştii çünkü Sıraç bu yönünü göstermeyi gurur meselesi olarak görüyordu.

Her ne kadar konuşabilecek kadar aşmış olsa da bazı şeyleri aşamamıştı.

"Biliyorum ama sen kaldırabilecek misin?" dedi. Bugün burada bulunan herkes bu konuda endişeliydi ama ben zaten aylardır bunun yarasını iyileştirmeye çalışıyordum.

Bebeğiyle oynayan Alina'nın sarı saçlarını okşadım. Sonra ona *sorun yok* dercesine gülümsedim.

"İyiym ben, Demir," dedim. "Bu bir süreç ve duyguların burada yeri yok, olmamalı da. Benim hamile olmam ya da hiç bu işlerin içinde olmamam engel değil." Kendimden emin bir şekilde baktım ona. "Olmamalı." Eğilip minik kızın başını öptüm.

Güldüğünde ben de gülümsedim. Masum bir bebektii ve babası şimdiden hayatta büyük bedeller ödemiştii. Bundan sonra mutlu bir hayatları olmasını istiyordum. Bundan sonrasında mutlu bir hayatları olması için Allah'a dua ediyordum.

Demir inanmamış bir şekilde endişeyle bakıyordu.

"Asıl sorun onun iyi olması, biliyorsun değil mi? Beni sıkı sıkı tembihledi o buraya gelmeden dışarı çıkmamam için ama ya bana çok ihtiyaç duyarsa?"

Benim tüm endişem de odağım da şu an oydu. Her hâlükârda yemek düşünen ben, bebeğimin sağlığı haricinde ekstra hiçbir şey istememiştii çünkü aklım doluydu.

Demir dinlenme odasının koltuklarından birine bıraktı kendisini. "Olmaz," dedi itiraz istemeyen bir ifadeyle. "Ayrıca buradan çıkarsan sıkar ayağıma. Kal da o buraya gelsin."

Bunu normal bir şeymiş gibi söylüyordu ama bizim için artık normal olan şeyler de değişmişti.

"Sıraç'ın yerinde Eylül olsaydı sen de onun için aynı şeyleri yapmaz mıydın?"

Hiç düşünmedi bile. "Yapardım ama ben hamile değilim," dediğinde hiç keyfim olmamasına rağmen güldüm.

Demir her ne yaşanmış olursa olsun bir şekilde neşeye tutunan bir adamdı.

“Bir Sıraç Vuslat yetmemiş olacak ki ikincisini doğuruyorum, bak-sana,” dedim karnımı hafifçe okşarken. O da gülümsedi.

“Seninki de yürek yemek, Elif,” dediğinde ben de güldüm. Biraz öyle olmuştu ama hamileliğimin ilk zamanlarındaki pişmanlık hissi yoktu artık. Oğlumun varlığı şimdiden bana farklı bir bakış açısı kazandırmaya başlamıştı. Çocuklara gösterdiğim merhamet, bir anne olarak beni şifalandırıyordu.

Bu yüzden Alina’yı babası gelene kadar sevdim. Bu yüzden sükûneti onda buldum.

Sıraç, Dergâh’a girmeden, saatler önce ekranda gördüğüm Utku kapıyı sertçe açarak içeri girdi. Dağılmış bir görüntüsü vardı. Yüzünü bir şapkayla gizlemişti çünkü çatışma bitse de bundan sonrası daha tehlikeliydi.

Aranılanlar listesinde olacaktı. Oysa ekrandan gözükrüğünden çok daha gençti. Belki benden bir veya iki yaş küçüktü ama içinde bir yanı çocuk kalmış gibi hissediyordum.

Onu gördüğümde içim acısa da yüzümde bir tebessüm belirdi. “Uyudu, Utku. Sessiz ol,” dedim.

Beni tanıyıp tanımadığını bilmiyordum ama beni görünce yüzündeki ifadenin değişmesi tanıdığını göstermişti.

Duraksadı kapının önünde. Geldiği andaki telaşı yok olmuştu. Tereddütlü hatta bocalamış gözüküyordu ama sonra kızına baktı ve yüzündeki bütün karmaşık ifade yok oldu. Onun için kızının her şeyi olduğunu gördüm. Kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Koltukta, yanımda yatıyordu Alina. Yaklaştıkça bariz benzerliği görmek içimi acıttı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı kafasındaki şapkayı gergin bir şekilde çıkarmadan önce. Bana bakışında mahcup bir ifade vardı.

Sonra kızının önünde diz çöktü. Çok özel bir ana şahitlik ediyormuşum gibi hissettim ve utandım çünkü yüzündeki sert ifade hüznle doldu. Ağlamak istedim, boğazım düğüm düğüm oldu. Ekranda gördüğüm buz gibi bakışlar yok olmuştu. Yaşamı gibi bakıyordu minik kıza.

Elini yavaşça uzattı ama sonra yumruk yaparak geri çekti.

Bu sefer ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Bu görüntü o kadar tanıdıktı ki kendinden tiksindiğini anlamak için akıl okumama gerek yoktu.

“Kızın çok güzel. Sana da o kadar benziyor ki...” dedim yavaşça koltuktan kalkmadan önce. “Çok da usluysa bugün.”

Başını kaldırıp bana baktı. Ben ayaktaydım ama o diz çökmüştü. “Evet,” dedi hüzünlü bir tebessümle. “Bana benziyor.” Sanki bunu istemiyormuş gibi söylemişti.

“Ama o melek gibi.”

Başımla onayladım onu. “Öyle,” dedim usulca ve gülümsedim. “Ben sizi baş başa bırakayım.”

Kapıya doğru bir adım attım fakat sonra Utku tekrar konuştu:

“Gün Işığı!” Sözüyle donup kaldım çünkü bunu ikinci defa başkasından duyuyordum. Uçuruma gitmeden önce bir başka *as* olan Giray da bana böyle seslenmişti.

Dönüp ona baktım. Bu sefer yüzündeki tebessüm genişledi. “Sana bir teşekkürüm var,” dedi. Ayağa kalktı usulca. Şimdi yanında küçük kalmıştım çünkü yüzü feminen bir güzellikte olsa da cüssesi dev gibiydi.

“Ben bir şey yapmadım,” dedim. “Aksine Alina bugün güzel vakit geçirmemi sağladı.”

Başını olumsuz anlamda hafifçe salladı. “Onun için değil. Yani onun için de teşekkür ederim ama...” Elindeki şapkayı sıktığını gördüm. “Ben...” tereddüt etti. “Onun için teşekkür ederim.” Anlamadım ilk, o da anlamadığımı fark edince mecburen açıklamak zorunda kaldı. “O gün hepimize ölüm emri verdiğinde benim için ümit bitmişti çünkü kendini öldüreceğini biliyordum.”

Geçmiş aramızda asılı kalırken yüzümdeki zoraki tebessüm de soldu. Kocamdan bahsediyordu.

Uçurumdan bahsetmesi yüreğimi sıkıştırmıştı.

“Çünkü o da bizim gibi ve pes ettiyse bizim sonumuz da onun gibi olurdu. Alina’nın...” Başını çevirip kızına baktı. “İyi olacağına emin olduktan sonra ben de ardından gidecektim.”

Donup kaldım. Ölümden bu kadar rahat bahsetmesi, kendine dair inancının hiç olmayışındandı ve ben buna tahammül edemiyordum.

“Ölüm bu kadar kolay olmamalı, Utku,” dedim. Kalbimi kırıyordu bu gerçek. “Yaşadıklarınızı bilmeden ahkâm kesemem ama ardında bir çocuk bırakacaktın.”

Bir şey söylemedi, kendini savunmaya çalışmadı.

Zihninden ne geçiyordu, bilmiyordum ama “Sayende olmadı,” dedi sadece. Sonra içten bir tebessüm bahsetti bana. “Gerçekten teşekkür ederim. Onu kurtardığında bizi de kurtardın. Birinin bizi bütün kusurlarımıza rağmen kabul edeceğine inandırdın.”

Başını hafifçe yana doğru eğince altın rengi, uzun saçları omzuna değdi. “Kim bilir, belki ben de bir gün onun gibi gün ışığını bulurum.” Bunu söylerken utanmıştı ve ben de aynı şekilde hissettim.

Ayrıca bu sözlerle nasıl baş edeceğimi bilemedim çünkü yüzündeki saf umudun sebebi ben değildim, olamazdım da. Ben sadece sevdiğim için çabalamıştım.

O ise bu şekilde görmüyordu, tam ağzımı açıp itiraz edeceğim sırada Nergis, “İnan ki başım bağlı olmasaydı ben seve seve gün ışığın olurdum, Utku,” dedi. Başımı çevirip ona baktım.

Kapının kenarına yaslanmış, bizi izliyordu. Palalı’nın evindeki öfkeli ve cazibeli hâinden eser kalmamıştı. Siyah takımı içerisinde hâlâ çekici olsa da şimdi tamamen resmîydi ve yüzünde keyifli bir ifade vardı.

Utku ona döndüğünde hafifçe gülümsedi. “Umut Bey beni öldürür.” Sanki gizli bir anının tebessümünü paylaştılar. Aralarında ne geçtiğini anlayamadım, bu yüzden Nergis başını bana çevirip yüz ifadesi ciddileştiğinde ben de gerildim.

“Patron geldi, Elif. Seni görmek istiyor,” dedi. Ona başımla onay verdim. Benim de beklediğim buydu. Utku’dan önce onu bekliyordum ama muhtemelen oyalamışlardı.

Utku’ya dönüp, “Umarım sonra görüşürüz. Tanıştığıma memnun oldum,” dediğimde o da başıyla bana onay verdi.

“Ben de,” dedi. “Ben de tanıştığıma memnun oldum, Gün Işığı.” Sonra başıyla saygı gösterircesine selam verdi. “Ben de görüşmeyi umuyorum.”

Bu cevabı garip bulsam da gülümsemeye devam ettim ve Nergis’e doğru yürümeye başladım ama Nergis, Utku’ya laf yetiştirmeye devam ediyordu.

“Onun adı Gün Işığı değil, çocuğum!” dedi sırıtırken. “Elif adı, Elif! Patron böyle seslendiğini duysa seni pataklar.”

Utku’nun yüzünü görmedim ama sadece, “Biliyorum,” diye cevap verdiğini duydum. Bu çok garipti. Sanki beni özel bir yere koymuş gibi davranışları beni mahcup hissettirmişti.

Nergis *niye* diye sormadan harekete geçtik. Yolda ona, “İyi misin?” diye sorduğumda aynı şekilde sırtması murlu olduğunun göstergesiydi.

“Çok!” dedi hevesle. “Nasıl iyi olmayayım, Elif? Üstümden yük kalktı sanki. Bana yapılan her haksızlık omuzlarıma binmişti.” Geçmiş, gölgesiyle bir genç kızın hayatını tüketmişti ama Nergis her şeye rağmen ayağa kalkmıştı. “Hayat amacım olmasa da bir borç gibiydi çünkü ben

kurtulsam da elinin altındaki her kız benimle aynı zulmü yaşıyordu. Kurtuluşumun borcunu ödemişim gibi hissediyorum.”

Tam olarak bunu yapmıştı ve gerçekten rahatlamış gözüküyordu. Ben de onun sevincini yaşadım.

“Şimdi hepsi kurtulacak mı?” dediğimde başıyla onay verdi. “Cinayet ifşalandıktan sonra mekânları ifşa edilecek. Sonraki süreçte de kızların iyi olması için elimizden geleni yapacağız. Burası bunun için var.”

Bugün belki sayısız insan hak ettiği şekilde ölmüş ve bunun sayesinde bir sürü insan da kurtulmuştu.

Bugün çok kez söylediğim gibi, “Olması gereken oldu,” dedim yine. O da başıyla bana onay verdi. “Tam olarak olması gereken oldu.”

“O nasıl peki?” diye sordum koridorun sonuna geldiğimizde. Nergis cevap vermeden izleme odasının kapısı açıldı ve sorunun cevabı tam karşımda belirdi.

Yüzündeki gergin hatta diken üstündeki ifade bana cevabımı verdi. Beni gördüğü anda aradığını bulmuş gibi bakışları üstümde dolandı. Üstünü değiştirmemişti ama yüzünde kan yoktu.

Gergin olmasına rağmen sabahdan beri dinmeyen tüm korkularım onu görünce dindi. Rahatladığımı hissettim.

Tam bunun için konuşacaktım ki ben bir şey söylemeden elimi yakalayıp, “Gidiyoruz!” dedi. Beni de peşinde sürüklerken tüm söyleyeceklerim unutuldu çünkü sanki şeytandan kaçıyormuş gibi bir hâli vardı.

Arkasından Levent dedemin seslendiğini duydum. “Nereye gideceksin gece gece, evlat? Saat gece üçü geçti!” diye bağırdı ama Sıraç onu duymadı bile.

Beni de peşinde sürüklüyordu sadece. “Sıraç!” diye seslendim ama duymadı beni. Eldivenleri çıkarmıştı. Sanki kaçmamdan korkarcasına sıkı sıkı tutuyordu elimi.

“Bir şey söyler misin lütfen! Endişeleniyorum,” dedim. Yine cevap yoktu. O ilerledikçe soğuk kokusu ardından geliyordu. Dışarı çıkmadan önce girişteki personelden paltomu istedi. Normalde yardım ederdi ama sadece karşımda put gibi dikildi.

Lacivertlerinde duygu yoktu. Yalnızca aceleci bir telaş vardı.

Bunu fark ettiğim an korkmam gerektiğini biliyordum ama korkmadım. Bu hâlini tahmin ediyordum. Ben sadece ne yapmak istediğini öğrenmek istiyordum.

Paltomu giyip çantamı yanıma aldıktan sonra yine beni sürüklenme usulüyle harekete geçtiğinde sabrım da tükendi. Tekrar dışarı çıktığımızda elimi elinden kurtardım ve ona baktım. Sert bir ifadeyle bana döndü. Başkası olsa korkardı çünkü yaşadığı anın etkisindeydi, görebiliyordum ama bende işlemiyordu.

Beni omzuna atıp mağarasına götürmek ister gibi bir hâli vardı ama umurumda değildi.

“O ifade bana sökmez!” dedim aynı sertlikte bakarak. “Ya şimdi bana nereye gittiğimizi söylersin ve ben de makul görürsem kabul ederim ya da içeri girerim ama tek dönmem, haberin olsun.” İşaret parmağımı ona doğru salladım. “Dedemden çiftesini alıp gelirim.”

Bunları dedikten sonra elimi göğsümde kavuşturduğumda yalnızca bana baktı. Öfkeli olduğunu biliyordum, muhtemelen kafasında bir şey vardı ama susup itaat etmemi beklerse çok beklerdi.

“Eee?” dedim bana sert bir ifadeyle bakarken. Muhtemelen beni arabaya tıkma planları yapıyordu. “Haydi, bekliyorum. *Ben geldim karıcığım, bugün şu kadar adama sıktım, bu kadar da öldü. Biraz sarsılmış olabilirim ama seninle konuşarak her şeyi çözebiliriz elbette, diyebilirsin mesela.*”

Dışarıda buz gibi soğuk vardı ve uyuşmaya başlamıştım ama o daha soğuktu. “Elif, arabaya bin!” dediğinde ona *ciddi misin* dercesine bir bakış attım. O kadar espri yapıp ortamı yumuşatmaya çalışmıştım ama işlemiyordu adama.

Tam bir öfke yumağı gibiydi şu an.

“Nereye gittiğini söylemeden şuradan şuraya adımımı atmam!” dedim. “Sen böyle öfkeliyken de seninle arabaya binmem, Sıraç. Bu sana güvenmediğimden değil ama bana açıklama yapmak zorundasın.”

Ona bir adım attım. Şu an yaptığım tam olarak sakinleştirme operasyonuydu. “İyi olduğunu bilmem lazım.” Bir adım daha... Kollarımı beline sardığımda sanki buz kütesine sarılmışım gibi hissettim.

“İyi misin, sevdiğim?”

Başını eğip bana baktı. Yüzündeki sert ifade bir nebze yumuşadı. “Kan kokuyorum, Gün Işığı,” dediğinde çenemi göğsüne yasladım.

Kokmuyordu ama bunu dile getirmedi. “Normaldir,” dedim. “Oy birliğiyle adam öldürdün.”

İç çekti. Hani bazen insan ne yapacağını bilemezdi ya, tam olarak öyle gözükiyordu. Bana bakarken aslında tepkilerimden korktuğunu fark

erttim. Tıpkı daha önce olduğu gibi kaçma isteği vardı ama artık uçurumdaki gibi kaçamazdı da.

Bu yüzden kendi kabuğuna çekiliyordu.

Ben ise daha sıkı sarıldım ona. “Üşüdüm,” dediğimde kolları iki yandan sarkıyordu. Yüzümde, gülümsememde dolaştı lacivertleri.

Karanlıktaydık, burası tellerle çevrili bir otoparktı ve birkaç sokak lambasıyla aydınlatılmıştı. Yalan söylemiyordum, çok üşümüştüm ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Pes edişini de gördüm bu yüzden. “Hâlâ mı?” dediğinde acı çekişini de kırgınlığını da gördüm.

“Hâlâ ve hep!” dedim ne dediğini anlayarak. Ben onu *hâlâ* seviyordum ve *hep* yanında olacaktım. Sonra dişlerimi sıkarak ekledim: “Şimdi sarıl bana yoksa oğlun da ben de donacağız.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve kollarını bedenime dolayıp başını bana eğerek sımsıkı sarıldı. “Soru sorma da gel benimle,” dedi daha uysal bir sesle. “Sizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.”

Başımın üstüne çenesini yasladı. Başörtüm olmasına rağmen kulaklarım donuyordu ama o bana sarıldığı anda bile ısındığımı hissettim.

“Benim korkum bizim için değil,” dedim ama geri çekilip bana baktığında pes ettim çünkü söylememekte inat edecekti.

Ben de inatçıydım, yine de en azından biraz daha sakın gözüküyordu. “İyi,” dedim nazlı bir ifadeyle. “Gidelim madem, kırmayayım kocamı.”

Abartılı bir şekilde konuşuyordum ama işe yaramıştı. Başını bana eğdi ve “Dua et ki dışarıdayız,” dedi. Sırıttım. Dua ederdim çünkü içeride olsak ben malımı tanıdığım için neler yapacağını tahmin ediyordum.

Bu yüzden uslu durup beni tankına çekmesine izin verdim. Arabaya binerken tırmandığım için ilk önce benim binmemi bekledi. Sonra da o arabaya bindi ve yola çıktık.

Bu sırada tekrar ciddileşmişti.

Sokak lambalarının ışığı yüzüne vurdukça kenetlenmiş çenesini, sert çehresini ve karanlıkta gümüş rengi gözükken saçlarını aydınlatıyordu.

Sırtımı oturduğum kısmın kapısına doğru yaslayıp ona baktım. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum. Onu izlediğimi biliyor ama bana bakmıyordu.

Önce cevap gelmedi, tam bu anda yine başa sardığımızdan korkmaya başladım ama sonra korkularımı dindirdi ve cevap verdi:

“Bilmiyorum. Sadece yapmam gereken bir şey varmış gibi hissediyorum.”

Bu kaşlarımın hafifçe havalanmasına ve durumu sorgulamama sebep oldu. “Fiziksel bir şey mi yoksa duygularla mı ilgili?” dedim.

Işıklarda durdu ve başını bana çevirdi. “Öğrenmeden için rahat etmeyecek, değil mi?” dedi.

Gülümsedim çünkü tam olarak öyleydi. Lacivertleri dudaklarıma kilitlendi. “Kontrolcülüğü ustasından öğrendik,” dedim ama sonra dikkatim dağıldı çünkü önümüzden geçen birinin elinde bir bardak gördüm.

Başımı o tarafa çevirdiğimde yan taraftaki geniş kaldırımda seyyar bir salep standı gördüm. Minik sandalyeleri vardı ve geç vakit olmasına rağmen birkaç müşterisi de o sandalyelerde oturuyordu.

Burası işlek bir caddeydi ama yine de dün istediğim salep ortamını burada görmeyi beklemiyordum.

Hevesle koltuğumda dikleştim. Sonra bakışlarımı kocama çevirdim. “Sağa çek hemen!” dedim. Ben heyecanla konuşunca bir şey olduğunu sandı.

“Ne oldu, Gün ışığı?” dedi telaşla. “Miden mi bulandı yoksa?” Normalde sola dönecekken direksiyonu sağa kırdı. Allah’tan çok araba yoktu, yoksa kesin biri kornaya basardı.

Sonra da görürdüm ben cümbüşü.

“Yok, yok!” dedim o sağa doğru çekerken. O dörtlüleri yaktı, ben ise çantamı aldığım gibi neşeyle kapıyı açtım.

Resmen zıplayarak indim araçtan. Allah’tan görmemişti, yoksa bir ton azar yerdim ama onu göremeyecek kadar heyecanlanmıştım.

“Elif!” diye arkamdan seslendi ama umursamadım. Sonra kapısının sertçe kapatılma sesi geldi. Sinirlenmişti ama umurumda değildi. Ben ise çoktan uzun, siyah sakalları olan amcanın başında olduğu salep standına ulaşmıştım.

“Selamünaleyküm, hayırlı geceler!” dedim. Beni gören amca sıcak bir şekilde tebessüm etti.

“Aleykümselam, kızım. Sana da hayırlı geceler!” Hevesle standın üstündeki bakır kazana baktım. Mis gibi salep kokuyordu. Dün aradığım tam olarak buydu.

“Büyük bardakta salep alabilir miyim?” dedim. Heyecandan ellerimi çırpmadığım kalmıştı. “Tarçını bol olursa sevinirim.”

İki parmağımı havaya kaldırdım. “İki tane,” dediğimde amca çoktan hazırlamaya girişmişti.

“Bir tane!” Arkamda Sıraç’ın varlığını hissettiğimde dönüp ona baktım. Kızgın gözüküyordu. Ellerini siyah paltosunun ceplerine sokmuştu ve tam arkamda koruyucu bir şekilde duruyordu.

“İki tane,” dedim inatla. Tatlı tatlı tebessüm ettim. O kadar tatlıydı ki bakışlarımla onu deşebilirdim. “Biri sana.”

Salebi hazırlayan amcaya döndüğümde bizi izlediğini fark ettim. Bu sefer samimi bir şekilde gülümsedim. “Siz ona bakmayın, hamile olduğum için sağlıklı beslenmeme takmış durumda.”

Başıyla bana onay verdi. “Bu sağlıksız değil, delikanlı! Aksine salep A ve C vitamini içeriyor.”

Sıraç ona ciddi bir şekilde cevap verdi: “Salep çekirdeklerini kendin mi alıyorsun yoksa hazır mı kullanıyorsun? Çoğu salepte artık süt tozu kullanılıyor ve rafine şekerle tatlandırılıyor. Kimse salep orkidesiyle uğraşmak, yumrusundan çekirdek çıkarmak istemiyor.”

Bir şeyi de bilmeseydi şaşardım. Ağzım açık kalmış şekilde ona bakarken ben salebin bitkisi olduğunu bile bilmiyordum.

Stantta duran amca ise etkilenmiş gözüküyordu. Üstelik sert ve tehditkâr duruşundan da etkilenmemişti. “Burdur’da abim var, o yetiştiriyor. Biz üç nesildir bu işle uğraşırız, delikanlı. Süt tozu salebe hakarettir.” Bu sırada bardakları dolduruyordu. “Yalan yok, bir ara tatlandırmak için şeker kullanıyordum ama şimdi doğal tatlandırıcıları tercih ediyorum. Hatta benim hanım artık üzüm suyundan yapmaya başladı.”

Sıraç bir şey söylemedi ama ben adam görmeseydi dirseğimle bir tane vurmak istiyordum ona. Resmen adamı ayaküstü sorguya çekmişti.

Bu yüzden bana bakan amcaya özür dilercesine gülümsedim. O ise tatlı tatlı tebessüm etmekle yetindi. Sonra bardakları ön kısma koydu. “Önde tarçın var, kızım. Ne kadar istiyorsan dök,” dedi.

Tarçın aşımlı salladım. Sonra çantama eğildim para çıkarmak için ama kocamın omzumun üstünden iki tane iki yüzlük uzatmıştı. Amca aldı ve ben de Sıraç’a yine ters ters baktım.

Sonra tavırlı bir şekilde tarçın döktüm iki bardağın içine de. Birini uzatmadan o yine kolunu uzatıp bardağı aldı.

Para üstü uzatıldığında ise reddetti.

Ellerim bardağı tutarken sıcacık olmuştu. İlk yudumu almadan önce, “Teşekkür ederim,” dedim amcaya. O ise beni izliyordu.

Muhtemelen tepkimi merak ediyordu. Normalde beğenmesem bile sırf Sıraç'ın inadına beğenmiş gibi yapacaktım ama salebin tadı o kadar güzeldi ki aldığım yoğun tatla resmen kendimden geçmiştim.

“Çok güzel!” dedim bardağı kendimden uzaklaştırırken. “O kadar uzun zamandır böyle salep içmemiştim ki!” Hevesle amcaya döndüm. “Ellerinize sağlık!” dedim.

Amca tekrar başıyla onay verdi. “Afiyet olsun, kızım. Canın çektiğinde gel, beklerim. Hem hamileymişsin, *canının çektiği şifadır* der atalarımız. İkramım olur.”

Sıraç'a *bak, gördün mü* dememek için kendimi zor tuttum. Allah'tan insan içinde çirkeleşmek gibi bir huyum yoktu. Bu durumda dışarı bile çıkmam tehlikeliyken usulen de olsa, “Elbette gelirim,” dedim.

Ben ne kadar neşeliysem Sıraç da bir o kadar don yağıydı ama ona baktığımda beni izlediğini fark ettim. “Arabaya geçelim, üşüyeceksin Gün Işığı,” dedi.

Virüsler de bir başka düşmanıydı.

Başım la bardağı işaret ettim. “Biraz daha içeyim, gidelim,” dedim. Ben içerken o bardağından sadece bir yudum aldı. Gergin olduğunu biliyordum ama bunlar benim için odak şaşırtmacaydı bir yandan da.

Bu yüzden görmezden gelmeyi tercih ediyordum.

Oturmadık, standın biraz uzağında beklerken surat asmadım ama her zamanki gibi çilekli süt vakasındaki hâlime dönmüştüm.

Tüm ilgim salepteydi.

Sıraç sonunda pes etmiş gibi iç çekti ve standı doğru ilerledi. Amca bir başkasının siparişini hazırlarken ona döndü. “Ürettiğiniz çekirdeklerden veya salep tozundan satıyor musunuz?” diye sorunca gülümsedim.

Amca ona onay verince hepsini alışını ve üstüne yüklü bir bahşiş bırakışını aynı tebessümle izledim. Amca itiraz etse de sonunda kazanan o oldu çünkü en sonunda buraya tekrar geleceğimiz konusunda onu ikna etti.

Eskiden ağzından cımbızla laf aldığım adamın bu hâle gelmiş olması bile beni mutlu ediyordu. Sonunda içinde kocaman bir paket salep tozu olan poşeti aldığı anda uzanıp yanağından öptüm.

O ise geri çekildiğimde yüzüme bakmakla yetindi ama biliyordum. Lacivertlerindeki şefkatin de yüzündeki yumuşak ifadenin de bana kıyamadı için olduğunu biliyordum. “Haydi, üşüyeceksin!” deyip kolunu omzuma attığında itiraz etmedim bu yüzden.

Tekrar arabaya bindiğimizde kendi bardağını aramızdaki bardak tutucuya koydu ve “Doymazsan bunu da iç. Yine içecek aşkın kabardı senin,” dediğinde sııttım.

“Kötü mü oldu şimdi?” dedim. “Ne güzel salep içtik birlikte. *Racon dağıttıktan sonra karımla salep keyfi yapmadım* da demezsin artık.”

Ben güldüm ama o bu sefer gülmedi. “Üzerine espri yapman ölüme, öldürmeme...” Bir elini direksiyondan çekip iki parmağıyla kendini gösterdi. “Bu hâlime alıştığını göstermez, Gün Işığı.”

Ben de ciddileştim. “Sana alıştım dedim mi?” dedim salebimden bir yudum almadan önce. Sonra ekledim: “Ama sana kaldırabildiğim kadarıyla yanında olacağımı söyledim. Odadan çıkmadım mı?”

Çıktığımı biliyordu. Bu sayede durmuştu. Bu sayede birlikteydik. “Hem bak, niyetim iyiymiş benim. Dün bedelini öde dedin, ödedim ama sen sözünü tutmadın. Nasıl içimde kalmışsa Allah nasip etti.”

Bu sefer hafifçe gülümsedi. “O bedel hiçbir zaman yetmediğindendir,” diye mırıldandı gözünü yoldan ayırmadan.

Gözlerim büyüdü. “Gözün doysun!” dedim, gece boyunca beni uyutmamasının anısı hatırıma süzülürken.

Sadece anısı bile montumun içinde biraz daha ısınmama sebep oldu. Karanlıkta dudaklarının tenimin her zerresinde dolaşmasının, üstümde soluk soluğa kalmasının, içimdeki hareketlerinin anısı bir an bulunduğum andan uzaklaşmama sebep oldu.

Sonra onun sesini tekrar duyduğumda kendime geldim. “Doymaz,” diyerek aynı ses tonuyla devam etti. “Sana bakmak yetiyor mu ki gözüm doysun?”

İç çektim. *İflah olmazsın sen* der gibi başımı sağa sola salladım. Bu konuşmanın sonunda bu sefer kendisi için sağa çekmesi olasıydı.

Zihninin başka bir isteği varken ona engel olmak istemiyordum.

Bu yüzden salebimi içmeye devam ettim. Bu içecek aşermeleri neden oluyordu, bilmiyordum ama onun hayatında mühim bir şeylerin üstüne denk gelmesi de benim için unutulmaz anılar hâline geliyordu.

Onun salebini de bitirdiğimizde şehir sınırına yaklaşmıştık ve lüks evlerin olduğu başka bir semte geldiğimizi siyah demirli geniş bir kapının önünde durduğumuzda fark ettim.

Şahin sembolünü gördüğümde ise şoke oldum. Karganın ayağına dolanmış sarmaşığa kadar her şey işlenmişti demir kapıya.

“Ciddi olamazsın,” dedim başımı ona çevirerek. O kadar imkânsız bir ihtimaldi ki buna inanmadım. “Babana mı geldik?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Ona gelmem!” dedi. Bu dışarıdan bakılınca öyle gözükme de bir şey söylemedim. Diğer ihtimal Melek Hanım’a gelmekti ama Aziz Nehar’a hiç güvenmezken beni buraya getirdiğine inanmıyordum. Bir gün buraya gelsek bile bir ordu korumayla olacağına emindim.

Kapı bizim için açılırken bu yüzden tedirgindim ama Sıraç’ın bunu çoktan düşündüğünü bildiğim için yalnızca izlemekle yetindim. Kapı açıldığında benim evimden farklı olarak asfalt bir yol ve karanlıkta pek belli olmasa da krem tonlarında ve U şeklinde büyük bir malikâne karşıladı bizi.

Daha azını beklemediğim için şaşırmadım ama arazi bu kadar genişken yolun kenarına dizilen bu kadar korumayı da beklemiyordum.

“Bizim geldiğimizden haberdarlar mıydı?” dedim şaşkınlıkla.

“Yol sensör sistemleri var,” cevabını verdi etrafına bakmadan arabayı ileri doğru sürerken. “Biz ara yola girdiğimiz an arabayı güvenlik taramasından geçirdi ve sisteme kaydetti.”

“Sen nereden biliyorsun?” dediğimde bana kısa bir bakış attı sadece.

Tabii ki sorum çok saçmaydı, adamın siber güvenlik şirketi vardı. Bilmeseydi zaten problemdi. Yine de lazerden gözleri mi vardı? Ben karanlıktan başka bir şey görmemiştim.

Bir de salepten başka.

“Bu kadar adam niye dışarıda peki?” dediğimde arabayı durdurdu. Farları açıkken arabanın önünde bir silüet belirdi. Sonra Aziz Nehar ışığın önüne geçti.

Adam gecenin bir vakti simsiyah takım giymiş, oğlu gibi sakın bir şekilde bizi bekliyordu. Ağzım açık bir şekilde bakmak absürt kaçmasaydı muhtemelen onu da yapardım. Hoş, ön camlarımız filmliyen gözükmezdi ama yine de tedbir alıyordum.

Oğlunun lazerden gözleri varsa onda da olması olasıydı çünkü.

Sıraç araçtan inmeden önce emniyet kemerini çıkardı ve bana baktı. “Ben kapını açmadan sakın dışarı çıkmıyorsun, Gün Işığı,” dedi.

Ona başımla onay verdim. “Sen tehlikede olacak mısın?” diye sordum çünkü daha yeni bir savaştan çıkmıştı ve olayın vahameti ortaya çıkmadan buraya gelmiştik.

“Hayır,” dedi. “Artık değil,” diye ekledikten sonra uzanıp dudağıma minik bir öpücük kondurdu. Görünmediğini bilsem bile utanıp başımı geri çektim.

O ise çoktan geri çekilmişti. Kapısını açtı ve içeri soğuk dolarken dışarı çıktığı anda yüz ifadesinin buz kestiğine adım gibi emindim ama o çıktığı anda korumaların hepsinin eğilerek onu selamlamasını beklemiyordum.

Şoke olmuş bir şekilde bu manzarayı izledim. Yalnızca filmlerde gördüğüm biat etme sahnesini bizzat yaşıyordum.

Aziz Nehar, onu veliaht ilan etmişti.

Bu biat sahnesine karşılık Sıraç’ın yan profili öfkeli gözüküyordu. Aziz Nehar ise onun aksine meydan okuyan bir gülümsemeyle bütün bu olayları izliyordu.

Arabanın önünde yüz yüze geldiklerinde iki yansımanın birbirine baktığına bir kere daha şahit oldum. Aziz Nehar o geldiği için mutlu olan taraftı ama Sıraç konuştukça kaşlarının çatıldığını gördüm.

Ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum fakat arabadan inmek en büyük aptallık olurdu. Bu yüzden hiç huyum olmasa da bitmiş salebin plastik bardağının kenarını ısırmaya başladım.

Ya onu yapacak ya da tırnaklarıma dadanacaktım. Sıraç’m bugün yaptığı katliamı izlerken de kendimi birkaç kez aynı durumda bulmuştum.

Aziz Nehar dönüp arabaya doğru baktı. Göz göze geldik ama muhtemelen o beni görmüyordu. Yine de elini arabaya doğru uzattı.

Benimle ilgili konuşuyor olmalıydılar.

Nitekim Aziz Nehar birisine arabaya doğru gelmesi için işaret verdiğinde Sıraç ona doğru tehditkâr bir adım attı. Aziz Nehar duraksadı.

Ben kocamı sakınleştirmek için saatlerimi harcarken babasının onu sırtlandırmayı sanıyelerini almamıştı. Niye buraya gelmiştik ki? Bugün yeterince sınanmıştı. Günü onun sinir kriziyle kapatmak istemiyordum.

Neyse ki Aziz Nehar elini teslim olmuş gibi kaldırdı ve aynı sakın yüz ifadesiyle konuşup kendi evini işaret etti. Sıraç sert bir ifadeyle ona bakıyordu.

Sıraç’ın yüz ifadesi haricinde bana ne düşündüğüne dair ipucu veren hiçbir hareketi yokken Aziz Nehar konuşurken sürekli ellerini kullanıyordu.

Aralarındaki en önemli fark da buydu zaten. Aziz Nehar hislerini daha açık bir şekilde belli eden bir adamdı ama Sıraç öfke haricinde hiçbir tepki göstermiyordu.

Onları incelemeye devam ettiğim sırada hiç beklemediğim bir şey daha oldu. Aziz Nehar yanında duran kel, dev gibi bir korumaya bir şeyler söyledi. Adam hissiz bir şekilde ona onay verdi ve birden bağırdı.

Sesi hafif bir şekilde duyabildiğimden bağırdığını anlamıştım.

Adam seslendikten sonra ışıktandırılmış yoldaki her adam silahını çıkardı. Bir an Sıraç'a bir şey yapacaklarını zannedip korktum ama sonra hepsi eğilip silahlarını yere bıraktılar.

Etrafta minik bir silah havuzu oluşurken ağzım açık bir şekilde olanları izliyordum. Tam bir güç gösterisi yaşıyordu. Ben her tepkiyi yüzümde yaşarken kocamda mimik oynamadı.

Aziz Nehar muhtemelen onu ikna etmeye çalışıyordu çünkü etrafını gösterdi. Buraya tek gelmiştik ama üstünlüğü Sıraç'a vermişti.

Sıraç'ın bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Geçen sefer bizim evimizde olan Aziz Nehar kolayca uzlaşan bir adam değildi ama şimdi Sıraç buraya geldiği için bile mutlu gözüküyordu.

Sıraç bir şeyler daha söyledi. *Muhtemelen birkaç tehdit daha savurmuştur*, diye düşündüm çünkü Aziz Nehar'ın yüzü tekrar ciddiyete büründü.

Sonra Sıraç benim tarafıma doğru yürümeye başladı. Yürürken yeri bile döven bir öfkesi vardı ama ben istemsizce heyecanlandım çünkü buraya neden geldiğimizi çok merak ediyordum.

Kapıyı üstüme kilitlemiş olmalıydı ki o yanaştığında bir tık sesiyle arabanın kilidini açtı ve kapıyı açtı. Rüzgâr yüzüme vururken ona doğru döndüm. O ise arabanın ışığı vuran yüzüme baktı.

Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama "Gülme, gülümseme, beni herkese düşman etme, Gün Işığı!" dedi. Farkında olmadığım gülümsemem yok oldu.

"İnsanların önünde seninle tartışmam ama bana sürekli ne yapacağıma dair ikazda bulunma!" karşılığını verdim. Elimden tutup beni yavaşça aşağı indirirken lacivertlerinde şimşekler çakıyordu.

Böyle anlarda kafasına bir tane geçirmek istiyordum çünkü öfkeleniğinde iyice kafayı bana takıyordu.

Ben aşağı indiğim anda aynı şekilde bütün korumaların benim için de başını eğmesine şoke olmasaydım söyleyecek bir çift lafım daha vardı ama bu görüntü karşısında şaşırdım ve tedirgin oldum.

"Neden yapıyorlar bunu?" demekten kendimi alamadım. Selamlamaları bitip başlarını kaldırdıklarında bakışlarımı onlardan çektim.

Sıraç parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek elimi sıkıca tuttu. “Yalakalık olsun diye,” cevabını verdi. Aziz Nehar pürdikkat bizi izliyordu.

“Bunun yaşanacağını bile bile neden buraya geldik?”

Aziz Nehar yaşlı olmasına rağmen kulakları iyi duyuyor olmalıydı ki aslında ondan uzak olsak da Sıraç yerine cevap verdi:

“Çünkü annesini o operasyundayken ona ait klinikten alıp buraya getirdim.”

Aziz Nehar, bunu yapmak çok hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu. O gülümseme o kadar sinir bozucu ve tanıdıktı ki koskoca adama da aynı şekilde vurmak istedim.

“Arkadan iş çevirmek kolayca vazgeçebileceğiniz bir huy değil sanırım,” dedim. Sıraç’ın aksine benim ona laf çarpmam yüzündeki hafif tebessümü bozmadı. Aksine gülümsemesi genişledi ve hatta ilk defa onu eğlenirken gördüm.

“Genetik,” cevabını verdi. “Ama bu sefer tamamen habersiz değildi.”

Sıraç’a baktım. Bir açıklama beklediğimi bilerek sert bir şekilde cevap verdi: “Benden iki haftadır izin istiyordu, bunu kastediyor.”

Tam onun karşısında durduğumuzda Aziz Nehar birden ciddileşti. Bu da tam manasıyla genetikti çünkü “Eğer geri almaya geldiysen kusura bakma, genç adam. Karın minik bir savaşçı olsa da benimle savaşmadan Melek’i alamazsın,” dedi.

Sıraç bunu istemiyor olacak ki onun meydan okumasına cevap vermedi. Yalnızca, “Beni ona götür,” dedi.

Bu Aziz Nehar’ın şaşırmasına sebep oldu. Ben de aynı şaşkınlıktaydım. Aziz Nehar bir şey biliyor muyum diye dönüp bana baktı ama bilmiyordum.

Bilmiyordum ve bunun nereye gideceğini merak ediyordum.

“Peki,” derken aynı şaşkınlıktaydı ama yine de kısa sürede toparlandı. “Beni takip edin.”

Biz de öyle yaptık. Evin içine girdiğimizde siyah mermerle kaplı geniş bir giriş bizi karşıladı. Beyaz mermer sütunlarla birlikte girişteki siyah avangart takım lüks bir otele girmişiz hissiyatı veriyordu.

Üstelik evin ortasında kapıda gördüğüm siyah karga şeklindeki heykel ve ağzından akan suyla birlikte içi dolan minik, beyaz havuz vardı. Gözüm ne kadar lükse alışmaya çalışırsa çalışsın, bu asla alışabileceğim bir boyut değildi.

Üst kata çıkmak yerine giriş kattaki yerden aydınlatmalı koridora girdiğimizde Aziz Nehar önümüzdeydi. Sessizliğinin merak dolu olduğunu biliyordum çünkü ben de aynı durumdaydım.

Benim tanıdığım Sıraç buraya, onu bırakıp giden babasına sırf annesi için gelmezdi ama şimdi burada, tam yanımda donuk bir ifadeyle Aziz Nehar'ı takip ediyordu.

“Bir zayıtınız var mı?” diye sordu Aziz Nehar. Muhtemelen sorabileceği en normal soru buydu.

Sıraç ise sesini çıkarmadı.

Aziz Nehar tekrar konuşma girişiminde bulundu. “Haberler yayılmaya başladı. İlk Çakılı almış haberi, şimdi olay yerine gidiyormuş.”

Sıraç yine cevap vermedi. *Nereden biliyorsun* bile demedi. Buz gibi bir sessizlik vardı aralarında.

Sonra bu sessizliği yılgın bir iç çekiş doldurdu. “Yalnızca düşmanın olduğumda mı muhatap alacaksın beni, oğlum?” diye sorduğunda Aziz Nehar'dan ilk defa Sıraç'ı muhatap alarak *oğlum* kelimesini duymak tuhaf hissettirmişti.

Sıraç'ın ise durmasına sebep oldu. “Bana oğlum deme!” dedi dişlerinin arasından. Yüzüne vuran soluk ışıktaki öfkesi ürkütücü gözüküyordu. Aziz Nehar ona dönüp baktığında biri öfke dolu, diğeri ise üzgün gözüküyordu.

“Demem,” dedi. “Eğer istediğin buysa yapmam ama bu gerçeği değiştirmeyecek.” Bundan dolayı pişman gözüküyordu ama daha ılımlıydı ona karşı. “Beni affetmediğini hatta kabullenmediğini biliyorum ama benim yolumda her şey hak etmekten geçer. Önce düşmanın olarak hayatında bir yer edindim ve bunu hak ettim. Şimdi de baban olarak bunu hak etmek istiyorum.”

Sıraç'a doğru bir adım attı. “Teklifim hâlâ geçerli. Gerektiğinde beni kurban etmekten çekinme. Bununla baş edecek kadar, ardında duracak kadar gücüm var.”

“Gücüne ihtiyacım yok!” dedi Sıraç. Aziz Nehar ikinci kere onun damarına basmıştı. *Güç* onun zaafıydı.

Onların.

Yine de bir nebze akıllanmış olacak ki “Yok!” diyerek onu onayladı. Sakinleştirmeye çalışıyordu oğlunu. “Ama fazlasının da hiçbir zaman zararı olmaz. Bütün bu yaptıklarının sonunda temiz bir sayfa açmak için de

doğacak oğluna hapis tehlikesi olmayan bir baba olarak gelebilmek için de ihtiyacın olacak bir güç bu.”

Bu ihtimali düşünmek bile kasılmama sebep oldu çünkü karşı taraftan mutlaka bir karşılık gelecekti ve ne kadar Sıraç devlet için çalışıyor olsa da devletin içinde de herkes doğru tarafta değildi.

Sıraç yine bir şey söylemedi. Özellikle böyle anlarda aynı boylarda olan iki güçlü adamı değil, terk edilmiş bir çocuğu ve onu tanımayan bir babayı görür gibi oluyordum.

Aziz Nehar'ın bana ve ona yaptıkları kabul edilemezdi ama bazen diyordum ki *keşke her şey farklı olsaydı da Sıraç da bu kadar yükün altında kalmasaydı, teklif edildiği gibi ardında bir babası olduğunu bilseydi.*

Şimdi ise, “Gidelim!” demekten başka bir şey söylemedi. Aziz Nehar da ısrar etmedi. İki tarafın da kendince düşünceleri hatta planları vardı.

Buna adım gibi emindim ama şimdilik Sıraç'a odaklanmayı tercih ettim. Koridorda gördüğüm üç kapıdan en sonuncunun önünde durduk.

Aziz Nehar kulplardan birini tutarak kapıyı açmadan önce, “Normalde bu saatte uyanık olmaz ama bu gece bir türlü uyumak istemedi,” dedi. “Ben de yerini yadırgadığından endişelenmiştim.”

Kendimi tutamadan sordum: “Kendi iradesiyle mi geldi yoksa onu bunun için de zorladınız mı?”

Bana döndü bu sefer. Yüzünde suçlanmaktan dolayı sert bir ifade vardı. “Kendisi istedi,” dedi. Kaşları çatıldı. “Onun istemediği hiçbir şey yapmam.”

Sanki bu ihtimal hiç yokmuş gibi davranıyordu ama geçen zamanda yaptığı tam olarak buydu. Bu yüzden aynı kocam gibi ona bakmakla yetindim ama Sıraç'tan çekiniyor olsa da benden çekinmedi.

“Kuşkuların mı var *malen'kaya romashka?*¹⁹”

Bana nasıl hitap ettiğini bilmiyordum ama bu Sıraç'ın onun üstüne atılmak için harekete geçmesine yetti. Fakat Aziz Nehar kurnaz bir adamdı. Tam bu anda kapıyı açtı ve kendisi için güvenli olan tek alana girdi.

Sıraç da onun ardından öfkeyle içeri girerken ne beklediğimi bilmiyordum ama tamamı camlarla kaplı bir odanın içine girdiğimde bir kez daha şaşırmıştım. Üstelik bu camlar güzel bir kış bahçesine bakıyordu. Camın kenarında geniş bir yatak olsa da odada krem rengi bir oturma takımı hatta televizyon vardı.

¹⁹ (Rusça) Minik papatya.

Sıraç'ın öfkesi yok olmak zorunda kaldı çünkü bu manzarayı tamamlayan en önemli unsur ayaktaıdı. Bütün bunlara sahip olan kadın camın ardında güzelce aydınlatılmış kış bahçesini izliyordu.

“Sana gidip uyu dedim, Aziz!” dedi Melek Hanım arkasını dönmeden. “Uykum yok, ilaç kullanmak da istemiyorum.” Cümlesinin sonunda sitem etti. “Deli olabilirim ama kendi adıma karar verecek kadar aklıımı kullanabiliyorum artık.”

Aziz Nehar'ın daha yeni bize sunduğu kurnaz ifade yerini saf bir şefkate bıraktı. “Sana kimse deli demedi,” dedi yalnızca Melek Hanım'a duyduğum şefkatli sesiyle. “Sen uyuyamayınca sana birini getirdim, *moy angel!*” dedi.

Sıraç onun aksine mutlu gözükmiyordu. Yüzündeki ifade sudan çıkmış balıkla eş değerdı. Geldiğimizden beri ilk defa öfkesi yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Yalnızca lacivertleri annesindeydi.

“Kimmiş?” diye sordu Melek Hanım. Üzerinde krem rengi bir sabahlık vardı. Upuzun, bal rengi saçlarının lüle lüle uçları o dönünce hafifçe sallandı. Yüzüne vuran ışık onu adı misali melek gibi gösteriyordu ama o melek hüznünlü olacak ki Sıraç'ı görene kadar yüz ifadesinin asık olduğunu gördüm.

Sonra oğlunu gördü ve yüzü birden aydınlandı. “Sıraç!” dedi hevesle. Sıraç bir tepki vermedi ama bu Melek Hanım'ın umurunda değildi.

“Oğlum gelmiş!” dedi hevesle. “Kendi gelmiş.” Dönüp Aziz Nehar'a baktı. “Yine hayal görmüyorum, değil mi?” dediğinde içim acıdı.

Aziz Nehar başını olumsuz anlamda salladı. “Rüyaydı,” dedi. Onun kötü düşünmesine asla izin vermiyordu. “Dün yalnızca rüya gördün, Melek'im. Bugün ise gerçek.”

Melek Hanım, Aziz Nehar'dan teyit alınca Sıraç'a doğru hevesle bir adım attı ama sonra duraksadı çünkü Sıraç ona boş bir ifadeyle bakıyordu.

Ne hissettiğini bilmiyordum ama artık endişelenmeye başlıyordum. Neden buraya gelmişti?

Şimdi neden tepki vermiyordu? Bilmiyordum ama içimden bir ses birazdan ilk defa annesiyle yüzleşeceğini söylüyordu.

Sıraç elinin uyarırcasına sıkıldığını hissettiğinde başını çevirip endişeyle onu izleyen karısına baktı. Onun güzel gözlerindeki korku, zihnindeki korkunç gürültünün bir nebze olsun susmasına sebep oldu.

Elif'i alıp buraya gelmeden önce hissettiği salt ihtiyaç tamamen gün yüzüne çıkmıştı. Melek'i görmek istiyordu ama neden görmek istediğini bilmiyordu.

Şimdi ona bakarken ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Karşısındaki kadın, kanadı kırılmış bir kuşa benziyordu. Yaralıydı ama yine de ona bakan gözleri umut doluydu ve Sıraç onu bir kez daha kırmak istemiyordu. Bir sonraki adımını ise o da tahmin edemiyordu.

Yalnızca bir ihtiyacı şu an onun yanında olmak. Bir adım atmak istiyordu aslında ama Elif onu rahatsız etmese de Aziz Nehar'ı kendine tehdit olarak görüyordu.

Bu yüzden, "Bizi yalnız bırakır mısın?" dedi. Öfkesini baskılamak, emretmemek çok zordu ama denedi.

Aziz Nehar ise ilk defa sözünü ikiletmeden, "Dışarıdayım," dedikten sonra dışarı çıktı.

Elif de "Ben de çıkayım mı?" diye sorduğunda Sıraç tekrar ona baktı. Başını olumsuz anlamda salladı. Ondan saklayacağı hiçbir şey kalmamıştı.

Tüm zayıflıkları, korkuları, kendinden öğrendiği her anı karşısındaki güzel karısının minik omuzlarındaydı ama o cüsse olarak küçük olsa da o kadar güçlüydü ki hepsini taşıyor, üstelik aynı güçle ona destek oluyordu.

Şimdi de elini elinden çekip sırtına koyduğunda aynısını yaptı.

Ardındaydı.

Zihnindeki ikinci kişiliğinin sesini duydu tam o anda.

Uzun zaman sonra ilk defa bir çocuktaki sesi. "Yalnızdık," dedi. "Çok yalnızdık."

Şu andan değil, geçmişten bahsediyordu. Başını kaldırdığında ona bir adım daha yaklaşan Melek'i gördü.

"Konuşmak istemiyor musun?" diye sordu Melek daha sakin bir ifadeyle. "Buraya gelmek ağır mı geldi yoksa?"

Sıraç yine bir şey söyleyemedi. Sadece zihni gerçekleri fısıldıyordu ve kendisi bile kalbinin bu kadar kırgın olduğuna, öfkeli olan intikamın da onunla aynı fikirde olduğuna inanamıyordu.

"Niye kurban ben oldum?" dedi zihnindeki küçük çocuk. "Niye gelmedin?"

Ona doğru bir adım daha attığının farkında bile değildi. Çocuklar saf bir benmerkezciliğe sahipti. O bencillikle konuşuyordu. "Niye kurtarmadın beni de böyle rezil bir adam oldum?"

Kendi düşüncelerinin kontrolü yoktu. Elif'in ondan biraz daha uzaklaşıp endişeli gözlerle izlediğinden, Melek'in ise gittikçe yaklaştığından bihaberdi.

Yalnızca sitemler yankılanıyordu zihninde. Annesinin ona yaklaştıkça titrediğini bilmiyor, Melek'in ona gelmesini çaresizce bekliyordu.

Melek Hanım karşısında tek bir gözyaşı dökmeden şefkatle konuştu onunla: "Susabilirsin oğlum. Bir şey söylemek zorunda değilsin, ben yine de seni anlarım."

Yavaşça elini ona uzattı. Sıraç kaçardı, kaçmak istiyordu da çünkü hâlâ tiksiniyordu tenlerden ama yapamadı.

Melek elini tuttu.

Annesi yıllar sonra titreyen elini tuttu.

"Oturmak ister misin?" dedi Melek onu kaçırmaktan korkarcasına nazik ve şefkatli bir sesle. "Oturursan daha iyi görebilirim yüzünü." Anne şefkati gözlerine bile yansiyordu.

"Kocaman olmuşsun," dedi sesi titrerken. "Başımı geriye atmadan doyasıya bakamıyorum sana."

Aslında Melek de yanlış bir şey yapmaktan, kontrolünü kaybetmekten korkuyordu ama günlerdir uykusuzluğuna sebebiyet veren annelik içgüdüğü, oğlunun ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Karşısındaki adam kocaman cüsseli küçücük bir çocuktur. O çocuk bir şey söyleyemedi. Elinden tutulup götürüldüğünde de sevdiği kadın bu anı sessizce ağlayarak izlerken de hiçbir şey yapamadı.

Melek, onu yatağa oturtuktan sonra da kendisi yanına oturdu. Yıllar sonra ilk defa birbirlerine o evdeki kadar yakınlardı.

Annesi Sıraç'ın elini bırakmıyor, sıkıca tutmaya devam ediyordu. Sıraç'ın elleri buz gibiydi, ayakları da sanki uçurumdaymışçasına üşüyordu.

Bir süre sessiz kaldılar.

Melek, Sıraç'ı; Sıraç ise tutulan elini izledi. Sessizliğin içinde birlikte geçiremedikleri yıllar, kaybolmuş bir ömür ve çocukluğu saklıydı.

Yine de sabreden taraf annesiydi. Çocuk sustu, çocuk kızdı kendi zihninin içerisinde. Çocuk küstü, sonra da çocuk hepsinin sebebi olan hüzne teslim oldu.

O çocuğun zihni bir türlü susmuyordu zaten. Gözleri sımsıkı kapandı. Zangır zangır titremeye başladı. Elif korkup ayağa kalktığında Melek sanki

bunu hissetmiş gibi başını kaldırıp ona durmasını işaret etti. Sanki günler, aylar hatta yıllardır bu anı bekliyormuş gibiydi.

"Beni mi bekliyordun, anneciğim?" diye sorduğunda yıkıldı her şey. "Benim senin elini tutmamı mı istiyordun?" diye sorduğunda yıllardır doluramadığı o kocaman boşluk bir enkaza döndü.

"Benim seni kurtarmamı mı bekliyordun?"

Tıpkı o gün, o delirdiği gün ondan kurtarmasını istediği gibi. Pantolonunda kan gördüğünde, kurtar beni, diye fısıldayan o çocuk gibi.

Normal olan Sıraç asla böyle düşünmez ve bu şekilde hissetmezdi ama kurultan öldürdüğü bir adamla birlikte eksik bıraktığı, muhtaç kaldığı bir parçası da geri dönmüştü sanki.

Bu yüzden başı eğikken o eksik yanını taşıyan çocukluğuyla başını salladı. Soğuk soğuk terlemeye ve titremeye devam ediyordu.

"Üzgünüm," dedi Melek. "Üzgünüm, gücüm yetmedi," diye fısıldadı. Normalde o da şu anda kriz geçirmeye müsaitti ama anneliği zihninin bütün eksik parçalarını ayakta tutuyordu.

"Beni affeder misin?" diye sordu Melek Hanım hem ağlayıp hem konuşurken. Sıraç ilk defa başını kaldırıp ona baktı.

Laciverterinde öfkeyi, nefreti, katran tutmuş gazabı taşıyan bu adamdan eser yoktu şimdi. Dolan gözlerinden bir damla yaş usulca süzüldü. Melek yüzüne dokunmak için uzandı.

O hafifçe geri çekildi.

Melek tekrar denedi.

O yine çekildi.

Melek şefkat görmemiş bir çocuğa yaklaşır gibi yine denedi.

O yine çekildi.

Bu sırada ikisi de ağlamaya devam ediyordu.

"Affet, anneciğim!" diye fısıldadı Melek. "Affet de seveyim seni."

Bir damla daha gözyaşı süzüldü Sıraç'ın gözlerinden. Affedemiyordu hatta hayatında ilk defa bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu.

Oysa yaşadığı en kötü anda bile, boyun eğdirildiğinde bile bu şekilde ağlamak istememişti.

"Affet, bir tanem," dedi Melek bir kez daha şefkatle. "Sana söz veriyorum, son nefesime kadar seni bırakmayacağım. Seni bir daha unutmayacağım."

Yalvardı çocuğunun karşısında. "Ne olur affet beni, engel olamadım sana zarar vermelerine!"

Bu sözler kilitli olan kapıyı açtı. Sıraç hiçbir söze güvenmezdi ama zihnindeki ikinci kişiliğin, çocukluğunun muhtaç olduğu şey tam olarak böyle bir sözdü.

İkisi de yaratıcının şekillendirdiği mucizevi bir an yaşıyorlardı. Melek bir kez daha elini uzattığında Sıraç bu sözden dolayı geri çekilmedi. Yüzüne dokunan o yumuşacık el yıllar sonra tenine değen anne şefkatiydi.

"Sıraç'ım!" dedi Melek yıllar sonra kavuşmanın mutluluğunu yaşayarak. "Benim yolumu aydınlatanım." Hıçkıra hıçkıra ağlarken karşısındaki Sıraç ise sessizce gözyaşı döküyordu.

O adamın gözleri kapandı.

O bırakılan çocuk güvendi. O çalınan bebek teslim oldu ve annesinin avucuna bıraktı yüzünü. Melek uzanıp yüzünü öptüğünde ilk defa annesinden şifa buldu.

Sözlere ihtiyaç yoktu. Sıraç karşısında tek bir kelime bile etmemişti ama Melek gün aydınlanana kadar sarıldı ona.

Öptü, kokladı. Bir çocuk gibi sarılıp sevdi onu.

Sıraç ise bir kere bile şikâyet etmedi. Sadece elini tutuyordu onun.

Sıkı sıkı annesinin elini tutuyordu. Çocukluğuyla birlikte ihtiyaç duyduğu sevgiyle ölmüş bir parçası huzur buluyordu.

Günü birlikte karşılarken sabah ezanının ardından Sıraç'ın ağzından yalnızca tek bir söz çıktı:

"Teşekkür ederim." Saatlerce annesinin onun saçlarını sevmesine, öpüp koklamasına maruz kalmıştı.

Bu öyle tuhaf bir histi ki sanki gün doğarken uçurumda yaşananlardan sonra bir kez daha bambaşka bir adamdı.

Bir parçasını yitirmiş, bir başka parçasını bulmuş gibi hissediyordu. Melek huzurlu ama ağlamaktan yorgun çıkan sesiyle, "Etme, oğlum!" dedi. "İhtiyaç duyduğun, eksik kaldığın hiçbir şey için teşekkür etme bana."

Elinin tersiyle oğlunun yanağını sevdi.

Sıraç bu sefer kaçmadı.

"Sadece gel!" Sonra yüzü düştü Melek'in. "Biliyorum, yeterli bir anne değilim ama tüm ömrümü sana adarım." Öz güvensizliği korkuyla doluydu. "Her şeyimi veririm senin için, sen yeter ki iyi ol."

Sıraç ona tereddütle baktı. Söyleyecek sözleri yoktu. Hayatında nadiren içgüdüleriyle hareket etmişti. Şimdi yanlış yapmaktan korkuyordu ama uzun zaman sonra iç savaşında bir şeyler değişmişti.

Bunu başlatan Elif'le tanışmasıydı. Onunla birlikte ilk defa sevgiyi hissetmişti. Şimdi ise annesiyle şefkatin bambaşka bir yönünü görüyordu.

"Eksik değilsin," dedi. Sesi boğuk hatta pürüzlü çıktığında hayatında ilk defa birinin karşısında açıkça utandı. Sonra boğazını temizledi. "Değilsin, yok öyle bir şey," dedi. "Sen iyileşmene odaklan."

Melek hüznle başını salladı. "Hâlâ anlamadın, değil mi anneciğim?" dedi. "Beni delirten sana yetememem, sonra da Eylül'ümü de bu yüzden yalnız bırakmamdı. Seni bulamadıkça, hatırlayamadıkça vicdan azabım beni öldürüyordu. Bu yüzden yalnızca bir hayale tutunuyordum."

Başını eğip oğlunun elinin üstünü şefkatle öptü. Sıraç bir kere daha utandı. Tuhaftı bu his, bir yanı bu şefkati istemese de çok hoşlanıyordu ama diğer yanı bu şefkati neden istediğini anlamlandıramıyordu.

Oysa kalbin nefesiydi şefkat ve sevgi. Bir türlü bunu kabullenemiyordu.

"İyiyim ben!" dedi Melek başını kaldırıp. "Artık çok daha iyi olacağım." Buna inancı tamdı.

Sonra asıl soruyu sordu: "Sen iyi misin asıl? Bugün yaşandı diye büyük beklentilerim yok ama bana hislerini anlatabilirsin."

Sıraç için bu çok zordu. Sadece şu an göğsündeki o büyük baskı kalkmıştı. O eksik olduğu ihtiyaç ortaya çıkmış ve bir kum tanesi de olsa tamamlanmıştı ama yıllarca kanatılan yaralar öyle bir günde kabuk bağlamazdı.

"İyiyim," dedi yine de. Şimdilik gerçekten de böyle hissediyordu.

Bir baba, bir eş, bir şirket sahibi hatta mafya işleriyle uğraşan Sıraç olarak değil de küçük bir çocuk olarak iyi hissediyordu.

Melek, oğlunu konuşturabilmenin hevesiyle, "Peki, beni tekrar ziyaret edecek misin?" dedi. Elini sıkı sıkı tutuyordu. "Bıraksam gideceksin diye korkuyorum."

Yüzündeki tebessüme rağmen gözleri korku doluydu Melek'in. Sıraç bundan sonra nasıl hissedeceğini bilmiyordu ama artık geri dönemezdi. Geri dönerse yine kendini bu şefkatten, ondan mahrum edecekti.

Bencil olmak istiyordu. Affedilecek bir şey yoktu aslında ama yine de tam manasıyla affetmek istediğini hissediyordu.

"Geleceğim..." dedi. Sonra tutukça ekledi: "Söz veriyorum."

Melek dünyalar onun olmuşçasına gülümsedi. İki eliyle Sıraç'ın yüzünü kavradı. "Teşekkür ederim, annem!" dedi gözleri ıslı ıslı parlarken. "Bana dünyaları verdin bugün. Çok teşekkür ederim!"

Sıraç hafifçe gülümseyebildi sadece. Melek'in ona "oğlum" diye seslenmesi, "anneciğim" diye sevmesi de çok garıptı onun için ama yine de kaçma isteği yoktu.

O istek bu gece yok olmuştu.

"Keşke Eylül'üm de bugün burada olsaydı da ikinizi de bağrıma basardım. Tüm hayallerim gerçek olurdu."

Ellerini geri çekse de o şefkatin sıcaklığı hâlâ Sıraç'ın tenindeydi.

Sıraç'ın, Melek'in isteğine karşılık diyecek bir şeyi yoktu. Eylül'le araları eskisi gibi soğuk değildi ama kardeş gibi yakın da değillerdi. Bu normal olanmış gibi geliyordu ama bugün normal kavramı onun için değişmişti.

Başını çevirip karşısına baktığında saatler sonra karısını fark edip gülümsedi. Elif onların oturduğu yere göre ters duran koltuğun başlığına kafasını yaslamış, onları izlerken uyuyakalmıştı.

Ağladığını biliyordu, kalkıp sabah namazını kıldığını da fark etmişti ama sonrasında ne yaptığının farkında değildi.

Hepsini izlemişti Elif. Bir kez daha tüm zayıflığına şahit olmuştu ve her seferinde olduğu gibi uyandığı ilk anda ilk yaptığı şey onu hâlâ sevip sevmediğini kontrol etmek olacaktı.

"Bu kız..." dedi Melek oğlunun geldiğinden beri ilk gerçek gülümsemesini izlerken. "Senin her şeyin, değil mi?"

Sıraç başıyla onayladı onu. "Her şeyim," dedi adanmışçasına bir sevgiyle. "Bütün dünyam."

Melek de aynı şekilde gülümsedi. "Belli," dedi. "Çok inançlı bir ailede yetişmedim ama küçüklüğümünden beri Allah'ın hep bize yaşadıklarımıza özel koruyucu melekler yolladığına inanırdım."

Sıraç dönüp ona baktı. "Düştüğümde beni ayağa kaldıran bir melek, ağladığımda bana şefkat gösteren bir melek. Bazen..." Yüzünde geçmişin kötülüğüne dair izler belirdi. "Belki deliliğimden dolayıdır ama onları bazen görüyordum."

Başını kaldırıp Sıraç'a baktı. "Sakin korkma benden, olur mu?" dedi. "Bir şeyler gördüğüm için korkma, sana yemin ederim ki iyileşmeye çalışıyorum."

Sıraç aynı şeyleri yaşadığını ona söyleyemedi. Hatta yıllardır bu yüzden intiharın eşiğinde olduğunu dile getiremedi.

Kıyamadı ona.

"Korkmam," dedi ve ilk defa elini sıktı. "Korkulacak bir şey de yok zaten. Senin özel olduğunu gösterir bu."

Melek, adı gibi gülümsedi. O kadar neşeliydi ki gülüşü, sanki dünyalar ona verilmişti. "Tamam o zaman," dedi o mutlulukla. "Madem korkmazsın..." Derin bir nefes aldı. "Gördüklerimi geçerse hayatımıza da böyle insanların girdiğine ve bazı insanların ılık gibi parladığına inanmışımdır."

O da uyuyan Elif'e baktı. "O da tarif ettiğim insanlardan. İlk gördüğümünden beri hissediyorum." Güzel dişleri ortaya çıkacak şekilde gülümsedi. "Tıpkı bebeğinizi hissettiğim gibi."

Bazı insanlara Allah, yaşadığı imtihanlara karşılık çok özel hediyeler ve kimsenin göremediğini görebilme yeteneğini verirdi.

Melek de onlardan biriydi.

"Alnında ılık var. Rahminde ılık var," dedi. Sıraç'a bakıp kalbini gösterdi oğlunun. "Senin buranı aydınlatmış meleğin," dediğinde Sıraç tek bir baş hareketiyle onayladı onu.

"Öyle yaptı," dedi ama sonra annesinin sözüyle tekrar dondu.

Melek nadir de olsa ciddileştiği anlardan birini yaşadı ve ilk anne tavsiyesini verdi oğluna. "Kıymetini bil!" dedi. "Yoksa elinden alınır."

Sıraç'ın en büyük kâbusunu dile getirmişti. Sonra devam etti: "Bak, ben şükrediyorum bugünüm için. Teşekkür ediyorum bütün yaşadıklarımaya rağmen. Yoksa elimdekilerin de kayıp gideceğini biliyorum, hissediyorum."

Sıraç'ın tam olarak yapması gerekeni söylediğinde Sıraç'ın yüreğini hem hüznün hem de yerine getirmesi gereken başka bir görevin telaşı sardı.

Bu hissiyatı şimdilik bastırarak annesinin elini bıraktı ve karısının boyununun tutulmasından korkarak onun yanına gitti.

O bastırduğu his tıpkı bugün olduğu gibi onun büyük bir parçasını değiştirecek ve sonunda teslim olup şükreden bir adam yapacaktı.

İşte o gün, kendini affettiği ve asıl savaşı kazandığı gün olacaktı.

